Hervé M. Abajoli

BÜYÜK SIR ÜSTADI®

Kötülük Çiçekleri

4

BDY.
BİLİNÇDIŞI

HERVÉ M. ABAJOLI

BÜYÜK SIR ÜSTADI

-KÖTÜLÜK ÇİÇEKLERİ-

ROMAN

BİLİNÇDIŞI YAYINLARI

Bilinçdışı Yayınları A. Ş.
Roman Serisi
BDY-BSUKC-TR-B2

ISBN: 978-605-71253-5-4
Serinin Adı: Büyük Sır Üstadı Serisi
Kitabın Adı: Büyük Sır Üstadı – Kötülük Çiçekleri
Serideki Okuma Sırası: 4
© Bilinçdışı Yayınları 2024

Yazar: Marios Gnostis
Yazarın takma adı (Pen Name) Hervé M. Abajoli

Editör: Mesut Varlık
Özgün Kapak Tasarımı: Sibel Haşlak
Monogram ve Kaligrafiler: Murat Patur

İkinci Baskı: Ekim 2024

Baskı ve Cilt: Metro Basım Hizmetleri A.Ş.
Yahya Kemal Beyatlı Caddesi No.94 Begos 3.Bölge 35400 Buca İzmir
Sertifika Numarası: 70839

Bilinçdışı Yayınları A.Ş.
Adalet Mah. Anadolu Caddesi No: 41 İç kapı: 081
Megapol Tower Bayraklı 35530 İzmir Türkiye
WhatsApp ve Telefon: +90 530 665 34 05
Yayıncı Sertifika Numarası: 52321
info@bilincdisiyayinlari.com – www.bilincdisiyayinlari.com

Bu kitabın ticari hakları Bilinçdışı Yayınları Anonim Şirketi'ne ait olup yayıncının yazılı izni olmaksızın tanıtım amacı taşıyan kısa alıntılar dahil dijital, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılamaz ve iletilemez. "Büyük Sır Üstadı" ve "Bilinçdışı Yayınları", Bilinçdışı Yayınları Anonim Şirketi'nin tescilli markasıdır. Tüm hakları saklıdır.

HERVÉ M. ABAJOLI

BÜYÜK SIR ÜSTADI

–KÖTÜLÜK ÇİÇEKLERİ–

ROMAN

BÜYÜK SIR ÜSTADI SERİSİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

BİLİNÇDIŞI YAYINLARI

Hervé M. Abajoli kimdir?

Bu isimle 1962 yılında İzmir, Türkiye'de Levanten bir ailenin en büyük oğlu olarak dünyaya gelir. Türk, Fransız ve İtalyan kültürünün bir amalgamından oluşan ev ortamında; klasik müzik, şanson ve opera dinleyerek serpilir. Daha dokuz yaşındayken okumak ve satranç oynamak dışında hiçbir şeyden zevk almaz olur. Bu durum kısa bir süre sonra kesintisiz otuz bir yıl sürecek olan derin bir tutkuya dönüşür. O kadar ki okunacak eserlerin sayısı için gereken zamanın yetersizliği sorunsalı, evinin banyosuna bile bir sahra kütüphanesi kurmasıyla sonuçlanır. İlk aşkı okyanus bilimi (Ege Üniversitesi Biyolojik Oseanografi) bölümünden mezun olmasının akabinde önce aile mesleği olan matbaacılığa, ardından bilgisayar programcılığına gönül verir ama nihayetinde hayat nehrinin ani bir yatak değiştirmesi sonucunda tüm entelektüel faaliyetlerine bir süre ara vermek zorunda kalır. Hayatının en çileli ama bir o kadar da bereketli dönemi saydığı ve "Gece Deniz Yolculuğu" olarak adlandırdığı bu dört yüz elli günlük sürede C. G. Jung ve fikirleriyle tanışır. On yıl sürecek Jung eserlerinin hummalı bir incelemesi ve Analitik Psikoloji pratiklerinin kendi hayatına uyarlanması döneminden sonra tüm ticari faaliyetlerini bırakır, adını Marios Gnostis olarak değiştirir ve kendisini Analitik Psikoloji'nin temel fikirlerini yaymaya adar. Bu bağlamda yedi yılda (2013–2022) tamamladığı *Büyük Sır Üstadı* serisinin birinci (*137*) ve ikinci (*Işık Bakiresi'nin Yolu*) kitabı; Türk roman tarihinde hiç denenmemiş bir alanda yirmi beş yıllık araştırma, bin beş yüz kitaptan müteşekkil özel bir kütüphane, on bin sayfalık kadim bilgiler taraması ve altı yıllık bireysel bir hazırlık döneminin kristalizasyon çabasıdır. Bunları beş yılda tamamlanan üçüncü kitap (*Kali*) ve –kadim Çin metinlerinin en zor anlaşılanı– *I Ching Değişimler Kitabı*'nın Batılı zihinler için özel olarak hazırlanmış özet bir yorumu takip etmiştir. Hâlihazırda elinizde tuttuğunuz *Büyük Sır Üstadı* serisinin dördüncü cildini tamamlamış ve *I Ching*'in Jung perspektifinden derin anlamı üzerine kaleme aldığı kapsamlı bir yorum kitabı üzerinde çalışmaktadır.

Acı çekmiş ve çekmekte olan bütün çocuklara ithaf edilmiştir...

Sanatçı; özgür iradeye sahip, kendi amaçlarının peşinde koşan biri değil, sanatın kendi amaçlarına ulaşmasını kendisi üzerinden sağlayan kişidir.

Bir insanın; beşerî olarak ruh hâlleri, bir iradesi ve kişisel amaçları olabilir ama bir sanatçı olarak daha yüksek anlamda bir insandır veya kolektif insandır; o insanlığın bilinçdışı psişik yaşamının bir aracı ve şekillendiricisidir.

Carl G. Jung
XX. yy.

Felsefi Simya'nın Magnum Opus'u[1]

Nigredo

Albedo

Citrinitas

Rubedo

[1] Bkz. Kitabın sonundaki "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Felsefi Simya" maddesi.

Kötülük
Çiçekleri

"İyinin ne olduğunu görüyorum ama yine de kötünün peşinden gidiyorum."

Baruch Spinoza
Hollandalı filozof
XVII. yy.

Kam Kul[2]

Hemen herkesin Yılan Terbiyecisi olarak tanıdığı Kam Kul, merkez gerin önünde Notre Dame'ın Kamburu'nu andırırcasına ayakta dikiliyordu. Birkaç haftadır pek uyuyamadığı, uyku sayılamayacak kısacık iç geçmeleri sırasında son derece tedirgin edici rüyalara maruz kaldığı için çok ama çok yorgundu. İki büklüm durmasının nedeni işte bu bitkinlikti. Buna bağlı olarak arada sırada zaman ve mekânı algılamakta zafiyetler yaşıyordu. Ama o bunu başkalarına hissettirecek biri değildi. Hafif bir baş dönmesi eşliğinde yanan gözlerini kısarak ufka doğru baktı. Bir toz bulutunun altında, giderek belirginleşen karaltıları seçtiğinde Moğolca "Gelmek üzereler" dedi.

Hemen bir adım gerisinde duran iki genç tilmizi cevap vermeden sessizce beklediler. Her ikisi de henüz çocuk sayılacak yaştayken on yıl kadar önce kara kam olabilmek için onun himayesine girmişlerdi. Çok iyi bir öğretmen olmasının yanı sıra yörenin en kudretli kara kamı olması ve onlara el vermeyi kabul etmesi nedeniyle ikisi de ona minnettardı. Zaten şikâyet etmek isteseler bile buna zaman bulmaları mümkün değildi. Çünkü kudretli bir kara kamın yanında yetişmek her an tetikte, her an savaşa hazır olmak demekti. Bugün de o günlerden biri

2 Yayınevinin notu: Bu bölüm, Şamanizm kavram ve ritüellerine ait pek çok özel kelime içermektedir. Bu bölümü okumadan evvel metni anlamanızı kolaylaştırması açısından kitabın sonundaki -Meraklısı için notlar- bölümünde bulunan Şaman ve Şamanizm maddesini okumanızı önemle tavsiye ederiz.

olmalıydı, çevre köylerden en yakın olanında yaşayan Kam Kul'un yetiştirdiği şamanlardan biri haber yollayarak baş etmekte zorlandığı bir hastası için yardım talebinde bulunmuştu. Gelmekte olan da onlar olmalıydı.

Aralarında –çok ama çok– eski bir lisanda konuşmaya başladılar.

Kam Kul gözlerini ufuktan ayırmadan sordu: "Neden baş edememiş? Bir şey söyledi mi?"

Tilmizlerden daha yaşlı göstereni: "Anlattığı kadarıyla suns ruhu alt âleme inmiş, bir hastası için düzenlediği ruh kurtarma merasimi sırasında bazı sorunlar çıkmış efendim. Kendisi bir kere denemiş ama o da saldırıya uğramış. Beden dışı uzak mesafeye yolculuk yapma zorunluluğu üzerine bir de bu saldırı olunca baş edemeyeceğini düşünüp sizi aramışlar" diye cevap verdi.

Kam Kul başını salladı. Kısa bir sessizlikten sonra: "Büyük davulu canlandırın.[3] Ardıç, bıçak, kızgın demir, ok ve yay hazır olsun. Toli dışında bir de Zol Zayaak ve Avgaldai ongonlarını da hazırlayın. Neyle karşılaşacağımız belli olmaz" dedi.

Tilmiz: "Husumetli ata ruhu ya da burhan olmasından mı şüphelendiniz efendim?" diye sordu.

Kam Kul duygusuz bir sesle: "Benim yetiştirdiğim bir kara kam ami ya da suns ruhu nereye giderse gitsin onu davuluna hapsedip geri getirmekte zorlanmaz. Doğru, alt âleme yolculuk zorludur ama birlikte sayısız kere toroo ağacının dokuz basamağını tırmandığımız ve ardından Erk Nehri'nin şiddetli akıntılarında seyahat ettiğimiz biri, bunu şimdi neden yapamasın? Gözden kaçırdıkları bir şey var. Bu büyük ihtimal yabancı bir ruhun müdahalesi..." diye cevap verdi.

Tilmiz biraz tedirgin bir sesle: "Ya burhan ise?" diye sordu.

Kam Kul kendine güvenli bir tonda: "O zaman kallavi bir savaş olacak!" diye cevap verdi.

Kafile gerin önünde durduğunda ilk gördükleri Kam Kul'un yetiştirdiği kara kam oldu. Başıyla herkese selam verdi. Yüzündeki mahcup ifade o kadar belirgindi ki Kam Kul onu her zamankinden daha sıcak bir şekilde selamlama ihtiyacı hissetti. Ardından doğasına dönerek otoriter bir sesle: "Ne oldu? Anlat!" diye konuştu.

---

3 Kamlar bir ritüele başlamadan önce davullarını ateşte ısıtır. Buna davulu canlandırmak denir.

Kara kam sıkıntılı bir sesle: "Ne yaptıysam ilerlemek mümkün olmadı. Bulamadım" diye cevap verdi.

Kam Kul duygusuz bir tonda: "Yanlış yerde arıyor olmayasın?" dedi.

Kara kam bu cevaba biraz içerlese de velinimetinin sözünün üzerine söz söylemesi düşünülemezdi.

Kam Kul duygusuz bir sesle: "Nerede?" diye sordu.

Kara kam hemen elini kaldırarak ileride bekleyenlere işaret verdi. İki kişinin koluna girerek neredeyse sürüklediği –o esnada bitkinlikten ayakları yerde sürüklenmektedir– orta yaşlı bir adam on saniye sonra yanlarına varmıştı.

Kam Kul: "İçeri geçelim" talimatını verdi.

Bunu işiten iki tilmiz hızla gerin girişine gidip keçe örtüyü açarak arkadan gelenlere yol açtılar. Önce Kam Kul, ardından kara kam ve şürekâsı içeri girdiler. Tilmizler çoktan gerekli olanları hazır etmişlerdi. Kam Kul otoriter bir sesle: "Sedire yatırın. Ateşi canlandırarak sedirin yanına yaklaştırın" diye konuştu. İki tilmiz hızla verilen talimatları yerine getirmeye başladılar.

Hasta, sapsarı görünüyordu. Teni aylarca susuz kalmış toprağı andırıyordu. Gözleri yarı kapalıydı. Göğsünü korumak istercesine ellerini kalbinin üzerinde birleştirmişti. Nefes almakta zorlandığı aşikârdı. Arada bir –sanki cereyana kapılmış gibi– kısa titremeler geçiriyordu. Her titremede gözlerini açıp kaparken hafifçe inliyor ve gerçeklerden kaçmak istercesine başını sağa sola çevirmeye çalışıyordu.

Kam Kul ellerini kaldırdığında gerin içine sessizlik hâkim oldu. Yavaş adımlarla sedirin yanına kadar gelip başını göğe doğru çevirdi ve duygu dolu gür bir sesle Moğolca "Tenger Etseg, sonsuz mavi semanın zamansız babası, Gazar Eej, arzın bereketli anası!" diye bağırdı. Ardından kuşağından çıkardığı süt ve çayı dört yöne üçer kere döktü. Bir süre gözlerini kapatıp üzerindeki hayvan kemiklerini hafifçe salladı. Eline aldığı toliyi yatmakta olan adama doğru döndürüp gözlerini hemen yanındaki ateşe dikerek fısıltı hâlinde bazı kelimeleri tekrarlayarak sabırla bekledi. Uzunca bir süre geçti. En nihayetinde hastanın tekrar titremeye başladığı anda ateşte çok net işitilen bir çıtırtı oldu. Kam Kul, belli belirsiz gülümsedi.

Kara kama dönerek sert bir sesle: "Yanılmışsın işte!" dedi. "Bu, işgalci bir ruh! Suns ruhunu boşuna aramış durmuşsun."

Neredeyse ağlayacak kadar üzüldüğü yüzünden okunan kara kam başını öne eğerek; "Yer yarılsa da içine girsem..." diye düşündü. Omuzları düşmüş, olmayan kamburu çıkmıştı.

Kam Kul tilmizlerine dönüp; "Evet, bu durumda ne yapılması gerektiğini söyleyin bakalım. Bu vahametten faydalı bir ders çıkarmış olalım" dedi.

Tilmizler aynı anda konuşmaya kalkınca Kam Kul otoriter bir sesle müdahale etti: "Biriniz kâfi."

Daha önce hiç konuşmamış olan tilmiz yumuşak bir sesle anlattı: "Kutsal dumanın[4] gerin içine dolmasıyla başlamak gerekir, çünkü kutsal duman yardımcı ruhları memnun eder. Ardından duman yüze üflenerek solunmalıdır. Gerekirse tütün kullanılabilir. Ardından canlandırılmış büyük davul, yüz ve başa yakın tutularak çalınmalıdır. Buradan yankılanan derin ritmik ses ile vecd hâline geçme aşamasına gelinmelidir. Bu, toroo ağacına tırmanmanın ilk safhasıdır. Bu esnada *hoomei* şarkısı[5] ıslık şeklinde üst notalara ulaşıncaya kadar yavaş yavaş çalınırken dokuz *oloh*[6] geçilerek ruhlar âlemine girilir. Bu ruhsal yolculuk, gerin duman deliğinden çıkıp bizzat uçarak ya da kutsal bir hayvanın aracılığıyla gerçekleştirilir. Yılan Terbiyecisi velinimetim genelde kuş olmayı seçmektedir. Ancak yolculuk sırasında ona kılavuzluk eden yardımcı ruhlara bağlı olarak at, geyik, ayı ya da kartal gibi farklı hayvanlara da dönüşmesi mümkündür. Bu dönüşümler sırasında hayvani sesler çıkarılabilir. İhtiyaç duyulan tedaviye göre alt ya da üst âleme gidilmesi gerekebilir. Yolculuktan döndükten sonra birlikte seyahate çıkılmış yardımcı ruhları içinden çıkarmak için öksürülmeli ya da geğirilmelidir. Ruh yardımcılarını övmek de unutulmamalıdır."

Tilmiz kısa bir süre nefeslendikten sonra kaldığı yerden devam etti: "Ruhtaki dengesizlik; yabancı bir ruhun işgali, ata ruhlarının etkisi ya da kişinin içinde yaşayan farklı ruhlar arasındaki çekişmeden kaynaklanır."

---

4 Ardıç ağacı yakıldığında çıkan duman.

5 Gırtlaktan söylenen ezgiler.

6 Geçit, basamak.

Tilmizin yapılacakları bildiğine kanaat getiren Kam Kul elini kaldırarak onun sözünü kesti. Duygusuz bir sesle: "Peki hastanın yabancı bir ruh tarafından işgale uğradığını nasıl tespit ettim?" diye sordu.

Tilmiz sanki ders kitabından okuyormuş gibi: "Bu tür varlıkların gelişi; ateşte bir çıtırtı, tilkilerin çığlıkları ya da kara kamın onları görmesiyle anlaşılır" diye cevap verdi.

Kam Kul eski öğrencisi kara kama dönerek hesap soran bir sesle: "Bunu sana da öğretmiştim. Neden unutup olmayacak yerlere sürüklendin?" diye sordu.

Kara kam cevap vermediği gibi uzun zaman önce önüne eğdiği başını da kaldırmadı.

Kam Kul tilmizine dönüp; "Hazırlanın. Onu bulduktan sonra ne olduğunu anlarız. Chotgor alt âlemde yolunu bulamadığı için kaybolmuş bir ruhtur. Onu yerine yollamak için şarkı ve dalbuur eşliğinde ya bedenime emeceğim ya da bedenden çekerek atma işlemi uygulayacağım" diye konuştu.

Daha önce de aynı soruyu soran tilmiz tedirgin bir sesle: "Ya burhan ise? Onu kontrol edebilecek misiniz?" diye sordu.

Kam Kul kaşlarını çattı. Sakin bir sesle; "Biliyorsunuz ki çok güçlü bir burhanı kontrol etmek her ben diyen, kara kamım diyenin harcı değil. Onu kontrol edebilmek için çok güçlü en az üç ruhi yardımcının desteğini alarak çalışmak gerekir. Ama kontrol etmemiz de şart değil. Hastanın vücudunu terk etmesi için onu ikna etmeye çalışmak işe yarayabilir. Zaten bu nedenle bıçak, kızgın demir, ok ve yay hazır olsun. Toli dışında bir iki tane de ongon hazır etmenizi söylemiştim. Evet, zavallı adam daha fazla acı çekmesin. Hemen başlayalım!" dedi.

Tilmizler hemen ikişer adım geri çekildiler. Kara kam ve yardımcıları zaten durabilecekleri en uzak mesafede duruyorlardı. Kam Kul gözlerini kapattıktan sonra kollarını yana açtı. Başıyla işaret verdiğinde çoktan yerlerini almış olan tilmizler gerin iki ayrı noktasında ardıç dallarını hızla yakmaya başladılar. Kısa sürede gerin içini kesif bir duman kapladı. Tilmizlerden biri elinde tüten ardıç dalını Kam Kul'un başının üzerinde dört kere gezdirdikten sonra dumanını dört kere yüzüne üfledi. Kam Kul derin bir iki nefes çekti. Üzerinde asılı duran kemikleri sallarken sol elinde tuttuğu büyük davulu başının hizasında ritmik bir

şekilde çalmaya başladı. Davulun ritmine uygun olarak ahenkli bir şekilde salınmaya başladı. Kısa bir süre sonra ulvi bir sesle tekrar Moğolca "Tenger Etseg, sonsuz mavi semanın zamansız babası, Gazar Eej, arzın bereketli anası!" diye bağırdı. Bu tanrıları onurlandırma çığlığı, kısa bir süre sonra yerini yakarma sözcüklerine bıraktı ve en nihayetinde Kam Kul büyük bir teslimiyet duygusu içinde "Tengeriin boshig!"[7] diye bağırdı.

Davulun ritmi yavaş yavaş artarken iki tilmiz Kam Kul'a odaklanmış ve her hareketine pür dikkat kesilmişlerdi. Kısa bir süre salınmaya devam ettikten sonra Kam Kul "Tütün!" diye bağırdı. Tilmizler birbirlerine baktı. On yıldır bu tip bir istek sadece bir ya da iki kere tekrarlandığı için çok şaşırmışlardı. Kendini ilk toparlayan, genç görünümlü tilmiz oldu. Hızla yerinden kalkarak ongonların tutulduğu masaya koştu. Ağaçtan yapılmış ince uzun bir pipoyu hızla tütünle doldurup yaktı. Geri geldiğinde Kam Kul elini bir şey alacakmış gibi açmış, ritmik salınımlarına devam ediyordu. Tilmiz pipoyu eline verir vermez ağzına götürüp üst üste nefesler çekti. Bu durum on dakika kadar devam etti. Tilmizler bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamışlardı. Belki yüzlerce kere bu merasime iştirak etmişler ve Kam Kul'un toroo ağacının dokuz basamağını ne kadar çabuk tırmanabildiğine kendi gözleriyle tanık olmuşlardı. Normal şartlarda Kam Kul şu noktada hoomei şarkısının ıslık şeklindeki üst notalarına geçmiş olmalıydı.

Genç tilmiz tedirgin bakışlarla yanındaki arkadaşına baktı. Fısıltı denecek kadar alçak bir sesle: "Neler oluyor?" diye sordu. Diğer tilmiz çok tedirgin olduğunu anlatan bir bakış atıp omuzlarını kaldırmakla yetindi.

Tam o esnada Kam Kul'un sert sesi işitildi: "Amanita!"[8]

Tilmizlerin tedirginliği işte o anda yerini telaşla karışık bir korkuya bıraktı. Genç görünen tilmiz dehşet içinde; "vecd hâline geçemiyor, toroo ağacının birinci geçidinden bile geçemiyor..." diye tekrarlayıp duruyordu. Diğer tilmiz, gerin en uzak köşesinde tutulan yılan zehirleriyle dolu rafların arasına dalıp biraz arandıktan sonra elinde kurutulmuş üç parça mantarla geri döndü.

---

[7] Tengeriin boshig: Semanın takdiri. (Müslüman kültüründeki "Allah'ın dediği olur" sözünün karşılığı olarak düşünülebilir.)

[8] Güçlü bir halüsinojen olan gelin ya da sinek mantarı (*Amanita muscaria*).

Kam Kul elini ona uzattığında: "Efendim fazla olabilir..." mealinde bir şeyler gevelemeye çalışsa da Kam Kul onu dinlemedi. Üç parçanın tamamını ağzına atarak hızla çiğnemeye başladı. Bu esnada davulu dövmeye devam ediyordu. Beş dakika kadar sonra hareketleri, kendinden geçtiğini göstermeye başlamasıyla ritim iyice hızlandı. Kısa bir süre sonra Kam Kul ulumaya benzer dehşetli bir ses çıkardığı için tilmizler işlerin yoluna girdiğini düşünerek ümitlendi. Yüzlerindeki rahatlama hissini açıkça seçebiliyordunuz. Hastayı getiren kara kam da doğal olarak anormal durumu fark etmiş ve onun da yüzü düşmüştü. Şimdi o da gülümsemeye başlamıştı ki davulun sesi aniden kesildi.

Kam Kul iki saniye kadar dimdik ayakta ama hareketsiz kaldı. Sonra kolları iki yanına düştü ve davul büyük bir gürültüyle yere çarptı. Tilmizler dehşet içinde olanları seyrederken Kam Kul boş bir çuvalı andırırcasına yere çöktü. Tilmizler çığlık çığlığa ona doğru koşarken koskoca Yılan Terbiyecisi firavun faresi görmüş bir yılan gibi kıvrılmış, yerde baygın yatıyordu.

Kam Kul yavaş yavaş kendine gelmeye başladığında hayal meyal iki tilmizinin başında yohor dansı[9] yaptığını gördü. Bu hâlde olmasa şüphesiz gördüklerine gülebilirdi. Zar zor işitilen bir sesle: "Ne yapıyorsunuz? Bana yıldırım çarptığını nereden çıkardınız?" diye sordu.

Kara kam: "Efendim siz yere yığılırken üzerinizden beyaz bir ışık çıktı. Ondan düşündük ki..." diye cevap vermeye yeltendi ama Kam Kul yüzünü ekşiterek onu susturdu.

Sıkkın olduğu kadar yorgun bir sesle; "Bir süredir uyuyamıyorum, o nedenle çok yorgundum. Ardıç üzerine tütün ve en son mantar fazla geldi, kendimden geçmişim. Abartılacak bir durum yok" dedi.

Kara kam tüm cesaretini toplayarak; "Ama efendim beyaz ışık tam da bir ruhun içinizden..." demeye kalktı.

Kam Kul: "Yeter!" diye sert bir çıkış yaptı. Ardından ekledi: "Ne ruhu? Birinci oloh bile görünmedi. Hep buradaydım!"

Tilmizlerden biri tedirginlikle: "Hepimiz gördük efendim" diye ısrar etti.

---

9 Moğol inancında Tenger'in hoşnutsuz olduğunun en büyük göstergesi, şimşek çakması ve yıldırım düşmesidir. Yıldırımın çarptığı yerin etrafında onu semaya geri göndermek üzere bir kam merasimi ve yohor dansı yapılır.

Kam Kul hiç alttan almadı. Çok sert bir sesle: "Hayal görmüşsünüz!" diye kestirip attı.

Bir süre sessizlik oldu. Kam Kul doğrulmaya çalıştı ama hâlâ çok bitkin ve maalesef şaşkındı. İçinde bir yerlerde başına gelenin nedenini ona fısıldayan şeyler vardı ama bu kadar yıllık tecrübesine rağmen şimdilik onları dinlememeyi tercih ediyordu. Kafasını kuma gömen bir devekuşunu taklit etmek tabii ki faydalı bir sonuç doğurmayacaktı.

Tilmizler birbirlerine bakıp duruyordu. Sanki biri diğerini sürekli teşvik ediyor ama hiçbiri soruyu soracak cesareti bulamıyor gibiydiler.

Kam Kul sersemlemiş olabilirdi ama bu kadar yıldır tanıdığı tilmizlerinin ne yaptığını anlamayacak kadar değil. Yorgun bir sesle: "Ne diye bakışıp duruyorsunuz? Ne soracaksanız sorun!" dedi.

İşittiklerinden cesaret alan genç görünümlü tilmiz: "Efendim gördüğümüz ışık bir ruha aitse, yani olasılık olarak söylüyorum, o zaman sizin toroo ağacına tırmanmanıza engel olmuş olabilir mi diye aramızda istişare ediyorduk da..." diye yarım ağız bir şeyler geveledi.

Kam Kul kızgın bir sesle; "Ne yani, şifa güçlerimin üst âlemin sakinleri tarafından elimden alındığını ima etmek hadsizliğinde mi bulunuyorsunuz?" diye sordu.

Tilmiz utancından ne yapacağını şaşırdı: "Tabii ki hayır..." diye gevelerken Kam Kul aynı sertlikte: "Bakın üçünüze de söylüyorum. Bu gördüklerinizi bu şekilde yorumlamaya başlarsanız çok kısa sürede her yerde duyulur. Bunun hem benim hem de dolaylı olarak sizin için nasıl bir son demek olduğunu hatırlatmama gerek yok. Ne yapmaya çalışıyorsunuz?" diye konuştu.

Üçü birden "Merak etmeyin efendim" demek için yarışırlarken Kam Kul: "Hem benim şifa güçlerimi kaybetmem için düzenli olarak başkalarına saldıran bir kara kam olmam gerekir.[10] Ben böyle biri miyim? Hep yanımdasınız. Daha önce başkalarına saldırdığımı gördünüz mü?" diye sordu. Ama cevap vermelerini beklemedi, kesin talimat verir bir sesle: "Hadi saçmalamayı kesin. Dinlenmem lazım. Beni yalnız bırakın! Sedirde yatan adamı da acilen başka bir kara kama götürün" diye konuştu.

---

10 Moğol inancında düzenli olarak başkalarına saldıran kamların şifa güçlerini kaybedeceklerine inanılır. Bu tür kamlar hızlı bir şekilde toplum içinde statülerini yitirirler, hatta bazen öldürülürler.

İki tilmiz ile kara kam gerin kapısına doğru yönelirken Kam Kul'un yüzü karardı. İçinde bir yerlere yıldırım düşmüştü çünkü –daha önce hiç kimse için yapmadığı şekilde– sevdiği birini kıramayıp kısa süre önce hazırladığı iksiri hatırlamıştı. Başına gelenlerin nedeni bu olabilir miydi? Gerçekten de tilmizlerin şüphelendiği gibi ilahların gazabını üzerine mi çekmişti? Derin bir pişmanlıkla karışık sorumluluk duygusu onu çepeçevre sardı. Ayağını demir kapana kaptırmış kurt gibi inledi. "Agghh! Ne yaptım ben? Bu yaşımda böyle bir duruma nasıl düştüm? Keşke Tenger beni yıldırımlarıyla yaksaydı! Lanet olsun! Nasıl bu hâle gelebildim? Nasıl fark edemedim? Agghh! Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun! Yaşayan iblislerin en büyüğüne paçamı nasıl da kaptırdım! Ben bu vicdan azabıyla nasıl hayatta kalacağım?" diye düşündü.

Devekuşu nihayet kafasını topraktan çıkarmıştı.

"Dikkatli olun. Şeytanınızı kovarken içinizdeki en iyi şeyi de kovmayasınız."

Friedrich W. Nietzsche
Alman filozof, kültür eleştirmeni, filolog
XIX. yy.

Ad Sepeliendum

Sukbaator, sığınağa doğru yürürken telsiziyle verdiği talimatların tonunu, yaşadığı ruh hâlini muhataplarına hissettirmemek amacıyla özel olarak yumuşatmaya çalışsa da tedirginliği çoktan gizlenebilir olmaktan çıkmıştı.

"Sığınağa geliyorum. İçerideki kardeşlerin korumaları size söylüyorum: İçerideki herkes büyük merak içindedir. Kapı açıldığında hatasız bir uygulama istiyorum. Benim dışımda kimse sorulara cevap vermeyecek. Gereksiz kafa karışıklığına mahal vermenin anlamı yok. Sofia ve Heretica kardeşin korumaları: Siz, kapı açılır açılmaz ikisini aynı anda güvenlik nedeniyle Sofia Kardeşin odasına taşıyor ve yanlarından ayrılmıyorsunuz. Gerekli bilgilendirmeyi ben girer girmez onlara yapacağım. Büyük Sır Üstadı ve Efendi Djü-dschi Kardeşi bana bırakıyorsunuz. Bizzat ilgileneceğim. R.G., Jean ve Gabriel Kardeşlerin korumaları: Siz, onları mutfaktan alıp hemen ana toplantı salonuna götürün ve gelmemi bekleyin."

137'nin iki bin yıla uzanan tarihi boyunca karşılaştığı en büyük köstebeği canlı ele geçirdikleri son derece başarılı bir operasyonu hatasız sona erdirmişken Sukbaator'un mutlu ve huzurlu olması gerekirdi. Oysa içinde bulunduğu ruhi durumu –en hafifinden– içini kemiriyor olarak tarif edebilirdik. Bunun nedeni şüphesiz halası Şaman Kam Kul'un özel yapım zehir şişelerinden birini köstebek İris'in

odasında bulmuş olmasıydı. Kısa süre içinde bunun nasıl olabileceği üzerine onlarca olasılığı kafasında tartmış ama makul diyebileceğimiz bir açıklama bulamamıştı. Büyük Sır Üstadı'na ne diyecekti? Bir taraftan onu bebekken yanına alıp yetiştiren, bugüne kadar koruyan ve kollayan, bildiği her şeyi ona öğreten, yaşayan kara kamların belki de en güçlüsü olan halasının onun gönlündeki yeri ile hayatını adadığı 137'nin güvenliği arasında sıkışıp kalmıştı. Pek sık karşılaşmadığı bir açmazdaydı. Karar vermekte o kadar zorlanıyordu ki neredeyse karla kaplı bir ormanda ayağını buz kesmiş bir demir kapana kaptırmış kurt gibi uluyacaktı. Yüzünü buruşturdu. "Bu nasıl olabilir? Halam 137'yi neden satsın? Ne karşılığında? Hiçbir maddi değere inanmayan biri, neden o karaveletlerin sahibine yardım etsin? Mümkün değil" diye düşündü. Ardından "Peki o zehir kabı İris'in odasında ne arıyordu? Üstelik yarısı boştu. Kullanıldığı çok açık. Bu durumda içinde ne olduğunu tespit etmek zorundayız. Yoksa güvenliğimizi tehlikeye atarım. İyi de Büyük Sır Üstadı'na ne diyeceğim? Halam bize ihanet etti mi diyeceğim? Peki sessiz kalsam ne olur?" diye düşündü ama saniyeler içinde düşündüklerinden midesi bulandı.

Mırıldanır bir sesle; "İyice saçmalıyorum. Delil torbasına girmiş bir kere. Girmemiş olsa bile ben böyle biri miyim? Görevimi yapmalıyım. Şişenin orada olmasının illaki mantıklı bir açıklaması vardır" dedi.

Son düşünceler aklından geçerken sığınağın kapısına varmıştı. Kuru bir sesle; "Açın" diye talimat verdi.

Kodların girilmesi, retinaların okunması merasimi iki üç dakika sürdü. Bu sırada Sukbaator aklında son muhakemesini yapıp dengeyi buldu. Kapı açıldığında Moğol korumalar yana çekilip geçmesini beklediler. Artık kararını vermiş insanların huzuruyla Sukbaator eşiği geçti. Kapının açıldığını anlayan Sofia gözlerini o yöne çevirince arkasından gelen ışık hüzmeleri içinde dev bir Amerikan kel kartalının sığınağa girdiğini gördü. Sukbaator etrafını kısaca süzüp Frer Marius'ü buldu. Ardından duygusuz ama belli belirsiz bir gurur tonlaması içeren bir sesle: "Büyük Sır Üstadım, güvenliğimiz sağlandı. Kırmızı alarm durumu kaldırıldı. Sizi az sonra detaylı olarak bilgilendireceğim" diye konuştu.

Ardından Sofia'ya dönerek; "Sofia Kardeş, korumalarınız sizi Heretica Kardeşle birlikte odanıza götürecek. Kısa bir süre orada dinlenmenizi rica ediyorum" dedi.

Sofia soru sormak için ağzını açacaktı ki Sukbaator önce davrandı: "Gabriel Kardeş, yarım saat içinde yanınızda olacaktır."

Sofia büyük bir rahatlama hissiyle gülümsedi. Hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Diğer taraftan içinde ziller çalmaya başlamış olan Frer Marius merakla gelişmeleri izliyordu. Durumu fark eden Sukbaator yanına doğru seğirtirken korumalara bir bakış attı. Sofia ve Heretica saniyeler içinde sığınaktan götürüldü desek yeridir.

Sukbaator onların gidişini izledikten sonra dönüp yanında ayakta bekleyen Frer Marius'e döndü.

Duygu yoğunluğu gizlenmeye çalışılan bir sesle: "Büyük Sır Üstadım" dedi. Bu arada üç adım mesafede bekleyen doktorla göz göze geldi. Marius bunu ıskalamadı. Gülümserken: "Anlaşılan haberler kötü. En iyisi ben Efendi Djü-dschi'nin yanına oturayım" diye konuştu.

Sukbaator ona yardım etti: "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su ya da başka bir şey? Efendi Djü-dschi Kardeş sizin?"

Marius'ün sabrı, sınırlarını zorlamaya başlamıştı. "Sukbaator, artık başla. Hatta önce şunu söyle: Ölümlü bir durum var mı?"

Sukbaator kuru bir ifadeyle; "Yok efendim" diye cevap verdi.

Marius rahatlamış bir sesle: "İyi o zaman. Kalanlarla baş edebiliriz."

Sukbaator "hiç emin değilim" düşüncesini aklından atmaya çalıştı. Bu arada Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi işitildi: "Evet Sukbaator Kardeş. Gereksiz uzun hayatımızda görmediğimiz bela pek kalmadı. Vaziyet nedir?"

Sukbaator yanlarına diz çöktü: "Bu sabah Gölge, Şef Julius'a bir hediye getirmiş. Ölü bir güvercin. Güvercinin ayağında iki metal halka olduğunu fark eden şefimiz derhâl beni haberdar etti. Güvercini görür görmez bir posta güvercini olduğunu anladım ve adadan dışarıya bir haberleşme hattı kurulma ihtimalini düşünerek adayı kapatacak kırmızı alarmı verdim. Siz sığınakta bulunduğunuzdan prosedür gereği fikirlerini almak için Jean, R.G. ve Gabriel kardeşleri topladım ve onlara güvercini gösterdiğimde..." deyip aniden sustu.

Sukbaator'u can kulağıyla dinleyen Marius ile Efendi Djü-dschi bu ani suskunluğa anlam veremediler. Marius sabredemeyip: "Evet gördüklerinde ne oldu?" diye sordu.

Sukbaator çok sıkkın bir ifadeyle: "Size üzüleceğiniz bir haber vermem gerekiyor efendim. O nedenle tereddüt ettim" diye cevap verdi.

Marius'ün yüzü asıldı. Eliyle otoriter bir devam et işareti verdi.

Sukbaator yolun sonuna gelmişti. Sakin bir sesle: "Posta güvercinini gören üç kardeş aynı anda bir isim haykırdılar efendim" diye konuştu.

Marius derin bir iç çekip gözlerini kırptı. Kuru bir sesle: "Kim?" diye sordu.

Sukbaator gözlerini yere doğru indirip fısıldar gibi: "İris" diyebildi.

Marius'ün yüz ifadesinde bir anlam ya da duygu bulmak isteseniz beyhude bir çabaya girişmiş olurdunuz. Bir süre derin bir sessizlik yaşandı. Ardından Marius sordu: "O nerede?"

Sukbaator "Odasında kıstırdık. Derdest ettik. Uyuşturuldu. Hücrede uyuyor" diye konuştu, bir süre duraksadı, ardından: "Teslim olmak istemedi. Anokhi Kardeşin yardımı olmasa intihar edecekti" diye ekledi.

Marius bu sefer gerçekten sarsılıp sessizliğe bürününce Anokhi'nin adını duyan Efendi müdahil olma ihtiyacı duydu: "Anokhi nasıl engel oldu?"

"İris'i dondurdu efendim."

"Dondurdu mu? O ne demek?"

"İris'i hareket edemez hâle getirdi efendim. Bizim istesek bile müdahale edemeyeceğimiz bir durum oluşmuştu. Yani İris kollarını teslim olacakmış gibi havaya kaldırdıktan sonra dua eder gibi ellerini yüzüne sürdü ama bu elini aniden ağzına sokmak için yaptığı bir şaşırtmacaymış. Gafil avlandık. Artık ne yapsak ona engel olamazdık... Anokhi müdahale edip tabir caizse zamanı durdurunca ölümle sonuçlanacak eylem de durmuş oldu ve biz yetişip parmaklarını..."

Efendi uzun parmağını kaldırıp büyük bir merakla sordu: "Hangi eylemmiş o?"

Sukbaator kuru sesiyle; "Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali diye bağırdıktan sonra azı dişine saklanmış siyanür hapını kırmak üzereydi efendim" diye cevap verdi.

Marius büyük bir öfkeyle yumruklarını sıktı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. "Hassiktir! Lanet olsun böylesine. Lanet olsun!" diye bağırdı. Şu âna kadar az da olsa bir yanlış anlaşılma olması ihtimalini

düşünmemiş değildi. Şimdi son işittikleri bütün olasılıkları bir çırpıda elemişti: İris, ona en yakın olan özel asistanı, bir köstebekti.

Marius bir anlığına zararın boyutlarını tahmin etmeye çalışınca nefesi daraldı. 137'nin üst kademesindeki bütün önemli yazışmalar öyle ya da böyle İris'in önünden geçmişti. Kısık bir sesle "Felaket. Büyük felaket" diye söylendi.

Efendi çok daha sakindi: "Hasar tespiti yapmalıyız" diye araya girdi. Ardından ilave etti: "Diğerleri nerede?"

Sukbaator: "Hepsini Büyük Toplantı Odasına topladım. Sizi bekliyorlar" dedi.

Efendi tonlamasını hiç değiştirmeden ciddi bir sesle: "Sofia ile Heretica Kardeşi neden ayırdın?" diye sordu. Marius dönüp önce Efendi'ye baktı ardından Sukbaator'un cevabını duymak için ona döndü.

Sukbaator yutkundu. Duygusuz bir sesle; "Sofia Kardeşin duymaması gereken bir mesele olabilir düşüncesiyle onu yapacağımız toplantıdan ayırmak istedim efendim. Böylece toplantıyı çok daha rahat yapacağınızı düşündüm. Sizi beklerken sıkılmaması için de Heretica Kardeşi yanına verdim" diye cevap verdi.

Marius ve Efendi aynı anda sırıttılar. Marius kinayeli bir sesle: "Çok nazik bir adamsın Sukbaator. Bizi üzmemek istediğini de anlarım ama gerçeklerin, bir gün ortaya çıkmak gibi kötü bir huyları var. Bu nedenle onları makyajlamanın anlamı yok. Hele şu anda hiç yok. Neden Sofia'nın duymaması gereken bir mesele olduğunu düşündün?" diye sordu.

Sukbaator'un neredeyse yüzü kızaracaktı. Boğuk bir sesle: "Gabriel ile İris arasında duygusal bir şeyler olmuş efendim" diye geveledi.

Marius hiç şaşkınlık belirtisi göstermedi. Kuru bir vurguyla; "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"İris'i derdest etmeye çalıştığımız zaman Gabriel odanın kapısından içeri baktı. Onu orada görünce İris çıldırdı. Deli gibi bağırmaya başladı. O esnada 'seni sevdim ulan...' gibi bir şeyler geveledi."

Efendi Djü-dschi sakince: "Bu belki İris'in duygularını bize anlatır ama Gabriel'inkilerle ilgili hiçbir şey söylemez" diye konuştu.

Marius başını evet manasında sallarken: "Doğru. İris kapılmış olabilir ama Gabriel, Sofia'ya son derece âşık. İris ile arasında duygusal

bir durum olduğunu düşünmek çok anlamlı gelmiyor. Belki de sadece sekstir. Bu daha olası" diye cevap verdi.

Sukbaator merakla; "Seks olması daha mı iyi diyorsunuz?" diye sordu.

Marius sırıttı: "Duygusal olmasından çok daha iyi. Neyse, Sofia'yı toplantıya getirmeyerek doğruyu yapmışsın. Gerçeğe bütün detaylarıyla vâkıf olalım, ona göre yapacaklarımıza karar veririz" dedikten sonra iri cüssesinden beklenmeyecek bir çeviklikle yerinden fırladı: "Gidelim."

Büyük Toplantı Odasının antik ahşap masasının etrafını çevreleyen sandalyelerin hepsi boştu. Dört korumayı saymazsak Frer Jean, R.G. ve Gabriel bahçeye bakan büyük camın önünde ayakta sessizce duruyorlardı. Anokhi ise az ötede yere oturmuş hâlde sırtını duvara dayamıştı. Dizlerini göğsüne kadar çekmiş, sessizce bekliyordu. Koruması onu odasına götürmek için talimat almış olsa da hayatında ilk defa bunu yerine getirememişti, çünkü Anokhi'ye gitmeleri gerektiğini söylediğinde; "Diğer kardeşlerden ayrılmayacağım" kısa cevabıyla karşılaşmıştı. Muhtemelen daha önce Anokhi'nin konuştuğunu bile duymamış olan koruma, bu kadar kısa ve kararlı bir cümleye –bizzat şahit olduğu– Anokhi'nin az önce İris'e yaptıklarını ekleyince şansını tekrar deneme ihtiyacı bile hissetmemişti. Sadece durumu Sukbaator'a bildirmiş ve kenara çekilmişti.

İki koruma kapıyı açtığında, yanında Efendi Djü-dschi'nin koluna giren Sukbaator olduğu halde Frer Marius güvenli adımlarla toplantı odasına daldı. Anokhi başını kaldırıp baktığında Efendi'nin yorgun ama parlayan bakışlarıyla karşılaştı. İster inanın ister inanmayın, Anokhi oturduğu yerden hiçbir şeye tutunmadan ayağa kalktı ve iki adımda velinimetinin yanına vardı. Efendi, kolunu onun omuzuna koyup; "Oturalım evlat" dedi.

Efendi, Anokhi'nin yardımıyla sandalyesine yerleşirken, Marius çoktan yerini almıştı. Her türlü duygudan ari bir sesle; "Herkes yerini alsın arkadaşlar. Çoktan anlamışsınızdır, yeni bir asistana ihtiyacım olacak. Birine karar vermek bu sefer epey zaman alacağından Jean Kardeşi geçici olarak bu göreve atıyorum. Jean, toplantı notlarını almak

için gerekli hazırlıkları yapabilirsin. Sukbaator sen de otur. Geri kalan herkes çıksın" diye konuştu.

Frer Jean gerekli talimatları vermek için korumasına yanına gelmesi için işaret ederken: "Onur duyarım değerli Büyük Sır Üstadım" diye cevap verdi.

Herkes yerini almıştı. Gabriel'in Marius'e en uzak sandalyeye oturmayı tercih edişi kimsenin gözünden kaçmamıştı. Tabii ki bu durum, tesadüf değildi. Sadece iyi bilinen psikolojik bir davranış kalıbıydı.

Marius tonunu değiştirmeden; "Evet, sorularımı sormaya başlayabilirim. Anladığım kadarıyla Gölge Karga'ya borçlanmışız. Kutsal Hafıza Adası'na gelip giden ayakları dolu bir posta güvercinini öldürüp bize teslim etmiş. Sukbaator Kardeş bunu haklı olarak güvenlik zaafı olarak görmüş ve adayı kapatmış. R.G., Jean ve Gabriel kardeşler ise posta güvercinini gördükleri anda olayın nedenini İris'e bağlamış. Önce şunu sorayım, posta güvercininin ayaklarından çıkan kâğıtlarda ne buldunuz?" diye konuştu.

Sukbaator tekdüze bir sesle; "Dört ayrı kâğıt parçasına yazılmış notlar ya da talimatlar olduğunu tahmin ettiğimiz yazılar bulduk ama okuyamadık, bildiğimiz hiçbir yazıya benzemiyorlar. Tam zamanlı araştırmaya devam ediyoruz efendim" diye cevap verdi.

Marius başını salladı: "Tamam. Bir şey çıkarsa haber verirsiniz. Evet, şimdi her birinize ayrı ayrı soruyorum, posta güvercini ile İris'i birbirine bağlayacak sonuçlara nasıl vardınız?"

İlk konuşan, hepinizin tahmin edeceği gibi, Frer Jean oldu. Heyecanlı bir sesle: "I Ching kullanarak vardım. Gabriel'e ders verdiğim gün örnek olsun diye kendi kendime oluşturduğum Gualar 49'dan 13'e gidiyordu. Eskiyi ortadan kaldırmak ya da İhtilal Gua'sı Sosyal Yakınlık/Dostluk Gua'sına gidiyordu. R.G. ile buna çok şaşırmıştık, çünkü I Ching durumdan vazife çıkarmış gibi davranmıştı. Sonra İris çok da istememesine rağmen Gabriel'in teşvikiyle I Ching torbasından kendi için paraları çekmek zorunda kalmıştı. Bu sefer Gua 58'den Gua 64'e giden bir sonuç bulmuştuk. İkisini birleştirince özellikle de bir uyarı Gua'sı olan 58'de tanımlanan tipoloji ile İris birebir örtüşünce ve 64 kesin öneriler içerince, sonuca varmanın kaçar tarafı yoktu. Tabii

bunları düşündüğümde henüz posta güvercini meselesini bilmiyordum. Bu nedenle öğrendiğimde ilk aklıma gelen İris oldu" diye konuştu.

Marius, R.G.'ye döndü, kısaca; "Sen?" diye sordu.

R.G. kel başını kaşıyarak: "Hatırlarsınız kendisinden pek hazzetmiyordum ve uzun süre onu izlemeye almıştım, hatta size memnun olup olmadığınızı sormuştum" diye girizgâh yaptı. Marius başıyla destekledi.

R.G. devam etti: "Öncelikle karaveletlerin saldırılarından elde ettiğimiz bulguları çok detaylı ve sağlam bir muhakeme zinciri içinde ve illiyet rabıtasıyla değerlendirdim. Bu esnada köstebeğin kadın olma olasılığının çok büyük olduğu sonucuna vardım. Ama beni sonuca götüren sadece bu değildi. Kesin kararımı, adada yaşayan dört kadının sadece birinde, yani İris'te olan bir farklılığa bakarak verdim."

Marius ciddi bir sesle; "Hangi farklılık?" diye sordu.

R.G. tekdüze bir sesle; "137'ye kabul edilmesi için referansını kimden aldığı" diye cevap verdi.

Daha önce bu konuda R.G. ile konuştuklarını hatırlayan Marius'ün yüzü asıldı. Yerinde hafifçe doğrulurken boğuk bir sesle; "Kimmiş?" diye sordu.

R.G.'nin dudaklarından dramatik; "Dört çeker ibne hainimiz Henry Goetellmann" cümlesi döküldü.

Jean derin bir iç çekti. Marius ise yüzünü ekşitti. Çok üzgün olduğu aşikâr bir sesle; "Ve ben bunu atladım, öyle mi?" diye sordu.

R.G.; "Hepimiz atladık efendim" diye cevap verdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Bir süre sonra Marius; "Gabriel Kardeş?" diye sordu.

Gabriel toplantının başından beri başını eğmiş, yaptığı hatadan mahcup yavru bir köpek misali sessizce masaya bakmıştı. Hatta dalıp gitmişti. Bu nedenle adını işittiğinde irkilince: "Ee, evet, buyurun Büyük Sır Üstadı..." diye geveledi.

Marius tabii ki yaşadıklarının farkındaydı. Yıllarca Eros'un ne kadar güçlü bir iblis olduğunu hem görmüş hem de bizzat deneyimlemişti. Bu nedenle kısmen de olsa empati yapmıyor değildi. Ama 137'nin güvenliği ve selameti her şeyin üzerindeydi.

Duygusuz bir sesle; "Sen bu sonuca nasıl vardın?" diye sordu.

Gabriel yutkundu. Masada herkes ona bakıyordu. Onlarla göz göze gelmemeye çalışsa da bunun kendisine pek faydası yoktu. Zaten çektiği vicdan azabı ciğerini yakıyordu. Buna bir de sorumsuzluğu nedeniyle 137'ye zarar verdiği gerçeği eklenince kendini daha önce hiç yaşamadığı berbat bir deneyimin içinde bulmuştu. Çaresiz, bitkin ve şaşkındı. Analitik zekâsının bu gibi durumlarda hiçbir işe yaramadığını çoktan anlamıştı. Yapabileceği bir şey olmadığını kabullenince teslim olmak en kolay kurtuluş yolu olarak gözüküyordu. O da öyle yaptı. "Çok üzgünüm..." diye mırıldandı. Sessizlik... "Çok üzgünüm..."

Marius: "Neden Gabriel? Neden üzgünsün?" diye ısrar etti.

Gabriel bitkin ve hatta bedbin bir şekilde: "Sofia'ya ve size ihanet ettim. Kendimi savunabileceğim bir argümanım da yok üstelik" diyebildi.

Marius bu sefer düz geldi: "Sofia'ya ihanet meselesini sonra konuşuruz. Bize nasıl ihanet ettin Gabriel? Onu söyle!"

Gabriel başını kaldırdı. Kafasının allak bullak olduğu yüzünden okunuyordu. Boğuk bir sesle: "İris! İris'in şeytani oyunlarına kandım. Bir yeniyetme gibi..." diye cevap verince Marius'ten önce R.G. araya girdi.

Son derece sert bir tonda: "Asıl şu anda bir yeniyetme gibi sızlanmayı bırakın Gabriel Kardeş. Zayiatın gerçek boyutunu tespit etmek için hemen gerçek bilgiye ihtiyacımız var. 137'ye nasıl ihanet ettiniz? İris'e bilgi mi verdiniz? Ortak mı çalıştınız? Ne?" diye sordu.

Gabriel duyduklarına o kadar şaşırdı ki "Neee?" diye sordu. Ardından yanlış anlaşılmayı gidermek için heyecanlı ve hızlı bir şekilde konuşmaya başladı: "Tabii ki hayır. Öyle bir şey yapar mıyım hiç? Ölürüm de yapmam. Sadece İris'in beni baştan çıkartmasına izin verdim. Kendime engel olamadım. Çok zayıf biri gibi davrandım. O da bunu kullanarak bana şantaj yaptı. Sofia'ya söyleyecekti. Bu da Heretica Kardeşin Sofia'yı yeni Büyük Sır Üstadımız olarak yetiştirme çabasının zora düşmesi ya da bireyleşmemizin yarıda kalması demekti. Bu nedenle kendimi, bireysel anlamda Sofia'ya, içinde bulunduğum 137'ye ve hatta Sofia'nın rahmetli babası Büyük Sır Üstadı'na ihanet etmiş sayıyorum."

Masaya büyük bir rahatlama havası hâkim oldu. R.G. neşeyle gülümsedi. Frer Jean keyifli keyifli kıkırdadı. Efendi Djü-dschi bile gülümsemiş olabilirdi.

Marius sordu: "İris ile posta güvercini bağlantısını, bu yaşadıklarının sağladığı verileri kullanarak mı kurdun?"

Gabriel de bu rahatlama havasından nasibini almıştı: "Evet. İris kesinlikle belirli bir amaçla, adaya geldiğim andan itibaren benim üzerime oynadı. Bundan yazdığım kuantum denklemlerinden emin olduğumdan daha çok eminim."

Marius: "Bulgularını dinleyelim" dedi.

Gabriel: "Sadece tanışmamızdan iki gün sonraki ilk buluşmamızda bana kahve getirdi ve sade içtiğimi biliyordu. Beni araştırmış..." diye açıkladı.

R.G. kuru bir sesle: "Bu bir şey ifade etmez" diyerek araya girdi.

Gabriel cevap vermek yerine konuşmaya devam etti: "Tanıştığımız gün, limanda, elimi sıktıktan sonra bırakmak istemedi. Neredeyse ben zorla geri çekmek zorunda kaldım. Her yalnız kalışımızda çok cesurca hatta edepsizce davranıyordu. Beni baştan çıkarmak amacıyla hareket ettiği..."

R.G. tekrar araya girdi: "Gabriel Kardeş, bunlar Sofia'yı aldattığın için kendi kendine kurguladığın ve gerçek olduğunu sandığın şeyler olmasın? Vicdanını rahatlatmak için suçu karşı tarafa yüklemeye çalışmak çok doğal bir psikolojik mekanizmadır."

Gabriel bu sefer bir biliminsanı titizliğiyle tane tane cevap verdi: "Evet, bunu ben de kendime sordum ve üzerinde düşündüm. Başta bana da öyle gelmişti ama ardından diğer bulguları tespit edince öyle olmadığına emin oldum. Her şeyden önce hepimize ayrı ayrı oynuyordu. R.G.'nin bulunduğu her ortamda aptalı oynuyordu. Jean Kardeşe çocuksu sesiyle şirinlikler yapıyordu. Bana düz yürüyordu."

Marius meraklı bir sesle sordu: "Bana nasıl davranıyordu?" Sesinde emir kipi kullanmadığını iddia etmek için sağır olmak gerekirdi.

Gabriel özellikle Marius'ten örnek vermemek için onu atlamıştı. Soruyu –ya da talimatı diyelim– işitince yutkundu. Bir süre sessiz kalsa da Büyük Sır Üstadı gözlerini ona dikmiş bekliyordu. Alçak bir sesle: "Şey, size mesafeli bir flörtöz gibi davranıyordu" diyebildi.

Marius keçi sakalını bir iki kere çekiştirdi. Bunu gören Jean "Düşünüyor..." diye iç geçirdi. Evet, düşünüyordu ve bitirince ciddi bir tonda: "Animama oynuyordu demek. R.G.'den çekiniyordu ve onu aptal olduğuna inandırırsa yalan radarına girmeyeceğini varsayıyordu. Karıncaezmez Jean'ı da çözmüştü. Ona da en sevimli hâlini gösteriyordu" diye konuştu. İki saniye kadar sessiz kaldıktan sonra aynı ciddiyetle: "Beni de çözmüştü. Animamı bağladığında kör olacağımı çok iyi biliyordu. Müthiş doğrusu! Sadece basit bir köstebekle değil, psikolojiden anlayan dört başı mamur bir casusla karşı karşıyayız" diye ilave etti.

R.G. sıkıntısını açıkça belli eden bir sesle: "Ve bir şeyler bizi bu iblisin ağılına topladı. Bu bir şeylerin sadece kader olduğunu umut edelim" diye ilave etti.

Frer Jean anlamamıştı. Merakla atıldı: "Ne ağılına?"

R.G. gülümsemeye çalıştı ama vaziyetin vahameti buna izin vermedi. Dramatik bir sesle; "Biz, koskoca 137'nin bütün iç çemberi artı ruhçular, hepimiz buradayız ya! Büyük Sır Üstadı burada, gelecekteki Büyük Sır Üstadı burada, sen buradasın, Heretica Kardeş, Efendi Kardeş burada, Gabriel, Anokhi burada, Esliba yolda, buraya geliyor, ben dâhil herkes burada, anasını satayım. Ama yetmez, bütün fasiküller de burada! Peki, hangi tehdide karşılık hepimiz buraya toplandık? Anokhi'ye saldırmalarına karşılık. Bizi çoban köpeğinin önüne kattığı kuzular gibi ağılda topladılar işte. İris Pavlov, biz de köpekleri olmuşuz" diye konuştuktan sonra köpek taklidi yaparak "hav, hav" diye ses çıkardı.

Tabii masadaki herkesi gülümseten bu taklidi unutturan bir ses duyuldu: "Eklemem gereken çok önemli bir bulgum daha var."

Konuşan Gabriel'di. Ciddi bir sesle şöyle dedi: "İris'in ikram ettiği her kahveyi içtiğimde beni ateş basıyordu..."

R.G. dramatik bir sesle: "Aha!" dedi.

Marius araya girerek sordu: "Nasıl ateş basıyordu?"

"Ateş basması işte. Kısa süreli ama aniden beliren, tıpkı ateşin çıkmasına benziyor. Bazen kazağımı çıkartmamı gerektirecek kadar şiddetli olabiliyordu. En fazla on dakika sonra geçiyordu."

R.G. dramatik bir sesle: "Aha!" diye tekrarladı.

Marius emin olmak isteğiyle: "Bu olay kaç kere tekrarlandı?" diye sordu.

Gabriel bir an düşündü, ardından; "İlk buluşmamamızda ve daha sonra Jean Kardeşin I Ching eğitimi sırasında kameriyede oldu. Ardından bana Tao'yu anlatırken yine kameriyede oldu" diye sıraladı.

R.G. dramatik bir sesle yine: "Aha!" dedi.

Gabriel biraz düşündükten sonra: "Tesadüf olabilir mi diye düşündüm ama sonra aklıma I Ching eğitimi sırasındaki bir olay geldi. Tepside gelen kahvelerden birini sanki özellikle seçip bana vermişti. Jean Kardeş ve R.G.'ye ise tepsiyi uzatmıştı. Bundan işkillendim."

R.G. bu sefer de: "Ahaaa!" dedi.

Marius gülümsememeye çalışırken; "Peki, bunun anlamı ne olabilir?" diye sordu.

Gabriel duygusuz bir sesle; "Emellerine ulaşmak için getirdiği her kahveyle bana afrodizyak zımbırtılar içiriyordu, gibime geliyor" diyerek cevap verdi.

"Emin misin?" diye sordu.

Gabriel çok kısa bir süre düşündü. Kararlı bir sesle: "Eminim. O beni teslim aldığı lanet günün sabahında vicdan azabımı azaltmak ya da Sofia ile yüzleşmek zorunda kalmamak için sabahın köründe odadan çıkıp bahçeye çıkmıştım. O kadar erken olmasına rağmen birden önümde belirdi. Beni o saatte orada görmekten şaşkın olduğu oyununu oynuyordu ama elinde bana özel hazırladığı kahve bardağıyla gelmişti. Demek ki hepsi planlıydı. Zaten o sabah kahve çok acı gelmişti. Kesinlikle içinde o Uzak Doğu'da kullanılan egzotik maddelerden biri vardı. Sonra da beni erkekler tuvaletinde gafil avlayıp..." devam etmeye yeltendi ama Marius elini kaldırarak onu durdurdu.

"O kısmını daha sonra baş başa konuşacağız Gabriel Kardeş" dedi.

Bu esnada R.G. öksürdü. Toplantının başından beri diğer kardeşlerin açıklamaları ile kendi bulgularını sınamak için bu soruları sormakla yetinmişti ama artık sabrının sonuna gelmek üzereydi. Sakince; "Size bazı kötü haberlerim olacak" diyerek bir girizgâh yapıp şöyle devam etti: "önce Gabriel Kardeşi rahatlatayım. Kahvelerin içinde ne olduğu, İris'in odasındaki deliller incelenince kesin olarak anlaşılır ama ben şimdiden elimizin boş çıkmayacağını söyleyebilirim, çünkü bu karşımızdaki gücün zehirle direkt ilişkisi var. Siyanür hapları bir yana, Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali meselesini hatırladınız mı? Buradaki Kirke büyü ve illüzyon ile özdeşleşmişti değil mi? Bir de Jean Kardeş ne

demişti hatırlayın: 'pharmakeia'. Bu kelimeden bugünkü eczane kelimesi türetilmiş. Eh ilaç eşittir dozunda zehir. Dolayısıyla Gabriel sen istersen kendine o kadar da fazla yüklenme. Kahve temiz çıkarsa o zaman vicdan azabı duyarsın."

Gabriel gülümsedi ama bunun sürmesi pek mümkün değildi, çünkü R.G. bıraktığı yerden konuşmaya devam etti: "Sizi sarsacak bazı tespitlerime gelince aslında bunu anlatmanın kırk yolu yok. Dümdüz söyleyeceğim: kuş uçtu. Unani artık elimizde değil. Büyük ihtimalle kısa bir süre dışında hiç elimizde olmadı" dedi ve sustu.

Toplantı odasına kara gece sessizliği çöktü. Herkes şaşkın yüz ifadeleriyle birbirine baktı. Sonra Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi işitildi: "R.G. Kardeş ile aynı fikirdeyim. Muhakkak o bu sonuca muhakeme yaparak varmıştır. Benim sadece Unani'nin tutsak olmadığına dair derin bir sezgim var."

Bu sefer herkes birbiriyle konuşmaya girişince Büyük Sır Üstadı'nın otoriter sesi odanın duvarlarında çınladı: "Kardeşlerim müsaade edin, R.G. bu sonuca nasıl vardığını açıklasın."

R.G. her duygudan ari bir sesle: "*Habemus Maximus Dominus Secretorum* ritüeli nedeniyle vardım" diye açıkladı.

Marius şaşırmıştı: "Nasıl yani?"

R.G. omuzlarını kaldırıp dudaklarını büktü. Ardından şöyle konuştu: "Bunu hatırlarsanız sizinle de konuşmuştum Büyük Sır Üstadım. Ben bu Unani soysuzunu Gobi'de sorgularken 'bakalım içinden ne dökülecek?' diye biraz sallamıştım. O zaman 137'yi var gücüyle aşağılamaya başladı. İşte o esnada bana –tıpkı konklavda Frer Jean'ın etrafında bir çember oluşturup onun lirik Latincesiyle *Habemus Maximus Dominus Secretorum* diye bağırdığı an gibi– öyle bir cümle kurdu. Bu ritüel gerçekleşirken Anokhi sağolsun, Unani Deesis Mozaiği'nin altında baygın yatıyordu. Gobi'ye varıncaya kadar da ayılmadı, çünkü bizimkiler onu uyutmuştu. Peki bu durumda ananemizde olan ama hiçbir yerde yazılı olmayan bu ritüelden nasıl haberdar oldu?"

Marius sakin bir sesle: "Eh, İris'ten öğrenmiştir işte. Posta güverciniyle adanın dışına bilgi sızdırdığına göre..." derken R.G. bir gulyabani gibi sırıttı. İronik bir sesle: "Değerli Büyük Sır Üstadım, o güvercin buradan Gobi'ye uçamaz ama uçsa bile ne fayda? Kafeste tutulan bir adama bilgi vermek için bütün o muhafızlara görünmeden

gelip tutsağın omuzuna mı konacak? Buna tek bilinmeyenli denklem diyelim. Bildiğimiz nedir? Unani'ye bilgi ulaşmış. Bilmediklerimiz? Unani kafesin içinde mi dışında mı? Bilgi ancak özgür ise ona ulaşabildiğine göre bu durumda renkli maymun kafesin neresindedir?"

R.G.'nin sağlam mantığını yeni idrak eden kardeşlerden karışık tonlarda hayret ifadeleri yükseldi. Marius bile kendine hâkim olamayıp "Lanet olsun!" diye tepki verince R.G. kinayeli bir sesle; "Şimdi bana nasıl olur da özgür kaldı diye soracaksınız değil mi?" diye sordu.

Bütün kardeşler aynı anda başını sallayınca, R.G. sağ elinin avucunu alnının üzerinde gezdirdi. Derin bir iç geçirdikten sonra istemsizce oturduğu yerden ayağa kalktı. "Sizi yine sarsacağım ama bunu da anlatmanın kırk yolu yok. O yüzden dümdüz söyleyeceğim: Eros sayesinde!"

Mevzu R.G. için çok aleni olabilirdi ama diğerleri belirsizlik denizinde batmamaya çalışıyordu. Beklediği tepkiyi alamayan R.G. neler olduğunu anlamak için tek tek kardeşlerinin yüzünü incelemeye başlayınca masanın en sonuna ilişmiş Sukbaator ile göz göze geldi. Sukbaator, çağların aşındırıcı rahlesinden geçen taşlaşmış kadim bir heykel gibi hareketsiz duruyordu. Bakışları donuk ve ifadesizdi. R.G., Kam Kul'un onun halası olduğunu tamamen unutmuştu. Bu nedenle bir an donup kaldı dememiz doğru olur. Konuşmaya devam etmeli miydi? Tespitlerini herkese açıklamalı mıydı, yoksa sadece Büyük Sır Üstadı'nı bilgilendirmek daha mı doğru olurdu? Neyse ki içine düştüğü tereddüt kuyusuna kardeşlerden biri kalın bir ip attı: "Kam Kul'dan bahsediyor."

Herkes dönüp sesin geldiği yöne baktı. Efendi Djü-dschi'nin gözleri yine çağların üzerinden bakıyordu. İlk tepki yerinde duramayan Jean Kardeşten geldi: "Ne yani? Anlamadım? Nasıl şimdi? Unani ile Kam Kul mu? Eros meros leros..."

R.G. sırıttı. Marius ciddi bir sesle; "Bu iddialarının gerçekliğinden ne kadar eminsin R.G. Kardeş?" diye sordu.

R.G. belli belirsiz Sukbaator'a baktı. Bir an tereddüt etti ama ardından konuşmaya karar verdi. Ciddi bir sesle; "Son derece eminim. Gobi'deki sorgu tutanaklarını hatırlayın. Orada yazdığım davranış notlarının içinde de var. Unani kafesin içinde ben ise kafesin önünde duruyordum. Konuşmaya başlamıştık. O esnada Kam Kul'un bize baktığını gördüm. O andaki yüz ifadesinde farklı bir duygu

yakalamıştım ama ânın heyecanı ve Unani'nin yalan söyleyip söylemediğini tespit etmek için ona yoğunlaşmam nedeniyle bu bilgiyi arkaplana ittim" diye konuştu.

Marius merakla: "Ne duygusu yakalamıştın?" diye sordu.

R.G. "Büyük bir hayranlık!" diye cevap vererek ardından devam etti: "O zaman Kam Kul'un hayranlıkla bana baktığını zannetmiştim ama bu sabah köstebeği tespit etmek için çalışırken öyle olmadığını anladım. Bana değil Unani'ye bakıyordu!"

Frer Jean kendini tutamadı: "Eyvah eyvah! Olamaz! İhanet üstüne ihanet! İnanmak istemiyorum..." diye bağırdı.

R.G. ciddi bir sesle; "İnanmalısın Jean Kardeş. Benim daha önce Büyük Sır Üstadı'na da söylediğim gibi Unani, kafesin içinde değil de dışındaymış gibi davranıyordu. Tabii bu durumda bana transfer teklif etmek için Sukbaator'un gerin dışına çıkmasını beklemesi de ilk başta düşündüğümüzden farklı bir anlama geliyor. Kam Kul'un önünde rahat olmasının nedeni, onun lisanımızı bilmemesi değildi. Sana âşık biri en azından cicim aylarında ihanet etmeyi aklından geçirmez, değil mi? Eros bu. İblislerin en büyüğünün eline düşersen onun için ananı da satarsın babanı da hatta nineni de..." diye konuştu.

Frer Jean duygu ve şaşkınlık yüklü bir sesle; "İnanamıyorum! Gerçekten inanamıyorum" diye tekrarladı.

R.G. sıkılmıştı. Yorgun bir sesle; "İster inanalım ister inanmayalım, gerçek değişmeyecek. Bunu tespit etmek de çok zor değil. Sukbaator, Gobi'ye ulaşabilir. Araştırsın. Unani hâlâ kafesindeyse hepinizden özür dileyeceğim" diye konuştu.

O anda Sukbaator'un dramatik sesi işitildi. Söyledikleri ise kardeşler için masanın ortasında patlamış parça tesirli el bombası etkisine eşit bir sonuç yaratacaktı.

"Bunu yapacağım ama R.G. Kardeşin haksız çıkma ihtimali yok denecek kadar zayıf, çünkü İris'in odasında halam Kam Kul'a ait el yapımı bir zehir şişesi bulduk..."

137'nin –belki de– tarihinde görülen en önemli toplantı sonlanır sonlanmaz Marius, Gabriel'e işaret etmiş ve birlikte Kutsal Hafıza Adası'nın en rahat odası olan Büyük Sır Üstadı'nın çalışma ofisine geçmişlerdi. Marius hemen makam koltuğuna oturmuştu. Tam karşısına

oturttuğu Gabriel ise az sonra anlatacaklarını nasıl söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Frer Jean ise hemen yanında gerekli notları almak için hazır bekliyordu. Marius, Gabriel'e kısa bir bakış fırlatıp ardından gülümsedi. Şefkatli bir sesle: "Ah Gabriel Kardeş, kendine hâkim olamadın diye bu kadar sıkılmanın anlamı yok. Kendi kulağınla duydun. İris sana ilaç veriyormuş işte" diye konuşmaya girdi.

Gabriel omuz silkti. Üzgün bir sesle; "Hangi nedenle olursa olsun Sofia'yı üzecek bir davranışta bulunmamam gerekirdi" diye cevap verdi.

Marius sakin bir sesle; "Artık bir arketipin ya da yaşayan bir tanrının eline düşmenin ne demek olduğunu biliyorsun. Hem de sözcüklerin muğlaklığı, esnekliği, yanlış anlaşılması, esnetilmesi olmadan, yani logosun yerine Eros üzerinden bir arketipi yaşayarak deneyimledin. Bu sayede bir şeyler öğrendin. Bir dahaki sefere aşılı olacaksın. Bu da az bir şey değildir. Hatta arketipler söz konusu olduğunda elde edebileceğin tek avantajdır" diye konuştu.

Gabriel başını sallarken; "Evet, tabii ki öyle ama..." diye geveledi.

Marius üstelemedi. Sadece, "Nasıl oldu, anlat" dedi.

Gabriel, İris deneyiminin tüm detaylarını anlatırken gözünü yerden hiç kaldırmadı. Marius, müdahale etmeden soluksuz dinledi. Gabriel bitirdiğinde neredeyse ağlamak üzereydi. Marius samimi pişmanlığını görünce rahatladı. Dönüp Jean'a baktı. O da empati yapmış ve duygulanmıştı.

Gabriel bir an öfkeyle: "Hele odasındaki o son görüşmemizde bana söyledikleri yok mu? Aklıma geldikçe kahroluyorum" diye konuştu.

Marius merakla; "Ne söylemişti?" diye sordu.

Gabriel ciddi bir sesle; "Kendisine, tuvalette yaşadıklarımızın hayatımda yaptığım en büyük hata olduğunu söyleyip bir daha tekrarlanmayacağını ve beni rahat bırakıp yoluna gitmesi gerektiğini söylediğimde öfkeden çıldırdı. Öyle olunca da saçmalamaya başladı" diye açıkladı.

Marius merakla: "Öyle mi? Nasıl saçmaladı?" diye sordu.

Gabriel: "Beni Sofia için mi terk ediyorsun, diye sordu. Hadsizliğe bakın!" diye cevap verdi.

Sessizce not alan Frer Jean; "İlginç..." diyerek araya girdi.

Aynı anda Marius ona katıldı: "Evet, çok ilginç."

Gabriel açık bir şaşkınlıkla: "İlginç mi? Nasıl ilginç?" diye sordu.

Marius: "Anlayacaksın. Sen devam et. Başka neler saçmaladı?" diye sordu.

Gabriel: "Ben ona saçmaladığını söyleyip 'Alt tarafı bir kere anlamsız ve duygusuz seks yaptık, ne terk etmesi?' diye çıkışınca o da bana 'Senin için öyle olabilir ama bana göre sen kendinden başkasını düşünmeyen bencil kadının biri için beni terk ediyorsun' minvalinde bir şeyler söyledi" diye cevap verdi.

Frer Jean cevher bulmuş madenci gibi sevindi. Neşeyle: "A-ha!" dedi.

Marius de gülümseyince Gabriel tamamen kayboldu. Şaşkın gözlerle bakarken Marius kinayeli bir sesle üsteledi: "Sonra ne oldu Gabriel Kardeş? Devam et. Bilmesen de iyi yoldasın."

Gabriel: "'Saçmalamayı kes. Kimmiş bencil olan? Sofia mı?' diye sorunca bana 'O tabii, hayatını adadığın, gençliğini uğruna harcadığın bilim sevdandan onun yüzünden vazgeçmedin mi? En genç üyesi olduğun üniversitenin kadrosundan ve büyük prestijli uluslararası araştırmanın yöneticiliğinden onun yüzünden istifa etmedin mi?'" diye konuştu.

Frer Jean; "Ooo!" diyerek tepki verdi.

Marius ciddi bir sesle: "Tabii bu tespit seni epey sarsmış olmalı. Nasıl cevap verdin?" diye sordu.

Gabriel düşündü: "Evet, o anda ben çok öfkelendim ama kısa sürede kendimi toparlayıp 'Haddini bil!' diye bağırdım, hatta 'Sana ne' diye de ilave ettiğimi hatırlıyorum. Sonra da 'beni zıvanadan çıkarma' diye onu uyarayım dedim, işte o zaman içinden kurt kadın çıktı..."

Marius kısa bir kahkaha atarken; "Kurt kadın ne yaptı?" diye sordu.

"Tehditler savurmaya başladı. 'Zıvanadan çıkarsan ne olur? Beni Sofia'ya mı, yoksa Marius'e mi şikâyet edersin? Onlara ne diyeceksin, beni becerip kirli bir mendil gibi çöpe attığını mı söyleyeceksin?' gibi şeyler işte... Ben bu üsluba daha fazla dayanamadım ve odadan çıkmak için kapıya yönelince arkamdan buz gibi bir sesle: 'Sakın kendini kandırma! Sen benimsin. O kadar! Sabah erkenden buraya bekliyorum. Sakın geç kalma' diye seslendi."

Frer Jean; "Vauuvv!" diyerek tepki verince Marius yine kısa bir kahkaha attı. "Yahu Jean, ne âlem adamsın! Madem ulumaya da başladın, Gabriel Kardeşi merakından sen kurtar bakalım. Rahatlasın."

Jean böyle teklifleri ikiletecek adam değildi. Bir öğretmen edasıyla; "Sevgili Gabriel, İris hain olabilir ama siz farkında olmadan 137'yi büyük bir beladan kurtarmışsınız. Daha doğrusu önce bir belaya sokmuş, ardından çıkarmışsınız. Her ikisinde de bilinçli bir dahlinizin bulunmaması ise büyük ironi" diye açıkladı.

Gabriel gerçekten şaşkın ve karanlık ormanda yolunu kaybetmiş izci misali ağzı yarı açık bakakaldı. "Ne? Nasıl?" diye geveleyince Marius sitemle; "Ah be Jean. İki tane basit psikolojik açıklamayı bu kadar karmaşık bir hâle sokmayı nasıl becerirsin bilmem" diye ilave etti.

Jean bir parça bozulsa da hissettirmedi. Sakince açıklamaya koyuldu: "Gabriel Kardeş İris size çok fena âşık olmuş. Belki başta aldığı talimat doğrultusunda sadece sizi yoldan çıkarıp Sofia üzerinden 137'ye zarar vermeyi amaçlamış ama ardından iş sadece sizin kontrolünüzden çıkmamış. Onun da çıkmış. O da size fena kapılmış."

Gabriel merakla; "Nereden belli?" diye sordu.

Jean aynı tonda: "Sen ona gidip bitti dediğinde kıskanç bir sevgili gibi davranmasından belli. Oysa bir casus hele psikoloji bilen, İris gibi akıllı bir casus sana bir şey hissetmese böyle davranmazdı. Konumunu tehlikeye atmazdı. Seni kendine düşman edecek tehditlerde bulunmazdı. Seni kaybetmemeyi her türlü değerin üzerine koyduğu için öyle davrandı. Kendine hâkim olamaması da Animus'un eline düşmüş olmasından. O yüzden sizi, rakibi gördüğü Sofia'dan soğutmak için istemsiz tepkiler vermiş. Sofia'yı kötülemeler, size onun için vazgeçtiklerinizi hatırlatmalar falan... bunların hepsi kıskanç bir kadının yapacağı şeyler. Eğitimli, soğukkanlı bir casusun değil" diye açıkladı.

Gabriel öğrendiklerinden etkilense de çok kısa süre içinde temel sorununun hâlâ sürmekte olduğunu idrak edecek kadar zekiydi. Somurttu. Umutsuz olduğu kadar kinaye yüklü bir sesle: "Bunları öğrenmem iyi oldu. Sofia'ya yediğim haltları anlatırken bayağı işime yarayacaklar" diye konuştu.

Marius dönüp Jean'a bir bakış fırlattı. Jean; "Bu şimdilik mümkün olmayacak, sevgili Gabriel" dedi.

Gabriel yine şaşkınlıkla: "Nasıl? Ne mümkün olmayacak?" diye sordu.

Marius müdahil oldu: "Jean şu anda Sofia Kardeşe hiçbir şey söyleyemeyeceğini anlatmaya çalıştı Gabriel. İris'in sana hissettikleri bizim avantajımız. Onun bildiklerini bize anlatması çok önemli. Burada sen, olmazsa olmaz bir rol üstleneceksin. Enerjini buna harcamalısın. Hem Sofia öğrenecek de ne olacak? Bir süre gölge projeksiyonu yapacaksınız. Ondan kurtulmak için bireyleşme gibi çok daha önemli olan süreçleri erteleyeceksiniz. Olmaz! Zaten yeterince zayiat var."

Gabriel düşünmeye çalıştı. Doğrusu bu yaklaşım onu da pek çok çileli zamandan koruyacaktı ama ya vicdanı... onu ne yapacaktı? Ağzını açmaya niyetlense de Marius onu durdurdu.

Son derece kararlı bir sesle: "Bu da senin kefaretin olacak Gabriel. Az sonra uzun hayatımın utanç kaynaklarından biri olan eski asistanımla yaşadıklarını, konuştuklarını, yorumlarını, duygularını, tepkilerini harfi harfine seni sorgulamaya gelen arkadaşlarımıza anlatacaksın, ardından bütün bunları unutacaksın. Vicdanını da bir süre bastıracak ve Sofia'ya hiçbir şey anlatmayacaksın. İşin bitince onun yanına gideceksin ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Zaten istesen de yapamayacaksın..." diye konuştu.

Gabriel bir kere daha şaşkınlıkla; "Neden yapamıyorum?" diye sordu.

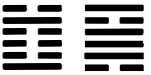
Marius sırıttı. Sakince; "137'nin çok etkili kadim bir uygulaması yüzünden" dedikten sonra "Jean!" diye seslendi.

Frer Jean hemen ayağa kalktı. Titrek bir sesle: "Gabriel Kardeş ile eski asistanınız İris arasında geçmiş tüm olayların üzerine mi değerli Büyük Sır Üstadım?" diye sordu.

Marius hiç düşünmeden otoriter bir sesle şöyle cevap verdi: "Hayır. Artık çok daha dikkatli olacağız. Biz geldikten sonra bu adada yaşanmış her edim üzerine ve süresiz olacak. Hemen uygulanacak. Kararları al ve herkese tebliğ et. Bunlara uymamanın cezasını da hatırlat."

Frer Jean saygıyla başını salladı, ardından yüksek sesle; "Derhâl geçerli olmak üzere ve Kutsal Hafıza Adası'na intikalimizden başlamak kaydıyla tüm edimlerimiz üzerine Büyük Sır Üstadı'nın yürütme emri ile *ad sepeliendum*[11] uygulanmıştır" diye bağırdı.

11 Ad Sepeliendum (Lat.): Bilginin gömülmesi. Sansür uygulama, yasaklama kararı.

"Normal olmak sadece başarısız insanlar için ulaşılması gereken bir idealdir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Anadolu'nun bağrında yeniden doğmakla meşgul olan bahar, kokularını cömertçe etrafa saçarken 3, doğduğu yeri bir kez daha ziyaret etmenin mahcup tedirginliğini yaşamaktaydı. Oldu olası araba kullanmaktan nefret ederdi. Bu nedenle aynı zamanda asistanı olan çocukluk arkadaşı ona sürekli eşlik ederdi. Edirne'den bu yana özel tasarlanmış van tipi araçta mola vermeden seyahat ediyorlardı. Bir süre önce Ankara'yı arkalarında bırakmışlardı ve çok geçmeden hedeflerine, yani UBH[12] Anonim Şirketi'nin aynı zamanda üretim üssü olan merkezine ulaşmış olacaklardı. İki tarafı Sakarya Nehri tarafından kuşatılmış, diğer iki köşesi büyük bir maden alanı olan tepeye sırtını dayamış yüzlerce dönüm içinde faaliyet gösteren ve ana iştigal konusu; alçı taşı ocağı işletmeciliği, sıhhi malzeme ve özel alçıpan üretimi olan UBH A.Ş.'nin ana girişi, Galatlar[13] olarak bilinen Kelt kabilelerinden Tolistobogii boyunun yerleştiği Gordion antik kenti kalıntılarından sadece on dakika uzaklıktaydı. Sakarya Nehri'nin öksüz bıraktığı ve artık nehirle bağlantısı tamamen kesilmiş yılankavi su birikintilerini de içinde barındıran yemyeşil bir araziyle iç içe geçmiş alçı taşı tepenin, gerçekte ters duran bir aysberg gibi durduğunu söylememiz yanlış olmazdı, çünkü tepenin eteğine bir maden ocağı girişi görüntüsü veren eşikten geçtiğinizde kendinizi, muazzam büyüklükteki bir sanat eseri tesisin

12 Ubh (Kelt.): Yumurta. Kelt kültürünün kutsal nesnelerinden olan yumurta, Galatlar için doğurganlık sembolü olarak kabul edilirdi ve birçok Galat töreninde kullanılırdı.

13 Galatlar: Kuzey Avrupa'dan yayılmaya başlayan ve MÖ III. yüzyılda Anadolu'ya giren bir Kelt kabileler topluluğu. Trogmi, Tectosages ve Tolistobogii boylarının birleşmesiyle oluşmuştur. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Galatai -Galatlar" maddesi.

içinde bulmaktaydınız. Gereksiz meraklı gözlerden saklanması için hiçbir masraftan kaçınılmamış bu tesis, dünyada eşi benzeri görülmemiş bir hayal gücünün ürünüydü. 3, yirmi yedi yıl kadar önce işte burada doğmuş, ilk eğitimini de burada almıştı. Ardından özel becerileri nedeniyle başarı basamaklarını hızla tırmanmıştı. Doğuştan gelen bir Alman disiplini ve İsviçre hassasiyetiyle donatılmış bir insan evladı düşünün. Buna bir de müthiş bir işine adanmışlık ve yorgunluk nedir bilmeyen bir çalışkanlık ekleyin. 3'ü buldunuz işte. İçinde doğduğu sistemin vazgeçilmez bir unsuru olması çok sürmemişti. O kadar ki bizzat Coibhi Unani tarafından kendisine verilen –3– ismi büyük bir heyecana yol açmıştı. Bu kadar değerli bir sayının ona uygun görülmesinin tabii ki bir anlamı vardı. 3, Triad yani harmoni demekti ve evet, 3'ün asli görevi sistemde ahengi daim kılacak tedbirleri almak ve hiç bıkmadan, usanmadan gerekli iyileştirici faaliyetlerde bulunmaktı. Bunu ne kadar büyük bir özen ve özveriyle yapabildiğini anlatmaya kalksak –eminiz ki– kelimeler kifayetsiz kalırdı. Yaptığı işi yüksek sanata dönüştürdüğünü söylesek bile yeterli olmazdı. Sadece bu nedenle görevini ifa etmeye başladıktan beş sene sonra mitik bir karaktere dönüştü. Hiçbir zaman uyumayan, uzak mesafeleri bile büyük bir süratle kat edebilen, gözünden hiçbir şeyin kaçmadığı, her şeyi gören ve aldatılması imkânsız biri olduğu dedikoduları büyüdükçe o da büyüdü. Henüz yirmi beş yaşına bastığında sistemin içinde doğaüstü bir varlık mertebesine yerleştirilmişti. Bu da beraberinde ona çok büyük bir güç bağışlamıştı. O da bu gücü sonuna kadar kullandı ama sistemin daha iyiye gitmesi dışında hiçbir amaca hizmet etmedi. İşte bugün yine sanatını konuşturmaya, doğduğu yere geri dönmüştü.

Toprak yola saptıklarında UBH A.Ş.'nin çevresini boydan boya saran üç metre yüksekliğinde dikenli tellerle sarmalanmış ihata duvarıyla karşılaştılar. Duvarı takip ederek bir süre daha yol aldıktan sonra ana giriş kapısı önlerinde belirdi. Dokuz saate yakındır dinlenmeden direksiyon sallamış olan asistan rahatlamış bir sesle: "Yumurta" diyerek müjde verdi. 3, sessizce başını sallamakla yetindi. Kontrol noktasına yaklaştıklarında güvenlikten çıkan iki izbandut "dur" işareti yaptı. 3, cebinden bir kart çıkardı ama kullanmasına gerek kalmadı, güvenlik onu hemen tanımıştı. Saygı dolu bir sesle: "Yumurta'ya tekrar hoşgeldiniz efendim. Buyurun lütfen. Arkadaşlar sizi girişte karşılayacak" diye konuştu.

3, başıyla selam verip asistanına "devam edelim" işareti yaptı.

Araç, yönetim binasının girişine yaklaşıp durduğunda içeriden gençten bir adam çıktı ve hızla koşup aracın kapısını açtı. 3 konuşmasına izin vermeden şöyle dedi: "Hoşbeşi geçelim. Zey Hanımefendiyle görüşmeye geldim. Beni hemen ona götürün." Sesindeki tonlama sert ve buyurucuydu.

Adam saygılı bir sesle: "Hemen efendim" dedikten sonra önden yürümeye başladı. İki dakika sonra Yumurta'nın ilk ve tek eğitim kurumunun öğretmenlerinden Zey'in odasının önündeydiler.

Zey kırklarının başında, alımlı sayılabilecek bir kadındı. Doğu Anadolu'nun bağnazlık abidesi şehirlerinden birinde doğmak bahtsızlığından sonra, çevre illerde edebiyat öğretmenliği yaparak hayatta kalmaya çalıştığı yıllarda, bir gün –tamamen tesadüf eseri– bir şirketin 9-18 yaş arası erkek talebelerle ilgilenecek öğretmenler aradığı ilanına denk gelmişti. Devlet okullarının mantıksız tekçi bakış açısına eklenen süfli maaşlar uzun süredir onu yıpratmaktaydı. Şirketin teklif ettiği ücret şu an aldığının üç katı olunca, doğal olarak heyecanlanmıştı. Gerçi Yassıhöyük kadar küçük bir köye taşınması ve neredeyse kendini tarif ettiği tek değer olan sayısız kadın arkadaşından vazgeçmesi gerekecekti. Bu çok ama çok zor bir karar olsa da orta yaşı çoktan geçmişti. Üstüne üstlük kendini güvende hissedebileceği parayı bugüne kadar biriktiremediği de yadsıyamadığı bir gerçekti. "Üç yıl kendimi zorlamadan çalışır, yükümü hafifletir, ardından istifa ederek ayrılırım" diye düşünmüştü. Sorun, bu mantığı kurarken bir yerde yanılmış olmasıydı ve bugün bunu öğrenmek üzereydi.

3, açılan kapıdan hızla girdiğinde Zey telefonuyla haşır neşirdi. Başını kaldırdığında odasına destursuz giren dağınık saçlı, soluk benizli, zayıf bir adam gördü. Adam hiçbir şey söylemeden gelip önündeki sandalyelerden birine oturdu ve sanki odada tek başınaymış gibi çantasından bazı evraklar çıkarmaya koyuldu. Zey alanına müdahale edilmesinden son derece rahatsız olmuştu. Hesap sormak için ağzını açmaya niyetlenirken 3'ü odaya kadar getiren kişi saygılı bir sesle "İçmek için ne alırdınız efendim?" diye sordu.

3, ona bakmadan otoriter bir sesle: "Ziyana gerek yok. İstemem. Siz çıkabilirsiniz" diye cevap verince Zey işkillendi. Doğup büyüdüğü, şiddete tapınılan topraklarda belanın gelirken çıkardığı sesleri diğerlerinden ayırt etmeyi daha çocukken öğrenmişti.

En nihayetinde 3, başını Zey'e doğru çevirip duygusuz bir sesle: "Zey Hanımefendi, UBH A.Ş.'nin İ.G. departmanının başıyım. Bilmiyorsanız bu İ.G. iyileştirme geliştirme kelimelerinin baş harfleridir. Sizinle ilk görüşmemizi yapmak için buradayım. Öncelikle tespitlerimi yerine oturtmak için sorularım olacak, ardından sizi dinleyeceğim. Zaman benim için çok değerli olduğundan, lütfen sorularıma açık ve somut cevaplar veriniz. Yoruma kaçmayınız" diye konuştu.

Zey bir kısmı doğuştan gelen, diğerleri zor yoldan öğrenilmiş bazı üstünlükleri nedeniyle erkekler üzerinde her zaman belli bir etki yaratabilmişti. Yıllar içinde bunları kullanmadaki becerisini geliştirmiş ve hemen her erkeği avucuna alıp yönlendirebileceğine inanmaya başlamıştı. Buna bağlı olarak büyük bir güvenle: "Tabii, buyurun" diye konuştu. Sesinde belli belirsiz bir sevimlilik tınısı vardı.

3, eline bir kalem alıp önündeki evrakta bir numaralı maddenin yanına çentik attıktan sonra dümdüz bir tonda: "Dört ay önce aramıza katıldınız ve iki aydır fiili olarak UBH A.Ş. çalışanlarının çocuklarına eğitim veriyorsunuz. Devlet okulundan transfer oldunuz. Orada aldığınızın 3 katı maaş alıyorsunuz. Doğru mu?" diye sordu.

Zey ses tonunu değiştirmeden: "Doğrudur" diye cevap verdi.

3, listedeki ikinci maddenin yanına bir çentik attı. "9-11, 12-14, 15-18 yaş arası öğrencileri olan toplam üç sınıfınıza, bu sene mezun olacak son sınıfı da eklersek toplam dört sınıfta 190 öğrenciden sorumlusunuz, doğru mudur?"

Zey kısa bir süre düşünüp yine "Doğrudur" diye cevap verdi.

3 bu sefer takip eden iki maddenin yanına bir çentik atıp her türlü duygudan ari bir sesle; "Haftada beş gün, günde dokuz saat okuldasınız, bir buçuk saatini kendi ihtiyaçlarınız için kullanıyorsunuz, kalan zamanınızı verimli kullandığınızı düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Zey şaşkınlıkla: "Nasıl, anlamadım?" diye karşı bir soruyla gelince 3 sakince; "Sizin için cümlemi farklı bir şekilde tekrar kuracağım. Hâlâ yapmakta olduğunuzdan farklı, belki sizi daha çok yoracak, hatta düşündürecek ama size ve dolayısıyla öğrencilerinize daha faydalı olacak bir yöntem düşünebilir misiniz?" diye cevap verdi.

Zey bu sefer daha ciddi bir tonda; "Verimsiz olduğumu mu ima ediyorsunuz?" diye sordu.

3 başını salladı: "Ben zaman kaybı olması dışında, ima etmenin ne olduğunu dahi bilmem hanımefendi. Az önce size İ.G.'nin iyileştirme geliştirme kelimelerinin baş harfleri olduğunu söylememin de nedeni buydu. Çok az çabayla eğitim tekniğinizi iyileştirip geliştirebileceğimizi düşünüyorum."

Zey neredeyse öfkelenmişti ama kendini kontrol etmeyi bildi. Sert bir sesle; "Siz ne diyorsunuz beyefendi? Ben yirmi yıllık sınıf tecrübesi olan bir öğretmenim" diye konuştu.

3, yine başını sallarken insanı zıvanadan çıkarabilecek kadar tekdüze bir sesle; "Ölüm döşeğinde olan bir eğitim sisteminin yorgun hizmetkârısınız hanımefendi. Oysa sizi diğer adaylara tercih etmemizin sebebi, bu sisteme karşı olan fikirlerinizdi" diye cevap verdi.

Kendini çok iyi sakladığını düşünen Zey tam bir şaşkınlık içinde; "Sisteme karşı olan fikirlerim mi? Siz fikirlerimi nereden biliyorsunuz ki?" diye sordu.

3, kısaca; "Bu sorunuza cevap vermeyi düşünmek bile zamanı ziyan etmek demek. Size de fayda sağlamaz. Benim önerim, iyileştirebileceklerimize odaklanmak" diye cevap verdi.

Zey bir an kontrolünü yitirip ayağa kalkmaya davrandı. Karşısında oturan bu haddini bilmeze iki laf çarpmaya hazırdı ama bunu başaramadı, çünkü o haddini bilmez, haddini biraz daha aşmak için ondan önce davranmıştı.

3 son derece yumuşak bir sesle; "Kalkmayın hanımefendi, kalkmayın. Kendinizi boşuna yormayın. Ben size neler olacağını önceden anlatayım ki benim zamanımı daha fazla boşa harcamayınız. Şimdi beni dinlemek yerine ya anlamsız feminist damarınız kabardığı ya da bu toprakların çapsız kahramanlarını taklit etmekten mütevellit berbat bir gölge projeksiyonu illetine kapıldığınız için kalkıp bana hakaretler sıralayacaksınız. Ben de sizden umudu kesip alacağınız maaşın büyüklüğü gözlerinizi kör ettiğinden işe girerken okumadan imzaladığınız sözleşmenizin 31. ve 42. maddelerine dayanarak tazminat koşullarını işleteceğim. Hayatınızın kalan yirmi yılını o tazminatı ödemeye çalışmakla geçireceğinizden çok sevdiğiniz kadın arkadaşlarınızla zaman geçirmek için bile para ayıramayacaksınız. Alıştığınız hayatı değiştirmek kolay olmadığından bir süre sonra herkesten borç isteyecek duruma düşeceksiniz. Ardından da geri

ödemeniz imkânsız hâle geldiğinde o borçları yadsıyıp arkadaşlarınızı kaybetmeye başlayacaksınız. O zaman beni anlayacaksınız ama iş işten geçmiş olacak. İçinizdeki şeytana bir süre sessiz durmasını söylerseniz size önerdiğim yolun çok daha kolay ve özellikle sizin için daha faydalı olduğunu görebileceksiniz" diye konuştu.

Zey bunları işittiğinde dondu kaldı. Ne düşüneceğini bilemedi. Kendisi hakkında bu kadar bilgi sahibi olmaları mümkün müydü? Hem hangi işveren çalışanlarıyla ilgili bu kadar bilgi toplardı? Şaşkınlıkla; "An... anlamadım. Benden ne istiyorsunuz beyefendi?" diye geveledi.

3, sakince; "Çevrenizdeki insanlara kendinizi tarif ederken olduğunuzu iddia ettiğiniz şeyin eylemlerinizle örtüşmesini istiyorum. Devrimci, çoğulcu, eşitlikçi ve yenilikçi olduğunuzu iddia ediyorsunuz ama çürümüş bir sistemin size verdiği maaşla yetinip tembellik ediyorsunuz. Burada da farklı değil..." diye konuştu.

Zey incinmiş bir sesle; "Tembellik mi? Daha neler! Ben bütün gün deli gibi çalışıyorum beyefendi" diyebildi.

3, derin bir iç çekti; "Ona şüphe yok ama boşa çalışıyorsunuz. Ürettiğiniz şeyin değeri yok. Bu nedenle zamanınızı ziyan ediyorsunuz ve bu da mesleğinize ihanet ediyorsunuz demektir. Hanımefendi bizim beklentimiz, klasik eğitimde kullanılan müfredatı anlatmanız değil. Bunu zaten biliyorsunuz. İşe girdiğinizde iki aylık oryantasyondan geçtiniz. Ne istediğimizi size uzun uzun anlattık. O zaman anladığınızı beyan ettiniz. Buna rağmen bildiğinizi okuyorsunuz. Amacınızın açıkça yüksek maaşı alıp yirmi yıldır papağan gibi tekrarladığınız ve bu nedenle kolayınıza gelen müfredatı uygulamak olduğu anlaşılıyor. Yorulmadan çalışıp hiç sıkılmadan çok para kazanmak derdindesiniz."

Zey kızgınlıkla; "Ben edebiyat öğretmeniyim beyefendi ve edebiyat öğretiyorum" diye cevap verdi.

3, bu sefer otoriter bir sesle; "Hanımefendi bu ülkede edebiyat öğretmenleri emir komuta zinciri içinde, onları teneffüslerde öğrencilerinin başına nöbetçi diken eğitim sisteminin yarı tok askerleri. Bu sistemde üç senede kazanacağınız parayı size bir senede vermemizin amacı ne olabilir? Geçici güzelliğiniz mi?" diye cevap verdi, ardından şöyle devam etti: "Oryantasyonda size Trivium ve Quadrivium sistemi aktarılmıştı. Trivium öğretmekten sorumlu olacağınızı biliyordunuz: gramer, mantık ve retorik. Bu üç konu edebiyat ile doğrudan ilişkili değil

mi? Hem oryantasyon sonunda sizden ne istenildiğini anladığınızı beyan eden belgeyi de imzaladınız. İşte burada."

Zey bu sefer cevap vermeyerek sessiz kalmayı yeğledi. Şu âna kadar direnmesinin bir fayda sağlamadığını anlayacak kadar akıllıydı. Sadece hesaplarında büyük bir hata yapmıştı. Bu yeni deneyimin "salla başı al ballı maaşı" olacağını düşünmüştü. Adını bile vermeyen bu adam da nereden çıkmıştı? Burası nasıl bir işletmeydi? Bu şartlarda üç yıl dayanabilir miydi? Şimdi yanıldığını anlıyordu ve durumunu yeniden düşünmesi gerekecekti. Kaçıp kurtulmayı deneyecekti ama sözleşmesini okumadan neler yapabileceğinden de emin değildi. Bu nedenle uyumlu davranıp zaman kazanmaya karar vermişti ki 3 tekrar konuşmaya başladı:

"Hanımefendi, eğitmenizi istediğimiz gençler UBH A.Ş.'nin gelecek otuz yılında üst düzey yöneticilik görevlerini üstlenecek olan, özenle seçilmiş çok özel çocuklar. En iyisini hak ediyorlar."

Bunları işiten Zey, bir anlığına da olsa yeni vâkıf olduğu dertlerinden kurtulmanın bir yolunu bulduğunu düşündü. Kendinden emin bir sesle; "Bunlar nasıl özel çocuklar oluyor? Çocuk oldukları bile şüpheli. Ben bu kadar ciddi çocuk hele hele delikanlı ömrümde görmedim. Şaka bile yapmıyorlar. Şakaya gülmüyorlar. Her sabah bizim bile girmemize izin verilmeyen işletmenin içinden geliyorlar. Hem velileri nerede bu çocukların?" diye sordu.

3 ilk defa başını kaldırıp çatık kaşlarının arasından parlamakta olan şahin bakışlı gözlerini Zey'in gözlerine dikti. Zey ürperdi desek yeridir. Cehennemvari bir sesle; "Velileri ne yapacaksınız?" diye sordu.

Zey zar zor; "E, onlar da eğitimin bir parçası" diye cevap verdi.

3 gözlerini bir an dahi kaçırmadan, aynı tonda: "Hepsinin velisi benim. İhtiyaç durumunda beni ararsınız ama buna ihtiyacınız olmayacağını siz de biliyorsunuz. Her hâlükârda sizi tekrar oryantasyondan geçireceğiz. Gramer, mantık ve retorikle ilgili en iyi eğitmenimizi size tahsis edeceğim."

Zey itiraz etti: "Eğitim mi? Ne eğitimi beyefendi? Ben zaten öğretmenim."

3'ün sesi son derece otoriterdi: "Hanımefendi sözleşmeniz açık. Üç yıl için zamanınızı bize sattınız. Eğitmeniz gereken yüz doksan öğrenci var. Bunlara en iyisini verebilmeniz için önce sizin en iyisi olmanız

gerekir. Sizi ilk geldiğinizde doğru eğitemediğimiz ortada. Bu sefer işimizi daha ciddiye alacağız."

Zey daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp tam bir öğretmen edasıyla; "Beyefendi bu koşullarda ben müsaadenizi isteyeceğim. İstifa ediyorum" diye konuştu.

3'ün bir kılı dahi kıpırdamadı. Notlarını çantasına geri koyarken; "Hanımefendi istifa etmeniz ya da sizden beklediğimiz eğitim performansını vermemeniz bizim açımızdan aynı sonucu doğurur ama sadece size büyük zarar verir. Önce sözleşmenizi avukatınızla gözden geçirmenizi öneriyorum. Ardından ne yapacağınıza karar verirsiniz" diye cevap verdi.

Zey şaşkınlık içinde bakakaldı.

3, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü ama çıkmadan durdu. Bir an düşündü, ardından Zey'e doğru dönüp duygusuz bir sesle; "Öğrencilerinizle aranız nasıl hanımefendi?" diye sordu.

Zey kuru bir sesle; "Çok iyi. Neden sordunuz?" diye cevap verdi.

3, bir süre sessiz kaldıktan sonra belli belirsiz ironik bir tonlamayla; "On beş-on sekiz yaş öğrencileri ile diğer sınıflara nazaran çok daha fazla zaman geçirdiğinizi tespit ettim. Bunun nedeni küçük sınıflarla yaşadığınız bir sorundan kaynaklanıyor olabilir mi diye merak ettim" diye konuştu.

Zey öfkeli bir sesle; "Ne alakası var? Ben her zaman çok sevildim" diye cevap verdi.

3, insanı çileden çıkaracak bir rahatlıkla; "Çok sevildim, derken?" diye sordu.

Zey kızardı: "Hem öğrencilerimi hem de hayatıma girmiş insanları kastediyorum" diye geveledi.

3 başını salladı: "Doğru, seviliyorsanız sorun yok hanımefendi. Ben yarın akşama kadar işletmede olacağım. Yarın öğlene kadar bana kararınızı bildirin" dedikten sonra kapının ardında kayboldu.

Zey boş bir çuval misali sandalyesine çöktü kaldı. "Büyük belaya çattık!" diye düşünüp sözleşmesini nereye koyduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Ben sıradan insandan farklıyım.
Ben, Yüce Anne'nin göğüslerinden besleniyorum."

Lao Tzu
Taoizm'in kurucusu
MÖ VI. yy.

Màthair

3, odadan çıkar çıkmaz geldiği istikamete yöneldi. Binadan çıkarken asistanı onu karşıladı. 3, onu merak içinde beklerken bulduğuna hiç şaşırmadı, nedenini gayet iyi biliyordu. Takınabileceği en sevimli yüz ifadesiyle; "Màthair chloinne?"[14] diye sordu. Asistanın yüzünde güller açtı desek eksik kalırdı. Büyük bir heyecanla; "Lütfen, lütfen. Oh ne kadar mutluyum" diye cevap verdi.

3, "gidelim" işareti yaptı. Az önce içinden çıktıkları binayı sağlarına alıp kısa bir süre yürüdüler. Dağın içinden geçen bir tren yolunu andıran karanlık bir tünelin ağzına yaklaştıklarında 3, çantasını yere bırakıp ellerini teslim olur gibi başının üzerinde bileklerinden birleştirdi. On saniye içinde o karanlıktan çıkan iki güvenlik görevlisi koşarak yanlarına geldi. Tabii ki 3 ile asistanını çok iyi tanıyorlardı. Yine de güvenlik gerekçesiyle kısa bir soru-cevap merasimi yaşandı. Ardından hep birlikte tünelin girişine doğru yürüdüler. Girişin önünde korumaların verdiği baretleri başlarına geçirdiklerinde buna hiç ihtiyaç duymayacaklarını kendileri de biliyorlardı. Bu da uzaktan izleniyor olma ihtimaline karşın özel olarak tasarlanmış güvenlik önlemlerinden biriydi. Böylece bir maden ocağına giren sıradan iki kişi oldukları sanılacaktı. Tabii ki değillerdi.

[14] Màthair (Kelt.): Anne. Màthair chloinne (Kelt.): Çocukları

Tünelin içinde üç dakika kadar yürüdükten sonra vardıkları metal kapının önünde iki güvenlik elemanı onlardan ayrılarak kontrol noktasına geri döndü. Asistan, heyecanla; "Hadi ama 3" diye sabırsızca söylendi. 3 sadece gülümseyerek gözünü kapının sağına yerleştirilmiş bir alete uzattı. Kısa bir retina taraması sonunda mekanik bir ses artık pek kimsenin konuşmadığı çok eski bir lisanda: "Kodunuzu girin" dedi. 3 dikkatlice on haneli kodunu girdi. Kısa bir beklemeden sonra bu sefer bir yumurtanın çatlamasını taklit eden bir ses işitildi. Aynı anda metal kapı açıldı. Asistan çok keyifli bir sesle; "Buna bayılıyorum ya!" diye konuştu. 3 bu sefer gülümsemekle yetinmeyip çok keyifli bir sesle; "Ben de" diye cevap verdi.

Kapıdan geçtiklerinde yumuşak gün ışığıyla aydınlatılmış, genelde metalik yüzeyler ve modern döşenmiş laboratuvar kadar temiz bir bekleme salonuna girdiler. Artık orta yaşını çoktan geçmiş ve yıllarını bu resepsiyondaki bankonun arkasında geçirmiş olan kadın onları gördüğünde gülümseyip samimi bir tonda; "Yumurta'ya tekrar hoşgeldiniz çocuklar" diye selamladı. Yumurta'da doğmuş ve büyümüş herkesin, yaşları kaç olursa olsun, buranın sakinleri için çocuk olarak kalacakları bir gerçekti.

3 mutlu bir sesle; "Merhaba" diye cevap verdi. Kadın gülümsemeye devam ederken; "Màthair için geldiniz, değil mi?" diye sordu.

Asistan heyecanla; "Evet efendim. Umarım vakti vardır. Onu görmeyeli o kadar çok zaman oldu ki..." diye atıldı.

Kadın onu rahatlatmak için umut veren bir sesle; "Vardır, vardır. Hemen haber veriyorum" diye cevap verdi.

Asistan büyük bir mutlulukla 3'e bakarken o bir süre beklemeleri gerekebileceğini düşünüp sakince; "Hadi oturalım" dedi.

Fazla beklemeleri gerekmedi, kadın haklı çıkmanın gururuyla; "Sizi hemen bekliyor, geçin" diye konuştu.

Asistan, cümle daha bitmeden yerinden atılıp kadının bankosunun arkasındaki küçük kapıdan geçti. 3, sırıtıp başını sallarken onu takip etti. Uzun bir koridordan geçtiler. Koridor boyunca sayısız kapı vardı ama onların aradıkları en sondakiydi. Vardıklarında asistan büyük bir tedirginlikle kapıyı hafifçe tıklattı. Doğrusunu isterseniz içeriden bir ses gelmesini de bekleyemedi. Kapıyı hafifçe aralayıp başını içeri uzattığında ayakta kollarını açmış bekleyen Yaşlı Bilge Kadın

arketipinin fiziki dünyadaki vücut bulmuş hâli Màthair ile göz göze geldi.

Asistanın eli ayağına dolaştı dersek yerinde olur. "Anne, Màthair efendim..." diye geveledi. Bir taraftan saygı gösterme çabası, diğer taraftan engellemekte zorlandığı özlemi arasında gidip gelirken anne çilesine son verdi: "Gel, sarıl bakalım."

Asistan heyecanla kendisini annesinin kollarına bırakırken az arkada duran 3, büyük saygı ifade eden bir sesle; "Merhaba efendim. Sizi gördüğüme çok sevindim" diyerek selam verdi.

Màthair kollarındakini bırakmadan; "Ah dahi çocuğum benim. Gel sana da sarılayım" diye cevap verdi.

Hasret giderdikten sonra Màthair yerine geçip onları da karşısına oturttu.

Merakla; "Bu akşam kalıyorsunuz, değil mi? Ağabeyleriyle konuşmak isteyecek o kadar çok çocuğumuz var ki... Onların da katılacağı bir yemek düzenleriz" diye sordu.

3, saygıyla; "Müsait yeriniz varsa, çok mutlu oluruz" diye cevap verdi.

Màthair gülümserken; "En nadide çocuklarımdan ikisi ziyaretime gelmiş, yer bulunmaz mı? Hem son iki yılda kapasitemizin nasıl arttığını en iyi sen biliyorsun 3" diye konuştu.

3 saygılı bir sesle; "İshvara Kali etkisi. Doğrusu hepimizi tam kapasiteye çıkardı" dedi.

Màthair; "Katılıyorum. Bizi hayal bile edemeyeceğimiz bir mertebeye yükseltti" diyerek onu destekledi.

3 gururlu bir sesle; "Değil mi? Daha on yıl önce yirmiyi bile geçmeyen yönetici adaylarımız bu sene 190'a dayandı" diye ekledi.

Màthair dönüp 3'e gururla baktı: "Aralarında on tanesi senin gibi çıkarsa geleceğimiz garanti altında olur."

3 mahcup bir ifadeyle; "Teşekkür ederim" dedikten sonra, "Aslında birini bulduk galiba. 81'i hatırlar mısınız? Küçük olan" diye devam etti.

Màthair başını salladı. Hınzır bir gülümseme eşliğinde; "Onun için Kelenn dün bana haber yollamış. 'Bunu yanlış folluğa koymuşsunuz. Bana asker lazım, entelektüel değil. Size geri yollayacağım. Kali'nin emri' demiş" diye açıkladıktan sonra kahkahayı bastı.

3, onun fikrine katıldı. Ardından çok ciddi bir sesle; "Belki de kapasitemiz arttıkça sınıflandırma yöntemlerimizi bir daha değerlendirmemiz gerekecek. Bir yönetici potansiyelini asker olmaya yollamak ne demek? Büyük israf. Tabii bu yetmez, onları çok doğru eğitmemiz de lazım" diye konuştu.

Màthair kısa bir kahkaha attı. İronik bir sesle; "Buradan Zey Hanımefendiye geliyoruz herhâlde" dedi.

3 gülümsedi. Merakla; "Sizin de dikkatinizi çekmiş demek" dedi.

Màthair hakir gören bir tonda; "Çocuklar sağolsun her gün rapor verir gibi beni bilgilendiriyorlar. Sigara içmediği zamanlarda üst sınıfların en yakışıklı delikanlılarıyla samimi muhabbetler ediyor. Kalan zamanında ise alt sınıflara bir papağanı kıskandıracak kadar ezberlediği saçmalıkları tekrarlıyor. Değişik bir kuş türü" diye konuştu.

3 başını salladı. Kararlı bir sesle; "Gereği yapıldı efendim. Zaten aptal biri değil. Sadece aşırı tembel. Ölümü gösterdim kendisine. Sıtmaya razı olacaktır. Zaten kendi ruhu için de en doğrusu bu. On yıl sonra bu yaşadıkları için bize minnettar kalacaktır" dedi.

Màthair yüzünü buruşturdu. Kızgın bir tonda; "Hangi nedenle olursa olsun potansiyelini kullanmaktan imtina eden kadınlardan tiksiniyorum" dedi.

"Bir kadının iyiliklerinden yalnızca bir erkek faydalanıyor olsa bile onun varlığında tüm erkekler ısınır. Bu, kadınların büyük cömertliğidir. Ama bu, aynı zamanda cinsellik konusunda tek taraflı hiçbir anlaşma olmaması için gerekli düzenlemeleri yapmış olan Yaradan'ın da büyük cömertliğidir."

Leonard Cohen
Müzisyen, şair, yazar
XXI. yy.

Enantiodromia

Sofia arsızca gülümserken; "Sana bir hâller oldu Gabriel. Cicim aylarımızın şehvetli sevişmeleri bile gölgede kaldı diyeceğim ama şımarmandan korkuyorum" dedi.

Yataklarında sırtüstü, çırılçıplak yatıyorlardı. Gabriel yarı uykulu gözlerle tavana bakarken sevişmenin buğusu hâlâ Sofia'nın gözlerinde canlıydı. Doğrusunu isterseniz Gabriel ile sevişmeyi hep çok doyurucu bulmuştu ama bu son günlerde yaşadıkları, mevzuyu başka bir boyuta taşıyordu. Gabriel vahşi bir hayvan gibiydi. Son derece nazik, fazlasıyla verici ama içsel kudretiyle doğanın tüm o vahşetini hatırlatacak kadar güçlü bir hayvan. Gabriel onu okşamaya başlar başlamaz bütün varlığıyla orada olduğunu, hatta özel olarak ona geldiğini –daha doğrusu–, onu talan etmek için geldiğini hissetmeye başlamıştı. Bu da küçük bir tedirginlik ama büyük bir şehvet kaynağıydı. Onu öperken bile sanki içine çekildiği, içinde eridiği hissine aylardan beri aşinaydı ama artık bu duygu daha da derinleşmişti. Gerçi Gabriel'in eşsiz bir tekniği olduğunu uzun zaman önce kabul etmişti. İlk seviştiklerinde "çok boyutlu" diye düşünmüştü. Bir eli kıçını avuçlarken diğeri göğüs ucunu sıkabilir; dudakları öperken aynı anda emebilir; dili, bacakları ve penisi de boş durmaz, gerekli yerlere gerektiği kadar dokunur kaçardı.

Gerçekten de bu adam sanki kadınlara "vermek" için yaratılmıştı. Ama şu anda yaşadıklarını artık teknikle açıklamak mümkün değildi. Gabriel değişmişti. Bu da doğal olarak Sofia'nın psikolog tarafının merakını tetiklemişti.

Gabriel dönüp yanında yatan kadınının hafif terli vücuduna baktı. Sanki bir saate yakındır sevdiği vücut bu değilmiş gibi hâlâ ona aşeriyordu. Normalde, az önce sevdiği kadının ağzından çıkanlar onu çok mutlu ederdi ama şimdi, o da kendindeki bu değişikliği anlamlandırmaya çalıştığı için sanki bu övgüler eski değerini yitirmişti. O yüzden sessiz kalıp gülümsemeyi tercih etti.

Sofia neşeli bir sesle; "Kime diyorum ya?" diye sorduktan sonra bile Gabriel arsızca gülümsemekten başka bir şey yapmayınca Sofia; "Bak korktuğum başıma geldi. Götün kalktı bile" dedi. Sesinde şikâyetten çok mizah seziliyordu.

Bir süre daha sessizce uzandılar. Sessizliği bozan Sofia'nın sorusu oldu: "Sana bir şeyler olduğu kesin. Psikolojik açıdan çok farklısın. Ne oldu sahi?"

Gabriel sessiz kalarak da olsa sevdiği kadına yalan söylemenin vicdan azabından artık kaçamayacağını anladı. Bu nedenle; "Başımıza gelenlerden olmalı" diye geveledi.

Sofia sakin bir sesle; "İris'in ihaneti meselesini mi diyorsun? Ondan olabileceğini ben de düşündüm ama senin üzerinde böyle bir değişiklik yaratması için bir neden bulamadım..." demeye çalıştı ama Gabriel sözünü kesti: "Ya nasıl bir değişiklikten bahsediyoruz? Ben kendimde bir fark göremiyorum da. Şehvetle sevişmemden bahsediyorsan bunun bir tek nedeni olabilir: Sen."

Sofia gülümsedi. Sakince; "Laf ebemiz yerli yerinde duruyor. Bu iyi haber ama farklısın. Değiştin, hatta dönüştün diyebilirim. Nasıl anlatsam..." dedikten sonra bir süre sessiz kaldı. Ardından, dramatik bir sesle; "Gölgen çok daha belirginleşti sanki. Bir şeyler içindeki karanlığı yukarıya itip taşırmış gibi" deyiverdi. Bu esnada dikkatlice Gabriel'i süzmekteydi.

Gabriel karanlık gölge saptamasını işitince çok huzursuz oldu. Yerinde doğrulmaya niyetlendi ama bunu ânında fark eden Sofia elini göğsüne koyarak; "Kalkma, benimle kal lütfen" diye ısrar etti. Gabriel onu dinleyip sessizce yatmaya devam etti.

Sofia, sevecen bir tonda; "Rüyaların nasıl Gabriel? O olaydan sonra bana hiç rüya anlatmadın. Yazmayı da bıraktın herhâlde. Anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Gabriel'in içinde fırtınalar kopuyordu. Sofia'ya her şeyi anlatmak ve sırtında taşıdığı bu koca maymundan[15] kurtulmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Diğer taraftan Büyük Sır Üstadı'nın talimatları açık ve netti. *Ad sepeliendum* şartlarına uymazsa bir daha geri gelmemek üzere ihraç edilirdi. Bu nedenle rüyalarını ona anlatamazdı, çünkü Sofia çapında bir rüya analizcisi buradan onun dahi bilmediği gerçekleri bulup çıkarabilirdi. O da, yapabileceği tek şeyi yapmayı seçti. Sakince; "O günden beri rüya görmüyorum, o yüzden yazacak ya da anlatacak bir şey yok" dedi.

Sofia başını salladı: "İlginç. Rüyaların kesintiye uğradığı dönemler literatürde var. Genelde bir konu üzerinde çok yoğun çalışıldığı zamanlarda kısa süreli de olsa olabiliyor. İyi de senin üzerinde çok yoğun kafa patlattığın bir problem var da ben mi bilmiyorum?"

Gabriel cendereye girmek üzereydi. Can havliyle; "Şu yeni teleskobun gönderdiği veriler kozmogoni teorilerimizin tamamını geçersiz kıldı. Big Bang bile artık tehlikede. Gece gündüz aklımın bir köşesi buna çalışıyor. Bundan sonraki Nobel Fizik Ödülü sahibi bu konuyu çalışanlardan çıkacak" diye konuştu.

Sofia gülümsedi. "İyi o zaman. İhtiyacın olduğunda konuşuruz" dedi, ardından; "Ödülü aldığında parasını ne yapacaksın?" diye sordu.

Gabriel şaşkınlıkla ona baktı. Sevgili olduklarından bu yana ilk defa parayla ilgili bir konu açılmıştı:

"Bilmem, hiç düşünmedim."

Sofia küçük bir kahkaha attı. Yataktan kalkarken: "Kendine güvenin nirvanası sevgilim" diye mırıldandı.

Gabriel küçük bir gülücük attı. Ardından; "Buldum" dedi.

Sofia şaşkınlıkla; "Neyi buldun? Yeni kozmogoni teorisini mi?" diye sordu.

Gabriel bu sefer bir kahkaha attı; "Hayır, parayı ne yapacağımı" diye cevap verdi.

Sofia meraklandı; "Gerçekten mi?" diye sordu.

---

15 Sırttaki maymun: Uyuşturucunun pençesine düşmüş müptela için kullanılan sokak ağzı tabiri.

Gabriel başını sallarken; "137'ye bağışlayacağım" dedi.

Sofia gözlerini kırpıp büyük bir şefkatle ona baktı: "Aferin!" dedikten sonra; "Duş almaya gidiyorum. Sen de gel. Sana Beatles şarkısı mırıldanacağım" diye konuştu.

Gabriel yerinden fırlarken; "Abbey Road albümünden 'The End' şarkısının son mısrasını mı?"[16] diye sordu.

Sofia olduğu yerde dondu kaldı. Dönmeye çabaladı ama Gabriel çoktan ona arkadan sarılmıştı. Muzipçe; "Nasıl bildim ama..." dedi.

Sofia hâlâ şaşkın ama bir o kadar hayranlık dolu sesle; "Nasıl bir şeysin sen ya?" diyebildi.

16 "And in the end / the love you take is equal to the love you made."
"Ve en sonunda /aldığın aşk eşittir verdiğin aşka."

"Gerçekten önemli olan sorular kendinize sorduğunuz sorulardır."

Ursula K. Le Guin
Amerikalı bilimkurgu yazarı
XXI. yy.

Doğru Bir Soru

"Gobi'den beklediğimiz bilgiler bu sabah ulaştı. Halam Kam Kul katatonik bir hâlde, yatağından başını bile kaldıramıyormuş. Unani ise kafesinde değilmiş."

Sukbaator'un derinden gelen sesi Büyük Toplantı Odasının duvarlarında yankılanırken masanın etrafına dizilmiş 137'nin iç çemberi boş gözlerle birbirine bakıyordu. İlk tepki veren R.G. oldu: "Keşke haksız çıksaydım. Anlaşılan Unani, Kam Kul'dan güçlüymüş. Ne zamandır orada değilmiş?"

Sukbaator kuru bir sesle; "Hemen herkes Kam Kul'un sağlık durumuyla ilgilendiğinden ne zaman kaçtığını belirleyemedik. Çölü nasıl geçebildiği ise ayrı bir muamma. Zehir şişesi veya onun içindekinin yapılmasıyla ilgili kimsenin bir bilgisi olmadığını da teyit edebilirim" diye cevap verdi.

R.G. sıkıntılı bir sesle; "Fena!" diye konuştu.

Jean atıldı. Umutsuz bir sesle; "Evet, fena. Şimdi elimizde konuşturacak kimse de kalmadı" dedi.

R.G. gülümsedi. Hinlik kokan bir tonda; "Biri gitti, diğeri geldi Cher Frer. Gerçi aynı değerde olmasalar da belki bu elimizdekini daha kolay çözeriz. En azından elimizde kriptonitimiz var" diye konuştu.

Jean her zamanki gibi kaybolmuştu. Şaşkınlıkla; "Ne? Nasıl, anlamadım?" diye sordu.

Marius sırıttı. "İlahi, ne adamsın Jean. R.G., Unani gitti, yerine İris geldi, diyor işte."

Jean mahcup bir gülümsemeyle; "Ha! Şimdi anladım. Peki kripto falan? Bu işin kripto paralarla alakası ne?" diye sordu.

Marius bile bile lades diye düşünüp ironik bir sesle; "Gabriel o" diye cevap verdi.

Jean sadece; "Ha?" diye bir ses çıkardı.

Gabriel dayanamayıp atıldı: "İris'i konuşturacak adam olarak benden bahsediyorlar Frer Jean. Gerçi pek ihtimal vermiyorum ama..."

Frer Marius teşvik edici bir sesle; "Biz sana çok güveniyoruz Gabriel Kardeş. İris'in sana bir zaafı olduğu aşikâr. Seni kaybetmemek için kendini açığa çıkarabilecek bir kumar oynadı ve kaybetti. Bu zaafını bize istediklerimizi vermesi için nasıl kullanacağımızı düşünmemiz lazım" diye konuştu.

R.G.; "Aynı fikirdeyim. İris'i kimin sorgulaması gerektiğini düşündüğüm her an aklıma sadece Gabriel Kardeş geliyor" diye ilave etti.

Jean merak içinde müdahil oldu: "Tek başına mı?"

Kimse cevap vermedi. Belli ki bu konuyu hiç kimse doğru düzgün düşünmemişti. Kısa bir süre sonra Efendi Djü-dschi'nin çağların üzerinden konuşan sesi işitildi: "Doğru soruları hazırlamadan sorguya kim girerse girsin, zaman kaybı olacaktır. O kadın herhangi birimizi hazırlıksız yakalarsa gözümüzün yaşına bakmadan ipimizi çeker. O kadar zeki, o kadar iyi eğitilmiş ki bir iki sahte itirafına bizi inandırırsa kendimizi içinden çıkılmaz bir labirentte buluveririz. Bu da rakibimize muazzam bir zaman avantajı sağlar. Karşılıklı birbirinin sağlamasını yapacak sorulara ihtiyacımız var."

R.G. ve Gabriel aynı anda; "Doğru" diyerek teyit edince Marius otoriter bir sesle; "O zaman bu toplantıyı fırsat bilip doğru soruları bulmaya yoğunlaşalım. Kimin kimle sorguya gireceğini en sonda kararlaştırırız. Evet, herkes fikrini söylesin" diye konuştu.

Hepimizin tahmin edeceği üzere ilk konuşan Jean oldu: "Bu Unani ile karaveletler bağlantısını sorup teyit ettirirsek iyi olur."

R.G. kendinden emin bir sesle; "Zaman kaybı olmaz mı? Unani bunların başı değilse bileklerimi keserim" diye konuştu.

Efendi Djü-dschi çok dingin bir sesle tekrar araya girip şöyle konuştu: "Yanlış düşünüyorsunuz! Bu tip sorular bize bir şey kazandırmaz. Öyle bir soru sormalı ki İris önce şaşırmalı ve ardından gelen soru onun vereceği cevabı doğrulamalı."

Jean etkilenmişti. Heyecanla; "Vay canına! Nasıl bulacağız onu?" diye sordu.

Marius sırıttı. Neşeyle; "Efendi Djü-dschi Kardeşin sınav yapma zamanı çoktan gelmişti zaten. Düşünün bakalım. Doğru soruları bulana Şef Julius'tan ziyafet var" diye konuştu.

Gabriel tereddütle; "Benim aklıma gelen bir konu var ama..." diye lafa girdi.

Marius destekleyen bir sesle; "Devam et Gabriel Kardeş. Aslında İris'i bizden daha iyi tanıdığın yadsınamaz" diye konuştu.

Gabriel ciddi bir sesle; "Bir ilaç verilerek teslim alındığım için bu konuda hafif bir saplantı geliştirmiş olabilirim ama tek girişi kontrol altında olan bizimki gibi bir adada Kam Kul'un özel zehir şişesi İris'e nasıl ulaştırıldı?" diye konuştu.

Soru kurşun kadar ağırdı, çünkü içinde zahiri bir tehdit duygusu çağrıştırıyordu. Buna da ilk tepki veren her zamanki gibi Jean oldu. Panik havasını bastırmaya çalışan bir tonda; "Yok artık. Bana bir köstebek daha var demeyin. Üstelik bütün fasiküller de bu adada" diye konuştu. Ardından kısa bir süre sessizce düşünüp; "Olamaz ya! Posta güvercini getirmiştir işte" diye ilave etti.

Sukbaator sakince; "Ona baktık. O kuş o sıkleti taşıyamaz efendim" dedi.

Marius işkillenmişti. Merakla; "İris'in odasını, çalışma masasını, her yeri iyice aradınız mı? Bize yol gösterecek elyazısı bir not, bıraktığı bir özel evrak falan yok mu?" diye sordu.

Sukbaator sıkkın bir tonda; "İnanır mısınız, bir tek satır bile yok. Sanki burada hiç yaşamamış gibi. Yapacağı işleri bile bir yere not almamış. İnsanüstü bir hafızası olmalı. Hiçbir şey bulamadık" diye cevap verdi.

R.G. gülümserken; "Unani maymununun bunların başı olduğunu gösteren bir emare daha işte" diye araya girdi.

Jean şaşkınca; "Nasıl?" diye sordu.

R.G.; "Raporun birinde yazılıydı. Bunlar için gizlilik, ketumluk çok önemli olduğundan yazıyı hiç sevmezler ve bütün eğitimlerini sözlü yaparlarmış ya. Onu kastediyorum" diye cevap verdi.

Marius; "Güzel tespit!" diyerek müdahil oldu.

Efendi Djü-dschi'nin zamana meydan okuyan sesi işitildi: "Sorulara odaklanalım. Kendimize sorduklarımıza değil, İris'e soracaklarımıza... Doğru bilgi onda. O zaman ondan almanın yolunu arayalım. Bunu da Unani gibi heba edersek vay hâlimize."

Velinimetinin ısrarlı uyarıları nihayet R.G.'yi harekete geçirmişti. Ciddi bir sesle; "Ben doğru olabilecek bir soru biliyorum ama önce arkaplanını anlatayım, sonra birlikte karar verelim. Gobi'de Unani'yi sorgularken dengesini bozmak için onu gafil avlayıp alnına küçük bir şaplak atmıştım. O zaman bu resmen kudurdu. Kafesin içinde olmasına rağmen yaralı bir aslan gibi bana saldırdı. Bu arada avazı çıktığı kadar; 'Seni lağımda çürüteceğim!' diye bağırdı. Daha sonra İris'i odasında yakaladığımızda Gabriel'i kapıda görünce çığlık çığlığa 'Beni sattın değil mi? Bir gün bile dayanamadan beni arkamdan vurdun. Lağımlarda çürü aşağılık herif!' diye bağırdı. Pek çok beddua duydum da bu lağımlı olanı hayatımda ilk defa duyuyorum. Hem Unani hem de İris bunu kontrolü kaybettikleri zamanlarda kullandığına göre onlar için derinlerde bir yerde bir önemi olmalı. Bence buradan deşmeye başlamalıyız" diye konuştu.

Efendi memnun bir ifadeyle başını salladı.

R.G. kaldığı yerden devam etti: "Peki, bu sorudan sonra gelecek soru İris'in vereceği cevabı nasıl teyit eder?"

Marius sakince; "Unani ile lağımlarda çürütme cezasını güçlü bir şekilde bağlarsak ve İris bize inanırsa başarı şansımız var" dedi.

R.G. kel başını kaşıyarak: "Unani bunların başıysa ki büyük ihtimalle öyle, cezayı da o veriyordur. Bunu kullanalım, derim. Ama İris'i biraz yorduktan sonra kullanalım. Ne dersin Gabriel?"

Gabriel şaşkınlıkla; "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Marius otoriter bir sesle; "Sana olan duygularına oynamalısın. Utanmak, sıkılmak, vicdan yapmak yok. Dümdüz gitmelisin" diye araya girdi.

Gabriel isteksizce başını sallamakla yetindi.

O anda Sukbaator elini kulağına götürdü. Kısa bir dinlemeden sonra; "Esliba Caspal Kardeş ana kapıdan giriş yapmış Büyük Sır Üstadım" diye konuştu.

Marius ellerini ovuşturdu; "Hah, asıl işinize yarayacak vurucu güç de geldi. Şimdi şöyle yapıyoruz: İris sorgusuna önce Gabriel girer ve bir süre onun duygusal tarafına oynar. Ardından R.G. müdahil olup onun dengesini bozmaya çalışır. Bu arada yalan söyleyip söylemediğini de denetler. İris hakkımızda her şeyi bildiği için Esliba'nın özel yeteneklerini de biliyordur. Bu nedenle Esliba kendini göstermeyip gerekli duygusal müdahaleleri sorgu odasının hemen dışından yapar" dedikten sonra kısa bir süre bekledi. Ardından; "İtirazı olan var mı?" diye sordu. Onaylama sessizlik kisvesine bürünmüş olarak geldi.

En nihayetinde toplantının sona erdiğine karar veren Frer Jean ayağa kalkmaya yeltendi. Marius'ün otoriter sesi işitildi: "Jean Kardeş!"

Ama devamı gelmedi. Büyük Sır Üstadı sağ elinin işaret parmağı havada bir süre derin düşünme durumuna girdi ve ardından; "Hemen Düş Koleksiyoncusu ile görüşüyorsun. Bu musibet başımıza bela olduğundan bu yana ne bilgi topladıysak Anokhi Kardeşe ve Niyetedici merkez aşramına yapılan karavelet saldırıları, senin tespitlerin, R.G.'nin Unani sorgusu detayları, R.G. Kardeşin raporu, adada İris ile yaşananlar, Gabriel'in tespitleri, I Ching uygulamasının detaylarını hatta Gölge karganın yaptıkları dâhil, her şeyi ona aktarıyorsun. Mir Kemal ile de görüşüyorsun, elinde toplanmış bütün Niyetedici rüyalarını hemen ona yollasın. Düş Koleksiyoncusu'nun yapay zekâ algoritması son bir yılda inanılmaz gelişti. Bu yollayacağınız bilgileri orada kullanabileceği bir veri tabanı hâline dönüştürsün. Bundan sonra yaşayacaklarımız için de bize güvenli bir bağlantı versin. Biz de veri arttıkça oraya yükleyelim. Çünkü yakında onun yardımına çok ihtiyacımız olacak gibi görünüyor. Hatta dur! Daha iyi bir fikrim var. Düş Koleksiyoncusu çok yoğun. Mir Kemal'e şu talimatı geçelim; Düş Koleksiyoncusu'nun yanına taşınsın ve bizimle olan bütün koordinasyonu o sağlasın" diye konuştu.

Büyük Sır Üstadı yerinden kalkmaya çalışırken; "Toplantı bitmiştir" diye konuştu ama hemen gerisin geri yerine oturdu, çünkü Efendi Djü-dschi upuzun parmağını yukarı doğru kaldırıp; "Önemli bir soru soracağım" diyerek araya girmişti.

Marius çok saygılı bir tonda; "Buyurun Efendi Djü-dschi Kardeş" dedi.

Efendi sakince; "Bundan bir süre önce 137'nin hemen her seksiyonunda görülmeye başlanan ihanet temalı rüyalar üzerine Mir Kemal Kardeşe bir araştırma görevi vermiştim. Sağolsun, deli gibi çalışıp bulgularını bana getirdiğinde olup biteni birlikte değerlendirme fırsatı bulmuştuk. Orada söylediklerimi daha sonra SESHAT'a yüklediği için sizin de bildiğinizi varsayıyorum" diye konuştu.

Marius saygıyla; "Tabii ki biliyoruz Efendi Djü-dschi Kardeş" diye cevap verdi.

Efendi kaldığı yerden devam etti: "Bir hatırlatma yapmak ve durumu bir daha değerlendirmek için söylüyorum. Bu İris ile yaşadıklarımızı da dikkate alırsak kehanet kolektif ruhta hâlâ canlı diyebilir miyiz?"

Hepimizin bildiği nedenlerle SESHAT sistemindeki bilgilendirme notunu Gabriel okumamıştı ve Heretica ile Sofia'dan duyduklarıyla yetinmişti. Bu nedenle Efendi'nin söylediklerini tam olarak anlayamadı. Anlamayıp sussa yine bir nebze anlamlı olurdu ama onun dünyasında soru sormadan yaşanmazdı. Üzerine bir de kehanet gibi bir kelimenin muhakemesine yaptığı baskıyı ilave ederseniz ortaya düşen "Anlamadım efendim. Kehanetle ne alakası var?" sorusunu bir nebze anlamlı kabul edebilirdiniz.

Efendi Djü-dschi bir yılanı bile gururlandıracak gözlerle Gabriel'e uzun uzun baktı. Omuzlarına yüklenen yılların ağırlığı o kadar belirgindi ki R.G. bu çok sevdiği adama karşı bir an için şefkatle sarmalanmış bir acıma duygusuna kapıldı. Sonra bu duygusunu Efendi'nin sezebileceğini hatırlayıp hızla kendini toparlamaya çalıştı ama geç kalmıştı. Efendi bakışlarını Gabriel'den ona doğru çevirirken sıcacık gülümsedi. Çatallı sesiyle; "R.G. Kardeş. En yaşlılar otursun, gençler öğretsin" diye konuştu.

R.G. epey mahcup, gülümsedi. Büyük bir saygıyla "Hemen efendim" diye cevap verdi. Ardından Gabriel'e dönerek "Mir Kemal Kardeşin, Efendi'ye sunduğu raporda ihanet temalı rüyaların nedenini üç olasılığa indirdiklerini bildirmişti. Bunlar şunlardı: 137 içinde büyük bir ihanet daha, C. G. Jung'un ölüm döşeğindeki kehaneti ve insanlığın doğaya olan ihaneti. Efendi üç olasılığın da aynı anda aynı sonucu ima ediyor olabileceğini belirtmiş ve doğaya ihanet ediyor olmamızın Jung'un kehanetinin nihayet gerçekleşiyor olmasının nedeni olabileceğini, keza yeniden büyük bir ihanete uğrayıp bu gidişata dur diyebilecek tek örgütlü çaba olan 137'nin ortadan kalkmasının da Jung'un kehanetinin

gerçekleşmesini kolaylaştırıyor olabileceğini belirtmişti. Böylece hiçbir olasılığın diğerlerini dışlamak zorunda olmadığını, aksine birbirlerini desteklediklerini ifade etmişti. Buradan yola çıkarak da bu durumun üzerinden elli yıl geçmiş olmasına rağmen Jung'un ölüm döşeğindeki kehanetinin kolektif bilinçdışımızda hâlâ yaşıyor olmasını açıkladığını, öyle olmasa bizim aklımıza geldiği gibi Niyetedicilerden birinin de aklına gelemeyeceğini, bu nedenle kehanetin kolektif ruhta hâlâ canlı olduğunu söylemişti."

Frer Jean dayanamayıp araya girdi: "Muhteşemsin R.G., daha iyi anlatılamazdı."

Efendi, duygusuz bir sesle sorusunu yineledi: "Kehanet, kolektif ruhta hâlâ canlı, diyebilir miyiz?"

Derin bir sessizlik odayı kuşattı. Sessizce düşünenler bir süre sonra birbirlerine bakmaya başladığında Frer Marius; "İris'in bize reva gördüğünden daha büyük ihanet nasıl olur?" diye sordu.

Frer Jean düşünmeden cevap verdi: "Olamaz. Tabii hazirun dışında Heretica, Sofia ve Anokhi kardeşlerden birinin 137'ye ihanet edebileceğini düşünmüyorsanız."

Bir süre daha sessizce düşündüler ardından R.G. kararlı bir sesle; "Kehanet kolektif ruhta hâlâ canlı!" diye konuştu.

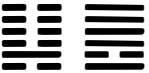
Jean yine atıldı: "Nereden belli?"

R.G. sakince; "İris'in ihanetinin hiçbir önemi yok" diye cevap verdi.

Jean şaşkınlıkla; "Yok mu?" diye geveledi.

R.G. başını salladı: "Evet yok. İris sadece seksi bir maşa. Önemli olan Unani'nin ihaneti. Bu yaşadıklarımız da Unani maymununun 137'ye bireysel bir ihaneti değil. Bizi hiç var olmamışız gibi yeryüzünden silebilecek, dinozorlar gibi bir saatte soyumuzu sopumuzu kurutabilecek bir ihanet bu. Ve maalesef bu olasılık hâlâ son derece güçlü."

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Efendi'nin çağların üzerinden konuşan sesi işitildi: "R.G. haklı. Zaten İris yakalandıktan sonra rüyalarımın dokusunda değişen bir şey olmadı."

"Geçmişte insanların rüyalarını dikkate alması doğaldı (örneğin İncil*'e bakın). Bazı rüyalar insanlığın kaderini belirlemiştir. Rüya, saf aklın yeterli olmadığı durumlarda bize tavsiyelerde bulunabilecek insan içgüdüsünün sesidir, örneğin, geleceği gösterebilir."*

Marie Louise Von Franz
Analitik psikolog, yazar, çevirmen
XX. yy.

Ağzın Gözü

Bahar gelmiş olabilirdi ama bugün rüzgâr açık denize bakan okyanus mavisine boyanmış ahşap kepenkleri ve yarım daire lentolarla süslenmiş, etrafı kesme taşla döşeli pencereleri hırçınlıkla dövmekteydi. Uzun bir sedirin üzerine bağdaş kurmuş olan Coibhi Unani düşünceli bir edayla kabarmış okyanusa bakan pencereden dışarıyı izlemekteydi. Az ötede Kali, küçük çalışma masasının üzerine bırakılmış evrakları okumakla meşguldü. Bir süre sonra Kelenn kapıda göründü. Kali dönüp onu gördüğünde: "Tam zamanında" diye konuştu. "Bitirdim, alabilirsin."

Kelenn başını saygıyla eğdi. Unani yüzünü Kelenn'e doğru çevirip; "Bir haber var mı?" diye sordu.

Kelenn saygılı bir sesle; "Yola çıkmışlar. En geç bir saate kadar burada olurlar Ulu Birleştirici. Doğru meşe ağacını bulduklarını hissediyorum" diye cevap verdi.

Unani yüzünü ekşitti. Sert bir vurguyla "Elli asırdır hep bulduk. Bu sene de buluruz elbet. Ben onu sormadım!" diye cevap verdi.

Kelenn saygılı bir sesle; "Ah. Kusuruma bakmayın. Desti'yi soruyorsunuz. Yok efendim. Kutsal Hafıza Adası'nın karşısına daha önce yerleştirdiğimiz gözcülerden de ek bir bilgi alamadık. Ne Desti'den ne

de Druid Rahibesi Deirdre'den,[17] ikisinden de haber alamıyoruz" diye konuştu.

Kali son derece üzgün bir tonda; "Yakalandılar. Başka açıklaması yok. Druid Rahibesi bizi uyarmaya imkân bulamadığına göre çok ani olmuş olmalı" diye konuştu. Bir süre düşündükten sonra; "Peki, 6'dan haber çıktı mı?" diye sordu.

Kelenn kuru bir tonda; "Yok efendim" diye cevap verdi.

Kali başını sallamakla yetindi. Ardından; "Çıkabilirsin" diye talimat verdi.

Kelenn saygıyla öne eğildi. Dönüp çıkmaya hazırlanırken Kali tekrar konuştu: "Kelenn, adaya yakın ne kadar adamımız varsa, hepsini derhâl görülemeyecekleri bir uzaklığa kadar geri çek. Dronlarla adaya yakın ne varsa tarıyorlardır. Bizden bir kişinin bile yakalanmasına tahammülüm kalmadı. Onlara yeterince koz verdik zaten."

Kelenn çıktığında odada uzun bir sessizlik oldu. Unani pencereden dışarı bakmaya devam ederken Kali bir süre ayakta bekledi, ardından o da sedire oturdu.

Sıkkın bir sesle; "Druid Rahibesi Deirdre en nadide evlatlarımızdan biri. Yakalanmış olmasına hâlâ inanamıyorum. Ne oldu acaba?" diye konuştu.

Unani kendine güvenli bir sesle; "Daha ne olduğunu bilmiyoruz. Umudunu yitirme sakın" diye cevap verdi.

Kali'nin sesi umutsuzdu. "Adada sirenlerin çaldığı istihbaratından sonra umutlu olmak için bir neden göremiyorum pederim."

Unani inançlı bir sesle; "Özel olarak yetiştirdiklerin arasında en çetin cevizi o. Eksiği yok, fazlası var" diye ilave etti.

Kali başıyla onaylarken; "Pederim sizce öbürü de mi?" diye sordu.

Unani dönüp Kali'ye baktı; "6 mı?" diye sordu.

Kali başını salladı.

Unani sakince; "Belli olmaz. Belki de saklanmış, doğru zamanı kolluyordur. Sabretmek lazım" diye konuştu.

Bir süre sessizce oturdular. Ardından Kali; "Her hâlükârda 6'nın durumu geldiğimiz noktada vermemiz gereken zorlayıcı kararlara

17 İris.

kısmen etkili. Yakalandıysa da vaktimiz kalmadığına göre alternatif yolları değerlendireceğiz" diye konuştu.

Unani yorgun bir tonda; "Çağ Dönümü elimizi, kolumuzu, aklımızı bağladı" dedi.

Kali cevap vermeyip başını salladı. Kısa bir sessizlikten sonra Unani dramatik bir sesle; "Kesinlikle artık karar vermeyi geciktiremeyiz. Beklersek insanlığın kaybedeceğini biliyoruz. Diğer taraftan karar verip bir kere harekete geçtik mi, artık oradan geriye dönüş olmadığını da hepimiz biliyoruz" diye ekledi.

Kali dudaklarını büktü. Sıkıntılı bir sesle; "Beni kahreden de bu işte. Geldiğimiz noktada, son on beş-yirmi yılda elde ettiğimiz bütün başarılarımız, her sene katlayarak yarattığımız yeni yönetici ve asker adayı çocuklarımız için bunlar ne gibi sonuçlara yol açacak? Onların geleceğini, toplumumuzun geleceğini düşününce bu kararı vermek bana çok zor geliyor pederim. Karşı tarafın nasıl tepki vereceğinden de emin değiliz. Üstüne üstlük düşse zahmet edip bağırsağını yerden toplamayacak, binyıllarca şikâyet etmekten başka bir şey yapmamış, eylemsizlik karakterleri olmuş insanlarla uzlaşma mecburiyeti gerçekten de ağırıma gidiyor" diye konuştu.

Unani cevap vermedi ama onun da sıkıntılı olduğu su götürmezdi. Bir süre daha sessizce oturdular.

Dışarıdan heyecanlı sesler duyuldu. Kelenn kapıda belirdi. Gözlerinin içi gülüyordu. Ağzından heyecanla; "Bulmuşlar efendim!" kelimeleri döküldü. Kali'nin de yüzü aydınlandı. Unani duygusuz bir ifadeyle ağır ağır yerinden kalktı. Bracan'ını[18] düzeltirken Kali döşeğin üzerinde uzanan *slatan drui cachel*'i[19] alarak ona uzattı. Kelenn sabırla bekledi. Sonunda Unani dönüp ona baktığında duygulu bir sesle; "Kutsal ağacın[20] ruhuna ulaştık, Ulu Birleştirici. Gerekli hazırlıklara başlamak için izninizi talep ediyoruz" diye konuştu.

Unani, Kelenn'in herhâlde doğduğundan bu yana süregelen ve ilk günkünden farksız bu yortu heyecanına hep imrenmişti. "Gençken ben de böyleydim" diye düşünmeden edemedi. Kelenn sabırsızlığını belli etmeye başlayacaktı ki Unani beyaz asâsını kaldırarak konuştu:

---

18 Bracan (Kelt.): Druid cübbesi.

19 Slatan drui cachel (Kelt.): Beyaz Druid asâsı.

20 Kutsal Ağaç, Keltlerde Ruvr cinsi meşe ağacıdır.

"Kutsal ağaç otuz yaşından büyük müdür?"

"Yaklaşık altmış yaşındadır Ulu Birleştirici."

"*Meşe Suyu*[21] üzerinde midir?"

"Ona tamamen sarılmıştır Ulu Birleştirici."

"O zaman Beltane Yortusu hazırlıklarına başlanmasına izin veriyorum. Ananemizde beş bin yıldır yapıldığı gibi *Ateş Efendisi'nin Tanrısı* için verilecek kurbanlar hazırlansın. Meşe yapraklarından taç yapılsın, altın kupa hazır edilsin."

"İnsan da olacak mı Ulu Birleştirici?"

"Son yakaladığımız ve hüküm giymiş olanlardan iki tanesi olsun. Kimin olacağına İshvara Kali karar versin."

"Anladım efendim."

"Ateş tapınımı için yakılacak ateşler hazırlansın."

"*Timchael*[22] menhirler[23] olacak mı Ulu Birleştirici?"

Evet. Yumurta için hazırlamamız gereken rahibeler var."

"Siz mi yöneteceksiniz Ulu Birleştirici?"

"Kali'yi Beltane kuttöreni dinî başkanı olarak görevlendiriyorum."

"Anlaşıldı efendim."

"Ayrıca *Allawr*[24] kurulsun. Altın orak ve pelerin hazır edilsin. Hasadı bizzat ben yöneteceğim.

Bunu işiten Kelenn iyice heyecanlandı. Merakla; "Beltane Yortusu içinde ayrıca iksir de mi karacaksınız efendim?" diye sordu.

Unani başını "evet" manasında salladı. Kuru bir ifadeyle; "Bir daha ne zaman toplanabileceğimiz belli değil. Yılbaşı hasadını beklemenin anlamı yok" diye cevap verdi.

Kelenn başıyla selam vererek yeni bir yortu sevinciyle sarmalanmış hâlde hızla odadan çıktı. Aldığı talimatları bir an önce yerine getirmesi için ihtiyaç duyacağı zaman çok kısıtlıydı.

---

21 Meşe Suyu: Keltlerde ökse otu için kullanılan bir tabir.

22 Timchael (Kelt.): Daire şeklinde tören yeri.

23 Menhir: 10-12 metre uzunluğunda, dik duran dev taşlara verilen isim. İlkel dinî sembolleri içeren mezar taşı, dinî anıt veya kurban sunağı oldukları düşünülmektedir.

24 Allawr (Kelt.): Taş sunak, altar. Keltçe alloir, altoir ya da clochar da denir.

Ritüeli ve Kelenn'in heyecanını izlerken Kali'nin dudaklarına takılı kalmış gülümseme hâlâ orada bulunsa da o, bunun farkında bile değildi, çünkü ayakta düşünmeye dalmıştı. Unani omuzuna dokunup; "Otur kızım" dedi.

Kali istemsizce sedire oturdu ama içine dönmüş bir hâlde düşünmeye devam etti. Unani bir süre daha onu izledi. Müdahale etmeyi düşünse de kısa bir muhakemeden sonra onu rahat bırakmasının daha doğru olacağına karar verdi. Kali uzun bir süre sessiz kaldı. En nihayetinde son derece kararlı bir sesle şöyle dedi: "Pederim geriye dönüşü olmayan bir karar vermeye henüz hazır değilim. Önce mevcut durumumuzu korumak için elimden geleni yapmış olduğumdan yüzde yüz emin olmak istiyorum. Bu arada Kutsal Hafıza Adası'nda neler olup bittiği de netleşir."

Unani, kızının sesindeki kararlılığı hemen anladı. İtiraz etmedi. Etse de işe yaramazdı zaten. Özel güçlerine gelince Kali üzerinde hiçbir etkileri yoktu. Bu nedenle sadece; "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sormakla yetindi.

Kali zaten bu sorunun cevabını bulmak için uzun uzun düşünmüştü. Dramatik bir sesle binlerce yıl önce unutulduğu zannedilen bir lisanda şu sözcükleri mırıldandı; "Suil–bheil."[25]

Doğrusu Unani bunu beklemiyordu bu yüzden önce irkildi. Kaşları çatıldı. Başını çevirip bir süre kızının gözlerine baktı. Kelimelerin dehşetli etkisinden olsa gerek dışarıdaki fırtına daha da artmış, azgın denizin dalgalarından kopan su damlaları yağmurla karışarak odanın dış camlarını dövmeye başlamıştı. Çok ciddi bir tonda; "Gerçekten kehanet güçlerini mi çağıracaksın?" diye sordu.

Kali'nin yüzünde tek bir mimik bile yoktu. Taşlaşmış bir insan gibi sadece donuk bakıyordu. Başını evet anlamında belli belirsiz salladı.

Unani derin bir iç çekerken sol eliyle sakalını sıvazladı. Yüzünden geçen bir karabulut kümesi söylenmesi gereken her şeyi söyleyip sustu. Tedirginlikle; "Bunun doğru yol olduğundan emin misin? Çok tehlikeli. Senin için bile..." diye konuştu.

---

25 Suil-bheil (Kelt.): "Göz-ağız" yani "gören göz ve gelecek olayları haber veren ağız" Bugün hemen bütün Batı dillerinde kabul gördüğü haliyle Sibyl ya da Latincede Sibylla, Kelt dilinin "ağzın gözü" anlamına gelen suil–bheil kelimelerinden türemiştir. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Suil-bheil" ve "Sibylla ve Sibylla Kitapları" maddeleri.

Kali hafifçe gülümsedi. Babasının onun için endişelenmesi hoşuna gitmişti. Sakince; "O kadar da tehlikeli değil pederim. Bildiğimiz aktif imgelem işte..." dedi.

Unani yüzünü buruşturdu. Boğuk bir sesle; "Beni rahatlatmana gerek yok. Aktif imgelemden çok daha derine indiğini ikimiz de biliyoruz. Bilinçdışı'nın o katmanları fanilerin adım atamayacağı, kurallarından bihaber olduğumuz, hiç de tekin olmayan bir âlem. Sen de çok iyi biliyorsun ki bu çok ama çok tehlikeli" diye konuştu.

Kali kararlı bir sesle; "Başka çarem yok. Emin olmanın tek yolu bu. Hem zamanlama da mükemmel. Kuttöreninde yaratılan ruhsal etkiler elimi güçlendirecektir. Bir de karacağınız *Meşe Suyu İksiri* var. O da beni büyük ölçüde koruyacaktır" dedi.

Kaderlerine teslim olmuş Unani donuk gözlerle yere bakarken; "Ve sen zaten çok güçlü bir Oubihe[26] olarak doğdun!" diye mırıldandı.

Kali belli belirsiz sırıttı ama sessiz kalmayı tercih etti.

[26] Oubihe (Kelt.): Vates ya da Eubages de denen kutsal ritüeller, dinî merasimler, astronomi, doğa bilimleri ve kehanet araştırmalarıyla uğraşan yüksek Druid sınıfı. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Druidler ve Druidizm" maddesi.

"Sayılar özerk varlıklardır. İnsanlar onları araç olarak kullanmaya başlamadan önce de hayatları ve anlamları vardı. Matematikçiler onları araç olarak kullanmaya devam ettikleri müddetçe gerçek anlamlarına sahip olamadan kuru hâle dönüşüp duracaklardır."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

6

6, bildiği bilmediği bütün küfürleri içinden geçirirken zaman geçmek bilmiyordu. Bir fare gibi sıkışıp kaldığı bu bela yerde neredeyse haftasını doldurmak üzereydi. Aklını yitirmek üzere olduğunu kendi de biliyordu ama kaderine lanet etmekten başka elinden bir şey de gelmiyordu. Günün çok büyük kısmını bacakları göğsüne çekilmiş hâlde hareketsiz bir top böceği misali oturup hiçbir şey yapmadan bekleyerek geçirdiği düşünülecek olursa haksız da sayılmazdı. Gerçi ilk iki güne kıyasla artık bir miktar rahatlamış sayılırdı. O günleri bir daha yaşamaktansa ölmeyi yeğlerdi. Yumurta, şekilli daracık bir sepetin içinde nefes bile almakta zorlanırken hemen yanı başında onu henüz fark etmemiş olan Sukbaator'un adamları, İris'in odasındaki eşyaları tek tek elden geçirip delil diye numaralandırırken "ha şimdi" diyerek yakalanmayı beklemişti. Ama bir mucize olmuş ve nedense bu gerçekleşmemişti. Otuz altı saate yakın aynı pozisyonda kıpırdamadan, ses çıkarmadan, yemeden, içmeden bekledikten sonra doğal olarak bayılmıştı. Kendine geldiğinde içinde saklandığı sepeti de devirerek yana doğru düşmüş olduğunu fark etmişti. Oda zifirî karanlıktı. Bir süre ölü taklidi yapmayı sürdürerek etrafı dinlemiş –en nihayetinde– yalnız olduğuna karar vermişti. Hemen ayağa fırlayıp odanın içinde ileri geri

adımlamaya başladıktan sonra biraz olsun kendine gelmişti. Hareket başlar başlamaz açlık hissi de hemen kendini göstermişti. İki gün önce adaya gizlice girmek için İris'in ayarladığı bir patates çuvalının içinde sefil bir seyahat deneyimi yaşamıştı. Adanın mutfağına vardığında depoya indirilen çuvallar arasında onunki de vardı. Havanın kararmasını bekledikten sonra ona ezberletildiği gibi çuvaldan çıkıp İris'in odasına geçmişti. İris odada olmadığı için beklemeye başlamış ama dışarıdan gelen seslerden ürkerek yumurta şekilli sepetin içine saklanmasının en doğru karar olacağına kanaat getirmişti. Böylece İris ile yüz yüze tanışma fırsatı bulamamıştı ve bir daha da bulamayacaktı, çünkü gecenin sabaha çalan saatlerinde Gabriel, İris'in odasına kapıyı dahi çalmadan destursuz daldığında İris her hafta bir kere yaptığı gibi gece köstebeği faaliyetlerinden yeni dönmüştü. İçeri girer girmez soyunmaya başladığını hayal meyal hatırlıyordu. Belki gördüklerinden etkilenip bir ses çıkarmıştı ya da İris sezgileriyle anlamıştı, emin değildi. İşte onun sepetin içinde saklandığını idrak etmesiyle Gabriel'in kapının önünde belirmesi eşzamanlı olmuştu. İris her başarılı casusun yapması gerektiği gibi paniğe kapılmamış ve yakalanmamaları için hemen sepete sarılıp meditasyon yapıyor numarasına yatmıştı. Gabriel gidince de geri gelmesi ihtimaline karşı yerinden çıkmamasını tembihlemişti. Sepetin içinden görebildikleri bunlardı. Zaten bir iki saat sonra Sukbaator ile adamları odayı basmış ve İris'i derdest edip götürmüşlerdi. Sukbaator odaya girmeden önce İris başına gelecekleri tahmin etmiş olmalıydı, çünkü sepetin yanına yaklaşarak ona bazı şeyler söylemişti. 6, yaşadığı o anları tekrar düşününce yakalanmadan hemen önce İris'in verdiği talimatların gayet açık olduğunu hatırlamıştı: "Mutfağın arkasında bir su deposu var. Benden bir hafta haber alamazsan yanında getirdiğin şişenin içindekini, orada bulacağın arıtma cihazının su tankına boşaltmalısın. Boş şişeyi de ortalıkta bırakma sakın."

Bahse konu şişeyi ona bizzat Kali vermişti. Aslında Kali onu yanına çağırdığında çok heyecanlanmıştı, çünkü Beltane Yortusu'na katılacağını müjdeleyeceğini düşünmüştü. Tabii ki yanılmıştı. Kali ona tekdüze bir sesle yortuya katılamayacağını, çok ivedi bir işin üstesinden gelmesi gerektiğini, sadece ona güvenebileceğini söylemiş ve eline bir mektup bir de şişe vermişti. "Bir adaya gidiyorsun. Bunları seni karşılayacak olan Druid Rahibesi'ne teslim edeceksin" demişti.

Ardından da hâlâ ne demek istediği ona meçhul olan "Onu gördüğünde sakın şaşırma" gibi bir laf etmişti.

Şişe aklına gelince elini siyah tuniğin cebine atmıştı. Şişe oradaydı ama yanında küçük bir sürpriz de vardı: İçinde seyahat ettiği patates çuvalından emanet üç küçük patates. O kadar açtı ki istemsizce patatesleri hemen ağzına atmış ve yüzünü ekşite ekşite onları yemişti.

Takip eden dört gün boyunca gündüzleri sepette saklanmış, geceleri ise kısa keşif gezilerine çıkarak mutfağın yerini tespit etmeye çalışmıştı, etmişti de... Zaten öyle olmasa bir köşede açlıktan bayılıp kalacağı aşikârdı. Gerçi iki kere yakalanmanın eşiğinden dönmüştü. Yine de ufak boyu, simsiyah giysileri ve karanlık köşelere sinme yeteneği sayesinde fark edilmeden her seferinde odaya dönebilmişti. En nihayetinde artık karar aşamasına gelmişti. Buna da sevinmiyor değildi, çünkü bir fare gibi saklanarak yaşamaktan çok sıkılmıştı. Ona taşıdığı şişeyle ilgili verilen kesin talimatı uygulayacak ve dışarıda kendini bekleyecek olan kişiyle buluşmak üzere bir şekilde adadan kaçacaktı. Gerçi bunu İris olmadan nasıl yapacağını henüz bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

"Evet, zamanı geldi" diye düşündü ama bunu düşünür düşünmez içinden yükselen baskın bir duygu tüm benliğini sardı. Sadece kaçıp gitmek ve her şeye son vermek isteği uzun zamandır yavaş ama emin adımlarla ruhunu işgal etmekteydi ama o henüz bunu tam olarak idrak edememişti. "Tuhaf, çok tuhaf. Daha önce de buna benzer bir hissim olmuştu: Hindistan'da. O salak çocuklarla aşram basmaya gittiğimiz gece" diye düşündü. Ardından "Of ya. Neler saçmalıyorum. Kali bu saçma sapan hislerimi bilse beni lağımlarda çürütür. Alınacak risk mi yani?" diye mırıldandı.

"Tanrıların dünyası tinsellik ve cinsellikte tezahür eder.
Uhrevi olanlar tinsellikte, dünyevi olanlar cinsellikte belirir.
Tinsellik ve cinsellik sizin nitelikleriniz değildir. Onlar sahip olabileceğiniz ve kavrayabileceğiniz şeyler değildir. Tersine bunlar tanrıların tezahürleri olan kudretli iblislerdir. Bu yüzden de sizin üstünüzden yükselirler ve kendileri içinde var olurlar.
Kimse kendisi için tinselliğe ya da cinselliğe sahip değildir; tersine, kişi onların yasalarına tabidir. Bu nedenle hiç kimse bu iki iblisten kaçamaz."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
Kara Kitaplar, Cilt VI
XX. yy.

Bir Kuttöreni[27]

Ayın altıncı günü, Neo-Druidik bir okulun özel izin aldığı merasim kisvesi altına gizlenmiş yortu alanı, harıl harıl çalışan işçilerle doluydu. Kelenn her yere yetişerek gerekli talimatları vermekte ve gece basmadan yapılması lazım gelen işleri büyük bir şevkle yoluna koymaktaydı. Zaman gereğinden hızlı akıyordu. Güneş, zirvesinden inişe geçmeye başlamasına rağmen hâlâ yetiştirilmesi gereken çok iş vardı. Özellikle tırlarla taşınmış olan menhirlerin indirilip daire şeklinde doğru yere konumlandırılması çok dikkat gerektiren, çileli bir işlemdi. Bu tonlarca ağırlıkta olabilen dev yumurtaların tutulacak bir yerleri olmadığı düşünüldüğünde buna çok şaşmamak gerekirdi. Yine de her sene tekrarlandıklarından olsa gerek işler hatasız ilerlemekteydi. Öksüz düşmüş bir iki beyaz bulutun engellemeye kifayetsiz kaldığı

[27] Yayınevinin notu: Bu bölüm Druidler ve Druidizm kavram ve ritüellerine ait pek çok özel kelime ve kavram içermektedir. Bu bölümü okumadan evvel metni anlamanızı kolaylaştırması açısından kitabın sonundaki -meraklısı için notlar- bölümünde Druidler ve Druidizm maddesini okumanızı şiddetle tavsiye ederiz. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Druidler ve Druidizm" maddesi.

güneş, tepede bütün gücüyle parlamaktaydı. Buna rağmen hava pek sıcak sayılmazdı. Şüphesiz bunun nedeni, yortu alanının bir korunun içinde yer almasıydı. Hemen kenarından geçen orta boy derenin bahşettiği nem sayesinde hem korunun hem de insanların yeşermekte oldukları şüphe götürmezdi. Bahar bütün gücüyle en iyi bildiği işi ifa etmekle meşguldü: Büyütmek! Yeşilin onlarca tonu, alaca kahve-gri kayaların kenarlarından baş göstermeye başlamış, kuzugöbeği mantarlarının kırmızıdan sarıya kaçan renklerine karışmıştı. Kim bilir, kaç bin yılın hummalı çabası sonucu oluşmuş yüzlerce ağacın birbirine dolanmış alt dalları yosunlarla kaplıydı. Bunların arasında yıllara meydan okumuş vakur bir meşe ağacı diğerlerinden kendini ayırarak arzıendam etmekteydi. Bu farklılık sadece boyutuna bağlı değildi. Bunun nedeni, ağacın doğada ender görülen bir durum olan, üzerine yılankavi sarılmış ökse otuna yaşam veriyor olmasıydı.

İşte bu özel ağacın altına, iki ayaklı dev masayı andıran taş bir mihrap özenle yerleştirilmişti. Druidlerin mihraba tırmanmak için kullanacağı ahşap merdivenin son güvenlik bağlantıları sağlanırken Kelenn bütün dikkatini az ötedeki işçilerin hararetli çalışmasına vermişti. Gerçekten de usta işçilerin çoğu burada ciddi bir çaba içindeydi, çünkü bir dolmen[28] kurulmaktaydı.

Kurban merasiminde sunak olarak kullanılacağı için makul bir büyüklükte olması, yapılması gereken hassas işi -maalesef- kolaylaştırmamaktaydı. Dik olarak toprağa çakılan, tarih kadar eski iki taşın üzerine yerleştirilecek yassı blok taşın kaymadan tören sonuna kadar orada durması derin mühendislik bilgisi kadar el becerisi de gerektirmekteydi. Kelenn ustaların çalışmasını bir süre izledikten sonra sonucun mükemmel olacağına kanaat getirip başını göğe doğru çevirdi. Alacakaranlığa doğru giden zaman baskısını iyice hissettirmekteydi. "Nerede kaldı bunlar? Bir saat önce burada olmalıydılar" diye mırıldandı.

28 Dolmen: Toprağa dik olarak konmuş iki veya daha fazla büyük yassı taşın üstüne yatay olarak yerleştirilmiş büyük yassı bir taştan oluşan ve genellikle mezar olarak kullanılan tarih öncesi yapılar. Dolmenlerde (özellikle Morbihan Körfezi'ndeki dolmenlerde) zengin bezekler bulunur. Tipik motifler güneş sistemini gösteren spiraller ve eşmerkezli yarım çemberlerdir.

Arkasını döndüğünde sorusunun cevabı karşında duruyordu: İlk defa katıldıkları bir kuttöreni hazırlıklarını içine düştükleri rüya âlemi zannedip hayran, şaşkın bakınan tıpkı basım[29] iki velet.

Kelenn kızgın bir sesle; "Neredesiniz siz? Neden geç kaldınız?" diye sordu.

220 şaşkınlıkla; "Şey, efendim, İshvara Kali, görev vermişti..." gibi bir şeyler gevelerken 284 hâlâ ağzı yarım açık, şaşkınlıkla etrafa bakınıyordu.

Kelenn otoriter bir tonda; "Getirdiniz mi?" diye sordu.

220 başını sallarken; "Evet efendim" diye cevap verdi.

Kelenn; "Gidelim o zaman" diyerek yürümeye başladı. Kısa süre içinde ikizlerin içinden çıktığı panelvan aracın önüne geldiler. Onların geldiğini gören şoför arabadan çıkıp yanlarına gelince Kelenn eliyle bagajı gösterip; "Aç" diye talimat verdi. Bagajın içinde ahşap oyma işçiliğinin zirvesi sayılabilecek büyükçe Edirnekâri bir sandık duruyordu. Kelenn cebinden bir anahtar çıkarıp kilide soktu ama çevirmeden yanlarından uzaklaşması için şoföre başıyla bir işaret etti. 220 ve 284 nefeslerini tutmuş beklerken Kelenn bir saygı sessizliği içinde kapağı yavaşça kaldırdı. Binlerce yıl boyunca atadan ataya geçen kutsal emanetler kendilerini bir kere daha fanilerin gözleri için görünür kıldığında 284 o kadar etkilendi ki istemsiz bir "ıhh" sesi çıkardı. 220 hızla onu dürttü ama artık çok geçti. Kelenn otoriter bir sesle; "Siz aracın önüne gidip beni bekleyin" diye talimat verdi. 220 kardeşine büyük bir öfkeyle baktı. Zaten elinden başka bir şey gelmezdi.

Yalnız kalır kalmaz Kelenn sandığın içindekileri hızla saymaya koyuldu. "Ulu Birleştirici'nin altın orağı, altın pelerini, altın kuşağı, altın kolyesi, iki altın bilekliği, İshvara Kali'nin altın bileklikleri, bir tane sol kol tokası, altın vatkaları, Yılanın Yumurtası kolyesi, meşe yaprağından yapılan tacı, altın kupası, altın hançeri..."

Sayım bittiğinde veletlere seslenip; "Buraya gelin. Giysiler nerede?" diye sordu. 220 ona doğru ilerlerken; "Ön koltukta efendim" diye cevap verdi.

Kelenn hızla arabanın kapısını açıp giysileri de saydıktan sonra; "Tamam. Eksik yok. Zehirli yüzüklerinizi taktınız mı?" diye sordu.

---

[29] Tıpkı basım: Bir risale, kitap, yazı, desen, tablo ve benzerlerinin fotoğrafından kalıp çıkarılarak yapılan tıpatıp aynı basımı.

İkizler ellerini kaldırarak parmaklarında bulunan yüzükleri gösterdiler.

Kelenn başını salladı. Otoriter bir sesle; "Bana bakın, şimdi bunları hemen şu karşıda gördüğünüz karavanın içine taşıyorsunuz ve Ulu Birleştirici ile İshvara Kali gelinceye kadar hayatınız pahasına koruyorsunuz. Koruyamazsanız sizi bizzat ben hemen şu dolmenin üzerinde kurban ederim, bilesiniz" diyerek uzaklaştı. Alacakaranlığın gölgelerle oynaşmaya başladığı bu saatlerde yapacağı son bir iş kalmıştı.

Bir süre yürüdü ve korunun seyrelmeye başladığı yere vardığında hapishane nakil aracına benzeyen koyu yeşil kahverengi karışımı kulübeleri gördü. Aslında bunlar tekerlekli evlerdi. Normal evden tek farkları gezici hapishane olmalarıydı. Oraya yaklaştığında küçük olan evin kapısı açıldı ve içeriden başına sarılmış poşusu ve simsiyah giysileri içinde gardiyan diyebileceğimiz çok geniş omuzları, zargana gibi boyu ve keskin yüz hatları olan ciddi bir delikanlı çıktı. Başıyla selam verdi. Kelenn gözleri ve hafif bir baş hareketiyle diğer evi işaret etti. Gardiyan "evet" manasında başını salladı ve iki adım atarak kapının sürgüsünü çekip içeri daldı. Kelenn sessizce onu takip etti.

İçeride Kali'nin tören için özel olarak seçtiği iki tutsak vardı. Kelenn onlara duygusuz bir ifadeyle baktı. Odanın sol köşesinde, üzerindeki giysiler tanınmaz hâle gelmiş, avurtları çökmüş, gözleri yarı kapalı ve elleriyle ayakları kelepçeli hırpani biri duruyordu. Belli ki epey bir süredir tutsaktı. Sağ köşede ise çok daha iyi giyimli hatta bakımlı diyebileceğimiz bir adam vardı. Türkiye'den gelen özel bir kargo marifetiyle tören için alelacele getirtilmiş ve hızla yargılanmıştı. Elleri ve ayakları diğer mahkûm gibi demir kelepçelerle bağlıydı. Hırpani olan başını kaldırıp gelenlere bakmadı bile. Kaderine uzun zaman önce teslim olmuştu. Diğeri ise tersine, hâlâ umut doluydu. Kelenn'i görür görmez; "Efendim..." diyerek konuşmaya kalksa da Kelenn sert bir sesle; "Kes sesini, söz israfı!" diye bağırdı. Adam bir kere daha konuşmaya yeltendi ama bu sefer Kelenn'i karşılayan gardiyan elini tokat atacak gibi kaldırınca başını eğip susmak zorunda kaldı.

Kelenn bir yılan gibi tısladı. Ardından yoğun tiksinti içeren bir sesle; "Zonguldak, Çaycuma'da kendini çok güvende hissediyordun, değil mi Furkan? İki yaşındaki, hâlâ bebek sayılacak çocuğa tecavüz edip başını

duvara çarptığında tanıdıkların sayesinde hiç ceza almayacağını da düşünmüş olmalısın. Ama bak, şimdi neredesin?" diye konuştu.

Adam "Ama..." demeye yeltendiği anda suratına okkalı bir tekme yedi. Burnundan boşalan kan çenesinden aşağıya damlarken Kelenn belki bir kere daha konuşur umuduyla bekledi ama ses çıkmayınca hayal kırıklığına uğramış bir surat ifadesiyle talimatlarını sıraladı: "İkisinin de üzerindekileri değiştirin, yüzlerini yıkayın, saçlarını da üç numara tıraş edin. Gordion zindanlarında kullandığımız kahverengi mahkûm elbiselerinden giydirin. Ayakları çıplak kalsın. Sacrail sırasında ânın büyüsünü bozacak duygusal taşkınlıklar yapmalarını engelleyecek kadar da sakinleştirici verin. Sakın dozu kaçırmayın. Uyanık kalsınlar ve kuttöreninin her ânını doya doya yaşasınlar istiyorum."

Bu esnada korkunun tamamen ele geçirdiği mahkûm, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Sacrail de neyin nesi? Neyi yaşayacağız? Bize ne yapacaksınız?"

Kelenn ona dönüp bakmadı bile. Evden çıkmak için kapıya doğru yöneldi. Bunu görünce adam tam anlamıyla zıvanadan çıktı. "Sana söylüyorum siktiğimin yavşağı! Bana ne yapacaksınız?"

Kelenn durup yavaşça geriye döndü. Yüzündeki ifadeye gülümseme denebilir miydi, emin olmasak da cehennem zebanilerini bile titretecek bir sesle; "Hâlâ cinsel içerikli küfredecek kadar yüzsüzsün demek. Bebek tecavüzcülerini itinayla ıslah ettiğimiz bambaşka bir âleme gidiyorsunuz. Orada tecavüz ederek öldürdüğünüz bebeklerin ruhları sizi karşılayacak. Çok eğleneceksiniz" diyerek kapıyı açıp çıktı. Evden uzaklaşırken mahkûm hâlâ bağırıyordu; "Sacrail ne demek? Bana ne yapacaksınız?"

Uzaklaşmakta olan Kelenn, gardiyanın usulca; "Sacrail, Keltçe kurban etmek demek" dediğini işitti. Ardından gencin hayır ile başlayan uzun çığlığı geldi ama çok kısa sürede ortam eski sessizliğine kavuştu. İğneyle uygulanan sakinleştiricilerin çok hızlı sonuç verdiği herkesin malumuydu.

Güneşin batmasıyla, bir yılan kuyruğunu taklit edercesine birbirini takip eden elliden fazla otobüs menderes dar yollardan korunun sınırını belirleyen çim, düz alana gelmeye başladı. Sanki aylardır provasını yapmış gibi otobüslerden inen katılımcıların hiçbir kargaşaya mahal

vermeden sıraya girerek patika yola ilerlemeleri görülecek şeydi. Kuttöreninin yapılacağı koruya giden yol sağlı sollu insan boyunda meşalelerle aydınlatılmıştı. Alevlerin geceyle oynaşması hayal gücünüze fazla mesai yaptıracak gölgelere hayat verirken yüzlerce insan sessizce yürüyordu. Konuşan, sağa sola bakan ya da şakalaşan yoktu. İnsanlar aydınlatılmış korudaki kuttöreni alanına doğru başları önde ve eşit adımlarla tabir caizse yürümüyor, bir nehir gibi akıyordu. Kalplere çoktan yerleşmiş derin bir istiğrak[30] duygusu yüzlerine yansımıştı. Etrafta otobüslerin çıkardığı homurtular dışında tek bir ses duyulmuyordu. Yüzlerce insanın yürürken hiç ayak sesi çıkarmadığını söylemek abartılı gözükse de gerçek buydu. Son otobüs alanı terk ettiğinde kısa bir sessizlik ânından sonra cruth[31] sesleri işitilmeye başladı. Önce alçak sesle başlayan melodiler yavaş yavaş yükselerek belli bir seviyede sabitlendi. Kısa bir süre içinde Bairdlerin[32] kadim ağlatan müziği[33] korunun üzerini bir tül perdesi gibi kapladı.

Dostane sayıları isim almış tek-yumurta ikizleri 220 ve 284 belki de doğduklarından bu yana adlarına en uyumlu hâldeydi. Birbirlerini sıkıca tutmuşlar, neredeyse iç içe geçmiş bir hâlde kol kola idiler. İlk defa katıldıkları kuttöreninin ihtişamı duygularına zirveyi yaşatırken, bir de kutsal emanetlerin teslimi sırasında İshvara Kali ile Coibhi Unani'yi bir arada görmeleri onları tam anlamıyla kendinden geçirmişti. Fakat hiç beklemedikleri bir şekilde töreni ilk sıradan izleyebilecekleri muhteşem bir yere geçmeleri söylenince açıkçası akılları başlarından gitmişti. Buna vecd ḥâli desek daha doğru olur.

Şimdi kutsal ağacın en fazla yedi sekiz metre ötesinde, ayakta duruyorlardı. Bir nevi esrime hâlindeki iki küçük ruh, her şeyi gördüm diyen gözlerin bile göremeyeceği, sadece acının örsünde dövülmüş seçilmişlerin, aşktan ve nefretten pişmişlerin, siyahın tek renk, tüm sayıların sıfır olduğu yerden geçmişlerin izlemesine izin verilen, zamandan bile eski bir tapınımı seyre daldılar.

Bize izin verilen kadarını size aktarmaya çalışalım:

---

30 İradesi dışında salikin kalbine ansızın gelip beşerî vasıflarından soyutlanmasına yol açan hâl anlamında bir tasavvuf terimi.

31 Cruth (Kelt.): Baird liri.

32 Kelt olmayanlar Baird yerine Bardi ismi i kullanmaktadır. 137'nin kardeşleri de öyle yapmaktadır.

33 Bairdler tarafından kullanılan Druid çalgıları arp ve lir idi. Druidler üç tür müzik olduğuna inanırlardı: Güldüren, ağlatan, uyutan. Keltlerin derin bir müzik felsefesi olduğu açıktır.

Kutsal meşe ağacının hemen altına kurulan taş mihrabın üzerinde yerini almış çok yaşlı üç Druid son hazırlıkları gözden geçiriyordu. Biri elindeki altın orağı özel bir bezle parlatırken, diğer ikisi altın işlemeleri olan beyaz pelerini açıp kontrol ettikten sonra dikkatli bir şekilde katlamakla meşguldü. Ağacın on metre kadar ilerisinde on iki adet iki buçuk-üç metre boyunda menhir, yirmi metre çapında bir daire oluşturacak şeklinde dizilmişti. Dairenin merkezine yığılmış odunlardan otuz santim yüksekliğinde küçük bir yığınak oluşturulmuştu. Menhir dairesinin hemen sağında ve iki geniş ağaç kümesinin ortasında kalmış çim alanda küçük denebilecek bir dolmen arzıendam ediyordu. Burası on kadar meşale ile diğer yerlerden çok daha fazla aydınlatılmıştı. Dolmenin üzerinde ne olduğu seçilemeyen bazı koyu renkli lekeler, meşalelerden ödünç aldıkları ışığı geri yansıtarak bir görünüp bir kayboluyordu. Lir sesleri onlara doğru aheste yaklaşırken bu sefer bir de arp sesleri işitildi. İkizler istemsizce sesin geldiği yere doğru dönüp baktıklarında kutsal ağacın arkasına yerleşmiş rengârenk tunikleri içinde birbirinden güzel upuzun üç Druid Rahibesi'nin başlarını bir metronom gibi sallayarak kendilerinden geçmiş bir şekilde ince parmaklarını tellerin üzerinden uçurarak çaldığını gördüler. Artık lir ve arp sesleri birbiriyle ahenk içinde atışan çok sesli bir müziğe dönüşmüştü.

Kısa bir süre sonra onlara doğru gelmekte olan alayın ilk sıralarını seçtiler. Büyük iki beyaz boğanın uzun boynuzlarına yapışmış yeşil tunikleri içinde dört Oubihe[34] en önde ağır ağır ilerliyordu. Hemen iki adım arkalarında sekiz kişilik sıralar hâlinde en az yüz kişiden oluşan bir Oubihe topluluğu dikdörtgen bir grup oluşturmuştu. Bu yemyeşil dikdörtgenin tam merkezinde beyaz bir nokta gören 284 ne olduğunu anlamak için gözlerini kırparak dikkatlice baktı. Ardından heyecanla 220'nin kolunu sıkarak kulağına; "İshvara Kali" diye fısıldadı. 220 fal taşı gibi açılmış gözlerle yaklaşan gruba doğru daha dikkatli bakınca bembeyaz tuniği içinde, başında meşe yapraklarından yapılmış bir taç taşıyan Kali'yi gördü. Beline altından bir kuşak takmıştı. Omuzlarından ayak bileklerine kadar uzanan kan kırmızısı bir pelerin ahenkle salınıyordu. Her iki bileğinde bulunan yılan şekilli altın bilezikler kendilerini göstermek için pırıl pırıl parlarken sol koluna takılmış altın

34 Kelt olmayanlar Oubihe yerine Vates ya da Eubages ismini kullanmaktadır. 137'nin kardeşleri de öyle yapmaktadır.

toka ile omuzlarını tamamen örten spiral desenli altın vatkalar onlarla yarışıyordu. Apoletleri andıran vatkaların boynunu saran kısmı kulaklarının altına gelecek şekilde yukarıya doğru kıvrılmıştı. Bu durum boynunu olduğundan çok daha uzun göstermekteydi. Göğüs hizasında tuttuğu altın kupa sağ elinde, işlemeli altın hançer ise sol elinde duruyordu. Hançerin ağzı göğe doğru çevrilmişti. Ona en yakın dört büyücünün taşıdığı altın renginde kılıflarına yerleştirilmiş küçük meşalelerden gelen ışığın oynamasıyla Kali bir kaybolup bir gözüküyordu. Buna yürümeyip süzüldüğü görüntüsü eklenince dehşetli mistik bir hava ikizlerin tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

Alayın ilk sıraları artık önlerinden geçerken 220, Kali'nin boynuna taktığı kolyeyi fark etti. 284'e dönüp büyük bir heyecanla; "Yılanın Yumurtası, Yılanın Yumurtası..."[35] diye mırıldandı. 284; "Hani nerede?" diye sordu? Bağırdı desek daha doğru olur. Bağırmasıyla 220'nin dirseğini böğrüne yemesi bir oldu. 220 çok ciddi bir sesle; "Kendine hâkim ol, budala! Bizi kovdurmak mı istiyorsun?" diye çıkıştı. 284'ün kanında alyuvardan çok adrenalin molekülleri gezdiğinden yediği dirseği hissetmedi bile. Bu sefer çok daha alçak bir sesle; "Nerede?" diye sorunca 220; "Kali'nin boynuna bak" diye cevap verdi. 284 söyleneni yapar yapmaz elini ağzına götürüp derin bir iç çekti. Efsanede özel bir yeri olan yumurta şeklindeki bir taş özel montürü içinde Kali'nin boynuna asılı duruyordu. Huşu duygusu içinde; "Yılanın bilge kadını" diye mırıldandı.

Beyaz boğaları çeken Oubiheler gruptan ayrılarak on iki menhirin sağındaki küçük dolmene doğru gittiler. Oubihe grubu düz devam ederek kutsal ağacın altına kurulmuş taş mihrabın önüne kadar gelip arkadan gelenlere yer açmak için sağa sola yayılarak durdular.

Lir sesleri gittikçe yaklaşırken ikizler gelmekte olan Baird grubunun ilk sırasını gördüler. Burada ilk iki derece Bairdlerin en yaşlı olanları, ellerinde birer ollamh[36] ve anruth olduğu hâlde müziğin ritmine uygun adımlarla yürüyorlardı. Parlak mavi renkli cübbelerini tamamlayan

---

35 Kurban ve diğer dini görevleri vesilesiyle töreni yöneten Druidlerin boynuna asılan yumurta şekilli tılsım, sunakta olduğu kadar yargı kürsüsünde de makamının başlıca ayırt edici amblemiydi. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Yılanın Yumurtası" maddesi.

36 Bardi ya da Baird daha çok Galya'da kullanılan bir isimken İrlanda'da müzisyen Druidlere, Fil (çoğulu Filidh) denilmekteydi. Filidh, kendi içinde yedi dereceliydi. Her derecenin kıdemleri taşıdıkları değneğe göre belli oluyordu. İlk iki derece Ollamh (altın değnek) ve Anruth (gümüş değnek) kullanırken geri kalan beş derece (bronz değnek) kullanmaktaydı.

müzikal sembollerle süslenmiş özel başlıklar takıyorlardı. Bunların enstrümanları bir yay gibi sırtlarına asılı durduğundan 284 şaşkınlıkla; "E bunlar çalmıyorsa müzik nereden geliyor?" diye düşündü ama cevabını alması gecikmedi, çünkü onların hemen arkasında sıralanan bronz değneklilerin tamamı ellerindeki lirleri büyük bir şevkle çalmaktaydı.

Kısa bir süre sonra tüm Druidler kutsal ağacın önünde toplanıp müziğin ritim şiddeti azalınca Coibhi, Unani'nin ortaya çıkacağını düşünüp mihraba pürdikkat kesilen ikizler, önemli bir detayı ıskalamışlardı. Son Baird durduğunda yürümeye başlayan başka bir grup, sessizlik içinde kendilerine doğru gelmekteydi. Bu grubun en önünde iki kanatlı bir şapka takmış ve elinde iki yılanın sarılı olduğu bir mine çiçeği dalı bulunan çığırtkan yürüyordu. Kutsal ağaca yaklaşırlarken çığırtkan bir karga çığlığını andıran sesle; "Bean Draoi"[37] diye bağırdı. İkizler işte o zaman yeni gelenleri fark ettiler. Çığırtkanı ilk olarak 220 gördü ama tanıyamadı. Daha doğrusu yüzüne bakmak aklına bile gelmemişti. Bunun nedeni, herhangi bir erkeğin Animası üzerinde etkisi tartışılmaz olan evrensel bir durumun gerçekleşiyor olmasıydı. Gerçekten de öndeki çığırtkanı takip eden seksen genç kadın şeffaf tülümsü özel tunikleri içinde salınarak yaklaşmaktaydı. En doğal hâllerine uygun olarak hiçbir takı takmamışlardı. Yeni yıkanmış salınan uzun saçları adımlarıyla ahenkli bir şekilde uçuşup dalgalanıyor, ışığın yansımasıyla çıplak bedenlerindeki muhteşem kıvrımlar bir görünüp bir kayboluyordu. Kadınlar Baird grubunun arkasına yerleşmeye başladıklarında 220 nihayet çığırtkanı tanıdı. 284'ü dürterken; "Bak burada kim var?" diye fısıldadı. Çığırtkana bakan 284 şaşkınlıkla; "Her ders öncesi Kali'yi bize müjdeleyen Druid Rahibesi değil mi o?" diye onayladı. Ardından bütün o doğallığı içinde önünde kuz-nurani oyunu oynayan vücuda bakıp; "Amma da güzelmiş ha!" diye bir şeyler söylemeye yeltense de 220 onu susturdu. Bunu da bir soruyla yaptı: "Asıl onların arkasından gelenleri gördün mü?"

284 başını az öteye çevirince gözlerini baykuşları kıskandıracak kadar açmak zorunda kaldı. Simsiyah tunikleri ve başlarına üçüncü gözü andıran beyaz noktalı siyah ipek poşularını takmış, her boydan birkaç yüz karavelet sessizce yaklaşmaktaydı. Heyecanla; "Bizimkiler!" dedi.

---

37 Bean Draoi (Kelt.): Kadın Druidler.

220 sırıttı. İronik bir sesle; "Bizimkiler en arkadan gelenler. En öndekiler Yumurta'dan gelen ağabeylerimiz. Bizimkilerle onlar arasında da Saggairt[38] Druidler yürüyor" dedi.

284 etkilenmemişti; "Eee? Aynı şey değil mi? Aynı şekilde giyinmişler işte. Tek fark yaşlarının daha büyük olması değil mi?" diye sordu.

220 sırıttı. Kinayeli bir sesle; "Değil! Onlar yeni yönetici adaylarımız. Onlar kurmay olanlar" diye cevap verdi.

284 hâlâ anlamadığından; "Eee? Biz neyiz o zaman?" diye sordu.

220 duygusuz bir sesle; "Askeriz kardeşim. Kurşun asker" diye cevap verdi.

284 itiraz eden bir tonla; "Yok ya. Peki Kali neden bizi yanından ayırmıyor o zaman?" diye konuştu.

220 duygusuz bir ifadeyle dönüp ona baktı. 284 gerçekten de bir cevap bekliyordu. 220 en nihayetinde ikizinin tüm gerçeklik algısını tuz buz etme pahasına kulağına eğilip dramatik bir tonda; "Kolay harcanabilir olduğumuz için" dedi.

284 irkildi. "Gerçekten mi?" diyebildi.

220 üzgün bir surat ifadesiyle başını salladı. Bir süre daha sessizce kortejin geçişini izlediler. Karaveletler artık önlerinden geçiyordu. 220 fısıltıyla; "En öndekini gördün mü? Diğerlerinden bir adım önde yürüyeni. İşte o harcanamaz olanlardan" diye konuştu.

284 merakla; "Kim ki o?" diye sordu.

220 şaşkınlıkla bakakaldı ardından; "Hay budala kardeşim. 3 o, 3!" diye konuştu.

284; "Nasıl ya? O mu o?" diye geveledi.

220 kuruca; "Sen salaklıkta zirve yaptın bugün. Geçen sene Anayasa ve İlkeler dersine gelen misafir öğretmen 3'ü hatırlamıyorsun, öyle mi? Adam o kadar önemli ki ondan çok daha yaşlı Saggairt Druidlerin önünde yürüyor baksana" diye cevap verdi.

Artık kortejin geçişi sonlanmış ve herkes kutsal ağacın önünde toplanmıştı. Grup durur durmaz çığırtkan gruptan ayrılarak menhirlerden oluşan daire ile kutsal ağacın arasında kalan açıklığa

[38] Kelt olmayanlar, Saggairt yerine Druid keşişi ya da –Frer Jean'ın tabiriyle– Düz Druid ismini kullanmaktadır. 137'nin kardeşleri de öyle yapmaktadır.

konuşlandı. Önce kardeşlerinin dikkatini sağlamak için tiz bir ses çıkardı, ardından sol kolunu havaya kaldırıp bir süre bekledi. Kolun hızla aşağı inmesiyle herkes bir anda sustu. Yortu alanı o kadar kesif bir sessizliğe bürünmüştü ki sıradan bir insan olsanız bu alışılmadık durum kulaklarınıza illaki zarar verebilirdi. Neyse ki uzun sürmedi.

Kutsal ağacın altına kurulmuş taş mihrabın üzerinde bulunan çok yaşlı üç Druidin ortasında aniden Coibhi Unani belirmişti. Hayal gücü gelişmiş bazı ruhlar onun gökten süzülerek mihraba konduğunu bile iddia edebilirdi. Unani klasik cübbesi yerine çok daha şatafatlı olanını kuşanmıştı. Kol ve bileklerinde taşıdığı yoğun altın takılar dışında kalın ve kadim desenlerle süslenmiş bir kemer özellikle göze çarpıyordu. Altın bir kolyenin zincirleri bileklerine kadar uzanan kırmızı pelerinin iki ucunu bağlamak için kullanılmıştı. Beyaz Druid asâsı her zamankinden farklı görünüyordu. Bu belki de tören için altın ile epey süslenmiş olmasındandı.

Sessizliği bozan yine çığırtkanın karga çığlığını andıran sesi oldu; "Coibhi Unani! O Ulu Birleştirici'dir. O Abaris'tir.[39] Işığın karanlığı, kötülüğün iyiliğidir. O denge yasasının adıdır. O, sıfırıncı maddedir." Aynı anda törene katılan, hatta katılmayan kim varsa hepsi başlarını saygıyla öne eğdiler. Unani konuşmaya başlamadan da kaldırmadılar.

Dev meşe ağacının altına kurulmuş dikdörtgen masa şeklindeki taş mihrap en az üç metre yüksekte olmalıydı. Bunun altına özel olarak yerleştirilmiş meşalelerden yayılan ışık taştan sekerek dev ağacın alt dallarına yansıyordu. Bu sayede kutsal ağaç olduğundan daha ulu ve derin gözüküyordu. Unani de bu ihtişamdan payını alıp gölgesi ağacın dallarına bir dev olarak yansıyınca aşağıdan ona bakanlar kendilerini az sonra ekstaz[40] hâline kadar götürecek görsel bir şölenin içinde buldular.

Unani'nin duygu yüklü sesi işitildiğinde herkes başını kaldırıp ona doğru baktı. Kollarını yere paralel olacak şekilde iki yana açmıştı. Avuçları yere dönüktü. Başını geriye atarak üzerinde tüm ihtişamıyla yükselen ağaca baktıktan sonra dramatik bir sesle; "Beal'in inayeti üzerinize olsun!" diye bağırdı. Ardından nutuk çeken bir tonda devam etti; "Druid halkım, çilekeş ve dirayetli halkım. Sebat ile yoğrulmuş, bilgiyle pişmiş, acıyla büyümüş halkım. Sizinle gurur duyuyorum!

---

39 Abaris (Kelt.): Bilginin babası.

40 Extase (Fr.): Ruhun dünyevi realitelerden kurtulduğu, kendinden geçme ve coşkunluk hâli. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Extase/Ekstaz" maddesi.

Hepinizin adanmışlığı sayesinde bereketli bir yılı daha geride bıraktık. Siz de yaşamaya devam eden atalarınızın ruhlarını onurlandırdınız. Az da olsa insanlığa bir umut sağladınız. Hepinizi kutluyorum."

Büyük bir duygu seli tören alanının üzerini yoğun bir bulut gibi örterken topluluk tek bir ağızla; "Fior[41] Coibhi Unani!" diye bağırdı.

Unani aynı ses tonuyla devam etti; "Bir kere daha Ateş Efendisi'nin Tanrısı'nı onurlandırma imkânını bize veren Beltane Yortusu'nu sizinle idrak etmekten çok mutluyum. Bu sene aynı anda Yumurta'nın ve dolayısıyla halkımızın geleceğini teminat altına alacak bereketli genç kadınlarımız için iksir karacağım. Kısır kadınları dahi verimli kılan, her türlü zehre panzehir olabilen, tanrıların bize en büyük hediyesi Meşe Suyu bu sene de kendini bize bağışladı" diyerek kolunu uzatıp meşe ağacına sarılmış ökse otunu işaret etti.

Önce büyük bir uğultu tören alanına yayıldı. Ardından "Nuadh-uile-iceadh! Nuadh-uile-iceadh!"[42] bağırışlarına Bairdler lirlerinin tek bir telini çekerek eşlik etti. Bu durum bir süre devam ettikten sonra çığırtkanın tiz çığlığı ile kesildi: "Dia-Tene-İon[43] Coibhi Unani!"

Derin bir sessizlik içinde bütün bakışlar Unani üzerinde toplandı. Unani sol elinde tuttuğu asâsını ağır ağır kaldırdı. Sağ elinde tuttuğu ve göğsüne dayadığı altın orak ateş gibi parlıyordu. Kısa bir süre bekledi ve ardından yüksek sesle; "Ur!"[44] diye bağırdı.

Sözünün bitmesiyle menhirlerin ortasına yığılmış odunlardan alevler yükseldi. Hemen ardından üç Oubihe kallavi demir kazanı getirip ateşin üzerine oturttular. Oubiheler işlerini bitirdiğinde çığırtkanın sesi bir kere daha duyuldu: "Nuadh-uile-iceadh Coibhi Unani!"

Unani'nin yanında duran yaşlı Druidler çoktan aşağıya inmiş ve kırmızı pelerini birer köşesinden tutarak yere paralel olacak şekilde açmışlardı. Unani altın orağı havaya kaldırdığında topluluktaki Bairdler ellerindeki altın değnekleri eşzamanlı olarak kaldırdı. Aynı anda kadın Druidlerin toplandığı yerden ilahiyi andıran tek bir ses yükseldi. Diğer kadınların da yavaş yavaş katılımıyla ilahi sesi yavaş yavaş yükseldi ve

41 Fior (Kelt.): Hakikat ya da doğru anlamına gelen bir deyim. Hıristiyanlığa "amen" olarak geçmiştir.
42 Nuadh-uile-iceadh (Kelt.): Yeni şifa anlamında, yeni ökse otu.
43 Dia-Tene-Ion (Kelt.): Ateş Efendisi' in Tanrısı.
44 Ur (Kelt.): Ateş.

tepe noktasına vardığında Coibhi Unani altın orağı ökse otu ile ağaç dalının arasına sokup çekti. Bunu iki üç kere tekrar etti. Ardından topladıklarını havaya kaldırıp; "Uile-iceadh"[45] diye bağırdı ve elindekileri aşağıdaki açık pelerinin üzerine attı.

"Nuadh-uile-iceadh! Nuadh-uile-iceadh!" bağrışmaları arasında Bairdler tekrar lirlerini neşeyle çalmaya başladılar. Yaşlı Druidler pelerindeki ökse otunu artık kaynamaya yaklaşmış olan kazana doğru götürürlerken Unani merdivenden süzülerek aşağıya indi ve onları takip etti. Lirler duygulandıran bir melodiye geçiş yaptıklarında ökse otu Meşe Suyu iksiri oluşturmak üzere kazandaki yerini almıştı bile. Unani cübbesinin görünmeyen cebinden çıkardığı birkaç küçük şişenin muhtevasını da kazana boca etti ve kazanın altındaki ateşin söndürülmesi için bir işaret yaptı. Yaşlı Druidler dudaklarını kıpırdatarak kadim çağlardan gelen dualarını mırıldanmaktaydı. Unani bir süre onların bitirmesini saygıyla bekledi, sonra beyaz asâsını kazana sokup karıştırmaya başladı. Artık lirlere katılan arp sesleri son derece epik bir melodi çalmaya başlamıştı. Deniz dalgaları gibi inip çıkan bir melodi. Unani bir süre daha iksiri ahenk içinde karmaya devam etti. Kazanın içindeki sıvı kıvam almaya başladığında durdu ve asâsını kazandan çıkarıp eliyle sıvazladı, ardından ıslak elini alnına sürerek; "Vefakâr Druid kadınlarına bereket ve şifa olsun" dedi.

Unani sustuğu anda karga çığlığından çok, avına saldıran bir şahinin bağırışını andıran çığırtkanın vahşet çağrıştıran sesi yeniden işitildi: "Sacrail[46] Sacrail Sacrail İshvara Kali!"

Kali, Oubihelerin arasından çıkarak ağır ağır çim alandaki küçük dolmene doğru yürümeye başlayınca lir ve arplar sustu. Derin sessizlik ortama yine hâkim oldu. Hava o kadar sakindi ki yaprak kımıldamıyordu. Ama nedense Kali dolmene yaklaştıkça önce hafif sonra şiddeti artan kısa süreli bir esinti peyda oldu. Kali'nin kan kırmızısı pelerini dalgalandı. İki beyaz boğa dolmenin hemen önünde ayakları bağlanmış hâlde yerde yatıyordu. Kali onlara iki metre kala durdu. Hâlâ göğüs hizasında tuttuğu altın kupa ile altın hançeri başının üzerine doğru kaldırıp halka gösterdi.

---

45 Uile-iceadh (Kelt.): Her şeyi iyileştirmek.

46 Sacrail (Kelt.): Kurban.

Önce sessizliğin içinden yükselen fısıltılar olarak başlayan "Durga, Devi, Sati..." sözcükleri ardından biraz daha yüksek sesle "Rudrani, Parvati, Chinnamasta..." söylendi. Sonra iyice duyulur bir mertebede "Chamunda, Kamakşi, Uma, Menakşi..." ve en nihayetinde binlerce insanın tek bir ağızdan "Himavati, Kumari, Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali" diye bağırdığı işitildi.

"Durga, Devi, Sati, Rudrani, Parvati, Chinnamasta, Chamunda, Kamakşi, Uma, Menakşi, Himavati, Kumari, Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali.

Durga, Devi, Sati, Rudrani, Parvati, Chinnamasta, Chamunda, Kamakşi, Uma, Menakşi, Himavati, Kumari, Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali..."[47] nakaratları gecenin sessizliğinde sayısız kez yankılandı. Bu süre içinde Kali kılını bile kıpırdatmadan hareketsiz bekledi. En nihayetinde kollarını göğüs hizasına indirerek altın kupayı kalbinin üzerine yerleştirip altın hançeri yere yatay bir şekilde tuttuğunda çığırtkanın geceyi yırtan çığlığı duyuldu. "İobhairth[48] İshvara Kali!"

İşte o anda kızılca bir kıyamet koptu. Druid kardeşler Saggairt, Oubihe, Arain, Baird, Coibhi demeden çığlık çığlığa "İobhairth, İobhairth..." diye çılgınlar gibi bağırmaya başladı. Yüzlerindeki ifade ruhlarının dünyevi gerçeklikten tamamen kurtulduğunu ve kendilerinden geçmiş hâlde büyük bir coşkunluk hâline girdiklerini anlatıyordu. Lir ve arplar düzensiz ve karmaşık melodilerle onlara eşlik etti. Büyük oranda istemsiz el, kol, baş hareketleriyle desteklenen bu kitlesel vecd hâli dakikalarca sürdü. Sonunda Kali beyaz boğaların önüne kadar ilerleyip eliyle susulması için bir işaret verdi. Aynı anda sessizlik az önce gittiği yoldan geri geldi.

Kali; "Druid halkıma bir hediye vereceğim" dedikten sonra sert bir ifadeyle; "Getirin!" diye talimat verdi.

Tören merkezinin kutsal ağaçtan küçük dolmene taşınması nedeniyle 220 ile 284 artık arkalarda kalmış ve olup bitenleri rahat seçemez hâle gelmişlerdi. Bu nedenle 284 sordu: "Hediye neymiş, anlamadım?"

---

47 Hint Tanrıçası Kali'nin adları. Bu isimlerin tekrarlanmasının ibadet eden kişilere özel güçler verdiğine inanılırdı.

48 İobhairth (Kelt.): Sunakta ölüm anlamında, taşta ölüm.

220 daha iyi görebilmek için gözlerini kısarken; "Az sabır, geliyor" diye cevap verdi.

Kali'nin talimatını yerine getirmek üzere Kelenn ve yardımcısı küçük dolmenin arkasından çıkarak beyaz boğalara doğru seğirttiler. Kollarına girerek yürümelerine yardım ettikleri ağızları bantlanmış iki adam onlara zar zor eşlik edebiliyordu.

284 sabırsızca; "Bunlar kim ya? Ne oluyor? Tam da kurban kesilecekken..." diye sordu.

220 de şaşkındı ama ikizinden daha sabırlıydı, bu yüzden cevap vermemeyi seçti.

Boğaların önüne geldiklerinde Kelenn adamların birini yatmakta olan bir boğanın üzerine sırtüstü yatırdı. Hafif bir uyuşturucunun etkisinde de olsa boğa tedirgin olup hareket etmeye yeltenince Kelenn gıdısını okşayarak onu rahatlattı. Aynı şeyi adam için söylememiz mümkün değildi. Dozunda uyuşturulmuş adam yaşadıklarının pekâlâ farkındaydı. Bu nedenle direnmeye çalıştı ama bu saniyeler içinde beyhude bir çabaya dönüşmeye mahkûmdu. Kelenn hızla cebinden çıkardığı minik şok tabancasını karnına dayayıp tetiği çekti. Adam acıyla kıvrandı. Kelenn kulağına eğilip; "Bana bak, Furkan pisliği. İnsan gibi yaşamayı beceremedin, bari adam gibi ölmeyi becer. Bundan sonra kıpırdarsan bir dahakini gözüne sıkacağım" dedi. Yardımcısı diğer mahkûmu çoktan aynı şekilde diğer boğanın üzerine yatırmıştı.

284 şaşkınlıkla; "Bu ne ya kardeşim? İnsan mı kurban edeceğiz?" diye sordu.

220 son derece tereddütlü bir sesle; "Ruh göçü meselesi var, o nedenle zannetmiyorum ama bilemedim ki şimdi... Olabilir mi?" diye cevap verdi.

O sırada Kali'nin otoriter sesi işitildi: "Druid halkım, gördüğünüz bu iki sefil yaratık, bebek tecavüzcüsü pedofillerdir. Biri kutsal topraklardan diğeri Belçika'dan getirilip İlahi Denge Mahkemesi'nde yargılanıp mahkûm edildi. Bugün, üstün varlıkların rızasını almamıza yardımcı olmaları için kurban sıfatıyla bize eşlik edecekler."

Bunu işiten 284 dayanamayıp; "Hadi be! Gerçekten insan mı kurban edeceğiz?" diye söylendi. Tedirginliği her hâlinden belli olan 220 yine cevap vermemeyi seçti. Zaten söyleyebileceği bir şey yoktu.

Furkan ise yattığı yerde karanlık göğe bakarken çaresizlik ve pişmanlık duyguları arasında gidip geliyordu. Bir an elinde şok tabancasıyla, başında ayakta bekleyen Kelenn'in yüzünü gördü. "Keşke sözümü dinlemese" der gibi sadistçe bakıyordu. Bir anlığına kalkıp kaçmayı düşündü ama hem uyuşturulduğu için çok bitkindi hem de gözüne elektroşok uygulanmasını göze alamazdı. Bu düşünceler içinde kıvranırken çığırtkanın sesini işitti: "İobhairth İshvara Kali!"

Kali dört kurbanın önünde diz çöktü. Altın kupayı onların arasına koyup altın hançeri kaldırdı. Sol eliyle boğayı okşayıp rahatlattıktan sonra "Aes Sídhe"[49] diyerek indirdi. Furkan inen hançeri görünce kelimeişehadet getirmeye başladı ama bitiremeden boynunda bir acı hisseti. Gözleri kapandı. Bir daha da açamadı.

Altın hançer büyük bir maharetle boğaların şah damarını kesip çıktı. Hayvanların titremeleri duruncaya kadar Kali onları şefkatle okşamaya devam etti. Ardından akmakta olan kanı altın kupaya doldurup ayağa kalktı. Başını eğip kafiyeli, büyülü sözler ve lanetlerden oluşan bir duaya başladı. Dua bitince ritmik adımlar ve mistik hareketlerle sunak olmaya terfi etmiş dolmenin etrafını dolaşmaya başladı. Son dönüşünde batı yönüne geldiğinde kupadaki kanı parça parça sunağa dökmeye başladı.

220 heyecanla; "Gördün mü? Anladın, değil mi?" diye sordu.

284 kuru bir sesle; "Gördüm. Adamları kurban etmek yerine son saniyede Kelenn iğneyi boyunlarına batırıp onları uyuttu. Sonra da karga tulumba alıp götürdüler" diye cevap verdi.

"Ruh göçü dersinde öğrendiklerini hatırla. O yüzden kurban edilmeleri imkânsızdı."

"Eee, madem kurban etmeyeceklerdi, niye bu pislik tipleri buraya getirdiler, onu anlamadım."

220 sırıtarak; "Kali'nin kara mizah anlayışı bu" diye konuştu.

284 dönüp ona baktı: "Nasıl ya?"

220 sakince açıkladı: "Mahkûmlar hançer inerken ölmeyi bekledikleri için bilinçli olarak hatırlayacakları son şey de bu olacaktır. Kendilerine geldiklerinde ilk akıllarına gelen de ölmüş oldukları

[49] Aes Sídhe (Günümüz: Aos sí, Kelt.): Kelt mitolojisinde perilere veya Elflere benzeyen doğaüstü bir ırkın İrlandaca adı. İskoçlar tarafından "sìth" olarak yazılır, aynı şekilde telaffuz edilir.

olacaktır. Sonra ölmediklerini fark edip bir anlığına sevinecekler, değil mi? Peki sonra ne olacak?"

"Ne olacak?"

"Sence bunlar kendilerine geldiklerinde nerede olurlar?"

Olup biteni nihayet kavrayan 284 sırıtırken; "Tolistobogii-Gordion zindanlarının lağım çukurlarında" diye cevap verdi.

220; "Doğru. Ölmediğini idrak edip sevindikten saniyeler sonra kendini bir bok çukurunda bulmak sana nasıl hissettirir, bir düşün. Bazen Kali'nin gaddarlığı çok tedirgin edici oluyor" diye konuştu.

Konuşmaları çığırtkanın coşkulu bağırmasıyla kesildi: "*Meşe Suyu iksiri.*"

Artık hiçbir enstrüman çalmasa da heyecan doruğa çıkmıştı. Hemen herkes ama özellikle genç kadınlar her yıl sadece bir kez tadabilecekleri hayat suyuna bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Unani epey bir süre, altı sönmüş kazanın içindeki sıvının ısısını kontrol etti, sonra da bakışlarını Kali'ye çevirdi. Kali süzülerek yanına doğru gelirken Kelenn'in kısa komutlarla yönlendirdiği karaveletler kurbanları bulundukları yerden dolmenin beş metre ötesine kurulmuş uzun ahşap bir masanın arkasında bekleyen bıçaklarını bileyen kasaplara doğru taşımaya başladı.

Kali ile Unani yan yana gelince hemen arkalarında bulunan çığırtkanın "Bean Draoi!" diye bağırdığı işitildi. Bu sefer sesindeki açık gurur ifadesi diğer bütün duyguların önüne geçmişti.

Grup bir an rüzgârla dövülen karanlık bir okyanusu taklit edercesine dalgalandı. Ardından en önde duran Oubiheler –Kızıl Deniz'in ortadan yarılması gibi– ikiye ayrılıp sağa sola çekildi. Onları Bairdler izledi. Şeffaf tülleri içinde mahcup ama büyüleyici doğal güzelliklerini sergileyen şehvani kadın Druidler narin adımlarla onlara açılan yolda sessizce ilerlediler. Kazanın önüne vardıklarında Unani bir adım geri çekilerek Kali'ye yer açtı. Kali, kurban kanı ile sulanmış altın kupayı kazana daldırıp çıkardı. Baş hizasına kadar kaldırıp; "Druid kadınlarına şifa ve bereket!" diye bağırdığında üç notadan mürekkep bir arp sesi işitildi.

Sıranın başındaki genç kadın heyecandan titreyen ellerini ona doğru uzattı. Kali son derece yumuşak bir sesle; "Sadece bir yudum, fazlası değil" dedikten sonra kupayı ona verdi. Bu merasim eksiksiz seksen

kere tekrarlandıktan sonra Kali yerini yaşayan en yaşlı Druide bırakarak geri çekildi.

Sunağın ilerisindeki açıklık alanda hummalı ama sessiz bir çalışma sürüyordu. Yüzlerle ifade edilebilecek karavelet Kelenn'in idaresinde ziyafet sofralarının tanzimiyle uğraşıyordu. Kurbanların en değerli kısımları çoktan parçalara ayrılmış ve dev mangallar yanmaya başlamıştı.

Kali, Unani ile birlikte ilk kurulan ziyafet sofrasına gelip başa yerleşti. Yaşlı Druidin elinden payına düşen meşe suyu iksirini içen Druidler de sırayla gelip bir bir onların yanına yerleşmeye başladılar. Bu merasim bir saate yakın sürdü. Bu sırada sofrada oturan kimse konuşmadı ve hareket etmedi. Sadece büyük bir saygıyla sessizce bekledi. En nihayetinde herkes yerine oturduğunda Coibhi Unani ayağa kalkarak "Druid halkım, doğanın bir kere daha uyanışına saygı sunduğumuz Beltane yortunuz kutlu olsun. Kozmik döngünün ritmi ile ahenk içinde olun. Yeniden doğuşumuzun sembolü olan kurbanımız kabul görsün. Ateşimiz daim, masamız bereketli, genç kadınlarımız doğurgan olsun. Mayıs Şafağı İzlemesi'ne kadar ziyafet hakkınızdır" diye konuştu.

Bairdlerin neşeli müziği etrafa yayıldı. İnsanlar kurban etlerine büyük bir iştahla giriştiler. Keyifli muhabbetlerin, şakaların ve dayanışma duygusunun hâkim olduğu kutlamalar, gecenin ilerleyen saatlerinden güneşin doğumunu müjdeleyen saatlere evrildikçe coşkunun tonu yavaş yavaş değişti. Karanlığın en yoğun olduğu anda on iki menhirin ortasında bulunan odunlar yeniden ateşe verildi. Arp ve lirler gittikçe yükselen ritmik bir tempoda çalmaya başladı. Onlara bir de buldukları her ahşap parçasına ya da ağaç gövdesine aynı ritimle vurmaya başlayanlar da eklenince Mevlevi semasını çağrıştıran çok mistik bir zikir havası ortama hâkim olmaya başladı. 220 ve 284 nereden buldukları bilinmez bir cesaretle olmaları gereken yerden ayrılıp menhir dairesinin ormana bakan kısmına geçmişti. Böylece olanları en karanlıkta kalan menhirin arkasından rahatça izleyebileceklerdi.

Genç kadınlar yavaş yavaş ateşin etrafında toplanmaya başladıklarında çığırtkan menhirlerin arasında kendinden geçmiş bir şekilde dans etmeye başladı. Ateşin yaladığı kıvrımları her dönüşünde kendini cömertçe sergiliyordu. Kısa bir süre sonra ritme uygun kasılma hareketleri yapmaya başladığını gördüklerinde ikizler birbirlerine

baktı. Çığırtkan eğiliyor, yere oturuyor, dizlerini göğsüne çekiyor, dönüp dört ayak üzerinde duruyor, ileri geri salınıyor, başını ve kollarını göğüs hizasına bastırarak içine kapanıyor ya da kollarını göğe doğru açıp göğüslerini öne çıkarıyordu. Bu hareketlerin içeriği gittikçe şehevi bir niteliğe büründüğünde diğer kadınlar da yavaş yavaş ona katılmaya başladılar. İkizlerin afallamış gözleri önünde bu danslar yarım saat kadar devam ettikten sonra çığırtkan kendinden geçmiş bir hâlde üzerindeki tül elbiseyi tamamen sıyırdı. Artık Druid inancında dünyayı kurtarabilecek tek güç olduğuna inanılan Eros'un hükümranlık sahasına girilmişti. Çırılçıplak vücudun görenlerde yarattığı muazzam şok dalgası, menhirlerin dahi içinden geçip ikizleri alnından vurdu. Kalbinden desek daha doğru olurdu.

284 titrek bir sesle; "Ne, ne bu ya?" diye geveledi. Büyülenmiş bir şekilde çığırtkanı izlemekte olan 220 sadece "şşş" diye cevap verdi.

Etkilenen sadece ikizler olmadığından çalgıların hem ritmi hem de tonu arttı. Çığırtkan artık ritimle ahenk içinde kıvrılırken kendini okşamaya da başlamıştı. Bir eliyle dolgun göğüslerini sıkarken diğer eli de kalçasında geziniyordu. Memeucu çevresi iyice koyulaşmış memeuçları ise karanlıkta bile fark edilecek kadar belirginleşmişti. Bütün vücudu ter içinde kaldığından ateşin alevleriyle birlikte o da pırıl pırıl parlamaya başlamıştı. Bir iki dönüş daha yaptıktan sonra sol eliyle memesini kavrayıp meme ucunu parmakları arasına sıkıştırdı. Sağ eli ise nihayet yoni ile buluşmuştu. On beş saniye ya geçti ya geçmedi çığırtkan büyük bir çığlık attı. Bunu bekleyen kadın Druidlerin hepsi doğa ile aralarında kalan tek engel olan tüllerinden kurtulup onu taklit etmeye başladılar. Çığırtkanın artık sadece bacakları değil bütün vücudu elektriğe tutulmuş gibi titremeye başlamıştı. Gelip ikizlerin arkasında saklandığı menhire sarıldığında artık ikizlerle arasında otuz santimetre ya var ya yoktu. 284 tam bir şok hâlinde olduğundan devekuşu misali gözlerini sıkıca kapayıp görülmemek için dua etmeye başladı. 220 ise çok daha meraklıydı. Menhirin hemen arkasında sürtünme sesleriyle karışık çığırtkanın inlemelerini çok net işitiyordu. Yine de onu göremiyordu çünkü menhir onu saklamaktaydı. Doğa bunun da bir hâl çaresini bulacaktı. Cinselliğin numeninden kaynaklı ani bir cesaretle diyelim, 220 başını menhirin arkasındakini görebilecek kadar dışarı uzatınca çığırtkanın çok iyi tanıdığı yüzüyle burun buruna geldi.

Heyhat, o yüz artık tanıdığı kadına ait değildi. 220 o anda bir kuttöreninin gerçekte ne anlama geldiğini idrak etti. Çığırtkanın vücudu orada olabilirdi ama ruhu çoktan bu dünyevi anlamsızlığı terk edip gitmişti. Cûş hâlinde bir iki sürtünmeden sonra çığırtkan kasıla kasıla dehşetli bir orgazm yaşadı. Bunun bedeninde hiçbir zevk noktası olmadan sadece büyük bir fışkırma hâli olarak yaşanması nedeniyle o kadar şiddetli bir çığlık atmıştı ki ne olduğundan bihaber, gözleri kapalı 284 korkudan kendini yere atıp kollarını başının üzerinde birleştirmişti.

Çığlığı takip eden saniyelerde olaylar kontrolden çıktı. On iki menhire sürtünen vecd hâlinde seksen kadın ya çığırtkanın yöntemiyle ya da birbirlerine yardım ederek tırmandıkları menhirlerden kalçaları havada ve yüzükoyun aşağıya kaymak suretiyle ubh, ubh, ubh bağırışları arasında cûş-u huruşa vardılar. En nihayetinde doğa tapınması ayini sonlanıp bağırış ve çalgılar sustuğunda tanın ağarmasına ramak kalmıştı.

Sessizliği Kali'nin otoriter ama davetkâr sesi bozdu: "Mayıs Şafağı İzlemesi!"[50]

Yortu sayesinde Saggairt, Oubihe, Arain, Baird, Coibhi, karavelet demeden artık bir ve eşit olmuş Druid kardeşler birer zombi misali sessizce yerlerinden kalkıp önlerinde uzanan ovanın geniş alanlarına doğru çoktan uzaklaşmaya başlamış olan Unani ile Kali'nin arkasından sessizce seğirttiler. Dakikalar içinde birbirine karışmış yorgun ama huzurlu topluluk, Kali ve Unani'nin arkasında eksiksiz toplanmıştı.

Tan ağarıyordu. Herkes başını kaldırıp gözlerini ufka dikmişti. Güneş dairesinin üst parçası ufukta belirdiğinde Kali alçak bir sesle şiirimsi mısralar mırıldanmaya başladı:

Seacht mblian do ceart fe leac a dting feihey, /Gan bheaha gean bhlas, act an tart ad shior ceasa. /Dlighe arain do ceact, is an araidh do vbearla, /Is ma vmarrir le teact, /Beir seal ad Dhroi, beidir.[51]

---

50 Beltane kutlamalarında "Mayıs Şafağı İzlemesi" ritüeli güneşin doğuşunu karşılamak, yükselişini izlemek ve doğanın yeniden canlanışını kutlamak amacıyla gerçekleştirilir. Katılımcılar, doğanın gücüne ve evrenin döngüsüne bağlanma fırsatı bulduklarına inanırlar.

51 "Yedi yıl haklısın, bir bataklıkta, bir kaldırım taşının altında /Yemeksiz, lezzetsiz ama susuzluğun sürekli eziyeti altında, /Yargıcın kanunu dersin olmalı, dua ise lisanın, /Ve geri gelmek için yaşarsan, /Belki ancak o zaman, bir süreliğine bir Druid olacaksın."

Diğerleri de bir ağızdan kendisine katılarak Druid olmanın ne meşakkatli bir görev olduğunu bir kere daha hatırladılar. Mayıs Şafağı İzlemesi ritüeline bu şiir Kali ile birlikte girmişti ve bunu yaparken de amacı çok açıktı: Haz dolu bir gecenin ardından sabahın çileli gerçeğine dönüleceğini hatırlatmak.

"Mandala, Unus Mundus'un psikolojik eşdeğeridir. Eşzamanlılık ise Unus Mundus'un parapsikolojik eşdeğeridir. Sizin de kendi başınıza öğrendiğiniz gibi, I Ching okunabilir arketiplerden oluşur ve tıpkı rüyalar gibi çoğu zaman sadece şimdiki durumu değil, aynı zamanda geleceğin de bir resmini sunar. I Ching kehanetini deneysel bir rüya olarak tanımlayabileceğiniz gibi, bir rüyayı da dört boyutlu doğası olan bir deney olarak tanımlayabilirsiniz."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
Mektuplar, Cilt II
XX. yy.

Unus Mundus

Kutsal Hafıza Adası'nda bugün artık "Sağaltıcı Kitaplar Odası" olarak bilinen küçük mekânın penceresiz olmasından kaynaklı bir nevi soğuk görüntüsü, doğayı çok iyi taklit eden muhteşem bir ışıklandırma ve taş oyma sanatının kutbu gotik bir şömineyle dengelenmeye çalışılmıştı. Adanın aktiviteden uzak köşelerinden birinde olması nedeniyle bu oda Orta Çağ'da küçük bir zindan olarak kullanılmıştı. 137, 1700'lerde adaya ilk sahip olduğunda ise burası arşive dönüştürülmüştü. Rahmetli Büyük Sır Üstadı, 137'nin başına geçtiğinde ilk yaptığı işlerden biri, bu odanın üç duvarını kaplayacak Kızıl Küba maunu masif bir kütüphane ve masa yaptırmak olmuştu. Aynı anda eserler için en ideal koşulları sağlayacak yeni bir havalandırma sistemi ve okumak için şömine önü özel bir koltuğun sipariş edilmesi yaşanacak metamorfozun ilk habercisi olmuştu. İlk günden beri gelişmeleri büyük bir merakla izleyen ada sakinleri kütüphanenin doldurulması için gelecek kitap sevkiyatını sabırla beklemiş ama sonuç hayal kırıklığı olmuştu, çünkü Büyük Sır

Üstadı adaya her gelişinde yanında getirdiği birkaç kitabı bizzat raflara dizmeyi tercih etmişti.

Rafların ilk sakinleri *Pharmacopeia*[52] kitaplarıydı. Önce Valerius Cordus'un 1542 tarihli *Antidotarium Florentinum*'u, ardından Edinburgh Kraliyet Hekimler Koleji tarafından 1699 yılında yayımlanmış *Pharmacopoea Collegii Regii Medicorum Edimburgensium* en üst raflarda kendilerine yer bulmuştu. Başlarda herkesi hüzünlendiren bu rafların boşluğu rahmetli, adaya gidip geldikçe zamanla yerini yer kavgasına bırakacaktı. Sırasıyla Aristoteles'in talebesi Theophrastus'un *Historia Plantarum*'u, Dioscorides'in –1554 basımı– *De Materia Medica*'sı, İbn Sînâ'nın *El-Kânûn fî't-Tıb*'ı, Pliny'nin *Pharmacopeia*'sı, Albertus Magnus'un *Bitkiler Üzerine*'si, Hildegardis Bingensis'in *Physica*'sı ile *Causae et Curae*'si yerlerini almaya başladığında, ada sakinleri kütüphaneyi doldurmaya başlayan kitapların aslında tek bir konuyu kapsadığını fark edip epey bir meraklanmıştı. Bunları, Orta Çağ'da üretilmesi son derece meşakkatli olan renkli resimlerle süslenmiş başyapıtlar; Leonhart Fuchs'un *Kreuterbuch*, Pietro Andrea Mattioli'nin *De Plantis*, Iacobus Theodorus *Tabernaemontanus*'un Eicones Plantarum ve Basilius Besler'in *Hortus Eystettensis* eserleri hem de orijinal olarak izlediğinde kimsenin dikkatinden kaçmayan bir olay yaşanacak ve rahmetli ne zaman adaya gelse artık zamanının çoğunu bu minik odada geçirmeye başlayacaktı. Kısa bir süre sonra odanın sol duvardaki raflarının bir bölümü tıpkıbasım papirüs ve elyazmaları için ayrıldığında ilgi iyiden iyiye artacaktı. Yağmurlu bir kış günü Büyük Sır Üstadı, Leipzig Üniversitesi'nden özel izinle çoğaltılmış *Ebers Papirüsü*[53] ve Çin'in *Shennong Ben Cao Jing*'i[54] ile çıkıp geldiğinde orta bahçede kendisine küçük bir alan tahsis edilmesi talimatını verecekti. O andan sonra, biraz da rahmetlinin dillere destan ketumluğundan kaynaklı olsa gerek, adada olaylar kontrolden çıkacaktı. O kadar ki Büyük Sır Üstadı herkesi Büyük Toplantı Odasına toplayıp bir açıklama yapma ihtiyacı hissedecekti:

---

52 Pharmacopeia (Lat.): "İlaç yapımı" anlamına gelen ve modern teknik anlamıyla bileşik ilaçların tanımlanması için talimatlar içeren kitaptır.

53 1874 yılında Alman Mısır bilimci Georg Ebers tarafından Luksor'da satın alınan Ebers papirüsü, Kadim Mısır'ın en eski ve en önemli tıbbi papirüsleri arasında sayılmaktadır. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Ebers Papirüsü" maddesi.

54 Tıp Maddeleri Klasiği veya Shen-nong'un Bitkisel Klasikleri.

"Bu bir hobi. Bize ve insanlığa çok faydası olabilecek bir hobi. Doğa bize her şeyi sunuyor. Çağlar boyunca aklın hükümranlığı arttıkça doğada olanları göremez olduk. Körleştik. Bu körlüğü azaltmaya çalışacağım. Sağaltma gücü olan bitkilerle ilgili özel bir kütüphane kuruyorum. Kim bilir belki de Mendel'i kıskandıracak çaprazlama deneylerine bile başlarız" diye konuşunca kardeşlerinin merakı giderilmiş ama heyecan azalmamıştı, çünkü bu sefer de odanın adadaki sorumlusunun kim olacağına dair bir tatlı çekişme başlamıştı. Tabii bu Büyük Sır Üstadı'nın kafasında çoktan verilmiş bir karardı. Talih de diyebilirsiniz, bu kişi Fiorella isimli genç bir kadındı ama bu başka bir romanın konusudur.

Sofia ve Gabriel, Heretica Pessima ile yapacakları seans için kendilerine verilen talimatlara uygun olarak Sağaltıcı Kitaplar Odası'nın önüne geldiklerinde, ortasında bir Mandragora[55] alegorik oyması arzıendam eden muazzam ahşap bir kapı ile karşılaştılar. Sofia kapıyı görür görmez; "Aha! Bu kesinlikle babamın işi" diye konuştu.

"Doğru bildiniz. Bizzat kendisi bir haftada oydu."

Sofia ile Gabriel eşzamanlı dönüp sesin geldiği yere baktığında Frer Jean'ın koluna girmiş, gülümseyen Heretica Pessima ile karşılaştılar.

Gabriel atıldı. Sevimli bir tonda; "Günaydın, günaydın efendim, gülümsediğinize göre güzel bir sabah olmalı" dedi.

Heretica; "Rüya dersleri öncesi hep keyifli olurum. Bugün biraz fazlası var, çünkü ayaklı ansiklopediyi yanımda getirdim. Eğitimin zirvesi dediğimiz şeyi yaşayacaksınız" diye cevap verdi.

Frer Jean o kadar mutluydu ki üzerine bile alınmayıp sanki başkasından bahsediliyormuş gibi karakteriyle çelişen bir şekilde sessizce gülümsemeye devam etti. Heretica şakacı bir tonda; "Alın bakalım gençler. Konuşurken verdiği dipnotları ayıklamayı başarırsanız müthiş fayda göreceğinizden eminim" diyerek Jean'ı Sofia'ya doğru yönlendirdi. Sofia hemen onun koluna girdi. Kapının eşiğinden geçtiler. Oda o kadar küçüktü ki Sofia şaşırarak; "Burası nasıl bir yer, anlamadım. Üç duvarı kütüphane, oturacak tek rahat koltuk var ve üç tane de minik tabure" diye konuşunca Frer Jean koltuğa otururken; "Burası, Sağaltıcı Kitaplar Odası. Dünyada eşi benzeri yok" diye açıkladı.

55 Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Mandragora / Adamotu" maddesi.

"Sağaltıcı Kitaplar Odası mı?"

Heretica hâlâ gülümser hâlde; "Evet, babanızın hobisi" diye araya girdi.

Sofia şaşkınlıkla; "Babamın okumak dışında bir hobisi mi varmış?" diye sordu.

Jean ile Heretica gülümsediler ama cevap vermediler.

Gabriel muzip bir sesle; "Bir de kapı oyma hobisi var" diye araya girdi.

Heretica; "Burası, doğanın sunduklarına karşı körlüğü azaltmak için babanızın geliştirdiği hobisinin merkezi. Sağaltma gücü olan bitkilerle ilgili özel bir kütüphane kurdu. Başına da Fiorella Kardeşi koydu. Artık emekli oldu ama karşıdaki adada yaşıyor. Bir gün sizi tanıştırayım. Çok ilginç bir kadındır. Ama bugün hazır Jean Kardeş bize katılacak zaman bulmuşken dersimiz Rüya 101" diye açıkladı.

Heretica masanın kenarına dayandığında koltukta oturan Jean edepsizlik yaptığının farkına varıp; "Hay Allah Guiraude, kusuruma bakma ne olur, gel koltuğa otur lütfen, Büyük Sır Üstadı'nın asistanlığı yaşlı adam işi değilmiş, onu anladım. Yorgunluktan bulduğum her yere çöküyorum" deyip yerinden kalkmaya yeltendi.

Heretica bir el işaretiyle onu yerine çiviledi: "Teşekkür ederim ama ne gerek var Jean? Böyle çok iyiyim."

Gabriel taburelerin birine çökerken; "Nihayet en merak ettiğim derse sıra geldi" diye konuştu.

Heretica "O zaman sorularla başlayalım Gabriel Kardeş" diye cevap verdi.

Gabriel ikiletmedi: "Rüyalar nereden kaynaklanıyor?"

Sorunun ortaya düşmesiyle önce Sofia ardından Heretica ve Jean gülmeye başladılar.

Gabriel şaşırdı: "Ne dedim ki ben şimdi? Neden gülüyorsunuz?"

Sofia hâlâ sırıtır hâlde; "Cevabı olmayan herhâlde tek soruyu bir defada buldun da ondan gülüyoruz" diye cevap verdi.

Gabriel: "Nasıl cevabı yok?"

Heretica, öğretmen sesiyle; "Yok işte. Bilmiyoruz. Bu konuda ayakları yere basan bir teorimiz bile yok. Uyku laboratuvarları, nörofizyolojik araştırmalar, beyin taramaları, PET, MR, EEG, EOG, EMG ve benzeri

zımbırtılar ile tara ve ara, maalesef sonuç sıfıra sıfır, elde var sıfır" diyerek araya girdi.

Sofia sıkkın bir sesle; "Heretica çok haklı. Birkaç yüzeysel tanımlama dışında rüyaların nereden kaynaklandığına dair elle tutulur bir hipotezimiz bile yok" dedi.

Gabriel; "Tanımlar derken?" diye sordu.

Sofia; "Rüyalar, uyku sırasında meydana gelen bilinçsiz psişik faaliyetin nesnel ürünleridir gibi tanımlar işte" diye cevap verdi.

Gabriel merakla; "Nesnel derken?" diye sordu.

Sofia gülümsedi. Kinaye yüklü bir sesle; "Gestapo sorgusu mu bu?" dedikten sonra; "Psişik etkinliğin bir ürünü olarak rüya oldukça nesneldir ve bize psişik yaşam sürecinin kendi temsillerinden başka bir şey sunmaz" diye ilave etti.

Gabriel; "Ve biz bu psişik etkinlik dediğiniz ama benim anlamakta zorlandığım proseste bu rüyaları analiz ederek fayda sağlayabiliriz, öyle mi?" diye konuştu.

Heretica elini kaldırıp; "Yine daha kolay kabullenilsin diye simya yerine analitik psikolojiyi kullanacağım. C. G. Jung, rüyaları kendimiz hakkındaki gerçeğe ulaşmamızı sağlayan doğanın bir ürünü olarak görüyordu. Bu nedenle hem psişik faaliyetin özerk ve anlamlı bir ürünü olan hem de bilinçli zihnin kontrolü dışındaki istemdışı, bilinçsiz bir psişik sürecin ifadesi olan rüyalar, aynı diğer tüm psişik işlevler gibi sistemik bir analize imkân tanır" diye konuştu.

Gabriel; "Çok gizemli işler. Bizim kuantum dolanıklığı meselesinden bile gizemli..." dedi.

Heretica tekrar öğretmen sesiyle konuştu: "Evet, rüyalar gizemlidir çünkü Bilinçdışı'nın bağımsız faaliyetinden ve bilinçli kontrolümüzün tamamen dışında spontane olarak ortaya çıkarlar. Düşler bize bilincin şaşı bakışı nedeniyle kaydetmediği tüm algılara, düşüncelere ve duygulara Bilinçdışı'nın nasıl tepki verdiğini görme imkânı sağlar. Rüyalar, Bilinçdışı'nın hem en saf ürünleri hem de bize onun hakkında bilgi verebilen en kestirme yoldur. Rüyaların bir nevi kılık değiştirme ya da kamuflaj gibi davrandığını iddia eden Freud'un aksine Jung onları arzuların yerine getirilmesi olarak değil, bilinçdışı yaratıcı faaliyetin gizlenmemiş tezahürleri olarak görürdü."

Gabriel yumuşak olduğu kadar kararsız bir sesle; "Anladığım, rüya yoluyla Bilinçdışı'nın içeriklerine nüfuz edebiliyor ama bunu bilinçli bir muhakemeyle yorumlayamıyoruz. Hâlâ çok gizemli, bir o kadar da karmaşık..." diye konuştu.

Heretica sırtlan gibi sırıttı. Simyacı sesine kısa bir dönüş yapıp; "Çağımızın modern ahmakları gibi açıklayamadığınız şeyleri yok saymayacaksınız, değil mi Gabriel Kardeş?" deyip sustu.

Gabriel kulağını çekiştirirken sessizce düşündü. Ardından; "Doğrusu bu rüya meselesine nasıl yaklaşacağım konusunda kafam epey karışık. Sofia'nın benim rüyalarımı analiz ederken neler yapabildiğini bizzat gördüm. Bunları yadsımam sizin de parmak bastığınız üzere ahmakça olur. Diğer taraftan bunun bilimsel bir metotla ele alınması gerektiğini de düşünüyorum" diye mırıldandı.

Heretica öğretmen sesiyle: "Bilinçdışı içeriklerini bilincinizin muhakeme denen aracıyla açıklamaya çalışmanız abesle iştigaldir Gabriel Kardeş."

Gabriel sırıttı: "Neden ki?"

Heretica öğretmen edasıyla; "Rüyalar ruhun lisanıdır da ondan. Bilinçlilik dediğimiz olgu ve ona bağlı muhakeme yeteneği, doğanın milyonlarca yıl çalışıp yarattığı dünyevi bir mekanizmadır. Tabii ki çok değerlidir ama ruhsal içerik ile doğrudan bir ilişkisi olmadığı için rüyaların anlaşılması konusunda işinize yaramaz" diye cevap verdi.

Gabriel tereddütlü gözlerle baktı. Heretica sakince; "Daha önce öğrendiklerinizi bu konuya uygularsanız bu aşamayı daha çabuk geçebiliriz" derken yüzündeki ironi görülmeye değerdi.

Gabriel tekrar sırıttı: "Daha önce işlediğimiz Animus dersindeki Logos/Eros meselesinden bahsediyorsunuz herhâlde."

Heretica çok memnun kaldı: "Bravo, Gabriel Kardeş. Sizinle gurur duyuyorum. Kısaca özetlersek, Logos'un alanında Eros'un hükmü yok. Tabii tersi de geçerli."

Gabriel; "Benim için çok sıkıntılı alanlar..." diye mırıldandı.

Heretica zorlamanın zamanının gelmediğine kanaat getirip yumuşakça; "Bakın, Carl Jung, Bilinçdışı'nın içeriklerini incelemeye daldığında ilk fark ettiği egomuzun kontrol arzusuydu. Bu aşamadan sonra egonun psişik âleme girmesi konusunu büyük bir ihtiyatla ele aldı. Rüyalar bilinçli kontrolümüzün ötesinde olduğu için bize teşhis

açısından değerli aracılık hizmeti sunarlar. Jung'a göre onlar psişenin daha derin katmanlarındaki gerçekliklerin sembolik ifadelerini bize taşımaktaydı" diye konuştu.

Gabriel merakla; "Bu konuda Freud'un ne düşündüğünü bilsem iyi olur, çünkü nedense onun yaklaşımı bana daha makul geliyor" diye sorar sormaz Sofia büyük bir kahkaha attı:

"137'nin iç çemberinde Freud müridi bir muhafız! İşte şimdi sonumuz geldi."

Konunun dağılacağından korkan Heretica aceleyle araya girip; "Jung ve Freud rüyaların Bilinçdışı'na giden yollar olduğu konusunda hemfikirdi. Ama Jung bunun da ötesine gidiyordu. Ona göre rüyalar yalnızca içsel derinliklerimize giden bir tünel değil, aynı zamanda değerli bir bilgi kaynağı ve olağanüstü etkili bir eğitim aracıydı. Bu nedenle rüyanın bir bilgi ve kontrol organı olarak, telafi edici işlevi sayesinde kişiliğin hatta kültürün inşasında en etkili yardımcımız olduğunu düşünüyordu" diye konuştu.

Gabriel biraz şaşkın biraz hayal kırıklığına uğramış bir hâlde; "Bir bilgi ve kontrol organı olarak rüya gibi süslü laflar ettiğinizde size itiraz etmek için önünde durulmaz bir istek duyuyorum efendim. Rüya meselesini daha yeni ciddiye alıyoruz, herhâlde ondan bilimsel bir açıklama geliştiremedik. Yoksa DNA'yı çözen bilimin bu konuda yetersiz kalması düşünülemez. Bir süre sonra illaki yolunu bulacaktır..." demeye çalışırken Sofia, Heretica ve Jean tekrar gülmeye başladılar.

Gabriel omuzlarını kaldırıp kaybolmuş bir tonda; "Bu sefer ne oldu?" diye sordu.

Sofia gülümserken; "Rüya meselesini daha yeni ciddiye alıyoruz saptamana gülüyoruz sevgilim" diye açıkladıktan sonra; "İlk rüya yorumları yazılı eserlerinin hangi tarihlere denk geldiğini tahmin edebilir misin?" diye sordu.

"Orta Çağ'ın skolastik manastırlarındadır herhâlde."

Sofia sırıttı. Kinayeli bir sesle; "Vay vay... Biliminsanımız skolastik falan kelimelerini de biliyormuş" dedikten sonra şöyle devam etti; "Tarihte bilinen ilk rüya yorumları Kadim Mısır'da insanları rüyalar ile uyardığına inandıkları Tanrı Serapis adına yapılan tapınakların büyücüleri ve kâhinleri tarafından yapılmıştır. İlk örnek MÖ 2000 yılına ait olan 200'e yakın rüya tabirini içeren bir Mısır papirüsüdür. Keza

Asur'da da öyle. Elimizdeki örnekler MÖ 626 tarihli Asurbanipal Ninova Kütüphanesi'nden bir çiviyazısı tablettir. İkisi de British Museum'da muhafaza edilmektedir."

Gabriel; "O kadar eski demek ki. Peki, neden o zaman? Neden hâlâ bir açıklamamız yok?" diye sordu.

Sofia; "Kaynağı belirsiz bir nehir ama onun dışında nereden geçiyor, neyle birleşiyor, nereye akıyor, iyi kötü hemen hepsini biliyoruz" diye ilave etti.

Alegorik konuşmalardan rahatsız olan Gabriel hemen; "Bu ne demek şimdi?" diye sorma ihtiyacı hissetti.

Sofia, Heretica'ya dönerek; "Bilimsel bulguları ben aktarabilir miyim efendim?" diye sordu. Heretica başıyla onayladı.

Sofia sakince anlatmaya koyuldu: "Şimdi uyku ve rüya arasındaki ilişkiden başlayayım. Bunu beş evrede görebilirsin. İlk evrenin adı *alfa* ve yaklaşık beş ila yirmi dakikalık bir sürede gerçekleşir. Beyin dalgaları yavaşlamaya başlar. Uyanıklık ve uyku arasında bir geçiş aşamasıdır. Bir nevi uyuklama hâli diyebilirsin. Bunu uykuya geçmeden önce ve uyanmadan hemen önce yaşarız. İkinci evrenin adı *teta* ve buna yarı uyku hâli demek de doğru olur. Beyin dalgaları yavaşlamaya devam eder ve aralıklı hızlı dalgalanmalar gözlemlenir. Göz hareketleri yavaşlar ve vücut sıcaklığı düşer. Bu safhada görülen rüyalar kolaylıkla hatırlanır ve çözümlenebilir. Üçüncü aşama ise *delta* olarak isimlendirilir ve otuz dakikalık göreceli bir derin uyku hâlini ifade eder. Bu evrede görülen rüyaları hatırlamak son derece zordur. Keza *yavaş dalga uykusu* olarak isimlendirilen dördüncü evrede beyin dalgaları daha yavaş ve daha büyük ya da geniş hâle gelir. Bu evrede uyuyan kişi çok derin bir uykudadır ve kolayca uyandırılamaz. Uyandırılırsa bilinç bulanıklığı yaşar ve hareketlerinde kısıtlamalar görülür. Son evreye REM, diğer bir deyişle *hızlı göz hareketleri uykusu* ya da *paradoksal uyku* denir."

Gabriel hemen atıldı: "Neden paradoksal? Gerçek uyku değil mi?"

Sofia kaldığı yerden devam etti: "Buna paradoksal denmesinin nedeni, kalbin uyku hâlindeyken olması gerekenden daha hızlı çarpması ve kanın debisinin artarak insanın uyanıklık hâlindekinden bile daha yüksek seviyelere çıkmasıdır. Yani makinalar uyanık olduğunu söylerken senin REM uykusunda olman bir paradokstur. Kısacası

paradoksal uyku derin uyku hâline benzese de bilincin yerinde ve zihnin aktif durumda olmasıyla ondan farklılaşır. Bu evrenin toplam uykunun içindeki oranı yaş ile değişiklik gösterir. Bebeklerde yüzde 50 ile başlayan süreç, çocuklukta yüzde 40, ergenlikte yüzde 25 ve yaşlılıkta yüzde 15'e kadar düşer. Bu evredeki rüyalara gelince, diğer safhalara göre çok daha yoğundurlar. REM esnasında uyandırıldığımızda rüyaların yaklaşık yüzde 80'ini hatırlarız. Bu da ilginçtir, çünkü *delta* ve *yavaş dalga uykusu* sırasında uyandırıldığımızda rüyaların sadece yüzde 25'ini hatırlarız."

Gabriel ilgiyle dinlerken sabırsızlığı, artık kendisiyle özdeşleşmiş doğru soruları sorma yeteneğiyle çarpışınca; "Bu hatırlama işi bütün insanlar için aynı mı?" diye sorarak araya girdi.

Sofia gülümseyip; "İnsanların yüzde 6'sı rüyalarını hiç hatırlamaz, yüzde 7'lik bir kısım ise her sabah hatırlar. Rüyalar genelde ergenlik yıllarında, ruhsal dönüşüm süreçlerinde ya da kriz dönemlerinde daha kolay hatırlanır. Bir de yaratıcı insanlar rüyalarını daha kolay hatırlar" diye cevap verdi.

Gabriel başını sallarken; "Peki, her uykuya daldığımızda rüya görür müyüz?" diye sordu.

Sofia: "Bırak uyku hâlinde olmayı uyanıkken bile rüya görürüz ama bilinçli durumda ego o kadar gürültü yapar ki bunun farkına varamayız. Sekiz saatlik bir gece uykusunda ortalama dört kere rüya görürüz. Müdahale edilerek rüya görmemiz engellenirse kısa süre içinde psikosomatik sorunlar baş gösterir. Rüya çalışmalarından elde ettiğimiz son bulgulara göre fiziksel ve duygusal bir denge için düzenli bir rüya aktivitesi ve REM uykusu şarttır. Aksi hâlde sinirlilik, dikkat bozuklukları ve depresif durumlar kendini gösterir. Rüya görme süresince beyinde limbik sistem aktive olur. Burası duyguların, sezgilerin ve güdülerin merkezidir ve doğal olarak Bilinçdışı'yla ilişkilidir."

Gabriel başını sallarken Frer Jean sessiz kalmaktan sıkılıp bayrağı devraldı. Nezaket yüklü bir sesle anlatmaya koyuldu: "Tüm tarih boyunca rüyalar insan türünün en zekileri tarafından hep merak edilmiş, hep araştırılmıştır. Bilinçdışı'ndan gelen bir dürtüyle rüyaların anlamı üzerine çok şey yazılmış çizilmiştir. En iyi örneklerden biri, tıbbın babası olarak anılan İyonyalı Hipokrat'ın çalışmalarıdır. Ona göre rüyalar kişinin sağlık durumunu önceden haber verici nitelikte

olabilmekteydiler. *Uyku hâli vasıtasıyla insan vücudundaki hastalıkları önceden bilme* veya *Hipokrat'ın Sağlık Bilgisi Kitabı* adlı çalışmaları bazı rüyaların çeşitli hastalıklarla ilgili olabileceği üzerinedir. Tabii Aristoteles'in de bir *Rüyalar Üzerine* kitabı olduğunu hatırlatayım. Fakat Antik Çağ'da rüya yorumlanması konusunda en büyük oneiromansi[56] üstadı II. yüzyılda yaşamış Artemidorus Ephesius'tur. Müthiş bir heriftir! *Oneirocritica*[57] eseri tam bir başyapıttır. İki bin yıl sonra *Cinselliğin Tarihi* eserinde *Oneirocritica*'yı tartışan Michel Foucault'ya göre çalışma, afrodizyakın[58] etik deneyimi ile ilgili kültürel kalıpları ortaya koyan pratik, deneyimsel bir rehberdir. Ayrıca rüyalardan bazılarının ilahi kökenli oldukları inanışı çok yaygındır ve tarih boyunca pek çok öğretide yerini almıştır. Mesela Orfe kültü ve Pitagoras ekolünde, insanın uhrevi âlemle ilişkisinin ancak uyku sırasında gerçekleşebildiği öğretilmekteydi. Bir de haberci denen tip rüyalar ile ilgili olarak hem Yahudi hem de Müslüman yazarlarının eserlerinde de benzer öğretiler görülmektedir. Bunlardan en önemlisi, İslam bilginlerinden biri olan İbn Haldun'dur. Ancak konu daha önce söylendiği gibi çok daha eskiye dayanır. Mesela oneiromansi alanında Babil kültürünün eski Yunan kültürüne kıyasla daha ileri bir düzeyde bulunduğunu söyleyebiliriz. Ayrıca Musevilikte rüyalarla ilgili, hayırlı ya da iyi rüya görme anlamına gelen *hatovat chalom* denilen geleneksel bir uygulama bulunur. *Tevrat* ve *İncil* bu örneklerle doludur."

Gabriel her zaman yaptığı gibi doğru soruyu bulmakta mahirdi. Merakla; "Haberci tip rüya dediniz. Kaç tür rüya var ki?" diye sordu.

Frer Jean memnuniyetle ellerini ovuşturdu. Heyecanlı bir sesle; "Çok güzel bir soru. Şimdi bu konuda o kadar çok sınıflama var ki içine girsek çıkamayız. Ben kendi sınıflamamı sunacağım" diye giriş yapınca Heretica şakacı bir tonda; "İyi ki seni çağırmışız Jean" dedi.

Jean konuşmaya o kadar hevesliydi ki şakayı ya duymadı ya da duymazdan geldi. Kaldığı yerden anlatmaya koyuldu: "Önce şunu

---

56 Oneiromansi (Yun.) Oneiro: Rüya. Manteia: Kehanet. Rüyaların yorumlanmasına dayalı bir kehanet biçimidir ve rüyaları, geleceği tahmin etmek için kullanır. Oneirogen, bitkiler rüya benzeri bilinç durumları üretmek ya da geliştirmek için de kullanılmıştır.

57 Oneirocritica (Yun.) Oneiro: Rüya. Critica (Yun.): Yorum, kritik. Rüya yorumu.

58 Afrodit'in gücünün temelinde arzu uyandırma yeteneği yatar. Bütün Antik Çağ boyunca cinsel çekicilik Afrodit'in bir özelliğiydi ve erotik zevklere "Afrodit'in işi" anlamına gelen "Ta Afrodisia" deniyordu. Afrodit'in bedeni MÖ 350'ye kadar Yunan sanatında tam olarak ortaya çıkmamıştır. Ancak Praksiteles tarafından oyulmuş Datça Knidos'taki tapınakta bulunan Knidos Afroditi heykeli onu ilk kez çıplak olarak tasvir etmişti.

netleştireyim. Gabriel Kardeş bilimsel bir açıklama dediği için söylüyorum, bu rüyaları incelerken nörologlar ayrı, psikoloji ekolleri ayrı, deneysel spiritüalistler ayrı telden çalıyor. Hepsi de ama yaptığı işe oneiroloji diyor."

Gabriel; "Spiritüalistler bilimsel mi şimdi?" diye araya girince Jean ciddi bir sesle; "Anlatacağım, Gabriel Kardeş" diye cevap verdi.

Ardından şöyle devam etti: "Önce bildiğimiz ve hemen hepimizin maruz kaldığı psikanaliz ya da Analitik Psikoloji'de Bilinçdışı'ndan kaynaklandığı bilinen alelade rüyalar var. Alelade derken değersiz anlamında söylemiyorum. Yaygın oldukları için söylüyorum. Asıl ender olanlar bize psişenin dinamikleri hakkında çok şey söylemektedir. Bunlar *telepatik rüyalar, durugörü rüyaları, uyarıcı rüyalar, reenkarnasyon rüyaları, prekognitif rüya, lüsid rüya* ve bana göre en değerli olan *yaratıcı rüyalardır*."

Gabriel konuşmaya yeltense de Heretica; "Jean bitirsin, bütün sorularınızı toptan sorarsınız Gabriel Kardeş" diyerek onu durdurdu.

Jean devam etti: "Telepatik rüyalar uyuyan bir deneğin uyanık bir bireyin düşünce ve imgelerini ya da bir başka uyuyan bireyin rüyasını telepatik yolla almasıyla oluşan rüyalardır. Sevgili Gabriel siz itiraz etmeden söyleyeyim ki bu tip rüyalar, New York'taki Maimonides Tıp Merkezi'ndeki Maimonides Rüya Laboratuvarı'nda EEG aygıtları kullanılarak keşfedilmiştir. Ardından durugörü rüyalarını açıklayayım. Parapsikolojik[59] incelemeler durugörü fenomeninin uyku sırasında da oluşabileceğini göstermiştir. Uyuyan bir deneğin, aynı durugörü medyumları gibi uykusu sırasında kendisinden uzakta olan olay ve nesneleri algılaması ve bunları uyandığında rüya olarak hatırlaması bu tür rüyalardan sayılır. Üçüncü olarak haberci rüyalar olarak sınıfladığım; uyarıcı rüyalar, reenkarnasyon rüyaları ve prekognitif rüyalar var. Uyarıcı olanlar, adı üzerinde, rüya görenin hayatında önemli sonuçlar doğuracak hatalı davranışları önlemek üzere maruz kalınan rüyalardır. Buna örnek isterseniz çok şahane bir örneğim var. Abraham Lincoln başına gelmeden iki gün önce kendisine yapılacak suikastı ve ölümünü rüyasında gördü."

---

59 Parapsikoloji: Paranormal olayların deneysel yöntem yoluyla, çok disiplinli (çok yöntemli) etüdü. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Parapsikoloji ve Paranormal Yetenekler" maddesi.

Gabriel; "Vay be! Gerçekten mi?" dedikten sonra merakla dinlemeye geçti.

Jean kaldığı yerden devam etti: "Uyarıcı rüyalardan sonra reenkarnasyon rüyaları ki bunlara serbest hafıza rüyaları da denir, bireyin geçmiş hayatlarına ait anılara ilişkin rüyalardır. Bu tür rüyalar çoğu zaman tüm ayrıntılarıyla tekrar tekrar görülürler, bu nedenle tekrarlanan rüyaların çoğu bu gruba sokulur."

Gabriel; "Daha önce Sofia ile de bunları konuşmuştuk. Tekrarlanan rüyalarla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacım var" diyerek sözünü kesince Jean; "Anlattıklarımı toparlayayım sonra ona da değiniriz" dedikten sonra anlatmaya devam etti: "En sevdiğim türlerden biri prekognitif rüyalar ya da prekognisyon rüyalarıdır. Pre; ön, kognitif; bilme yani prekognitif; önceden bilme. Beni ve maruz kalanları sürekli şaşkınlığa sürüklemişlerdir. Bunlar –basitçe– gelecek olayların önceden bilinmesini sağlayan rüyalardır. Az önce anlattığım uyarıcı rüyalar gibi telafi edici bir amaç içermeleri gerekmez. Tabii bunların prekognitif olup olmadıkları rüya görüldüğünde bilinemez, çünkü ancak gerçekleştikleri zaman prekognitif klasifikasyonuna girerler ama bunun da pek önemi yoktur, çünkü büyük sembollerle konuştuklarından içerikleri ancak gerçekleştiğinde deşifre edilecek kadar karmaşıktır."

Gabriel soru sormadan daha fazla bekleyemeyecekti: "Nasıl yani? Bilinçdışı bize bir bilgi veriyor ama anlayamayacağımız bir şekilde mi veriyor?"

Frer Jean gülümsedi: "Öyle demeyelim de sevgili Gabriel, şöyle açıklamaya çalışayım: Bilinçdışı'nın bize bir bilgi verdiğine şüphe yok ama bu bilgiyi proses etmek için ihtiyaç duyduğumuz donanımın ne kadarına sahip olduğumuz çok kişisel bir mesele. Örnekleyeyim: Bilinçdışı'nın varlığına bile inanmayan kaba pozitivist bir bireyin rüyalarında göreceği sembollerden kendine ya da çevresine faydası olacak bir sonuç çıkarması mümkün müdür? Mesela Lincoln, kendisine gelen uyarıcı rüyayı ciddiye alsaydı fiziki hayatı biraz daha fazla yaşamaz mıydı?"

Gabriel başını sallayıp; "Çok ciddi bir soru" diye konuştu.

Frer Jean tam istim üstünde gidiyordu: "Lüsid rüyaya geldik. Bunun rüya mı başka bir şey mi olduğu bana göre hâlâ belirsiz."

"Nasıl belirsiz?"

Jean dudaklarını büktü. Kararsız bir sesle; "Yani nasıl desem, rüyadasın ama bilincin yerinde, bu nedenle nereye koyacağımı yıllarca bulamadım" dedi.

Gabriel şakayla; "Bilinçli rüya da ne demek yahu Jean Kardeş? Oksimoron bir saptama olmadı mı bu şimdi?" diye sordu.

Jean sakince: "Ben de onu diyorum işte. Rüya görmek için uykuya dalmış olmak gerekir. Bu durumda da bilinçlilik hâlinden söz edilemez. Yani uyanıkken rüya görülür de ona vizyon ya da fantezi denir. Neyse, kısa geçeyim. Lüsid rüya, bireyin rüya gördüğü sırada rüya gördüğünün farkında ve bilincinde olma hâlidir. Lüsid rüyada kişi gördüklerinin ve yaşadıklarının bir rüya olduğunun farkına varmakla birlikte rüya akıp gitmeye devam eder. Lüsid rüya, bilimsel olarak araştırılmış ve gerçekliği doğrulanmıştır.[60] Bunlar sadece REM evresi sırasında kendiliğinden meydana gelirler. Ancak bazı üstadların kendi iradeleriyle lüsid rüya görebildikleri veya normal rüyalarını lüsid rüyaya dönüştürebildikleri, rüyaya hâkim olup rüyayı yönlendirebildikleri, üstelik bunu yalnızca rüyadaki kendi davranışları üzerinde değil, rüyanın içeriği ve seyri üzerinde de yapabildikleri bilinmektedir. Bunlara en iyi örnek Malezya'da yaşayan Senoi yerlileridir"[61] diye konuştu.

Gabriel şaşırdı. Merakla; "Nasıl yani? Rüyaların Bilinçdışı'ndan kaynaklandığını söylemiştiniz. Bilinçdışı'nın bizi yönettiğini de defalarca işittim. Buna göre Bilinçdışı üzerinde bir kontrol oluşturmuş olmuyor muyuz şimdi?" diye sordu.

Heretica, Gabriel'e yine takdirle baktı ama müdahil olmayıp Sofia'ya göz kırpmakla yetindi. Sofia gülümserken gözlerindeki başat ifade gururdu.

Jean sorudan çok memnun oldu. Keyifli bir sesle; "Kısmen doğru ama henüz o bölümę gelmedik sevgili Gabriel. Bu yola saparsak bir daha geri dönemeyiz. Lütfen sabırlı olunuz" diye cevap verdi.

Gabriel başını sallarken; "Evet, sıra size göre en değerli olanlara geldi" dedi.

Frer Jean küçük bir kahkaha attı. Neşeyle; "Doğrusunu istersen sevgili Gabriel hepimiz için en değerlileri onlar. İnsanlık için de öyle"

60 Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Lüsid Rüya" maddesi.
61 Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Lüsid Rüya Ustaları" maddesi.

dedikten sonra anlatmaya koyuldu: "Bir sanat eserinin, bir icadın yapılmasını ya da yeni bir kavramın doğmasını sağlayan ilham veren rüyalara 'yaratıcı rüya' diyoruz. Dolayısıyla insanlığın kültürel mirasının temelinde bunlar bulunur. Prekognitif rüyalar ile iç içe geçmiş bir hâlde bulunabilirler. En azından sınırları son derece muğlaktır."

Gabriel gülümsedi; "Evet, bunları daha önce konuşmuştuk. August Kekulé'nin benzen molekülünü, Niels Bohr'un atomun yapısını, Mendeleyev'in elementlerin periyodik tablosunu, James Watson'un DNA sarmalını keşfetmelerini rüyalarına bağlayan teorileri birkaç kere dinledim. Sadece bunların aklı aradan çıkarmasına itiraz ediyorum. Savınızı öyle bir ortaya koyuyorsunuz ki sanki akıl ve muhakeme bu işlerde çok etkisizmiş ve Bilinçdışı tıpkı bir tanrı gibi her şeyi tasarlayıp yönetiyor gibi duruyor. Bu da beni rahatsız ediyor" diye konuştu.

Heretica dayanamayıp lafa karıştı: "Size öyle geliyor Gabriel Kardeş. İçinde var olduğunuz disipline körü körüne bir bağlılık geliştirmek çok insani bir tepki. Ama siz sıradan biri değilsiniz. Dünyanın ilk ve tek bilimsel tarikatının fasikül muhafızısınız. Bunun ne demek olduğunu kavrayabiliyor musunuz?"

Gabriel başını eğdi ve bir süre sessizce düşündü. Aslında uzun süre önce kararını vermişti. Evreni anlama konusunda psişenin hem maddi hem manevi yönünü dikkate alacaktı ama bunu yapabilmesi için eşit ve dengeli bir metot geliştirmeliydi. Bu nedenle; "Galiba biliyorum ve benim 137'ye yapacağım katkı burada önem kazanıyor efendim. Şüphecilik ve sorgulama her iki veçhe için eşit ve dengeli kullanılmalı. Bu nedenle açıkça söylüyorum. Bilinçdışı'nın Pammeter[62] olduğu iddiasını bilimsel bir hipotez olarak kabullenmeye hazırım, yeter ki bu dengeli yaklaşım korunsun" diye konuştu.

Önce bir şaşkınlık, ardından derin bir sessizlik oldu ama çok kısa bir süre sonra yüzler gevşedi, dudaklar gülümsedi, en nihayetinde Sofia dayanamayıp; "Pammeter mi? Pammeter öyle mi? Sen Pammeter dedin doğru mu işittik?" diye sordu.

Gabriel en az onlar kadar şaşkın bir suratla; "E, evet. Ne oldu ki?" diye cevap verdi.

Heretica büyük bir merakla; "Pammeter'i nereden biliyorsunuz Gabriel?" diye araya girdi.

---

62 Pammeter (Lat.): Her şeyin annesi.

Gabriel arsızca gülümserken; "Okuyoruz herhâlde" diye cevap verdi.

Heretica daha da şaşkın bir tonda; "Ne okuyorsunuz? Bu o kadar spesifik bir kelime ki nerede okuduğunuzu duymak için sabırsızlanıyorum" diye sordu.

Gabriel düz bir tonda; "Jung'un yazmadığı Jung kitapları okuyorum. Şu ölüm döşeğindeki kehaneti merakıma tavan yaptırdı da" diye cevap verdi.

Frer Jean şaşkınca; "Jung'un yazmadığı Jung kitabı ne demek?" diyerek araya girince Sofia kısa bir kahkaha attı. Muzip bir edayla; "Jung'un bizzat yazdıklarını okuyamıyor, o nedenle Jung hakkında kim ne yazdıysa hepsini okuyor" diye cevap verdi.

"Neden okuyamıyor?"

"Özel cümle yapısı yüzünden."

"Cümle yapısı mı? Almancanın sentaksı yüzünden mi yani?"

Sofia hınzır bir ifadeyle; "Yok ya. İngilizce ya da Fransızcalarını okuyor zaten. Jung okurken hepimizin başına gelen bir olay benimkine fazla geldi" dedi.

Jean sadece; "Anlamadım" diyebildi.

Sofia gülümserken; "Anlatayım. Hani Jung'un bir cümlesini okursunuz ve zihniniz kavrar gibi olur ama aynı cümleyi bir gün sonra, hatta bir yıl sonra tekrar okursanız bu sefer bambaşka anlamlar çıkarabilirsiniz ya" diye anlattı.

Frer Jean gülümserken; "Doğru, hep öyle olur. Jung'unkiler büyülü sözcükler sanki..." dedi.

Sofia kısa bir kahkaha daha attı: "Hah işte ünlü biliminsanımızı bu büyülü sözcükler çok rahatsız ettiğinden Jung'un kendisini okuyamıyor."

Gabriel sitem dolu bir sesle; "Ediyor, ne yapalım. Adam diyeceğini dümdüz demiyor ki... Sanki söylediklerinin altında saklı ikinci bir dil var. Son derece kaygan bir zemin. Somut bir kavrayışa ulaşamıyorum. Çok rahatsız edici" diye konuştu.

Heretica simyacı sesiyle; "Size öyle gelmesi doğal, çünkü siz bir çılgınsınız Gabriel Kardeş" diyerek araya girdi.

Gabriel gözlerini açarak; "Çılgın mı?" diye geveledi.

Heretica muzip bir surat ifadesiyle; "Evet. Jung, Amerikan Pueblo yerlilerine yaptığı bir ziyaret sırasında tanıştığı şefleri Ochwiay Biano'nun kendisine beyaz adamın aklıyla düşünmeye çalıştığı için bir çılgın olduğunu ve ancak çılgınların böyle şeyler yaptığını söylediğini hatırladım. Ondan bu benzetmeyi kullandım" dedi.

Gabriel hafif bir horgörme tınısıyla; "Şefimiz neresiyle düşünüyormuş?" diye sordu.

Heretica bu soruyu beklediği için hemen; "Doğal olarak yüreğiyle düşünüyormuş, Kadim Yunan da böyle düşünürdü" diye cevap verdi.

Gabriel alaycılığı çok açık bir tonda; "Yapmayın ya" derken Frer Jean büyük bir şevkle lafa daldı; "Bilmiyorsanız Japonlar insanın merkezinin solar pleksusta[63] bulunduğunu düşünürler" diyerek araya girdi.

Gabriel ciddi bir sesle; "Peki, siz beyaz adamın aklıyla düşündüğü için çılgın olduğu konusunda ne diyorsunuz Jean Kardeş?" diye sordu.

Jean arsızca sırıttı. İroni yüklü bir sesle; "İnsanoğlunun çılgın olup olmadığı ayrı bir konu ama biraz tarih bilen biri için aklıyla bile düşünmediği kesindir" diye konuştu.

Gabriel şaşırdı: "Siz de yüreğiyle düşünmesi gerektiğini söylemeyeceksiniz umarım."

Jean dudaklarını büktü. Küçümseme ile iğrenme arasında gidip gelen bir ifadeyle; "Keşke öyle olsa ama maalesef çok daha kötüsünü yapıyor. O diliyle düşünüyor. Sadece kelimelerle. Bugün Logos'un yerini alan kelimelerle..." diye cevap verdi.

Gabriel heyecanla; "Aha! Bu çok ilginç bir saptama işte. Bunun üzerinde düşünmem lazım" dedi.

Bir sessizlik oldu. Bunu fırsat bilen Heretica araya girdi: "Evet Jean. Yaratıcı rüyaları toparla ki bugünkü eğitimin asıl meselesine girebilelim."

Jean talebi ikiletmeyerek şöyle konuştu: "Aslında rüyalarda bilgi edinilmesi meselesi tamamen arketipseldir. 137'de bu arketiplere dominant dediğimizi biliyorsunuz. Bunun pek çok nedeni var ama kadimlerin onlara bu ismi uygun görmelerinin temelinde tek bir

63 Solar Pleksus (Lat.): Güneş Sinir Ağı. Belkemiği ile mide arasında yer alan sinir ağının toplandığı merkez. Üçüncü çakranın (Çakra Manipura) bulunduğu yer. Japonlar, insanın merkezinin solar pleksusta bulunduğuna inanırlar. Kadim Yunan'dan bu yana Kızılderililer dâhil pek çok topluluk, beyin yerine "yüreğiyle" düşünmekteydi.

özellikleri var: kendilerini bilinçli dünyada somutlaştırma isteklerinin sürekliliği. Doğrusu hiçbir fırsatı kaçırmazlar. Duygu yükünün bilincinizi istila ettiği her durumda hemen başlarını gösteriverirler."

Gabriel; "Bu son söylediğinizi biraz açar mısınız?" diyerek sözünü kesince Jean; "Âşık olduğunuzda, büyük bir felaket yaşadığınızda, büyük acılarda ve büyük mutluluklarda hemen aktive olurlar. Bilince en kolay çıktıkları yol uyku olunca da rüyalarımızda cirit atmaya başlamaları son derece doğal. Rahmetli Büyük Sır Üstadı bunları kaza olduğunda nereden çıktıkları belli olmayan ve hemen olay yerinin etrafında toplaşan çok meraklı tiplere benzetirdi" diye cevap verdi.

Gabriel muzipçe; "O zaman bu keşifleri yapan biliminsanları ya hep âşık ya hep acı içinde diyorsunuz" dedi.

Frer Jean gülümsedi; "Bu verdiğim örnekler sıradan insanların hayatına daha uygun. Ama biliminsanı dediğimiz nedir? Aynı konu üzerinde çok uzun süre çalışan ve kafa patlatan biri demektir. Kendinizden de biliyor olmalısınız. Bu tabii ki sanatçılar için de geçerli. Şüphesiz sanatçı duygu ile daha yakın bir ilişkidedir. Bilimsel icatları yapan kişiler ise genellikle daha akılcıdırlar ama gelin görün ki tutumları ne olursa olsun Bilinçdışı onlara da gerektiği zamanda gerekli yardımları yapmaktan çekinmiyor" dedi.

Gabriel; "Bu yardımlardan bildiklerim dışında örnekler var mı?" diye sordu.

Jean yorumsuz bir sesle şöyle cevap verdi: "Bu sefer sanatın alanından örnekler vereyim. Samuel Taylor Coleridge 'Kubla Khan' şiirini rüyasında yazmıştır. Bizim meşhur Voltaire *La Henriade* epik şiirlerini keza rüyasında oluşturmuştur. Stephen King, *Misery* ve *It* kitaplarının içeriğini rüyasında görmüştür. Tabii, Edgar Allan Poe var. Neredeyse bütün külliyatı rüyalarından esinlenmedir. William Blake geliştirdiği bakır levhalar üzerine yazılı metni renkli resimlerle bezeme tekniğini rüyasında ölü kardeşinden öğrenmiştir."

İlgiyle dinlemekte olan Gabriel araya girip; "Sofia'nın maket köyünde parkı olan adam değil mi bu?" diye sordu.

Jean ve Heretica aynı anda şaşkın bir "Ha?" sesi çıkardı ama Sofia'nın "Oha Gabriel!" veciz saptaması onları bastıracaktı.

Gabriel baykuş gözlerle bakakaldı. "Yine ne yaptım?" diye gevelerken Sofia; "Ne hafıza var sende! İnanılmaz bir şey" dedi. Ardından Heretica

ve Jean'a dönerek; "İstanbul'daki köşkte sağaltıcı bir faaliyet olarak maket bir köy inşa etmiştim. Oradaki parkların birine William Blake adını koymuştum. Gabriel'e köşkü gezdirirken göstermiştim. Unutmamış! Olacak şey değil!" diye açıklama verdi.

Gabriel sırıtadursun, Jean kaldığı yerden konuşmaya devam etti: "Müzik parçalarının bestelenmesi konusunda da Bilinçdışı'nın hediyeleri mevcuttur. Giuseppe Tartini rüyasında bir müzik parçası dinlemiş, uyandıktan sonra bu dinlediği parçayı taklit etmeye çalışarak *Şeytanın Sonatı* adlı eserini yaratmıştır. Beethoven, sonatlarının çoğunu rüyasında görerek bestelemiştir. Ha bir de sizin bayıldığınız bir şarkıcıdan örneğim var. Paul McCartney bir gece rüyasında bir melodi işitiyor. Bunu sabaha kadar dinliyor. Uyanır uyanmaz melodiyi hatırlıyor ama daha önce bir yerlerde duyduğu zannına kapılıyor. Yine de hafızasına yerleştirmek için hemen piyanonun başına geçip çalıyor. Ardından müzik sektöründe tanıdığı kim varsa onlara gidip daha önce melodiyi duyup duymadıklarını soruyor. Kendi deyişiyle 'sonunda polise sokakta bulduğun bir eşyayı teslim etmek' gibi oldu, bir süre sonra kimse sahip çıkmazsa birkaç hafta sonra alabilirim diye düşündüm. Bu şarkı bugün dünyada en çok coverlanan meşhur *Yesterday* parçasından başkası değil."

Gabriel şaşkınlıkla; "Gerçekten mi?" derken Heretica'nın simyacı sesi işitildi: "Senkronisite işte. Şu âna kadar konuştuğumuz ne varsa bunların temeli ya da üst kavrayıcı kavramı senkronisite."

Gabriel hemen kulaklarını dikerek; "Senkronisite ne demek?" diye sordu.

Heretica öğretmen sesiyle; "Eşzamanlılık demek. C. G. Jung tabiridir" diye cevap verdi.

"Eşzamanlı olan ne?"

Heretica başını kaşırken; "Bunu sizi zıplatmadan nasıl anlatacağımı günlerdir düşünüyorum. Şöyle diyelim: Dış dünyada vuku bulan bir olayın psikolojik bir ruh hâli ile eşzamanlı ve ortak bir anlam bağlamında örtüşmesi fenomenidir" diye konuştu.

Gabriel merakla; "Ortak bir anlam bağlamı ne demek?" diye sorunca Sofia "Ya bu adam bunu sürekli nasıl yapabiliyor. Bir cümledeki en önemli kelimeyi ânında fark etmek nasıl bir yetenektir" diye düşünmeden edemedi.

Heretica; "Bu öneri Jung'un nedensellikle açıklanamayan mevzuları açıklama çabasıdır" dedikten sonra susup Gabriel'in tepkisini bekledi.

Gabriel gecikmedi. "Nedensellikle açıklanamayan olaylar mı varmış?"

Heretica; "Rüyada geleceği görmek olası Gabriel Kardeş. Bunu hangi nedensellik ilkesiyle açıklayacağız?" dedi.

Gabriel bir süre düşündü. Heretica soru gelmeyeceğini anladığında konuşmaya kaldığı yerden devam etti: "Jung, eşzamanlılığı özellikle *nedensel olmayan bir bağlantı ilkesi* yani psişenin ruhsal kısmının maddi dünya ile arasında bulunan gizemli bir bağlantı olarak tanımladı, hatta sizin de seveceğiniz bir argüman olarak temelde bunların yalnızca farklı enerji biçimleri olduklarını savunuyordu. *Psişe ve maddenin bir ve aynı tözün iki farklı yönü olması sadece mümkün değil hatta oldukça muhtemeldir,* cümlesi de ona aittir. Jung, eşzamanlılık kavramını yarattığında ruh ve maddenin tamamlayıcı âlemlerini tek bir gerçeklik olarak görmemize yardım edebilecek bir temel atmıştı. Buna *Unus Mundus* diyordu. *Yegâne Evren* ya da *Tek Dünya* olarak çevirebilirsiniz."

Gabriel kulağını çekiştirmeye başlarken; "*Unus Mundus,* öyle mi? Enteresan! Tek dünya derken, ruh ve maddenin tek varlıkta bütünleştiğini sembolik olarak anlatmaya çalışmış. Şiir gibi... Hoşuma gitti doğrusu" diye konuştu.

Heretica gülümsedi. Neredeyse bir anne şefkatiyle; "*Contraria sunt complementa,* Gabriel Kardeş" dedi.

Gabriel heyecanla; "Durun söylemeyin, ben anlamaya çalışacağım. Bakalım Latince dersleri işe yaramış mı?" dedi.

Kısa bir süre düşündü ardından; "*Contraria*, karşıt demekti, *complementa*, tamamlamak ya da tamamlayan mıydı, yok tamamlayıcı demekti, tamam, *sunt* neydi ya biliyorum, durun... ah tamam dir/dır bu. Şimdi ne oluyor? Hımm, karşıtlar tamamlayıcıdır. Doğru mu efendim? *Contraria sunt complementa*, 'karşıtlar tamamlayıcıdır' demek" diye konuştu.

Gabriel cümlesini bitirdiğinde gözüne fener tutulmuş balık gibi donup kaldı. Şaşkınlığı açık bir tonda; "Ya bir dakika. Nasıl ya?" diyebildi. Bu sırada Heretica ve Frer Jean kıkırdamakla meşguldü. Sofia sevdiği adama kıyamayıp; "Ne oldu Gabriel? Latince sende bir şeyler mi çağrıştırdı" diye sordu.

Gabriel heyecanla "Evet ya. Mesleğimde buna benzer hatta bu cümlenin çağrıştırdığı anlama tıpatıp uyan tamamlayıcılık ilkesi denen bir kavram var. Bunu nereden buldunuz Heretica Kardeş?"

Heretica ironi yüklü bir sesle; "Mesleğinizin en büyük dehalarından birinin armasından buldum" diye cevap verdi.

Gabriel; "Nasıl ya? Arma mı? Gerçekten mi? Kimin?" diye sordu.

Heretica hınzırca; "Sizin ilkenin sahibi Niels Bohr" dedi ve sustu.

Gabriel eliyle yarı açık kalmış ağzını kapadı. "Armasına mı yazdırmış? Hatta arması mı varmış? Bilmiyordum" dedikten sonra heyecanla anlatmaya koyuldu: "Bohr'un tamamlayıcılık ilkesi, fizikte parçacık boyutlarındaki olguların eksiksiz bir bilgisinin tarifinin ancak dalga ve parçacık özelliklerinin birlikte bir tanımı ile mümkün olduğunu söyler. Bohr nesnelerin; –örneğin– konum ve momentum yahut dalga ve parçacık özellikleri gibi ikisi aynı anda gözlemlenemeyen veya ölçülemeyen belirli tamamlayıcı özellik çiftlerine sahip olduğunu savunur. Bohr'un görüşüne göre atom ve atomaltı nesnelerin davranışı, ölçülen nesnelerin içinde bulunduğu bağlamı yaratan ölçüm araçlarından ayrı tutulamaz. Bunu daha önce Sofia ile çift yarık deneyini açıklarken de konuşmuştuk. Sonuç olarak, bu farklı deneysel bağlamlarda elde edilen sonuçları birleştiren tek bir resim yoktur ve yalnızca olguların toplamı tamamen bilgilendirici ve anlamlı bir açıklama sağlayabilir.

Heretica eliyle Gabriel'i susturdu. Öğretmen sesiyle; "Jung'un *Unus Mundus*'unun Gabriel'in Kuantum Mekaniği diliyle açıklandığını dinlemek beni benden aldı" dedi.

Gabriel derin bir iç çekti. Kafasını kaşırken; "Gerçekten çok şaşkınım. *Eğer ruh ve madde iddia edildiği gibi birbirinin karşıt çiftleriyse ve fizikteki tamamlayıcılık ilkesini buraya uygularsak, ikisini aynı anda gözlemlemek mümkün değil. Biri diğerini ölçme olasılığımızı dışlıyor. Bu da bilinçli olarak algıladığımız fiziki dünyadaki varlığımızın neden bilinçdışı dünyayı dışladığını ve tabii tersini de gayet güzel açıklar*. Dahası her iki olgunun da aynı denklemde bulunmadığı bilimsel bir açıklama çabası en hafifinden eksiktir. Hatta sakattır demek daha doğru olur" dedi. Çok kısa, sessizce düşündü ve ardından: "Eyvah eyvah. Ben şimdi psikolojik bir vakıayı kuantum fiziğinin bir prensibini kullanarak açıkladım, öyle mi? Eyvah ki ne eyvah..."

Kahkahayı önce Sofia bastı, ardından diğerleri ona katıldılar.

Gabriel hâlâ biraz şaşkın ama ilgisi artmış bir sesle; "Bu iş ciddi. Buna zaman ayırıp üzerinde kafa patlatmam lazım. Bu nedenle bana somut birkaç örnek vermenizi rica edeceğim" diye konuştu

Heretica "Olur" dedikten sonra çok kısa düşündü ve şöyle dedi: "Örneği genelde C. G. Jung'un otobiyografisinde aktardığı bir vakıayı kullanarak veriyorum. Yine öyle yapacağım. Aristokrat, çok zengin ve aşırı rasyonel, dolaysıyla aklına fazla güvenen entelektüel bir kadının bu tek kutuplu dünyevi yapısı nedeniyle ruhsal tedavisi ilerlememektedir. Jung bu çetin cevizi kırmayı başaramamıştır. Uzun seanslardan sonra sonunda kadın, Mısır mitolojisinde *–yeniden doğuşun–* önemli sembollerinden biri olan Altın Bok Böceği'ni[64] eline aldığı bir rüya görür. Ertesi gün terapideyken o rüyayı Jung'a aktardığı esnada önünde oturdukları pencerede hafif bir tıkırtı duyulur. Jung pencereyi açtığında *Scarabaeidae* familyasının İsviçre'de bulunan bir bok böceği türü uçarak Jung'un avucuna konar. Jung elini kadın hastasına uzatarak *–işte senin bok böceğin–* dedikten sonra kadın son derece sarsılır. Kalın rasyonel duvar yıkılmıştır. Entelektüel aşırı maddeci savunması çökmüş ve böylece iyileşme süreci başlamıştır. İşte bu kadının rüyası, yani iç tutum ile bok böceğinin cama tıklaması dış tutum arasında bulunan *anlam* paralelliği, eşzamanlılığın çalışma alanıdır."

Gabriel "Tesadüf olamaz mı?" diye sordu ama ânında pişman oldu. Zaten kimse cevap vermeye tenezzül etmemişti.

Uzun bir sessizliğin ardından; "Az önce Jean'ın da söylediği gibi büyük gerilim anlarında, sevgi ya da nefretin yoğunlaştığı anlarda ruh dışsal gerçekliği etkiler. Nesnel gerçeklik dünyasıyla insan ruhu arasında birbirini etkileyen bir bağlantı var. Jung o esnemez ampirik duruşuyla senkronisite fikrini ortaya atarak buna bir çerçeve çizmek istemişti ama maalesef ölümünden sonra bu konuya Marie Louise von Franz dışında bilimsel yaklaşan çok insan olmadı" dedi.

Gabriel; "Gözlemci ile olgu arasında hatta karşıt çiftleri arasında neler olup bittiğine odaklanmak lazım. O konuda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

---

64 Scarab ya da Bok Böceği: *Scarabaeidae* familyasına ait Kadim Mısır'da yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüsünün sembolü. Türkiye faunasında yaşayan uğur böceklerine benzer. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Scarab" maddesi.

Heretica gözlerini ona dikerek; "Şu kütüphaneyi nasıl algılıyorsunuz Gabriel Kardeş?" dedi.

Gabriel; "Beş duyu organımla algılayabilirim" diye cevap verdi.

Heretica tekrar sordu: "Peki atomaltı parçacıkları da aynı şekilde mi algılıyorsunuz?"

Gabriel düşünürken Heretica cevap vermesini beklemeden; "Görmediklerinizi zihninizle kavrarsınız, değil mi Gabriel Kardeş?" diye ekledi.

Gabriel; "Doğru" dedi.

Heretica devam etti: "Sizin disiplininiz olan Kuantum Mekaniği bu nedenle icat edildi zaten. Artık gözünüzün önüne getiremediğiniz atomaltı dünyayı istatistiki olarak doğrulamak gereksiniminiz yüzünden."

Gabriel büyük bir şaşkınlıkla Heretica'ya baktı. Bir şeyler söylemek istedi ama Heretica müsaade etmedi: "Peki bu algıları tahmin ettiniz hatta icat ettiniz. diyelim, sonra bunlarla ne yapıyorsunuz? Size ben söyleyeyim. Gerçeklik denen şeyi zihinsel algınıza uyduruyorsunuz. Peki, bu ne kadar geçerli, hiç düşündünüz mü?"

Gabriel nihayet konuştu: "Çok da geçerli olmaz. Olsa her on senede bir bildiklerimizi yeniden gözden geçirmek zorunda kalmazdık."

Heretica kuru bir tonda; "En son James Webb teleskobundan aldığımız verilerle evrenin yaşı ve Big Bang hakkındaki teorimizi değiştirmek zorunda kaldığımız gibi..." diye ekledi.

Gabriel; "Aynen öyle ama teleskobu da biz yaptık" diye cevap verdi.

Heretica simyacı sesine dönerek; "Doğru ama doğayı kavrayışımızın tamamı bir hipotez olarak kalmaya mahkûmdur. Çünkü gerçekliğin asıl doğasına icat ettiğimiz en karmaşık aygıtları bile kullansak varamayacağız. Neden mi? Çünkü insan bu aletleri icat ederken bile onları kendi temel enstrümanına yani aklına benzer yapmıştır. Oysa evren hatta artık evrenler bile diyebiliriz, insanın havsalasının alabileceğinden çok daha geniş bir alan. Bu nedenle diğer her şeyde olduğu gibi bilimde de tek geçerli gerçeklik arketipsel gerçekliktir diyorum. Bu da ruhun alanıdır ve bütün tarihimizde hatta insanın henüz bilinç kazanmadığı dönemlerde bile zamanın belirli bir ânında ya da kim bilir sadece ihtiyaç duyulduğunda Bilinçdışı'nın hâkimleri

arketipler harekete geçerler ve o dönemin karakteristik özelliklerini belirleyen müdahalelerde bulunurlar" diye konuştu.

Gabriel kuru bir sesle; "Bakın böyle kesin konuştuğunuzda yine insanı ve muhakeme yeteneğini harcadığınız hissine kapılıyorum" dedi.

Heretica simyacı üslubuyla: "Tam tersine. Bu arketiplerin yarattığı etkiler iyi sonuçlara yol verebileceği gibi emsalsiz kötülüklere de aracılık edebilirler. Bu nedenle insan evladına çok büyük sorumluluklar düşüyor. İnsanlar kendilerini hazırlamalı ve tuzağa düşmemeyi öğrenmeliler. Bunu da ancak muhakemelerini kullanarak başarabilirler. Büyük Sır Üstadı'nın Gölge Okulu'nun açılışında yaptığı konuşmayı okumanızı tavsiye ediyorum" diye cevap verdi.

Gabriel merakla; "Öyle olsa mesela II. Dünya Savaşı'nın önüne geçebilirdik mi demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Heretica gülümseyip Frer Jean'a döndü; "Jean, bir süredir konuşmadın, sıkılmışsındır. Bu soruya cevap vermek ister misin?" diye sordu.

Jean keyiflendi. Neşeyle; "Kısaca cevap vereyim. İngiliz yazar M. P. Shiel isimli arkadaşımızın *Prince Zaleski* isimli kitabı bir kısa öyküyle başlar. Çok ilginç bir öyküdür. Mesela onu zamanında çözebilsek, ne demek istediğini anlayabilsek ve okuduklarımızı ciddiye alıp gereken tedbirleri alabilsek savaş falan olmazdı" dedi.

Gabriel dayanamayıp gülmeye başladı. Kinayeli bir tonla; "Yapmayın Jean Kardeş. Bir öykü koskoca savaşı nasıl engelleyecekti?" diye söylendi.

Jean muziplik dolu bir sesle; "Evet efendim. Kesinlikle efendim" diyerek güldü.

Gabriel artık bu konularda tecrübeli sayıldığından acele edip yine rezil olmaktansa sabırla takip edecek bilgileri almayı bekledi.

Jean ciddi bir sesle; "Yazarımız 1895 yılında yayımladığı öyküsünü rüyasında görmüştür. Öykünün konusu canavar ruhlu diyebileceğimiz gaddar canilerin kendileri dışında kalan bütün Avrupa halklarını kasıp kavurmasından ibarettir. Bunu yapmalarındaki amaca gelince, düşmanlarının insanlığın ilerlemesini engelledikleri düşüncesidir. İşte bu nedenle onları organize bir şekilde yok etmeye çalışmaktadırlar. Peki, öyküde bunu nasıl yapmaktadırlar? Öldürüp cesetlerini yakarak yapmaktadırlar" dedi.

Gabriel omuzlarını silkerek; "Eee? Bunlar bize bir şey mi söylemeli?" diye sordu.

Jean duygusuz bir sesle şöyle cevap verdi: "Öykünün adını söylediğimde belki bağlantıyı kurarsınız Gabriel Kardeş: S.S."

Sofia bile şaşkınlıkla; "Gerçekten mi?" diye sorunca Jean başını sallayıp dramatik bir sesle; "Bilgi gelmiş hatta ve hatta bireysel kalmamış bir neşriyata dönüşmüş, belki de on binler okumuş ama otuz sene sonra olacakları kimse öngörememiş. Tıpış tıpış Wotan arketipinin kucağına oturmuşuz" diye cevap verdi.

Heretica simyacı sesiyle konuşmaya müdahil oldu: "İşte az önce dediğim de buydu. Kolektif Bilinçdışı'nda bu arketipin güçlenmeye başladığını ve zamanı geldiğinde maddi dünyaya müdahale etmek için uygun zamanı kolladığını sadece hazır olanlar görebilirdi. Yani gölge bilgisiyle donatılmış olanlar. İnsana düşen en büyük sorumluluk da bu. Yoksa önünde sonunda kendimizi imha edeceğiz."

Gabriel; "Bu örneğiniz bana biraz zorlama gibi geldi dersem kızmazsınız, değil mi?" diye ortaya bir laf atınca Jean kıkırdadı. Hemen ardından şaka yollu; "Bu olmadıysa başka verelim sevgili Gabriel" diye konuştu.

Gabriel şakayı sürdürüp; "E alalım o zaman" diye cevap verdi.

Jean sakince anlatmaya koyuldu: "Her şey Morgan Robertson isimli Amerikalı yazar ağabeyimizin maruz kaldığı ve çok detaylı olarak hatırladığı bir rüyasını oturup günlüğüne yazmasıyla başladı. Bu günlük kısa sürede bir kitaba dönüşecekti. Daha doğrusu bir öyküye can verecek ve 1898'de yayımlanacaktı. Öykünün konusu, üç bin yolcu taşıyabilen, üç pervaneli, yetmiş bin ton ağırlığında, sekiz yüz kadem uzunluğunda olan ve o çağda hayal ürünü sayılabilecek devasa bir gemi hakkındaydı. Öyküde gemi ilk yolculuğuna çıktığı bir nisan gecesinde sis nedeniyle fark etmediği bir buz dağına çarparak Kuzey Atlantik Okyanusu'nun dibini boylamaktadır."

Gabriel; "Yok artık!" diye araya girse de Jean anlatmaya devam etti:

"Bildiğiniz gibi meşhur Titanik Gemisi 1912 yılının bir Nisan gecesi çıktığı ilk yolculuğunda Kuzey Atlantik Okyanusu'nda sis nedeniyle bir buz dağına çarpıp batmıştır. Kaza sırasında gemide iki bin beş yüzden biraz fazla insan vardır. Bu arada bilmiyorsanız Titanik altmış altı bin ton, sekiz yüz yirmi sekiz kadem ve üç uskurludur. Hazır senkronisite

demişken buzdağına çarpma ânında birinci mevkideki yolcuların 'sana yakın geliyoruz ey yüce Tanrı' ilahisini söylediğini de belirteyim."

Gabriel şaşkınlıkla; "Olamaz! Titanik faciasını birisi vuku bulmasından on dört yıl önce en ince detaylarıyla yazmış öyle mi?" diye sordu.

Jean; "Evet efendim. Yine Bilinçdışı'ndan bilgi gelmiş, bireysel kalmamış bir öyküye dönüşmüş, belki de binler okumuş ama on dört sene sonra olacakları kimse öngörememiş" diye cevap verdi.

Gabriel bir süre sessizce düşündü. Diğerleri ise sabırla gelecek soruyu beklediler. En nihayetinde Gabriel gergin bir sesle; "Öykünün adı Titanik demeyin bana" dedi.

Frer Jean sırıtırken; "Değil" deyip sustu.

Gabriel'in yüzündeki rahatlama görülecek şeydi. Sofia'yı taklit edercesine Türkçe "Shukhur, Shukhur" deyip gülümserken Jean muziplik dolu bir sesle tekrar konuştu:

"Yazarımız rüyasında nik kısmını tam görememiş de."

Gabriel şaşkın: "Nasıl? Anlamadım. Nerede ne görememiş?"

Jean insanı çileden çıkarabilecek bir rahatlıkla; "Rüyasında gördüğü geminin adını eksik okumuş herhâlde. Tabii koskoca hadise vuku buluyor. Güvertede koşanlar, buzlu suya atlayanlar, bağıran kadınlar, ağlayan çocuklar, aman aman, ona tam bakacak zamanı olmamıştır" diye anlatırken Gabriel –biraz da gerginlikten olsa gerek– kahkahalarla gülmeye başladı: "Ne anlatıyorsunuz Jean Kardeş? Anlamıyorum."

Jean pişkin pişkin sırıttı. Duygusuz bir sesle; "Öykünün adı 'Titan'ın Enkazı'"[65] dedi ve sustu.

Gabriel'in ağzı açık kaldı. İşi şakaya vurup zar zor; "İyi ki Titanik değilmiş. Yoksa yanmıştık" dedi.

Heretica konuşmaya müdahil oldu. Simyacı sesiyle; "Senkronisite görmesini bile gözlere her daim mevcut bir gerçekliktir, çünkü Bilinçdışı sadece geçmişin olayları ile dolu değil, aynı zamanda geleceğin tohumlarını da barındırıyor" diye konuştu.

Gabriel; "Tabii kabullenmekte zorlanıyorum. Bir açıklaması olmalı" dedi.

---

65 Futility or The Wreck of the Titan: Amaçsızlık veya Titan'ın Enkazı.

Gabriel'in klasik direnç hâline girdiğini gören Sofia konuşmaya katılması gerektiğini düşünerek şefkatli bir sesle; "Hadi diyelim ki *S.S.* ve *Titanik* öykülerinin senin kabul edebileceğin mantıklı bir açıklamasını buldun. Bunlara benzeyen onlarca örnek var. Onları ne yapacaksın sevgilim?" diye konuştu.

Gabriel merakla; "Onlarca mı?" diye sordu.

Sofia; "Evet, onlarca. Heretica Kardeşin dediği gibi eşzamanlılık ya da senkronisite sürekli bir olgu olduğuna göre yüzlerce, binlerce bile olabilir" diye cevap verdi.

Gabriel yüzünü buruşturdu: "Belki onların da bir açıklaması vardır."

Sofia sabrını zorlayarak konuştu: "Eh ben anlatayım sen kendine uyan biçimde açıkla o zaman. *Gulliver'in Gezileri* kitabını biliyorsun. İrlandalı yazar Jonathan Swift'in 1726 yılında tamamladığı hiciv türündeki roman. Şimdi bu romanın bir bölümünde Laputa olarak isimlendirilmiş bir ada var. Laputa'da sadece iki sınıf bulunuyor: Elitler ve hizmetkârlar. Elitler sadece matematik ve astronomiyle ilgileniyorlar. Bu iki disiplinde o kadar ilerlemişler ki romanın kurgusuna göre Mars'ın iki uydusunu keşfetmişler. Peki buraya kadar anlattıklarımda bir gariplik gördün mü Gabriel?"

Gabriel başını "hayır" manasında sallamakla yetindi.

Sofia sırıttı: "Mars'ın uyduları ne zaman keşfedildi Gabriel?"

Gabriel konuşmanın nereye doğru gittiğini anlasa da Sofia'nın bu hâllerini çok sevdiği için sadece; "Ne bileyim? Ben gökbilimci miyim?" demekle yetindi.

Sofia; "Her iki uydu 1877'de Asaph Hall tarafından bulundu" dedi

Gabriel; "Az önce roman 1726'da tamamlandı demiştin" diye konuştu.

Sofia duygusuz bir sesle; "Evet, Jonathan Swift, Mars'ın iki uydusu olduğunu, keşfedildiklerinden tam yüz elli bir sene önce tırnak içinde söylüyorum tahmin etmiş ve romanına koymuş" dedi.

Gabriel etkilenmedi. Ciddi bir sesle; "Doğrusu bu bir şey ifade eder mi bilmiyorum. Mars olduğu ne belli. Biraz hayal gücüyle birbirine benzer konular hep yaratılır. Yani somut değil ki..." diye açıklarken Sofia sabırla ve aslında gizli bir hazla Gabriel'in bitirmesini bekledi ve susunca da ironik bir sesle; "Sevgilim hani bu romandaki Laputalı elitler

astronomide çok ileri düzeyde bilgilere sahiptiler ya, işte bu yüzden hem uyduların Mars'a olan uzaklıklarını hem de devir sürelerini ölçebilmişler. Swift de bu bilgileri romanına eklemiş" diyerek sustu.

Gabriel ellerini açıp; "Eee?" diye sordu.

Sofia sırıtarak; "İşte gökbilimcimiz Asaph Hall keşfettiği iki yeni uydunun ölçümlerini bilimsel olarak yaparken bulduğu değerlerin Swift'in romanda verdiği verilerle tıpatıp örtüştüğünü görünce dehşete kapılmış" diye açıkladı.

Gabriel bu sefer etkilenmişti: "Yok artık. Gerçekten mi?"

Sofia ciddi bir sesle; "Evet. Asaph Hall bilimsel aygıtlarla günlerce çalışarak ölçtüğü değerlerin nasıl olur da yüz elli bir sene önce yazılmış bir romanda bulunduğu sorusuna mantıklı bir cevap bulamayınca ne yaptı dersin?" diye sordu.

"Ne yaptı?"

"Nasıl hissettiğini yansıtması açısından uydulara Yunan mitolojisinde Ares'in Afrodit'ten olma iki oğlu Phobos ve Deimos'un adlarını verdi. Phobos'un Yunanca *korku*, Deimos'un ise *dehşet* anlamına geldiğini de belirteyim."

Gabriel epey bir süre sessizce düşündü. Ardından; "Madem Bilinçdışı'ndan bilgi geldiğine eminiz, o zaman bu bilgiyi anlamlandırmak için neden daha somut metotlar geliştirmemişiz? Biraz önce lüsid rüya bahsinde de Jean Kardeş, Senoi yerlilerinin kendi iradeleriyle lüsid rüya görebildiklerini veya normal rüyalarını lüsid rüyaya dönüştürebildiklerini, dahası –ki bence en önemli kısmı bu– rüyaya hâkim olup rüyayı yönlendirebildiklerini, üstelik bunu yalnızca rüyadaki kendi davranışları üzerinde değil, rüyanın içeriği ve seyri üzerinde de yapabildiklerini anlattı. Eee? Bu durumda bunu temel alıp Bilinçdışı'ndan gelen bilgiyi kontrollü bir şekilde anlayabileceğimiz bir metodu 137, iki bin yıldır neden geliştiremedi?" diye sordu.

Doğrusu soru ağırdı. O kadar ağırdı ki Heretica ile Jean uzunca bir süre birbirlerine bakmak zorunda kalmışlardı. Doğal olarak hem Gabriel hem de Sofia durumun farkına varmış ve işkillenmişlerdi.

Gabriel dümdüz sordu: "Var mı yoksa?"

Sofia da ona destek çıkması gerektiğini düşünüp merakla; "Evet, var mı?" diye ekledi.

Heretica tekrar Jean'a baktı, on saniye kadar sessizce düşündü, ardından çağların ötesinden konuşan simyacı sesiyle; "Var ama bununla ilgili size hiçbir şey söyleyemem" dedi.

İlk tepki Sofia'dan geldi: "Neden?"

Heretica tonunu değiştirmeden; "Çok tehlikeli de ondan" diye cevap verdi.

Bu sefer Gabriel; "Neden çok tehlikeli?" diye sordu.

Frer Jean yumuşak bir sesle konuşmaya eklendi: "Kardeşlerim her şeyin bir zamanı var. Şu anda ikiniz de hazır değilsiniz. Doğal olarak Sofia sizden fersah fersah ötede olsa da Gabriel Kardeş, o dahi hazır değil. Michael Maier'in çok güzel söylediği gibi: *Anahtarı olmadan Filozofların Gül Bahçesi'ne girmeye çalışan kişi ayakları olmadan yürümeye kalkan birine benzer.* Emin olun, eğitiminiz tamamlandığında bütün sırlarımıza vâkıf olacaksınız. Sadece sabırlı ve çalışkan olmanız gerekiyor."

Sofia biraz buruk, sitemkâr bir sesle ısrar etti: "Anlıyorum ama Bilinçdışı malzemeyi kolaylıkla anlayacak bir yöntem geliştirdiysek, yani nasıl diyeyim, bu o kadar devrim niteliğinde bir olay olur ki. Ama son yaşadıklarımıza bakınca ihanetler, saldırılar, bu yöntemden pek fayda sağladığımız sonucuna da varamıyorum. Yine de bize küçük de olsa bir ön açıklama vermeniz çok değerli olurdu."

Jean fısıltı gibi bir sesle; "Yöntem var ama kullanılması yasak" dedi.

Sofia ile Gabriel eşzamanlı; "Kim yasakladı?" diye sordu.

Jean ses tonunu değiştirmeden; "Rahmetli babanız yasakladı. Ayrıca son çare olarak kullanılması gerekirse bu durumda muhafızların tamamının onay vermesi şartını da getirdi. Tabii bu Gabriel Kardeşin muhafız olmasından çok önceydi" diye cevap verdi.

Sofia merakla; "Allah Allah, babam böyle değerli bir şeyin kullanılmasını neden yasaklamış olabilir?" diye sordu.

Jean yine fısıltı hâlinde; "Rahmetli babanız Magnum Opus *Gnostica*'yı yazmayı bitirdikten hemen sonra Heretica ile birlikte bir yıl tam zamanlı olarak bu konu üzerinde çalıştı ve ardından araştırmalarına aniden son vermeye karar verdi. Çalışmanın notlarını dahi koruma altına aldı" diye cevap verince Sofia hemen Heretica'ya dönüp; "Bu durumda babamın neden bu işin peşini bıraktığını siz biliyor olmalısınız, değil mi efendim?" diye sordu.

Heretica cehennemden gelen bir sesle; "Biliyorum ve öyle yapması için kendisini teşvik eden de benim" diye cevap verdi.

Sofia takınabileceği en ciddi ifadeyi takınıp; "Ama neden?" diye sordu.

Heretica düşünmedi bile. Son derece duygusal bir sesle; "Çok tehlikeliydi. Rahmetli *Magnum Opus*'unu bitirince ruhsal olarak o kadar yüksek bir mertebeye gelmişti ki sanki etrafını saran bir nur bulutu içinde yüzüyor gibiydi. O da bu durumdan faydalanıp Bilinçdışı'ndan gelen bilgiyi kontrollü bir şekilde anlayabileceğimiz bir yöntem üzerinde çalışma kararı aldı. Bilinçdışı'nın daha derin katmanlarına ulaşmak için simyanın bazı tekniklerinden faydalanmaya başlamıştı. Bu noktada onu uyarmaya başlamıştım ama zaten işler planladığı gibi gitmedi" diye konuştu.

Sofia neredeyse nefessiz kalmıştı. Zar zor; "Ne... ne oldu ki?" diye sordu.

Heretica üzgün olduğu hissedilir bir sesle; "İki kere ölümden döndü. Araştırmaları sırasında Bilinçdışı'nın o kadar derin katmanlarına nüfuz ediyordu ki bilinçli hâline geri gelmek için çok büyük çaba sarf etmesi gerekiyordu. Aslında yapmaya çalıştığı şey Carl Jung'un *Aktif İmgelem* tekniğini geliştirmek ve herkesin anlayıp kullanabileceği bir şekle sokmaktı. Ama sonra sert kayaya çarptı" diye açıkladı.

Sofia kekeleyerek; "Nasıl, s-ert ka-yaya?" diye sordu.

Heretica duygu dolu bir sesle şöyle cevap verdi: "Birinci yılın sonunda ve epey de yol kat etmişken son bir deneme yapmaya hazırlanıyordu. 'Küçük eksik bir parça kaldı. Onu da bulursam...' deyip duruyordu. Bir gece öncesinde dehşetli bir düş görmüştü. Benimle paylaştığında, dün gibi hatırlıyorum, resmen birkaç dakika boyunca titremiştim. Onu yine uyardım ama beni kale almadı ya da almamayı seçti. Ne olursa olsun bu son adımı atmakta kararlıydı. Ertesi gece aktif imgeleme başladıktan kısa bir süre sonra bilinçli hâline geri gelip son derece kararlı bir sesle bana 'Bu işi bırakıyoruz' dedi. Ne kadar sorarsam sorayım ne kadar zorlarsam zorlayayım bana yaşadıklarını anlatmadı. Sonunda ki aylarca direnmişti, gönül koyacağımı fark etti. Bana hiç kıyamazdı. O zaman gözlerimin içine bakarak şöyle dedi: 'Bizzat Benlik dominantı ile burun buruna geldim ve bana çok net bir şekilde haddimi aşmamam gerektiğini söyledi. Diyeceklerim bundan

ibarettir.' Ondan sonra da tuttuğum bütün notları benden alıp bilmediğim bir yerlere sakladı."

Uzunca bir süre sessizlik küçük odaya hâkim oldu. Jean ve Heretica hayatlarına dokunmuş bu ilk ve belki de tek büyük adamın acısının hâlâ ruhlarında alev alev yandığını hatırlamışlardı. Bu da onları kısa süreli bir yas için içlerine döndürmüştü.

Sofia ise yaşarken babasını ne kadar az tanıdığını bir kere daha idrak etmiş, hafif de olsa bir kandırılmışlık hissiyle mücadele etmekteydi.

Gabriel bir şeyi ıskaladığı hissiyle son işittiklerini tekrar gözden geçiriyordu ki aradığını buldu: "Carl Jung'un aktif imgelem tekniği nedir?"

Soru hepsi için fiziki gerçekliğe dönüş davetiyesiydi. Onlar da icabet ettiler. Zaten fazla bir seçenekleri de yoktu.

Frer Jean neredeyse istemsizce motor gibi anlatmaya başladı: "Carl Jung'un psikoloji ve psikoterapi disiplinine bıraktığı en değerli miraslardan biridir. Aktif imgelem, içsel imgelerin akışını gözlemlemek için geliştirilmiş bir iç gözlem yöntemidir. Vizyoner meditasyon gibi bir şey işte. Tekniği otuz yılı aşkın bir süre nevroz tedavisinde bilinçdışı içerikleri bilince çıkarmanın bir aracı olarak kullanmıştır. Teknik rüya yaşamında da ifadesini bulan şeyleri aktif bir şekilde kavramamızı sağlar. Bu nedenle de bir dereceye kadar rüyaların yerini alan bir yöntem olarak kabul edilebilir."

Heretica Pessima'nın otoriter sesi taş duvarlarda çınladı: "Jean! La ferme!"

Jean dondu kaldı.

Heretica tonunu yumuşatarak; "Burada bırakalım. Hepimiz yorulduk. Aktif imgelem konusunda ne yapacağımıza Efendi Djü-dschi ile konuştuktan sonra karar vereceğim" diye konuştu.

Jean gülümsedi. Duygulu bir sesle; "Ah tabii ya. Efendi bu işin yaşayan en büyük üstadıdır" diye konuştu.

"Dördüncü, şeytandır. O, tanrıların dışındaki tek metafiziki kişidir. Dördüncü olmadan anlam yoktur."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Tuhaf Bir Sorgu

R.G. muhteviyatı yere sabitlenmiş demir bir masa ve üç sandalyeden oluşan küçük sorgu odasına girdiğinde İris'i plastik sandalyelerin birine oturtulmuş hâlde buldu. Elleri masanın üzerindeki nal biçimli kulplara bağlanmıştı. İddialı giysileri yerine üzerine bol gelen hâkî bir tulum giyiyordu. Kapının açıldığını duymamış olma ihtimali sıfır olmasına rağmen sanki yanında kimse yokmuş gibi gözlerini kapatmış put gibi kıpırdamadan duruyordu. R.G. sandalyelerden birini çekip karşısına oturdu. Cebinden purosunu çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdikten sonra arkasına yaslanıp bekledi. Bir süre sonra İris gözlerini açmadan; "Buyurun R.G. Kardeş" diye konuştu. Bulunduğu konum düşünülecek olursa sesi rahatsız edici derecede sakindi.

R.G. gülümsemeden edemedi: "Kardeş, öyle mi İris Hanımefendi? Artık 137'nin kardeşi olmadığınız aşikâr." Sesinde sitemden çok ironi vardı.

İris hafif çekik badem gözlerini yavaş yavaş açıp R.G.'ye ifadesiz bir suratla bakmaya devam etti ama cevap vermedi.

R.G. bir süre onu süzmeye devam ettikten sonra nedense sıkılıp konuşma ihtiyacı hissetti: "Goetellmann seni nasıl ikna etti, söylesene İris Kardeş?"

İris muzaffer bir komutan edasıyla gülümsedi. Tepeden bakan kibirli bir tonda; "Ah demek beni öyle yakaladınız. Geriye dönük silinemeyeceği için bulabilme ihtimaliniz olan tek izi tespit etmişsiniz. Tebrik ederim" diye konuştu.

R.G. bir anda yaptığı hatayı fark edince sarsıldı. Sorguya girmeden önce kendisinden son derece emindi ama odaya girer girmez bu duygusu nedense sarsılmıştı. Şüphesiz her işini bilen casus gibi İris de onlara göstermek istediği kadarını göstermişti. Bunun bilincinde olarak sorguya gelmiş olsa da şimdi bildiklerinden çok daha derin, bilemeyecekleri kadar farklı, bambaşka bir İris ile karşı karşıya kaldığını hissetmeye başlamıştı. Daha kötüsü İris'i fazla küçümsediği gerçeğini de yeni idrak etmişti. Efendi Djü-dschi'nin toplantıda söylediklerini hatırladı. Zaten o ihtiyar, yılların biriktirdiği tecrübe ile karılan sezgilerinde hep haklı çıkardı. Bu sefer de öyle olmuştu. İris'in onlara gösterdiği kişi olmadığı aşikâr olduğu gibi onun hakkında hiçbir şey bilmedikleri de bir gerçekti. Üstelik çetin cevizdi. Hazırlanmaya vakit bulamadan başladıkları bu girişimin kaybetmeye mahkûm olduğunu düşündü. Otuz saniye bile konuşmamışlardı ve İris ondan ilk bilgiyi sızdırmıştı bile. Onun ise skoru eşitlemek için belli ki çok çaba sarf etmesi gerekecekti. Kısa bir süre düşündükten sonra yerinden kalktı ve hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi.

İris onu izlerken büyük bir pişkinlikle sırıttı. Alay dolu bir tonda; "Yine bekleriz kardeşim" derken R.G. kapıyı arkasından kapatmakla meşguldü.

Dışarıdaki monitörlerden onları izlemekte olan Gabriel ile Esliba şaşkındı. Esliba merakla; "Ne oldu R.G. Kardeş? Neden hemen çıktınız?" diye sordu.

R.G. ağzından purosunu çıkarmadan homurdandı: "Bu tanıdığımızı zannettiğimiz kuş değil. Bu, bambaşka bir şey. Efendi bunu hissetmiş olmalı ki bizi uyarmaya çalıştı. Stratejimizi gözden geçirmeliyiz. Yoksa bizi çiğ çiğ yiyecek."

Gabriel'in yüzü düştü. İris'ten nefret etmeyi şu anda yaşadığı kısmi korkuya yeğlerdi. R.G. durumu hemen fark etti. Yumuşak bir sesle; "Gabriel Kardeş seni anlıyorum ama lütfen kendini toparla. Bu kadının sana zaafı var. Bu da elimizdeki tek koz olabilir. Şimdi Esliba onun duygularına müdahale ederek sana olan zaafını güçlendirecek sen de

içeri girip ona sıcak davranacaksın. Belki de çözülür. Küçük de olsa tek şansımız bu" diye konuştu.

Gabriel derin bir iç çekti. Söylenileni yapmaktan başka bir şansı olmadığını o da biliyordu; "En nihayetinde eli kolu bağlı genç bir kadın bana ne yapabilir ki? En kötü ihtimal biraz söylenecek ya da bağırıp çağıracak. Sonuçta ilk defa yaşayacağım bir sahne değil" diye düşünüp başını olur manasında salladı.

R.G., Esliba'ya dönüp; "Başla Esliba Kardeş ve sakın elini korkak alıştırma" dedikten sonra Gabriel'i kolundan tutup sorgu odasının kapısından içeri soktu.

Esliba bulunduğu yerde gözlerini kapayıp başını eğdi. Kısa bir süre içinde trans hâline geçmişti. R.G. büyük monitörün önüne oturup Gabriel'in İris Meydan Muhaberesi'ne gidişini izlemeye koyuldu.

Gabriel'in karşısına oturmadan önce sandalyeyi biraz daha geriye çekip masadan uzaklaşmayı tercih etmesi İris kalibresinde birinin ıskalayacağı olay değildi.

Gabriel'in gözlerine bakarak çok yumuşak bir sesle; "Hâlâ benden çekiniyor olmanı anlamakta zorlanıyorum" diye konuştu.

Gabriel savunmaya geçti: "Bize yaptıklarından sonra bu çok doğal değil mi?"

İris duygusuz bir sesle; "Biz dediğin 137 mi?" diye sordu.

Gabriel "evet" manasında başını salladı.

İris bir sansarı çağrıştıran gülümsemesi eşliğinde; "Sen uzaktan yakından 137 falan değilsin Gabriel. Bu nedenle de sana yanlış yapmış olamam" dedi.

Gabriel dilinin ucuna geleni söylemek için inanılmaz bir istek duymuştu ama "Sevdiğim kadın 137'nin gelecekteki Büyük Sır Üstadı. Ona zarar vermen bana da zarar vermen demektir" demesi Frer Marius'ün bütün uyarılarını kulak ardı etmesi demekti. Bu yüzden dilini ısırıp sıcak bir sesle; "Keşke benimle samimi olduğuna inanabilseydim" diye konuşmakla yetindi.

Bunu işiten R.G. keyiflendi. "Ooo! Güzel hamle. Hadi göreyim seni Gabriel" diye düşündü.

İris ciddi bir tonda; "Sen beni ne sandın Gabriel? Her önüme gelen erkekle tuvalette sevişen biri olduğumu mu zannediyorsun? Sana karşı

gerçek ve samimi beğenimi nasıl sorgularsın? Sevişirken rolü mü yapıyordum yani?" diye sordu.

Gabriel; "Son görüştüğümüzde beni tehdit etmen bu sonuca varmama neden oldu. Samimiyet dediğin bu mudur yani?" diye cevap verdi.

İris mahcup gülümsedi: "Ne bekliyordun Gabriel? Sofia'yı bana tercih etmiştin. Sabahın köründe odama kadar gelip bana herkes yoluna demiştin. Kadınlık gururum incinmiş ve öfkelenmiştim. Sen de o dillere destan tecrübenle bazı şartlarda söylenmiş sözlere fazla itibar etmemen gerektiğini biliyorsundur."

Gabriel cevap vermedi. Yine kendini savunmasız ve incinebilir hissetmeye başlamıştı. Bir süre sessizce oturdular, ardından İris'in duygu dolu sesi işitildi:

"Baksana bana Gabriel. Yüzüme bak. Dudaklarımı hatırlıyor musun? Seni her yerinden parça parça yedim ben. Birbirimize katıştık bir kere. Artık benden bir parçasın. İçime girdiğin ânı hatırla. Gerçek, işte orada gizli. Başka yerlerde aramana gerek yok. Senin gelgitlerinle ahenk içinde nasıl inlediğimi hatırla. Yaşadıklarımızın sahte olmadığını anladığında doğruyu da bulmuş olacaksın."

Gabriel sarsıldı. İçinde daha önceki İris deneyimlerinden çok iyi tanıdığı ateş basması tekrarlanmıştı. Üstelik bu seferki onu titretecek kadar güçlüydü. Bunu R.G. de fark etmiş olmalı ki olup biteni daha dikkatli takip edebilmek için monitöre doğru eğilmişti. Yakılmamış uzun purosu hâlâ ağzındaydı.

İris şefkatle: "Gabrielciğim lütfen beni dinle" dedi. Gabriel zar zor gözlerini kaldırdı. "Onlara katılalı daha bir sene bile olmamışken kendini 137 ile bir tutman çok saçma. Onları tanımıyorsun bile. Oysa beni biliyorsun. Benimle yeniden sevişmeyi hiç düşünmediğini söyle, sana söz veriyorum Marius'e öğrenmek istediği her şeyi anlatacağım."

Gabriel dışarıdan görülebilecek şekilde elektriğe kapılmış gibi sarsıldı. Günlerdir aklını ipotek altına almış sorulardan biri aydınlanmıştı ama bu zifirî bir karanlığı da beraberinde getirmişti. "Sofia gölgemin daha belirgin olduğundan bahsetmişti. Şimdi anladım. O şehvetin tepesinde talan ettiğim Sofia'nın bedeni üzerinden İris imgesiydi. Lanet olsun bana. Nasıl bir bok çukurunun içindeyim" diye

düşündüğünde İris hançeri tekrar indirdi: "Günlerdir Sofia ile sevişirken aslında beni düzüyordun, değil mi?"

Büyük bir mide bulantısına eşlik eden dehşetli bir ateş basması yaşayan Gabriel dörtnala kaçmakla ona verilen tarihi görevi devam ettirmek arasında bocalarken İris acımasızca konuşmaya devam etti: "Sana kendilerini nasıl anlattılar, sana ne gösterdiler bilemem ama 137 dedikleri yapı, iki bin yıllık bir hezimet öyküsünden başka bir şey değil. Büyük Sır Üstadı'na asistan seçerken bu kadar dikkatsiz olan bir güruh sende güven uyandırıyorsa, buna bir şey diyemem ama bizim tarafta böyle hatalar olmaz."

Gabriel bir anlığına kendini o kadar ezik hissetti ki buna alışkın olmayan bünyesi bütün gücüyle isyan etti. Alaycı bir sesle; "İyi ki hata yapmıyorsunuz. Posta güverciniyle haberleşmek ne demek ya? Hem de bu çağda. Bütün SESHAT sistemine nüfuz edebilirken neden bir Truva atı yerleştirip öyle haberleşmediniz?" diye konuştu.

İris sevindiğini belli etmemek için kendini zor tuttu çünkü çok değerli ikinci bilgiye de ulaşmıştı. "Desti'yi ele geçirmişler. Bana gönderilen son talimatlar da ellerinde demektir. Ogam yazısı olduğunu anlamaları zaman alacaktır ama fazla sürmez. Çok az zamanımız kaldı. Acaba 6 da yakalandı mı? Gerçi zayıf bir ihtimal. Yakalansa önce onu çözerlerdi ve bu sorguya gerek duymazlardı. Bu durumda 6 görevini yapana kadar zaman kazanmalıyım" diye düşünürken gülümseme taklidi yaparak; "Ne güvercini Gabriel? Ne dediğini anlamıyorum" diye konuştu.

Aynı anda R.G.; "Aha! İlk defa yalan söylüyor!" diye konuştu. Aslında bunu Esliba'ya söylemişti ama ondan bir yanıt alamayınca bir gözünü monitörden ayırmadan başını ona doğru çevirdi. Esliba artık ayakta durmuyordu. Yerde bağdaş kurmuştu. Simsiyah başında biriken boncuk büyüklüğünde ter taneleri seçiliyordu. Yüzü acı çekiyor gibiydi. Gözleri tamamen kapalı, ağır ağır derin nefesler alıyordu.

R.G.; "İyi misin Esliba Kardeş?" diye sordu ama yine cevap alamadı.

Gabriel de terliyordu ama bu sorunlarının en küçüğüydü. İris'in onun elini okşadığını fark ettiğinde yıldırım çarpmış gibi kendini geriye doğru attı. Büyük bir panik hâlinde "Ne zaman ona bu kadar yaklaştım? Elimi okşamasına nasıl izin verdim? Ne oluyor? Halüsinasyon mu bunlar?" diye deli düşünceler aklını talan ederken istemsizce kameraya doğru

baktı. Bu bir yardım çığlığıydı. R.G.'nin upuzun beyin hücrelerinde kıvılcımlar uçuştu. Hemen yerinden fırlayarak Esliba'ya ulaştı. "Esliba, Esliba" diye bağırırken onu omuzlarından tutup sarstı. Esliba çok bitkin bir hâlde gözlerini açtı. Zar zor; "Ne yaptıysam nüfuz edemedim. İris... O, o... Onun devasa ruhsal bir kalkanı var... Bütün çabamı bana geri püskürttü... Çok güçlü, inanılmaz güçlü..." diyebildi ardından yorgunluktan gözlerini kapadı.

R.G. sorgu odasına uçtu desek yeridir. Gabriel, Esliba'dan farklı bir durumda değildi. İris bir yılan gibi tısladı: "Tekrar hoşgeldin R.G. Kardeş."

R.G. son derece otoriter bir sesle; "Ruhsal ya da fiziksel, kılını kıpırdatırsan kadın demem dişlerini eline veririm" dedi. Söylediklerinde son derece ciddi olması ya da Gabriel'i odadan çıkarmak için koluna girmesi sonucu değiştirmeyecekti: İris Meydan Muharebesi büyük bir hezimetle sona ermişti. Fakat galiba subaylardan birinin aklında bu hâlâ çok kesin değildi.

Kapıya yaklaştıklarında Gabriel, R.G.'nin kulağına bitkin bir sesle; "Lağım" diye fısıldadı.

R.G. durup İris'e doğru baktı. Sırtı onlara dönük vaziyette kıpırdamadan dümdüz karşısındaki boş duvara bakıyordu.

R.G. şansını denemeye karar verdi. Zaten kaybedecekleri bir şey kalmamıştı. Alay yüklü bir sesle; "Anlaşıldı, sen iyilikten anlamıyorsun İris. Madem bizimle uzlaşmak gibi bir derdin yok, bu durumda bizim de işimize yaramazsın. Buradan çıkar çıkmaz bize bülbül gibi şakıdığın bilgisini dünyada bizi tanıyan tanımayan kim varsa hepsine yayacağım. Bu elbette her şeyi bilen Unani maymununun da kulağına gidecektir. Sonra da seni paketleyip ona teslim edeceğim. Lağımlarda çürümeye hazırlan İris Kardeş" diye konuştu.

İris o kadar şiddetle geri dönüp onlara baktı ki ister inanın ister inanmayın ikisi de istemsizce irkildiler. İris'in gözlerinden fışkıran cehennem ateşleri bir volkan patlamasını taklit ediyordu.

R.G. sevindi; "Doğru yere vurduk. Bakalım ne dökülecek?" diye düşünüp umutla bekledi ama umduğunu bulamayacaktı.

İris sessiz ve boş bakışlarla onu süzmekle yetinmişti. R.G. çıkmadan önce bir deneme daha yapmaya karar verdi. Yılışık bir sesle; "Bari şu lağımların adresini ver de sevginden orana burana sığdıramadığın

Gabriel ile ziyaretine gelelim. Hindistan'da mı? Kalküta'da mı yoksa? Geliriz bak yeter ki söyle" diye sordu.

İris ona saklamaya dahi ihtiyaç duymadığı bir iğrenme ifadesiyle baktı ama cevap vermedi. Yine gözlerinden öfke saçıyordu.

R.G. bu sefer alaycı bir sesle; "Yok değil, anladım. Bu Unani maymununun takıntı yaptığı Büyük İskender'in geçtiği yerlerden birinde olmasın? O Hindistan'a girmemişti, o nedenle orada olamaz. Doğru mu bildim kız?" diye üsteledi.

R.G., İris'in en küçük açığını yakalamak için ona o kadar güçlü bir şekilde kilitlenmişti ki ateş basmasını fark bile etmedi. Son bir cümle kurmaya hazırlandı. "Makedonya'dan çıkıp sırasıyla Türkiye, Suriye, Mısır, Irak, İran gezsek bulur muyuz? Ya da hangisi, sen söyle..." demeye çalışırken ani bir yılgınlık tüm bedenini sardı. İşte o anda başına gelmekte olanları kavradı ve kolundan tuttuğu Gabriel ile hızla odadan çıkmak için hareketlendi.

Arkalarından gelen İris'in tekdüze sesi küçük odanın duvarlarında yankılandı: "Tat vermeyecek kadar kolay lokmalarsınız. Sizinle işim bitti. Benden bilgi mi istiyorsunuz? Bunun tek yolu var. Her şeyi anlatacağım ama sadece Sofia'ya anlatacağım. O bana gelmeden bir daha yanıma uğramayın."

R.G. kapıyı kapatırken son bir kez İris'e baktı. Gözlerini kapamış, başı hafif öne eğik, bir put gibi kıpırdamadan duruyordu.

Marius'ün sesi titriyordu desek yeriydi: "Yok artık!"

R.G. son derece mutsuz bir ifadeyle; "Maalesef Büyük Sır Üstadım" diye cevap verdi.

Frer Jean şaşkınlıkla; "Ne yani İris bir ruhçu mu şimdi? Bizden saklamayı nasıl başarmış ki? Hatta Efendi Djü-dschi'den?" diye sordu.

R.G.; "Ruhçu olup olmadığından emin değilim ama Esliba'nın müdahalelerini engelleyecek bilgiye sahip olduğu kesin" diye cevap verdi.

Marius bezgin bir ifadeyle tekrar; "Yok artık!" dedi.

Frer Jean sorusunu yenilerken bu kez çok daha can alıcı bir soru sordu: "Efendi Djü-dschi'den saklamayı nasıl başarmış ve engelleyebiliyorsa neden tatbik edemiyor?"

Bütün bakışlar hâlâ mahcubiyet içinde kıvranan Esliba'ya yönelince genç adam hiç istemese de konuşmak zorunda kaldı: "Arketipin doğası gereği. Bir rodeoda boğaya binmek gibi düşünün. Boğanın üzerinde tutunup düşmemek başka bir şey, boğayı yönlendirip mesela onu saldıkları kamaraya geri sokmak başka bir şey."

Örneği beğenen Marius gülümserken; "Bu durumda İris'in yeteneklerinin kapasitesiyle ilgili bize söyleyebileceğin bir şey var mı?" diye sordu.

Esliba kısa bir düşünme arası verdikten sonra; "Çok güçlü. Hiçbir duygusunu ya da kompleksini izole edemedim. Dominantların dahi orada olduklarını teyit edemem. Sanki tamamen steril bir ruha sahipti. Doğada böyle bir şey yoktur. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum, çok özel bir yetenek olduğu aşikâr demekle yetineyim. Üstelik özel olduğu kadar çok iyi eğitilmiş olmalı" diye cevap verdi.

R.G.; "Unani'nin talebesi ne olacaktı, kreş öğretmeni mi?" diye araya girdi.

Gabriel; "Benim burada bir şey ilave etmem gerekiyor. İris'i doğru tahlil etmek için gerekli olabilir. İris yakalanmadan önce benle her buluştuğunda ateş basması yaşadığımı söylediğimi hatırlarsınız. Ben sorgu sırasında aynı ateş basmasını yine yaşadım!" diye açıklarken R.G. dayanamayıp müdahil oldu: "Vay anasını. Lağımların yerini sorduğum zaman aynı şey benim de başıma geldi."

Gabriel kaldığı yerden; "Hiç şaşırmam. Şimdi biz bu ateş basmalarını bana verdiği ilaçlı kahvelere bağlamıştık ya, bu bana artık pek olası gelmiyor. Ya da hem ilaçlı kahveler hem de başka etkiler birlikte uygulanmış..." diye devam etti.

R.G. cümlesini tamamladı: "Çünkü sorgu odasında sana o zımbırtıları içirmesi imkânsızdı. Hassiktir!"

Kısa bir sessizlik yaşandı. Ardından Esliba son derece sıkkın bir sesle; "Galiba size kötü haberlerim var. Şimdi öğrendiğim ateş basması meselesi, olayı farklı bir boyuta taşıyor. Tetiklenen bir arketipin en tipik özelliğidir ateş basması. Sorgu sırasında olanlara da bakacak olursak R.G. Kardeşin hiç ihtiyaç yokken Goetellmann'ı sorması, Gabriel Kardeşin posta güvercininden bahsetmesi, belli ki ruhsal müdahalelere maruz kalmışsınız. Bu durumda İris'in, Unani'ninkilere benzer yeteneklere sahip bir ruhçu olması çok büyük ihtimal" diye konuştu.

Frer Jean dayanamayıp; "Yahu bu ne iştir anlamıyorum. Ağaçta mı yetişiyor bu ruhçular. On milyon kişiden sadece bir tanesi ruhçu doğar. Onların da yarısı ya korkudan ya da tembellikten yeteneklerini geliştiremez, güdük kalır, çürüyüp giderler. Ne yani bunların hepsi mi Unani ile çalışıyor? Garip hem de çok garip..." diye söze girse de ardından gelen sessizlik bir öncekinden biraz daha uzun sürdü.

Marius kaygılı ama otoriter bir sesle; "Unani kadar güçlü değildir umarım. Aksi takdirde Kam Kul'a olanlar herhangi birimizin başına gelebilir. Hemen tedbir almalıyız. Sukbaator'u uyarın. Hiçbir nöbetçi onunla yalnız kalmasın ve hissettirmeden mümkün olduğu kadar sakinleştirici vererek uyutalım" diye konuştu.

Frer Jean talimatı yazarken Sukbaator içeri girdi. Saygılı bir sesle; "Büyük Sır Üstadım, bilgilendirme yapacağım" diye konuşurken Marius devam etmesi için gerekli izni el işaretiyle çoktan vermişti:

"İris hanımefendi yemek yemeyi reddediyor efendim. Neden böyle yaptığını sorduğumda benimle alay edercesine halkımın ananesinde var diye cevap verdi efendim."

R.G. istemsizce gülümsedi; "Beslenmeyen birine gizlice sakinleştirici vermeyi unutabiliriz. Kadın büyük bir şeytan. Biz hamlemizi yapamadan o karşı hamlesini yapıyor. Aklımızı da okuyor olmasın?" diye konuştu.

Gabriel çok huzursuzdu. Neticede o bir akademisyendi ve bu içine yeni müdahil olduğu bıçak sırtı karmaşık ilişkiler dünyası kuantum alanlarından çok daha tekinsizdi. Umutsuzca; "Hem aklımızı okuyor hem de bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor. Bir şeyler karıştırıyor, belli. Bağlı olduğu masadan bile bir şeyler hazırlıyor, inanılmaz bir şey" diye söylendi.

Frer Jean merakla sordu: "Bu durumda Gabriel'e tutkun değil miymiş? O da mı numara yani? Kriptonit falan..."

Cevabı bilen olmadığı için kimseden ses çıkmadı. Bir süre sessizlikten sonra R.G.; "O belli değil de bu kadın durup dururken bize ruhçu olduğu bilgisini verme riskine niye girdi ki? Doğru soru bu bak. Buna cevap bulmaya çalışalım. En büyük hezimetten bile bir fayda sağlanabilir" diye konuştu.

Frer Jean dramatik bir sesle; "Hepimizi halletti, bir Sofia Kardeş kaldı. Onun peşinde işte" dedi.

R.G. ciddiyetle; "O kadar basit olamaz. Ne yapacak Sofia'yı?" diye cevap verdi.

Jean; "Gabriel'in ona yaptıklarını anlatıp onları ayıracak, bireyleşmeyi sekteye uğratacak işte. Baştan beri olayı bu değil miydi?" diye konuştu.

Gabriel mahcubiyetten başını önüne eğerken Frer Marius; "O kadar basit olamaz" diye konuştu.

R.G. tekrarladı: "Evet olamaz."

İçinde bulunduğu tatsız durumdan uzaklaşmaya çalışan Gabriel düşünmeye çalıştı. Ardından son derece ciddi bir sesle; "Zaman kazanıyor" dedi.

Marius ile R.G. aynı anda kaşlarını kaldırdılar. R.G.; "Çok güzel bir fikir. Bir şeyler olması için bir süreye ihtiyaç var ve o buna imkân tanımak için bizi oyalıyor. Çok mümkün. Peki, bu ne olabilir?" diye konuştu.

Marius, Sukbaator'a dönerek; "Ne olduğunu buluncaya kadar bizi en üst seviye güvenliğe çıkar. İhtiyaç duyarsan yedekleri de göreve çağır. Ada içinde ve dışında kuş uçmasın" diye talimat verdi. Ardından gülümseyerek; "Gölge ve dostları hariç tabii" diye ilave etti.

"Arketipler insanlığın gizli hazinesidir. İnsanlık, tanrılarını ve şeytanlarını, öngörülerini ve güçlü düşüncelerini hep bu hazineden çıkarıp almaktadır. Arketipler hazinesi olmadan insan, insan değildir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Aktif İmgelem

"Siz ikiniz, dünyanın en şanslı çifti olabilirsiniz."

Heretica Pessima, Sofia ve Gabriel'le konuşuyordu. Yine *Sağaltıcı Kitaplar Odası*'nda toplanmışlardı ama eğitim henüz başlamamıştı.

Gabriel şakayla karışık; "Yine ne yapmışız Heretica Kardeş, efendim?" diye sordu.

Heretica aynı şakacı tonla; "Sizin kabahatiniz Sofia Kardeşi bulmuş olmak, Sofia Kardeşinki ise size 'evet' demiş olması. Siz Eros'un araçları ve kurbanlarısınız" diye cevap verdi.

Sofia gülerken; "Şansımız nereden geliyor o zaman?" diye sordu.

Heretica; "İşte buradan" diyerek kapıda yeni beliren Efendi Djüdschi'yi işaret etti.

Efendi içeri adımını atıp; "Birbirinden genç üç kardeşle bu odada buluşmak çok değerli. Dengeniz daim olsun. Nasılsınız?" diye konuştu.

Heretica keyifle; "Efendi Kardeş, bugün bütün vaktini size ayırarak büyük nezaket gösterdi ve gördüğünüz gibi durum siz gençlere bir şey öğretmekle de sınırlı değil, çünkü yaşlı kadınlara da son derece nazik davranıyor" dedi.

Hep birlikte gülmeleri kısa sürdü çünkü Efendi koltuğa otururken; "Hangi budala bu işlere bulaşır bilmem ama aktif imgelem öğrenmek istemişsiniz. Son söyleyeceğimi başta diyeyim. Çok ama çok dikkatli olun" diye konuştu.

Sofia merakla; "Onu fark ettik efendim ama biliyorsunuz yetiştirilme tarzım nedeniyle ben meraklı bir insanım. O yüzden neden dikkatli olmamız gerektiğini merak ediyorum" dedi.

Efendi sakalını sıvazladı ve çatallı sesiyle usul usul konuştu: "Aktif imgelem herkes için değildir. Yeterli zaman tanınarak ve büyük bir sabırla tecrübeli birinin gözetiminde ilerlemek gerekir. Patolojik bireylerde ve özellikle de nadir olmayan gizli şizofreni vakalarında oldukça tehlikeli olabilir ve bu nedenle ciddi bir kontrol mekanizması gerektirir. Aktif imgelemin çalışma prensibi bilinçli zihnin kasıtlı olarak zayıflatılması ve engellenmesine dayanır. Bu da zayıf egosu ya da çok baskın bir kompleksi olan kişilerde ruhun yitirilmesi gibi facialara yol açabilir."

Sofia'nın mesleki merakı ağır basınca; "Yani bir psikozu tetikleyebilir mi demek istediniz?" diye sordu.

Efendi; "Tamamen öyle. Psikopatiye eğilimi olan bir hastanın aktif imgelem içine girmesi gizli bir psikozu serbest bırakabilir" diye cevap verdi.

Sofia bir şey diyemeden Gabriel atıldı. Sitemkâr bir sesle; "Ya konuştuklarınızı anlayamadığım için kusuruma bakmayın ama önce şu aktif imgelem nedir, nasıl uygulanır bunu netleştirsek de ben de katılım sağlasam" diye konuştu.

Efendi gülümsedi: "Gabriel Kardeş tamamen haklı. Önce onu aydınlatalım: Aktif imgelem, en basit tabirle uyanıkken rüya görmek demektir. Daha doğru ifade etmem gerekirse uyanıkken hayal etme edimi içinde kalmaktır. Temel olarak uyanık görülen bir rüya olduğunu söyleyebiliriz. Rüya ile farkı, bilinçli zihnin aktif olma imkânı bulmasıdır. Bilinçdışımız her türlü şeyi içerdiğinden, yöntemin çok çeşitli imgeler, bilinçli hafıza malzemeleri, duygular, semboller, insan, hayvan ya da mitolojik figürler, mandalalar gibi karmaşık resimler ve benlik ya da bütünlük imgeleri yani dairesel ve küresel formlar üretebilmesi şaşırtıcı değildir. Teknik anlamda Bilinçdışı'nın

çeperlerinden bilinçdışı içeriğin egoya sızması anlamını taşır. Rüyadan farkı, kişinin aktif bilinçli bir hâlde bulunmasıdır."

Gabriel ciddi bir sesle; "Tamam da hani Bilinçdışı adı üzerinde bilincimizle ulaşabileceğimiz bir yer değildi?" diye sordu.

Efendi soruya memnun oldu. Yumuşak bir sesle; "Öyle ama az önce kurduğum cümlede *çeperlerinden* kelimesi anahtar sözcüktür. Bilinçdışı içeriğin bazı katmanlarına girmek biz fanileri aşar" diye cevap verdi.

Sofia dayanamayıp sordu: "Bu sizin ve babam için de mi geçerli bir durum?"

Efendi çok ciddi bir sesle; "Sevgili Sofia, bu sorunuza cevap vermemin size hiçbir faydası olmaz. Babanız kuralları koyarken son derece analitik düşünen ve mecbur kalmadıkça engeller çıkarmak istemeyen bir karaktere sahipti. Bu konuda verdiği kararın doğru olduğuna inanıyorum. Bu nedenle başka bir soruya geçmenizi rica ediyorum" diye cevap verdi.

Sofia başını sallarken Gabriel; "Bu aktif imgelemle ilgili somut bir örnek rica edebilir miyim? Öyle daha kolay anlıyorum" diye konuştu.

Efendi; "Bugün *Kırmızı Kitap* diye adlandırdığımız eser aslında Jung'un aktif imgelem ya da uyanıkken rüya görme deneyimlerinin dokümantasyonundan ibarettir" dedi.

Gabriel; "Geçen gün Frer Jean, bunun için Jung'un psikoloji ve psikoterapi disiplinine bıraktığı en değerli miraslardan biridir demişti. Jung'un keşfi herhâlde?" dedi.

Efendi; "Değil. Jung 1913–14 yıllarında terapi seanslarında kullandığı metotlar yeterli gelmeyince imge üretimini arttırmak amacıyla aktif imgelem ile çalışmaya başlamıştır. Jung meşhur etmiştir ama Kadim Mısır'da bile kullanıldığı bilinmektedir. Habakkuk[66] aktif imgelem yoluyla bilgi aldığını bile söyler" dedi.

Gabriel; "O zaman bu teknik kendiliğinden bulunabilir bir şey, öyle mi?" diye sorunca ilk defa birebir Gabriel deneyimi yaşayan Efendi Djüdschi gülümsedi.

66 Habakkuk kitabı, Tanah'taki *On İki Küçük Peygamber* kitaplarının sekizincisidir. Peygamber Habakkuk ile ilişkilendirilir ve muhtemelen MÖ VII. yüzyılın sonlarında yazılmıştır. İçinde üç konu barındıran kitabın ilk iki konusu Gnostik Ölü Deniz Parşömenleri'nde de bulunmuştur.

Yumuşak sesiyle; "Gabriel Kardeşin ünü gerçekmiş. Benim için ne büyük mutluluk" dedikten sonra gülümseyip; "Ah aklıma düşene bak. Hafif bir senkronisite yaşandı. Gabriel Kardeş sorunuza cevap verirken mesleğinizin en ilginç kişiliklerinden birini kullanacağım" dedi.

Gabriel merakla; "Kim?" diye sordu.

Efendi; "Wolfgang Pauli" diye cevap verdi. Ardından; "Jung ile terapiye başlamadan önce kendi başına bu tekniği öğrendiğini söylemeliyim" diye ekledi.

Gabriel küçük bir kahkaha attı. Keyifli bir sesle: "Her taşın altından bizimkiler çıkıyor. Ya Pauli ya da Bohr" diye konuştu.

Efendi Djü-dschi; "Tek çıkanlar onlar da değil. Aktif imgelem spontane oluşabildiği gibi bazı teknikler kullanılarak dışarıdan da harekete geçirilebilir. Nikola Tesla spontane olanlardan biriydi. Çocukluğunda bile var olan bir özelliği vardı. Modellerini test etmek için deney yapmaya gerek duymazdı. Çünkü modelleri gözü önünde belirir ve çalışırlardı. Üstelik onları durdurup tekrar çalıştırabilirdi" dedi.

Gabriel ile Sofia aynı anda; "Vay be!" dediler.

Gabriel; "Peki, bu aktif imgelem nasıl yapılıyor?" diye sordu.

Efendi Djü-dschi; "Hazır olanlar için metodu özetleyeceğim. Ama şunu bilin ki bu çölden geçmeye benzer. Yolun sizi götüreceğini düşündüğünüz yer sadece serap da olabilir. Tekinsiz bir muhitten geçer gibi kedi adımlarıyla yürümek en doğrusudur" dedikten sonra kısa bir süre sessizce düşündü ve ardından şöyle anlattı: "Özellikle yeni başlayanlar, hele hele sizin gibi Batılı zihinler için bu işin temel iki kuralı vardır. Kural 1: Ne gelirse gelsin ona izin verip gözlemle. Kural 2: Hareket ediyorsa takip et."

Gabriel dayanamayıp; "Neden Batılı zihinler için dediniz?" diye sorunca Heretica'nın simyacı sesi işitildi: "Efendi Kardeşin bitirmesini bekleyelim Gabriel Kardeş."

Efendi kaldığı yerden devam etti: "Hepsini anlatacağım. Aktif imgelem kararlılık ve sebat talep eden bir metottur. Telefon dâhil olası dikkat dağıtıcı unsurların tamamını ortadan kaldırırsınız, tercihan gece vakti sessiz bir yerde oturup en az otuz-kırk dakikanızı ayırırsınız. Zihninizi boşalttığınızda ve hayal gücünüz için boş bir alan yarattığınızda artık hazırsınızdır. Bu noktada çok önemli bir uyarım var. Zihninizin dağılmasına karşı direnmeniz çok önemlidir. Önyargısız

almaya hazır olun çünkü bir kez yargılamaya ve düzenlemeye başlarsanız ardından tahminler yapmaya başlarsınız ve bunun sonucunda her şeyi mahvedersiniz. Ruhun gerçekten de ihtiyacı olan her şeye sahip olduğuna inanırsanız başarı şansınız artar. Söylemeye çalıştığım, mantık ve rasyonel akıl yerine bir rüya veya başka bir fantezi-imge ile başlarsınız ve sadece onu yakalayıp ona sürekli bakarak konsantre olursunuz. Başlangıç noktası olarak kötü bir ruh hâlini de kullanabilir ve ardından bunun ne tür bir fantezi-imge üreteceğini veya bu ruh hâlini hangi imgenin ifade ettiğini bulmaya da çalışabilirsiniz. Daha sonra dikkatinizi yoğunlaştırarak bu imgeyi zihninizde sabitlersiniz. Genellikle bu imge değişecektir, çünkü sadece onu düşünmek bile onu canlandırır. Değişiklikler her zaman dikkatle not edilmelidir, çünkü bunlar bilinçdışı arkaplandaki psişik süreçleri yansıtır. Bunlar bilinçli hafıza malzemesinden oluşan imgeler şeklinde ortaya çıkar. Bu şekilde bilinç ve Bilinçdışı küçük de olsa ortak bir paydada birleşmeye başlar."

Gabriel; "Bir, bir dakika. Soru sormamaya niyetliydim ama kaybolup duruyorum. Bu da bizi bir yere götürmeyecek. Ne dediğinizi netleştirmem lazım. Şimdi konsantre olup bir imge bekleyip onu takip mi edeceğiz? Onu tam anlamadım" dedi.

Efendi sakince; "Eğer gelen bir yapraksa ve hareket ediyorsa onu takip edersiniz Gabriel Kardeş. Bir aslan belirir ve gelip ayaklarınızın yanına yatarsa her hareketini takip edersiniz. Tanıdığınız ya da tanımadığınız biri konuşursa izler ve dinlersiniz. Ağzından çıkan her kelimeyi takip edersiniz. Çünkü o dünyada bir şey hareket ettiğinde, konuştuğunda ya da otonom olarak bir şey yaptığında, bu Bilinçdışı'nın kendisini gösterdiği andır. O canlıdır ve nereye gidiyorsa siz de oraya gitmelisiniz" diye açıkladı.

Gabriel; "Bu noktada aktif olarak harekete geçmem mi gerekiyor? Yani o gördüklerimle iletişime mi geçeceğim" diye sordu.

Efendi gülümsedi: "Kesinlikle hayır. Az önce Batılı zihin saptamasını bu nedenle yaptım. Burada aktif olup yine de herhangi bir şeyi gerçekleştirmeye çalışmamalısınız. Biliyorum bu dediğimi anlamak ve yapmak rasyonel Batılı zihinler için son derece zor bir mesele."

Gabriel gülümserken; "Son derece önyargısız bir şekilde sizi dinliyorum efendim" dedi.

Efendi; "Arketipsel düşündüğü için paradoks durumlara uyum konusunda Doğulu zihin Batılı zihne nazaran daha başarılıdır. Gerçi siz de kuantum dünyasını biliyorsunuz. Dolayısıyla bunu bir nevi fizikteki süperpozisyon prensibi gibi düşünebilirsiniz. Çinliler buna *Wu Wei* ya da eylemsizlik yoluyla eylem der. Aktif imgelem yapan kişinin yaşadıklarına dışarıdan, tarafsız bir şekilde bakarken aynı zamanda psişenin kurgusunda rol alan ve acı çeken bir figür olması paradoksu kolay aşılabilir bir durum değildir. Çünkü rasyonel akıl her zaman devreye girip illa da bir şeyleri çözmek ister. İşte bu noktada ego bilinci sadece yolumuza çıkan bir engeldir. Bu nedenle Jung, bazı hastalarından bunu yapmalarını istediğinde bir miktar boyun eğme ya da kızgınlık hissi yaşadıklarını söylemiştir" diye açıkladı.

Gabriel; "Vay vay vay. Süperpozisyon iyi örnek" dedi.

Efendi devam etti: "Bilinçdışını en kullanışlı biçimlerinden birinde örneğin, spontane bir fantezi, bir rüya, irrasyonel bir ruh hâli, bir aşırı duygu durumu veya benzeri bir şey bulup onunla çalışırsınız. Ona özel bir dikkat yöneltirsiniz, tam konsantrasyon sağlayıp değişimlerini objektif olarak gözlersiniz. Kendinizi bu göreve adamak için hiçbir çabadan kaçınmamalısınız. Özerk psişe kendini gösterdiğinde muhtemelen sizi şaşırtacaktır. Şaşırmamayı seçip dışarıdan ona ait olmayan hiçbir şeyin içine girmesine izin vermezseniz Bilinçdışı'nın size el vereceğinden emin olabilirsiniz. Bakın Gabriel Kardeş, bu fantezinin gerçekleşiyor olması psişik bir gerçekliktir ve psişik bir varlık olarak sizin gerçek olduğunuz kadar gerçektir. Ne azı ne fazlası."

Gabriel; "Bu *Wu Wei* meselesine dönmek istiyorum..." dedi.

Efendi "olur" manasında başını salladı: "Kendini dramanın içine yerleştirmek çok önemlidir çünkü sürecin gerçeklik kazanmasına yardımcı olur. Ancak şunu ilave etmeliyim. Bu durum aynı zamanda yaşanan fantezinin eleştirilmesini de mümkün kılmalıdır. Bu sayede kişi kontrolden çıkma eğilimine karşı etkili bir denge kazanacaktır."

Gabriel üzgün bir tonda; "Şimdi battık işte. Hiçbir şey anlamadım" dedi.

Efendi usulca devam etti: "Bilinçdışı'na dalıyorsunuz Gabriel Kardeş, ne bekliyordunuz ki? İnanın bana aç köpekbalıklarıyla dolu bir havuza dalmanız daha az tehlikelidir. Bakın içinizde meydana gelen değişiklikleri yani fanteziyi gözlemlersiniz ve bu noktada tüm

eleştirileri askıya alırsınız, çünkü rasyonel zihin eyleme kesinlikle karışmamalıdır. Ama aynı zamanda olup bitenleri mutlak bir tarafsızlıkla gözlemleyebilmemizin tek yolu eleştiri kapısını açık tutmaktır. Kişi içinde bulunduğu ruh hâlinin mümkün olduğunca bilincinde olmalı, hiç çekinmeden ruh hâline dalabilmeli ve ortaya çıkan tüm fantezileri ve diğer çağrışımları kâğıda not etmelidir. Fantezinin mümkün olan en özgür şekilde oynamasına izin verilmeli ancak nükleer fiziktekine benzer bir tür zincirleme reaksiyon başlatarak duygulanımın yörüngesinden çıkmasına izin verilmemelidir. Anlatabildim mi?"

Gabriel; "Kısmen. Peki neden böyle oluyor?" diye sordu.

Efendi: "Kendi evinde kendisinden başka efendiye tahammülü olmayan ego-bilincinin giderilemez kaygısından kaynaklanıyor. Söyleyeceğim ne kadar ironik olsa da bilinçli zihin Bilinçdışı'na engelleme uyguluyor. Bir zamanlar Jung şuna benzer bir şey söylemişti: *Benliğin her zaferi ego için bir hezimettir*. Yine aynı Jung az önce açıkladığım bu, *oyunda rol alan karşısında tarafsız izleyici* ikili doğasının aktif imgelemin olmazsa olmazı olduğunu defalarca söylemiştir. Neden mi? Çünkü kişisel katılımımızın farkında olmadan sadece görünenlere bakarsak imge akışı ânında durur ve neredeyse hiçbir şey olmaz. Ancak ve ancak kendinizi oyunculardan biri ve oyunu da gerçek olarak görürseniz sonuç alırsınız. Kişisel tepkilerinizle sürece dâhil olmak zorundasınız."

Gabriel: "Peki süreç herkeste aynı mı işliyor?"

Gabriel yine nokta atışı yapmıştı.

Efendi: "Görsel tipler, içsel bir imgenin üretileceği beklentisine odaklanırlar. Kural olarak, böyle bir fantezi-imge mutlaka ortaya çıkacaktır. Bu dikkatlice gözlemlenmeli ve yazılı olarak not edilmelidir. İşitsel-sözel tipler genellikle sözcükler duyarlar. Bunlar başlangıçta görünüşte anlamsız cümlelerin sadece küçük parçaları olabilir. Ancak bunlar da dikkatlice not edilmelidir. Aslında aktif imgelem görme ve duyma ile sınırlı değildir ama burada bu konuya girersek çıkamayız."

Gabriel; "Anladım. Peki bu bizim ne işimize yarayacak?" diye sordu.

Heretica çok uzun süre sustuğuna kanaat getirmiş olacak ki öğretmen sesiyle araya daldı: "Şu anda ve epey uzun bir süre daha sizin

hiçbir işinize yaramayacak Gabriel Kardeş. Sofia ise zaten uzun zamandır bu işin içinde."

Gabriel şaşkınlıkla dönüp Sofia'ya baktı; "Gerçekten mi?" diye sordu.

Sofia sırıtırken kısaca; "Eh on beş yıl kadar" diye cevap verdi.

Gabriel; "Eee o zaman sen artık ustalaşmış olmalısın. Beraber çalışabiliriz..." demeye yeltendi ama Heretica'nın simyacı sesi taş duvarlarda çınladı: "Öyle bir şey olmayacak!"

Gabriel yaramaz bir çocuk gibi sırıttı. Muzipçe; "Peki, yarayacağı zaman neyime yarayacak Heretica Kardeş" diye sordu.

Heretica öğretmen sesine dönüp şöyle konuştu: "Aktif imgelem bir yığın bilinçdışı materyali gün ışığına çıkarır, olaylar hakkında yeni bir içgörü veya bilinçli farkındalık sağlar, fakat en önemlisi başımızın belası projeksiyonları bilinçli hâle getirmeye yarar. Projeksiyon konusunu artık biliyorsunuz değil mi Gabriel Kardeş."

Gabriel ufak bir kahkaha attı: "Artık öğrendim efendim."

Heretica: "Hah iyi o zaman. Aktif imgelem projeksiyonlarımızla birlikte nevrotik semptomlarımızı tanımamıza da yardımcı olabilir. Böylece bilinç ve Bilinçdışı arasındaki çatışmayı açığa çıkarmaya hizmet edebilir. Bu da gerilimin çözülmesine yardımcı olabilir. Her hâlükârda aktif imgelem, hayatınızda yeni bir gerçeklik yaratır, çünkü daha önce ilgisiz olan duygulanım bilinçli zihnin yardımı ve iş birliği sayesinde artık somut bir fikir hâline gelmiştir. Bu da aşkın işlevin yani bilinçli ve bilinçdışı malzemenin iş birliği yapmaya başlaması demektir. Tabii bunun tehlikesiz olmadığını artık siz de biliyorsunuz. Bu yüzden ruhunu yitirenlerden biri olmamak için ihtiyatlı olmakta büyük fayda vardır. Bilinçdışı beşerî bir varlık değildir. Değerli Büyük Sır Üstadı'nın dediği gibi: Senden olmayan, senin olmayan, kontrol edemediğin bir şeye bulaştığında ne yaparsan yap, ufak adımlarla yap. Ufacık adımlarla!"

"Bir büyücü, tanrılardan bir şey istiyorsa
bir başka şeyden vazgeçmeye hazır olmalıdır."

Anonim bir Druid deyişi

Suil-bheil[67]

Arada bir işitilen son martı çığlıkları yavaş yavaş güvenli yuvalarına çekilirken adaya geceyi davet eden güneş ufukta kızıl bir yarım daire şeklinde okyanusa batıyordu. O okyanus ki –nedendir bilinmez– bugün en ufak bir çalkantıya bile yol vermemesi için efendisi rüzgârdan ricacı olmak için tüm sevimliliğini kullanmakta kararlıydı. Dümdüz bir denizin üzerinde barınaklarını bulmaya çalışan tek tük balıkçı tekneleri de el ayak çekerken Kali odasının penceresinden dışarıya bakıyordu. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. Üzerine basit beyaz bir tunikten başka bir şey giymemişti. Ayakları çıplaktı. Kısa saçlarını az önce yıkamıştı. Sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda Unani'nin tedirgin sesi işitildi; "Bir daha soracağım. İyi düşündün mü kızım? Kesinlikle emin olmalısın. Çünkü bu yapmaya niyetlendiğin şey son derece tehlikeli" diye konuştu.

Kali arkasını dönmeden; "Başka çaremiz var mı ki pederim? Yeterince düşündüm ve kesinlikle eminim" diye cevap verdi.

---

67 Bu bölümün anlaşılması için Kelt mitolojisinde görülen Tanrıça Morrígu'nun bazı niteliklerinin bilinmesinde fayda vardır. Bunun için bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Morrígu" ve "Suil-bheil" maddeleri.

Unani bir kere daha son derece tedirgin bir ses tonuyla; "Çok tehlikeli. Senin için bile çok tehlikeli" diye tekrarladı.

Kali arkasını dönerken; "Sevgili pederim, inanın ki sizi anlıyorum. Ama başka ne yapabiliriz? Bizim yolumuz olmayacaksa onların yolu zaten çıkmaz sokak. Orta yol dediğimiz şey ise uzlaşmak. Harcadığımız bütün o emekleri, bütün o emsalsiz başarılarımızı, mesela Yumurta'yı ya da çocuklarımızı iki bin yıldır konuşmaktan eyleme geçmeyi unutanlarla tereddütsüz mü paylaşalım? Belki üçüncü bir yol vardır. Onu da bu kadar kısa sürede bulmanın tek çaresi..." diye anlatırken bir anda susunca Unani sözünü tamamladı: "Suil-bheil'den geçiyor."

Kali kararlı bir tonda; "Evet... Maalesef kehanet güçlerini çağırmak zorundayım. Ben de daha kolay bir yol olmasını tercih ederdim ama sizin de bildiğiniz gibi böyle bir yol yok pederim" diye ekledi.

Unani başını eğdi. Kali pederini bu kadar çaresiz görmeye pek alışkın olmadığı için biraz vicdan muhasebesi yapmaya başlamıştı ama bu uzun sürmedi.

Unani fısıltıya yakın bir sesle: "Bir sorunla karşılaşırsan orada sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun..." diye mırıldandı.

Kali başını salladı ama cevap vermedi. Tekrar pencereye dönüp ufka baktı. Güneş batmıştı. "Zamanı geldi" diye konuştu.

Unani yenilmiş bir komutan edasıyla yerinden kalkıp entarisindeki bir cepten küçük bir şişe çıkarıp ona uzattı. Kali sessizce şişeyi alıp açtı ve muhtevasını bir kerede içti. Küçük sehpanın üzerinde duran dört tane mumu yaktıktan sonra ışıkları söndürüp yere oturdu. Hızla lotus pozisyonuna geçip derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Unani ona en uzak köşeye çekilip oturdu ve dikkatle onu izlemeye başladı.

Kali çok kısa bir süre içinde zihnini tamamen boşalttı. Zaten doğuştan gelen bir yetenekle bu işi daha beş yaşındayken bile kolaylıkla yapabiliyordu. Ardından içinde aylardır büyüyen ve onu bu seansı yapmaya mecbur eden çaresizliğin yarattığı ruh hâline odaklanıp bunun kısa sürede bir imge yükseltmesini umut etti. Beş dakika sabırla ve yavaş yavaş içinden yükselmeye başlayanlara odaklandı. Bu esnada Coibhi Unani kısa bir titreme geçirdi. Bu Kali'nin derinlere dalmaya başladığının bir işaretiydi.

Kali görüntülerin değişmeye başlamasıyla yolculuğun başladığını anladı. Ani bir derin kuyuya düşme hissini çok büyük bir ivmeyle

yükselme duygusu takip etti. Şimdi ağaçların zar zor seçilebildiği bir yükseklikten geniş ve yemyeşil bir ovaya bakıyordu. Kali burayı tanıdığı hissine kapıldı ama tam olarak neresi olduğunu çıkaramadı. Odaklanabileceği, hareket eden bir nesneyi beyhude aradı. Çok yüksekteydi ve hiçbir şeyi seçemiyordu. Nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama hemen vazgeçti. Zihninin dağılmasına izin vermeden sabırla bekledi. O esnada bulunduğu yükseklikten saniyeler içinde alçalarak yeşil ovaya doğru yaklaşmaya başladı. Artık çocukluğundan beri çok iyi tanıdığı Boyne Vadisi'nin üzerinde olduğunu anlamıştı. Vadiyi ortasından kesen Boyne Nehri'ne odaklanıp onu takip etmeye başladı. Nehrin ilk kıvrımında neolitik Dowth Geçiş Mezarı'nın yeşille kaplanmış yıkıntılarını gördü. Yakalayıp odaklanabileceği, hareket eden herhangi bir varlık aradı ama yine başarısız oldu çünkü koca vadi sanki her türlü canlıdan arındırılmış, steril bir ortama benziyordu. Nehirden ayrılarak kuzeye doğru yöneldiğinde hava aniden kararda. Artık puslu bir havada yağmurun çiselemeye başladığı bir ortamda siyah bulutlar arasından vadi zar zor seçiliyordu. Kali sabırla bekledi. Genelde hareket eden bir imge bulup ona odaklanması çok daha çabuk gerçekleşirdi ama nedense bu sefer öyle olmamıştı. Kısa bir süre sonra bu sefer 17 irili ufaklı dairesel küçük anıt mezarın çevrelediği Knowth höyüğünü gördü. Artık Brú na Bóinne ayaklarının altında uzanıyordu. Aşağıya doğru daha dikkatli bakmaya çalıştığında kendini ürkütücü bir fırtınanın içinde buldu. Korkunç bir yağmurun altında kalmıştı. Kulak zarını delecek kadar güçlü gök gürültüsü silsileleri içinde kendini koruma içgüdüsüyle ellerini başının üzerine koymaya çalıştı ama o anda dehşetli bir yıldırım üzerine düştü. Acıyı hissettiği anda Unani de oturduğu yerde kıvrandı. Kali bir iki kere derin titremeler geçirip başını istemsizce sağa sola salladı. İlk defa tanık olduğu bu duruma endişelenen Unani çaresiz bir surat ifadesiyle onu izlemeye devam ediyordu. Yıldırımın acısı geçmeden bu sefer daha şiddetli bir yıldırım tabir caizse üzerine yağdı. Kali boğuk bir ses çıkardı. Unani dişlerini sıktı. Yüzü perişan bir hâldeydi. İkinci yıldırımın acısı biraz hafifleyince ilk defa yaşadığı bu deneyimden artık tedirgin olmaya başlayan Kali son bir çabayla odaklanabileceği bir şey aradı ama kesif yağmurun içinde hiçbir şey göremez olmuştu. Bu esnada insani olamayacak kadar ürkütücü bir hayvan çığlığı işitti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kendini boşlukta aşağıya düşerken buldu. Bütün motorlarını kaybetmiş, son sürat yere çakılmakta olan bir uçak misali düşüyordu. Her geçen saniye sürati daha

da artarken toprağa doğru hızla yaklaştığını ve bir kurtuluş yolu olmadığını idrak etti. O kadar hızlı düşüyordu ki toprağa çakılmasına saniyeler kaldığını düşündü. Bir anlığına aklının güvenli sularına dönmeyi istedi ama eylemsizlik yoluyla eylem tecrübesi buna müsaade etmeyecekti. Düşüşün artık toprağa çarpmasıyla sonlanacağı son anlarında fırtına yerini aniden güneşli bir bahar sabahına bıraktı. Artık Dowth ve Knowth ile üçgen oluşturan son köşe Newgrange'in su sarnıcını andıran oval kubbesinin tepesinin tam ortasında yalnız başına oturuyordu. Güneş gökte pırıl pırıl parlarken meltemi andıran hafif bir rüzgârın beyaz tuniğinin üzerinden süzülüp geçtiğini hissetti. Etrafta kimsecikler yoktu. Küçük bir rahatlama hissinin yardımıyla Kali hemen hareket eden bir şeyler aradı. Bu sefer fazla beklemesi gerekmeyecekti çünkü iki metre kadar önünde simsiyah bir karga gözlerini ona dikmişti. Belirgin şekilde mavi olan gözleri, gagasının kenarındaki ten rengi doku ve kan kırmızısı ağzı ile çok tedirgin edici bir hayvandı. Kirli görünen soluk tüyleri bu izlenimi daha da güçlendiriyordu.

Kali hemen dikkatini yoğunlaştırarak kargayı zihninde şabitleyip bir şeyler olmasını bekledi. Gerçekten de karga başını bir iki kere sallayıp kırmızı ağzını konuşuyormuş gibi açıp kapattı. Yavaş adımlarla sağa sola sallana sallana dairesel mezarın etrafını dolaşmaya başladı. Kali hemen onu dikkatle takip etti. Bir süre sonra karganın anıt mezarın girişinde bulunan yan yatmış menhir görünümlü taşın üzerinde durduğunu fark etti. Kali benliğinde ne var ne yoksa hepsini attı ve karga ile bütünleşti. O anda karga çok büyük bir çığlık attı. Çığlığın bir insan sesini taklit etme çabası Kali'nin dikkatinden kaçmamıştı. Kali sadece izlemeye devam ederken "ne gelirse gelsin kabulümdür" diye içinden geçirdi. Tam o esnada karga boğuk bir sesle konuştu: "Emin misin?" Koca Kali dondu kaldı. Kısa bir tereddüt ânı yaşadığını söylemeliyiz. Ama bu çok uzun sürmedi. Süremezdi de çünkü karga havalanıp gidecek gibi kanatlarını kaldırmıştı. Kali eylemsizlik yoluyla eylem prensibinin dışına çıkmasını gerektirecek bir durumla ilk defa karşılaşıyordu. Aklını ve muhakemesini bu işe karıştırırsa imgenin ânında yok olacağını adı gibi biliyordu. Bunu riske etmesi mümkün değildi. Bu nedenle sadece tekrar niyetlendi: "Ne gelirse izin veriyorum!"

Kali üstünde oturduğu zeminin içinden geçerek aşağıya doğru süzüldüğünü, daha doğrusu aktığını hissetti. O kadar ki içinden

geçmekte olduğu çim, toprak ve taş dokularının bütün vücuduna sürtündüğünü hissetmişti. Şimdi az önce tepesinde oturduğu Newgrange'in içindeydi. Yukarıdayken izlediği karganın durduğu giriş kapısını şimdi içeriden görebiliyordu. Aşağıya doğru baktı. O da aynı karga gibi üzeri spiral şekillerle süslenmiş büyük bir taşın üzerinde oturuyordu. Bunu fark ettiğinde gelişme sağladığından artık emin olmuştu. Ortam son derece loştu. Kali odaklanabilmek için kargayı aradı ama onun yerine başka bir şey buldu. Ona bakmakta olan kırmızı gözlü beyaz bir yılan. Yılanlara son derece saygı duyan Kali bunu da pozitif bir gelişme olarak algıladı.

Yılan, dilini çıkarıp uzunca titretti. Kali kıpırdamadan durup onu izlemekle yetinmeliydi. Yılan sonunda tıslayarak yükseldi. Gitgide büyümeye başladı. O kadar ki Kali yanında bir çocuk gibi kalmıştı. Ağzını açıp hançeri andıran ön dişlerini gösterdi ve büyük bir süratle Kali'nin üzerine atıldı. Sıradan biri büyük ihtimalle burada teslim olurdu ama Kali bazı yönlerden avantajlı doğmuştu. Bu yüzden kılı bile kıpırdamadı. İster inanın ister inanmayın yılan geriye doğru çekilirken gülümsedi. Yavaşça ufaldı ve Kali ile aynı boya geldiğinde insani bir sesle; "Emin misin? Bundan sonrası kader diyarı" diye sordu. Kali bu sefer düşünmedi bile, sadece daha önce yaptığı gibi niyetlendi: "Ne gelirse gelsin, kabulümdür."

Kali daha niyetlenmesini bitirmeye fırsat bile bulamadan düşmeye başladı. Bu sefer dakikalarca havada döne döne düştü. Nefessiz kaldığı hissi gittikçe büyüdü ve artık kendinden geçeceğini düşündüğü anda baş aşağı hâlde havada asılı kaldı. Hafif bir kıpırdama hareketiyle dönmeye niyetlendi ama buna gerek kalmadı. Artık havada değil, Amazon ormanları kadar sık ve yüksek ağaçlarla kaplanmış bir korudaydı. Nemli toprağın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Göğe doğru uzanan devasa ağaçların tepelerinin giderek ufalıp gökte kaybolduğunu gördü. Işık zar zor aşağıya ulaştığından etrafını seçmekte zorlanıyordu. Hafif bir titremeyi takip eden büyük bir tedirginlik dalgası Kali'yi çepeçevre sardı. Tekinsiz bir ortamda bulunduğunu anlamak için kâhin olmasına gerek yoktu. Uzun bir kurt uluması işitildi. Gözleri karanlığa biraz alışınca Kali yattığı yerden kalkmadan kargayla yılanı aramaya başladı. Tek umudunun onlardan birini bulup kendisini çıkışa yönlendirmeleri olduğunu artık idrak etmişti. Yoksa bu kargışlı yerde ruhunu bırakıp yitecekti. Epey bir süre kargayla yılanı beyhude aradı

durdu. Zaman ilerledikçe bir kapana kısıldığı gerçeği yavaş yavaş benliğini sarmaya başlamıştı. Geri dönmeyi düşündü ama buna cesaret edemedi. Ne kadar derine indiğini bile bilmiyordu. Bir an için ölümü düşündü. Kısacık bir an. Sonra anadilinde içinden; "Ni fhuil an sa bhas ach athraghadh beatha"[68] diye geçirdi.

Cümlenin bitmesiyle geçen saliseler içinde bir karış önünde nefes almakta olan bir varlığın mevcudiyetini hissetti. Bu "şey" o kadar yakındı ki nefesini yüzünde hissediyordu. Büyük bir tedirginlikle geriye çekilmek için çabaladı ama sırtı toprağa dayalıydı. Kali kaçmakla kalmak arasında bocalarken bir an sonucu ne olursa olsun aklın güvenli sularına dönüp yok olmayı düşündü. Ama içinde gittikçe büyüyen bir sezgi onu bunu yapmaktan alıkoymuştu. Varlık o kadar büyüktü ki Kali sadece çok küçük bir kısmını görebiliyordu. Zaten yattığı yerden daha fazlasını görmesi de pek mümkün değildi. Varlık yavaşça sağa sola aşağı yukarı hareket ederek sanki soyu tükenmiş bir hayvanmış gibi onun her bir santimetre karesini büyük bir merakla inceliyordu. Yoksa kokluyor muydu? Kali tüm cesaretini toplayarak sabırla bekledi. En nihayetinde dakikalar sonra varlık geri çekildi. Kali başını yerden hafifçe kaldırarak ona doğru baktı. Gördüğü karanlık yüzlü bir kadındı. Kali ne yaptıysa kadının yaşlı mı genç mi olduğunu anlayamadı. Sadece kızıl saçlı olduğundan emin olabilmişti. Çok büyük kanlı gözleri vardı. İnsani bakışları olmayan gözlerdi bunlar. Kadının sağ omuzunda mavi gözlü karakarga, solunda ise kırmızı gözlü beyaz yılan duruyordu. Üçü de kıpırdamadan ona bakıyordu. Kali bir süre onları izledi ve sabırla bir harekette bulunmalarını bekledi. Sonunda kadın, etrafını vahşi kurtların sardığı yeni doğmuş bir bebek görmekten daha dehşet uyandırabilecek bir sesle; "Adhradh"[69] dedi. Der demez de tekrar Kali'ye aralarında bir karış kalacak kadar yaklaştı.

Doğrusu anadilinde kendisine hitap edilmesi Kali'yi biraz rahatlatmıştı. Yine de buna nasıl cevap vereceğinden çok emin değildi. Kısa bir süre ne yapabileceğine karar vermeye çalıştı. Kadın eğilmiş, yüzünü yüzüne dayadı dayayacak, kanlı gözlerle ona bakıyordu. Kali daha fazla bekleyemeyeceğini anladı ve tamamen içgüdüsel bir hareketle yerinde yavaşça doğruldu, ardından içinden; "Adhradh Dia-

---

68 Ni fhuil an sa bhas ach athraghadh beatha (Kelt.): Ölümde, yaşamın değişmesinden ya da farklılaşmasından başka bir şey yoktur.

69 Adhradh (Kelt.): Tapınma.

bean-ion Adhradh Ven-ion"[70] diye geçirdikten sonra öne doğru eğilerek bacaklarını altına çekti. Şimdi bir top böceğini andırırcasına kendi içine yuvarlanmış hâlde kıpırdamadan duruyordu. Alnı nemli toprağın üzerinde bir süre sessizce bekledi. Dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Kali hata yaptığını düşünmeye başlamıştı ki kadın aynı tonla; "Bean-feasa"[71] diye konuştu. Bunu işiten Kali aceleyle ayağa kalktı. Kadın tekrar uzaklaşmıştı. Hemen sağ elini göğsünün üzerine koydu ve kadına saygılı bir ifadeyle bakarak içinden; "Bean-draoi.[72] Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali" diye geçirerek kendini tanıttı.

Kadından hiçbir tepki gelmedi ama kadının omuzundaki karga kanatlarını açtı ama uçmak yerine şekil değiştirerek başka bir kadına dönüştü. Kali dikkatle baktığında kadınların tek-yumurta ikizi gibi tıpatıp birbirlerine benzediğini gördü. Az sonra aynı görüntü tekrarlandı. Bu sefer yılan da bir kadına dönüşmüştü. İkizler artık üçüz olmuştu!

İşte tam o esnada Kali sarsıldı çünkü sonunda *Hayalet Kraliçe* ile karşı karşıya olduğunu kavramıştı. Bir an içi titredi. İsmini kendi isimlerinden biri olarak almakta sakınca görmediği bir tanrıça ile kurallarını bilmediği bir âlemde burun buruna gelmişti. Bu iyi bir şey miydi yoksa ölümüne sebep olacak bir hadsizlik miydi, doğrusu tahmin bile edemiyordu. Ama daha önce çalışan bir yöntemi olduğuna göre onu tekrarlayabileceğini düşündü. Tekrar öne doğru eğildi ve içinden "Adhradh Dia-bean-ion Badb! Adhradh Dia-bean-ion Macha! Adhradh Dia-bean-ion Nemain! Adhradh Dia-bean-ion Morrígu!" diye geçirdi.

Üç kadın aynı anda, daha doğrusu eşzamanlı gülümsediler ama bu öyle bir gülümsemeydi ki cehenneme açılan bir mağara ağzını andırıyordu. Artık üçlü statüsüne yükselmiş olan kadınlara bir kere daha bakınca Kali belki de hayatında ilk defa gerçekten korktu. Çok dikkatli ve ondan çok daha saygılı olması gerektiğini biliyordu, çünkü burada şu anda üzerine bastığı çim kadar değeri yoktu. "Şüphesiz yaşayan bir tanrının eline düşmek dehşetengiz bir şeydir" diye içinden geçirdiğinde tanrıçalar aynı anda gülmeye başladılar. Tanrıçaların görüntüleri kadın olabilirdi ama gülmeleri daha çok barbar bir kavmin en korkutucu erkek savaşçılarınınkini andırıyordu. Kali gizlisi saklısı

---

70 Adhradh Dia-bean-ion. Adhradh Ven-ion. (Kelt.): Tapınırım Kadın Tanrı. Tapınırım Kraliçe.
71 Bean-feasa. (Kelt.): İlim kadını.
72 Bean-draoi (Kelt.): Kadın Druid.

kalmadığını o anda anladı. Geldiği noktada ne yapacağını, nasıl devam edeceğini bilmez bir durumdaydı. Bugüne kadar doğal ya da sonradan öğrenilmiş hiçbir bilginin burada geçerliliği yoktu. Kaybolmuş ve organsız kalmıştı. O anda tanrıçalardan biri tekrar mavi gözlü kargaya dönüştü. Hemen ardından yılan da geri geldi. Kali son bir umutla bunlardan en az birisinin hareket etmesini ve onu izleyerek bildiği sulara geri dönmeyi umdu ama bu da hüsranla sonuçlanacaktı, çünkü hareket etmek yerine hepsi birden aynı anda konuşmaya başlamıştı. Farklı şeyler söylediklerinden olsa gerek Kali bölük pörçük birkaç kelimeden başka bir şey anlamadı. Tanrıçalar derin bir yarın doğuracağı yankılı seslerle tekrar tekrar konuştular. Kali yakaladığı bir iki kelimeye dayanarak bu sefer ne istediğini sormuş olabileceklerini düşündü. Umut küçük bir göz kırpmıştı. Kali tane tane içinden "Go meadaighe Dia an carnan"[73] diye geçirdi.

Bunu işiten karga hâlâ kadın görünümünü koruyan üçüncü tanrıçaya dönüp baktı. Yılan da ona döndüğünde Kali bir şeyler olacağını anladı. Sabırla bekledi ve nihayetinde kadın tanrıçanın beyaz bir sığıra dönüştüğünü gördü. Kali titredi. Sığır bir süre önce kurban ettiği öküzlerin tıpatıp aynısıydı. Sığır öne doğru iki adım attıktan sonra gök gürültüsünü andıran boğuk bir sesle böğürdü. Ardından üç tanrıça birden; "Bohur-na-bo-finne. Leaba-na-bo-finne"[74] diye konuştu.

Kali donup kaldı. İçine düştüğü tuzağı yeni fark ettiği için kendine kızsa da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yine de talep ettiği bilgi karşılığında neyi kurban vereceğini bilmeden bir karar vermek de o kadar kolay değildi. Tereddüt içinde geçen bir iki dakikalık süre tanrıçaların boğuk sesiyle kesildi: "Fe Dhraoid-heachd"[75]

Kali'nin istese de istemese de kaçabileceği bir yer kalmamıştı. Druid kardeşleri kadar kendi kaderine de artık razı olmuştu. Derin bir iç çekip sakince; "Fior" diye konuştu. Anlaşma mühürlenmişti!

Kali kendi sesini duyunca irkildi ama tanrıçalar hâlâ karşısındaydı. İşte o anda aslında çok iyi bildiği bir gerçeği bir kere daha idrak etti. Yaşadıkları gerçekten daha gerçek bir dünyada geçiyordu. Artık sıra, ne

---

73 Go meadaighe Dia an carnan (Kelt.): İlahlar düşmana karşı bize başka zaferler vererek birikimlerimizi arttırır mı?

74 Bohur-na-bo-finne. Leaba-na-bo-finne (Kelt.): Beyaz sığırın yolu. Beyaz sığırın ölüm taşı/sunağı. Kurban.

75 Fe Dhraoid-heachd (Kelt.): Druidizm altında veya Druid usulü.

verdiğini bile bilmediği anlaşmanın alacak kısmını tahsil etmeye gelmişti. Dikkatle karşısında duran ve hâlâ kadın şeklinde bulunan tanrıçaya odaklandı. Tabii ki onun anavatanın koruyucusu kabul edilen, savaş ve annelik özellikleri nedeniyle yaşam ve ölüm arasında denge kurmuş halkın refahını simgeleyen Macha olduğunu biliyordu. Savaşın ruhunu temsil eden karga Badb ve savaşın karanlık yönünü temsil eden dehşet veren yılan Nemain ile birlikte Macha dünyevi ve uhrevi iki dünyanın tek bir dünya olarak bağlanmasını, yani ölüm ve doğum döngülerini temsil ediyordu. Bunu da Morrígu'nun olayları, özellikle de vahim nitelikteki olayları önceden bildirme yeteneğiyle, kısacası kader ve kehanetle olan bağlantısıyla yapmaktaydı.

Kali dünyayı ve onun kaderini yöneten daha büyük güçlerle derin bağları olan tanrıçanın konuşmasını bekledi ama yine hüsrana uğrayacaktı. Macha kollarını yana doğu açıp karga ile yılanı yanına çağırdı. Kali büyük bir dikkatle onların yapacakları en ufak bir harekete odaklanmıştı. Fazla beklemesine gerek kalmadı. Tanrıçalardan Badb yavaşça büyüdü, büyüdü ve dev bir karga hâlini aldığında korkunç bir çığlık attı. Kali içinden; "Ríastrad"[76] diye geçirdi. Nihayet savaş konusuna gelebilmişlerdi. Kali; "Bualadh?"[77] diye sordu. O anda Macha şekil değiştirerek muhteşem beyaz bir ata dönüştü. Şaha kalktıktan sonra çok büyük bir süratle dörtnala koşmaya başladı. Saniyeler içinde karanlık ormanın içinde yok oldu. Artık karşısında sadece karga Badb ile yılan Nemain kalmıştı. Kali sorusunu yineledi. Yılan ve karga onun boyuna erişinceye kadar büyüdü. Sonra karga yılana, yılan da kargaya dönüştü. Kali şaşkınlıkla bakakaldı. Yılanın tekrar kargaya karganın da tekrar yılana dönüşmesi üzerine Kali bunun beklediği cevap olduğunu idrak etti.

İdrak etmesiyle birlikte yükselmeye başladı. Saniyeler sonra korunun üzerinden aşağıya bakıyordu. O kadar hızlı yükseliyordu ki midesi bulandı. Gözlerini kapadı. Hız arttıkça üzerindeki basınç da artıyordu ve en nihayetinde öyle bir noktaya geldi ki Kali'nin gücü tükendi.

Kali baygın bir hâlde geriye doğru yuvarlanıp tok bir ses çıkararak ahşap parkenin üzerine düştü. Unani yerinden bir ok gibi fırlayıp onu kollarına alıp gürledi: Kelenn!

---

76 Ríastrad (Kelt.): Savaş çığlığı. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Morrígu" maddesi.
77 Bualadh (Kelt.): Savaş.

Kelenn'in odaya girmesi sadece üç saniye alacaktı. Hemen Kali'yi başını yukarıya gelecek şekilde yatırdılar. Unani; "Meşe Suyu iksiri" diye talimat verdi. Kelenn hazırlıklıydı. Cebinden şişeyi çıkarıp ona uzattı. Unani dikkatli bir şekilde şişeyi Kali'nin ağzına dayayıp yavaş yavaş döktü. Ardından başında beklemeye başladılar. Dakikalar geçmek bilmedi. Unani gözlerini bir an olsun kızından ayırmadı. Elini tutarak sabırla bekledi. En nihayetinde on dakika kadar sonra Kali hafifçe kıpırdadı. Unani'nin yüzü aydınlandı. Yumuşak bir sesle; "Buradayım kızım, gel" diye konuştu. Kali dudaklarını hafifçe açıp kapadı. Unani tekrarladı: "Buradayım kızım." Bir iki dakika sonra Kali yavaşça gözlerini açtı. Oda aydınlıktı. Fısıltıyla; "Pederim sabah mı oldu?" diye sordu. Unani şefkatli bir sesle; "Evet, on iki saattir yoktun" diye cevap verdi. Kali doğrulmaya çalıştı ama bunu yapamayacak kadar güçsüzdü. Tekrar geri yattı. Unani; "Acele etme kızım. Kader diyarında on iki saat geçirip geri döneni bugüne kadar hiç görmedim. Büyük ihtimal hiç olmadı. Dinlenmen şart" dedi. Kali mırıldanarak; "Anlatmam lazım, konuşmalıyız, cevaplar..." demeye çalıştı ama cümlesini bitiremeden gücü tükendi ve derin bir uykuya daldı.

On saatlik deliksiz bir uykudan sonra nihayet hava kararmaya yakınken uyandı. Gözünü açtığında sırayla başını beklemiş olan Kelenn ile Coibhi Unani'nin gülümseyen yüzleriyle karşılaştı. Unani neşeli bir sesle Kelenn'e dönüp; "Hemen yemek getirsinler" talimatı verdi. Kali alçak bir sesle; "Yemek yemeğe zaman yok pederim. Hemen konuşmalıyız" dedi.

Unani; "Bir çorba getirsinler, hazır olduğunda içersin" diye cevap verince Kelenn saygıyla selam verip odadan çıktı.

Kali hemen oturması için eliyle babasına işaret etti. Unani yanına oturdu. Kali dramatik bir sesle; "İlk defa böyle bir şey yaşadım ve bir daha da yaşayacağımı zannetmiyorum pederim" dedi. Unani tedirgin bir yüz ifadesiyle başını salladı.

Kali devam etti: "Kimlerle muhatap olduğumu bilsen..."

Unani çok sıkıntılı bir sesle; "Büyük başlardan biri olmalı, yoksa on iki saat sürmezdi" diye araya girdi.

Kali fısıltı hâlinde; "Badb, Macha ve Nemain desem?" diye cevap verdi.

Unani istemsizce yerinden kalkarken dramatik bir sesle; "Morrígu!" dedi.

Kali başını salladı. Unani son derece rahatsız olmuştu. Merakla; "Bu ne demek oluyor? Yıllar önce kendi adlarını seçme zamanın geldiğinde sana sormuştum ve sen daha düşünmeden hemen Morrígu demiştin. Bu bir tesadüf olamaz ya. Bana baştan tüm yaşadıklarını anlatmanı istiyorum" dedikten sonra tekrar Kali'nin yanına geri oturdu.

Kali, Boyne Vadisi'nden başlayarak tüm yaşadıklarını en ince detayına kadar tek tek anlattı. Unani pürdikkat onu dinlerken yüz ifadesi defalarca şaşkınlık, tedirginlik ve korku arasında gidip geldi. En nihayetinde Kali sustuğunda çok ciddi bir sesle; "Çok büyük badire atlatmışsın. Hayatta kaldığına şükretmelisin" dedi.

Kali duygusuz bir sesle; "Farkındayım" diye cevap verdi.

Unani kısa bir süre sessizce düşündü, ardından; "Kurban olarak ne verdiğini bilmiyoruz. Peki karşılığında ne aldığını biliyor muyuz?" diye sordu.

Kali sakince; "Bir şeyler sezinliyorum ama birlikte yorumlarsak daha doğru olur pederim" diye cevap verdi.

Unani başını salladı. Alçak bir sesle; "Seni huzura kabul etmelerinden önce üç kere sınavdan geçmişsin. Birincisi Boyne Vadisi üzerinde yağmur, gök gürültüsü ve yıldırımlarla, ikincisi ilk serbest düşüş sırasındaki fırtınayla, üçüncüsü yılanın saldırısıyla sınanmışsın. Bunlardan birinde aklına yenilip hareket etseydin üç dakika sonra yanımıza dönmüş olurdun" dedi.

Kali; "Tamamen aynı fikirdeyim" dedi.

Unani devam etti: "Peki hem kargaya hem de yılana ayrı ayrı, üstelik önü açık biçimde, hem de üç kere, istedikleri gibi davranma ruhsatı vermek ne demek kızım? Ne gelirse gelsin kabulümdür beyanı çok büyük bir cesaret örneği değil mi? Hiç senin yapacağın türden bir davranış değil."

Kali başını salladı. Sıkıntılı bir sesle; "Normal şartlarda gelenlerle nasıl baş edeceğimi biliyordum. Bu çok farklıydı. Gafil avlandım sayılır. Karga gelince de arkasından diğerlerinin geleceğini hele hele üçünün bir varlıkta, Hayalet Kraliçe ile burun buruna geleceğimi tasavvur bile edemedim" diye açıkladı.

Unani kaşlarını kaldırıp dudaklarını büktü: "Olanlar olmuş. Umarım bu yaşadıkların seni yeni deneme maceralarından alıkoyar. Bütün Druid halkının sorumluluğunu taşıdığını unutmamalısın."

Kali; "Beni ne kadar da iyi tanıyor" diye düşündü.

Unani ciddi bir sesle konuşmaya devam etti: "Hayalet Kraliçe'nin inancımızda neyi temsil ettiği açık. Yaşam ve ölüm, kader ve özgür irade, güç ve kırılganlık gibi temel kavramlara savaşların sonuçlarını önceden bildiğine dair genel kabul görmüş inanışı eklersen neden seni huzura kabul ettiği de anlaşılır. Aktif imgeleme başlarken neye odaklandın?"

Kali; "Çağ Dönümü öncesi içinde bulunduğumuz çaresizliğe, bu nedenle vermek zorunda kalacağımız kararların bende yarattığı ruh hâline odaklanarak girdim. Anında Boyne Vadisi'ne çıktım" diye cevap verdi.

Unani; "Eh inancımızın en büyük mabetlerinden biri, üstelik bir mezar. Sonra karga gelmiş. O da bizde savaş ve ölümün sembolü olduğuna göre çok da yanlış yere çıkmamışsın. Ama bunlardan daha önemlisi, kuşlar genellikle ölüm ve sonrasında dönüşüm alametleri olarak kabul edildiğinden burada Morrígu'nun diğer özelliği önplana çıkıyor" diye konuştu.

Kali ciddi bir sesle; "Kehanet değil mi?" diye sordu.

Unani; "Evet. Onun varlığının yaklaşmakta olan çatışma ve kargaşanın sinyalini verdiğine inanılır ya" diye cevap verdi.

Kali; "Evet, dediğiniz gibi niyetlendiğim soru ile gelen imgeler birbirine son derece uyumlu" dedi.

Unani; "Morrígu'yu oluşturan Badb, Macha ve Nemain üçbirlik yapısı sende bir şey çağrıştırdı mı?" diye sordu.

Kali gülümsedi. Ciddi bir sesle; "Sorduğun sorunun cevabını biliyorsun pederim. Ben kimin kızı, kimin talebesiyim? Böyle bir bağlantıyı atlamam mümkün mü? Kurmayı başardığım, daha doğrusu birlikte kurduğumuz *Unani Denge Yasası* ve *Birleşik Gerçeklik Muhayyilesi* dâhil yeni toplum yapımızın iki temel sütunundan biri: Hindistan'ın Trimurti'si"[78] diye cevap verdi.

---

[78] Hinduizm'deki üçbirlik düşüncesine Trimurti denir. Bunlar Brahma, Vişnu ve Şiva'dır. Brahma yaratıcıdır, Vişnu koruyucu, Şiva ise yok edici veya dönüştürücüdür. Kali, Şiva'nın yoldaşı ya da eşidir. Hinduizm'de Lord Şiva, transandantal gerçekliğin sessiz, tevekküllü yönüyken, Kali

Unani, kızına gururla baktı: "Bu durumda Brahma eşittir Macha, Vişnu eşittir Badb ve Şiva eşittir Nemain. Yani Hinduizm'de Lord Şiva transandantal gerçekliğin sessiz, tevekküllü yönüyken, Kali dinamik yönü olduğuna göre savaşın kaosunu ve düzensizliğini temsil eden çatışmanın karanlık yönü Nemain onunla nitelik olarak da eşleşiyor demektir. Bu da bizi Nemain eşittir Kali'ye götürür. Bunlar kesinlikle tesadüf olamaz. Ayrıca bu eşleşmeler bile nereye doğru gittiğimizi gösteriyor. Görebiliyor musun?"

Kali büyük bir merakla: "Bir dakika. Bu durumda yıllar önce, hatta daha çocukken Kirke, Morrígu, Bhowani ve Kali isimlerini kendime ad olarak seçerken o zamanlar hiçbirimizin tam olarak tanımadığı Hindistan'ın ruhsal geleneğinden Bhowani ve Kali'yi seçmemle Kelt köklerimizin yüzlerce ismi içinde Morrígu'yu tercih etmemin bugün geldiğimiz büyük yol ayırımında bize bir etkisi mi oldu demektir?" diye sordu.

Unani hiç düşünmeden dramatik bir sesle; "Bu kaderinde olan bir şey kızım. Kendini Morrígu'ya tanıttığında ne demiştin: Bean-draoi. Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali. Değil mi? Yıllar önce henüz ufacık bir kızken bilinçsizce seçtiğin isimler bunlar olmasaydı kabul görmeyeceğine, hatta ve hatta oradan geriye dönemeyeceğine kalıbımı basarım" diye konuştu.

Uzunca bir sessizlik oldu.

Ardından Unani ciddi bir sesle; "Peki tanrıça sorduğun soruya neden cevap vermek ihtiyacı hissetti? Hâlbuki seni geri gönderebilir, görmezden gelir, hatta cezalandırabilirdi?" diye sordu.

Kali kısa bir süre düşünüp; "Karşılığında bir şey alacağı için olabilir mi?" diye cevap verdi.

Unani kesin, kararlı bir tonda; "Hayır. O, kararı verdikten sonra oluşmuş bir talepti. Ananemizde de var. Belki de son bir sınavdı" dedi.

Kali merakla: "O zaman neden?" diye sordu

Unani kendinden emin bir tonda; "Çünkü o abartılı cesaretinle burun buruna gelmeyi başardığın Hayalet Kraliçe dünyayı ve onun kaderini yöneten daha büyük güçlerle derin bağları olan bir varlık. Morrígu hem yıkım hem de yeniden doğuşla ilişkili değil mi? Bu durumda onun

dinamik yönüdür. Bu dinamizm, tanrıçanın yakıcı yönünün beslenmesi için canlı yaşam öğesine ihtiyaç duyar.

etkisinin savaş alanının ötesine uzandığını kabul etmeliyiz. Bunun temel nedeni nedir? Kader ve kehanetle olan bağlantısıdır. *Böylece o diğerlerinden farklı olarak hem savaşın hem de kaderin ilahı olmuştur*" diye açıkladı.

Kali biraz kafası karışmış hâlde; "Bundan ne anlamalıyız?" diye sordu

Unani ciddiyetle devam etti: "Bir ekleme yapayım, anlayacaksın. Morrígu'nun genellikle göz ardı edilen diğer hayati niteliği, egemenlikle olan bağlantısıdır. Savaşlar çoğu zaman toplumların dönüşümüne ve yeni liderlerin ortaya çıkmasına yol açmaz mı? İşte onun savaş üzerindeki bu etkisi çatışmaların sonuçlarını tahmin etmekle sınırlı kalmaz. *Bireylerin ve ulusların kaderlerini şekillendirmeye kadar uzanır.* Sen ona ne sordun? 137 ile olan savaşımızda ne yapabileceğimizi, doğru mu? Eh o da buradan kendine vazife çıkardı. Ne olduğunu bilmesek de işte ondan bir cevap aldın."

Kali; "Beal adına! Hiç bu yönünü düşünmemiştim" diye bağırdı.

Unani devam etti: "Bizim ve geçmişteki bütün Kelt toplumlarında egemenlik ülke ve yöneticilerinin refahıyla derinden iç içe geçmiş hâldedir. Morrígu'nun mitolojik hikâyelerdeki varlığı genellikle krallar ve kahramanlarla derin ilişkilerini de içerir, üstelik onların yönetmeye ehil olup olmadığını denetleyen ve onları aynı sana yaptığı gibi teste tabi tutan bir yapısı vardır."

Kali bu sefer daha yüksek sesle; "Beal adına!" diye bağırdı.

Unani kısa bir süre bekledi, ardından dramatik bir sesle; "*Buna bağlı olarak ehil olmayan yöneticilere meydan okuyarak onları değiştirme ve dönüştürme potansiyeli taşır*" diye ekledi.

Kali boş gözlerle pederine baktı. Şaşkınlıkla; "Ne diyorsunuz pederim? Bizimle ilgili olabilir mi?" diye sordu.

Unani duygusuz bir sesle; "Bunu ancak sana verdikleri cevabın ne olduğunu anlarsan çözebiliriz. Sence Macha neden at şekline dönüşüp koşarak kayboldu? Seni niçin diğer ikisiyle yalnız bıraktı?" diye sordu.

Kali; "Bence az önce anlattığınız gibi Badb ve Nemain'in temsil ettikleri nitelikleri yüzünden olmalı. Macha, Morrígu'yu doğal dünya ile yaşam ve ölüm döngülerine bağlar, doğru değil mi? Macha, mitolojimizde hem annelik hem de savaşla ilişkilendirilen, yani doğum ve ölümü bir varlıkta birleştiren özel bir Tanrıça. İşte Macha ayrılınca üçbirlik vasfı düaliteye indirgenmiş oldu. Yani Triad, Dyad hâline

dönüştü. Bu da karşıt çiftlerine, yani dünyevi bir sıfata indirgendiler demektir. Uhrevi güçler de olsalar dünyevi bir soru sorduğuma göre karşıt çiftlerinin çatıştığı, yani zaman ve mekânın olduğu bir planın geçerli değerleriyle cevap vermeleri doğal diye düşünüyorum" diye cevap verdi.

Coibhi Unani, Kali'ye büyük bir gururla baktı. İtibar ifade eden bir sesle; "Çok güzel. Peki, Macha ortadan yok olduğunda karga Badb ile yılan Nemain neden senin boyuna erişinceye kadar büyüdü?" diye sordu.

Kali kesin bir ifadeyle; "Onların aslında tanrıçaları değil ama ben ya da benim gibileri temsil ettiklerini anlatmak istediklerini hissetmiştim" diye cevap verdi.

Unani ciddi bir sesle; "O zaman senin kargadan yılana ve ardından yılandan kargaya dönüşmen ve bunun tekrarlanmasının ne anlama geldiğini çözersek kehanetin bize ne dediğini de anlarız" diye konuştu.

Kali oturduğu yerden ayağa kalkarken hınzırca gülümsedi. Hafif de olsa kendini beğenmiş bir sesle; "Galiba bunun anlamını biliyorum pederim" dedi.

"Kuyusu olan biri, bir kova suyu ne yapsın?"

Leonardo da Vinci
Ressam, mühendis, biliminsanı, teorisyen, heykeltıraş, mimar
XVI. yy.

Kutsal Hafıza Kütüphanesi

Kutsal Hafıza Adası'nın büyük balo salonu Orta Çağ'dan kalma kapılarını en ihtişamlı törenlerinden birine yeni açmıştı. Hemen belirtelim ki hazirun özel tören giysilerinin içinde boy gösteren özenle seçilmiş kırk kişiyi geçmiyordu. Bunlar, uzun hayatı boyunca Efendi Djü-dschi ile özel yakınlık kurmuş kişilerden bizzat kendisi tarafından seçilmişlerdi. Doğal olarak hepsinin yaşını başını almış kişiler olmasını beklerdiniz ama aralarında azımsanmayacak sayıda orta yaşlı, hatta genç olanlar da vardı.

Salona hâkim olan duygunun neşe ile karışık bir hüzün olduğunu söyleyebiliriz. Galiba hüzün biraz daha baskındı. Bunun tek nedeni, Efendi'nin emekli olmaya çok yaklaştığını 137'nin içinde bulunan hemen herkesin artık kabullenmesiydi. Kaldı ki uzun tarihi boyunca 137'nin iç çemberinde bulunan üstadların hemen hepsi güncelerini Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne teslim ettikten kısa bir süre sonra büyük sırra doğru yol almakta gecikmemişlerdi.

Sofia, Frer Jean'ın kolunda salona girerken gözleriyle Gabriel'i aradı ama bulamadı. "Daha gelmemiş" diye iç geçirirken odanın içi bir anda müzikle doldu. Sofia sevinçle gülümsedi; "Aha babamın favorilerinden Johann Pachelbel'in Re Majör Kanon'u" diye düşündü.

Merakla salonun ortasına kurulmuş sahnenin üzerinde çalan küçük gruba baktı. Orta Çağ giysileri içinde çok sevimli duruyorlardı. Ayakta çalan üç kemancı kadına eşlik eden bir çello ve küçük ahşap bir orgun arkasında oturan yaşlı bir adam hemen fark ediliyordu. Daha az belirgin olan beşinci biri elinde uzun saplı gitara benzeyen bir enstrüman çalıyordu. Sofia belki de yüzlerce kere dinlediği bu parçanın bildiğinden çok farklı bir tınısı olduğunu fark edince Frer Jean'a dönüp; "Yanlış tondan çalıyor olmazlar değil mi Jean Kardeş?" diye sormak ihtiyacı hissetti.

Frer Jean gülümsedi. Sanki bir sır veriyormuş gibi öne doğru eğilip alçak bir sesle; "Enstrümanlar ve teknik orijinal olduğu için size farklı geliyordur Sofia Kardeş. Bunları en yüksek kaliteyle kaydedilmiş plaklarda dahi bulamazsınız" dedi.

Sofia anlamamıştı; "Orijinal derken?" diye sordu.

Birine bir konuda bilgi vermek için hiçbir şartta tek bir fırsatı kaçırmayan Frer Jean; "Bunlar, 137'nin kadim müzik koleksiyonundan enstrümanlar. Eser, Pachelbel'in biliyorsunuzdur. 1653-1706 yılları arasında yaşamıştır. Bu enstrümanlar da o yıllarda imal edilmiştir. Üç tane barok kemanımız var. Bir tane de barok çellomuz. O küçük sandığa benzeyen ise barok orgumuz. Peki, gitara benzeyen enstrümanı tanıyor musunuz?" dedi.

Sofia; "Hayır, şimdi size onu soracaktım" diye cevap verdi.

Jean gülümserken; "O bir theorbo. Lût ailesinden bir çalgıdır. Uda benzer. Birkaç uzun bas teli taşımak için uzatılmış boynu olan büyük bir ut gibi düşünebilirsiniz. XVII. ve XVIII. yüzyılda diğer enstrümanlara eşlik etmek için kullanılmaktaydı" diye açıkladı.

Sofia heyecanla; "Vay canına. Bunların hepsi en az üç yüz yıllık, öyle mi?" dedi.

Frer Jean gülümsedi. Afacan bir çocuk sesiyle; "Sadece o olsa iyi" dedikten sonra; "Bakın bu sahne şimdi değil de üç yüz yıl önce kurulmuş olsaydı şu an gördüklerinizden farklı tek bir detay göremezdiniz Sofia Kardeş" diye ilave etti.

Sofia şaşkın bir tonda: "Nasıl? Anlamadım" diye sordu.

Jean, Sofia'nın tepkisine çok sevinmişti. Neşeyle; "Müzisyenlerin üç yüz yıl önce kullanılan kıyafetleri giydiğini fark etmişsinizdir ama bu

birebir canlandırmanın en kolay kısmıydı. Bakın, bu eser bir kanon, değil mi? Önce sorayım, kanon nedir?" diye sordu.

Sofia; "Babam tam da bu parçayı dinlerken bana öğretmişti. Bir çeşit çok seslilik kuralı ile yapılmış müzik parçalarıdır, diye hatırlıyorum. Önce lider denen ana melodi çalınır. Bu melodiden belli bir süre sonra eşlikçi denen ve lideri taklit eden ikinci bir melodi çalınmasıyla kanon tekniği ortaya çıkar. Tabii ki eşlikçi, lider melodiyi ya ritim ve ses aralıklarına birebir riayet ederek taklit etmeli ya da ona uygun varyasyonlar sağlamalıdır. Böylece iki kişi aynı parçayı art arda başlayarak aynı zamanda çalmış olur. Bach ve Handel bu tekniği bol bol kullanmıştır" diye cevap verdi.

Jean sevinçle; "Bravo Sofia Kardeş. Daha iyi anlatamazdım. Şimdi başa döneyim. Bu parça Pachelbel'den bir kanon ve onun zamanından kalma enstrümanlar ile çalınıyor, doğru ama onunla sınırlı değil. Şöyle söyleyeyim: Pachelbel zamanında kullanılan yay tekniklerine de birebir uyuyoruz. Kemanların düzeneği mesela. Bakın; telleri, tuşesi, köprüsünü tam olarak görebilirsiniz. Yani enstrümanlar barok düzendedir" diye anlattı.

Sofia merakla; "Barok düzen ne demek?" diye sorunca Jean fırsatı kaçırmayarak uzun bir tuluata girişti: "O çağın yay tekniklerini de kullanıyorlar demek istedim. Kemanlar mesela; telleri, klavyeleri, köprüleri tam anlamıyla görülüyor. Bu kemanlarda çenelik, kıskaç, ince akort vidası gibi metal aksam bulunmadığı için serbest titreşmesi mümkün oluyor. Daha kısa ve daha hafif olan barok yay özellikle tekrarlanan notaların uzun pasajlarında barok esneme de diyebileceğiniz bir yayılım sağlar. O zamanki müzisyenler bunu da notaları tek yay üzerinde çalarak sağlarlardı. Hatta dengeyi ve dokunuşu etkileyen yayı da çok farklı tuttuklarını söylemem lazım."

Sofia bir an küçük orkestraya bakıp heyecanla; "Vay canına! Şimdi fark ettim. Onlar da yayı farklı tutuyorlar" dedikten sonra kısa bir süre sustu ve ardından; "Üstelik her biri yayı diğerinden farklı tutuyor" diye ilave etti.

Frer Jean keyifle ufak bir kahkaha attı: "Çok dikkatlisiniz Sofia Kardeş. Sadece kemanların ses ve rengindeki farklılık yok, aynı zamanda kemancı hanımefendilerin her biri farklı olan teknikleri de nüanslar yaratıyor. Bakın üçü de barok yaylarla barok keman çalıyor ama her insanın kendine özgü sesi ve yay tarzı, her yayın farklı bir şekli

ve dengesi var. XVII. yüzyıl tablolarındaki kemancıları incelerseniz hepsinin diğerinden farklı durduğunu hemen görürsünüz. O çağlarda sesin ve tekniğin bireyselliğine çok değer verilirdi. Bu, müzisyenler ile dinleyicilerin *müziğin seslerini* duymalarını ve takdir etmelerini sağlardı. Ne zenginlik ama... Bakın dar ve parıltılı vibrato, barok org ile büyük uyum sağlar. Burada gördüğünüz küçük org, Alman barok enstrümanları standardında tamamen ahşaptan yapılmıştır ve hava boruları, solist bir ses yerine, yaylılara yumuşakça eşlik edecek şekilde üretilmiştir."

Sofia etkilenmişti. Heyecanlı bir sesle; "Bütün bunları nasıl biliyorsunuz? Nasıl aklınızda tutuyorsunuz? İnanılmaz!" diye araya girdi.

Jean sevinçli bir sesle; "Rahmetli babanız yirmi beş-otuz yıl kadar önce müzik bölümünün başına beni atadığında öğrenmek zorunda kaldık. O zamanlar mahcup ve tembel bir keman amatörüydüm. Hem stil hem de vibrato miktarı, çalma metodu, yayın gerilimi ve artikülasyon yöntemlerini tanımlayan XVII. yüzyılın sonlarında yazılmış barok risaleleri kucağıma veren de bizzat oydu. Sonra da hiç peşimi bırakmadı. İşte böylece ve onun sayesinde okuyarak ve çalarak öğrendik. Üzerimde çok büyük emeği vardır. Ruhu huzur bulsun" diye konuştu.

Biraz ortamın etkisi, biraz da Jean'ın babasını hatırlatıyor olması Sofia'yı son derece duygusal bir duruma sokmuştu. Ağlayacağını fark ettiğinde konuyu değiştirmek için; "İnanılmaz bir insansınız Jean Kardeş. Bir tek kaç hertzde çaldıklarını söylemediğiniz kaldı" demeye kalmadan Jean samimi bir mahcubiyet ifadesiyle; "A=415.3 Hz" deyiverdi.

Sofia şaşırmadı bile, sadece kıkırdayarak gülmeye başladı. Bir süre sessizce ayakta beklediler. Sofia gözlerini salondakilerin üzerinde gezdirmeye başladı. Tanıdığı birileri olup olmadığını merak etmişti ama sonra beyhude bir çaba olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yirmi asırlık 137'nin en yeni üyesi olarak kimi tanıyabilirdi ki? Sonra, Şef Muhteşem Julius'u fark etti. Bir menhir gibi salonun ortasında dikilmişti. Sessizdi ama uzun kollarını sallayarak sağa sola kısa ama kesin işaretler vererek beş kişilik ekibini büyük bir orkestra şefi gibi kusursuz yönetiyordu. Sofia gülümserken ilk bakışta hayranlık uyandıran büyük salonu incelemeye koyuldu. Çok yüksek duvarları olan

bir sekizgenin içindeydiler. Dört yönü gösteren dört köşede birer kapıdan salona girilebildiği aşikârdı. Kapılar en az üç metre yükseklikte olmalıydı. Belki de daha fazla. Ahşap işçiliğinin tepe noktası olma ihtimalleri ise azımsanmayacak bir olasılıktı. Kapı olmayan köşelerin duvarları kim bilir nerelerden kurtarılmış muhteşem fresklerle süslenmişti. Fakat asıl etkileyici olan tavandı. Bir kubbenin altına işlenmiş gökyüzünde renk cümbüşü deseler yeriydi. Çünkü muazzam bir ferforje işçiliğini taçlandıran vitraylar salonu aydınlatmaya yarayan ışığı içeri süzmekle kalmıyor, onu gökkuşağının yedi renginde birden raks ettiriyordu.

"137 ne yaparsa yapsın her zaman belirli bir sembolizmi kullanarak yapıyor. Hatta sembolizme olan tutkuları o kadar açık ki babamdan bana kalan en belirgin hatıra bu özelliği gibi geliyor" diye düşündü. Yoğun muhakeme zamanlarında genelde yaptığı gibi istemsizce yüksek sesle; "Bir sekizgenin dört köşesine dört kapı koymak da böyle bir tutkunun sonucu olmalı..." diye konuştu. Bunu duyan Frer Jean gülümserken; "Ah Sofia Kardeş. Sembolizmi yakalamışsınız. Genelde tek kapı açık olsa da kalabalık törenlerde üç kapının açıldığı da olur" dedi.

O anda Sofia dördüncü kapının diğerlerinden farklı olduğunu fark etti. Her şeyden önce diğerlerinden biraz daha küçüktü ama asıl önemli olanı sanki hiç açılmıyormuş hissini uyandırmasıydı. Gerçekte açılmıyordu da. Daha doğrusu en son 1890 yılında açılmıştı. Ondan sonra bir daha açılmamak üzere perçinlenerek kapatılmıştı. Bunun nedenini öğrenmesine ise çok az zaman kalmıştı.

Sonra aklına Gabriel düştü. "Nerede bu adam? Küçücük adada nereye kayboluyor bir anlasam" diye düşünürken ufak bir alkış koptu. Başını kaldıran Sofia dev kapılardan birinin altından geçmekte olan küçük grubun içinde Gabriel'i tanıdı. Frer Marius'ün hemen yanında, Heretica Pessima'nın koluna girmiş gülümseyerek yürüyordu. Hemen yanlarında asırlık dev Efendi Djü-dschi'nin sağ koluna girmiş R.G.'nin gururlu yüz ifadesi seçiliyordu. Aralarında neredeyse seçilemeyecek kadar küçük kalan Anokhi ise Efendi'nin sağında elini tutmuş yürürken gülümsüyordu. Frer Jean elini kaldırıp onlara işaret etti. Kısa bir süre sonra yanlarına gelmişlerdi.

Sofia saygıyla hepsini selamlarken Efendi Djü-dschi'ye özel bir ihtimam gösterdi. Efendi ona güzel sözlerle karşılık verdi. Şef Julius'un ekibi gotik tepsilerde taşıdıkları küçük mücevher atıştırmalıkları

dağıtırken muhabbetler koyulaştı. Şen kahkaha sesleri yükselirken Efendi'yi tebrik etmek isteyenler sık sık yanına geldiler. O da istisnasız hepsini Sofia ve Gabriel ile tanıştırdı. Tebrikleri aldıktan sonra ince uzun parmağını Sofia'ya doğru döndürerek; "Büyük Sır Üstadımızın değerli Sofia'sı" demesi her seferinde küçük bir gözyaşı damlasına karıştı. Sofia sonunda dayanamayıp Gabriel'e sarıldı.

Tam o esnada müzik kesildi ve kısa bir alkış sesi işitildi. Başını kaldıran Sofia küçük orkestranın önünde kurulu alçak sahneye çıkan R.G.'yi gördü. Daha önce onu hiç bu kadar heyecanlı görmediğini düşündü. R.G. elini havaya kaldırıp bir teşekkür selamlaması yaptıktan sonra kendinden hiç beklenmeyecek kadar duygulu bir sesle şöyle konuştu: "Değerli Büyük Sır Üstadım, değerli fasikül muhafızları ve değerli kardeşlerim, hoşgeldiniz. Bu çok önemli günde bin yıllara dayanan varlığımızın en önemli değerlerinden birini sizlere tekrar takdim etme imkânı bana tanındığı için ne kadar minnettar olduğumu sözcüklerle tarifin imkânsızlığını ifade etmek isterim. Bugün, benim için özel olarak da büyük bir anlam ifade ettiğinden heyecanımı mazur görmenizi dilerim.

Değerli kardeşlerim,

Bugün en yaşlı üyemize, insanlığa adanmış çabamıza yüz yılı aşkın süredir yaptığı katkıları için şükranlarımızı sunmak üzere toplandık. Onun ne kadar özel biri olduğunu hepimiz biliyoruz. O sadece dünyamızın gördüğü en güçlü ruhçulardan bir değil, aynı zamanda büyük bir vizyoner ve imge yorumcusudur. Fetret Devri'nde rahmetli Büyük Sır Üstadımıza verdiği el sayesinde bugün görevimize ve ulvi amacımıza ulaşmak için var olmaya devam edebiliyoruz. Evet, o çok büyük bir öğretmen ama hepsinden öte büyük bir dost. En zorda kaldığım zamanlarda bana ve benim gibi daha nice tilmizine verdiği el sayesinde hayatımıza anlam kattı.

Sevgili kardeşlerim, hepimizin en değerlisi, Yaşlı Bilge Adam arketipinin fiziki dünyamızda vücut bulmuş hâli: Efendi Djü-dschi Kardeş."

Çılgınca bir alkış koptu. Efendi, yavaş adımlarla sahneye doğru ilerlerken R.G.'nin gözlerinden dökülen bir damla gözyaşı kimsenin dikkatinden kaçmadı. R.G. hızla aşağıya inerek velinimetinin koluna girip kürsüye çıkmasına yardım etti. Efendi'nin önünde duran mikrofona gerekli ince ayarları yaptıktan sonra bir adım geri çekildi.

Salonda çıt çıkmıyordu. Efendi uzun sakalını sıvazladıktan sonra gözlerini kısıp kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından bilgeliğin çatallı sesi dalga dalga yayıldı:

"Hepinizi sevgiyle selamlıyorum. Bir asra yakındır tuttuğum güncelerin Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne, bir başka deyişle kolektif hafızamıza aktarılması seremonisi için düzenlediğimiz bu geceye teşrif etme inceliğinize teşekkür ederim. Yaşadığım bu uzun hayat boyunca sözcükleri kullanmakta hep cimri davrandım. Şimdi, bugüne kadar biriktirdiklerimi etrafa saçabileceğim bir noktada olduğuma göre uzayabilecek konuşmam için şimdiden affınıza sığınıyorum."

Efendi başını kaldırıp gülümseyince topluluktan kahkahalara karışmış bir alkış daha koptu. Doğrusu en çok gülenler arasında Anokhi ve Heretica göze çarpıyordu. Sofia ve Gabriel, Marius ile Jean'ın arasında el eleydiler. İkinci İstanbul Konklavı'nda yaşadıklarından sonra kendini ama daha çok Sofia'yı sürekli bir tehdidin öznesi kabul eden Gabriel salonda hiçbir koruma olmadığını fark edip huzursuzlandı. Dönüp Marius'e danışacaktı ki Efendi kaldığı yerden şöyle devam etti:

"Uzun yaşamımın izlediği yoldan memnun olduğumu söyleyebilirim. Dolu dolu yaşadım ve çok değerli tecrübeler biriktirdim. Kaderimde olanı hayatımın başlarında fark etmiş olmak en büyük şansım oldu. Böylelikle her şey olması gerektiği gibi gelişti. Tabii ki insanlarla olan ilişkilerimde düş kırıklığına uğradığım zamanlar oldu. Ama asıl önemli olanlar, kendimi düş kırıklığına uğrattığım anlardı, çünkü onlardan şaşırtıcı şeyler öğrendim. Böylece umduğumdan çok daha fazlasına muvaffak olabildim. Yaşam ve insan denen olgu o kadar geniş kapsamlı ki sonuç denebilecek yargılara varmanın anlamsızlığını belli bir yaştan önce fark edemiyorsunuz. Mutlak bir değeri ya da değersizliği saptama becerim olmadığını da bilmenizi isterim. Gerçi hiçbirimizin yok. Gerçekten de tümüyle emin olduğum ya da inandığım hiçbir şey yok. Sadece bir insan olarak havsalamın alamayacağı kadar sonsuz büyüklükte bir varlığın içinde küçücük mevcudiyetimi sürdürdüğümü biliyorum. Bu çok büyük bir belirsizlik demektir ve insan buna dayanmakta zorlanır. Acı çekmemizin temelinde bu vardır. Yine de doğduğumdan bu yana içimde hiç azalmadan var olan, çok güçlü bir sezgi bu mevcudiyetin çok sağlam bir temele dayandığını fısıldıyor. Değerli üstadım Lao–Tzu, *her şey apaçık ortada, bulanık gören benim* demekle benim bu yaşımda hissettiklerime tercüman olmuş. O

olağanüstü bir içgörü ile yaşayarak değeri ya da değersizliği kavrayabilmiş ender ruhlardan biriydi. Bu ruhlar, tıpkı bizim gibi yaşamlarını Benliğe geri dönme arzusu etrafında inşa eden insanlara tipik bir örnektir. Sağolsun, az önce sevgili R.G. Kardeş bana aynı sıfatı yakıştırdığı için söyleyebilirim ki yeterince şey görmüş Yaşlı Bilge Adam arketipi sonsuza kadar gerçek kalacaktır. Evet, yaşlılık 'kısıtlanma' demek ama bugün içimi dolduran o kadar çok anlam var ki kendimi giderek daha az anlamaya ve hatta daha az tanımaya başladım. Böylelikle sonsuzlukla bir kan bağım olduğu duygusunu kazandım. Çünkü insan için en önemli soru sonsuzluğun bir parçası olup olmadığıdır. Asıl gerçeğin sonsuzluk olduğunu bilseydik hayatlarımızı saçma amaçlar peşinde koşarak heba etmezdik. Kötünün iyiyi kovmak gibi bir özelliği olduğu için yapay dünyevi sahiplenmeler arttıkça insanın yaşamdan elde edebileceği doyum o nispette azalır. Kişi kendini dünyevi ile kısıtlarsa önünde sonunda kıskançlık ya da haset gibi olumsuz duygulara kapılır. Oysa fiziki dünyayı yaşarken sonsuzluk ile bir bağlantısı olduğu gerçeğini içinde kristalize edebilen insan, amaçlarını ve hedeflerini doğru belirleyebilir, böylelikle hayatını boşa geçirmemiş olur. Hepinizin görevi Bilinçdışı'ndan yükselmeye çalışan malzemeyi bilince yükseltmektir. Böylece daha çok bilinç yaratmak olan kaderinize ihanet etmemiş olursunuz. Zira bu geçkin yaşımda anlayabildiğim kadarıyla insanın varoluşunun yalnızca bir nedeni vardır: Var olmanın karanlığına bir mum yakabilmek."

Efendi susunca büyük bir alkış koptu. Efendi ince, upuzun parmaklı elini kaldırıp mahcup bir ifadeyle; "Teşekkür ederim" dedi. Eliyle Anokhi'ye gelmesi için işaret edip ardından şöyle devam etti:

"Sevgili kardeşlerim,

Beni sabırla dinlediğiniz için teşekkür ederim. Merasime geçmeden önce size küçük bir müjdem olacak. Anokhi Kardeşimizi hepiniz tanıyorsunuz..."

Anokhi, Efendi ile birlikte sahne alacağı için o kadar heyecanlanmıştı ki yanına ulaştığında sevgi duyguları içinden taşmak üzereydi. Öyle de oldu. Tıfıl bedenini bir zıplayışta sahneye atar atmaz mikrofon dâhil bütün müzik aletleri sallandı. Müzisyenler gayriihtiyari ellerini aletlerinden kaçırırken durumu fark eden hazirun tam anlamıyla bir gülme krizine girdi. Anokhi o kadar mahcup oldu ki altına saklanacak

bir yer aradı. Aradığını Efendi elini omuzuna koyup yanına doğru çektiğinde bulacaktı.

Efendi Djü-dschi ironik bir sesle; "Kardeşlerim, bu küçük kardeşimizin doğal yetenekleri o kadar güçlü ki bazen kontrolü elden kaçırabiliyor. Neyse ki 137'nin iştigal alanı içinde nükleer bir tesis işletmek yok" diye konuştu.

Kahkaha ve alkış sesleri arasında Efendi bu sefer duygu yüklü bir sesle; "Bana daha yeniyetmeyken bir amaç gösteren, varlığıma değer katan ve beni bu kadar uzun süre hayatta tutan 137'ye bir armağan vermek istedim. Bu nedenle, bugünden itibaren saf biçime dönüşeceğim âna kadar tek amacım bütün bildiklerimi Anokhi Kardeşimize aktarmak olacaktır. İçiniz rahat etsin size benden kat be kat güçlü bir ruhçuyu miras bırakacağım. İlahların atıfeti üzerinizde olsun" dedi.

Anokhi gözleri kapalı Efendi'ye sarılmış onu sıkı sıkıya tutuyordu. R.G. arkadan gelmiş ve elini Efendi'nin omuzuna koymuştu. Gözleri yaşlıydı. Jean daha konuşmanın başından beri hıçkırarak ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama artık o da teslim olmuştu. Heretica'ya sarılıp kendini koyuverdi. Asırlık dostların içinde en metanetli olanı Frer Marius idi diyebiliriz. Bu gözlerinin dolu dolu olmasını engellemiyordu. Alkışlar ve sevinç bağrışmaları dakikalarca sürdü. En nihayetinde Marius, Frer Jean'a bir işaret verdi.

Jean müzikal Latincesiyle; "Bibliotheca de Sanctae Memoriae"[79] diye bağırdı.

Aynı anda salon derin bir sessizliğe büründü. Eşzamanlı olarak salonun ana giriş kapısından içeri Sukbaator'un girdiği görüldü. Yanında en az yirmi tane Moğol koruma vardı. Korumaların tam teçhizatlı olarak geldikleri hemen anlaşılıyordu. Daha önce defalarca provasını yapmış gibi kendilerinden son derece emin hareket ediyorlardı.

Frer Marius yavaş adımlarla sekizgen salonun dört köşesine yerleştirilmiş kapılardan tek açılmayan olana doğru yürümeye başlayınca Sofia şaşırdı. Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne gittiklerini düşününce bunu açılmayan bir kapıdan geçerek nasıl başarabileceklerini merak etmeye başlamıştı. En nihayetinde Marius açılmaz kapının önüne geldiğinde Sukbaator, Moğolca bir şeyler söyledi.

---

79 Bibliotheca de Sanctae Memoriae (Lat.): Kutsal Hafıza Kütüphanesi.

Ana kapıdan giriş yapan dört korumanın taşıdığı tahtırevana benzeyen bir nesne kendilerine doğru yaklaşmaya başladı. İnsanlar merakla onları izlerken Efendi Djü-dschi'nin uzun bir ömre sığdırdığı yüzlerle ifade edilebilecek irili ufaklı defterden mürekkep günceler son sığınaklarına doğru aheste yol alıyordu.

Sofia'nın aklı hâlâ açılmayan kapıdaydı. Neyse ki en doğru bilgiyi alabileceği kişiyi çok iyi tanıyordu. Etrafına bakındı. Frer Jean gülümseyerek olup biteni izliyordu. Bir an göz göze geldiler. Jean hiç tereddüt etmeden ona doğru yürümeye başladı. Sevecen bir sesle; "Buyurun Sofia Kardeş. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Sofia küçük bir kahkaha attı: "Beni çok iyi tanıyorsunuz Jean Kardeş. Büyük Sır Üstadı açılmayan kapının önüne geldi de Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne nasıl gireceğiz, merak ettim."

Jean yumuşak bir sesle; "Sabırlı olun Sofia Kardeş. Hep yanınızda olacağım ve bütün sorularınıza cevap vereceğim ama şaşırmaya da hazır olun derim" diye cevap verdi.

O esnada Büyük Sır Üstadı'nın sesi işitildi:

"Değerli kardeşlerim. Fasikül muhafızımız ve en yaşlı üyemiz sevgili Efendi Djü-dschi'nin güncelerini Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne bağışlama merasimini açıyorum. Buyurun, Efendi Djü-dschi Kardeş."

Efendi, topluluğun içinde ayrılarak Marius'ün karşısına kadar gelip durdu. Tahtırevan şimdi ikisinin arasında duruyordu. Bütün davetliler etraflarını sarmış hatta bazıları daha iyi görebilmek için hafifçe birbirini iterek öne geçme yarışına bile başlamıştı.

Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi işitildi: "Untriseptium'un Büyük Sır Üstadı, size sesleniyorum. Bir üyeniz olarak bir ömür biriktirdiğim bilgi ve tecrübelerin kolektif hafızamıza aktarılması için izninizi talep ediyorum."

Frer Marius ciddi bir sesle; "Günceleriniz burada mıdır?" diye sordu.

Efendi; "Önünüzde duranlardır Büyük Sır Üstadı" diye cevap verdi.

Marius; "Günce lerinizin içeriğinin Untriseptium tarafından okunmasına, tasnif edilmesine ve uygun gördüğü şekilde kullanmasına muvafakat ediyor musunuz?" diye sordu.

Efendi; "Muvafakat ediyorum Büyük Sır Üstadı" diye cevap verdi.

Marius duygulu bir sesle; "Ben de Untriseptium adına güncelerinizi büyük bir onurla kabul ediyorum" diye cevap verdi.

Marius, Sukbaator'a dönüp başıyla bir işaret verdi. Sukbaator ciddi bir sesle; "Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin birinci kademe kapısının açılması için izin talep ediyorum Büyük Sır Üstadı" diye konuştu.

Marius; "İzin verilmiştir" diye cevap verdi.

Sukbaator; "İkinci anahtar için hangi muhafızı davet ediyorsunuz Büyük Sır Üstadı?" diye sordu.

Marius; "Ananemizde uygulandığı şekliyle, en yaşlı ikinci üyemizi davet ediyorum" diye cevap verdi.

Sukbaator; "Buyurun, Heretica Pessima Kardeş" dedi.

Heretica atik adımlarla Marius'ün yanına geldi. Simyacı sesiyle; "Hazırım Büyük Sır Üstadım" dedi.

Marius göğsüne asılı duran sanki camdan yapılmış üçgen kriptografik anahtarı çıkardı. Aleti gözüne tutup kısa bir süre bekledi. Camdan olan kısmın üzerinde ışıklı semboller belirmişti. Marius sırasıyla sekiz tane sembole bastı. Kısa bir çan sesini andıran tınlama işitildi. Sukbaator; "İkinci anahtar için onayınızı veriniz Heretica Kardeş" dedi.

Heretica boynuna asılı duran kare şeklinde bir aleti göğsünden çıkarıp gözüne doğru tuttu. Ardından uzunca bir kod girdi. Kısa bir zil sesinin ardından mekanik sesler işitildi. Sofia hâlâ şaşkınlıkla açılmayan kapıya bakıp bekliyordu ama kapı gerçekten açılmayan kapıydı. Bunun yerine zeminden yukarıya doğru camdan bir kabin yükseldi. Sofia kendine hâkim olamayıp "oha" diye bir ses çıkardı.

Kabin orta boy bir asansör kadardı ve normal kiloda ancak üç, bilemediniz dört kişinin sıkış tıkış sığabileceği boyuttaydı. Ancak yüksekliği üç buçuk-dört metre kadar vardı. Sukbaator'un işaretiyle korumalar günceleri hızla kabine yerleştirdi. İşleri bittiğinde Sukbaator kabinin önüne gelip Büyük Sır Üstadı'na baktı. Marius başını eğerek onay verdi. Kabin yer ile bir oluncaya kadar aşağı doğru alçaldı ve sonunda yok oldu. Seremoni bitmişti. Büyük bir alkış koptu. Marius, Efendi'nin koluna girip; "Efendi Kardeş bizim Muhteşem Julius'un bugüne özel sizin için sakladığı çok özel bir çayı varmış. Ne dersiniz?" diye sordu.

Efendi'nin gözleri parladı; "Büyük bir zevkle Büyük Sır Üstadım" diye cevap verdi. Küçük grup, ana çıkış kapısına doğru yönelirken Sofia, Frer Jean'a bakarak; "Her şeyi ama istisnasız her şeyi öğrenmek istiyorum" dedi.

Jean gülümsedi. Muzipçe; "Aslında çok basit, açıklayabilirim. Altımızda çelik bir piramit var" dedikten sonra kısa bir kahkaha attı.

Sofia şaşkın; "Nasıl yani piramit?" diye sordu.

Jean; "Bildiğimiz Gize piramitleri gibi bir piramit işte. Tabii çok daha küçüğü ve kireçtaşı blokları yerine duvarları seksen santimlik özel bir çelikten yapılmış olanı diyelim" diye cevap verdi.

Sofia; "Gerçekten mi? Yani Kutsal Hafıza Kütüphanesi aslında bir piramit, öyle mi?" diye sordu.

Jean keyifli bir sesle fısıldıyor gibi yaparak; "Ama hayalet bir piramit, çünkü yer altında" diye cevap verdi.

Sofia; "Vay canına. Müthiş!" diyebildi.

Jean anlatmaya başladı: "Piramidin sivri tepe kısmı var ya. İşte o uç tam da az önce yukarı çıkan asansöre açılıyor. Bu çelik piramidin içine girebilmenin tek yolu, o asansör kabini. Yani piramide en üst ucundan girebiliyorsun. Başka hiçbir yerinden giremezsin. Yapımında özel bir çelik kullanıldı. O kadar özel ki bugün en güçlü tanksavar mermisi bile delemez. Dolayısıyla girebilmek için asansörü kullanmak zorundasın, onun da çalışabilmesi için en az bir muhafızın anahtarlarındaki onay kodunu girmesi gerekir."

Sofia merakla: "Gabriel'de öyle bir anahtar var mı ki?" diye sordu.

Jean çok kısa bir tereddütten sonra; "Henüz yok. Sadece bende, R.G.'de, Heretica ve Alfred'de var. Goetellmann soysuzundakini Malbork Kalesi'ndeki odasında bulduk. Bir de rahmetli kardeşim Olivier'nin bir anahtarı vardı. O da üzerindeydi. Toplam dört kişi kalmışız. Çok üzücü" diye konuştu.

Sofia'nın merakı azalmamıştı: "İki muhafızın onayı dediniz ama az önce Büyük Sır Üstadı'nın anahtarını kullandılar."

Jean; "O anahtar farklı. Ondan bir tane var. Rahmetli babanızın anahtarını, bugün 'Büyük Sır Üstadı' sıfatıyla Marius kullanıyor. Size kalacak olan anahtar da o. Onun farklı özellikleri var. Dikkat ettiyseniz

muhafız anahtarları yuvarlaktır ama Büyük Sır Üstadı üçgen bir anahtar kullanır" diye cevap verdi.

"Üçgen anahtarın diğerlerinden farkı nedir?"

Jean ciddi bir sesle; "Üçgen anahtar Büyük Sır Üstadı'na tanınmış bazı imtiyazları kullanmak için kullanılır. Mesela *137 durumu* dediğimiz bir protokolümüz var. Rahmetli babanız tarafından sadece bir kere uygulandı. Onu aktive etmekte kullanılır" diye açıkladı.

Sofia merakla; "Aktive olunca ne oluyor?" diye sordu.

Jean dramatik bir sesle; "Önceden belirlenmiş çok detaylı bir plan çerçevesinde 137 tüm seksiyonlarıyla birlikte yer altına iner. Sadece sekiz saat içinde yeryüzünden tamamen silinir ve Büyük Sır Üstadı tarafından geri çağırılmadıkça kimse burnunu bile dışarı çıkarmaz" diye cevap verdi.

Sofia gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde; "Babam buna neden ihtiyaç duymuş ki?" diye sordu.

Jean güven veren bir sesle konuştu: "Aslında teknik anlamda söylediğim tam doğru değil. Açıklamama müsaade edin. Birinci Dünya Savaşı daha başlamamıştı. Büyük bir ihanete uğradık. O zamanki Büyük Sır Üstadı bir konklav öncesinde vefat ediyor. Konklav onsuz toplanınca olanlar oluyor ve Ruhçulardan bir grup darbe yapıp yönetimi ele geçiriyor. Siyasiler derhâl derdest ediliyor, rahmetli babanız hariç, yaşı nedeniyle fark edilmiyor. Fiili olarak bölünüyoruz. Bugün, o döneme Fetret Devri diyoruz işte. Yaşananların vahametini göstermesi açısından söylüyorum, babanız bu olaydan bahsederken hep Ermeni Soykırımı için kullanılan 'Büyük Felaket' tabirini kullanırdı. Bizim liderler bir gecede ve aynı anda derdest edilince idaresiz kalan seksiyonlar doğal olarak paniğe kapılıp kargaşa çıkıyor. Ortamı gözünde canlandır, binlerce yıllık dev organizasyonun tepesi bir gecede çökmüş, geriye kalan bir yığın şaşkın ve umutsuz insanın ortasında neredeyse çocuk denebilecek bir adam olan babanız kalıyor. En üsttekilerden başlayarak aşağıya doğru önce bir avuç yetenekli adamı ikna ediyor, büyük bir sabır ve dikkatle önce güvenlerini sonra da sadakatlerini kazanıyor. Üstelik bunu hain Ruhçulara hissettirmeden yapabiliyor."

Sofia'nın heyecandan dili damağı kurumuştu. Bir şeyler söylemeye çalıştı ama ancak fısıltıyla; "Ya sonra?" diyebildi.

Jean dramatik bir sesle; "Puffff... yok oldular. Bir gecede ve hiç kimsenin ruhu bile duymadan kayboldular. Darbeden tam üç ay sonra bir 8 Mayıs sabahı yeryüzünden silindiler. Derdest edilmiş yedi büyük liderle darbeyi yapan üç Ruhçu dışında organizasyonun içi tamamen boşaldı. Tek bir kişi bile geride bırakılmadı. Büyük Sır Üstadı sıfatı taşımamasına rağmen koca 137 içinde tek kişi bile onun çağrısını karşılıksız bırakmadı. Babanızın gelmiş geçmiş en büyük başarısı bu olsa gerek" diye anlattı.

Sofia; "Vay canına! Müthiş. Çok gururlandım" dedikten sonra; "Peki ne zaman Büyük Sır Üstadı seçildi?" diye sordu.

Jean gurur ifadesi sezilen bir tonda; "Badireyi atlatmamızı sağlayan başarısından ve İkinci Dünya Savaşı'nın sayısız problemleriyle başarıyla baş ettikten sonra 1945'te tüm seksiyonlar ona itimat etme beyanında bulundu. Yapılan çağrıdan sonra 1946 yılının bahar ekinoksunda, ilk defa İstanbul'da toplanan Büyük Birleşik Konklav'da oy birliğiyle Büyük Sır Üstadı seçildi" diye cevap verdi.

Sofia içinde bir yerlerde bir gün Büyük Sır Üstadı seçilme ihtimaline inanmaya başlamış olmalı ki merakla; "Büyük Sır Üstadı'na tanınmış başka hangi imtiyazları kullanmak için üçgen anahtara ihtiyaç var?" diye sordu.

Jean kısaca; "Mağara'ya onsuz giremezsiniz" diye cevap verdi.

"Anlamadım."

"Ah haklısınız Sofia Kardeş. Eksik anlattım, ondan anlamadınız. Çelik piramidimiz hacimleri birbirinden farklı üç kattan oluşuyor. İlk girişe resepsiyon denir. Burası piramidin üst kısmı olduğu için hacmi en küçük olan kattır. Altı modül, masa sandalye ve monitörleri bulunur. Bu katta fiziki hiçbir evrak bulunmaz. Bir kat aşağısı ki buraya *Günceler Odası* deriz. Adı üzerinde, burada geçmiş Büyük Sır Üstadlarının ve üst düzey yöneticilerin günceleri saklanmaktadır. Efendi Kardeşin günceleri de burada korunacaktır. Burası resepsiyona göre epey büyüktür. Tıka basa kütüphane raflarıyla doludur. Piramidin tabanından başlayarak üçte ikisi kadar hacmini kaplayan zemin kata *Mağara* deriz. İşte, Günceler Odası'na iki muhafızın anahtarı ve Mağara'ya Büyük Sır Üstadı'nın üçgen anahtarı olmadan girilemez."

"İki sorum var. Birincisi resepsiyonda hiç fiziki eser olmadığına göre orada ne yapılır?"

"*Bibliotheca de Sanctae Memoriae* içine girmiş her türlü kitap, günce, gazete, papirüs, taş baskı, fresk, rölyef, resim, heykel ve benzeri ne varsa hepsinin yüksek çözünürlüklü üç boyutlu dijital bir kopyası alınmıştır. Özel bir yazılım sayesinde bu kopyaların tamamına resepsiyondaki monitörleri kullanarak ulaşabilirsiniz."

"Vay canına. Çok iyi! İkinci sorum Mağara'da neleri tutuyoruz?"

"Mağara'da *Aurea Catena*'yı[80] oluşturan bütün halkaların paha biçilmez kadim tarihi eserleri başta olmak üzere dünyanın kayıp zannettiği ezoterik olsun olmasın bütün başyapıtları koruyoruz."

Sofia çok heyecanlandı: "Bütün *Aurea Catena*'yı dediniz, doğru mu işittim?"

Jean gururla: "Doğru işittiniz. Osiris, Horus, Hermes, Sab İskenderiye Okulu, Yemen Sabaları, Fatımiler, Kabala, Şamanizm, Orfe, Dionysos, Bacchus kültleri, Delfi ve Apollon tapınakları, Sibylla, Neo-Platonistler, Pisagor, Sümer, Bağdat, Basra, Harran Sabiîleri, Zerdüşt, Mani, Mithra, Pagan, Tyanalı Apollonius, Gnostik Hıristiyanlar, Essene, İsmaili, Mutezile, Tasavvuf, İhvân us-Safâ, Paulicianlar, Bogomiller, Katharlar, Tapınakçılar, Gül-Haçlar, Batı ve Doğu simyası, Druidler ile ilgili ne varsa ya bizdedir ya da yok olmuştur. Bunlara saymadığım irili ufaklı ne kadar ezoterik örgüt varsa onları da ekleyebilirsin."

Sofia; "Vay canına! Müthiş heyecanlı. Babamın kütüphanesinin daha büyüğünün üzerinde mi duruyorum ben şimdi" dedi.

Jean gülümsedi. Şakacı bir sesle; "Evet ve yakında anahtarına kavuşacağınız bir kütüphane" dedi.

Sofia on yaş daha genç olsaydı şüphesiz sevincinden çığlık atardı. Ellerini iki yanağının üzerine bastırıp gözlerini kapadı. Kısa bir titreme hissini takip eden; "Hayatımın çoğunu orada geçireceğim için Gabriel benden nefret edecek" saptamasına Jean bir kahkaha ile cevap verdi. Ardından; "Merak buyurmayın Sofia Kardeş. Değerli Büyük Sır Üstadım onu da düşündü" diye ekledi.

Sofia şaşkınlıkla; "Nasıl?" diye sordu.

"Resepsiyona girmek için bir muhafıza ihtiyacınız olacağı için Gabriel de sizinle gelmek zorunda kalacak. Kutsal Hafıza Kütüphanesi denilen

---

80 Aurea Catena (Lat.): Simyadaki Altın ya da Hermetik Zincir. Hermes Trismegistus'la başlayan bilge adamların oluşturduğu dizidir. Yeryüzünü gökyüzüyle birleştirir.

gayya kuyusunda onun da ilgisini çekecek bir şeyler bulacağınızdan adım gibi eminim."

Sofia hınzır gibi gülerek; "Çok heyecanlı. Kim bilir nelerle karşılaşacağım?" dedi.

Jean gülümsedi: "Size Deesis Mozaiği'ni gösterdiğim günü hatırlıyor musunuz Sofia Kardeş?"

"Hatırlamam mı? Konklavdan hemen önce. Ayasofya'nın üst katında."

"O gün size müthiş yetenekli bir adamdan bahsetmiştim, Psellos adında biri."

"Hatırlıyorum. Mihail Psellos. Ayasofya'yı merkez alan, gizli bir filozoflar örgütünün ele başı sıfatıyla katedralin gizli odalarında çalıştırdığı Araplar ve Keltlere muhtelif dillerde yazılmış hermetik metinleri Latince ve Yunancaya tercüme ettiren adam."

"Maşallah. Babanızın kızı olduğunuz belli oluyor. Bana ne sorduğunuzu da hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Bu tercüme ettirdiği hermetik metinleri nereden bulduğunu sormuştum. Siz de bana 1050 yılında Harran'daki son Sabiî mabedi yıkılınca bütün hermetik gizli metinlerin bir gecede kaçırılarak Psellos'a emanet edildiği cevabını vermiştiniz."

"Muhteşemsiniz Sofia Kardeş. İşte bütün o hermetik metinler şu anda altınızdaki Mağara'da korunuyor."

Sofia'nın bu sefer gerçekten nefesi kesildi. Jean şefkatle ona bakıp; "Heyecanlı günler sizi bekliyor Sofiacığım" dedi. Ardından muzip bir sesle; "Hadi şimdi gidip bizimkileri bulalım. Yoksa özel çayı kaçıracağız" dedi.

"Eğer onu değiştirmeye çalışmadan ne olduğunuzu anlamaya başlarsanız, o zaman olduğunuz şey dönüşüme uğrar."

Jiddu Krishnamurti
Hintli filozof, konuşmacı, yazar, ruhani figür
XX. yy.

Bir Dünya Öğretmeni

Sukbaator duygusuz bir sesle; "İki önemli konuda yol kat ettik. Önce İris'in odasındaki şişenin muhtevasını tespit edebildiğimizi belirteyim, ardından posta güvercininin bacağına bağlı olan kâğıtlarda kullanılan lisanı tespit edebildiğimizi müjdeleyeyim. İkisi de bizi çok uğraştırdı..." dedi.

Kısa bir siesta yapmakta olan Efendi Djü-dschi ve Heretica Pessima ile özel bir işi olan Esliba Caspal dışında herkes Büyük Toplantı Odasındaki gotik masanın etrafındaydı. Tabii Sofia henüz gelmediği için Sukbaator özellikle Gabriel'e içirilen ilaçlı kahveler meselesini öncelikle konuşmak istemişti. Bu nedenle Frer Marius'e doğru bakarken; "İlkinden başlamayı öneriyorum efendim" diye konuştu.

R.G. ve Jean sessizce beklerken durumu anlayan Marius; "Başla hemen!" diye cevap verdi.

Sukbaator; "Şişede birkaç farklı yılan zehri vardı ama esas önemli olan içine ciddi oranda Cariacesia[81] karıştırılmış olmasıydı efendim" diye cevap verdi.

Jean büyük bir şaşkınlıkla; "Cariacesia mı? Kim tespit edebilmiş ki onu?" diye sordu.

---

81 Orta Çağ'da büyücülüğün özellikle aşk iksirleri yapımı dalında ve ruh çağırma seanslarında kullanılan bir bitki. Günümüzde bilinen hiçbir bitkiyle kesin olarak özdeşleştirilememektedir.

Sukbaator ifadesini bozmadan; "Fiorella Kardeş, efendim" diye cevap verdi.

Jean pişkin pişkin sırıttı: "Ah tamam şimdi oldu" derken başka bir sabırsız kardeş; "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Jean dönüp sesin geldiği taraftaki Gabriel'e baktı. Ardından Marius ile göz göze geldi. Marius, Sofia'nın her an çıkıp gelmesinden korktuğu için Jean'ın tuluatını dinlemek yerine durumu kendisi açıklamaya karar verdi. Yumuşak bir sesle; "Direncinizin düşmesi için kahvenize ilaç koyulmuş, üzerine de İris'in ruhsal müdahalelerine maruz kalmışsınız. Kısacası bugüne kadar boşuna vicdan azabı çekmişsiniz Gabriel Kardeş. İris ile yaşadıklarınız iradeniz dışındaydı. Cariacesia o kadar güçlüdür ki Efendi Djü-dschi'ye içirilse o bile sizden farklı davranamazdı" diye açıkladı.

Gabriel keyifle gülümserken bir anlığına Efendi ile İris'i yan yana hayal eden R.G. kısa bir kahkaha attı. Frer Jean ise yüzünü buruşturdu.

Marius'ün; "Evet bu konu kapansın. Diğerine geçelim" demeye kalmadan Sofia kapıda göründü:

"Herkese merhaba. Geç kaldım kusuruma bakmayın. Bu gece çok ilginçti. Kendimi bildim bileli maruz kaldığım rüyaların tamamını toplayın, onları bir simyacı imbiğinden damıtın ve tek bir rüya hâline getirin, yine de bu gece yaşadıklarıma yaklaşamazlar. Müthişti doğrusu."

Jean kısa bir gülme hâlinden; "Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin çok iyi bilinen bir yan etkisidir. Yanına yaklaşmanız, ondan bahsetmeniz bile yeterlidir. Hepimizin başına gelmiştir" diyerek çıkabildi.

Gabriel muzipçe; "Ah neden uykunda konuşup durduğun şimdi anlaşıldı" diyerek araya girdi. Bu arada Sofia yanına gelmişti. Gabriel az önce aldığı vicdanını rahatlatan güzel haberlerden kaynaklı olsa gerek Sofia'nın dudaklarına bir öpücük kondurmaktan çekinmedi.

Sofia bunun resmî bir 137 toplantısı olduğunu düşünüp, yaptığının doğru olup olmadığını tedirginlikle tartarken Frer Marius'ün sakinleştiren sesi işitildi: "Aşka saygımız büyük sevgili Sofia. Rahat olun." Ardından başıyla Sukbaator'a işaret etti.

Sukbaator duygusuz bir sesle; "İris'e gönderilen notlar kutsal Ogam yazısı ile yazılmış" diye açıkladı.

Jean yine dayanamayıp atıldı. "Ogam mı? Aha! Kadim Kelt yazısı. O olduğunu nasıl anladınız ki?"

Sukbaator kısaca: "Mir Kemal Kardeşin koordinasyonunda Düş Koleksiyoncusu'nun ekibi yeni geliştirdikleri yapay zekâ algoritmasını kullanarak tespit etti efendim" diye cevap verdi.

Jean gülümsedi: "Doğru ya. Onlar artık çağımızın Delfi kâhinleri."

Marius araya girdi. Meraklı bir sesle; "Eee? Ne yazıyormuş?" diye sordu.

Sukbaator yoruma kaçmadan: "Henüz tam çözemediler efendim. Mir Kemal Kardeşin dediğine göre kâğıtlardaki yazı ya bir çeşit kriptografi olarak modifiye edilmiş ya da bilmediğimiz çok eski bir lehçeymiş. Bu nedenle bazı kelimeler dışında cümlenin ne dediğini tam olarak anlayamadık. Şimdiye kadar bildiklerimiz şunlar: İris'e bir şey yollayacaklarmış ama ne olduğunu çözemedik. Başka bir konu daha olduğuna eminiz ama şimdilik onun da detayını haiz değiliz. Üzerinde çalışıyorlar."

Marius sinirlendi. Öfke yüklü bir sesle; "Bir şey yollayacaklarmış... Düştüğümüz hâle bak. Kutsal Hafıza Adası'nı yolgeçen hanına çevirmiş bunlar..." diye söylendi.

R.G. bir süredir içinde biriktirdiklerini açıklayıp üzerinde tartışabilmek için uygun ortamı kolluyordu. Gerçi Efendi de olsa çok daha iyi olurdu ama hazır herkesi bir arada yakalamışken tartışmaya başlanmasının iyi olacağını düşündü. Bu nedenle; "Kardeşlerim bir süredir yaşadıklarımız üzerinde düşündüm de... Büyük Sır Üstadı'nın da izni olursa kafamdakileri paylaşıp tartışmaya açmak isterim" diye bir giriş yaptı.

Marius'ün de içinde pişen bir şeyler olduğundan; "Tam zamanı R.G. Kardeş. Buyurun lütfen" diyerek destekledi.

R.G. çok kısa bir düşünme süresinden sonra; "Bir süredir Anokhi'ye saldıran bu karaveledin intihar etmeden önce ya da İris'in intihar teşebbüsünden önce bağırdığı dört isim üzerinde düşünüp duruyordum. Büyük Sır Üstadı'nın da bir süre önce dediği gibi bunlar arasındaki ortak paydayı bulursak çözümü bulacağımıza ben de inanıyorum. Bu nedenle bugüne kadar topladığımız bütün bilgiyi sınıflamaya çalıştım. Öncelikle kelime sayısının dört olmasının önemli olduğunu düşünüyorum. Bunlar isim ise ki çok büyük ihtimalle öyleler, o zaman bir anlam ifade ediyor oldukları için seçilmiş olmalılar. Dört tane olmaları da üçbirlik düşüncesini aşabilmiş ve dörtlülüğü keşfetmiş bir zihnin ürünü olduklarını gösterir" diye konuştu.

Frer Jean dayanamayıp; "Çok güzel bir girizgâh R.G. Kardeş" diye araya girdi.

R.G., Jean sanki hiç konuşmamış gibi kaldığı yerden şöyle davam etti: "Şimdi bu dört kelimenin bir tanesi Kelt, bir tanesi kadim Yunan, iki tanesi de Hint kökenli tanrıçalara ait. Bunları alıp tek tek inceledim. Biliyorum daha önce mesela Morrígu ile ilgili bir araştırma yapmıştık ama hayat o kadar çabuk akmaya başladı ki teknolojiden faydalanmazsak her an geri kalacağız hissine kapılıyorum. Bu nedenle ben de Mir Kemal Kardeş ile görüştüm. Düş Koleksiyoncusu'nun şu herkesin dilinden düşmeyen yapay zekâ algoritmasıyla ne bulabilir diye bakmasını rica ettim. Sağolsun zaman ayırıp ilgilendi. İyi ki ilgilenmiş. İlk raporda bulamadığımız bir sürü yeni bilgi çıktı."

Marius ilgiyle; "Öyle mi? Neler, hemen söyle" diye araya girdi.

"Yeni raporda ilk dikkatimi çeken, Keltlerde doğan çocuklara hemen bir isim vermedikleri bilgisiydi. Baliğ olduklarında isimlerini kendileri seçerlermiş. Bu da az önce bir anlam ifade eden isimler konusundaki saptamamı kuvvetlendiriyor."

Jean; "Çok ilginç" diyerek tekrar araya girdi.

R.G. dramatik bir sesle devam etti: "Öncelikle daha önceki araştırmalarımızda bulamadığımız; yaşam ve ölüm, kader ve özgür irade, güç ve kırılganlık gibi temel temalara ulaştığımızı söyleyeyim. Ardından bu özelliklere bağlı olarak Morrígu'nun *savaşların sonuçlarını önceden bildiğine* dair genel bir inanış olduğunu ilave edeyim. Bu da onu..." diye açıklarken Frer Jean dayanamayıp atıldı: "Aha! Yine kehanet!"

R.G. duymamış gibi davranıp ciddi bir tonla şöyle davam etti: "O çağlardaki savaşları düşünsenize... Bunlar çoğu zaman toplumların dönüşümüne ve yeni liderlerin hatta yeni devletlerin ortaya çıkmasına yol açmaz mıydı? İşte Morrígu ile savaş arasındaki bu bağlantı, ona bir çeşit *karşıt çiftlerini aynı anda temsil etme gücü* vermiş gibi durmuyor mu? Hem yıkımı ve ölümü, dolayısıyla da *yeniden doğuşu* içinde barındırması, bireylerin ve ulusların kaderlerini şekillendirebileceği bir mertebeye oturtmuş kendisini. Jean Kardeşin de az önce dediği gibi bu kehanet yeteneği geleceği öngörme gücüne sahip olan Morrígu'nun rolünü yalnızca savaş tanrıçası olma statüsünden çıkarmış ve daha ötesine geçerek dünyayı ve onun kaderini yöneten daha büyük güçlerle derin bağları olan bir figür hâline getirmiş."

R.G. nefeslenmek için durduğunda Sofia dediklerini hakir gören bir tonda; "Ve anlaşılan bir kadın kendine bu ismi almış, öyle mi? Ne muazzam egolar var. Bana terapiye gelse bir seansta hubris[82] teşhisi koyacağıma eminim" dedi.

R.G. dudaklarını büktü. Çok ciddi ve tedirgin bir sesle; "Emrinde, uğruna öldürüp ölebilecek çocuklar olan tehlikeli derecede aşırı özgüvenli bir kadın tam da dünyanın ihtiyacı olan şeydi zaten" dedi.

Herkes başını önüne eğip düşüncelere dalarken R.G. devam etti: "Asıl ilginç olanı şimdi geliyor. Keltlerde Morrígu'nun yarattığı çatışmaların asla keyfi ya da amaçsız olmadığına dair kesin bir inanış var. Bütün mitolojide ve ananede çoğu zaman birbiriyle örtüşen daha büyük amaçlar uğruna iyilik yaratmak için her zaman motive edici bir güç olarak insanları hareket etmeye teşvik ettiği anlatılıyor. Bu durum uzun vadeli bir sonuç doğurmak için yaptığı belirli eylemlerden de anlaşılıyormuş. Buna ne dersiniz?"

Jean yerinden sıçradı: "Ne diyorsun R.G.! Yani bu kadın veya tanrıça ya da temsil ettiği neyse artık, 137'ye saldırmayı uzun yıllardır planlıyor muydu diyorsun?"

Hazirun dönüp R.G.'ye baktı. Cevap vermesini bekliyorlardı. R.G. çok kısa bir süre tereddüt ettikten sonra; "Sizinle tartışmak istediğim konu tam da burası işte. Ama düşündüğümü söylemeden önce dayanaklarımın bir çerçevesini çizmeme izin verin lütfen" diye konuştu.

Marius ciddi bir tonda; "Buyurun R.G. Kardeş" diyerek destek verdi.

Başını iki kere olur manasında sallayan R.G. şöyle konuştu: "Şimdi bu Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali dörtlemesinin üzerinde bir düşünelim. Neden farklı bir sıra değil de bu şekilde sıralanmış? Belli ki sembolik bir anlamı var diyerek üzerinde kafa patlattım ve burada da bir düalitenin varlığını tespit ettim. 4'ün yarısı 2'dir. Yani ilk 2 kelime ile son 2 kelimeyi bir bütünün 2 parçası olarak düşününce..."

R.G. sözünü bitiremeden Jean bu sefer büyük bir heyecanla; "Aha! Batı ile Doğu" diye atıldı.

R.G. gülümsedi; "Çok heyecanlı kardeşimiz Jean üstadın dediği gibi Kirke-Morrígu Batı'yı, Bhowani-Kali Doğu'yu temsil ediyor" dedi.

---

82 Hubris (Yun.): Gurur, küstahlık, öfke. Çoğunlukla kibirle birlikte (veya eşanlamlı olarak) aşırı gurur veya tehlikeli derecede özgüven içeren bir kişilik özelliğini tanımlar.

Marius keçisakalını çekiştirirken çok ciddi bir tonda; "Sembolizme bakar mısınız? Bunlar bize ne kadar da çok benziyor. Bizim dahi haberimiz olmayan başka bir biz varmış" diye konuştu.

R.G. başını salladı. Bir süre sessizlik oldu, ardından R.G. şöyle devam etti: "Doğu'nun temsilcileri Bhowani-Kali'yi zaten biliyoruz. Hindistan'ın Trimurti'si Brahma, Vişnu ve Şiva dediğimizde Brahma yaratıcıdır, Vişnu koruyucu, Şiva ise yok edici veya dönüştürücüdür. İşte Kali bu Şiva'nın yoldaşı ya da eşi olarak bilinir ama bu son ikisinin arasında da bir düalite, bir karşıt çifti durumu var. Hinduizm'de Şiva transandantal gerçekliğin sessiz, tevekküllü yönüyken Kali dinamik yönüdür. Bu nedenle Kali, Kara Dişi iken Şiva beyazdır. Dinamik olduğu için de dönüştürme gücüne sahiptir. Batı'nın temsilcilerinden Morrígu'yu yeni yeni çözüyoruz. O da kavgacı bir kuzgun ile sembolize edilen Hayalet Kraliçe. Bunların arasında tek Kelt bu olduğu için başta ona odaklandık ama Kirke üzerinde nedense hiç durmadık? Bu isimleri kendine alan her kimse Kirke'yi seçerken ne amaçlamış olabilir?"

R.G. sanki bir cevap bekliyormuş gibi bir saniye kadar sustu, ardından: "Ben, yine Mir Kemal'in sağladığı bilgi akışı sağolsun, bir daha baktım. Birincisi hinoğluhin hatta büyük ihtimalle hinkızıhin biri bu, Kirke. Homeros'un *Odysseia* destanını hatırlayın. Odysseus'un gemisi Kirke'nin adasına çıktığında, Kirke onları misafirperver bir şekilde davet eder ve ardından büyüsünü kullanarak mürettebatı domuzlara dönüştürür, değil mi? Kirke'nin dönüştürme yetenekleri, mitolojik anlatılarda yaratıcılığı ve hayal gücünü temsil etmez mi? Onun büyüleri ve dönüşümleri, mitolojide insanların doğaüstü güçlerle nasıl başa çıkabileceği hakkında birçok hikâye ve öğretiye ilham vermemiş midir? Buna bir de büyük ustalığını ekleyelim: Bitkileri, ilaçları ve büyülü sözleri kullanarak nesneleri veya varlıkları dönüşt..."

R.G. cümlesini tamamlayamadı ama bunun müsebbibi bu sefer Frer Jean değildi. Sofia heyecanla; "Vay canına! Dönüşüm! Değiştirebilme, dönüştürebilme gücü. Kirke aynı Morrígu gibi bir Dönüşüm Tanrıçası" diye araya girdi.

R.G. anlaşıldığı için çok mutlu olmuştu. Sevgiyle Sofia'ya baktı.

Uzun süredir sessizce dinlemekte olan Gabriel ciddi bir tonda; "Bu bize ne anlatır?" diye sordu.

R.G. sakince; "Kirke-Morrígu'nun Batı'yı, Bhowani-Kali'nin Doğu'yu temsil edişine bakarsak, Sofia Kardeşin de pek güzel tabiriyle dönüşüm tanrıçalarının ikisi de Batı'da. Bu durumda değişimi başlatan ya da

başlatacak olan Batı olmalı diye düşündüm. Ama diğer taraftan Doğu'daki Kali ya da Bhowani de onlardan aşağı kalır değil. Onlar da dönüştürücü bir etkiye sahip. Mir Kemal ile görüştüm. Düş Koleksiyoncusu'na her birinin dönüştürücü gücünün niteliği konusunda mukayeseli bir araştırma yapmasını rica edecek" diye cevap verdi.

Herkesin başını eğip öğrendiklerini hazmetmesi için gerekeli kısa bir sessizlikten sonra Marius; "Tabii şimdi bunların hepsini bir anlam birliği içinde birbirine bağlamamız gerek" diye konuştu.

R.G. bedbin bir sesle; "O da yetmez, Hindistan'ın Thug tarikatına ya da Thug ayinlerini yöneten rahiplere 'Ölümün Çocukları' dediklerine göre bu bize saldıran karalar giymiş acımasız veletlere, Haşhaşiler'e, Pitagoras'ın, azı dişinde saklanmış siyanür haplarının alametifarikaları olması nedeniyle Nazilere, Kelt Galatlara, her ne demekse lağımlarda çürütme meselesine ve Unani maymununun takıntı yapmış olması nedeniyle Büyük İskender'in Gordion Düğümü'ne bağlamalıyız" diye ilave ettiği anda zamanın dahi ötesinden gelen dehşetli bir ses işitildi:

"Ne olmuş Gordion Düğümü'ne?"

Heretica Pessima, Efendi Djü-dschi'nin koluna girmiş, kapıda dikiliyordu. Jean yerinden fırladığı gibi yanlarına gitti. Heretica'ya bakarak; "Buyurun, buyurun. İyi dinlendiğinizi umuyorum" diyerek yer gösterdi.

Heretica kendisinden beklenmeyecek kadar hin ama bir o kadar sevimli bir ifadeyle; "Jean Kardeş çok naziksiniz ama aynı yaşta olduğumuzu nedense hep unutuyorsunuz. Efendi Kardeşe ilgi göstermeniz çok daha yerinde olur" dedi.

Jean biraz mahcup; "Tabii tabii, ne demek" diye gevelerken Efendi çoktan geniş sandalyelerden birine hemen kurulur kurulmaz; "Evet, ne olmuş Gordion Düğümü'ne?" diye sormuştu.

Heretica'nın sorusunun Efendi tarafından bir daha tekrarlanması çoğu alelade olmayanın rahlesinden geçmiş kardeşlerin ıskalayacağı bir şey değildi. Frer Marius oturduğu yerde hafifçe doğruldu. Jean fırıncı küreğini andıran ellerini masanın üzerine koyup gövdesini öne doğru eğip daha iyi duyabilmek için kulak kesildi. İkisi de pürdikkat kesilmiş avına konmaya hazırlanan bir kartal edasıyla ağızlardan çıkacak yeni kelimelere odaklanmıştı. Gabriel onlar kadar tecrübeli olmayabilirdi ama ender bulunur bir biliminsanının dikkatiyle donatıldığından o da pürdikkat kesilmişti. Sadece Sofia –sanki– başka bir dünyadaymış gibi

davranıyordu. Aslında az önce Kirke ile Morrígu'nun aynı dönüşüm tanrıçaları olduğunu söylediğinden beri bu hâldeydi. Düşünceli ve dalgın bir hâlde yere bakıyordu. Doğal olarak Gabriel bunu hemen fark etmişti. Hatta Heretica kapıdan girince Frer Jean'ın ona doğru koşması nedeniyle sırıtarak Sofia'ya dönüp bakmış ama Sofia bunun farkına bile varamamıştı.

Sessizlik uzayınca Heretica sabırsızlandı: "Eee? R.G. Kardeş?"

R.G. hızla anlatmaya koyuldu: "Siz yokken bu Anokhi Kardeşe saldıran veletlerden birinin intihar etmeden önce bağırdığı dört sözcükten Kirke-Morrígu'nun Batı'yı, Bhowani-Kali'nin ise Doğu'yu temsil ettiğini konuşuyorduk. Ardından Büyük Sır Üstadı 'bunları birbirine bağlamalıyız' dedi, ben de buna ilaveten Thug tarikatına, bize saldıran karalar giymiş veletlere, Haşhaşiler'e, Pitagoras'a, azı dişinde saklanmış siyanür hapları nedeniyle Nazilere, Keļt Galatlara, her ne demekse lağımlarda çürütme meselesine ve Unani'nin takıntı yapmış olması nedeniyle Büyük İskender'in Gordion Düğümü'ne bağlamamız gerektiğini söylerken siz içeri girdiniz efendim."

Heretica'nın "ilginç" saptamasına Efendi Djü-dschi; "Hem de çok ilginç" diye ilave yapınca meraklar iyice ayyuka çıktı.

Tahmin edebileceğiniz gibi sonunda Jean dayanamayıp patladı. Uzun kollarını sallayarak; "Ama efendim böyle de olmaz ki. Bir şey olduğu belli. Ne oldu söyleyiniz, yoksa şuracıkta bayılacağım" diye bağırdı.

Heretica muziplikle pişkinlik arası bir suratla gülümserken Efendi'ye doğru döndü. Efendi başıyla onaylar onaylamaz da: "Az önce Efendi Kardeş ile buraya doğru gelirken yolda laflıyorduk. Bir de ne görelim? Öğle uykumuzda müşterek bir rüyaya maruz kalmışız. Bir Gordion Düğümü rüyasına" dedi ve sustu.

Jean çok ciddi bir sesle; "Vay anasını. Tesadüf olabilir mi?" diye sordu.

Marius kuru bir tonda; "Olamaz!" diye cevap verdi. R.G. kendinden emin bir sesle; "Olamaz!" diyerek onu teyit etti.

Sadece Sofia ilgili gözlerle onları dinlerken herhangi bir yorumda bulunmadı.

Gabriel merakla sordu: "Rüyanın detaylarını anlatacak mısınız?"

Heretica simyacı sesiyle; "Biraz demlensin, elbette paylaşacağız" diye cevap verdi.

Gabriel tekrar merakla sordu: "Peki bu yaşananlar ne demek?"

Kimse cevap vermeyince sessizlik bir süreliğine mekânın sahibi oldu.

Ardından Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi işitildi: "Doğu ile Batı'yı birleştirme işinde bir ilerleme kaydetmiş miydiniz?"

R.G. sakince; "Tam o noktaya gelmiştik ama tartışmaya fırsat bulamadan siz geldiniz efendim" diye cevap verdi.

Efendi başını sallarken; "Büyük Sır Üstadı'nın da izni olursa bu konuda fikri olanları dinlemek isterim" diye konuştu.

Frer Marius saygısı aleni bir sesle; "Ne demek Efendi Kardeş" diye cevap verdi ama kimseden bir ses çıkmayınca; "Fikri olan yok galiba" demekle yetindi.

R.G. velinimetini o kadar iyi tanıyordu ki istemsizce sırıttı. Efendi, bir fikri ortaya atmadan önce üzerinde uzun uzun düşünür, ardından etrafındakileri dinlemek istediğini söyler ve karar verip konuşmaya başlamak için beklerdi. R.G. buna o kadar uzun zaman tanıklık etmişti ki şimdi de aynı durumun yaşandığına emindi. Bu yüzden somut bir fikri olmasa da tetikleyici olması için konuşmaya karar verdi:

"Bir süre önce Sol Elin Müritleri'nden bahsetmiştim. Bunlar kendilerini bir nevi soylu sayarlar, yıkıcı ilkeye onurlu bir şekilde uygun davranırlar ve dahası onu kontrol edebildiklerine inanırlardı. Bunlar nedense sürekli aklıma düşüyor. Kali yıkıcı bir prensip olduğuna göre ona da bu şekilde yaklaşmış olmaları çok doğal. Zaten bu tip uygulamalar zaman zaman Kali'yi 'mutlak gerçeğe ulaşan' ya da 'varlığın kaynağını bilen' tanrıça mevkine taşımıştır."

Sırıtma sırası Efendi Djü-dschi'deydi. Bunu ânında fark eden R.G.; "Aha! Boş atıp dolu mu tuttuk?" diye iç geçirdi. Efendi, zamanın sırlarını taşımaktan yorulmuş yaşlı gözlerini R.G.'ye dikti. Şefkati aşikâr bir tonda; "Bunlar kendilerini soylu sayarlar... Hindistan dipsiz kuyudur, değil mi R.G. Kardeş?" diye konuştu. Ardından ona gülümsemekte olan R.G.'ye doğru uzun parmağını uzatıp kısaca; "Maitreya"[83] diye ilave etti.

R.G. kel başının üstünde birer adacık gibi duran gözlerini kocaman açtı. Şaşkınlıkla; "Konuşmamızın bağlamına bakarak aklıma ilk düşeni ciddiye alıp soruyorum. *İnsanlığın Dünya Öğretmeni* mi?" diye sordu.

Efendi başını "evet" manasında ağır ağır eğdi ama cevap vermedi.

R.G. bağlantıları kurmak için sessizce düşünmeye başladı ve en nihayetinde yüzü aydınlandı. Ağzından istemsizce dökülen etli bir

---

83 Maitreya (Sans.): Teozofi'de Maitreya veya Lord Maitreya, gelişmiş bir manevi varlık ve tanınmış bir gizli manevi hiyerarşi olan Kadim Bilgeliğin Üstadları'nın yüksek rütbeli üyesi. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Maitreya" maddesi.

"Hasssiiiktirrrr!" sözcüğü o kadar ani ortaya saçılmıştı ki bütün kardeşler gülmeye başladı.

R.G. yaptığını idrak edince pek de bilinmeyen bir çehresiyle özür dilemeye çalıştı ama Büyük Sır Üstadı; "Rahat ol R.G. Kardeş. Küfretmek sana kimseye yakışmadığı kadar yakışıyor" diyerek onu rahatlattı.

Ardından meraklı bir tonla; "Asıl Efendi Kardeşin sana verdiği hediyeden payımıza ne düşüyor, sen onu anlat bakalım" diye ilave etti.

R.G. heyecanı apaçık bir tonda; "Velinimetim her zaman böyle hediyeler verir ama bu seferki tarihi nitelikte olabilir. Yine de doğru yolda olup olmadığımı teyit edebilmek için affınıza sığınarak sormam gerek" diyerek Heretica'ya döndü: "Gördüğünüz müşterek Gordion Düğümü rüyasıyla Maitreya bağlantılı mı?"

Heretica en sabırlı insanı bile zıvanadan çıkaracak bir yavaşlıkta tekrar Efendi Djü-dschi'ye doğru döndü. Efendi hiç tereddüt etmeden izin verdiğini belirten bir ifadeyle gözlerini belli belirsiz kapatıp açtı.

Heretica çağların üzerinden gelen simyacı sesiyle; "Müşterek rüyamızda tanrıçaya benzeyen bir kadın Büyük İskender'e Gordion Düğümü'nü kesmeden çözmeyi öğretiyordu" dedi ve sustu.

Marius gözüne ışık tutulmuş bir baykuş edasıyla dönüp Jean'a baktı. Jean da Sofia'ya. Sofia düşünceli bir hâlde yere bakmaya devam etti. Sessizlik uzayıp gidecekti ama kardeşlerin içinde eşzamanlı fenomenlerin anlamını ve değerini henüz tam olarak içselleştirememiş tek kişi olan Gabriel bilimsel merakına yenilmişti.

Çocuksu bir sesle; "Maitreya ne oluyor?" diye sordu.

R.G.; "Jiddu..." diyerek cevap vermeye girizgâh yaptıktan sonra bir an tereddüt etti. "Belki Efendi Kardeş açıklamak ister..." diye devam etti ama Efendi'nin kemikli uzun parmağı çoktan havaya kalkmış ve onu işaret etmişti.

R.G. hemen Gabriel'e dönüp; "Jiddu Krishnamurti" diye cevap verince Gabriel bu sefer muzip bir tonda; "O ne oluyor? Bir isme benziyor ama..." diye sordu.

R.G.; "Teozofi Cemiyeti'nin Dünya Öğretmeni projesi" diye cevap verse de Gabriel sırıtarak; "Teozofi nedir?" diye sorunca Marius dayanamayıp müdahale etti:

"R.G. Kardeş, Gabriel'in aramıza yeni katıldığını unutmuş gibisin. Baştan ve doğru düzgün anlat şunu."

R.G. bu sefer sırıttı. Kısa bir süre düşündü, ardından şöyle anlattı: "XIX. yüzyılın sonlarında, XX. yüzyılın başlarında teozofi akımı dünyaya

büyük bir süratle yayıldı. Okült ve mistisizme büyük ilgi duyan Madam Blavatsky, Avukat Henry Steel Olcott ile birlikte 1875 yılında ABD'de Teozofi Cemiyeti'ni kurmuştu."

R.G. devam edemedi çünkü Gabriel'in doğru soruları ayıklama cımbızı yine iş başındaydı. "Büyük dedelerinden biri mi R.G. Kardeş?" sorusuna R.G. o kadar şaşırdı ki "Hı, ne?" diye tepki verdi.

Gabriel sırıtırken; "Avukat Henry Steel Olcott dedelerinden biri miydi, diye soruyorum?" dedi.

Nihayet bağlantıyı kuran R.G.; "Haa... yok. Alakamız yok. Biz Olcott-Reuchlin sülalesiyiz" diye cevap verdi.

Ardından kaldığı yerden anlatmaya devam etti: "Ne diyordum? XIX. yüzyılın sonlarında ve XX. yüzyılın başlarında pek çok Avrupalı, tasavvufu arayanlar ya da mistisizm kâşifleri diyelim, Hindistan'a seyahat ediyorlardı. O günlerde bugünkü gibi öğrenmek için bir merkeze ya da aşrama gitmek diye bir şey yoktu. Biraz ironi yapıp henüz icat edilmemişti diyeceğim. Anlayacağınız o zamanlarda aydınlanma henüz parayla tanışmamıştı. Gerçekten at sırtında, bilmediğiniz yabancı bir ülkeye gitmenizi gerektiren tam bir maceraydı. Her türlü şeyle mücadele ettiğiniz tehlikeli bir maceraydı, demek daha doğru olur. Üstelik doğru gurularla tanışmak için kendinizi paralardınız vesaire, vesaire. Blavatsky bunların öncüsüydü diyebiliriz. O her türlü yeri gezdi ve sonunda Hindistan'ın Adyar ya da yeni adıyla Chennai kentinde hâlâ orada varlığını sürdüren *Adyar Teozofi Cemiyeti*'ni kurdu. Hummalı bir çalışmayla muazzam bilgi biriktirdiler. Tarihte eşi benzeri olmayan büyüklükte bir kütüphanede, gezegende bulunan neredeyse bütün önemli hermetik, ezoterik, okült, batıni, grimoire,[84] beyaz büyü, vefk ve benzeri kitapları topladılar. Bugün hâlâ birer kopyaları oradadır..."

Cımbız yine çalışmıştı ki Gabriel merakla sordu: "Neden kopyaları? Asıllarına ne oldu?"

R.G. bir an ne yapacağına karar veremedi. Dönüp Frer Marius'e bakınca Marius ciddi bir sesle; "Korumasız bırakılamayacak kadar değerliydiler" diye cevap verdi ve hemen ardından muzip bir sesle ekledi: "Hindistan'da pek güvende oldukları söylenemezdi."

Gabriel merakla tekrar sordu: "Bir müzeye mi gönderdiler?"

---

84 Grimoire (Fr.): Bir büyücü için gerekli tüm bilgilerin olduğu, ruh çağırmak ve büyü yapmak için gereken her şeyi içeren kullanma kılavuzu tarzında kitap. Kara büyü kitabı. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Grimoire" maddesi.

Bu sefer Marius kısa süren bir kahkaha attı. Kinayeli bir tonla: "Dünyanın en güvenli müzesindeler, diyebiliriz. Yakında sizin de müdavimi olacağınız bir müze."

Gabriel şaşkınlıkla; "Ben mi? Müze mi?" diye sorunca R.G. gülümserken; "Büyük Sır Üstadı sizinle uğraşıyor Gabriel Kardeş. Hepsi bizim Mağara'da" diye konuştu.

Gabriel bu sefer kaybolmuşluk hissinin büyük çaresizliğiyle; "Mağara mıı?" diye sordu.

Bu sefer Frer Jean dayanamadı ve "Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin en alt katında koruma altına alındılar Gabriel Kardeş. Yakında oraya Sofia Kardeş ile birlikte girebilmeniz için size de bir anahtar vereceğiz" diyerek uzun uzun açıkladı.

Gabriel'in yüzü aydınlansa da şakasını yapmak zorundaydı. Neşeyle; "Ooo! Ben ve önemli hermetik, ezoterik, okült, batıni, büyü, vefk ve benzeri kitaplar bir arada... Çok tehlikeli bir bileşim... Özellikle grimoire kısmı" dedi.

R.G. ciddiyetle kaldığı yerden konuşmaya devam ederek şöyle dedi: "Blavatsky, Adyar Teozofi Cemiyeti'nde ona destek vermeye gelen parlak zekâlı Charles Webster Leadbeater ve Annie Besant ile çalışmaya başlayınca olayın çapı değişiyor. Bu son ikisi, çalışma grupları kurarak cemiyetin etki alanını dünya ölçeğine yayıyorlar."

Gabriel; "Neydi o deminki, hımm, ha... Maitreya, hani Efendi Kardeşe bir şeyin Dünya Öğretmeni demiştiniz. Bu Teozofi'deki arkadaşlar bu öğretmene nasıl ve neden bağlanıyor?" diye araya girdi.

Frer Jean, zaten kendisi için rekor sayılacak bir süre suskun kaldığından dayanamayıp; "Bu *İnsanlığın Dünya Öğretmeni* dedikleri Jiddu Krishnamurti işte. Hint mistik" diye araya girdi.

Gabriel bir sırtlan gibi sırıttı: "Eee? İskender nasıl bulaşmış ki bunlara? Aralarında binlerce yıl var."

R.G. sonunda dayanamayıp candan bir kahkaha attı. O kadar içten gülmüştü ki bütün kardeşler onu taklit etmekte sakınca görmedi. Hâliyle Gabriel de pişkin pişkin sırıtmaya başladı.

R.G.; "Gabriel Kardeş, okuduğunuz herhangi bir sınıfta öğretmeniniz olmak istemezdim doğrusu" dedikten sonra; "Size kısa ve öz bir şekilde anlatmaya çalışıyorum ama velinimetim Efendi Djü-dschi'nin verdiği ve ne olduğunu bildiğimi düşündüğüm hediyeyi anlamanız için arkaplanı kurmam şart. Yoksa bu sorularınızın ardı arkası kesilmez. O yüzden çok az sabırlı olmanızı rica edeceğim" diye ilave etti.

Aklını toplamak için bir iki saniye sessiz kaldıktan sonra konuşmaya şöyle devam etti: "Hakikaten de Hindistan dipsiz kuyudur. Bu geleneğin temel taşıyıcıları da Swami ve Gurulardır.[85] Sen sormadan söyleyeyim. Bunlar Hindu din öğretmenleri, hocaları oluyor. Binlerce yıl geriye uzanan gelenekte, Sapta Rishis yani Yedi Bilge'den sonra geldiğine inanılan çok önemli bir figür, *Sunira* adında bir yogi ya da öğretmenin varlığı rivayet edilir. Yine rivayete göre Sunira insan bilincinin bu kadar yavaş gelişmesinden rahatsızdı. Bir şey yapamadığı için de kendinden memnun değildi. Bu nedenle bireysel ve kolektif aydınlanmanın hızlandırılması için bazı yollar olup olmadığını bulmak için çalışmaya başladı. Sonunda bunun mümkün olduğuna karar verdi. Yapılması gereken şey, tüm bilgiyi yüklenebilecek mükemmel insanı yaratıp ardından onu bir *kusursuz numune* olarak insanlıkla tanıştırmaktı. Böylece onlara öğretmenlik yapması sağlanacaktı. Kısacası bir Maitreya yaratmak yani şu ya da bu düşüncede olan bir öğretmen değil, tamamen çok boyutlu kozmik bir öğretmen yaratmak amacıyla bir tür ruhsal enerji bedeni inşa etmeye başladı. Sonra bunu fiziksel bir bedenin üzerine monte edebileceğine inandı. Bu öğretmen birkaç yüz ya da bin yıllık ömürle insan bilincini dönüştürebilecek ve böylece tüm dünyayı ve insanlığı dönüştürecekti."

Gabriel dayanamayıp ironik bir sesle; "Başaramadığı anlaşılıyor" diye araya girdi.

R.G. hınzırca gülümsedi: "Elbette öyle oldu. Ama bizi ilgilendiren kısmı birçok hırslı yoginin, Sunira'nın yarım bıraktığı projeyi üstlenmiş olması. Bu iş o kadar uzun zaman elden ele devam etti ki sonunda teozofistlere kadar ulaştı."

Gabriel; "Aha! Olaylar bağlanmaya başladı da bunun Gordion Düğümü rüyasıyla ilişkisi..." diye araya girmeye çalışırken R.G. onun sözünü kesti: "Az daha sabır Gabriel Kardeş."

Frer Marius; "Devam edelim lütfen. Gittikçe daha heyecanlı oluyor" dedi.

R.G. konuşmaya devam etti: "Blavatsky'nin ölümünden sonra Charles Leadbeater ve Annie Besant topladıkları olağanüstü miktarda bilgiyi Sunira'nın yolundan giderek değerlendirmeyi düşündüler. Mükemmel

---

85 Swami: Üstün varlıkların, tanrıların, kutsal kişilerin ve benzerlerinin manevi yaşam tarzı hakkındaki öğretilerini vaaz eden kişi. Guru sadece vaaz vermekle kalmaz, manevi yolun her adımında rehberlik eder. Kendisi de bu yolda yürümüş, ilim ve hikmete kavuşmuş olandır.

bir varlık üretme projesine inanmışlardı. Bilgiyi yükleyebilecekleri uygun bedenler aramaya başladılar. Bir süper öğretmenin bedenini…"

Gabriel yine araya girdi. Alaylı bir tonda; "Buldular mı bari?" diye sordu.

R.G. ciddiyetini bozmadan: "İki ya da üç kişi buldular. Jiddu Krishnamurti, Rukmini Arundel ve biri daha ama şimdi hatırlayamadım. Onları hazırlamak için çok ağır bir eğitimden geçirmeye başladılar. Kısa süre sonra Annie Besant, Jiddu Krishnamurti'nin Maitreya olduğuna kanaat getirdi. Bütün ağırlığı ona verdiler. Hatta, Annie Besant işi onu evlatlık edinmeye kadar götürdü. Krishnamurti'yi her türlü meditatif sürece tabi tuttular. Müthiş yoğun bir eğitim sonunda yirmi beşlerindeyken belli bir seviyeye ulaştı. Eşsiz, muazzam güzellikte bir insan oldu. Kimsenin ne söylediğini anlamamasına rağmen onu dinlemek için saatlerce yol tepmeyi göze aldığı müritlerinin taptığı biri oldu."

Gabriel de meraklanmaya başlamıştı; "Sonra?" diye sordu.

"Sonra yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşına geldiğinde Teozofi Cemiyeti, onun Maitreya yani İnsanlığın Dünya Öğretmeni olduğunu ilan etmeye karar verdi. Büyük bir olaydı ve inanılmaz heyecan yarattı. İnsanlar, mükemmel öğretmen ilan edileceği davete katılmak için dünyanın dört bir yanından geldiler. Efendi Kardeş bile oradaydı."

"Eee?"

"Ee'si, Jiddu Krishnamurti podyuma çıktı ve '*Ben bir dünya öğretmeni değilim*' dedi."

Gabriel heyecanla; "Hadi be!" diye atıldı

Efendi Djü-dschi çatallı sesiyle araya girdi: "O gün, bu genç delikanlıya o kadar büyük saygı duymuştum ki… 'Ben değilim' diyecek cesarete, sağduyuya ve bilgeliğe sahipti. Hem de o yaşta, o kadar çok insanın önünde. Çoğu dangalak şöyle derdi: 'Evet, ben dünyanın öğretmeniyim. Ben Buda'nın, İsa'nın ve her şeyin reenkarnasyonuyum.'"

Gabriel; "Vay be" dedi. Soru sormaya hazırlanırken de Efendi'nin çatallı sesi tekrar işitildi: "Ve artık hikâyenin sonunu bağlama zamanıdır R.G. Kardeş. Bakalım hediyemi doğru anlamış mısın?"

R.G. uzunca bir süre sessizce aklındakileri toparlamaya çalıştı. Süre gereğinden fazla uzayınca da doğal olarak Jean devreye girdi: "Hadi ama R.G.!"

R.G. gülümsedi; "Tamam Jean Kardeş, tamam" dedikten sonra kısa bir süre daha sessizce düşünüp ardından: "Şöyle açıklarsam az sonra anlatacaklarımdan Gabriel Kardeş bile şüphe etmeyecektir. Önce Hint dilinde *Adiguru* ne demek onu söyleyeyim. Aslı Adiyogi'dir. *Adi* ilk demektir. Başlatan olarak da anlayabilirsiniz. İster Adiguru ister Adiyogi deyiniz fark etmez, ilk öğretmen veya öğretmen mürit soyunu başlatan kişi anlamına gelmektedir. Son olarak şunu da ekleyeyim: Hindularda Şiva sanılanın aksine tanrıça olarak değil Adiguru olarak anılır. Hint mitolojisine göre Lord Şiva, Adiguru'dur. Yani ilk öğretmendir."

R.G. son cümlesine o kadar vurgu yapmıştı ki sesi neredeyse bağırıyor gibi çıkmıştı. O da bunun farkına varmış olmalı ki sesini yumuşatarak dramatik hatta şairane bir tonla: "Sunira'nın bir *İnsanlığın Dünya Öğretmeni* yaratma ülküsü Şiva geleneğinden geliyor. Bu yaşayan bir Şiva yaratma çabasından başka bir şey değil. Bir anlamda Şiva gibi başka bir varlık yaratmak hayalidir."

Ardından pimi çekilmiş el bombası misali kelimeleri ortaya bıraktı.

"Ve bildiğiniz üzere Şiva eşittir Kali."

Derin bir sessizliği takip eden ses çatallı ve yaşlıydı ama gurur doluydu. "Tebrik ederim R.G. Kardeş. Şimdi bunun ne manaya gelebileceğini de anlat."

R.G., Efendi'ye şefkatle karışık bir saygıyla baktı. Ardından son derece ciddi bir sesle şöyle konuştu: "Az önce de anlattığım gibi Hayalet Kraliçe'nin kendine aldığı isimler, Kirke-Morrígu-Bhowani-Kali, bunların hepsi değiştirme ve dönüştürme gücünü ifade ediyor. Bitkileri, ilaçları ve büyülü sözleri kullanarak nesneleri veya varlıkları dönüştürme yeteneği olan Kirke'ye, Morrígu'nun hem yıkımı ve ölümü, dolayısıyla da yeniden doğuşu içinde barındırması nedeniyle ulusların kaderlerini belirleyebilme gücünü ekleyelim. Keltlerde Morrígu'nun yarattığı çatışmaların asla keyfi ya da amaçsız olmadığına ve daha büyük amaçlar uğruna iyilik yaratmak için her zaman motive edici bir güç olarak insanları hareket etmeye teşvik ettiği inancını da yanına ekleyelim. Şimdi bunlara Thugları eklemeliyiz. Bunlar kimdi? Hindistan'da Kalküta şehrini merkez alan uğursuz ve kötücül bir mezhep. Erkekleri ipek poşularla boğup öldürmekle ün salmışlar. Peki, Kalküta'yı hatırladınız mı? Kali'nin şehri! Değil mi? Bir de az önce söylemiştim. Thug ayinlerini yöneten rahiplere 'Ölümün Çocukları' diyorlardı. Onları da buna katmalısınız. Son olarak Unani'nin beni

kendilerine katılmaya davet ettiğini biliyorsunuz. Bunu Büyük Sır Üstadım ile de değerlendirdik. Boyutunu bilmesek de bir örgütlenmesi olduğu kesin. Bunların tamamını göz önünde bulundurursak sonuç son derece açık: *Karşımızda Unani'nin denetiminde ama gaddar bir kadın öğretmenin yönettiği yepyeni bir toplum mühendisliği projesi var.* Bu projenin bir ayağı Druid diğer ayağı Hint geleneğinden besleniyor. Bu bize saldırıp duran karaveletleri de Ölümün Çocukları olarak kabul edersek, o zaman bu örgütlenmenin Thug organizasyon yapısı kullanılarak kurulduğunu düşünmek yanlış olmaz. Bence artık bu Hayalet Kraliçe'ye kısaca Kali diyebiliriz."

R.G. sustuğunda büyük bir sessizlik oldu, çünkü bütün kardeşlerin Unani haininin bireysel bir düşman olmaktan çıkıp ciddi bir rakip olduğu düşüncesine alışmaları için süreye ihtiyaçları vardı.

Bir süre sonra Gabriel'in çocuksu bir merakla bezenmiş sesi işitildi: "Ee? İnsanlığın Dünya Öğretmeni Jiddu Krishnamurti, Büyük İskender, Gordion Düğümü? Bunlar ne oldu?"

Nedense R.G. soruyu üzerine hiç alınmadı. Hatta kılı bile kıpırdamadı. Çok kısa bir atalet hâlinden sonra Efendi Djü-dschi'ye yapamayacağı için yalan söylemesi mümkün olmayan Heretica Kardeşe doğru döndü. Gözlerinin içine bakarak son derece ciddi bir ifadeyle ağır ağır; "Bunu da bize Heretica Kardeş söyleyecek. Değil mi Heretica Efendim? Müşterek rüyanızda bizden sakladığınız ya da aktarmadığınız bir şey vardı, değil mi? Yoksa Efendi Kardeş bana Maitreya ipucunu vermezdi" diye sordu.

Nasıl yapılacağını bilse Heretica'nın şüphesiz yüzü kızarırdı. Onun yerine biraz mahcup gülümsemekle yetindi. Sakince; "Emir yüksek yerden gelmişti" diye cevap verdi.

Efendi biraz da sıkkın bir sesle; "O ne demek Heretica Kardeş. Sizden ancak ricacı olabilirim. Bunu sizden neden istediğimi de biliyorsunuz ama bizim R.G.'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Yapacak bir şey yok. Buyurun anlatın lütfen" diye konuştu.

Heretica simyacı sesine dönüş yaparak; "Rüyamızda Büyük İskender'e Gordion Düğümü'nü kesmeden çözmeyi öğreten tanrıça biçimli kadına ikimiz de odaklanınca, kadın Jiddu Krishnamurti'ye dönüştü" dedi ve yere baktı.

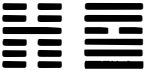
R.G. belli belirsiz sırıttı. "Sizi gidi ihtiyarlar sizi" diye iç geçirdi ama bunu yüksek sesle tekrarlaması imkânsızdı, çünkü bu iki ihtiyara çok büyük saygı duyuyordu.

Büyük Sır Üstadı'nın otoriter sesi işitildi: "Yoksa aktif imgelem mi yapıyordunuz? Umarım rahmetlinin koyduğu kesin sınırlara katiyetle riayet ediyordunuz."

Heretica saygılı bir sesle; "Hiç şüpheniz olmasın Büyük Sır Üstadım. Aksi düşünülemez bile" diye cevap verdi.

Aynı anda çok uzun süredir sessiz ve düşünceli olan Sofia'nın ayağa kalktığı görüldü. Son derece dramatik bir sesle; "Az önce kapıdan girdiğimde dün gece maruz kaldığım müthiş rüyadan bahsetmiştim. Başta anlamamıştım ama bu konuştuklarımızdan sonra artık eminim. Rüyanın hâkim öğesi faklı biçimlere dönüşüp duran bir tanrıça imgesiydi" dedi.

Çok kısa bir süre sessizce bekledikten sonra sözlerini; "Çok ilginç! Bir tanrıça Morrígu imgesi!" diyerek tamamladı.

"Bugün, tanrının yaşamı yarattığı dili öğrenmeye başlıyoruz."

Bill Clinton
İnsan Genom Projesi'nin sonuç açıklaması konuşmasından
26 Haziran 2000

"Şeytan, Bilinçdışı'nın grotesk ve uğursuz yanını anlatır, çünkü biz onu hiçbir zaman gerçek anlamda kavrayamadık. Böylelikle o, başlangıçtaki vahşi hâlinde kalmış oldu. Muhtemelen bugün hiç kimse Avrupalının kuzuya benzer bir yaratık olduğunu ve şeytan tarafından ele geçirilmediğini iddia edecek kadar naif ya da kör değildir. Çağımızın korkunç kayıtları herkesin görebileceği kadar açıktır ve bunlar iğrençlikte önceki herhangi bir çağın başarmayı umabileceği her şeyi uzak ara geride bırakmaktadır."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Gen Terzisi

Gordion'un üzerine yeni doğmuş güneş henüz bahar olmasına rağmen sıcaklığını hissettirmekte pek de mahcup davranmıyordu. Bununla beraber bütün parlaklığını kullansa da milyonlarca yıldır biriktirdiği tecrübeyi ortaya koysa da maden ocağı kisvesine bürünmüş UBH şirketinin içini aydınlatmakta pek muktedir olamadığı bir gerçekti. Bu elbette ki çok iyi bir planlamayla mümkün olabilmişti. Yumurta'nın kurulma aşamasındaki yer seçimi, hâliyle epey sancılı olmuştu. Önceleri Unani ve Kali'ye yakın olmanın sağlayacağı lojistik avantajlar düşünülerek Avrupa'nın herhangi bir yerinde kurulması düşünülmüştü. Ama kısa bir değerlendirmeden sonra bu fikirden hemen vazgeçilmişti. Yapılacak işin niteliği ve kurulacak tesisin farklılığı dikkate alındığında herkesin fikri; rüşveti içselleştirmiş, kişisel çıkarlarını toplumsal değerlerin önünde tutan, ahlakın ise içi boş bir slogan olarak kullanıldığı

bir ülke bulunması yönünde olmuştu. Öneri, o günlerde atalarının izinden giderek tarih boyunca yerleştikleri toprakları ziyaret etmekte olan Kali'den gelmişti. Türkiye'den yeni döndüğünden, ağzından kısa bir "Tolistobogii" kelimesi çıkar çıkmaz Unani'nin yüzü aydınlanmıştı. Nihai kararın verilmesi ise uzun sürmemişti. Siyasi ve idari bağlantıların kurulmaya başlaması için bütün kaynaklar seferber edildiğinde Kali de projenin başına geçmişti. Üç yılı geçkin hummalı bir çalışmanın İsviçreli bir saat mühendisinin hassasiyetiyle gerçekleştiğini söylememize herhâlde gerek yoktur. Proje tamamlandığında ise hiç kimsenin hayal bile edemeyeceği bir başyapıt ortaya çıkmıştı. Kali de o başyapıtın gururlu bir sanatçısıydı. Bu emsalsiz başarısının ilk meyvelerini vermeye başlamasıyla rüştünü ispat eden Kali, o andan itibaren özellikle Yumurta ile ilgili her konuda pederi Coibhi Unani'yi bile gölgede bırakacak en önemli figür hâline gelecekti.

İşte bu gururlu sanatçı ile pederi, Kelenn'in yönlendirdiği iki korumanın eşliğinde az önce Yumurta'nın girişindeki metal kapıdan geçmişlerdi. Teşbihte hata olmaz diyerek sivil giyinmiş olduklarını söylememiz doğru olur. Unani topladığı saçları ve lacivert takım elbisesiyle, Kali ise içine sığmakta zorlandığı koyu renkli tayyörüyle son derece sakil duruyordu. Şüphesiz çok dikkatlice düşünülmüş güvenlik protokolleri onlara başka bir şans tanımamıştı.

Kapıdan geçtiklerinde girdikleri yumuşak gün ışığıyla aydınlatılmış hiper modern döşenmiş laboratuvar kadar temiz bekleme salonu hıncahınç doluydu. O kadar ki kusursuz işleyen havalandırma sistemi bile odanın havasını temizlemekte kifayetsiz kalıyordu. İçeri adım attıklarında etraf derin bir sessizliğe büründü. Unani dikkatle herkesi gözleriyle taradıktan sonra aradığını bulunca saygısı son derece belirgin bir sesle: "Màthair chloinne" diyerek ona doğru ilerledi. Màthair; "Ulu Birleştirici, hoşgeldiniz. Bize onur verdiniz Abaris Coibhi Unani" diye cevap verdi. Sesi saygı ve gurur taşıyordu.

Unani, Màthair'in her iki elini tutarken içtenlikle; "Bak sana kimi getirdim?" diyerek yana çekildi.

Màthair gözlerini kaydırdığında Kali çoktan burnunun dibinde bitmişti. Saygılı ama şefkati daha ağır basan bir sesle bir iki kelime söylemeye çalıştı ama başaramadı. Màthair ondan daha iyi durumda değildi. Sonunda çözümü konuşmadan uzun uzun sarılmakta buldular.

O esnada Unani onları karşılamaya gelmiş topluluğa bakarak ciddi bir sesle; "Druid halkım, Beal'in inayeti üzerinize olsun" dedi ve

ardından Kelenn'e kısa bir bakış attı. Kelenn otoriter bir sesle; "Karşılama töreni bitmiştir. Herkes işinin başına dönsün" diye konuştu.

Dakikalar sonra Màthair'in yönetici odasına bitişik geniş bir masaya eşlik eden rahat koltuklarla döşenmiş toplantı odasında oturuyorlardı. Şüphesiz burası Yumurta'nın en sessiz mekânıydı.

Yumurta'nın işleyişi konusunda son derece yüzeysel bilgisi olmasına rağmen eşi benzeri olmayan bir merakla donatılan Unani sabırsız bir sesle sordu: "Geliyorlar mı?"

Cevap vermeye gerek yoktu, çünkü Kelenn kapıyı açarak iki kişinin geçmesine izin verdi. Birbirine son derece benzeyen ama bir anlamda çok farklı iki delikanlı içeri adım atar atmaz başlarıyla selam verdiler. İlk konuşan 3 oldu. Şu âna kadar 3'ü tanıdığınıza göre, hoşbeşle zaman kaybetmeyeceğini tahmin etmişsinizdir. Sakin bir sesle; "Gündemimizi getirdim. Buyurun" diyerek elinde tuttuğu ince uzun not kâğıtlarını önce Unani'ye, ardından Kali ve Màthair'e uzattı. Kali oturması için başıyla işaret etti. 3 önündeki boş koltuğa otururken yanında getirdiği arkadaşına bakıp oturması için işaret etti ama arkadaşı ayakta durmaya devam etti. Gerçi ayakta durmasıyla oturması arasında pek fark olduğu söylenemezdi.

Gündemi okumayı bitiren Unani gözlerini kaldırdı ve ilk defa gördüğü delikanlıyı dikkatlice süzdü. Gereğinden kısa boyu, başıyla neredeyse bir sayılacak kalınlıkta, yokmuş kadar kısa boynu, düşük alnı ve puhu kuşu gagasını andıran burnuna fazla yakın duran gözleriyle, henüz boynuzu büyümemiş yavru bir gergedanı andırıyordu.

Kali saygılı bir sesle; "İhtiyar Gen Terzisi'nin yerine geçen sağ kolu 12'yi tanıyorsunuz, değil mi pederim?" diye sordu.

Unani şüphesiz onun kim olduğunu biliyordu ama ilk defa fiziki bedeniyle müşerref oluyordu. Aklından geçen belli belirsiz bir "hepimiz bize dağıtılan bedenlerle hayatta kalmayı öğreniriz" düşüncesinden sıyrılıp sakin bir tonda; "Kendisini başarıları sayesinde tanıyordum. Yeni Gen Terzimiz kendine 12 ismini almış, öyle mi? Neden?" diye sordu.

İsim alma kararlarının tamamına Kali onay verdiğinden aslında soru ona sorulmuştu. Ama 12'nin özgüveni 3'ten aşağı kalır değildi. Boğuk bir sesle; "Bol sayılardan esinlendim efendim" diye cevap verdi.

Unani şaşkın bir ifadeyle Kali'ye döndü. Meraklı bir sesle; "Bol sayılar da nedir?" diye sordu.

Kali, 12'ye oturması için eliyle işaret ederken gülümsedi. Keyifli bir sesle: "Sayı teorisinden pederim. Pozitif tam sayı bölenlerinin toplamı o sayıdan büyük ise bu sayıya *abundant* ya da bol sayı denir. Zengin sayı diyenler de var. Bu küçük dâhimiz henüz ihtiyar Gen Terzisi'nin yanında staja başladığı yıllarda kendisine 12'yi uygun görüp iznimi talep ettiğinde açıklamasını istemiştim. Bana aynen şöyle demişti: 'Bol sayıların birincisi 12'dir. Tam bölenleri 1, 2, 3, 4 ve 6 olup bunların toplamı 16'dır. Bu toplamın asıl sayıyı aşan miktarına bolluk denir. Bu nedenle 12 sayısının bolluğu 16-12 hesabıyla 4'tür. 4 de dörtlülüğü ifade eder ve bolluk içinde dengeyi simgeler. Bu nedenle yapacağım vazifeyi de düşünerek, bolluk yaratma çabamın denge içinde kalmasını sembolize eden 12 sayısını kendime ad olarak seçiyorum.'"

Kali susar susmaz, Unani uzun bir tıslama sesi çıkardı ama bu bir keyif tıslamasıydı. 12'ye dönerek etkilendiğini belli eden bir sesle; "Fior Gen Terzisi! Sembolizmi çok beğendim. Tebrik ediyorum" diye konuştu.

Bu esnada Màthair öğretmen tonlamasıyla; "Evet, günümüz uzun, gündemimiz yüklü, isterseniz başlayalım" diyerek söze girdi.

3 bu talebi uyarı kabul edip gündeme dahi bakmadan; "Gündemimizin birinci maddesi üretimdeki kontrol edemediğimiz ve artık süreklilik hâlini almış dalgalanmalar. Aslında uzun zamandır bu konuda çalışıyoruz ama doğa bizden daha akıllı ve çok daha tecrübeli. İlerlemek ancak ufak adımlarla mümkün oluyor. Her türlü öneri ve iyileştirici faaliyete açığız efendim" diye konuştu.

Tarihin gördüğü belki de en dehşetli toplantılardan biri başlamıştı.

Genellikle dinlemekle yetinen Unani ciddiyetle; "En çok hangi sınıflarda oluyor?" diye sorduğunda Kali, bu toplantının da pederinin dinmek bilmez merakını beslediği toplantılardan biri olacağını anladı.

3, önündeki notlara dahi bakmadan: "Sınıf-2 son derece stabil. Hemen her zaman en yüksek verim oradan alınıyor. Sınıf-1'de ise 1A bizi epey zorluyor. Verimlilik düzeyi son derece düşük. Sınıf-3'ün durumu da hepinizin malumu. Burada niteliği genişletmekte büyük sıkıntı yaşıyoruz. Ama asıl tehlike, bu böyle devam ederse bir süre sonra toplumsal iş bölümünde dengeyi kaybedecek olmamız. Aldığımız sonuçlar bu şekliyle kalırsa bunun yaklaşık on yedi yıl içinde olmasını öngörüyoruz."

Unani sıkkın bir sesle; "Bu güvenlik standartlarımız nedeniyle her şeyi kodladınız, tamam da ben yaşlandım artık, bunları aklımda tutmakta zorlanıyorum. Bu sınıfları hatırlat bakalım" dedi.

3 hemen şöyle açıkladı: "Sınıf-1 *yönetici* özellikleri taşıyan çocukların sınıfıdır. 1A içlerinde felsefeci ya da matematikçi olmaya yatkın olanları, 1B yargıç olmaya yatkın olanları ve 1C de öğretmen olmaya yatkın olanları kapsıyor.

Sınıf-2 *uygulayıcı* özellikleri taşıyan çocukların sınıfıdır. 2A içlerinde asker olmaya yatkın olanları, 2B de işçi olmaya yatkın olanları, 2C ise yapıcıları yani mühendis olmaya yatkın olanları kapsıyor. Sınıf–3 bildiğiniz gibi doğrudan size bağlı olan sınıftır efendim."

Unani başıyla teşekkür ederken; "Evet, evet. 3A'da Ruhçuları ve 3B'de Druid rahiplerini toplamıştık. Bu durumda felsefeci, Ruhçu ve Druid rahibi olacak yeterli çocuk üretemiyoruz. Doğru mu?" diye sordu.

3, kuru bir tonda: "Şöyle diyelim: Felsefeci, matematikçi ve Druid rahibi çıkıyor ama beklediğimiz miktarda değil. Asıl sorunumuz ise 3B'de. Orada belli bir yeteneğin dışında yeteneği olan Ruhçu hiç üretemiyoruz" dedikten sonra kısa bir süre sessiz kalıp üzgün bir sesle; "Hem de hiç" diye ilave etti.

Unani sıkkın bir sesle; "Evet. Duygu etkileme/yönlendirme dışında hiç. Lüsidite yok, kritoskopi yok, alloskopi yok, teleoptik yok, telekinezi yok, psikometri yok, telemetri yok"[86] diye konuştu.

3, duygusuz bir sesle; "Sadece sizinkine benzer yetenekleri olanları üretebiliyoruz efendim" dedi.

Unani kinayeli bir sesle; "Çok ironik, değil mi? Uhrevi bir müdahale olmasından çekinmeye başladım doğrusu" diye cevap verdi.

Kali'nin otoriter sesi işitildi: "Ne olmuş? Bu işe başlayalı yirmi sene ya oldu ya olmadı ve bu kısa sürede neler neler başardık. Şu anda Yumurta'da doğmuş, büyümüş, eğitilmiş ve ardından toplumumuzun hizmetine girmiş ne kadar çok Druidin olduğunu unuttunuz mu? Buna bu iki dâhi delikanlı da dâhil. Bu işte; başarı, çalışma ve adanmışlıkla gelir. Sebat edersek elimizde başarılı olmak için her türlü kaynak var. Değil mi, Gen Terzisi?"

12, kendine güvenen bir sesle; "Kesinlikle var efendim. Dünyada eşi benzeri olmayan bir laboratuvarımız ve her türlü in-vitro ve in-vivo deneyi hayata geçirebileceğimiz bir ortamımız var. Dünyadaki en gelişkin DNA analiz ve kopyalama cihazları, ayrıca her türlü bilgiyi son derece süratli bir şekilde işleyebilecek sanat eseri süper bilgisayarlarımız var. Bunun üzerine üretimin sonuçlarını uzun vadede

---

86 Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Parapsikoloji ve Paranormal Yetenekler" maddesi.

ölçüp değerlendirme imkânımızı da ekleyin. Başarılı olacağımıza inanıyorum. Tek ihtiyacımız zaman" diye cevap verdi.

Uzun süredir suskunca dinleyen Màthair; "Peki, neden sadece bu sınıflarda istediğimiz sonuçları alamıyoruz?" diye sordu.

Herkes doğal olarak dönüp 12'ye baktı. 12, olmayan omuzlarını olmayan boynuna doğru yükseltip dudaklarını büzdü. Kendinden son derece emin bir sesle; "Henüz tam olarak bilmiyorum ama bulacağım. Bunu başarmak için daha fazla ikize ihtiyacım var" diye cevap verdi.

Unani nedenini bilse de yeni bir gelişme vardır düşüncesiyle hemen sordu: "Neden ikize?"

12 sanki bir sır verir gibi bir fısıltıyla; "Kıyaslama yapabilmek için efendim" diye cevap verdi. Ardından hiç kimsenin anlamayacağını düşünüp şöyle açıkladı: "İnsan genomunda üç milyar baz çifti var. Bunların yarısı anneden, yarısı babadan gelir. Embriyotik gelişim sırasında her embriyoda on ila yüz arası mutasyonun oluşmasını bekleriz. Az önce saydığımız ve peşinde olduğumuz bütün bu özellikler var ya, bizim terminolojimizde bunların adı mutasyon işte. Yapay mutasyonlar. İşte bu yapay mutasyonları doğal olanlardan ayırabilmek ya da yapay bir mutasyonun sonuçlarını gerçekten anlayabilmek için kıyaslama yapabileceğimiz örneklere ihtiyacımız var. Yoksa üç milyar baz çifti içinde doğru gen modifikasyonunu kuantum bilgisayarlarının çalıştırdığı yapay zekâ algoritması bile bulamaz. Bu nedenle ikizler vazgeçilmez hâle geliyor ve maalesef ender bulunuyorlar. Her yüz insandan sadece birinin ikizi var. Gerçi son yıllarda yapay gebelik yöntemleri bu oranı arttırdı ama azlar işte. Bir de işimize yaraması için, yani elma ile armudu kıyaslamamak için tek-yumurta ikizi olmaları gerekir, çünkü bunlar aynı DNA'yı paylaşırlar. Bunlar da doğan bütün ikizlerin sadece dörtte birini oluşturur."

Kali bir soru yöneltecekti ama pederi ondan önce konuşmaya başlayınca beklemek zorunda kaldı. Unani iflah olmaz bir merakla; "Kıyaslama yaptınız ve doğru geni buldunuz diyelim. Bu istediğimiz özelliklere sahip çocukları üretmek için yapay mutasyonu nasıl uygulayabiliyorsunuz?" diye sordu.

12 şevkle; "Bu soruyu on sene önce sorsaydınız çok zahmetli ve uzun süreç olduğunu söylerdim efendim, çünkü canlı hücrelerde genleri değiştirmek pek kolay değildir. Ama çok kısa süre önce insanlar dâhil her türün DNA'sını düzenleme yeteneğimizi önemli ölçüde arttıran ve

üzerinde çalışılırsa büyük gelecek vaat eden yeni bir yöntem geliştirildi. Üstelik bunu virüs, bakteri savaşından öğrendik" diye cevap verdi.

Unani o kadar keyiflenmişti ki neredeyse gülümseyecekti. "Hemen anlat" der demez Màthair; "Mümkün olan en kısa şekilde lütfen. Karara bağlanacak çok konu var" diye lafa karıştı.

12 sakin bir tonda: "Bakteri ve virüsler hayatın başlangıcından beri birbiriyle savaşmaktadır. Hiç bitmeyen bu savaşı genelde virüsler kazanmaktadır. Bunu da güvenlik duvarı son derece zayıf olan bakterilerin hücre zarını delip içine kendi genetik kodlarını atarak yaparlar. Amaç, bu kodları orada çoğaltmaktır. Anlayacağınız, bakterileri istila ederek onları birer virüs üretme fabrikası olarak kullanırlar. Ender de olsa bakterilerden bazıları bu saldırıdan kurtulduğunda hemen istilacı virüsün DNA'sından bir kopya alıp bunu CRISPR denilen DNA arşivlerine kaldırırlar. Detayları atlayarak anlatıyorum. Bakteri bir daha virüs saldırısına uğrarsa derhâl iki tür kısa RNA üretir. Bunlardan biri daha önce arşivine aldığı istilacı virüsün DNA'sı ile aynı dizilime sahip olan kılavuz RNA'dır. Bu RNA'lara bir de bakterinin gizli silahı olan Cas9 adı verilen bir protein katılır ve bunlar bir kompleks oluşturur. Bu kompleks virüsten bir iz bulmak için bakterinin içindeki her DNA'yı kılavuz RNA ile karşılaştırarak tarar. Bir uyuşma bulur bulmaz da Cas9 aktive olur ve virüsün DNA'sını iki küçük moleküler makas kullanarak keser. Virüs böylece yok edilir."

Unani ellerini ovuştururken; "Anladığım şu: Bu yöntem bir gen makası ve DNA içinde belli bir bölgeyi kesebiliyor. İyi de biz doğacak çocuklarda istediğimiz özelliklerin olması için genlerde yapay mutasyonlar yaratmak amacında değil miydik? Kesmek yetmez, DNA'ya bizim istediğimiz geni ekleyebilmek de gerekmez mi?" diye sordu.

12, biraz şaşkın ama epey heyecanla; "Tamamen haklısınız efendim. Geçtiğimiz birkaç yılda metodun sadece virüsün DNA'sını değil, aynı zamanda kılavuz RNA'yı programlayarak genetik kodun kesin olarak belirlenmiş bir kısmını kesip yerine istenen diziyi taşıyan başka bir DNA parçası eklenebileceğini bulduk. CRISPR-Cas9 sistemi makaslarını kullanıp bir kesim yaptığında bu DNA şablonu, kesilen uçlarla eşleşerek orijinal diziyi yeni versiyonuyla birleştirebilir ve böylelikle istediğimiz genle değiştirebilir. Bunu sadece bir test tüpünde değil, canlı bir hücrenin çekirdeğinde de yapabildiğimizi ekleyeyim. Bize neden *Gen Terzisi* dendiğini de bu vesileyle açıklamış oldum" diyerek ardından gülümsedi.

Unani son dediklerini işitmiş ama sormaya hazırlandığı sorunun önemi bu küçük dâhinin sembolizm yüklü cümlesini gölgede bırakmıştı: "Bunu her hücrede yapabiliyor muyuz?"

12 arsızca sırıttı: "Kök hücreler de dâhil olmak üzere birçok bitki ve hayvan hücre tipine uygulanabilir. Aynı zamanda spermde ve döllenmiş bir yumurtada ya da embriyoda da yapılabilir. Bu sayede hedeflenen mutasyonlara sahip laboratuvar faresi gibi hayvanları hâlihazırda üretebiliyoruz. Ayrıca aynı anda birçok geni hedeflemek için de kullanılabilir. Yine de çok önemli bir sorunumuz olduğunu ilave edeyim."

Unani; "Neymiş?" diye sordu.

12 derin bir iç çekti. Ilımlı iyimserlik taşıyan bir sesle; "Benim mesleğimde 'sıfır' kusurdan gayrı her durum maalesef kabul edilemez derecede kusurlu sayılıyor. CRISPR ne yazık ki bu kadar kusursuz değil. Nadir de olsa kusurlu bir geni düzeltmek için müdahale ettiğimizde hiç hedeflemediğimiz değişikliklere neden olabiliyor. Bu gibi durumlarda DNA zinciri kalıcı olarak kırılıyor ve bu da potansiyel olarak embriyoda ek genetik anormalliklere yol açabiliyor. Anlayacağınız CRISPR yüzde 100 doğru çalışmıyor. Bu da modifiye etmeye çalıştığımız insan olduğunda bizi alınması zor bir riskle karşı karşıya bırakıyor" diye açıkladı.

Unani; "Ama... Ses tonunuzdan bu saptamanızın arkası gelecek diye anlıyorum" dedi.

12 gülümseyip başını sallarken ciddi bir sesle; "Evet efendim. CRISPR-Cas9 yönteminin bize öğrettiklerinden yola çıkarak genleri hassas ve güvenli bir şekilde yeniden yazmayı daha da kolaylaştıran, DNA'yı düzenlemenin yeni bir yolunu yarattık sayılır. Detaylara girmeyeceğim ama ters transkriptaz da dâhil olmak üzere belirli enzimleri kullanan ve adına 'asal düzenleme' dediğimiz yeni bir teknik bu. CRISPR-Cas9 yöntemini bir uçak olarak düşünürseniz asal düzenleme bir helikopterdir. Spesifik dar bir alana konmak istediğinizi düşünelim. Bunu başarmak için bir uçak yerine bir helikopter kullanmayı tercih edersiniz, değil mi?" diye açıkladı.

Unani belden yukarısını 12'ye doğru yaklaştırırken bütün ciddiyetiyle sordu: "Hangi yöntemle olursa olsun kusurlu bir bebeğin doğmasına aracı olamayız. Bu konuda daha önce belirlediğimiz protokollere sıkı sıkıya bağlı kalmanız gerektiğini hatırlatmama gerek yok herhâlde." Sesinde nasihatten çok tehdit duygusu seçiliyordu.

12, bir anlığına da olsa titredi. Ardından kendini toparlayıp son derece kendinden emin bir sesle; "Kusurlu hiçbir embriyonun bilinç kazanmasına izin vermediğimizden yüzde 100 emin olabilirsiniz efendim" diye cevap verdi.

Unani düşünmek için bir süre suskun kalınca sonunda Kali sormak istediği soruyu sorma imkânı buldu: "Az önce ikizlerin ender bulunduğunu anlattığında soracaktım. Bizim ikiz üretimimiz artmadı mı? Arttığını biliyorum."

12 saygılı bir sesle; "Kesinlikle arttı efendim. Velinimetim ihtiyar Gen Terzisi daha işin başında bana Almanca yazılmış eski bir defter vermişti. İçinde bazılarını hâlâ çözemediğimiz yüzlerce ikiz deneyinin sonuçları vardı. Son derece detaylı notlar ve daha önemlisi çeşitli uygulama metotlarının yazılı olduğu kapağı deriden bir defter. Bu defterden elde ettiğimiz bilgilerle modern biyoteknoloji yöntemlerini birleştirip artık üretimimizin belirli bir kısmını ikiz olarak önceden planlayabiliyoruz. Siz de biliyorsunuz, pek çok arkadaşımız öyle" diye cevap verdi.

Bu defter meselesini ilk defa işiten 3 dayanamayıp sordu: "Çok ilginç. Bu defteri ilk defa duyuyorum. Nereden bulmuş ki?"

Unani, Kali'ye kaçamak bir bakış atsa da suskunca beklemeyi tercih etti.

12, umutsuz bir sesle; "Onlarca kere sordum. Her seferinde bana boş sorular sormamam gerektiğini söyleyip başından savdı. Doksan yaşına bastığı gün artık ayrılacağı için ona bir veda toplantısı düzenlemiştik. Biraz da şampanyayı fazla kaçırmıştı. Fırsat bu fırsat bir daha sordum ama nafile. 'Öğrenip de ne yapacaksın? Çalışmalarına bir etkisi mi olacak?' diyerek beni savuşturdu. Hiç unutmuyorum, ihtiyar Gen Terzisi bu defteri bana ilk verdiğinde al '*İblis'in Kara Defteri*' demişti. İblis kimdi, defter neyin nesiydi, öylece bakakalmıştım. İşin ilginci defter siyah falan da değildi. Kirli pembemsi, kreme kaçan deriden bir kapağı vardı. Çok bulanık, hatta iğrenç diyebileceğim renkte bir kapak. Üzerinde de dövmeyi çağrıştıran silik bazı desenler vardı, anlamsız ya da bana anlam ifade etmeyen desenler. Kapağın dış ucundaki kenarları metalden klipslerle çevriliydi. Kapağı demişken de derisinin katlanamadığım kadar kötü bir koku yaydığını ilave edeyim. Bu kadar eski bir kitabın derisi neden hâlâ kokar, o da ayrı bir muamma tabii. Bir

ara kokunun nedenini bulmak için kapaktan numune alıp ABI 310'a[87] atayım diye düşündüm ama hiç vakit bulamadım" diye cevap verdi.

Unani tekrar Kali'ye bir bakış atıp bu sefer konuşmaya müdahale etti: "Evet. Nereden bulmuşsa bulmuş. Önemli olan sonuçlarımıza olan katkısı. Ve madem ikiz üretimini arttırabiliyoruz, bu ikizleri neden kıyaslama yapmakta kullanıp istediğimiz özellikte çocukları daha hızlı üretemiyoruz?"

12, derin bir iç çekti. Bezgin ama umudunu yitirmemiş bir sesle; "Soyut varyasyon denen bir mesele yüzünden" diye cevap verdi.

Kali cevabı çok iyi bilmesine rağmen babası için otoriter bir öğretmen tonlamasıyla; "Açıkla" dedi.

12 belli belirsiz sırıttı. Duygusuz bir sesle: "Bunu anlatmanın en kolay yolu şu: Laboratuvarda kullandığımız deney farelerini bilirsiniz. Onları da üretiyoruz. Üstelik tamamen aynı genetik kodla doğuyorlar, aynı ortamda büyüyorlar, aynı gıdayla besleniyorlar ama buna rağmen her zaman aralarından bazıları farklı çıkıyor. Diğerlerinden ya daha kilolu ya daha akıllı ya da daha aktif. Buna modern biyoloji terminolojisinde soyut varyasyon diyorlar. Biz, psişik DNA diyoruz."

Unani uzun bir tıslamadan sonra; "Psişik DNA, öyle mi? Biyolojik DNA'nın karşısına tamamlayıcı çifti olarak Psişik DNA koymaktan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gen Terzisi hafif bir şaşkınlıkla; "Tamamen öyle efendim" diye cevap verdi.

Unani keyifle tekrar tısladıktan sonra yine sordu: "Peki, birörnekler arasında farklılık yarattığını düşündüğün bu psişik DNA'nın çalışma mekanizmasını biliyor muyuz?"

12 hemen cevap verdi, çünkü düşünmesi gerekmemişti: "Tam olarak bilmiyoruz efendim. Tırnak içinde söylüyorum 'İblis'in Kara Defteri'nden elde ettiğimiz bilgiler ve metotlar sayesinde çok büyük ilerlemeler kaydettik ama bazı konularda hâlâ kara cahil sayılırız. Mesela larvalarının neden ve nasıl karasineklere dönüştüğünü, bunu tetikleyen talimatın nereden geldiğini hâlâ bilemiyoruz. Çünkü larva ile karasineğin genetik kodlaması birebir aynıdır. Bir mekanizma larvaya kanat, ayak, göz vesaire vererek onu karasineğe dönüştürüyor ama bu bildiğimiz genetik kodun içinde değil, çünkü bu kod ikisinde de aynı. O

[87] ABI 310: Kapiler elektroforeze dayalı DNA analizi cihazı.

zaman bunu yaptıran ne? İşte bunu hâlâ araştırıyoruz. Tabii ki bazı fikirlerim var ama henüz işin başındayız."

Unani'nin merakı iyice artmıştı. Sabırsız bir sesle; "Yine de o fikirlerini dinleyelim" dedi.

12 şaşırdı. Genelde kimsenin ilgisini çekmeyen konularla uğraştığını düşündüğünden; "Gerçekten mi?" diye sordu.

Kali sırıttı. Gururlu bir sesle; "Gerçekten Gen Terzisi, gerçekten. Coibhi Unani nasıl Coibhi oldu zannediyorsunuz?" diye konuştu.

12 gerçekten memnun olmuştu. Heyecanla; "Fikrim, genetiğin ötesi diyebileceğim, epigenetiğin çözüm yolu olabileceği. Genetik biliminde keşfedilen son bulgulara göre genlerimizde bazı anahtarlar var. Bunlar bildiğimiz lamba aç-kapa düğmeleri gibi açılıp kapanabilen anahtarlar. Bunlara DNA anahtarları diyoruz. Örneğin, kanser ya da diyabet gibi hastalıklar DNA anahtarı kapalı hâldeyken ortaya çıkıyor. Bu anahtarlar açıldığında ise büyük bir mucize oluyor ve hastalıklar yok oluyor. İşte bu anahtarlar bugün epigenetik adını verdiğimiz bilim dalının inceleme alanına giriyor. Şimdi şöyle düşünün efendim: Bir insan vücudunda yaklaşık yetmiş trilyon hücre bulunur ve bunların her birinde de birbirinin tıpatıp eşi olan DNA sarmalı var. Peki o zaman nasıl oluyor da beyin hücreleri, kas hücreleri ya da bağırsak hücreleri birbirinden farklı oluyor? Anlayacağınız, vücudumuzdaki her hücrede genomumuzun bir kopyası, yirmi binden fazla gen, üç milyar DNA bazları tıpatıp birbiriyle aynı ama nedense üstlendikleri işlevler farklı. Buradan çöp DNA'ya geliyoruz" diye anlatmaya girişti.

"Çöp DNA mı?"

"Evet efendim, pseudogen yani sahte gen. Şöyle anlatayım; insan genomu yaklaşık yirmi bin gen, yani proteinleri kodlayan DNA şeritlerinden oluşur. Ama bunlar toplam gen havuzunun sadece yüzde 1,2'sini oluşturur yani geri kalan yüzde 98,8 kodlamayan yani tırnak içinde söylüyorum 'işlevsiz' DNA'dır. Yıllarca bunlara 'çöp' ya da 'hurda' DNA dendi, çünkü hiçbir işe yaramadıkları düşünülüyordu. Neden? Çünkü bunlar protein kodlamayan DNA'lardı. Tabii bana göre bu çok büyük bir hataydı."

"Hata mı?"

"Evet, efendim. Kodlanamayan DNA bence işlevsiz değil. Tersine çok büyük bir görev üstleniyor olmalı. Bunun nasıl bir görev olduğunu henüz detaylarıyla bilmiyorum ama bir sezgi bana bunun amacımıza ulaşmak için kullanmamız gereken doğru yol olduğunu söylüyor.

Aslında DNA dediğimiz şey bir nevi kullanım kılavuzudur. Vücudumuzda hangi organın nasıl oluşacağını, nasıl davranacağını bu kodlar belirler. Kısacası genlerimiz birey ve tür olarak kim olduğumuzu şekillendirir. Asıl ilginç olanı, enerjimizi arttıran, müzik yeteneğimizi belirleyen, bazı hastalıkları önleyen, bazılarına neden olan bilgi paketleri de bu kodlarımızda gizli. Buradan yine ikizlere geliyoruz."

Unani'nin öğrendiklerinden büyük bir keyif aldığı aşikârdı. Sabırsızca; "Hısss. İkizler. Devam edin" dedi.

12 kısa bir süre düşündükten sonra şöyle konuştu: "Birkaç senedir üzerinde çalıştığım iki olayı örnek vereceğim. Birincisi, aynı DNA'yı paylaşan tek-yumurta ikizleri Erica ve Monica ile ilgili. Dış görünüşleri tamamen birbirinin eşi ve tüm hayatlarını aynı ortamda birlikte geçirmiş olmalarına, aynı beslenme rejimini uygulamalarına karşın bir tanesi sürekli nükseden meme kanserine yakalanmakta. Diğeri ise son derece sağlıklı bir şekilde hayatına devam etmektedir. İkincisi, 16.200 ikiz üzerinde yapılan bir çalışmada iki kardeşin de aynı tür kansere yakalanma oranının sadece yüzde 8 olduğu belirlenmiştir. Bu durumda DNA'sı tıpatıp aynı olan deneklerde bu denli büyük farklılıklar oluşması nedeniyle –çok teknik olacak ama– çöp addedilen DNA'nın birçok farklı transkripsiyon ile türler arası farklılığı belirlediği sonucuna varıyorum. Yani bu yüzde 98,8'lik sözde çöp DNA'nın içinde daha önce bahsettiğim DNA anahtarlarının işbaşında olduğunu fısıldıyor bize. Tabii bu sadece iki tane büyük rüyanın da desteklediği bir sezgi. Üzerinde gece gündüz çalıştığım bir sezgi."

Unani keyifle; "Çok ilginç" diye konuşunca Kali, 12'ye doğru dönüp; "Bu tabloya dâhil olan çok önemli bir etken daha var. Onu unutmadın, değil mi?" diye sordu.

12 gülümsedi. Muzip bir sesle; "Màthair'in bulunduğu bir toplantıda onu unutmak mümkün mü efendim?" diye cevap verdi.

İster inanın ister inanmayın Kali küçük bir kahkaha attı. Bu küçük dâhinin kendisine de bir nevi annelik etmiş Màthair'e yaklaşımı çok ama çok hoşuna gitmişti.

Màthair belli belirsiz gülümsedi. Yumuşak bir sesle; "Bunların muzipliği hiç bitmez. İltifat kısmını geç de soruya cevap ver bakalım" diye konuştu.

12, ciddi bir sesle; "Sevgi. Tabloda eksik kalan sevgi, şefkat. Tüm çalışmalarımızda deneğin nihai karakteri ve becerilerinin oluşmasında sevgi ve şefkatin en az DNA kadar etkili olduğunu çok net görüyoruz.

Özellikle bebeklik, çocukluk ve erken delikanlılık dönemlerinde deneklere yeterince sevgi verilmediği takdirde almak istediğimiz sonuçlardan çok hızlı uzaklaştığımız istatistiki bir gerçek" dedi.

Kali biraz da gururlu bir sesle; "On beş yıl önce *Şefkat Anneleri* grubunu kurmamızın da altında bu bilgi yatıyor pederim" diyerek araya girdi.

Unani başını sallarken Màthair söze karıştı: "Şefkat Anneleri demişken, gündemimizin ikinci maddesinde belirtildiği gibi o grubun bu sene en az iki katına çıkarılması gerekecek. Kali hepimizi tam kapasiteye çıkardı ama üretim hızlandıkça bazı destek birimlerinde bu sürate yetişmekte zorlanıyoruz. Üç yaşına kadarki bebeklerin şefkat ve korunma ihtiyacı konusunda çok verimliyiz. Yedi bebeğe bir anne yetiyor. Bebekler büyüdükçe ve özellikle hangi sınıfa ait olacakları belirlendikten sonra aynı verimlilik maalesef mümkün olmuyor."

Kali başını salladı: "Zannedersem bu toplantıda en kolay karar vereceğimiz konu budur. Kelenn'e talimat vereceğim. Doğum kotasını doldurmuş Druid rahibelerinden en tecrübeli olanları yeni görev taksimiyle istediğiniz miktarda size tahsis etsin."

Unani araya girip; "*Rahim Anneleri* grubu yeterli mi peki?" diye sordu.

Màthair saygıyla; "Son derece yeterli efendim. Hatırlarsınız, üç sene önceki yıllık toplantıda Kali yeni doğum politikasını açıklamıştı. Burada annelik *rahim anneleri* ve *biyolojik annelik* olarak ikiye ayrılmıştı. Bu kararla birlikte yeni kotalar da 2+2 olarak tespit edilmişti. Zaten talebimizden fazla gönüllü var. Sıkıntı yaşamıyoruz" diye cevap verdi.

Unani gururla; "Talepten fazla gönüllü var, öyle mi? Vefakâr Druid rahibeleri toplumumuzun en gurur verici evlatlarıdır. İkisi doğal yoldan ikisi de taşıyıcı anne olarak en az dört çocuğa hayat vermek ne büyük fedakârlık ne büyük çabadır" diye konuştu.

Kali gülümserken; "Beş oldu pederim" dedi.

Unani şaşırdı: "Beş mi?"

"Evet pederim. Ruhçu yetiştirmekteki yetersizliğimiz nedeniyle bazı önlemler almak zorunda kaldım. Yeni kurallarımıza göre genç Druid rahibeleri artık doğal yoldan üç, taşıyıcı anne olarak en az iki defa doğum yapacaklar. İlk doğal doğumu yirmi dört yerine artık yirmi yaşında yapmalarını tavsiye ediyoruz. Bu ilk doğuma meydan verecek hamileliği sağlayacak olan cinsel birleşmeyi kendi seçtikleri Druid erkeklerinden biriyle yapmalarına izin veriyoruz. Sonraki iki doğal

doğum için ruhçu özellikleri olan erkeklerden birini tercih etmek mecburiyetindeler. Tabii zaten ruhçu özellikleri olan Druid rahibeleri her şart altında ruhçu özellikleri olan erkeklerden birini tercih etmek zorundalar."

Unani bir yılan gibi tısladı: "Çok iyi bir karar vermişsin. Biz yapamayınca işi doğayı sıkıştırmaya kadar götürmüşsün. Peki, hiç doğum yapmak istemeyen kadınlar olmuyor mu? Olursa ne yapıyorsunuz?"

Kali sırıtırken; "Henüz olmadı pederim. Ama olursa da seçim hakkı onlarındır. Druid kadınlarını gönüllü olmadıkları bir şeye zorlamak kimin haddine? Ben çekinirim doğrusu" diye cevap verdi.

Masadaki herkes gülümseyebileceği kadar gülümsedi.

Unani bu sefer Màthair'e dönüp; "Rahim Anneleri'nin dokuz ay taşıdıkları çocukları Yumurta'da bırakıp gitmelerinde sorun yaşanıyor mu?" diye sordu.

Màthair sakince; "Bu işe ilk başladığımız yıllarda, siz de hatırlarsınız, epey sorun yaşıyorduk. Ama aldığımız tedbirler ve geliştirdiğimiz yöntemler sayesinde artık neredeyse hiçbir sorunla karşılaşmıyoruz. Birincisi, verdiğimiz eğitimler ve psikolojik destek ile biyolojik olsun olmasın doğan bütün çocukların kolektif olarak toplumumuza ait olduğu ve tüm Druid kadın ve erkeklerinin her çocuktan kendi çocukları kadar sorumlu olduğunu özellikle annelere aşılayabildik. İkincisi, anneler genelde ilk iki doğumlarından olan biyolojik çocukları biraz serpilince onlardan dokuz aylık bir süreyle ayrılıp Rahim Annesi olarak Yumurta'ya gelmeyi daha fazla tercih ediyorlar. Bu süre sona erince de bir an önce biyolojik çocuklarına kavuşmak için evlerine dönmek istiyorlar. Biraz psikolojik telkin biraz da evlat özlemi, geçişi sorunsuz atlatmamıza imkân veriyor" diye cevap verdi.

Unani gülümsedi. Sıcak bir sesle; "Toplumumuzun en nadide bireylerinden birisiniz Màthair. Sizinle gurur duyuyorum. Aynı zamanda size minnettarım. Şefkatiniz ve sevginizle çözemeyeceğiniz sorun yok" diye konuştu.

Màthair cevap vermedi ama gözlerinin dolmasından duygulandığı hemen anlaşılıyordu.

Unani merakla bir soru daha yöneltti: "Bu hamile kalmak için birleşme yaşayacağı kişiyi ruhçu bile olsa belli bir grup içinden seçme konusundaki kurallara kadınlardan hiç itiraz gelmiyor mu?"

Kali duygusuz bir sesle; "Hemen hiç gelmiyor pederim. İlk deneyimlerini beğendikleri bir erkekle yaşayıp anneliği tattıktan sonra diğer gebeliklerinde tam bir görev bilinci ve toplumun çıkarını gözetecek şekilde davranıyorlar. Ayrıca burada da kadınlarımızı rahatlatıcı bazı ek kararlar aldık. İkinci ve üçüncü doğal gebeliklerini sağlamak için cinsel birleşme yaşamak istemeyenler artık Yumurta'da hamile kalabilecekler. Onlar için bu imkânı sağladık. Tabii ki ruhçu bir babanın spermleriyle" diye cevap verdi.

3 uzun süredir konuşmamış, sadece dinlemekle yetinmişti ama şimdi ajandasındaki en büyük sorunlardan birini masaya yatırmasının zamanı gelmişti. Ciddi bir sesle; "Kadınlar tarafında değil ama erkekler tarafında ciddi problemlerimiz var efendim" diyerek söze girdi.

Kali başıyla destek verirken sıkkın bir sesle; "Evet var ve bu çok çetin ceviz bir problem" diye ekledi.

Unani ciddi bir sesle sordu: "Nedir?"

3 aynı ciddiyetle; "Eros, efendim. Her zamanki gibi her şeye bulaşıyor" diye cevap verince Unani neredeyse kahkaha atacaktı. Bedbin bir sesle; "Bulaşır tabii. Başka bir işi yok ki. Ne oluyor? Detay verin" diye sordu.

3 ciddi bir sesle: "Sorun, Yumurta'da yetişen çocuklarda. Bildiğiniz gibi inancımız gereği sadece erkek üretiyoruz, dolayısıyla bunlar Şefkat Annelerinden başka kadın görmüyorlar. Bu durum ilk yedi yıl için sorun teşkil etmiyor. Ancak ergenliğe girer girmez..." diye açıklamaya çalışırken Unani elini kaldırıp onu susturdu.

"Kâfi. Anladım. Somut bulgular nedir?"

3, önündeki notlara bakarak; "Sınıf-2'de bulunan en zayıf karakterli bireyler arasında sodomi[88] en yaygın bulgu. Telaş edecek kadar hızlı büyüyen bir oran gözlemliyoruz. Sınıf-2'deki daha güçlü karakterler ile Sınıf-1'deki ergenler içinde gözlemlenen eğilim anne figürüne erotik hisler ve bazen de talepler. Önü alınmazsa..." diye anlatırken Unani yine sözünü keserek; "Nevrotik çocuklar yetiştirmiş olacağız" dedi.

Ardından ciddi bir sesle ekledi: "Önerilerinizi bekliyorum. Lütfen rahat olun."

---

88 Sodomi, genellikle insanlar arasındaki anal veya oral seks aktivitesidir, aynı zamanda herhangi bir üreme amacı taşımayan cinsel aktivite anlamına gelir. Kelimenin kökeni *Tekvin*'de genellikle anal seks için gönderme yapılan Sodom ve Gomore hikâyesinden gelmektedir.

Ancak konu hassastı. Bu nedenle pek fazla konuşan olmadığını tahmin edebilirsiniz. Kısa bir sessizlik yaşandı, ardından Kali her türlü duygudan ari bir sesle; "Eros iblisi ile nasıl mücadele edilir?" diye sordu.

Soru herkese sorulmuştu ama kimse üstüne alınmayınca yine sessizlik ortama hâkim oldu. Bunun üzerine Kali muzip bir yüz ifadesiyle Màthair'e dönerek sorusunu yineledi. Màthair gülümsedi. Şefkatli bir sesle; "İshvara Kali benim ona öğrettiklerimi bana mı soruyor?" diye cevap verdi.

Kali muzip bir ifadeyle gülümserken; "Onu besleyerek" diyerek kendi sorusuna kendi cevap verdi.

Ardından ilave etti: "Eros'u beslemeden onunla baş edemezsin. Ona istediğini vermezsen sana saldırmak için en zayıf ânını kollar ve zamanı geldiğinde ruhunu işgal eder. Evlenmeleri yasak olan Katolik papazları arasındaki yaygın çocuk tacizlerinin nedeni nedir dersiniz?"

3, Kali'nin kendi düşüncesine yakın bir fikri olmasından cesaret alarak; "Bu durumda önerimi iletmek isterim. Sadece erkek çocuklar üretmek yerine programımıza her iki cinsi de dâhil etsek on yıl içinde sorunumuz kalmaz. Yumurta'da doğan her erkek ve kadın kendi gruplarında görüşebilir ve böylece Eros'un doğal gelişimine izin vermiş oluruz" diye konuştu.

Kali kadar Unani de bu fikirden rahatsız olmuştu ama ilk etapta sert bir tepki vermemeyi seçtiler.

Kali bir öğretmenin ses tonuyla; "3, ben kendime neden Kali adını seçtim, biliyor musun? Biz kadınların kılına bile dokunmazken onları üretmeyi nasıl düşünebilirsin? Doğal yoldan yetişen yeterli kadınımız yok mu ki böyle bir teklifle geliyorsun?" diye sordu.

3, sorunun altındaki manayı hemen sezmişti. Kaçabileceği bir yer olmayınca yapması gerekeni yapmaya karar verdi. Sakin bir sesle; "Tabii ki biliyorum efendim. Ama Tanrıça Kali'nin ruhsal değeri ile fiziki hayatta Thugların yaptıkları arasında bir paralellik kuramıyorum efendim. Affınızı ve anlayışınızı rica ederek şunu söylemek isterim: Thug örgütlenme modelini alıp askerî yapılanmamıza uygulamakla Thug pratiklerinden esinlenip bazı politikalarımızı belirlemek arasında bir bağlantı yok. Birincisi kusursuz çalışan bir model, ikincisi bildiğiniz haydut çetesi davranış tipolojisi" diye konuştu.

Unani sessizce beklemeyi seçerken Kali bir sansar bakışı attı. Unani'ye dönüp; "Bizim gençler, politikalarımızı mı belirlemeye başladılar pederim?" diye sordu.

Unani cevap vermedi ama yüz ifadesinden pek memnun olmadığı aşikârdı.

3 tüm cesaretini toplayarak; "Ben bu tesiste doğdum İshvara Kali efendim. Màthair bana annelik etti. Şanslıydım ve çok başarılı olacak bir DNA dizilimine sahip oldum. Buradan başka bir yeri bilmem. Bilmek de istemem. Burası ihtiyacım olan her şeyi bana ben istemeden sundu. Buranın bir parçası olmaktan hem onur hem gurur duyuyorum. Ben sadece size ve toplumuma hizmet etmek için varım. Ölmekte olan bu dünya için, insanlık için çok faydalı işler yaptığımıza inanıyorum. Önerim de toplumumuzun selameti için doğru olduğunu düşündüğüm şeydir. Herhangi bir konuda sizin karar ve yönlendirmeleriniz dışında davranmam düşünülemez bile" diye konuştu.

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Unani'nin otoriter sesi işitildi: "Bunlar çok uzun vadeli planlar ve öneriler. Değerlendirip değerlendirmemek konusunda daha sonra karar verebilirim. Önümüzde duran sorun o kadar uzun süre beklemez. Şimdi, şu anda ne yapacağız, siz onu söyleyin."

Màthair biraz da tedirgin bir sesle; "Bir fikrim var ama. Uygulamada nasıl olur, nasıl gelişir önceden kestirmek zor" dedi.

Unani; "Lütfen Màthair, konuşun" dedi.

Màthair söze nasıl başlayacağını kısa bir süre düşündükten sonra şöyle konuştu: "Druid rahibeleri arasında Deirdre gibi doğuştan Eros sağırı olanlar var. Bunlar için seks basit bir oyundan başka bir şey değil. Seksin ruhsal değeri onlara bir şey ifade etmiyor. Dolayısıyla başka bir kadına yaşanması imkânsız gelen seksle ilgili meselelerde bunlar son derece rahat olabiliyorlar. Onları ben toplayıp bir görüşeyim. Rızalarını almak koşuluyla bize yardımcı olmalarını isteyeyim. Ne dersiniz bilmem ama."

Unani kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla; "Ne diyorsunuz Màthair? Yani şimdi..." derken Kali dümdüz konuşmaya daldı: "Eros'u beslemekten bahsediyor pederim. Onunla baş etmenin tek akıllı yolu bu."

Unani bir süre düşündü, ardından omuzlarını kaldırdı: "Denemekten zarar gelmez. Yine de bu beslenme meselesini bir ziyafete çevirmenize gerek yok. Sağlıklı bir atıştırmalık gibi düşünelim derim. Altı ay sonra aldığımız sonuçlara göre tekrar değerlendiririz."

Bu sefer hazirun gülmekten kendini alıkoyamadı. Màthair gülmesi biter bitmez; "Merak etmeyin, o yaştaki ergen erkek çocukları bu kadınların elinde on saniye bile dayanamaz. Olayın dokunma

seviyesinden ileri geçmemesi için gerekli tedbirleri alacağım" diye konuştu.

Kali; "Evet, sonraki madde?" diye sordu.

3, sakince; "Sınıflandırma protokollerinde bazı düzenlemelere ihtiyaç var. En son Sınıf-1'e ait olan bir çocuğu hatalı bir seçimle Sınıf-2'ye yolladık. Büyük ziyan" diye konuştu.

Kali; "Aha! O küçük şeyden bahsediyorsun, değil mi? Neydi? 81, evet. O nasıl korkusuz şey öyle? Müthiş bir felsefeci ya da matematikçi olabilir. Onu bana neden yolladınız? Ondan ne işçi ne de asker olur" diyerek söze girdi.

Bir süredir sessizce dinleyen Gen Terzisi mahcup bir sesle; "Efendim izniniz olursa 81'e talibim" dedi.

Unani önce anlamadı, ardından; "Görev mi vereceksiniz?" diye sordu.

Gen Terzisi; "Evet efendim. Yapay zekâ algoritmamızı geliştirdikçe daha fazla insan kaynağına ihtiyacımız oluyor. Dünyada eşi benzeri olmayan bilgisayarlar içinde her türlü yapay zekâ algoritmasını sürebilecek çok gelişmiş yongalarımız var. Ama DNA gibi son derece kompleks bir yapıyı anlamaya ve çözmeye çalışırken maalesef insan faktörü her şeyin önüne geçiyor. İshvara Kali'nin söylediklerinden 81'in bu iş için biçilmiş kaftan olduğu sonucunu çıkarıyorum. Müsaadenizle kendisini bizim departmanda bir denemek isterim" diye konuşu.

Unani başını çevirip; "Siz ne dersiniz?" diye sordu.

Màthair; "İyi olur, desteklerim" dedikten sonra Kali de başıyla onayladı.

Unani, Gen Terzisi'ne dönüp; "İzin verilmiştir ama gelişmelerden beni haberdar edin" dedikten sonra; "Biz ne konuşuyorduk?" diye sordu.

3, duygusuz bir sesle; "Çocukları sınıflara ayırma meselesindeydik efendim. Sizin bizzat sınıflandırma seçmelerine daha az katılmak zorunda kalmanız doğru tespitleri yapma yüzdemizi hızla düşürdü. Yetiştirdiğimiz ruhçular da henüz o kadar tecrübeli değil. Druid Rahibesi Deirdre de çok yardımcı oluyordu ama biliyorsunuz üç-dört senedir gizli bir görevde. Bir ruhçu desteği olmadan her çocuğu doğru sınıf altında nasıl toplayabileceğimizi doğrusu bilmiyorum" diye konuştu.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonunda Unani konuştu: "Bende çok umut vaat eden iki ruhçu genç var. Onları sürekli olarak yanıma alıp eğitimlerine ağırlık vereceğim. Altı aya kadar sana yardım edecek

düzeye gelirler. Bu arada her üç ayda bir seçmelere gelip hata payını düşürmeye çalışırız."

Unani bunları söylerken Kali'nin içinde fırtınalar kopuyordu. Hep uzun vadeli planlar yapıyorlardı ama 137 ile kafa kafaya çarpışacakları bir duruma doğru hızla sürüklendikleri, unutulması mümkün olmayan bir gerçekti. Bütün bu başarıları, üzerinde yıllarını harcadıkları bu muazzam yapıyı, küçük kusurları da olsa aslında bir atom saati hassasiyetinde işlemekte olan bu makinayı en iyi senaryoda 137 ile paylaşmak zorunda kalacaklardı. Kısa bir süre önce hayatını riske atarak yaşadığı Suil-bheil deneyiminden sonra anladıklarını kafasında günlerce tartmıştı. 137 ile kendi toplumları arasında varmaya çalıştıkları hedef dışında hiçbir ortak alan olmadığını bir kere daha idrak etmişti. Özellikle kötülük sorunsalına, dolayısıyla Çağ Dönümü'nün getirmekte olduklarına yaklaşımları tamamen farklıydı. Artık bu iki yolun yolcularının, bazıları henüz bilmeseler de devasa bir antagonizma sarmalına dönüştükleri yadsınamazdı. Şimdi asıl soru, bu uzlaşmaz çelişkinin nasıl giderileceğiydi. Oldum olası uzlaşmayı sevememişti. Çünkü her tez-antitez çarpışmasından sadece birinin sağlam çıkmasını hep yeğlemişti. *Ya Büyük Sır Üstadı ya Unani*. Şimdi uykusuz geçen sayısız düşünme gecesinden, neyi nereye koyacağını bilemediği nice bitmeyen ağır geceden sonra "ya/ya da" durumundan "hem/hem de" noktasına gelmek zorunda kalmıştı: *Hem Büyük Sır Üstadı hem Unani*. Gerilimi sonlandırılmış her karşıt çiftinin yarattığı rahatlık duygusu onu işgal ettiğinde olduğu gibi, aldığı derin eğitimin sonucu olsa gerek, iç dünyası bu duruma tüm gücüyle itiraz etti. En son isteyeceği şey, rahat bir gaflet uykusuydu. "Uzlaşmalar genelde entelektüel bir sığlık içerir. Bu nedenle düşüncenin en yüksek formu 'ya/ya da' yahut 'hem/hem de' değildir. *Ne/ne*'dir" diye düşündü. *Ne Büyük Sır Üstadı ne Unani.*

Bu düşüncesi onu derinden sarstı. İki tarafı da yadsıma ama öncelikle uğruna hayatını adadığı kendi sistemlerini daha büyük bir amaç uğruna yadsıma! Ani bir çaresizlik ve kapana kısılmışlık duygusu benliğini sardı. Bulundukları durumu bir türlü kabullenemiyordu. Artık içinde oldukları şüphesiz olan Çağ Dönümü'ne 137'nin verebileceği bir cevap yoktu. Bin yıllarını konuşarak geçirmişler ve eyleme geçmek için gerekli cesareti hiçbir zaman gösterememişlerdi. Sadece onun pederiyle birlikte bulup geliştirdiği ve bu hâle getirmek için sayısız ruhsal ve fiziksel risk aldığı yönteme güvenebilirdi. Suil-bheil deneyiminden elde

ettiği bilgiye güveniyordu. Oradan aldıklarıyla iki sistem arasındaki bu kafa kafaya çarpışmayı yumuşatacak ve uzlaşmaz çelişkiyi kısmen de olsa giderebilecek bir yol bulduğunu düşünmeye başlamıştı. Önce onu deneyecekti.

Kali, Unani'nin otoriter sesiyle düşüncelerinden koptu: "Bugünlük yeter. Toplantıya yarın devam ederiz. Biraz dinlenelim."

Herkes çıktığında Unani, Kali'ye döndü. Endişeli ama kızgınlığı da bariz bir sesle; "Çok kötü bir yere gitmesine ramak kalmış" dedi.

Kali başını salladı: "Evet, defterin kapağının DNA'sına bakmış olsaydı bir açıklama bulmakta zorlanırdık."

Unani kızgın bir sesle; "Biz bunu nasıl atladık kızım? Bu küçük dâhilerin meraklı olmaması mümkün mü? Kapak derisinin bir insana ait olduğunu anlasa ne diyecektik?" diye sordu.

Kali sıkkın bir sesle; "Haklısınız pederim. Gerçi üzerindeki dövmeleri *Buchenwald Cadısı*[89] ile bağdaştırması imkânsızdı ama..." demeye çalıştı.

Unani hiddetle tısladı: "Oraya kadar gitmesine gerek var mı? İnsan derisi bir defter kapağı! Tıssss... Bu yeterdi. Zamanında canımıza okuyan, yıllarca rüyalarımızda peşimizden gelen iblisleri bu çocuklara bulaştırmaya gerek var mı? Vermek için o çok zorlandığımız kararları bu gençlere bir daha verdirmenin ne anlamı var? Hem kafaları karışacak hem ruhları alt üst olacak. Çağ Dönümü arifesinde her hâliyle ziyan bir durum. Bundan sonra çok daha dikkatli olmalıyız."

Kali üzgün bir yüz ifadesiyle başını sallarken Unani bağırdı: "Kelenn!"

Kelenn saniyeler içinde içeri girip kapıyı kapadığında: "İblis'in Kara Defteri'nin kapağını kimseye fark ettirmeden kopar al. Defterin içeriği olduğu gibi kalsın. Kapak hemen adamıza gidecek. Kokmaması için de gereken tedbirleri al" diye talimat verdi.

Kelenn başıyla selam verip çıkmaya hazırlanırken Kali'nin otoriter sesi çınladı: "Kelenn bu sabah haberlerde bir süre önce Türkije'de yaşanmış feci bir olay gördüm. Eros isminde bir kedicik..."

---

89 Ilse Koch: Nazi Almanya'sında siyasi suçlu hapishanelerinin komutanı Karl Otto Koch'un eşi. Buchenwald Toplama Kampı'nda mahkûmlara karşı sadist davranışları ve acımasızlığı nedeniyle Buchenwald Cadısı olarak ünlenmiştir. İnsanlık tarihinin en acımasız kadınları arasında yer alır. Dövmeli vücutlara düşkünlüğüyle tanınan Ilse Koch öldürttüğü esirlerin derilerindeki dövmeleri kesip (bazen de derileri kendisi süsleyip) defter kapağı, çanta, eldiven, gece lambası, işlemeli iç çamaşırı yapmıştır.

Kelenn sadist bir ifadeyle buruk bir şekilde gülümsedi: "Evet efendim. Leş bir ruh minik bir kediyi bir asansörde sıkıştırıp tekme atmış. Kedicik can havliyle koridora kaçmış. Ziyan mahlukat koridor içerisindeki kapıları kapatıp kaçmasını engelledikten sonra altı dakika boyunca darp ederek bir köşede öldürmüş."

Kali her türlü duygudan ari bir sesle; "Yargılaması bitti mi?" diye sordu.

Kelenn; ""Türk Ceza Kanunu'nda bir ev hayvanını veya evcil hayvanı kasten öldürme suçu altı aydan dört yıla kadar hapis öngörüyor. Mahkeme iki küsur yıl ceza vermiş ve her zaman olduğu gibi hükmün açıklanmasını geri bırakmış" diye cevap verdi.

Kali; "Saldılar yani" diye sordu.

Kelenn; "Evet, efendim. Buralarda hayvanların pek kıymeti yok" diye cevap verdi. Sesindeki öfkeyi anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kali çok kısa bir süre düşündü ve ardından cehennemden gelen bir sesle şöyle konuştu: "Neyse ki bizde var Kelenn. Onu hemen alalım. İlahi Denge Mahkemesi'nde yargılayalım. Ama adamıza kadar götürüp yargıladıktan sonra geri getirmeye değmez. Boşuna israf yapmayın. Pederim de burada olduğuna göre biz onu burada büyük bir zevkle yargılarız. Nasılsa az ötedeki lağımlara gidecek."

Kelenn çıkar çıkmaz Kali pederine döndü. Son derece yılgın bir sesle; "Burasını sanki bin yıl yaşatabilecek gibi planlar ve toplantılar yapıp duruyoruz pederim. Az önce de bunu düşündüm. Oysa kaçınılmaz sona doğru gidiyoruz. Doğru mu yapıyoruz? Bilemiyorum" dedi.

Unani sakalını sıvazlarken: "Başka çaremiz yok. Kaç yıldır bu konuları tartışıp duruyoruz. Teknolojinin dayandığı noktada, yapay zekâ insanlık tarihi boyunca maddi ve manevi anlamda gücü insanın elinden alabilecek ilk vakıa değil mi? Bunun da Çağ Dönümü geçişine denk gelmiş olması bir rastlantı olabilir mi? Biz yapmamız gerekeni yapacağız. Başaramazsak on yıl üzerinde çalıştığımız, elimizde kalan son kozu da kullanıp huzur içinde öleceğiz" diye cevap verdi.

"Bir hayal dünyasında, bir illüzyon dünyasında yaşıyoruz. Hayattaki en büyük görev, gerçeği bulmaktır."

Iris Murdoch
İrlandalı yazar, filozof
XX. yy.

Bir Halüsinasyon

Kutsal Hafıza Adası'nın üzerine çöken gece kendini göstermekte çok zorlanıyordu. Bunun nedeni Büyük Sır Üstadı'nın bir süre önce Sukbaator'a verdiği talimatta gizliydi, diyebiliriz. Adanın en üst güvenlik seviyesine geçmesiyle birlikte iki katına çıkarılan projektörlerin yaydığı ışık sayesinde gece artık gündüze dönüşmüştü. Tasmalarından zor tuttukları kurt köpekleriyle gece gündüz adanın en ücra köşelerine kadar devriye gezen Moğol korumalar ve ada üzerinde tuhaf, ıslığı andıran sesleriyle vızıldayıp duran dronlar kısa bir süre sonra ada halkının alıştığı ve dikkat etmediği bir ayrıntı hâlini almıştı. Tabii, 6 hariç. Büyük Sır Üstadı'nın bu kararı zaten bir hayatı olmayan 6'yı canlı canlı mezara gömmüştü. Gecenin karanlığından faydalanarak çok ender de olsa karnını doyurmak için mutfağa yaptığı ziyaretler artık hayal olmuştu. Çünkü gece denen vakıa artık bu ada için geçerli değildi. En son ne zaman yemek yediğini bile hatırlamıyordu. Zamanında risk alarak İris'in odasına taşıdığı bir iki küçük ekmek ile iki elma çoktan suyunu çekmişti. İçecek su bile bulamaması bir süre sonra lavabo musluğundan yardım istemesine kadar gidecekti. Açlık süresi uzadıkça güçten de düşmeye başlamıştı. Avurtları çökmüş, fark edilecek şekilde zayıflamıştı. O kadar ki artık İris'in aynasında kendisine bakamaz

olmuştu. O ayna ki bu fare deliğinde sıkışıp kaldığı günden bu yana geçmek bilmeyen zamana karşı elinde kalan tek silah olan hayal gücünü yönlendirdiği, en vahşi hayallerini içinde bir film gibi oynattığı en sadık suç ortağıydı. Adaya ilk geldiğinde saklandığı sepetin içinden soyunmakta olan İris'i izlemesinin ruhunda yarattığı etkiden olsa gerek, karnının guruldamasından uyuyamadığı kim bilir kaç gece, bu aynanın karşısında onun tekrar tekrar soyunduğunu hayal etmişti. Aslında bu yaptığının kendi adasındayken tutkun olduğu, vücudunun kıvrımlı bölgelerine bakmaktan kendini alıkoyamadığı alımlı Druid Rahibesi'ni hayal etmiş olmasından bir farkı yoktu. Ama o bunu henüz bilmiyordu.

Gıdasızlık, hareketsizlik ve sıkıntı birleşince artık zaman ve mekân algısında bozulmalar başlamıştı. Gündüzü olmayan gecesine karışmış, yarı rüya yarı uyanık bir hâlde, zamanının çoğunu kâh yarım yatmış hâlde kâh oturarak İris'in elbise dolabında geçiriyordu. Kısa bir süre içinde yemek yemezse bir daha hareket edecek gücü bulamayacağını düşünmeye başladığında ne olursa olsun beslenmek zorunda olduğunu kabullenmek zorunda kaldı. Bunun da tek yolu bir şekilde mutfağa ulaşmaktı. Gündüz mutfak sürekli dolu olduğundan, bunu gece yapmaktan başka çaresi yoktu. Sonunda kararını verdi. "Ya bu gece ya da hiç" diye düşündü. Ardından "Ya bu gece ya da hiçbir zaman" diye mırıldandı. Ani bir huzur duygusu onu sarmaladı. Karar vermiş birinin kuşandığı duygusal güçle hemen ayağa kalktı. Kararlı bir şekilde İris'in odasının kapısını hafifçe araladı. Gece olmuş, kapıyı sarmalayan sarı olay yeri şeritleri yok olmuştu. "Kötü haber" diye düşündü. Ardından bu odanın artık tekrar kullanıma açılabileceği gerçeğini bir an için görmezden gelip dışarı adım attı.

Sofia'nın canı kendisine de meçhul bir nedenle epey sıkkındı. Böyle zamanlarda hiçbir şey yapmadan gelecek olana hazırlanmanın en doğru yol olduğunu uzun yıllar önce öğrenmişti. O da öyle yapıyordu. Gabriel iki ya da iki buçuk saat kadar önce Büyük Sır Üstadı'nın talebiyle bir toplantıya katılmak için yanından ayrılmıştı. O da bir süre odasında oturmuş, ardından yalnız kalmaktan sıkılmıştı. Bu nedenle Heretica ile laflamak için onu odasında ziyaret etmeye karar vermişti. Hava çoktan kararmıştı ama adanın her tarafı ışıl ışıl parlıyordu. Orta avlunun bodur ağaçlarının arasından geçerken başı öne eğik düşünerek yürüyordu. Son haftalarda maruz kaldığı bu dehşetli rüyaların büyük bir hadiseyi

anlatmaya çalıştığına emindi ama bunların ne olduğu konusunda en ufak bir fikri bile olmaması garibine gidiyordu. "Her şey apaçık ortada. Bulanık gören benim" diye tekrar edip durduğu cümleler ise bir durum tespiti yapmaktan öteye geçemiyordu. Güçlü bir karga gaklaması onu düşüncelerinden kopardı. Başını kaldırıp bakınca Gölge'nin onu üç metre kadar öteden izlediğini gördü. Avlunun en alçak ağacına konmuş bir hâlde başını öne doğru eğmiş ve gagasını ona doğru uzatmıştı. Sofia elini kaldırıp: "Merhaba Gölge. Nasılsın?" diye seslendi. Gölge bu sefer iki kere ve acı acı gakladı. Sofia ani bir tedirginlik hissetti. Birinin onu izlediğine emin bir hâlde dönüp etrafına bakındı. Hiçbir şey göremeyince "Kuruntu da yapmaya başladım" diye düşünüp yürümeye devam etti. Gölge onu binalardan birine girinceye kadar başıyla büyük bir dikkatle takip etti.

6, odadan çıktığı gibi yere kapaklandı. O kadar bitkindi ki zor kalktı. Karar vermiş birisinin kuşandığı duygusal güç onu çok çabuk terk etmişti. Kısaca söylememiz gerekirse, duygu maddeye çok çabuk yenilmişti. Projektörlerin en az aydınlattığı ağaç kümesine doğru yürüdü. Süründü desek yeridir. İrice bir çalının önüne geldiğinde dondu kaldı. Az ötesinde kısa bir ağacın dalına tünemiş dev bir karga tehditkâr gözlerini ona dikmiş pek kötü bakıyordu. Ne yapacağına karar veremez bir hâlde "Yavrusu mu var acaba? Bana saldırırsa kendimi savunacak gücüm de yok" diye düşünürken ayak sesleri işitti. Zaman ve mekânı algılamada yaşadığı zafiyet, yaklaşan sesleri fark etmekte çok geç kalmasına neden olduğundan, gelmekte olan kişiyle burun buruna gelmesine ramak kaldığını ancak idrak etmişti. Can havliyle kargayı da unutup kendini son bir gayretle iri çalının içine attı. Etine batan dikenlerin acısını haykıramayacak kadar bitkin olmasına bu sefer dua edecekti. Bir saniye geçti geçmedi hemen önünden bir kadının geçtiğini gördü. 6 görülmemek için bacaklarını göğsüne çekerek bir top böceği misali çalının dibine iyice kıvrıldı. Çalının sık örülmüş gibi duran ince dalları arasından zar zor seçtiği kadın, beş adım atmış atmamıştı, durup elini kaldırdı ve kendi kendine tanımadığı bir lisanda konuşmaya başladı. Ya da ona öyle gelmişti. 6, son gücünü toplayıp başını hafifçe kaldırdı. Artık görme melekelerinde de zafiyetler belirmişti. Şimdi etrafındaki eşyaları bir sis içindeymiş gibi seçebiliyordu. O anda kadın dönüp etrafına bakındı ve bir an için bakışlarını çalıya doğru kaydırınca

6 onun yüzünü seçebildi. O anda kalbi deli gibi atmaya başladı. Kulaklarındaki uğuldama bir girdaba kapılmış gibi hissetmesine neden olan baş dönmesine yol verirken nefes alamaz hâle geldi. Son bir çabayla; "İshvara Kali efendim, beni kurtarmaya mı geldiniz? Çok teşekkür ederim efendim. Görevimin başındayım efendim. Tabii ki başaracağım efendim. Bana ceza vermeyin efendim" diye mırıldanıp kendinden geçti.

"Ben gerçeğin peşindeyim, kimin söylediği önemli değil. Ben adaletin peşindeyim, kim için veya kime karşı olduğu önemli değil. Yanlış ise yanlıştır, kimin söylediği önemli değil."

Malik El-Şahbaz (Malcolm X)
Amerikalı hatip, siyasetçi, insan hakları aktivisti
XX. yy.

Bir Karar

Büyük Sır Üstadı'nın çalışma odasındaki uzun kanepenin en ucuna oturmuş olan Gabriel, sıkkın olduğu kadar sitemkâr bir sesle; "Büyük Sır Üstadım, ben artık bu sırrı taşıyamıyorum. Zaten ilaç etkisinde olduğum ispat edildiğine göre, artık Sofia'ya her şeyi anlatıp sırtımdan bu kamburu atmak istiyorum. Sizden ricam; bu konuda Ad Sepeliendum uygulanması kararınızı kaldırmanız" diye konuştu.

Marius duygusuz bir sesle; "Zaten onun için toplandık. Hepinizin fikrini alayım. Sofia Kardeşi, İris'in önüne atacak mıyız, atmayacak mıyız?" dedi.

R.G. kel başını kaşırken Frer Jean; "Siz soruyu bu şekilde koyunca değerli Büyük Sır Üstadım, önüne atmak falan kesinlikle olmaz derim. İris'in neler yapabileceğini hepimiz gördük. Sofia Kardeş henüz bu tip bir mücadeleye girecek kadar tecrübeli değil. Ne yani, gelecekteki Büyük Sır Üstadı'nı riske mi atacağız? Yok, olmaz diyorum, yani her mantıklı insan buna olumsuz bakar" diye uzun bir tuluata girişti ama Marius'ün sert uyarısıyla karşılaştı:

"Tamam Jean, tamam. Pozisyonunu anladık. Diğerlerini de dinleyelim."

Esliba simsiyah başını bir hacıyatmaz gibi sallarken; "Jean Kardeşe katılmamak elde değil. Bu İris, inanılmaz güçlü biri. Düşünün, ben bu mertebeye gelmek için beş yıllık suskunluk yemini ettim, yıllarca bir dergâhta özel eğitimden geçtim, bu kadın kaç yaşında ki bu kadar güçlenebilmiş? Bu öğretilmişten çok, doğal kaynaklı bir şey olmalı ama ne, işte onu bilemiyorum. Yine de çok tedirgin edici olduğu kesin" diye konuştu.

R.G. son terece temkinli bir şekilde; "Emin değilim" diyerek Esliba'dan lafı devraldı: "Hem emin değilim hem de korkuyorum. Ama Esliba Kardeşe hak vermekle beraber başka bir şeyden de korkuyorum. Kelimeyi bilerek ve isteyerek seçtim: Kor-ku-yor-um! Bir kadın başka bir kadına tercih edilmiş olmayı hiçbir şart altında kabullenemez. Rahmetli Büyük Sır Üstadımızın yetiştirdiği bir kadın bile olsa, bu mümkün değil. Doğanın bütün kurallarına aykırı. Maddeten imkânsız" diye cevap verdi.

Herkesin kendi düşüncelerine daldığı uzun bir sessizlik yaşandı. Ardından R.G.'nin saptamalarını ciddiye almamış olmasından olsa gerek Gabriel son derece ciddi bir sesle; "Ben derim ki Sofia'ya huzurunuzda her şeyi tek tek anlatayım ve İris'i de Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin en alt katına tıkalım. Oradaki tarihi eşyalara sürtünsün dursun" dedi. Sesinde en ufak bir kinaye bulamazdınız. Buna rağmen kardeşlerin hepsi hafifçe gülümsemekten kendilerini alamadılar.

R.G. sordu: "Gabriel Kardeş benim söylediklerimi önemsemedi ama İris-Sofia görüşmesine izin verirsek en iyi senaryoda ne kaybedeceğimizi biliyoruz. Sofia ile Gabriel'in ilişkisi batıya kayar ve dolayısıyla Heretica'nın Sofia'yı yeni Büyük Sır Üstadımız olarak hazırlama çabası da sekteye uğrar."

Frer Jean yüksek bir sesle; "Hop!" dedi. Jean ne zaman bir kelimeyi ya da tabiri ilk defa işitse hep böyle yapmayı alışkanlık haine getirmişti: "Batığa kaymak da nedir R.G.?"

R.G. gülümserken: "Gemicilikte özellikle de nakliye gemilerinde kullanılan bir tabir Jean Kardeş. Doğrusu batığa kaymak değil, batıya kaymak. Gemiye yüklenmiş bir malın yer değiştirmesi nedeniyle geminin dengesinin tehlikeli bir şekilde bozulması durumunu tanımlar" diye açıkladı.

Jean şen bir sesle; "Yahu bazen neler çıkıyor senden. Nereden öğrenirsin bu şeyleri?" dedi.

R.G. son derece muzip bir sesle; "On beş yıl kadar önce nakliye fiyatlarının tüm dünyada tavan yapacağını öngördüğümde 137 için iki yüz kırk adet nakliye gemisi almıştım. O pazarlıklar sırasında öğrenmiştim" diye cevap verdi.

Jean gözlerini baykuş gibi açarak şaşkınlıkla; "İki yüz kırk tane nakliye gemimiz mi var?" diye sordu.

R.G. son derece ciddi bir sesle; "Yoo, yok" diye cevap verince Jean; "Ne? Nasıl ya? Anlamadım yaa" diye gevelemeye başlayınca R.G. kısa bir kahkahanın ardından: "Cher Frer, tam olarak ifade etmem gerekirse on bir nakliye kumpanyasının kontrol hisseleri vasıtasıyla 137'nin bugün üç yüz doksan yedi tane nakliye gemisi var. Fazla da sayılmaz aslında. Dünyada bugün çalışır durumda 50.000 kadar nakliye gemisi vardır" diye açıkladı.

Marius bir süre kıkırdadıktan sonra: "Konumuza dönecek olursak, R.G. Kardeşin saptamasına katılıyorum. Benim yaşım belli. Uzun süre yaşayacağımın garantisi yok. Her an saf biçime dönüşme ihtimalini göz ardı edemem. Bu durumda geride kalanları aklım rahat, ruhum huzur içinde bırakmak isterim. İris kadar güçlü birinin önüne Sofia'yı atıp da ne kazanmayı umuyoruz? Ya iş Gabriel ile Sofia'yı birbirine düşürmenin ötesine geçerse? Bunun olmayacağını kim garanti edebilir?"

Gabriel bir akademisyen ağzıyla; "Evet, bu potansiyelin kinetiğe dönüşmesi için hiçbir neden göremiyorum. Neden gereksiz risk alalım? Bence karar vermek için henüz erken. Bu kadın bir şeylerin olması için zaman kazanmak derdinde değil miydi? Hele biraz bekleyelim, bakalım. Sukbaator her türlü tedbiri zaten aldı. Bırakalım, kuş kafasını çalıdan çıkarsın ki o zaman ateş edelim. Vurma ihtimalimiz daha büyük olur" dedi.

Marius etkilendiğini belli eden bir sesle; "Vay canına, Gabriel Kardeş. Tam bir stratejist gibi konuştunuz ve dediklerinize aynen katılıyorum. Jean da sizinle aynı fikirde olduğuna göre son olarak siz ne dersiniz R.G. Kardeş?" diye sordu.

R.G. düşünmeden; "Katılırım. Beklemekten zarar gelmez" diye cevapladı.

Büyük Sır Üstadı; "O zaman bu konuda hiçbir şey yapmadan beklemeye karar verilmiştir" diye konuştu.

O esnada çalışma odasının kapısında Sukbaator belirdi. Duygusuz bir sesle; "Bir bilgilendirmede bulunacağım efendim" diyerek izin istedi.

Marius; "Devam edin" diyerek izin verdi.

Sukbaator tane tane; "Bildiğiniz gibi adamıza bakan tüm adaları yüksek çözünürlükte kameralarla sürekli tarayarak kayda almaktayız. Bu kayıtları daha sonra Mir Kemal Kâmil'e gönderip tekrarlanan bir davranış kalıbı var mı diye Düş Koleksiyoncusu'nun yapay zekâ algoritmasını kullanarak kontrol etmesini istiyoruz. Az önce ondan bir mesaj aldım. Yapılan kayıtlarda üç ayrı noktadan adanın sürekli gözetlendiğini tespit etmişler. İki hafta kadar önce bunlar yok olmuş" dedi.

R.G.; "Garip. Biz bir hamle yapmalarını beklerken onlar geri çekilmiş, öyle mi?" diyerek tepki verdi.

Marius; "Evet, garip" dedikten sonra Sukbaator'a dönerek; "İris'in durumu nedir?" diye sordu.

"Uyarınız üzerine kendisine kimse yaklaşmıyor, yemeğini ve suyunu hücresine girmeden vermek için bazı düzenlemeler yaptık, ancak yemek yemeyi reddetmeye devam etti. Biz de bazı teknikler geliştirerek bir çözüm yaratmak zorunda kaldık. Şu anda sakin ve dengeli bir durumda, gayet iyi geçiniyoruz efendim."

R.G. meraklandı: "Nasıl bir çözüm buldunuz?"

Sukbaator bir yemek tarifi veriyormuş kadar rahat bir tavırla; "Yemek yemesi için kendisini üç kere uyardık. Ciddiye almayınca beş sene önce adamıza dadanan ve toprağı deşip durarak hayatımızı zehreden köstebeklerden kurtulmak için kullandığımız ilaçlı iğneler atan tüfeği depodan çıkarmak zorunda kaldık. Onunla da kendisini vurmak zorunda kaldık efendim" diye açıkladı.

Cümleyi tam olarak anlamamış olan Frer Jean şaşkınlıkla; "Ne? Vurdunuz mu?" diye sorunca Sukbaator aynı rahat tavırla; "Merak etmeyin, sadece uyuması için efendim. Dozaj ayarlamasını yaparak kendisini her gün on iki saat uyutuyoruz. Uyur uyumaz kendisini damardan serum vererek besliyoruz. Bazı arkadaşlar endoskopi yöntemiyle kendisine çorba içirmemizi de önerdiler ama şimdilik buna gerek duymadım. Uyandığında ise kendisine bıraktığımız kitapları

okuyor efendim. Çok da hızlı okuduğunu söylemeliyim efendim. Dünyanın en büyük kütüphanelerinden birine ev sahipliği yapan bir adada olduğumuz için şanslıyız efendim. Son olarak da bir köstebeği daha önce köstebek vurmakta kullandığımız tüfekle vurup zorla besliyor olmamızın sembolizmine dikkatinizi çekmek isterim" diye konuştu.

Herkes kesik kesik gülerken Gabriel dayanamayıp büyük bir kahkaha attı. Arkasından; "137'nin en ciddi adamını da absürt mizah yapacak hâle getirdik ya. Dünya bizden korksun artık" diye ekledi.

O anda odanın kapısı açıldı. Muhteşem mahlaslı Şef Julius, ikisi koltukaltında ikisi elinde olmak üzere dört şişe şarapla içeri girdi.

"Gerçek, nadiren saftır ve hiçbir zaman basit değildir."

Oscar Wilde
İrlandalı oyun yazarı, romancı, kısa öykü yazarı, şair
XIX. yy.

Bir Günce

Sofia, Heretica Pessima'nın odasının önüne geldiğinde içeriden gülme sesleri geldiğini fark edip şaşırdı. Heretica'nın dağıtmakta en cimri olduğu şeyin gülücükleri olduğu hemen herkesin malumuydu. Bir an kapıyı çalmak ile çalmamak arasında kararsız kaldı. Bu tereddüt fazla sürmedi çünkü içeriden Frer Jean'ın gök gürültüsü taklidi yapan sesini işitti. Kapıyı hafifçe tıklattı. Kimsenin duymayacağını düşünmüştü ama saniyeler içinde Jean kapıyı yerinden sökercesine açıp: "Buyurunnn" diye bağırdı. Tuhaf olanı kimin geldiğini dahi bilmemesiydi.

Gelenin Sofia olduğunu anlar anlamaz Jean dönen bir yeldeğirmenini taklit eden uzun kollarını iki yana açıp; "Soficikkk merhabaaaa" diye bağırdı. Sofia kıpırdamaya bile vakit bulamadan kendini Jean'ın sarılmış kolları arasında neredeyse göğsünde kaybolmuş olarak bulduğunda zar zor; "Merhaba Jean Kardeş" diye geveleyebildi.

Heretica'nın öğretmen sesi işitildi: "Jean gel yanıma otur. Önüne gelene de sarılmayı bırak. Zaten hep yanlış kişilere sarılıp duruyorsun..."

Sofia gülümserken Jean sarsak hareketlerle kendisine söyleneni yapmakla meşguldü. Oturur oturmaz; "Sen bana kötü bir şey mi

söyledin Guiraude?" diye sordu. Dilinin ufak da olsa yalpalar yaptığını hemen anlardınız.

Sofia odadaki tek küçük yatağın kenarına ilişirken Heretica ona dönüp; "Hepsi bu Şef Julius'un başının altından çıkıyor. İtalyan-Fransız kırması bir ihtiyara doğup büyüdüğü yörelerin şaraplarından degüstasyon yaptırmak da ne demek? Jean şaraptan çok nostaljik gençlik anılarıyla sarhoş oldu" diye açıkladı.

Sofia gülümserken; "Ben de evimi, İstanbul'daki köşkümü çok özledim. Her gün burnumda tütüyor" dedi.

Jean duygusal bir sesle; "Ben sarhoş değilim. Sadece çok aşırı duygulandım. İhtiyar da değilim. İçimdeki ateş hâlâ yanıyor" dedikten sonra sessizce bekledi ve buruk bir sesle; "Biz ne zaman yaşlandık ya?" diye ilave etti.

Heretica elini yanında oturan Jean'ın omuzuna koyup Sofia'ya; "Gabriel nerede?" diye sordu.

Sofia; "Tam bilmiyorum. Üç saat kadar önce Büyük Sır Üstadı çağırdı. Toplantı varmış" diye cevap verdi.

Jean elini kaldırıp; "Ben biliyorum" dedi. Başını iki defa salladıktan sonra şöyle ilave etti: "Ben de oradaydım. Kısa sürdü. Tam çıkacaktık ki Julius geldi. İkişer şişe Fransız ve İtalyan şarabı getirdi. Sukbaator'u saymayın, o su bile içmiyor. Biz de dört kişiydik. Gabriel ile Marius birer kadeh içti. Kalanları R.G. ile işte, biz beraber... anladınız siz..."

Sofia şefkat dolu bir gülümseme atarken kapı tıkırdadı. Heretica hızla yerinden kalkıp açtı. Pembe yanaklı, balık etli, çok güzel yüzlü bir genç kadın elinde iki kahve fincanıyla içeri girdi. Heretica sevgi dolu bir sesle; "Teşekkür ederim kızım. Bu saatte sana zahmet verdik. Şu koca bebeğe içirelim onları" diyerek Frer Jean'ı işaret etti. Kadın kahveleri Jean'ın yanına bırakıp iyi geceler dileyerek çıktı.

Jean söylenileni itirazsız yaparken Heretica, Sofia'nın karşısına geçip; "Bir süredir söyleyeceğim ama fırsat olmadı. Sizde farklı bir şeyler seziyorum Sofia Kardeş. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Sofia memnum bir ifadeyle; "Son günlerde çok çabuk yoruluyorum ve genelde bitkinim efendim. Bir de anlamsız bir duygusallık hâli var üzerimde. Sanki yirmilerime geri döndüm. Zannedersem bu yaşadıklarımız ve İris'in ihaneti beni tahminimden fazla sarstı" diye cevap verdi.

Heretica şefkatle gülümserken elini Sofia'nın dizine koyup bir şeyler söylemeye hazırlandı. Hatta Sofia da bunu fark edip konuşmasını bekledi ama Heretica son anda vazgeçti. Eliyle Jean'ı işaret etti. Bir süre gülümseyerek kahveleri hızla içmesine tanıklık ettiler. Ardından Heretica hınzırca sırıttı: "Bu aralar yapabileceğimiz bütün dersleri hızla yapalım, yoksa Gabriel'e Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin giriş anahtarını bir verdiler mi, bir daha sizi ara ki bulasın."

Sofia küçük bir kahkaha attı: "Beni ne kadar iyi tanıdığınıza bazen şaşıyorum. Sonra babamın en yakın çalışma arkadaşı, hatta sırdaşı olduğunuz aklıma geliyor. Hakkımda her şeyi bilmeniz çok doğal."

Heretica gözle görülür bir şekilde hüzünlendi. Umutsuzluk kokan bir tonda; "Aynısı benim için de geçerliydi. Ne zaman bir derdim olsa ne zaman dertleşmek istesem benim için hep oradaydı, her zaman hazırdı. Yeri o kadar doldurulamaz biriydi ki..." diye konuştu.

Sofia da hüzünlendi. Zaten ne zaman babasından söz açılsa böyle olurdu. Kısık bir sesle; "Benim için de öyleydi. Ne düşündüğümü daha ben düşünmeden bilirdi. Beni benden iyi tanırdı. Gerçekten..." dedi.

Heretica cevap verecekti ama ayılmaya başlayan Jean duygusuz bir sesle; "Gerek yok" dedi. Dili artık peltekleşmiyordu.

Heretica şaşkınlık yüklü bir sesle; "Neye gerek yok? Rahmetlinin Sofia'nın hakkında her şeyi bilmesine mi?" diye sordu.

Bu sefer Jean şaşkınca; "Ne? Hayır ya. Kutsal Hafıza Kütüphanesi için diyorum. Ona gerek yok" diye cevap verdi.

Heretica simyacı sesine ani bir dönüşle; "Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne nasıl bağladın Jean?" diye sordu.

Jean; "Az önce konuştunuz ya. Dersleri verdik, verelim falan..." diye cevap verdi.

Heretica sırıttı. Sitemkâr bir sesle; "Ha sen orada kaldın. Peki, neye gerek yok? Hâlimize bak cümleni anlaşılır kılmak için kelime avlıyoruz" dedi.

Jean kısa bir sessizlikten sonra tane tane; "Sofia'nın Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne girebilmesi için anahtara ihtiyacı yok" dedi.

Bu sefer herkes cümleyi anladı ama yine de eksik kalan bir parça vardı ama bu sefer sormalarına gerek kalmayacaktı. Jean kararlı bir sesle; "Benim ya da Heretica'nın anahtarı yeter. Kalkın gidiyoruz!" dedi.

Heretica itiraz etmeye hazırlandı ama Sofia'nın küçük çığlığı ona engel oldu: "Gerçekten mi Jean Kardeş. Hemen şimdi mi? Nasıl mutlu olurum. Çok, çok teşekkür ederim."

Jean odanın kapısını açarken; "Kütüphane hep açık zaten. Sadece Sukbaator'un kapısına diktiği izbandutların izin istemesi için bir iki dakika bekleriz. Beni takip edin" diye konuştuğunda Heretica'nın hiçbir şeye itiraz edecek hâli kalmamıştı.

Üç dakika sonra hiç açılmayan kapının önündeydiler. Müzeyi koruyan muhafızlar çoktan oraya geldikleri bilgisini almışlardı. Jean bir tanesine yaklaşarak; "Fasikül muhafızı Jean Leblanc ve fasikül muhafızı Guiraude de Laurac, Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin resepsiyonuna girmek üzere gelmiştir. Geçmek için bekliyoruz" diye konuştu.

Sukbaator'un işitilmeyen onayı otuz saniye içinde geldi. Heretica, Jean'a eliyle devam et işareti yaptı. Jean boynuna asılı duran kare şekilli aleti çıkarıp gözüne doğru tuttu. Uzunca kodu girdiğinde kısa bir zil sesinin ardından bazı mekanik sesler işitildi. Sofia zeminden yukarıya doğru yükselen camdan kabini gördüğünde yine şaşkınlıkla bakakaldı.

Jean; "Kabin üçümüzü almaz. Siz önden inin" diyerek eliyle yol gösterdi.

Kabine girdiklerinde Sofia'nın nefesi kesildi. Heretica onun bu hâlini görerek şefkatle elini tuttu. Cam kapı kendiliğinden kapanınca Sofia istemsizce basacak bir düğme aradı ama bulamadı. O anda Heretica'nın simyacı sesi işitildi: "Guiraude de Laurac, resepsiyon."

Asansör son derece yavaş bir hızla aşağıya doğru inmeye başladı. Saniyeler içinde cam kabinin dışı çelik duvarlarla örüldü. Sofia hemen Jean'ın dışı çelikle kaplı piramitle ilgili anlattıklarını hatırladı. Resepsiyona varmaları pek sürmedi. Asansör yavaşladı ve yer hizasına geldiğinde durdu. Kapısı kendiliğinden açıldığında Sofia tedirgin bir adım attı. Otuz-otuz beş metrekarelik küçük bir odadaydılar. Sofia babasının imzasını ânında tanıdı, çünkü duvarlar muhteşem Rönesans eserlerinin reprodüksiyonlarıyla kaplanmıştı ve ortam yumuşak bir ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Odanın üç duvarına dayanmış altı modül hâlinde altı masanın üzerinde birer dev monitör, klavye ve fareden başka hiçbir şey yoktu. Asansörün bir köşesine indiği dördüncü duvarın boş olan kısmında kapladığı yerden çok gelişmiş olduğu anlaşılan bir yazıcı seçiliyordu.

Sofia'nın nefesi kesilmişti. Çocukluğundan kalma anılarla babasıyla geçirdiği günlerden kopup gelen duygular ruhunu işgal etti. Asansörün mekanik sesiyle daldığı dünyadan koparıldığında Heretica'nın sesini işitti: "Hah, öğretmenin de geldi. Bu gördüğün sistemin tasarımcıları arasında Jean da vardı ve yazılımın nasıl kullanılacağını herkese öğreten o olmuştur."

Jean çoktan en yakındaki ekranın önüne oturmuştu. Oturur oturmaz ekran kendiliğinden açılmıştı. Asıl eğlendirici olan ise ekranda "kimsiniz?" yazmasıydı. Jean hafifçe öne doğru eğilerek: "Fasikül muhafızı Jean Leblanc" dedi.

Ekranda beliren; "Hoşgeldiniz Jean Kardeş" selamlamasını okuduktan sonra Heretica; "İki sene önce bütün yazılımlara Düş Koleksiyoncusu ve ekibinin geliştirdiği yapay zekâ algoritması eklendi. O günden sonra bazen kafa yardıracak bazen de gülmekten öldürebilecek olaylar yaşayabiliyoruz" diye konuştu.

Monitörün başındaki Jean ise bambaşka bir personaya bürünmüştü. Artık çalçene ya da sarsak Jean'dan eser yoktu. Onun yerine işini son derece iyi bilen ve kendine son derece güvenli bir mühendis gelmişti.

Ciddi bir sesle; "Yanıma oturun Sofia Kardeş. Size en temel fonksiyonları öğreteyim. Son derece kullanıcı dostu bir arayüz yaratmak için çok çalıştık" dedi

Sofia küçük koltuğa otururken; "Büyük bir heyecanla bekliyorum efendim" diye cevap verdi.

Jean fareyi bir iki kere tıkladıktan sonra; "Önce şunu söyleyeyim, buradan izleyebileceğiniz her evrak, parşömen ya da her heykel, tablo gibi eserin altımızda bir yerlerde fiziki karşılığı vardır. Elimizde olmayan hiçbir şeyin dijital karşılığını burada göremezsiniz. Bakın bu sayfa ana giriş ekranınızdır. Burada ekranın dörde bölündüğünü görebilirsiniz. Bunlar temel dört kategoridir. Birinci kategori bugüne kadar 137'nin aldığı tüm resmi kararları ve katıldığı ya da yönettiği toplantıları, tarihî olayları ve nasıl oluştuklarına dair detayları içerir. Bir nevi şirket karar defteri gibi düşünebilirsiniz. Tabii hepsi tarih sırasındadır. En eski kayıt MS 325 yılına aittir ama bunu kısa bir bilgilendirme notu olarak da görebilirsiniz. Asıl kayıtlar MS 325'te başlar. Bu tarih size bir şey hatırlatıyor mu Sofia Kardeş?" diye sordu.

Sofia bakışlarını ekrandan kaydırmadan; "Birinci İznik Konsili" diye cevap verdi.

Jean gülümserken; "Çok doğru" dedikten sonra anlatmaya devam etti: "İkinci kategori elimizde bulunan kitap, günce, gazete, papirüs, taş baskı, fresk, rölyef, resim, heykel, müzik aleti, özel mobilya, takılar, sikkeler ve benzeri ne varsa onları içerir. Bunlar hem iki boyutlu hem de üç boyutlu olarak izlenebilir. Yüksek çözünürlüğü sayesinde bunları yakınlaştırmak ve döndürmek de mümkündür. Aradığınız şeyin adını ya da üretildiği yılı bilmiyorsanız buradan onu bir kerede bulmak epey meşakkatli bir işlemdir. Bu nedenle iki yıl önce dördüncü kategori yaratılmıştır. Sağolsun Düş Koleksiyoncusu ve her biri küçük birer dahi olan ekibi yapay zekâ algoritmasını özellikle bu bölüme uygulamıştır. Artık aradığınız eşya ile ilgili aklınızda ne varsa yazılı olarak soruyorsunuz ve yapay zekâ size en uygun olanları listeleyip getiriyor. Bu sayede ilişkisiz olduğunu düşündüğümüz bazı eserler birbiriyle bağlantılı çıkmaya başladı. Onları araştırıp yeniden sınıflandırmak için çalışan kardeşlerimiz bile var. Çok büyük ilerleme..." diye anlatırken Sofia, Jean'ın sözünü kesti:

"Üçüncü kategoriyi atlamadınız mı?"

Jean sırıttı. Muzip bir sesle; "Onu sona bıraktım çünkü sizin ilginize en çok mazhar olacak olan o. Bu kategori, Büyük Sır Üstadlarımız ile 137'nin hafızasına katkıda bulunmasına izin verilmiş Efendi Djü-dschi misali çok değerli kardeşlerimizin güncelerini bulabileceğiniz bölümdür" diye konuştu, ardından fareye tıkladı:

"Bakın, açılan ekran ikiye bölünmüştür. Solda Büyük Sır Üstadları listesine giden, sağda ise değerli kardeşlerimizin listesine giden iki sekme görüyorsunuz. Soldaki sekmenin üzerine tıklıyorum, hop, gördüğünüz gibi Büyük Sır Üstadları listesi tarih sırasında geldi. Rastgele birine tıklayacağım. Gördünüz mü? Burada biyografileri ya da otobiyografilerini bulabilirsiniz. Bunlar herkesten gizlenmiş muhteşem başarı ya da hezimet öykülerini anlatan metinlerdir. Boş zamanınızda bir göz atarsınız. Şaşırtıcı olduğu kadar sarsıcı bir deneyimdir" diye ekledi.

Sofia kuru bir sesle; "Fareyi alabilir miyim?" diye sordu.

Jean; "Tabii ki" dedikten sonra elini fareden çekti.

Sofia fareyi kavrayıp ekranı hızla aşağıya kaydırmaya başladı. Sayfanın sonuna geldiğinde sabrı neredeyse tükenmek üzereydi. Frer Marius'ün adını gördüğünde bakışlarını biraz yukarıya kaydırdı. Tanıdığından emin olduğu ama hemen hiç tanımadığını kısa bir süre önce fark ettiği babasının ismi işte orada, öylece duruyordu. O ismin hemen yanında gotik kapı şeklindeki bir düğme yanıp sönüyordu. Sofia bir an; "Gerçeklere açılan ufacık bir kapı" diye düşündü, ardından derin bir nefes alıp üzerine tıklayarak o kapıyı açtı.

Ekran önce karardı, ardından "Biographiam" ve "Ephemeris" kelimeleri ekranda gözüktü. Sofia hiç tereddüt etmeden imleci *ephemeris* üzerine sürükleyip tıkladı.

Ekranda bir liste belirdi. Liste, üstte yıl, altta aylar olmak üzere hazırlanmıştı. Sofia artık sabrının sonuna gelmişti. Babasıyla ilgili bilmediği her şeyi bir an önce öğrenmek isteğiyle yanıp tutuştuğundan neyi seçeceği üzerine fazla düşünmeden rastgele bir ayın üzerine tıkladı.

Ekranda son derece net, üç boyutlu eski bir defter görüntüsü belirdi. Ufacık bir simge, defteri açması için gerekli yönergeyi veriyordu. Sofia, üzerine dokunduğunda defter açıldı. Babasının elyazısını hemen tanıdı. Ekrana doğru merakla eğilip okumaya başladığında onu rahat bırakmak için Jean yanından kalkıp Heretica'ya doğru gitti.

Heretica'nın yüz ifadesi pek hayra alamet değildi. Jean yanına geldiğinde kulağına eğilip fısıltıdan bile alçak bir sesle; "Her zamanki tez canlılığınla plansız, programsız, düşüncesizce bizi buraya sürükledin. Peki, bu genç kadın bütün gerçekleri öğrenmeye hazır mı? Bunu düşündün mü?" diye sordu.

Jean gözlerini fal taşı gibi açarken elini ağzına doğru götürdü. Çakır keyif olmanın verdiği rahatlıkla yapmış olabileceği hatayı yeni fark etmişti ama cevap vermedi. Zaten yapabilecekleri bir şey de yoktu. İkisi, bulundukları yerden Sofia'nın ibadet eder gibi babasının gerçekleriyle karşılaşmasını izlemeye koyuldular.

Sofia, dış dünyadan tamamen soyutlanmış bir şekilde babasının güncesini okumaya devam ediyordu:

12 Mayıs – Gün: 327

Uyandığımda ağzımdaki pas tadından İlias'ın geleceğini anlamıştım. Bunu yeni keşfettim. Ne zaman ağzımda pas tadı ile uyansam bir iki

saat sonra tepemde belirip bana gülümseyerek bakıyor. Aslında memnun da oldum. En azından o sorularıma cevap veriyor. Öbür kaltağa hiç benzemiyor. Sürtük karı. İşi gücü benimle dalga geçmek. Bende bir lanet var. Düşmeye göreyim, tanıdığım tanımadığım ne kadar kadın varsa hepsi üzerimde tepinmek için birbiriyle yarışıyor.

Düşündüğüm gibi oldu. Öğlene doğru İlias tepemde belirdi. Geldiğini terlemeye başladığımda anlıyorum. Çok ısınıyorum o geldiğinde. Şükür, bu sefer kafamı sürekli tavana bakar gibi tutmak zorunda kalmadım, çünkü tepemde dikilmeyerek gelip yanıma oturdu. Yanıma oturunca yine çok ufak tefek olduğunu fark ettim. Ama bir o kadar da güçlü. Buna hep şaşıyorum. Yaşlı çok yaşlı ama sanki bir bebeğin kırılganlığına sahip. Buna daha çok şaşıyorum. Dün bir ara baş ağrısı azaldığında soracaklarımı yazmıştım. Ama ihtiyaç duymadım. Onlardan biri ne zaman beni ziyarete gelse, sanki bütün geçmişimin ve geleceğimin birbirine karıştığı bir havuzun içinde yüzüyormuşum hissine kapılıyorum. Bir bilgi havuzu. Ama bu bilgi sadece duygusal bir bilgi. Nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Çok farklı bir şey. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Sözcüklerle anlaşılabilir bir şey değil. Belki sayılarla mümkündür diye düşündüm bir ara.

İlias gülümseyerek şefkatli bir sesle bana; "Sor bakalım" dediğinde şaşırmadım. Bunu hep yapıyor. Ne yapacağımı ne isteyeceğimi önceden tahmin ediyor. Yani tahmin de olmayabilir. Biliyor da diyebilirdim aslında. Bu daha doğru olurdu.

"Seks" dedim; "neden bu kadar güçlü?" Geçmişimde sekse ulaşmak için daha sonra kendimden utandığım şeyler yaptığımı söylemedim ama nedense zaten biliyor olduğu hissine kapıldım.

Bana bakmadan sanki karşısında duran gardıroba konuşuyormuş gibi; "Sen bu küçük odada neden her gün mastürbasyon yapıyorsun?" diye sordu. Cevap vermemi beklemeden; "Çünkü seni buraya, bu dünyaya bağlıyor, değil mi?" dedi.

Cevap vermedim ama içimden haklı olduğunu düşündüm. Sanırım bu yetti, çünkü; "Evet bizimle olan ilişkin seni aşırı tinsel kıldı" manasına gelen bir şey söyledi. Yine çok ağdalı Latince kelimeler kullandı. Bazılarını anlamadım.

Erkeğin ve kadının seks konusunda farklı olup olmadıklarını sordum.

"Erkeğin cinselliği daha dünyevidir, kadının cinselliği ise daha uhrevidir" diye cevap verdi ve hemen ardından; "Erkeğin tinselliği daha uhrevidir, çünkü yukarıya doğru ilerler. Kadının tinselliği daha dünyevidir, çünkü aşağıya doğru ilerler" diye ilave etti.

Ben bunun önemli olduğunu anladım. Çünkü ne zaman bir şey sorup cevap alsam mutlaka o cevabın arkasına başka bir bilgi daha iliştiriyor.

"O zaman cinsellik ile tinsellik arasında bir ilişki mi var?" diye sordum.

Başını sallayıp; "Onlar karşıt çifti" diye cevap verdi.

Bunu işittiğimde kendime kızdım. Neden düşünemedim ki bunu daha önce.

Bana; "Kızma kendine!" dedi. Sesi sertti: "Hâlâ egonun peşinde küçük ve manasız işlere ilgi duyuyorsun." Bunu da Latince söyledi ve kaybolup gitti. Sormak istediğim önemli bir soru vardı ama sormama müsaade etmedi. Bunu da hep yapıyor. Hazmetmem için gereğinden fazla bilgiyi hiçbir zaman vermiyor.

Sofia, çok büyük bir şaşkınlık içinde; "Tanrım. Ben ne okuyorum böyle? Babam ne anlatıyor?" diye düşünüp sayfayı çevirmesi için farenin üzerine bastı:

13 Mayıs – Gün: 328

Tuvaletten geri döndüm ve İlias'ı şifonyerin üzerine oturmuş buldum. Ayaklarını aşağıya uzatmış sallanırken tuhaf bir şarkı mırıldanıyordu.

Beni görünce; "Dün sormak istediğin soruyu sorabilirsin" dedi.

Gece o kadar iyi uyumuştum ki neredeyse kendimi iyi hissediyordum. Bu şartlar altında ne kadar iyi olabilirsem, o ayrı tabii. Son olaydan sonra onlarla fısıltı hâlinde konuşmaya dikkat ediyorum. Etrafımdakiler sürekli kapıyı dinliyor. Kendi kendime konuştuğumu zannediyorlar. Bu da bana epey sorun yaratabilir. Ama şu anda ruhsal olarak bu maruz kaldıklarıma bir de fiziki dünyada yaşadıklarımı eklersem sonum çok kötü olur. Bu aralar kendimden başka kimseyle uğraşacak hâlim yok.

"Dün bana erkeğin tinselliği yukarıya doğru ilerler, kadının tinselliği aşağıya doğru ilerler demiştiniz. Bu yukarı ve aşağı dediğiniz nerede? Nasıl ilerliyor?" diye sordum.

Dönüp bana salakmışım gibi baktı. Sonra yine şefkatli yüz ifadesine geri döndü: "İlahların dünyasında tanrılar iki çeşittir. Uhrevi olanlar yukarıdadır ve size tinsellikte görünürler. Dünyevi olanlar aşağıdadır ve size cinsellikte görünürler."

"Karşıt çiftler olduklarını bundan mı söylediniz?" diye sordum

"Evet. Tinsellik içine alır ve kavrar. Cinsellik üretir ve yaratır. Böylece birbirlerini tamamlarlar. Contraria sunt complementa" diye cevap verdi.

"Karşıtlar tamamlayıcıdır. Bu lafı çok beğendim" diye mırıldandım.

Cevap vermedi. Gideceğini hissettiğim için aceleyle sordum: "Peki, o zaman neden kadın ile erkek bir türlü anlaşamıyor?"

Burada kendimden tiksindim. Doğru dürüst soru sormayı, cümle kurmayı bile beceremediğim için kendime çok öfkelendim. Kendi canımı yakmak bile istedim. Çok derin konularda bilgi alabileceğim bir ilişki tesis etmişim ama soruları bile doğru cümleler kurarak soramıyordum.

O anda bana döndü. Alay eder gibi bir tonda şöyle dedi: "Konuşmadığımızın farkındasın değil mi? Dudakların kımıldamıyor. Cümle de kurmuyorsun. Burada zaman yok, mekân yok, bildiğin hiçbir şey yok. Neden dünyevi gerçeklikle uhrevi olanı anlamaya ve anlatmaya çalışıyorsun? Neden olmayan değerler üzerinden kendini tartıya koyuyorsun? O çok ihtiyaç duyduğun enerjini neden boşa harcıyorsun?"

Ona, başka türlü yapmamın mümkün olmadığını söyledim. Yoksa uhrevi olanda kendimi kaybetmekten korktuğumu da ilave ettim.

Cevap vermedi ama sorumu yanıtladı: "Erkek ile kadın kendi yerinde olmadıkları için dengelerini yitirdiler."

"Nasıl kendi yerinde değiller?" diye tekrar sordum.

Şöyle dedi: "Yaratılmış varlıkların doğası farklılaşmanın doğasıdır. Erkek ve kadın ruhani yollarını ayırmadıklarında birbirine karşı bir şeytan hâline gelirler."

Hiçbir şey anlamadığımı söyledim ve daha somut anlatmasını rica ettim:

"Erkeğin cinselliği dünyevi olana yönelir, kadının cinselliği uhrevi olana yönelir. Erkek ve kadın kendi cinsellik biçimleri arasında ayırım yapmazlarsa birbirine karşı bir şeytan hâline gelirler."

Şaşırdım ve şunu sordum: "Cinsellik ve tinsellik bizim dışımızda bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz?"

Dönüp bana uzun bir süre baktı. Sabırsızlandım. Konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışıyor diye düşündüm. Sonra bana; "Onlar ilahlar dünyasının görünümleri ve insanüstü iblislerdir" diye cevap verdi.

"İblisler mi?" diye tedirginlikle sordum.

"Evet, iblislerdir. Tinsellik ve cinsellik sizin insani nitelikleriniz değildir, onlar sahip olabileceğiniz ve kavrayabileceğiniz şeyler de değildir" diye ilave etti.

Bir şey söylemedim ama umudumun kırıldığını hissettim. "Özgür iradeye ne oldu?" diye düşündüm.

O anda her zaman yaptığı gibi destursuz çekip gitti. O gider gitmez kaltak Salomé geldi. İçini gösteren triko gibi ten rengi bir şal giymiş. Göğüs uçları trikonun düğümleri arasından çıkıyordu. Ona öfkeyle baktım. Her konuda beni yönetmeye ve yönlendirmeye çalışıyor. Hatta her seferinde beni kandırmak için yeni numaralar buluyor. Şırfıntı.

Erotik bir sesle; "Mastürbasyon yaparken beni düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu.

Cevap vermedim. Zaten bir dakika kadar durup gitti. Şükür.

Sofia'nın kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. "Aman Allahım. Bu babamın Gece Deniz Yolculuğu! O da benim gibi yaşadıklarının her günü için detaylı bir günce tutmuş. İnanamıyorum. Babamın Bilinçdışı ile yüzleşmesinin güncesini mi okuyorum şimdi ben? Tanrım!" diye düşünüp bir an önce devamını okuyabilmek için farenin sol düğmesine bastı:

16 Mayıs – Gün: 331

İlias kaç gündür ortalarda yok. Çağırsam da gelmiyor. Hazır değil miyim? Hayır, hazırım bence. Söylediklerini çok düşündüm. Kimsenin

kendi adına tinselliğe ya da cinselliğe sahip olmadığı ve onların bize sahip olduğu konusunda sezgilerim haklı olduğunu söylüyor. Yani biz tinselliğin ve cinselliğin yasalarına tabiyiz. Peki, bu yasalar neler o zaman? Bunları niye bize söylemezler. Bu iki iblisten kaçmanın başka yolları olabilir mi? Yaşamanın bir rezillik olduğu su götürmez. Kurallarını dahi bilmediğimiz bir oyunun içine atılmışız.

17 Mayıs – Gün: 332

Galiba bugün içsel bir ihtilal yaşadım. Bu odada, ruhsal prangalara bağlı olarak geçirdiğim 331 gün boyunca ilk defa içselleştirdiğim bazı sezgiler edindim. İlerleme kaydettim. Aydınlandım. En azından iyi bir yolda ilerliyorum gibi hissetmeye başladım.

İlias sabahın köründe geldi. Herkes uyuyordu. Saat beş gibiydi. Soru sormama müsaade etmedi. Sadece "Dinle!" dedi.

"Cinsellik iblisi bir yılandır, tinsellik iblisi beyaz bir kuştur. Bu iblislerin yarısı insan ruhudur!" dedi.

Yerimden fırladım: "Nasıl insan ruhu? Hani bunlar bizim üzerimizde, bizden olmayan ilahlardı?"

Sorularıma aldırış bile etmedi. Konuşmaya devam edip şöyle dedi:

"Yılana, Düşünce-Arzu deriz.

Yılan yarı dünyevi yarı uhrevi bir candır ve ölülerin ruhlarıyla ilişkisi vardır. Korku yaratarak kalpte arzuyu alevlendirir. Yılan bir fahişedir. Dişildir. Şeytanın dostudur. Zalimdir. Ama yapıcı odur. İlerleyen odur. Seksin gücünün sahibidir. Şehvet onun hükümranlığıdır. İlahlar bedeni yaratırken ondan el almışlardır. Yılan, kurnazlığıyla fallus iblisini kontrol eder. Yılan, dünyevi olanın açlığını temsil eder ve arzuyla doyurulmuş olanın sahibidir. Kendisi öyle olmayı istemese de bizim için faydalıdır. Yılan sınırlı insan zekâmızla bulamayacağımız yolu gösterir.

Beyaz kuşa, Arzu-Düşünce deriz.

Beyaz kuş, insanın yarı uhrevi canıdır. Bu kuş erildir ve ona 'fiili düşünce' denir. Bu kuş lekesizdir ve kendi başınadır, Mater Coelestis'in (Göksel Anne) bir habercisidir. Yerin üstünde yükseklerde uçar. Kendi başınalığı ve tevekkülü emreder. Önceden ölmüş olanlardan, mükemmelleşmiş olanlardan bize haber getirir. Bizim sözlerimizi

anneye götürür. Anne aracılık eder ve yön verir ama onun ilahlara karşı hiçbir gücü yoktur."

İlias bunları söyleyip gitti. Unutmamak için deli gibi not almaya koyuldum. Ama yarısını hatırlayamadım. Sonra bir sanrı görür gibi oldum. İlias ile konuştuğumuz sahneyi yeniden yaşadım. Bu sefer not almak için daha fazlaca zamanım oldu. Ben de bu güncedekileri yazabildim.

18 Mayıs – Gün: 333

Salomé geldi; "İlias sana neler öğretti bakalım?" diye sırnaşmaya başladı.

Cevap vermedim. Sonra bana büyük bir ciddiyetle; "Beni yok sayamazsın. İşe yaramaz. Ben senin ruhunum!" dedi.

Ona baktım. O her zamanki fettanlığından eser yoktu. Daha çok ciddi bir iş kadını havası vardı. Meraklandım ama kendimi de ele vermek istemedim.

"Nasıl ruhum ya? Yine beni kandırmaya çalışıyorsun" dedim.

Yine çok ciddi bir sesle; "Ötekini ben olmadan tanıyamazsın! Haz alamazsın. Doğayı bile bilmen mümkün değil. Bensiz bir hiçsin. Bana ihtiyacın var.

Animula vagula blandula

Hospes comesque corporis" dedi.

Bana söylediği şeylerle örtüşen, Hadrian'dan bir şiir okuyor kaltak.

"Anlayamadığım öteki kim?" diye sordum.

Arsızca sırıtırken çok ciddi bir ifadeyle; "Karşıt çiftlerini, sevgiyi ya da kadınları ben olmadan anlayamazsın. Eros'un ipi yaratılıştan bu yana benim elimdedir. Ben ne dersem onu yapmak zorunda" diye cevap verdi.

"Hadi canım sen de kendini beğenmiş sürtük, daha neler?" diye düşündüm.

Kaybolmadan önce; "Boşuna direnme! Ben olmadan orgazm sadece mekanik bir refleks olarak kalır. Ben olmadan hiçbir kadını sevemezsin. Ben olmadan doğayı sevemezsin. Ben olmadan madenleri, bitkileri, hayvanları, ilahları, hiçbir şeyi kavrayamazsın" dedi.

25 Ağustos – Gün: 433

Bugün çok iyi uyandım. Salomé'yi çağırdım. Hiç bekletmeden geldi. Yine çok güzeldi. Ona sormak istediğim soruyu tahmin ettiğini zannediyorum. Çünkü dün bu konuda çok konuşmuştuk.

"Peki, doğru kadının kim olduğunu nasıl anlayacağım?" diye sordum.

"Anlayamazsın" dedi.

"Nasıl anlayamam?"

"Onu her zaman ben zannedeceksin. Ama ben o değilim. Ben benim. Ego sum singularis" diye cevap verdi.

"Tanrım nedir bu Latince takıntısı? İllaki konuşmanın bir yerine sıkıştıracak. Hâlâ kendini övüp pohpohlanmak istiyor..." diye düşündüm.

Nasıl yaptığını bilmiyorum ama beni sarsıp; "Ben, senim; hâlâ öğrenemedin mi? Övülmek isteyen sensin ahmak!" diye cevap verdi.

Bunu işitince gerçekten sinirlendim; "Sana inanmıyorum" dedim. "Sen kaltak ve oyuncu bir madrabazsın. Beni kandırmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Güler gibi oldu. Sonra bana; "Öyle değil. Sen dikensiz gül bahçesi aramayı bırakmalısın, yoksa fena incineceksin. Sana öğrenebileceğin en büyük sırrı söyleyeyim: Aşkın en üst formu içinde tuz taneleri de barındırır" dedi.

Ne dediğini anlamaya çalıştım ama kafam fazlasıyla karışmıştı.

"Senin için doğru kadın geldiğinde bütün emareler sana 'o budur' diye bağıracak. Tinselliğin bütün dünyevi temsil edilme yöntemleri de 'o budur' diye bağıracak. Bin yıldır tanışıyorsunuz hissi yaşayacaksın. Ve bir saniye bile tereddüt etmeden sen vereceksin, o alacak. Daha ne söylememi istiyorsun ahmak? Seni kandırmadığımı bu dediklerimden anlamalısın artık."

Tinselliğin bütün dünyevi temsil edilme yöntemleri de nedir diye düşündüm ama sormama izin bile vermeden bana garip bir bakış attı. Nasıl bilmezsin ey ahmak diye bağıran bir bakış.

"Rüyalar, vizyonlar, astroloji, tarot, I Ching, hepsini sayayım mı?" dedi.

Şaşkınlıkla bakakaldım.

Sofia o kadar sarsılmıştı ki daha fazla okuyamadı. Sandalyesinde geriye doğru yaslanıp ellerini yanan yüzünün üzerine bastırdı. Gerçekten de allak bullak olmuştu. Başı dönüyor, dahası her an bayılabileceğini hatırlatan bir nefes darlığı yaşıyordu. Kendini toparlayıp dengesini bulmak için kısa bir süre gözlerini kapattı. "Bu daha işin başlangıcı. Kim bilir daha neler nelerle karşılaşacağım. Buna gerçekten hazır mıyım?" diye düşündü. Sorusunun cevabını kendi de bilmiyordu ama öğrenmek için sol kolunu dahi verebileceği tek konunun şimdi, şu anda aydınlatılabileceğini fark ettiğinde bir saniye dahi tereddüt etmedi. Elini hızla farenin üzerine götürüp 1962 yılını bulup altında sıralanmış ay adlarından Ağustosu bulup üzerine tıkladı.

Fazla uzakta olmayan Jean ile Heretica yaptıklarını görmüştü. Jean son derece üzgün bir sesle: "Doğduğu günü arıyor" diye konuştu. Heretica son derece üzgün ama bir o kadar da kızgındı. Cevap vermediyse bunun nedeni bir ömür nefsini terbiye etmiş olmasıydı.

Sofia önünde açılan ekranda iki kere daha tuşa bastı ama umduğunu bulamayacaktı. Ekran önce simsiyah karardı, ardından tam ortasında kırmızı ile yazılmış yanıp sönen bir yazı belirdi: "Ad sepeliendum applicata."

Önce şaşırdı ama hemen toparlandı. Latince bildiği için bunun teknik bir hata olmadığını hemen anlamıştı. "*Sepeliendum* gömülmek demek, *applicata* uygulanmış olduğuna göre yok, içinden çıkamadım, gömülmek neye nasıl uygulanır ki?" diye düşündü. Jean'ın hâlâ yanında oturduğunu zannettiği için; "Ad sepeliendum applicata da nedir Jean Kardeş?" diye sordu. Cevap alamayınca etrafına bakınıp Jean'ı göremeyince sandalyesinden kalkıp arkasına baktı.

Jean ayakta ona bakıyordu ama Heretica yoktu. Daha doğru ifade etmek gerekirse Heretica'nın şeffaf asansörün içinde ağır ağır yukarıya doğru çıkmakta olduğunu gördü. Heretica'nın veda etmeden gitmesine biraz şaşırsa da önemsemedi çünkü şu anda sorduğu soruya cevap almak çok daha önemliydi.

Tekrar Jean'a dönüp; "Girmek istediğim bir günceye ad sepeliendum uygulanmış. Bu ne demek Jean Kardeş?" diye tekrar sordu.

Jean kendini zor topladı desek yeridir. Hafifçe; "Gömülmek demek" diye geveledi.

Sofia büyük bir ciddiyetle; "Latince bildiğimi unuttunuz mu Jean Kardeş? Ben bu uygulama nedir, neden istediğim günce açılmıyor diye soruyorum" diye cevap verdi.

Jean biraz daha rahatlamış bir sesle; "Kadim bir 137 uygulaması yüzünden açılmıyor Sofia Kardeş. Ad sepeliendum sadece Büyük Sır Üstadları tarafından alınabilen çok önemli bir uygulama kararıdır. Bu karar her konuda alınabilir ve bir kere alındığında Büyük Sır Üstadı tarafından kaldırılmadıkça hep yürürlükte kalır. Karara uymamanın cezası 137'den afsız kovulmaktır" diye açıklamaya koyuldu.

Sofia gülümsemek zorunda kaldı: "Karar neye yol açıyor Jean Kardeş? Onu soruyorum."

Jean yutkundu, ardından; "Evet. Şöyle. Alınan kararlar, yani konu toprağa gömülsün, saklansın, hiç günyüzüne çıkmasın anlamında alırsanız tabii yasaklama ya da yasak gibi, evet" diye gevelerken Sofia dayanamayıp araya girdi:

"Sansür! Sansür uygulama, yasaklama kararı yani" diye sordu.

Jean cevap vermeden başını "evet" manasında salladı.

Sofia büyük bir merakla; "Bu kararı babam mı almış?" diye sordu.

Jean; "Çok büyük ihtimalle öyledir. Marius'ün böyle bir karar alacağını zannetmem. Zaten alsa da benim haberim olurdu" diye cevap verdi.

Sofia çok kısa bir süre düşündükten sonra; "Babam doğduğum zamanın günceleri üzerine neden böyle bir yasak koysun ki? Sansürü gerektirecek ne olabilir?" diye sorduğunda Jean sessiz kalmayı seçti. Sofia'ya yalan söylemek istemiyordu. Büyük bir pişmanlık ruhunu ezmeye başlarken tek düşüncesi bir an önce Marius'e ulaşıp olanları anlatmaktı.

Jean isteğini bir süre daha gerçekleştiremeyecek olsa da Heretica bu vazifeyi onun yerine üstlenmişti. Asansörden çıkar çıkmaz soluğu Marius'ün odasında almış, kapıyı bile çalmadan destursuz içeri dalmıştı. Marius her gece yapmayı alışkanlık hâline getirdiği gibi kitap okuyordu. Son derece hiddetli bir sesle; "Ah Puer Aeternus, ah çocuk adam. Olmayacak işler yapmakta üstüne yok" diye söylenirken Marius onu rahatlatmaya çalıştı:

“Otur Heretica Kardeş, önce otur. Sonra da anlat, Jean ne yaptı?”

Heretica ilk bulduğu yükseltiye dayanıp ciddiyetle; “Ne olacak. Julius’un şaraplarını höpürdettikten sonra bana geldi. Şansa bakın ki kısa bir süre sonra da Sofia çıktı geldi. Seninki o güzel kafayla bizi alıp Kutsal Hafıza Kütüphanesi’ne götürdü” diye konuştu.

Marius oturduğu yerde dikildi: “Nereye götürdü? Nereye götürdü?”

Heretica üzgün bir sesle; “Evet, resepsiyona indik. Sofia’ya sistemi kullanmayı öğretti. O da doğal olarak doğrudan rahmetlinin güncelerini okumaya yöneldi. Benim de basiretim bağlandı, buna engel olacak hiçbir şey yapamadım” dedi.

Marius bir süre düşündü. Heretica sabırla bekledi. Ardından Marius şöyle konuştu: “Ben Sofia’yı İris ile karşı karşıya getirelim mi sorusuna cevap bulmak için toplantı düzenledim. Ondan sonra neler oldu, bir düşünelim. Şef Julius o saatte dört şişe şarapla toplantıyı bir nevi bastı. Pek alışkanlığı değil aslında. Jean biraz fazla içti. Gabriel toplantı nedeniyle Sofia’yı yalnız bıraktı. Sofia kitap okumak yerine sıkılıp sana geldi. Jean da çakırkeyif olduğu için sana geldi. Jean, Sofia’yı kütüphaneye götürmeyi önerdi ve sen buna mâni olamadın. Dahası Sukbaator bana sormadan size geçiş izni vermiş. Onun da basireti bağlanmış. Bütün bunlar sana bir şey söylüyor mu Heretica Kardeş? Ah bir de toplantıda İris ile görüştürmeme kararı çıktı. Bir ton makul neden söyledik birbirimize ama altta yatan gerçek neden Sofia’nın incinmesini engellemek, onu korumak içgüdümüzdü.”

Heretica’nın gözleri büyüdü. Simyacı sesiyle büyük bir saygı içeren; “Vay canına Büyük Sır Üstadım. Olması gerekenler olmuş. Biz sadece aracılık etmişiz. Kimse engel olamazmış zaten. Jean’a da boşuna öfkelendim” sözcükleri dudaklarından döküldüğünde Marius tekrar sordu: “Şu an neredeler?”

Heretica; “Onları resepsiyonda bırakıp resmen kaçtım. Ben beyaz yalan bile söyleyemiyorken orada kalamazdım. Sofia’nın sorusuna ne cevap verecektim?” diye cevap verdi.

Marius merakla; “Ne soracaktı ki? Hangi sorudan korktun Heretica Kardeş?” diye sordu.

Heretica çok üzgün bir sesle; “Ben çıkmadan önce doğduğu günün güncesini aramaya başlamıştı. Onu fark edince hemen asansöre binip arkama bile bakmadan size geldim” diye cevap verdi.

Marius gülümsedi: "Şimdi anladım. Doğal olarak en az bildiği şeyi en çok merak ediyor: Annesini arıyor. Ama siz boşuna kaçmışsınız. Size sorabileceği tek bir soru vardı, onu da rahatlıkla cevaplardınız."

Heretica şaşkınlıkla; "Nasıl?" diye sordu.

Marius sakince; "O dönemdeki yirmi sekiz gün üzerine rahmetli ölmeden hemen önce ad sepeliendum uyguladı. Talimatı bana verdi. Bizzat ben uyguladım. Sofia siyah bir ekranda yanıp sönen kırmızı bir yazıdan başka bir şey göremezdi" diye konuştu.

Heretica derinden gelen rahatlamış bir sesle; "Grace à Dieu"[90] dedi.

Marius gülümserken; "Demek Sofiamız için büyük sınav bu günmüş. Rahat bir koltuğa oturun Heretica Kardeş. Oturmadan da mutfaktaki nöbetçi kızımıza bir ses edin, dört tane ıhlamur ile birer grappa yollasın. Az sonra ihtiyacımız olacak" diye konuştu.

Heretica; "Dört mü dediniz Büyük Sır Üstadı?" diye sordu.

Marius cevap vermeye yeltendi ama gerek kalmadı. Kapısı çok kısa tıklandı, ardından Sofia da aynı Heretica gibi destursuz içeri daldı. Son derece kararlı bir sesle; "Büyük Sır Üstadım, sizinle hemen konuşmam lazım" dedi.

Arkasından bir nevi sürüklenen Jean'ın yüzü o kadar kötü durumdaydı ki Heretica ona acıdı. Eline yeni aldığı telefonu bırakıp; "Biz, Büyük Sır Üstadı'nın siparişlerini vermeye gidelim Jean" diyerek koluna girdi. Odadan çıkmalarını dahi beklemeden Sofia konuşmaya başladı: "Doğduğum sırada babamın ve özellikle annemin ne yaptığını merak ediyorum. Dolayısıyla babamın güncelerine bakmak istedim ama ad sepeliendum uygulaması yüzünden içine giremedim. Bunu siz mi uyguladınız?"

Marius şefkatli bir sesle; "Rahmetli babanız uyguladı" diye cevap verdi.

Sofia şaşkın bir tonla; "Ama neden? Neden gizlemek ihtiyacı hissetmiş olabilir ki?" diye sordu.

Marius aynı şefkatli sesle; "Bunu kendiniz bulacaksınız Sofia Kardeş" diye cevap verdi.

Sofia merakla; "Ad sepeliendum kalkacak, öyle mi?" diye sordu.

---

90 Grace à Dieu (Fr.): Tanrıma şükürler olsun.

Marius; "Şüphesiz, Büyük Sır Üstadı olarak benden önceki Büyük Sır Üstadı'nın uyguladığı bir kararı kaldırma yetkim var. Sadece prosedür gereği yedi gün beklemek zorunda kalacaksınız. İtirazlar olabilir diye bir bekleme süresi var. Bu süre içinde de Gabriel'in geçiş anahtarını hazır ederiz" diye cevap verdi.

Sofia, duygusuz bir sesle; "Bir ömür bekledim, yedi gün daha beklerim" dedi.

Bu bölüm;

Yolumu kaybettiğim ve boğulmaya yüz tuttuğum yıllarda ruhuma deniz feneri görevi gören Septem Sermones ad Mortuos metnine ve yeri doldurulamaz yazarına –minnet duygularıyla– ithaf edilmiştir. Septem Sermones ad Mortuos'un orijinali ile çeviri metinlerine Google araması ile ulaşmanız mümkündür.

"DDA'yı[91] herhangi bir kişisel psikolojiyle ilişkilendirme girişiminin kesinlikle umutsuz olduğunu düşünüyorum. Duygusal faktörün sıradan, yani etiyolojik bir öneme sahip olduğunu bile düşünmüyorum. Söylediğiniz gibi kişisel faktörler yalnızca engelleyebilir veya yardımcı olabilir ama neden olamaz. DDA'nın en önemli özelliği, zaman faktörünün yanı sıra, mekânı da göreceli hâle getirmesidir. Bu, psikoloji bilimini aşar. Eğer uzay ve zaman fiziksel olarak göreceliyse o zaman madde de öyledir (telekinezi) ve o zaman nedensellik yalnızca istatistiksel olarak doğrudur, bu da pek çok nedensel olmayan istisnanın olduğu anlamına gelir. Kimse telepatinin, önsezinin veya durugörünün ne olduğunu bilmediğinden, bunları X, Y, Z yani tanımını veremediğiniz 3 bilinmeyen olarak adlandırabiliriz. Bu, şu anlama gelir: X'i Y'den ve Z'den ayıramazsınız. Hatta X = Y = Z bile olabilir ve çok muhtemel ki öyledir. Açıklanacak ilkeler zorunluluktan öte çoğaltılmamalıdır. Ancak kimse bu engelin farkında değil gibi görünüyor."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
J. B. Rhine'a yazdığı mektuptan
XX. yy.

Ossowiecki

Efendi Djü-dschi, Büyük Toplantı Odasına kurdurduğu düzenek üzerindeki son değişiklikleri Sukbaator ile konuşurken Anokhi içeriye girdi. Haftada iki gün Efendi ile yaptığı yeteneklerini hassaslaştırarak geliştirme eğitimlerini iple çektiği herkesin malumuydu. Kalan günlerde öğrendiklerini uygulamak için tek başına bahçede çalışmayı sevdiği de yaşanan trajikomik bir olay vesilesiyle herkesin malumu olacaktı. Anokhi ne zaman bahçeye çıksa güvenlik gözetlemesi yapan dronlar sürekli arıza vermeye başlamıştı. Bir süre bu durumu Anokhi ile bağdaştırmak kimsenin aklına gelmeyince Sukbaator mesele ile bizzat

[91] DDA: Duyular Dışı Algılama veya halk arasında kullanıldığı şekliyle "altıncı his". Parapsikologların telepati, durugörü, prekognisyon gibi beş duyunun ötesindeki her türlü paranormal algılamaları belirtmek üzere kullandıkları genel bir terim. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Parapsikoloji ve Paranormal Yetenekler" maddesi.

ilgilenmeye karar vermiş ve bazı dronların neden durup dururken oldukları yerde donup kaldığını ya da verilen komutlara uymadığını araştırmaya başlamıştı. Onun da sonuç alamaması üzerine hacklenerek sabotaja uğramış olabileceklerini düşünmeye başlamışlardı. Acaba karşı kıyıdan dronları etkileyecek bir siber saldırıya mı uğramışlardı? Tabii bu onun için uykusuz geceler anlamına da geldiğinden geceleri bahçeyi ziyaret edenlerin arasına o da katılmıştı. Son çıkışı şanslı bir gününe denk gelmiş olmalı ki Anokhi sırtüstü yere yatmış antrenman yaparken tepesinden geçen iki dronun dengelerini kaybederek adanın dışına doğru uçtuklarına tanık olmuştu. Tabii ânında sorunun kaynağını tespit etmişti. Yine de Anokhi'yi o anda rahatsız edecek kadar budala ya da en azından tedbirsiz değildi. O da odasına dönüp nihayet huzur içinde derin bir uyku çekmişti.

Ertesi sabah ilk işi Anokhi'yi bulmak olmuştu. Anokhi, Şef Julius'un mutfağındaki tezgâhlardan birine oturmuş, bir taraftan ahenkli bir şekilde ayaklarını sallarken diğer taraftan Julius'un yardımcısı genç kadınlardan birinin ona getirdiği kahvaltılıkları büyük bir zevkle mideye indirmekle meşguldü. Kucağındaysa neredeyse kafası kadar bir tasın içine konmuş mis gibi kokan bir çay duruyordu.

Sukbaator yanına gelip; "Anokhi Kardeş, size bir şey sorabilir miyim?" dedi.

Anokhi evet manasında başını salladı. Zaten konuşarak cevap vermek istese bile bu mümkün değildi çünkü ağzı tamamen doluydu.

Sukbaator sevecen bir sesle; "Siz bahçede antrenman yaparken üzerinizden geçen bizim dronlar bozulup duruyor. Bunun sizinle ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

Az önce son lokmasını yutmuş olan Anokhi duygusuz bir sesle; "Yedi metreden fazla yaklaşmış olabilirler mi?" diye sordu.

Sukbaator şaşırdı; "Bilmem. Ölçmedik ki? Neden yedi metre?" diye karşı soruyu sordu.

Anokhi sanki bir kitaptan alıntı yapıyormuş kadar rahat bir sesle: "Efendi Djü-dschi'nin bana öğrettiklerini yavaş yavaş uygulamaya koyuyorum. Bana yedi metreden fazla yaklaşan ne varsa geriye itiliyor. Bunu kendi irademden bağımsız hâle getirmeye çalışıyorum ama henüz başaramadım. Bir nevi görünmez kalkan gibi. Beni kurtardığınız

saldırıdan sonra buna ihtiyacım olduğunu düşünüyorum" diye cevap verdi.

Sukbaator işittiklerine mi şaşırsın, yoksa tanıdığı günden bugüne ağzından iki kelimeden fazla ses çıkmamış birinden bir paragraf açıklama işittiğine mi bilemeyince kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Gülmesi bitince; "Arkadaşlara söyleyeceğim, size yedi metreden fazla hiçbir şey yaklaştırmasınlar" dedi.

Anokhi duygusuz bir yüz ifadesiyle başını eğip; "Teşekkür ederim" diye cevap verdi.

Sukbaator mutfaktan çıkar çıkmaz aralarında geçen bu konuşmayı büyük bir keyifle bulduğu her kardeşe gülümseyerek aktarınca Anokhi'nin zaten büyümeye başlamış ünü de aldı başını yürüdü. Hikâyeyi ilk defa işiten Efendi ise sırıtırken; "Emin olun o mesafenin yedi metre olmasının da bir nedeni vardır" demişti.

Anokhi, Efendi'nin önüne geldiğinde avuçlarını göğüs hizasında birbirine yapıştırarak eğilip selam verdi.

Efendi'nin yüzyıl devirmiş çatallı sesiyle; "Hoşgeldin Anokhi Kardeş. Görüşmeyeli ünlü olmuşsun" dedi.

Anokhi kinayeyi anlamış ya da anlamamış olabilirdi ama sadece belli belirsiz bir gülümsemeyle yetindi.

Efendi hemen teslim olmadı: "Peki, neden yedi metre, açıklar mısın Anokhi Kardeş? Sukbaator da merak ediyor."

Anokhi duygusuz bir sesle; "Hesap yaptım efendim. Çocuk ya da yetişkin, altı buçuk metre uzağımdan biri üzerime atılırsa gerekli tepkiyi verecek sürem olmuyor. Ben de emin olmak için sınırı yedi metreye çizdim" diye cevap verdi.

Efendi, Sukbaator'a dönerek; "Bak, dememiş miydim?" dedi.

Sukbaator ender görülür bir şekilde bütün dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Ardından; "Size verdiğimiz panik butonu her zaman yanınızda değil mi Anokhi Kardeş?" diye sordu.

Anokhi başını salladıktan sonra elini entarisinin görülmeyen cebine sokup minik bir aleti çıkarıp onlara gösterdi.

Efendi memnun bir tonda; "Aferin" dedi.

Anokhi, Sukbaator'un kurduğu düzeneği yeni fark edip incelemeye başlayınca Efendi durumu anladı. Elini, Anokhi'nin omuzuna koyup

yumuşak bir sesle; "Antrenman için Sukbaator bize yardım etti. Bu büyük futbol toplarına bağladığı misinaların diğer uçlarını tavana bağladı. Böylece her top bir sarkaca dönüşmüş oldu. Bunları tavana kadar yükselttikten sonra ardı ardına sana doğru göndereceğiz, sen de yerinden fiziki olarak kıpırdamadan onların sana çarpmasına engel olacaksın. Denemeye hazır mısın?" diye sordu.

Anokhi cevap vermeden toplardan çıkan iplerin bağlı olduğu tavandaki noktanın altına gidip durdu. Bir şeyi beğenmediği açıktı ama Efendi'ye itiraz etmek doğasında yoktu.

Efendi, Sukbaator'a; "Arkadaşlar topları çekip hazır beklesinler. Anokhi hazırım dediğinde hepsini sırayla ona doğru göndersinler" talimatını verip iki adım geri çekildi.

Toplar geriye doğru çekildiğinde Sukbaator; "Hazır mısın, Anokhi Kardeş?" diye sordu.

Anokhi başını "evet" anlamında salladı.

Sukbaator; "Bırakın" diye talimat verdi.

Hiçbir hareket olmayınca. Bu sefer; "Gönderin" diye bağırdı. Yine hiçbir hareket olmadı. Sukbaator şaşkınlıkla; "Neden bırakmıyorsunuz?" diye sordu ama sorduğuna da pişman oldu. Korumalardan biri mahcup bir sesle; "İlk talimatınızda bıraktık efendim" dedi.

Sukbaator olup biteni anlamıştı anlamasına ama Efendi'nin de mahcup olmasını istemediğinden bir çözüm bulma çabasına girişmişti.

Efendi, Anokhi'ye baktı. Anokhi biraz mahcup bir yüz ifadesiyle bakışlarını yere eğdi. Efendi, ironik bir sesle; "Yedi metre değil mi Anokhi Kardeş?" diye konuştu.

Anokhi bunun gerçek bir soru olmadığını tabii ki anlamıştı. Bu nedenle cevap vermek yerine; "Topları benden en az on metre olacak şekilde uzaklaştırın Sukbaator Kardeş. Sırayla değil, hepsini aynı anda bana doğru fırlatın. Yedi metreye gelince durup durmayacaklarını kontrol edelim" dedi.

Sukbaator gerekli düzenlemeleri yaparken bir sırtlan gibi sırıtıyordu. Her şey hazır olduğunda Anokhi sol elinin avucunu göğüs hizasında toplara doğru çevirip sakince; "Gönderin" dedi.

Altı koruma tüm güçleriyle topları ona doğru fırlattılar. Toplar hızla Anokhi'ye yaklaşmaya başladığında herkes nefesini tutmuş olanları izliyordu.

Tahmin edeceğiniz gibi toplar Anokhi'ye ulaşamadı, çünkü bir anda duvara çarpmış gibi durup havada asılı kaldılar.

Anokhi ricacı bir tonla; "Sukbaator Kardeş, bir ricam olabilir mi? Topların bana olan mesafesini metreyle ölçebilir miyiz? Emin olmak istiyorum. Hata varsa ayarlama yapmam gerekir" diye konuştu.

Sukbaator, metre getirilmesi için talimat verirken Efendi Djü-dschi; "Yetenekleri çok hızlı gelişiyor. Geliştikçe de çenesi düşüyor. Bana hep Stefan'ı anımsatıyor bu çocuk. Neden acaba? İlginç" diye düşündü.

Metre gelinceye kadar Anokhi elini indirmeden bekledi. Ölçü alan koruma; "Tam yedi metre efendim" dediğinde ise elini indirip gülümsedi.

Efendi nazik bir tonda; "Teşekkür ederim Sukbaator. Burayı sonra toplarsınız. Biz bir süre daha baş başa çalışalım" diye konuştu.

Yalnız kaldıklarında Efendi merakla sordu: "Nasıl yapıyorsun?"

Anokhi; "Bana öğrettiğiniz gibi düşünce ve iradenin konsantrasyonuyla zamanı ve mekânı fethettim. Onları engel olmaktan çıkardım" diye cevap verdi.

Efendi'nin yüzünden bir kara bulut geçti. Sert bir sesle; "Nasıl konuşuyorsun çocuk? Sınırlarını aşma. Sana psişik enflasyonu anlatmadım mı? Arketiplerin en berbatının eline mi düşmek istiyorsun?" dedi.

Anokhi üzüldü. "Öyle algılamayın efendim. Sadece sizin kullandığınız kelimelerle kendimi ifade etmek istemiştim" diye cevap verdi.

Efendi alttan almadı: "Ben sana örnekler verirken şiirsel bir dil kullanmış olabilirim ama senin o tonlaman hiç hoşuma gitmedi. Bu konuda düşünmeni istiyorum. Seni her gördüğümde tekrar tekrar bunu konuşacağız."

Anokhi gerçekten üzülmüştü. Gözlerini Efendi'den kaçırıp; "Peki Efendim" dedikten sonra sessizce bekledi.

Efendi Djü-dschi fazla sert çıkmış olabileceğini düşünüp uzun parmaklarını başına koyup hafifçe saçlarını okşadı. Buruk bir sesle; "Bana Stefan'ı anımsatıyorsun. O da senin yaşlarındayken aynı senin

gibi müthiş bir telekinezi ustasıydı. O kadar çok benziyorsunuz ki" diye konuştu.

Anokhi şaşkın bir sesle; "Sizden ve benden başka telekinez de var mı?" diye sordu.

Efendi şaşırdı ama hemen toparlandı. Bu çocuk son derece kapalı bir çevrede büyümüştü, ardından sokağa düşmüştü. Sonra da onlara katılma şansı bulmuştu ama yine kapalı ve korunaklı bir çevrede yaşıyordu. Bazı basit konuları dahi bilmemesi olasıydı. Sevgi dolu bir sesle; "Var tabii. Çok değil, hatta çok çok az var ama var. Stefan Ossowiecki arkadaşımdı. Bizi yetiştiren ve çalışma metotlarımızı geliştiren gurumuz aynı kişiydi. Tamamen tesadüf eseri o guru ile aynı gün tanıştık. Birbirimizi de o zaman tanıdık. Yaşlı hafızam beni aldatmıyorsa 1900'ün başlarıydı. Moskova'da doğmuş büyümüş çok zengin bir aristokrat ailenin oğluydu. O zamana kadar en zor koşullar altında bile irtibatı kesmemiştik. Sonra onu katlettiler. Katledildiği tarihi hiç unutmam: 5 Ağustos 1944" diye konuştu.

Anokhi velinimetinin yüzündeki ifadeden ne kadar üzüldüğünü fark edince içi burkuldu: "Kim, nasıl katletti?"

Efendi derin bir iç çekti: "Naziler! Onlar katletti. Savaşın sonlarıydı. Varşova ayaklanmıştı. Naziler daha da gaddarlaşmıştı. Tek tek binaları patlayıcılarla yıkmaya başladıklarında bile evinden çıkmayı ısrarla reddetti. En sonunda çıkış yolu olmadığını gördüğünde karısının ısrarlarına 'evet' dedi. Yakındaki bir kiliseye sığındılar ama kısa bir süre sonra Naziler orayı bastı ve erkekleri, kadın ve çocuklardan ayırarak onunla beraber yüzlerce insanı kurşuna dizdiler."

Anokhi; "Neden daha önce kaçmadı ki?" diye sordu.

Efendi, biraz üzgün ama hafif bir kızgınlık tınısı da içeren tonda; "Neden olacak. Kaybolmuş yakınlarını bulması ya da hayatta olup olmadıklarını öğrenmek için ondan yardım dilenmeye gelenlere el uzatabilmek için. Tanıdığım en yardımsever, en vicdanlı adamdı" diye cevap verdi.

Anokhi merakla; "Telekinez demiştiniz. Kaybolmuşları nasıl buluyordu ki?" diye sorunca Efendi gülümseyerek; "Doğru ya sana eksik anlattım" dedi.

Ardından şöyle konuştu: "Bolşevik İhtilali sonrasında, 1918 yılı sonlarına doğru Moskova'da tutuklandı. Bunun tek sebebi, ailesinin

zengin ve aristokrat olmasıydı. Hapse atıldı ve orada kaldığı süre içinde yetenekleri psikometriye kaydı. Benim de içinde bulunduğum birkaç dostunun Bolşevik tanıdıkları nezdinde çektiği birkaç ip sayesinde serbest bırakıldığında Varşova'ya göç etti. Bu andan itibaren de özel yeteneklerini ihtiyacı olanların hizmetine sundu. Bunu da ücretsiz yaptı. Bütün servetine Bolşevikler el koyduğundan bazen açlık çekecek kadar meteliğe kurşun atardı. Buna rağmen özel yeteneklerini kullandığı hiçbir durumda hiç kimseden para almadı. 'Benim kanaatime göre ruhun nüfuz sahasına parasal niyetler karıştırılmamalıdır' der dururdu. Hiç unutmam, ziyaretine gittiğim bir hafta ile çakışan zamanda Viyanalı banker Eugene Rothschild ona bir ziyarette bulunmuştu. Çok gizli tutulan bir ziyaret. Anlaşılan şatosundan bazı hisse senetleri ve aile belgeleri kayıptı ve Stefan'dan bunları bulmasını istemeye gelmişti. Buldu da... Stefan ona aradığı eşyaların şatonun kâhyasının kızı tarafından çalındıklarını ve Londra'ya götürüldüklerini söyledi. Lokasyon bile verdi. Elleriyle koymuş gibi tarif ettiği yerde onları buldular. Rothschild kendi eliyle imzaladığı boş çeki Stefan'a gönderdi. İstediği rakamı yazabilirdi ama o tahmin edebileceğin gibi çeki iade etti."

Anokhi merakla sordu: "Çek nedir efendim?"

Efendi küçük bir gülücük attıktan sonra; "Para yerine geçen bir kıymetli evraktır. Bankaya ibraz ettiğinde üzerinde yazılı olan rakamı banka sana öder" diye açıkladı.

Anokhi doğal olarak bu son bilgiyle ilgilenmemişti. Bir süre sessizce düşündükten sonra; "Bu, bizim yeteneklerimiz farklı şekillerde tezahür edebiliyor demek. Telekineziden psikometriye kaydığına göre..." diye konuşurken Efendi araya girdi:

"Tam olarak telemetri ya da zamansal durugörü diye adlandırmak daha doğru olur. Sorduğun sorunun cevabı, evet. Bence bütün paranormal yetenekler tek bir kaynağın farklı dışavurumları. Sana asıl önemli olanı söyleyeceğim. Stefan'ın telemetri yetenekleri başka hiç kimseninkilere benzemezdi. En azından yaşadığı çağdakiler arasındaki hiç kimseye. Durugörü hâli objektif veya sübjektif vizyonlar ya da fantaziler şeklinde belirebilir. Fenomene; hipnoz, doğal uyku, uyku uyanıklık arası hâller, vecd, trans gibi hâllerde daha sık rastlanır. Stefan'da bunların hiçbiri yoktu. O kendini senin az önce düşünce ve iradenin konsantrasyonuyla zaman ve mekânı engel olmaktan çıkarmak

dediğin duruma bilinçli olarak sokabiliyordu. Bunu ona ikimizin de gurusu olan mistik bir yogi, ölmeden önce öğretmişti."

Anokhi heyecanlanmadı desek yalan olurdu. Büyük bir merakla; "Acaba uygulamayı nasıl yapıyordu?" diye sordu.

Efendi, yumuşak bir sesle; "Her zaman psişik bir odak noktası olarak kullanacağı bir objeyi eline alarak yapıyordu. Trans hâline geçtikten sonra soruları yanıtlıyor ve rehberlik sunuyordu. Daha sonra da hizmetleri karşılığında ödeme yapmakta ısrar eden insanları bundan vazgeçirmek için kullandığı bu yol gösterici objeyi ona hediye etmelerini istiyordu" diye cevap verdi.

Anokhi; "Bu durumda zaman ve mekân üzerinde hâkimiyeti de sağladığına göre dokunduğu bir objenin yaşına bağlı olarak geriye, o objenin var olduğu zamana gidebildiğini düşünmem yanlış olmaz, değil mi efendim?" diye sordu.

Efendi ona gururla baktı: "Zamanı bir iplik çilesi gibi düşün. Objeye dokunan telemetri zamanın çilesinde tek bir iplik boyunca hareket etmesine imkân veren bir tür psişik merdiven kullanır hâle gelir. Bilinçdışı'ndan sana uzun uzun bahsetmiştim. Orada zaman ve mekâna bağlı olmak mecburiyeti olmadığını söylediğimi hatırlarsın. İşte bu nedenle Stefan kalibresinde yeteneklere sahip olanlar bir nevi zaman yolculuğu yaparak geçmişte yaşanmış olaylara tanıklık edebilirler."

Anokhi'nin gözleri parladı. Merak içinde; "Yaptı mı yoksa?" diye sordu.

Efendi; "Defalarca" diye cevap verdi. Ardından; "Biliminsanlarının bu yetenekleri üzerinde testler yapması için inanılmaz bir istek duyuyordu. Bunu da onlara gösteriş yapmak için değil, onun üzerinde yapacakları testler sayesinde katı pozitivist tutumlarını esneterek dünya görüşlerini değiştireceklerini ümit ederek yapıyordu. Bu amacına ulaşmak için kapılarını sonuna kadar açtı. Nobel Ödüllü fizyoloji profesörü Doktor Charles Richet ile de çalışma imkânı buldu. Richet bir keresinde çalıştığı pek çok psişikten söz ettikten sonra şöyle demiştir: 'Öyle görünüyor ki eklenebilecek daha fazla bir şey yoktu ya da daha iyisini bulmak mümkün değildi. Eğer altıncı duyu ile ilgili şüpheli bir taraf kaldıysa benim ve daha başkalarının Stefan Ossowiecki ile yani bütün psişiklerin en pozitifi ile yapılan tecrübelerin bir araya getirilmesiyle bu şüphe de giderilecektir'" diye ilave etti.

Anokhi; "Yaptığı deneyleri biliyoruz o zaman" diye konuşunca Efendi; "Ona gerekli bilimsel metodu ve protokolleri sağlayan Stanislaw Poniatowski birçok çağdaşı tarafından Polonya'da zamanın en önde gelen etnoloğu kabul ediliyordu. Bu kişi aynı zamanda psişik arkeoloji dediğimiz disiplinin ilk ciddi deneylerini hayata geçiren kişidir. Bunu da Stefan sayesinde yapabilmiştir. Genelde ne kadar eski olduğu konusunda kesin bilgileri bulunan bir obje Stefan'a verilip başka hiçbir bilgi verilmezdi. O da farklı bir şuur mertebesine geçip gördüklerini ya çizer ya anlatırdı. Son denemelerinden birinde üç yüz bin yıl kadar geriye gittiği biliniyor."

Anokhi merakla; "Az önce söylediğiniz psişik arkeoloji nedir efendim?" diye sordu.

Efendi; "Bir durugörünün, bir telemetrin tarih öncesi çağa bakabildiğini ve gördüklerini sana aktarabildiğini düşünsene? Bir etnolog olarak Poniatowski'nin en ilkel uygarlıkların bugünkü uygarlıkla olan karşıtlık ya da benzerliklerini kıyaslayabildiğini düşünsene. Psişik arkeoloji budur işte. İnsanlığın tarihsel gelişim röntgeni. Maalesef o da Stefan ile aynı kaderi paylaştı. Kısa bir süre sonra Naziler onu da katlettiler" diye cevap verdi.

Anokhi sıkkın bir sesle; "Uff" dedi ve kısa bir düşünme arası verdikten sonra; "Keşke çalışmalarını ve denemelerini bulabilsek de ben onları okuyabilsem, hatta üzerlerinde çalışsam. Yeteneklerimi geliştirmemde çok faydalı olurlardı" diye konuştu.

Efendi gülümserken; "Kolay" dedi.

Anokhi gözlerini baykuş gibi açıp; "Kolay mıı?" diye sordu.

"Kolay, Anokhi Kardeş. Birkaç metre altınızda duruyorlar."

Anokhi bir anlığına şaşırdı ama ardından; "Ahha! Anladım. Gerçekten mi? Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nde mi bulunuyorlar?" diye sordu.

Efendi başını salladı ve "Evet. 1952 yılında Stefan'ın bütün deney notları karısına kimliği belirsiz biri tarafından geri getirildi. Daha doğrusu satıldı. İstenen parayı tedarik etmesinde ona ben yardım ettim. Yok olamayacak kadar değerliydiler. O da vasiyetinde Stefan ile ilgili elinde ne kaldıysa, neler toplayabildiyse hepsini 137'ye bıraktı" diye cevap verdi.

"Je m'en vais chercher un grand peut-être;
Tirez le rideau, la farce est jouée."

"Büyük bir belkiyi aramaya gidiyorum;
Perdeyi kapatın, komedi sona erdi."

François Rabelais
Fransız hümanist, hicivci, doktor
Ölüm döşeğindeki son sözleri
XVI. yy.

Thélème

Yumurta'da her gün özel bir gün olarak kabul edilebilirdi ama doğrusu bugün diğerlerinden gerçekten farklıydı. Kali, emsalsiz bir yapay ışıklandırma ve havalandırma sayesinde yaratılabilmiş küçük bir botanik bahçesinde etrafını saran kırk bir delikanlıyla oturuyordu. Yirmi yedi yaşında olan bir tanesini saymazsak hepsi on yedi ila yirmi iki yaş aralığında, son derece ciddi bakan ve hemen hemen hiç gülmeyen bu çocukların onu can kulağıyla dinledikleri hemen belli oluyordu. Aşikâr olan, diğer bir konu ise bunların gözlerinden zekâ fışkırıyor olduğuydu. Az öteden onları ayakta izlemekte olan Coibhi Unani ve onun koluna girmiş olan Màthair'in yüzünde bariz bir gurur ifadesi okunuyordu.

Kali'nin binlerce kilometre ötedeki adasında asker ve işçilere verdiği eğitimle burada olup bitenin hiçbir benzerliği yoktu. Kali burada o sert ve acımasız kadın değildi. Cezalandırmak için bir açık kollayan ya da öğrencilerini acımasızca sorguya çeken kişi de değildi. Burada paylaşan, yol göstermek için çabalayan, destekleme öncelikli ama hepsinden öte karşısındakini kendinden aşağı görmeyen ve bunu açıkça gösteren biriydi.

Delikanlılardan daha önce tanıdığınız 3, buruk bir sesle sordu: "Bu son görüşmemiz. Doğru mu anladım efendim?"

Kali bariz bir sevgi tonlamasıyla; "Büyük ihtimalle, evet" diye cevap verdi.

3, mutsuzluğu gizlemeye çabalamayan bir tonda; "Bu kadar hızlı olacağını daha önce hiç konuşmamıştık. Bana büyük sürpriz oldu. Eğitimlerimiz de son buluyor, öyle mi?" diye sordu.

Kali duygulu bir tonda; "Haklısın 3. Eğitimlerinizin tamamlanmasına daha bir sene vardı ama kontrol edemediğimiz bazı gelişmeler nedeniyle bu sürenin artık bir anlamı kalmamış olabilir. Yine de hazırsınız. Konuyu tartışırken Ulu Birleştirici de ben de bu konuda bir an bile tereddüt etmedik" dedi.

3 başını sallarken ciddiyetle; "Anlıyorum efendim" dedi

Kali gruba dönüp güven aşılayan bir sesle; "Şimdi değerli hayatınızın belki de en önemli dönemecine geldiniz. Hem kendiniz hem toplumumuz hem de insanlık için tarif edilemeyecek kadar önemli bir dönemeç" dedi.

3, tekrar konuşup; "Arkadaşlarımdan da ben sorumlu olacağım, öyle mi efendim?" diye sordu.

Kali ciddiyetle; "Hem onlardan sorumlu olacaksın hem de onlara önderlik edeceksin. Ulu Birleştirici ile birlikte altı yılda yazıp tamamladığımız özel protokollerin hatasız uygulanmasından da sen sorumlu olacaksın. Bu o kadar önemli bir konu ki burada görmekte olduğun muazzam hizmetinden bile vazgeçmeyi kabullendik. Çünkü senden başkasına güvenemezdik" diye cevapladı.

3 kendinden emin bir sesle; "Bana her zaman güvenebilirsiniz İshvara Kali" diye konuştu.

Kısa bir sessizlik Kali'nin neredeyse şefkatli sayılabilecek sesiyle kesildi: "Tüm detaylara birazdan gireceğim ama aklınıza takılan soruları şu anda sormak isteyen varsa, hemen dinlemeye hazırım."

Delikanlılardan biri ayağa kalkıp; "İshvara Kali" diye söze girince Kali gülümsedi. "Otur, otur" diyerek eliyle işaret etti: "Oturduğunuz yerden konuşun, bizim aramızda bu tip protokollere gerek yok. Birbirimize saygılı olmamız yeterlidir."

Delikanlı; "Bize anlattıklarınızdan doğru anladıysam burada beraber doğup büyüdüğüm ve aynı kaderi paylaştığım kırk kardeşlerimle birlikte yakın bir gelecekte Yumurta'dan ayrılıp gizli bir yere taşınacağız, öyle mi?" diye sordu.

Kali yorumsuz bir sesle; "Doğru. Ama kesin uygulama kararını henüz vermedik. Mevcut hâlimizle devam edebilmek için hâlâ deneyebileceğimiz bazı yollar üzerinde çalışıyoruz. Çözüm yolu bulacağımdan umutluyum ama bir şekilde başarısız olur ve Yumurta'nın üzerindeki koruma kalkanını gevşetmek zorunda kalırsak o zaman sizi bu riske atmamız mümkün değil. O noktada taşınma emrini bizzat Ulu Birleştirici verecek" diye cevap verdi.

Delikanlı merakla; "Sadece biz mi gidiyoruz?" diye sordu.

Kali; "Yalnız olmayacaksınız. Yarın gece yaşıtınız 41 genç Druid Rahibesi de Yumurta'ya ulaşmış olacak. Yarından sonra sizi onlarla tanıştıracağız. Onlar da aynı sizin gibi bu görev için seçilmiş olanlardır. Tabii ki size güçlü bir asker ve işçi grubu da eşlik edecek" diye cevap verdi.

Bu çocuklar normal diyebileceğimiz insanlar olsalardı Kali'yi işittiklerinde illaki bir tepki verirlerdi ama sadece bir tanesi; "Sakın itiraz ediyoruz gibi anlaşılmasın efendim ama bunu hangi amaçla yapacağız?" diye bir soru sordu.

Kali başını hafifçe yukarı kaldırıp bakışlarıyla 3'e bir işaret verdi.

3 sakin bir sesle; "Kardeşlerim, biz yepyeni ve özel bir toplumun kurucu unsurları olarak seçilmiş bulunuyoruz. Ulu Birleştirici ve İshvara Kali'nin hazırladığı bir uygulama planını hatasız olarak hayata geçirmek ve insanlığa yepyeni bir umut ve gelecek verebilmek için çalışacağız" diye açıkladı.

Kırk tane başın ahenkle sallandığı görüldü.

Daha önce soru soran delikanlı; "Kurmamızı beklediğiniz toplumun bizimkinden farkı nedir ki efendim? Burada da gayet uyumlu ve başarılı bir yapımız vardı" diye sordu.

Bu çocukların yetiştirilmesinde dahli olan, hatta müsebbibi olan Kali'nin bir taraftan yarattıkları ile gurur duyarken diğer taraftan onların sorularına her seferinde doğru cevapları bulmakta yaşadığı zorluk dikkate değerdi.

Vereceği cevabı kısa bir süre kafasında tarttıktan sonra Kali; "Siz, Yumurta'nın ve Kelt toplumumuzun son yirmi yılda ürettiği en nadide genç beyinlerisiniz. Maddi ve manevi anlamda bilgi ve inancımızın vücut bulmuş en gelişmiş hâlisiniz. Her biriniz ayrı ayrı ve kendi alanınızda, kurmaya and içtiğimiz insanlık idealinin prototiplerisiniz. Sizin varlığınız ve katkınız ile her biri özel ruhsal yeteneklerle donatılmış Druid rahibelerinin doğuracağı yeni nesillerle insanlığın

geleceğini güven altına almaya atacağımız ilk adımsınız. Size yüklediğim bu görevin zorluğunun farkındayım ve bunun burada Yumurta'da ve Kelt toplumunun içinde hayata geçmesini tercih ederdim. Ama maalesef Çağ Dönümü ve onun getirdiği sorunlar elimizi kolumuzu bağladı. Şimdi harekete geçmezsek çok geç kalmış olma riskiyle karşı karşıya kalabiliriz. Bunu göze alamayız" diye konuştu.

Kali bilerek ve isteyerek can alıcı noktayı söylemekten imtina etmişti ama bu delikanlıların ona uzun süre tanımayacakları aşikârdı. Delikanlılardan biri duygusuz bir sesle; "Bütün bunları burada da yapıyorduk efendim. Zaten Çağ Dönümü'nün getirdiklerini karşılamak için eğitildik. Taşınıp gittiğimiz yerde vereceğimiz mücadele burada yaptıklarımızdan nasıl farklı olacak?" diye sorması üç saniye bile sürmemişti.

Kali sakince; "Siz, cesur yeni dünyanın tohumları ve filizleri olacaksınız. Siz altmış altı milyon yıl önce dünyaya çarparak dinozorları ve yaşamın yüzde 75'ini yok eden göktaşı gelmeden üç saat önce bu dünyadan ayrılan son uzay gemisisiniz. İnsanlığın, ilahlara ve onların izansız kötülük potansiyellerine son büyük meydan okumasınız. Son Prometheuslarsınız. Sizi korumak zorundayız. Size hiç kimsenin ulaşmaması gerekiyor. Tam olması gerektiği düzeye gelmeden gelişmenizi engellememesi için sizi çok iyi saklamak zorundayız. Bunu burada yapamazdık çünkü hem sayımız çok arttı hem de ne kadar tedbir alırsak alalım geliştirilen yeni teknolojiler ama özellikle yapay zekâ modelleri nedeniyle herkes kolay bulunabilir oldu. Rakiplerimiz ya da şu anda tahmin edemeyeceğimiz başka nedenlerden ötürü bize bir şey olur ve artık hayatiyetimizi sürdüremez hâle gelirsek siz de bizimle beraber yok olurdunuz. Bunu göze alamazdık. Bu kararımızla siz insanlık için bir umut olmaya devam edebileceksiniz. Umarım yeterince açık olabilmişimdir" diye açıkladı.

Olamamıştı. Delikanlılardan biri dümdüz bir sesle; "Yapay zekâyı burada da kullanıyoruz. Gelecekteki belirsizlikler nedeniyle bazı tedirginlikler yaşıyoruz, tamam ama evimizi terk etmemizi gerektirecek kadar büyük bir tehlikeyi kavramakta zorlanıyorum İshvara Kali. Bize açıklar mısınız efendim?" diye sordu.

Kali derin bir iç çekti. İşin bu noktaya geleceğini tahmin etse de olmamasını ummuştu. Şimdi çaresiz açıklamalara girişme zamanı gelmişti: "Bilirsiniz, insanlığın daha önce keşfettiği tüm aletler, taş ya da bıçaklar olsun yahut atom bombaları, bunlar sadece insanlara güç

bahşediyordu. Neden? Çünkü bunların nasıl kullanılacağına dair nihai karar ancak bir insan tarafından verilebiliyordu. Atom bombası kimi bombalayacağına karar veremez, değil mi? Şimdi bunların kontrolü yapay zekâya geçiyor. Bugün bile yapay zekâ destekli otonom bir silah sistemi kimi bombalayacağına kendisi karar verebilir. Bu nedenle yapay zekâ, tarihte ilk defa en önemli özelliğimiz olan karar verme gücümüzü elimizden alabilecek bir varlık hâline dönüşmektedir. Ama asıl sorun bu değil!"

Kali son cümlesini bitirdikten sonra susunca etrafını saran delikanlılar merakla devam etmesi için gözlerinin içine bakmaya başladı. Kali; "Bilgiye susamışlığa bak" diye düşünmeden edemedi. Ardından; "Asıl tehlike yapay zekânın artık lisanlara tam manasıyla hâkim olup bu konuda ustalaşmasıdır" dedi ve tekrar sustu.

Kısa süren sessizliği yine her şart altında öğretmenlikten vazgeçemeyen Kali bozdu: "Neden tehlikeli? Fikri olan var mı?"

3, hiç tereddüt etmeden; "Lisan, hayal gücümüzü, dolayısıyla insanı insan yapan en önemli özellikleri; kavramları, hikâyeleri yani yaratıcı mitosu kontrol eder" diye cevap verdi.

Kali, 3'e gururla baktı. Onu bu tahayyülü bile zor projenin başına atamakla ne kadar doğru bir karar verdiklerini bir kere daha sınamış olmanın mutluluğuyla; "Tebrik ederim 3. Çok doğru!" dedi.

Ardından anlatmaya devam etti: "Tarihte ilk kez tür olarak gücümüzü çok hızlı bir şekilde kaybediyoruz çünkü inandığımız mitlerin kontrolünü kaybediyoruz. Bugün en basit sosyal medya algoritması bile size hangi haberleri göstereceğine veya hangi hikâyeleri önünüze koyacağına kendisi karar verir. Ve yapay zekâ, tarihte kendi başına hikâyeler yaratabilen ilk teknolojidir. Bugüne kadar bunu yapabilen tek canlı insanken artık kendi ellerimizle yarattığımız ciddi bir rakibimiz var. Son iki üç yüzyılda bizi ele geçirmiş bu kibir, bu kendini beğenmişlikle birleşince korkarım büyük bir hata yapmak üzereyiz. Çok yakında öyle bir noktaya ulaşacağız ki eğer dikkatli olmazsak dünyaya; ideolojik, politik, dini olarak hâkim olan Mitos, insandışı bir zekânın ürünü olacak ve onun tarafından belirlenecek. Ama lisana hâkim olmanın asıl gücü başka bir noktada saklı. İnsanların fikrini değiştirme gücünde! İnsanların herhangi bir konuda fikrini değiştirmek ya da onları etkilemek istiyorsanız samimiyet anahtar roldedir. Yakında çevrimiçi birisiyle iletişim kurduğunuzda onun bir insan mı yoksa yapay zekâ mı olduğunu

anlayamayacaksınız. Böyle bir ortamda asla öfkelenmeyen, asla korkmayan, asla sıkılmayan, ilgisini yüzde yüz size vermiş ve tek amacı duygusal sisteminizi öğrenmeye odaklanmış yüz milyonlarca yapay zekâ düşünün. Onları insan zannediyorsunuz, ancak konuştuğunuz yapay zekâ botlarından başka bir şey değil ve onlarla konuşarak geçirdiğiniz her dakika, o sizi giderek daha iyi tanıyor, argümanlarını geliştiriyor ve sonunda sizinle yakın bir ilişki kuruyor. Düşünün, henüz kendine ait duyguları yok ama dört dörtlük bir sosyopat gibi samimi ilişkileri kusursuz taklit edebiliyor. İnternete yayılmış yüz milyonlarca sosyopat! İşte bu potansiyel olarak insanlar arasındaki güveni yok edebilir ve sohbet etme yeteneğini tamamen ortadan kaldırabilir. Bu duruma bir isim vermek isteyen var mı?"

3 dramatik bir sesle; "Bu bir kitle imha silahı! Bir nükleer bombadan ya da biyolojik silahtan zerre farkı yok. Sadece daha dehşetlisi. Sosyal kitle imha silahı!" diye cevap verdi.

Durumun vahametini yeni fark eden kırk bir tane insanüstü zekânın çatılmış kaşları ve ciddi yüz ifadeleriyle düşündüğünü gözünüzün önüne getirin. Nihayet bir ses; "Ve aklın almayacağı bir süratle ilerliyor" dedi.

Kali dramatik bir sesle; "Evet. Bu becerilerini logaritmik olarak arttırıyor olması dehşet uyandıracak kadar hızlı. Beni korkutan da bu" dedi.

3 sordu: "Nasıl bu kadar hızlı olabiliyor?"

Kali saniye tereddüt etmeden; "Ulu Birleştirici'ye göre Çağ Dönümü'nün etkisi!" diye cevap verdi.

Bir uğultu yükseldi. Ardından her delikanlı yanındakine bir şeyler sorup hararetle tartışmaya başladı. Kali onları bir süre duygusuz bir yüz ifadesiyle izledi. Ortalık biraz sakinleşince 3 merakla; "Çağ Dönümü'nün *Ruhsal Hâkimler'e*[92] olan etkilerini mi kastettiniz efendim?" diye sordu.

Kali; "Evet. Bazı özel dönemlerde, *Ruhsal Hâkimler* doğası gereği fazlasıyla aktive olur. Bu durumlarda, genelde yüzyıllar hatta binyıllar gibi uzun bir süreye yayılmış olan *Ruhsal Hâkim-Bilinç* alışverişi kısa bir süre için hızlanır. Mesela herhangi bir disiplinde normal şartlarda her yüzyılda bir, bir ya da iki tane dâhi çıkarken birdenbire onlarcası, hatta yüzlercesi ortalıkta dolaşmaya başlar. Buna tarihten bir örnek verebilir misin?" dedi.

---

92 Ruhsal Hâkimler: Arketipler.

3 beklemeden; "Rönesans İtalya'sı" diye cevap verdi.

Kali son derece memnun bir ifadeyle gülümsedi: "Başka sorusu olan var mı?"

Delikanlılardan biri; "Tarih dediğiniz için aklıma geldi. Bu yapay zekânın gelişme hızında bir süreksizlik olması gerekmez mi? Yani bir süre sonra bu gelişiminin aynı süratle artması yavaşlamaz ya da kesintiye uğramaz mı? İnsanlık tarihiyle kıyaslayacak olursak o süreksizliklerle dolu ve logaritmik bir gelişim de kesinlikle yok" diye sordu.

Kali memnun oldu: "Çok güzel bir soru ama dikkatinden kaçan bir konu var. Biz organik varlıklarız ve zihnimiz de organik süreçlerin bir ürünü. Yani organik bir zaman ölçeğinde düşünüyoruz ama artık organik bir dünyadan inorganik bir dünyaya geçiş yapmak üzereyiz. Yapay zekâ organik bir varlık değil ki organik dünyanın kurallarına uymak zorunda olsun. O hem ne kadar hızlı değişip geliştiğinin zamanlaması hem de yapabileceklerinin sınırları açısından tamamen farklı kurallar dizisiyle oynuyor. Size şahane bir örnek vereceğim, hemen anlayacaksınız. En sevdiğiniz oyun Go, değil mi?"

Herkes başını "evet" manasında salladı.

Kali devam etti: "Go oyunu üzerinden anlatacağım. İnsanlar üç bin yıl boyunca Go'yu belirli bir şekilde oynadı. Tüm o gelenekler ve düşünce okulları ve ardından nesillerin bilgeliği birleşti ve bugün bilinen şekliyle dünyanın en iyi Go oyuncuları bu birikimin toprağında yeşerdi. Sonra ve sadece birkaç yıl içinde yapay zekânın yönettiği makinalar üç bin yıl boyunca hiçbir insanın aklına gelmeyen Go'nun nasıl oynanacağına dair tamamen yeni alanlar keşfetti. Bu alanlar üç bin yıldır hiçbir insanın aklına gelmemişti. Bu muhtemelen sanatta, politikada, dinde ve yapay zekânın gireceği her alanda giderek daha fazla gerçekleşecek. Bildiğiniz gibi zaman izafidir! Organik ve inorganik zamanlar arasındaki fark da bu işte. Organik zaman tek hücreli alglerden mesela maymunlara gelinceye kadar milyarlarca yıl akmak zorundayken yapay zekâ alglerin yapay zekâ maymunlara evrilmesi için sadece birkaç yıl akması yeterli oluyor."

3 ciddi bir sesle; "O zaman bizim bu gelişmelerin olası yıkıcı etkilerinden korunmak için ortamdan çekilmemiz gerekiyor. Çünkü bu oyunu kazanmanın tek yolu onu oynamamak. Doğru mu anladım efendim?" diye sordu.

Kali üzgün ama umut dolu bir sesle; "Evet. Ne olacağını bugün öngöremiyoruz. Belki de her şey düşündüklerimizin tam tersi yönde gelişir. Ama sadece aydınlık tarafına tapmakta ısrar eden ve karanlık tarafını yadsıyarak en büyük şeytanın evimizin içine girmesine imkân veren büyük çoğunluk nedeniyle korktuğumuz gerçekleşir ve Çağ Dönümü'nün etkisiyle insanlık yapay zekâ ya da farklı yollarla yok olmayı seçerse o zaman sizin mevcut gerçeklikten tamamen izole bir noktada yeterince güçlü bir alternatif olarak var olmanız gerekir. Bunu sağlamak için çalışacağız" diye cevap verdi.

Derin bir sessizlik dakikalarca sürdü. Sonunda 3, karakteriyle de pek bağdaşmayan çekingen bir tavırla; "Nereye gideceğimizi öğrenebilir miyiz?" diye sordu.

Kali; "Pederimle beraber sizin yeni dünyanız olacak yeri çok büyük bir gizlilik içinde yarattık. Adını da Thélème koyduk. Nerede olduğunu siz bile bilemeyeceksiniz. Sadece dünyanın öbür ucunda olduğunu bilmeniz yeterlidir. Bir kere oraya yerleştikten sonra geri dönüşünüz olmayacak. En az üç nesil ya da iki yüz kırk yıl boyunca dünya ve onun bugünkü şeytani içeriğiyle irtibatınız kesilecek. Siz ve özel yetenekli Druid rahibeleri kendi başınıza ve size verilen protokollere uygun olarak yıllarca gelişiminizi tamamlamak ve yeni cesur insana hayat vermek için çalışacaksınız. Bu nedenle şimdi hepinize son bir kere sormak istiyorum. Bu tarihi görevi kendine uygun görmeyen ya da Yumurta'dan ayrılmak istemediği için bu göreve gitmek istemeyen varsa şimdi söylesin. Yerine yedek adaylardan uygun olanı seçeriz" diye konuştu.

Tahmin edebileceğiniz gibi itiraz eden çıkmadı ama grubun içinden muzip bir ses işitildi: "Druid rahibeleri ile tanıştıktan sonra cevap verebilir miyiz efendim?"

İnsanlığın son ümidi ve son derece ciddi olsalar da delikanlılar neticede yaşları gereği deli-kanlı idiler. Gülmeye başladıklarında Kali de onlara içtenlikle katıldı.

Güldüklerini fark eden Unani ile Màthair onlara doğru yürümeye başladı. Onların yanlarına yaklaşmakta olduğunu gördüklerinde hepsi saygıyla ayağa kalktı.

Kali gururla; "Bir tek fire dahi vermedik pederim" dedi.

Unani gülümsedi. Gururlu bir sesle; "Sizi bir daha göremezsek bilmenizi isterim ki sizi hiç unutmayacağız. Her zaman dualarımızda

olacaksınız. İnsanlık için yapmayı kabul ettiğiniz bu fedakârlık için size minnettarız. Sizinle gurur duyuyoruz" diye konuştu.

İnsanlık tarihinin belki de gördüğü en önemli toplantılardan biri bitmişti. Gençler saygı ile selam vererek teker teker çekildiler. Sonuncusu da küçük bahçenin kapısından çıktığında Kali kararsız bir sesle; "Màthair da onlarla gitmeliydi. Bu çocukları çok mu yalnız bırakıyoruz? Bilemedim" diye konuştu.

Màthair elini Kali'nin omuzuna koyup; "Rahat ol. Ben bu görev için zaten çok yaşlıyım. Onlara ayak bağı olurum. Emin ol hepsi hazır ve başarmamaları için hiçbir neden yok" dedi.

Kısa bir sessizlik oldu, ardından tekrar Màthair'in kararlı sesi işitildi: "Zaten bana burada ihtiyaç olacak. Asıl büyük sorunlarımız başlamak üzere. Hem Yumurta'da hem de dışarıda olan bütün Druid kardeşlerimizi bir an önce hazırlamaya başlasak iyi ederiz."

"Benim tartışılmayacak hiçbir hakikatim yok. Ben, hakikatlerimin tamamını bileğimin hakkıyla kazandım."

Dücane Cündioğlu
Filozof, yazar, eğitmen
XXI. yy.

Hakikatten Önceki Son Çıkış

Marius rahat bir tavırla; "Evet kardeşlerim. Yolun sonuna yaklaştık. Bu beklediğimizden biraz daha çabuk oldu ama neticede buraya geleceğini biliyorduk. Bir karar arifesindeyim. Hepinizin bu konudaki fikrini şimdi duymak istiyorum" dediğinde masanın etrafında toplanmış 137'nin iç çemberinin hemen hepsinin gerginliği yüzlerinden okunuyordu.

İlk konuşan R.G. oldu. Sıkkın bir sesle; "Zor" dedi.

Frer Jean bir papağan gibi onu tekrar etti: "Zor."

Heretica simyacı sesiyle; "Gabriel-Sofia ikilisinde rahmetlinin öngördüğü gibi kısa sürede çok ilerleme kaydettik. Sofia büyük bir kırılma yaşarsa bu kazandıklarımızı heba eder miyiz diye düşünmeden edemiyorum" diye konuştu.

Efendi Djü-dschi çatallı sesiyle; "Sofia'nın rahmetli Büyük Sır Üstadı tarafından bugünler için özel olarak yetiştirildiğini unutuyor gibisiniz. O henüz şümulünü bilmese de bir Mystagog'dan, bir Hierophant'tan el aldı. Zannettiğinizden çok daha güçlü olduğundan eminim. Aksini düşünmek rahmetlinin kırk yıl boyunca hata yaptığını kabullenmek demektir. Bu da bana pek olası gelmiyor" dedi.

Bilgelik konuşunca söyledikleri üzerinde bir süre düşünmek kaçınılmaz olduğundan kısa bir sessizlik yaşandı.

Ardından Marius; "Aslında ben de Efendi'nin tespitine yakın duruyorum. Benden sonra Büyük Sır Üstadı olması için hazırladığımız bir kadının neyi kaldırıp kaldıramayacağını düşünmemiz biraz garip değil mi? Kaldı ki Sofia'ya ne söylersek söyleyelim doğduğu günün güncelerine bakmaktan vazgeçer mi? Doğrusu ben de bunu pek olası görmüyorum" diyerek fikrini açıkladığında R.G.; "Denize atalım, boğulmazsa yüzmeyi öğrenmiş olur diyorsunuz" diyerek sırıttı.

Heretica simyacı sesiyle; "Teşbihinizi anladık R.G. Kardeş ama Sofia yüzme bilmeyen biri değil. Tersine çok iyi yüzme biliyor ama deniz zannettiği deniz çıkmazsa buna nasıl tepki vereceğinden emin olamıyoruz. Yüzde yüz emin olmadan harekete geçmemiz giderilemez sorunlara neden olabilir. Diğer taraftan ne yaparsak yapalım ne dersek diyelim o vazgeçmeyecek. Fazla gerersek de kopabilir" dedi.

Frer Jean; "Kesinlikle vazgeçiremeyiz. Ben resepsiyonda ekranı açılmayınca ne hâle geldiğini gördüm. Yok yok. Mümkün değil" diye araya girdi.

Efendi bilgeliğiyle tekrar söz alıp; "Bu denklemde Gabriel'i de unutmayalım. Rahmetli onun ne kadar önemli olduğunu bana da size de defalarca anlattı. Belki önce onu hazırlayıp Sofia'nın ihtiyacı olduğunda ona yardım etmesini sağlamalıyız" diye konuştu.

R.G. memnuniyetini belli eden bir şekilde başını sallarken Heretica; "Çok akıllıca" diye konuştu.

Marius; "Hem de çok" diyerek onu destekledi.

Jean nedense fısıltı hâlinde; "Bu durumda birimizin bir şişe şarap eşliğinde Gabriel ile konuşması gerekecek" diyerek araya girdi.

Heretica dilinin ucuna kadar gelen; "Sen şaraptan uzak dur Jean" düşüncesini aklından uzaklaştırdıktan sonra; "Bu ne zaman olmalı?" diye sordu.

Marius; "Çok zamanımız yok. Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin anahtarını en geç dört gün sonra Gabriel'e vermek zorundayız. Bunu yaptığımız anda Sofia'nın onu yaka paça resepsiyona indireceğini hepimiz adımız gibi biliyoruz" diye cevap verdi.

Efendi; "Evet. Buna bir de Gabriel'in hazım süresini eklersek yarın, en geç bir sonraki gün Gabriel'in bilgilendirilmesi lazım. Hayatının şokunu yaşayacağına hiç şüphem yok" dedi.

Frer Jean; "O zaman sadece şok tabancası kim olacak sorusuna cevap vermek kaldı" diye konuştu.

Frer Marius ve Efendi Djü-dschi eşzamanlı olarak; "R.G." dediler.

R.G. gülümserken; "Olur tabii de neden ben?" diye sormadan edemedi.

Marius sakince; "Seninle özel bir ilişkisi var. Bu boyutta sarsıcı bir bilgiyi ilk olarak senden duymak isteyeceğine eminim" diye cevap verdi.

R.G. takınabileceği en ciddi sesiyle; "Büyük Sır Üstadı'nın izni olursa bu bağlamda ilişkili olabileceğini düşündüğüm bir konuyu hatırlatmak ve iyice belirginleştirmek istiyorum" diye konuştu.

Frer Marius; "Buyurun R.G. Kardeş" diye cevap verdi.

R.G. didaktik bir sesle; "Örüntüye dikkatinizi çekmek istiyorum. Efendi Djü-dschi'nin bir süre önce tahmin ettiği olaylar silsileler hâlinde gerçekleşmeye başladı. Hatırlatayım. Bir süre önce kolektif ihanet rüyalarına maruz kalmaya başlamıştık. En yaşlı üyemiz olarak Efendi Kardeş, durumdan vazife çıkarıp bir araştırma başlatmıştı ve Mir Kemal Kardeşin, Efendi'ye sunduğu raporda ihanet temalı rüyaların nedenini üç olasılığa indirdiklerini bildirmişti. Bunlar 137 içinde büyük bir ihanet daha, Jung'un ölüm döşeğindeki kehaneti ve insanlığın doğaya olan ihaneti olarak belirtilmişti. Sonuncusu ise 137'de hemen herkesin üzerinde fikir birliği kurduğu neden olarak belirtilmişti. Velinimetim Efendi Kardeş ise üç olasılığın da aynı anda aynı sonucu ima ediyor olabileceğini belirtmiş ve doğaya ihanet ediyor olmamızın Jung'un kehanetinin nihayet gerçekleşiyor olmasının nedeni olabileceğini, keza yeniden büyük bir ihanete uğrayıp bu gidişata dur diyebilecek tek örgütlü çaba olan 137'nin ortadan kalkmasının da Jung'un kehanetinin gerçekleşmesini kolaylaştırıyor olabileceğini belirtmişti. Böylece hiçbir olasılığın diğerlerini dışlamak zorunda olmadığını, aksine birbirlerini desteklediklerini ifade etmişti. Buradan yola çıkarak da bu durumun üzerinden elli yıl geçmiş olmasına rağmen Jung'un ölüm döşeğindeki kehanetinin kolektif bilinçdışımızda hâlâ yaşıyor olmasını açıkladığını, öyle olmasa bizim aklımıza geldiği gibi Niyetedicilerden birinin de aklına gelemeyeceğini, bu nedenle kehanetin kolektif ruhta hâlâ canlı olduğunu söylemişti" diye konuştu.

Bütün kardeşler baş işaretleriyle hatırladıklarını sessizce anlatmaya çalışırken R.G. devam etti: "Efendi'nin ilk tespiti gerçekleşti. 137 içinde

iç çemberde olmasa da onun kadar yakın birinden tarihimizin en büyük ihanetini yaşadık. Üstelik bunun 137'ye karşı örgütlü bir çabanın işi olduğunu da tespit ettik. İris'in karşımızdaki bu güce bizimle ilgili ne kadar bilgi verebildiğini henüz bilemiyoruz. İris'in Efendi kalibresinde bir ruhçudan bile saklamayı başardığı yetenekleri dikkate alındığında bu düşmanın tahmin bile edemeyeceğimiz kadar güçlü olma ihtimali az değil. Bu durumda Çağ Dönümü'nün getirdiği ciddi sorunlara cevap verebilecek tek örgütlü çaba olan 137'nin yok olma ihtimali ise azımsanacak gibi değil. Bu durumda Efendi Kardeşin öngörüleri doğrultusunda, Jung'un kehaneti kolektif ruhta hâlâ canlı ise ki öyle, sırada 137'yi tamamen yok edecek bir olayın her an vuku bulması beklenmelidir. İris de bunun için vakit kazanmaya çalışıyor olabilir."

Frer Marius sıkkın bir sesle; "Güzel bir toparlama oldu R.G. Kardeş. Teşekkür ederiz" dedi.

Frer Jean abartılı kahramanlık çağrıştıran bir vurguyla; "Eee? Bunun olmasını oturup bekleyecek miyiz?" diye sordu.

Frer Marius kimsenin konuşmasına izin vermeden; "Evet!" diye cevap verdi. Kısa bir düşünme arasından sonra; "Bekleyeceğiz. Ne olacaksa olsun. Altından kalkmayı başarırsak ölüm hasıl oluncaya kadar kadim görevimize devam ederiz. Kalkamazsak, Carl Gustav Jung'un kehanetinin çıkışına tanıklık etmiş olacağız. Bu da ona inanmayan, onu ve fikirlerini tarihten ve psikoloji biliminden silmek için her türlü alçaklığa tevessül etmiş ve eden akademisyenlerin düştükleri pespaye duruma tanık olma zevkini tadacağımız anlamına gelir" diye konuştu.

Çok kısa bir suskunluktan sonra; "Teselli ikramiyesi olarak bu da az bir şey sayılmaz ha!" dedi.

"Hakikatin yanında saf tutmanın bedeli sanıldığı gibi hakikat karşıtlarının eziyetlerine sabretmek değil, bizatihi hakikatin kendisine tahammül etmektir."

Dücane Cündioğlu
Filozof, yazar, eğitmen
XXI. yy.

"Tanrıyı seven, Tanrıdan onu geri sevmesini beklememelidir."

Baruch Spinoza
Hollandalı filozof
XVII. yy.

Ölüm Meleği

Gabriel'in Sukbaator'dan muhafız anahtarını teslim alıp kullanım ve şifresini nasıl ayarlayacağını öğrenmesinden sadece beş dakika sonra Sofia yanında bitmişti. Konuşma gayretine bile girmeden başıyla gidiyoruz işareti yapmış ve Gabriel'in cevabını beklemeden Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne doğru yürümeye başlamıştı. Gabriel çok kısa süre önce öğrendiği sarsıcı gerçeklere rağmen gayet rahat görünüyordu. Bunun nedeni bize bile muamma olsa da elbette bir açıklaması vardı. Tahmin edebileceğiniz gibi gerçekler ona musallat olduğu anda Gabriel epey bir sarsılmıştı. Yine de R.G.'nin gayret ve yönlendirmeleriyle kısa sürede dengesini geri kazanmıştı. Üç dakika sonra asansörden inip resepsiyondaki ünitelerden birine oturmuşlardı bile. Gabriel önündeki ekranın "Merhaba Gabriel Kardeş" yazmasından sonra dörde bölünerek açılmasını hayretle izlemiş, ardından yandaki koltuğa geçip yerini Sofia'ya bırakmıştı.

Sofia hemen babasının güncelerinin bulunduğu bölüme giderek 1962 yılını bulup yanında yanıp sönen düğmeye tıklamıştı. Ama

herkesin düşündüğü gibi olmamıştı. Şimdilik ibaresini eklersek daha doğru olur. Sofia, Gabriel'i de şaşkınlığa sürükleyecek şekilde doğumundan on gün öncesine denk gelen 29 Temmuz tarihine tıklamıştı. Aslında bunun tek nedeni, doğumundan önceki günlerde annesiyle babasının neler yaşandığını merak etmesiydi ama bu kararıyla onun da tahmin edemeyeceği yerlere uzanacak çetrefilli bir yolun önünü açmış oluyordu. Ekranda son derece net üç boyutlu eski bir defter görüntüsü tekrar belirdi. Sofia defteri açması için gerekli yönergeyi veren küçük simgeyi gördüğünde birkaç gün önce yaptığı işlemleri hemen hatırladı. Üzerine tıklayarak defteri açtı. İşte babasının elyazısı yine karşısında duruyordu. Ekrana doğru eğilip okumaya başladığında Gabriel onu rahat bırakmak için biraz geriye kaykılarak ondan uzaklaştı.

29 Temmuz 1962 – Santa Rosa – Brezilya

Bu sabah Florianópolis'ten on üç saatlik çok çileli bir seyahatten sonra nihayet hedefimize yarım saat uzaklıktaki Santa Rosa'ya ulaştık. Brezilya'daki arkadaşlar son derece iyi hazırlanmıştı. Florianópolis limanından sorunsuz bir giriş yaptık ve hemen yola koyulduk. Her iki rehberimiz de işini bilen tiplere benziyorlar. Yol boyunca fazla konuşmamaları da hoşuma gitti. Santa Rosa'daki güvenli ev son derece iyi hazırlanmış. İnsanlardan tamamen izole edilmiş ve etrafı büyük denebilecek ağaçlarla çevrili. Burada tespit edilme riskimiz sıfıra yakın. Baskın için gerekli malzemelerin tamamlanması en az üç-dört gün daha alacak. Onları ayrı bir kargo ile göndermelerini istedim çünkü gümrüklerde bu tür bir malzemeyle yakalanmamız hepimizin uzun bir süre Brezilya hapishanelerinin konuğu olmamızla sonuçlanabilirdi. 137'nin selameti için bunu göze alamazdım. Fakat asıl beklediğim ruhçu desteğinin bize ulaşması. Bu lanetlinin ne işler çevirdiğinden emin değilim. Baskın sırasında neyle karşılaşacağımızdan da hiç emin değilim. İçeride kaç kişi var? Nasıl korunuyor? Bu nedenle biraz gecikme pahasına ruhçular olmadan harekete geçmeme kararı aldım. O zamana kadar hedefi uzaktan izlemeye devam edeceğiz. Son raporların da teyit ettiği üzere bu lanetli ruh son bir yıldır çok paranoyak davranmaya başlamış. Bunun bir yıl önce yakalanıp Haziran başında idam edilen arkadaşı Adolf Eichmann ile alakası olduğuna eminim. Eichmann'ın başına gelenlerin bunun gibiler için uykusuz geceler anlamına geldiğini tahmin edebiliyorum.

Aradan yirmi yıla yakın zaman geçtiği için yaptıklarının yanlarına kalacağını düşünmeye başladıkları bir zamanda bu yaşananlar onları fazlasıyla sarsmıştır. Diğer taraftan bu sürek avı çok uzun süredir hayatımızın merkezine yerleşti. Artık bitse de insanlık için daha faydalı konulara yoğunlaşsak hepimiz için çok daha iyi olacak.

Sofia şaşkınlık dolu bir sesle; "Allah Allah. Ben yanlış tarihe mi tıkladım?" diye konuşurken ekrandaki verileri tekrar kontrol etti.

Daha şaşkın bir sesle; "Yoo. Tarih doğru. Doğum günümden on gün önce işte. Eee? Babam Brezilya'da ne arıyor? Annem nerede?" diye konuştu.

Gabriel tabii ki cevabı biliyordu ama karışmak istemedi. Kimse istemezdi zaten. Bu nedenle sessiz kalmayı yeğledi.

Sofia yüksek sesle; "Ya, belki dosyalar karışmıştır. Dur en iyisi iki gün sonraki günlüğe bakalım" dedi.

Bir iki tıklama sesinden sonra ekrana doğru eğilip tekrar okumaya başladı:

31 Temmuz 1962 – Santa Rosa – Brezilya

Malzemeler sorunsuz geldi. Biraz pahalıya patlasa da ilk başarımız budur diyebiliriz. Artık sadece Ruhçuları taşıyan destek ekibinin gelmesini bekliyoruz. Her şey yolunda giderse en geç bir hafta içinde planladığımız gibi baskın verebileceğiz. Bunlar iyi haberlerdi. Kötü olan ise hedefi gözetleyen arkadaşlardan hiç olumlu rapor alamamış olmam. Göz teması sağlanamadı ve hedefin Cândido Godói'da kurduğunu bildiğimiz laboratuvarda olup olmadığını teyit edemedik. Bu canımı sıkmadı değil ama lanetli ruhun paranoyası nedeniyle oradan dışarı çıkmıyor olma ihtimali bana çok makul geliyor. Bekleyip göreceğiz.

Sofia şaşkınlık dolu bir sesle; "Yok. Karışıklık yok. İki gün sonrasında da babam Brezilya'da bir yerde bir işler peşinde ama ne yaptığı anlaşılmıyor" diye konuştu.

Gabriel sessizce beklemeyi yeğlerken Sofia; "Yahu babam gibi bir adam on gün sonra doğacak çocuğu için günlüğüne bir satır yazmaz mı? Garip. Hem de çok garip. Sonra bu bahsettiği Eichmann benim tanıdığım SS subayı olmalı. İdam edilen başka bir Eichmann olma ihtimali yoktur herhâlde. Bir de bu lanetli ruh diye bahsettiği hedef kim? Eichmann ile

ne ilgisi var ve bütün bunların da babamla ne ilgisi var? Gerçekten garip ama...” diye düşündü.

Gabriel hâlâ sessiz kalmayı yeğlediğinden Sofia ona dönüp kızgın bir sesle; “Yahu niye konuşmuyorsun? Bir gariplik var işte. Bir fikir versene. Bir yardım etsene” diye söylendi.

Gabriel isteksiz bir sesle; “Bir fikrim yok ki” diye cevap verdi, ardından: “Bir iki günceye daha bak istersen. Sonunda anlaşılır gibime geliyor. Hem şu her sayfanın sağında yukarıdan aşağıya sıralanmış küçük oklar ne anlama geliyor? Bak bazıları sağa bazıları sola doğru bakıyor. Belki onlara basarsan ne olduğunu anlarız” diye ilave etti.

Sofia o küçük okları daha önce fark etmişti ama heyecandan pek ilgilenmeye vakit bulamamıştı. Hemen fareyi hareket ettirip imleci oklardan birinin üzerine götürdü. İmlecin üstünde çok küçük harflerle yazılmış bir: “Ephemeris coniunctus” tümcesi belirdiğinde ciddi bir sesle: “Aha!” dedi. “Okuduğumuz günceyle ilişkili başka bir günceye bağlantı veriyor.”

Gabriel sakin bir tonda; “Eh bas bakalım. Güncelerin kaynağına doğru yani tarih sırasında geriye doğru sırasıyla okuyalım. İllaki bu kızı doğmadan bir hafta önce Brezilya’da gezen baba muammasını çözersin” dese de ânında pişman oldu.

Yine de yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Sofia söyleneni yaptı. Daha önce yaptığı işlemleri tekrarlayarak önünde açılan elyazısı metni okumaya koyuldu:

12 Mayıs 1960 – Buenos Aires – Arjantin

Sofia, tarihi görür görmez: “Aha, iki yıl geriye gitti” dedi ve okumaya devam etti:

On sene süren kovalamacadan sonra nihayet Eichmann iblisini yakaladık. Dün gece Rafi ve ekibi onu evinin önündeki sokakta derdest ettiler. Hem de bizimkilerin tespit ettiği Garibaldi sokağında bulunan evin hemen önünde. Buna da ayrıca çok sevindim. Hata yapmış olsaydık hem kredibilitemizi sıfırlayacaktık hem de bütün tarafların morali fena bozulacaktı. 1950’den beri huzur içinde Buenos Aires’te yaşıyordu. Unutulduğuna o kadar emindi ki... 1953’te 137’nin Brezilya sorumlusu onu Buenos Aires’te tespit ettikten hemen sonra hem Wiesenthal’e hem de Viyana İsrail Konsolosluğu’na haber verdik ama maalesef sonuç alamadık. 137’nin gizliliği her şeyin üzerinde olduğu

için mecbur kalmadıkça bizimkilerin hiçbir operasyona katılmasına izin vermiyorum. Ama başkalarını harekete geçirmek de pek kolay olmuyor. Neyse ki bu sefer Isser gereğini yaptı ve suçsuz yüz binlerce ruhun katledilmesinde kilit rol oynayan bu insanat taslağı artık adalet karşısına çıkabilecek. Zvi, 1 Mart'tan beri burada. Sorgusunu bizzat o yapacak. Yıllardır gece gündüz aradığımız yakın arkadaşı Mengele denen ifritin yerini ondan öğrenmeye çalışacaklar. Onu da yakalayabilirsek bir taşla iki kuş vurmuş olacağız. İşte bu olursa mükemmel olur. Eichmann, Nihai Çözüm*'ün[93] sadık bir uygulayıcısı olarak bir masa başı katilidir ama elleri bebek kanıyla kaplı Mengele, ah işte o kötülüğün fiziki dünyamızda vücut bulmuş en yalın hâlidir. Bunları yakalayıp teşhir edebilirsek yitip gitmiş zavallıları geri getiremesek de arkada bıraktıkları yakınlarının ruhlarına bir nebze su serpmiş olacağız. Hâlâ kaçmaya devam eden sıçanlar üzerinde de muazzam bir etkisi olacaktır.*

Sofia kallavi bir; "Oha!" sesi patlattı.

Ardından, heyecanla; "Gabriel, Gabriel, babam Eichmann'ı yakalayan ekibi tanıyor, hatta onlara yardım ediyormuş" diye konuştu.

Gabriel şaşırmış gibi yapmak için epey bir çaba harcadıktan sonra; "Eichmann da kim?" diye sordu.

Sofia nasıl bilmezsin bakışıyla karışık ciddi bir sesle; "Nazilerin yönetici SS subaylarının en aşağılık türlerinden biri. Yahudi soykırımının planlandığı o son toplantıya yani *Yahudi Sorununa Nihai Çözüm* adı verilen planın uygulama detaylarının kararlaştırıldığı Wannsee Konferansı'na katıldı ve Auschwitz, Treblinka, Birkenau, Chelmno, Belzec, Sobibor gibi temerküz ve imha kamplarının lojistiğini yönetmekle görevlendirildi. Savaştan sonra Güney Amerika'ya kaçtı ve yıllar sonra orada yakalanıp İsrail'de yargılandı. İnsanlığa karşı suçlar ve bir suç örgütüne üyelikten idama mahkûm edildi ve asıldı" dedi.

Gabriel şaşkınlıkla; "Sen Nazi imha kamplarının isimlerini ezbere mi biliyorsun?" diye sordu.

---

93 Nihai Çözüm veya Yahudi Problemine Nihai Çözüm: II. Dünya Savaşı'nda Yahudileri yok etmek için yapılan Nazi planı. 1942 yılının Ocak ayında Berlin yakınlarında yapılan Wannsee Konferansı'nda Nazilerin liderliğinde sistematik ve kasten yapılacak soykırımın prosedürleri kesinleşir. Soykırım, Doğu Avrupa Yahudilerinin yüzde 90'ının ve Almanya Yahudilerinin yüzde 66'sının ölümüyle sonuçlandı. Aynı plan çerçevesinde esir alınan Sovyet askerlerinin ve Sovyet Yahudilerinin yüzde 94'ü infaz edildi.

Sofia pişkin bir edayla sırıttıktan sonra; "Nazi Almanya'sı ve II. Dünya Savaşı ile ilgili neler bildiğimi bir bilsen küçük dilini yutarsın. Babamın benimle en çok konuştuğu konular bunlardı diyebilirim. 137'nin işlerini benden saklıyor olması nedeniyle herhâlde. Ama bilgisi nasıl derindi, anlatamam. Belli bir tarihte belli bir ordunun belli bir yöredeki müfreze komutanının adını sor, bilirdi. O kadar yani" diye cevap verdi.

Gabriel, Sofia'nın ekranın başına geçer geçmez doğduğu güne bakacağını düşünüp kendisini kısa bir görüşmeye hazırlamıştı. Öyle olmayınca kendini yine ve yeniden sevdiği kadına beyaz yalanlar söylerken bulmuştu, bu da onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu nedenle müdahale etmesi gerektiğine karar verdi. Yorumsuz bir sesle; "İlginç. Peki, bu Mengele kim?" diye sordu.

Sofia'nın yüzünden bir tiksinti ifadesi geçti. İğrendiğini açıkça belli eden bir sesle; "İnsan kılığında bir iblis. Korkunç, inanılmayacak kadar kötü birisi. Lakabı 'Ölüm Meleği'. II. Dünya Savaşı sırasında Auschwitz-Birkenau imha kampındaki mahkûmlar üzerinde ölümcül deneyler gerçekleştiren bir doktordu. Ayrıca gaz odalarına gönderilecek kurbanları büyük bir zevkle seçen doktorlardan biriydi. Bu da yetmez, gaz odalarında kullanılacak gazı denetleyen ve bizzat tatbik eden doktorlardan biriydi" diye konuştu.

Gabriel yüzünü ekşitti ama yorum yapmadı. Onun yerine az önce uygulamaya karar verdiği plana sadık kaldı.

Parmağını ekrana uzatıp; "Bak, Mengele yazısının üstünde de o küçük oklardan üç dört tane var. En üstte olan en eskisidir herhâlde. Ona bas istersen. Oradan bugüne kadar gelelim. Ne dersin?" diye konuştu.

Sofia itiraz etmeden dediğini yaptı. Ekranda beliren defteri tıkladıktan sonra sayfanın tepesindeki tarihe bakıp; "Evet, dediğin doğru çıktı. 10 Haziran 1943'e, tam on yedi yıl geriye gittik" diye konuştu.

Gabriel duygusuz, tekdüze bir sesle; "Oku bakalım neler öğreneceğiz..." dedi.

Sofia da öyle yaptı.

10 Haziran 1943 – Cenevre – İsviçre

Avrupa'nın zavallı halkları Nazi çizmesi altında hunharca ezilirken kısmen korunaklı İsviçre'nin bu göl kenarı şehrinde bulunmak beni çok rahatsız ediyor olsa da başka çarem olmadığını biliyorum. 137'nin bütün seksiyonları her ne kadar beni liderleri olarak görme konusunda bir çeşit uzlaşıya gelmiş gibi gözükse de resmî bir sıfat taşımıyor olmam yapmak istediklerimin önünde –az ya da çok– engel oluşturuyor. Savaş biter bitmez bir konklav toplayıp bu konuyu hâl yoluna koyacağım. İsviçre'de olmak şu an yapabileceğim en doğru hareket gibi gözüküyor. Bu ufacık ülkede tarif edemediğim bir özellik var. Ne olduğunu bilemiyorum ama yüz ülkenin hırsızı da en kaliteli biliminsanı da kalpazanı da dâhisi de casusu da parası da altını da dönüp dolaşıp burada toplanıyor. Bu da bilgi demek. Şu anda ekmekten bile çok, açlığını en çok çektiğimiz şey doğru istihbarat. Çünkü o olmadan kimseye yardım edemeyiz. İyilik ilahlarının uğramayı unuttuğu bugünkü dünyada yardıma ihtiyaçları olup olmadığını bile bilemeyiz. Buna en iyi örnek Polonyalı dostumuz Vitold Pilecki. O, kahraman arketipinin vücut bulmuş hâli. Üç yıl önce Nazilerin toplama kamplarında ne yaptıklarını çözebilmek için son çare olarak kendini tutuklattırıp Auschwitz'e attırmıştı. Bir Yahudi için bu riski göze almak Rus ruleti oynamakla eşdeğer. Üstelik tek kurşun yerine üç kurşun sürülmüş revolverle oynanan cinsten bir Rus ruleti. Muhteşem adam! İki sene önce de yaşanan dehşeti onun sayesinde öğrendik. Ağustos 1940'ta Auschwitz'in ilk krematoryumu açıldığında bunun çöp yakmak için olamayacağını hepimiz biliyorduk. Yine de işin bu raddeye geleceğini en kötümserlerimiz bile tahmin edemezdi. 1941'de işlevsel hâle getirdikten bir yıl bile geçmeden 1942'de dört ay arayla iki krematoryum daha kurulmuş olması bize kabullenmekte ya da inanmakta zorlanacağımız şeyler anlatıyordu. Bu bilginin yanına bir de Aralık 1941'de Chelmno'da, 1942'de Belzec, Sobibor ve Treblinka'da yeni krematoryumlar açıldığı gerçeğini koyarsak korktuğumun başımıza gelmekte olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Şubat 1942'de Berlin'deki has adamımız, Nazilerin en mahrem odalarına kadar sızabilmiş 137'nin nadide evlatlarından birinin verdiği istihbarat ile bu krematoryumların art arda kurulması arasında mutlak bir ilişki olmalı. Yoksa Heydrich, Hofmann, Müller, Eichmann, Schöngarth gibi kocabaşların bu kargaşada Wannsee'de

toplanmalarının bir açıklaması olamaz. Üstelik bunların hepsi genelde en tepede alınan kararların kusursuz uygulamasından sorumlu olan büyük başlar. Belli ki bir yerlerde bazı kararlar alınmış ve Nazi savaş makinasının yağlanıp kusursuz çalışması için bu iblisler bir araya gelmişler. Eichmann'ı da sayarsak RSHA'dan[94] 4 kişinin toplantıda bulunması beni alt üst etti. Uygulamasını savaş sonrasına bıraktıkları bütün şeytani fikirlerini savaşı kazanamayacaklarını anladıkları için olsa gerek yangından mal kaçırır gibi uygulamaya çalışmaları bunların ırkçılık arketipinin tamamen boyunduruğuna girdiğini gösteriyor. Korkarım tahayyül bile edilemez olanı hayata geçirmeye çalışacaklar. Elimizden gelen her yöntemle bunu engellemek ya da geciktirmek için çalışmalıyız.

Sofia nefessiz kalmıştı. Bütün okuduklarını babasından da defalarca dinlediği için bağlantıları hemen kurmuştu. Gabriel'e dönüp; "Yahudi soykırımının başları bu Gabriel. Bu Auschwitz dediği de ölüm kamplarının en büyüğü. Aslında bu kamplar daha 1933'te kurulmaya başlandı ama o zaman Yahudi ve Romanlar için düşünülmemişlerdi. Yani ırkla ilgili nedenlerle kurulmamışlardı, demek istedim. Nazi Almanya'sının iç düşmanlar tarafından tehlikeye atılacağına inanan cinsel sapkın haşerat Himmler, Hitler'in desteğini kazanarak yanlış hatırlamıyorsam II. Dünya Savaşı'ndan üç yıl kadar önce Alman Genel Polis Şefi olarak atandı. O noktadan itibaren sürekli yeni kamplar açmaya başladı. Ah bak, babam hep söylerdi. Bu yeni kamplar belli bir amaca yönelik olarak inşa edilmişti, yani halktan ve hukukun üstünlüğünden tamamen izole edilmişlerdi. Daha önce sivil kıyafetler giyen mahkûmlar artık Nazi toplama kampı rozetlerinin bulunduğu üniformalar giymeye zorlanıyordu. SS burada kimseye hesap vermeden mutlak gücünü kullanmaya başlamıştı. SS'leri biliyorsun. Bunların lideri de bu Himmler denen caniydi. Bu kamplarda tutulan Yahudi, Roman ve Sovyet savaş esirlerini öldürmek için 1941'de bir tür pestisit olan Zyklon-B gazı kullanılmaya başlandı. 1943'ün sonuna doğru sadece Auschwitz-Birkenau kampında işlevsel dört krematoryumda günde sekiz bin ceset yakabilecek kapasiteye ulaşılmıştı. Savaş bittiğinde korkunç bilanço ortaya çıkmıştı: 2.700.000 kişi ölüm kamplarında gazlanarak, 2.000.000 kişi kurşuna dizilerek, 1.000.000'a yakın kişi

94 Bkz. RSHA "Meraklısı için Notlar" bölümü, "RSHA – Reich Güvenlik Ana Ofisi" maddesi.

gettolarda, çalışma kamplarında telef edilerek yok edilmişti. Yaklaşık 6.000.000 zavallı insan, suçsuz ve masum insan" diye konuştu.

Gabriel konudan sapmamak için hemen; "Mengele de bunlardan biri miydi?" diye sordu.

Sofia; "Hayır. O savaşın sonlarına doğru ortaya çıktı. Auschwitz-Birkenau'nun Roman Aile Kampına baş doktor olarak atanması 1943'ün ortalarıydı galiba" diye cevap verdi.

Gabriel hedefine kilitlenmiş bir şekilde; "Sonraki bağlantıya tıklayalım o zaman. Bakalım baban neler anlatmış" dedi.

Sofia başını salladı. Daha önce yaptığı işlemleri tekrarlayarak önünde açılan yeni elyazısı metni okuduğunda; "Evet. Dört ay sonrasına geldi. Okuyorum" diye konuştu.

30 Eylül 1943 – Cenevre – İsviçre

Son 3 aydır Auschwitz–Birkenau'dan gelen kötü kokular sonunda ayyuka çıktı. Bana ilk gelen istihbarat Roman Aile Kampı'nda tuhaf bir şeylerin dönmeye başladığıydı ama ne olduğunu tespit edemedim. Sonra, bir ay kadar önce, 30 Mayıs tarihinde Auschwitz II'ye yani Birkenau kısmına yeni bir doktor atandığını ve bunun diğer doktorlara hiç benzemediği bilgisi farklı kaynaklardan akmaya başladı. Çok yakışıklı, etkileyici gülüşü olan, son derece terbiyeli, sürekli beyaz eldivenler takan, özenle dikilmiş ve her zaman kusursuz ütülenmiş üniformasının içinde kampa yeni gelen esirleri karşılamakta pek meraklı bir doktordan bahseden bilgilendirme notlarının bir şeylere gebe olduğunu hissetmiştim. Bunun dayanağı şüphesiz marşandiz vagonları içinde kampa yeni getirilen insanları karşılarken: "Zwillinge heraus!"[95] diye bağırarak aralarında ikiz çocukları aramasıydı. Sadece ikizlere değil cücelere de ilgisi olduğunu öğrendiğimde canım epey sıkılmıştı. Bunun da doktorluk mesleğini kullanarak sapıklıklarını kamufle etmeye çalışan psikopatlardan biri olma ihtimali büyük diye düşünmüştüm.

Bugün gelen yeni istihbarat ise beni çok daha fazla rahatsız etti. Doktor 29 ve 31'inci barakalarda altı yaşın altındaki tüm Roman çocuklar için bir kreş kurdurmuş. Bu kreşte kalan çocukların şekerden tut her türlü yiyeceği istedikleri kadar yeme şansı oluyormuş.

95 Zwillinge heraus (Alm.): İkizler öne çıkın.

Auschwitz'e yolunu şaşırmış bir melek inmediyse –ki bu aralar meleklerin dünya gezegenine pek uğradıkları söylenemez– bu işin altından çok iğrenç bir durum çıkması kaçınılmaz gözüküyor. Doktorun soyadı Mengele imiş. Adını henüz öğrenemedim. Tuhaf bir Alman ismi. Daha önce hiç işitmemiştim. Araştırma yapması için Berlin'deki has arkadaşımıza haber gönderdim. Bir iki haftaya daha doğru yargılara varabilecek bilgimiz olur.

Sofia sıkkın bir sesle; "Baksana Gabriel, babam Mengele pisliğini imha kampına gelir gelmez tespit etmiş" dedi.

Gabriel; "Meraklandım şimdi. Hemen bir sonraki oka tıkla. Devamını okuyalım" diye cevap verdi.

Sofia ikiletmeden daha önce yaptığı işlemleri tekrarladı. "Tam üç hafta sonrasına geldik" dedikten sonra okumaya başladı:

21 Ekim 1943 – Cenevre – İsviçre

Önce Berlin'deki dostumuzun detaylı raporu geldi, üç saat geçmeden de Auschwitz-Birkenau Roman Aile Kampı'nda olanlarla ilgili bazı bilgiler. Olup bitenleri okuduğumdan beri kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir insan nasıl bu kadar alçalır? Nasıl bu denli hunharca davranabilir? Yaşayan bir tanrının eline düşmek böyle bir şeydir işte. Arketipin maşası olur çıkarsın. İşittiklerim, gördüklerim beni sarsıyor ve insanlığı bu tip kitlesel psikozlardan, ruhsal enflasyonlardan koruyabilecek hâl çareleri üzerinde sürekli kafa yoruyorum. Ama bunlar hep uzun vadeli projeler. Hemen her yol dönüp dolaşıp bireysel gölgeye ve onu tanımamaktan kaynaklı kolektif gölgenin eline düşmeye gelip dayanıyor. Koca bir halkı, hem de bu çağda en yüksek eğitimi almış sözde uygar bir halkı kolektif gölgeden başka hangi güç bu hâle getirebilirdi ki? Bir Gölge Okulu kurmamız lazım. Bu çok önemli. İlk fırsatta bunun çalışmasını başlatacağım. Biz göremeyebiliriz ama gelecek nesillerin hayatta kalabilmesinin tek çaresi bu gibime geliyor.

Sofia okumayı bırakıp Gabriel'e; "Farkında mısın? Şu anda Gölge Okulu'nun babamın aklına ilk düştüğü âna tanık olduk" dedi.

Gabriel gözlerini ekrandan ayırmadan başını salladı ama cevap vermedi. Sofia kaldığı yerden okumaya geri döndü:

Olup bitenlere dönersek önce Berlin'den gelen bilgilere baktım ve hemen birkaç senedir tekrarlayan davranış kalıplarına benzer olan

durumu tespit ettim. Auschwitz-Birkenau'nun Roman Aile Kampı'na baş doktor olarak atanan Josef Rudolf Mengele'nin Münih Üniversitesi'nden antropoloji doktorası varmış. Ondan önce Kalıtsal Biyoloji ve Irk Hijyeni Enstitüsü'ne katılmış ve burada ikiz araştırmalarıyla özel olarak ilgilenen Alman genetikçi Dr. Otmar von Verschuer'in yanında asistanı olarak çalışmış. Bunu okur okumaz bağlantıları kurdum ve kontrol etmekte zorlandığım bir öfkeye kapıldım. Bu kafatasçı aşağılık insan müsveddeleri çocukları ve özellikle ikizleri kobay olarak kullanmak için mi topluyorlar sorusu bütün benliğimi ele geçirdi. Kendime gelmeye çalışırken kamptan gelen raporların içeriği beni o kadar sarstı ki bir süre meditasyon yaparak dengemi tekrar kazanmam gerekti.

Maalesef Mengele'nin (ve onunla da sınırlı değil) özellikle ikiz çocuklar üzerinde genetik deneyler yaptığına dair kesin tanıklar var. Tahmini elli kadar çocuktan söz ediliyor. Doktor demeye dilim varmıyor ama bu Otmar von Verschuer denen herif uzun zamandır ikizler üzerinde deney yapmaya çabalıyormuş ama Nazilerden önceki hükûmet zamanında bu deneyler sadece gözlemle sınırlandırıldığı için pek eyleme geçememiş. Şimdi Nazilerin her türlü ahlaki konuyu artık bertaraf ettiği anlaşılıyor. Her türlü denetlemeden ari hâle getirilmiş toplama ve infaz kampları da bu tipler için inanılmaz olanaklar sağlıyor. Mengele'nin gelen çocuklar içinde farklı iris renkleri olanları özellikle aradığına dair raporlar aldım. Bunu sözde ari Alman ırkını yaratmak için mavi gözlü bireyler yaratacak genetik mekanizmaları keşfetmek için yapıyor. Tabii deneylerde bu çocukların gözlerine kim bilir hangi kimyasalları enjekte ediyor. Çok ciddi sadist eğilimleri olduğu anlaşılıyor. Ciddi psikopatik emareler de çok belirgin. Deneklerini diğer mahkûmlara nazaran daha iyi besliyor ve son derece konforlu yaşam koşulları sağlıyor. Onları ziyaret ederken kendisini Mengele Amca olarak tanıtıyor, onlara şeker ikram ediyor, nazik ve düşünceli davranıyor ama yarım saat sonra onları canlı canlı birbirine dikebiliyor. Midem bulanıyor, sinirimden elim titriyor ama yazmaya devam etmeliyim.

Üç ya da dört yaşında ikizlerle ilgili gelen raporu nasıl yazacağımı bilemiyorum ama zorundayım. Bu insanlıkdışı pislik, genetik araştırma adı altında çocukları sırtlarından birbirine dikmiş. Siyam ikizleri yaratmaya çalışıyor ruhsuz şeytan. Tabii ki toplama kampı

şartlarında çocukların yaraları hemen iltihap kapmış. Of bu beni aşıyor. Efendi Djü-dschi'yi görmem gerekecek. Çocukların neler çektiklerini anlatmama gerek yok. Sadece hâlâ hayatta olan annelerinin acılarını sona erdirmek için ne yapıp edip bir yerden morfin bulup onları öldürdüğünü yazabileceğim. Bunu öğrendiğimde büyük bir rahatlama hissi bütün ruhumu kapladı. Sonra kendimden iğrendim. Bir insan iki minik ruhun anneleri tarafından öldürülmesini nasıl rahatlatıcı bulabilir? Bu kolektif kötülüğün henüz içine alamadığı herkesi Mengele gibi süvarileri vasıtasıyla bir süre sonra nasıl ele geçirebileceğinin en büyük ispatı. Bu ari bir ırk yaratmak için yürütülen antropolojik çalışmalar saçmalığına zamanında hiç inanmadığım için gafil avlandım. Kitle histerisine dönüşmeye başladığında fark ettim ama çok geç kalınmıştı. Sayıları binlerle ifade edilebilecek koca koca profesörler, koca koca aklı başında adamlar buna nasıl inanır? Hâlâ aklım almıyor. Çağın tini denen şey bu olsa gerek.

Mengele'nin deneklerini seçerken ikizleri tercih etmesi bilimsel bir avantaja dayanıyor.[96] İkizlerden biri denek diğeri ise kontrol görevi görebildiği için ikiz araştırması bu iblisler için çok önem taşıyor. Zavallı çocuklar. Zavallı saf ve masum küçücük ruhlar. Nelere katlanıyorlar. Düşünmesi bile beni çileden çıkartmaya yetiyor. O mahlukatlardan birini önümde görsem, şüphesiz benim gibi bir adam bile kolaylıkla katil olabilir.

Zorlukla yazıyorum ama savaşın sonunu beklemeden belgelenmesi lazım. Bir gün bunları hak ettikleri cezaya çarptırmak için ve bir daha olmamasını sağlayacak mekanizmaları kurabilmemiz için belgelenmesi şart.

Sofia okumayı bıraktı. Sessizce önüne bakıyordu. Bir süre öylece bekledi, ardından büyük bir sesle öğürdü.

Gabriel elini sırtına koyup tedirginlikle; "İyi misin canım?" diye sordu.

Sofia başını salladı. Son derece bitkin bir sesle; "Kusmama ramak kaldı. Bunları babamın anlatımlarından bilmiyor değildim ama nedense bu sefer çok etkilendim" diye cevap verdi.

---

96 Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "İkiz Çalışmaları" maddesi.

Gabriel; "Gel yukarı çıkalım, bahçede biraz oturalım, açılırsın" diye teklif etti.

Sofia kararlı bir sesle; "Hayır, hayır. Bu işi bugün bitireceğim. Zaten bak iki tane küçük ok kaldı. Devam ediyorum" diye cevap verdi.

10 Kasım 1944 – Cenevre – İsviçre

Yaklaşık bir yıldır gelen Mengele ile ilgili raporları bugüne kadar yazmadım, çünkü kendimde bunları yazacak gücü bulamadım. Arkadaşların da yardımıyla özel bir dosya oluşturduk ve artık bu yükü sırtlanacak üç kişi olduk. Tanık olduklarımız birimiz için katlanılamaz olunca diğeri el verip yükü taşımamıza yardımcı oluyor. Burada detaylara girmeyeceğim ama Mengele son bir yılda insanlıkdışı deneylerine tam hızla devam etti. Bunların içinde tanık beyanlarıyla belgeleyebildiklerimiz şunlar: Farklı kan gruplarına sahip ikizlerin birinden kan alıp öbürüne enjekte etmek, göz rengini değiştirmek için gözlere mürekkep damlatmak, ari ırkı yaratmak için alt ırk kabul edilenlerin üremesinin imkânsızlaştırılması anlamında denekleri hadım etmek ya da radyasyona tabi tutmak, anestezi vermeden sağlıklı böbrek, mide, kalp gibi iç organların çıkarılıp incelenmesi, ikizlerden birine tifüs gibi hastalık patojenleri enjekte edilerek sağlıklı kardeşiyle karşılaştırılması, Alman ordusuna sağlanacak bilgiler kapsamında askerlerin aşırı iklim koşullarında ne kadar dayanabileceklerini ölçmek için basınç, aşırı soğuk ve aşırı sıcaklık testleri uygulanması.

Hemen her gün çocuklardan ve özel seçilmiş bazı mahkûmlardan alınan kan örnekleri Berlin'e yollanıyor. Ahlaki sınırlar olmayınca deneylerin de sınırı yok. Polonyalı rahibeleri soyarak x-ışınları ile sterilize etmeye çalıştığına dair raporlar aldım. Sadist damarı iyice kabarmış gibi görünüyor, çünkü rahibelerin vahşice yanmasını oturup bizzat izlemiş. Bu duygusunu beslemeye devam etmek için olsa gerek kendisine ek görevler edinmiş. Özellikle yeni gelen esirlerin hangisinin yaşayacağına hangisinin gaz odalarında öleceğine karar verme konusunda görev almakta çok istekli. Bir kamçı edinmiş. Onunla sağa sola şeklinde işaretler vererek ölüm üzerinde karar verecek kadar hastalıklı. Üstelik bunu yaparken gösterdiği rahatlık ve yüz ifadesinden seçimlerini yaparken büyük bir zevk aldığı anlaşılıyor. Kampa ilk geldiği günlerde yaşanmış ama bilgisi bana yeni ulaşan bir olay psikopat karakteri hakkında bize çok şey söylüyor. Kadınlar

kampında tifüs salgını başladığında Mengele, altı yüz Yahudi kadının bulunduğu bir barakayı komple boşaltıp onları gaz odalarında ölüme göndermiş. Bina temizlenip dezenfekte edildikten sonra bu işlem tüm barakalar dezenfekte edilinceye kadar tekrarlanmış. Daha sonraki kızıl salgınlarında da benzer prosedürler uygulamış ve enfekte mahkûmlar gaz odalarında öldürülmüş.

İnsanlıkdışı deneylerin özellikle ikizler üzerinde yoğunlaştığı açıkça belli oluyor. Nazi Partisi daha iktidarı ele geçirdiği yıllarda en az üç çocuk sloganıyla doğurganlığı yükseltme çabasına girişmişti. Bu amaçla yapılan planlarda belirtilen bir metot olarak, mavi gözlü, sarı saçlı olmak koşuluyla ikizlerin ve üçüzlerin sayısını yapay yollardan mümkün olduğu kadar çoğaltmak talimatı verilmişti. İşte bu cehennem zebanisinin Auschwitz'de yapmaya çalıştığı tam da bu. Bir taraftan sözde ari Alman ırkından doğumları, ikiz doğum oranlarını arttıracak yöntemleri geliştirerek çoğaltmaya çalışırken diğer taraftan yaşamaya layık olmadığını düşündüğü diğer ırkların sayısını onları kitleler hâlinde gaz odalarında itlaf ederek düşürüyor. İnsan ırkını gereksiz yaşamlardan kurtarması gerektiğine inanan bir doktor! Tiksintiden başım dönüyor. Bunu bir gün sanık kürsüsüne çıkarsak ve ona sorsak, iyileştirmek istediğim tek bir hasta değil tüm insanlıktı, diyebilecek kadar da sefil bir yaratık.

Günlüğüme son bir bilgiyi daha düşeceğim ve sonra bu konuda yazmayı bırakacağım. Zaten bunu yazdıktan sonra daha fazlasını yapmam mümkün olmayacak. Takma adı Buchenwald Cadısı olan Ilse adında bir kadın varmış. Buchenwald toplama kampının komutanının karısıymış. Bu ruh hastasının da saplantısı dövmesi olan esirlerin derilerindeki dövmeleri kesip defter kapağı, çanta, gece lambası gibi eşyalar imal etmekmiş. Sonra da bunlardan bazılarını hediye edermiş. Yine kendi eliyle hazırladığı bu biçim özel bir defteri geçen sene bizim Mengele iblisine hediye etmiş.

Ben bu ruhsuzun peşini hiçbir zaman bırakmayacağım. And olsun bırakmayacağım. Ölü ya da diri, ne kadar sürerse sürsün, önünde sonunda onu yakalayıp hak ettiği cezaya çarptırılmasını sağlayacağım.

Sofia okumayı bırakır bırakmaz derin bir iç çekti. Son derece yorulmuştu. Midesi bulanıyor, başı sürekli dönüyordu. "Nefesim bana yetmiyor" diye düşündü.

Gabriel sırtını sıvazlarken; "Gel çıkıp biraz ara verelim. Kaçmayacak ya" diye konuştu. Sofia bir an onu dinleyip dinlememe konusunda tereddüt etti ama bu kısa sürdü. Kararlı bir sesle; "Buraya kadar dayandım. Bundan sonrası daha kolay olur. Bitirelim ve huzur içinde Muhteşem Julius'un ziyaretine gidelim. Bu gece iki şişe Toskana şarabı devireceğim" diye cevap verdi.

Gabriel sıkkın da olsa; "Hadi bakalım o zaman. Son iki" dedi.

Sofia sondan önceki okun üzerine bastı. Kısa bir incelemeden sonra; "Aha bak. 28 Ocak 1945. Savaşın sonuna çok yakın" diye konuştu. Ardından yüksek sesle; "Aaa! Bak, bak Auschwitz diyor. Babam Auschwitz'deymiş" diye ekledi.

Gabriel heyecanlı bir sesle; "Oku hemen" dedi.

28 Ocak 1945 – Auschwitz – Polonya

Kurtuluş! Nihayet kurtuluş. Dün 27 Ocak 1945 günü saat 15:00 sularında Auschwitz I ve Auschwitz-Birkenau, Kızıl Ordu tarafından kurtarıldı. Bundan tam iki sene önce Ukrayna'nın Artilne köyünde beraber operasyon yaparak Teodor Eicke'yi hâl yoluna gittiğimiz Kızıl Ordu komutanının yardımı sayesinde ben de 322. Piyade Tümeni askerleriyle birlikte kampa ilk girenlerden oldum. Hemen Mengele'yi aramaya koyuldum ama iblisi sadece on gün arayla elimizden kaçırdığımızı öğrendim. O kadar üzüldüm ki hayat boyu bir daha bu kadar üzüleceğime ihtimal vermiyorum. Biraz soruşturduktan sonra buradaki diğer doktorlarla birlikte Berlin istikametinde 280 kilometre ötedeki Gross-Rosen toplama kampına nakledildiğini öğrendim. Giderken de yanında deney sonuçlarının kayıtlarını da taşıma ihtimali olduğunu öğrendim, çünkü çalışma odasındaki bazı kutuları arabasına taşıttığını görenler var. Kızıl ordudan ihtiyacım olan yardımı alabilirsem yarın peşinden gideceğim. Kaynaklar o kadar sınırlı ki çok iyimser değilim. Ama bu sefer yakalayamazsam da önemli değil. Hiç bıkmadan peşinden gideceğim. Fare deliğine girse de bulacağım. Önünde sonunda bulacağım.

Kampın vaziyeti tarif edilemeyecek kadar berbat. Daha önce gelen bilgilerden kötü durumda olduğunu tahmin etmek zor olmasa da burada gördüklerim ve yaşadıklarım en kötümser olanlarımızı bile hayretler içinde bırakacak kadar vahim. Burada insanlığa karşı bir suç işlenmiş. Yıllardır süren savaşta cepheden cepheye koşmuş, her an

ölümü görmeye alışmış, demir kıvamında sertleşmiş Sovyet askerleri, Nazilerin burada yaptıkları karşısında adeta şoke oldular. Ağlayan ve ağladığını saklamaya çalışan askerler gördüm. Dayanamayıp ulu orta zangır zangır titreyerek ağlayanları da.

Kampın ilk barakalarına yaklaştığımızda dinlenmek için yerde uzanmış gibi yatan cesetler arasından geçerek ya hastalıktan olduğu yere çivilenmiş ya da öldürülmeye yetmemiş bir zamanın eli tarafından bağışlanmış bir avuç hayatta kalana büyük bir utançla baktım, kendi utancımla. Böylesi bir vahşet karşısında iyiliğin yetersizliği ve zayıflığımızın bizi düşürdüğü durumun baş edilmez utancıyla. Barakaya girdiğimizde o yarım bırakılmış üç avuç insan bizi ne selamladılar ne de gülümsediler. Onlar zaten bir nevi yaşayan ölüydüler. Sevinç ifadesi gösterme yetilerini kaybetmiş sade etten mamul birer yığındılar. Konuşmanın fayda etmediğini bildiklerinden dudakları mühürlüydü. Onların da yarı kapalı gözlerinde bir utanç vardı. Ama bu bizimkinden farklı bir utançtı. Bu Nazilerin bilmediği, gerçek bir insanın başka bir insanın işlediği suç karşısında duyduğu utançtı. Bu, böylesi bir suçun var olması ve artık geri döndürülemez şekilde bu dünyada yaşanmış olmasından duyulan suçluluk duygusunun insanın kolektif ruhundan bir daha hiçbir zaman sökülüp atılamayacağı gerçeğinin getirdiği utançtı.

Girdiğimiz ilk barakada bulunanların çoğunluğu orta yaşlı yetişkinler ve on yaşından küçük duran çocuklardı. Müfrezemizin komutanı girer girmez girdiğimiz kapıdan dışarısını işaret ederek "Özgürsünüz yoldaşlar!" diye bağırdı. Büyük bir şaşkınlıkla hiçbirinin cevap vermediğini gördüm. Gözlerini bizden kaçırıyorlardı. Bu yüzden komutan söylediklerini Lehçe ve Almanca tekrarladı. Yine hiçbir tepki alamayınca bu sefer ısrarla elini dışarıyı işaret edecek şekilde sallayarak Rusça ve Ukraynaca, özgürsünüz çıkabilirsiniz diye bağırdı. Zar zor hareket eden bazı mahkûmlar arkaya doğru kaçmaya, hareket etmekte zorlananlar ise bulundukları yerde saklanmaya çalışınca ben durumu kavradım. Komutana; "Onları öldürmek için kaçmaya teşvik ettiğimizi zannediyorlar" dedim. Bunun üzerine komutan Yiddiş kullanarak; "Korkmayın, ben Sovyet Ordusu'nda albayım ve bir Yahudi'yim!" diye bağırdı. O anda korku duvarı yıkıldı. Bağırarak üzerimize koştular. Geç kaldığımız için biz onların önünde diz çökmemiz gerekirken onlar bizim önümüzde diz çöktüler.

Paltolarımızın eteklerini öptüler, kollarını bacaklarımıza doladılar. O anda ben de çöktüm. Saatlerce onlarla birlikte ağladım.

Milyonlarca insana mezar olmuş üç kampta topu topu 7.000 yarı canlı ve sadece 600 ceset bulduk. Kalanları kısa bir süre önce trenlere tıka basa doldurup zorla götürmüşlerdi. Depolarda stoklanmış olarak 837.000 kadın giysisi, 370.000 erkek giysisi ve 44.000 çift ayakkabı bulduk. Fakat asıl korkunç olanı, önce ne olduğunu anlayamadığım büyük çuvallara tıkılmış saçlardı. Bunun 7.000 kilo olduğunu ve yaklaşık 140.000 kadının gaz odalarında öldürüldükten sonra tıraş edilerek toplandığını ve Alman sanayisinde kullanılmak üzere ihtiyacı olan fabrikalara gönderilmek için bekletildiğini öğrendim.

Sofia, önce içini çekti sonra küçük bir hıçkırdı. Bir daha... bir daha. Sonra hıçkırıkların arası iyice kısaldı ve nihayetinde gözyaşlarına boğularak çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Gabriel ona eşlik ederken sarılabileceği kadar sıkı sarıldı.

Epey bir süre sonra Sofia; "Ben çok duygusallaştım. Neden böyle oldum bilmem. Her şeye zırlıyorum. Kendimi tanıyamaz oldum" diye konuştu.

Gözleri dolu Gabriel titrek bir sesle; "Bu okuduklarımızı insan olan kim okusa ağlardı" diye cevap verdi.

Sofia sol koluyla gözlerini silip; "Bundan kötüsünü okumamamız mümkün olmadığına göre devam ediyorum" diyerek son oka bastı:

"Bak, İstanbul. Doğmama bir buçuk sene var daha."

11 Ocak 1960 – İstanbul – Türkiye

Bundan tam on beş sene önce Mengele iblisini Auschwitz-Birkenau'da on gün farkla elimden kaçırmıştım. O günden beri de peşindeyim ama bir şekilde hep geç kalıyorum. Ya da bu çukur mahlukatın şansı hep yaver gidiyor. Nazilerin yıkılmasından sonra geçen on beş yılda daha önce bilmediğimiz o kadar çok barbarlık keşfettik ki. Ama ne yaptıysam bu insansı canavarın hep dört ayağı üzerine düşmesine engel olamadım, çünkü delil bulmakta zorlandım. Daha önce yazdığım gibi Berlin'de bulunan hocası Alman genetikçi Dr. Otmar von Verschuer'e her gün çocuk ve yetişkinlerden aldığı kan örneklerini yolladığını biliyordum. Meğerse yolladığı sadece kan örnekleri değilmiş. Mengele, yine Otmar soysuzunun tedarik ettiği finansmanla Auschwitz-Birkenau'daki Krematoryum II'nin içinde bir patoloji

laboratuvarı inşa etmiş. Burada bazı fiziksel özellikleri nedeniyle özel olarak seçilmiş, henüz soğumamış bedenlerde diseksiyon yapılarak çıkartılan organ ya da uzuvlar örnek olarak Berlin'deki hocası olacak iblise yollanıyormuş. Bunlara bazı insanların iskeletleri de dâhil. Bu Otmar von Verschuer sefili ise bütün bunlardan paçasını sıyırdı. Çünkü hem elindeki laboratuvarı hem de ona yollanan tüm bu numuneleri savaş bitmeden hemen önce yakarak imha etmiş. Mengele de aynısını Auschwitz'i terk etmeden önce yaptığından yazılı delil bulma imkânım kalmadı. Sadece görgü tanıklarına güvenebilirim, bunun için de hem olup biteni görenlerden hayatta kalmış olanları bulmam gerekti hem de onları konuşmaya ikna etmem. Bu da çok zaman aldı.

1946'da Büyük Sır Üstadı seçilir seçilmez yaptığım ilk iş özel bir görev gücü grubu oluşturmak oldu. Adını da "İblis Avı" koydum. Üç tane muhteşem delikanlı bana yeniden umut verdiler. Onların insanüstü çabaları ve adanmışlıkları sayesinde Mengele denen insanımsının izini sürebilmeye başladık. En son gittiğini bildiğimiz Berlin'e üç yüz kilometre uzaklıktaki Gross-Rosen toplama kampından sonuç çıkmadı. O kargaşanın içinde izini kaybettirebildi. Uzun süre ne yaptıysak bulamadık. Bu kadar ani kaybolmayı da nasıl becerdiğini anlayamadık. Ne Sovyetlerin ne de Amerikalıların eline geçmişti. Sonunda görev gücümüzde çalışan arkadaşlardan biri ilginç bir bilgiyle geldi. SS'lerin çoğunda sol kollarının altında bir kan grubu dövmesi varmış. Tabii yoğun bir tempoda çalışan müttefik askerlerinin Nazileri tespit etmek için fazla zamanları olmaması doğal. Bu nedenle yazılı olmayan bir yöntem geliştirmişler. Yakalanan ya da onlara teslim olan her Almanın kollarına bakıp kan grubu dövmesi olup olmadığını kontrol ediyorlar. Olanları tutup kalanları salıyorlar. İşte bu Mengele'nin SS olmasına rağmen dövmesi yokmuş. Kim bilir neden yaptırmamış? Bu sayede fark edilmeden kaçma imkânı bulduğunu düşünüyoruz.

1945'ten 1949'un başına kadar ne yaptıysak ondan hiçbir iz bulamayınca stratejimizi değiştirmek zorunda kaldık. Onun bize gelmesini beklemeye karar verdik. Daha 1942'de, şimdi herkesin "Sıçan Yolu" olarak adlandırdığı Arjantin'e doğru bir kaçış yolu Vatikan kardinali Luigi Maglione tarafından tesis edilmeye başlanmıştı. Gerekmesi durumunda Avrupa'daki Katoliklerin Arjantin'e göç edebilmeleri için gerekli yasal düzenlemelerin yapılma

olasılığı üzerinde görüşmeler yapılmış. Kıçımın kardinali. Sanki Naziler Katolik de... Vatikan bin beş yüz senedir aynı Vatikan. Alman Rahip Anton Weber'in ve Avusturya asıllı Nazi sempatizanı rahip Alois Hudal'in çalışmalarıyla Vatikan-Arjantin hattı savaşın sonundan bu yana Katolik Hıristiyanlar maskesi altında Naziler tarafından kullanılmakta. Özellikle Rahip Hudal'in Vatikan onaylı belgeler düzenlemekte hiç çekingen davranmadığını eklemeliyim. Görev gücündeki sarı saçlı, mavi gözlü arkadaşımız bu sefilin yanına sızarak olayı bizzat deneyimledi. Bu verdiği belgeler gerçek anlamda pasaport değil ama bu belgeler sayesinde Naziler, Kızıl Haç Örgütü'ne başvuru yaparak pasaport alabiliyorlar. Teoride Kızıl Haç her başvuru yapan kişinin geçmişini kontrol etmekle yükümlü ama özellikle Vatikan referansı bu prosedürün kolaylıkla aşılmasını sağlıyor. Ah Vatikan ah!

Bu yöntem sayesinde Treblinka İmha Kampı Komutanı Franz Stangl, Sobibor İmha Kampı Komutanı Gustav Wagner, Drancy Temerküz Kampı Komutanı Alois Brunner, kapağı Arjantin'e atmışlar. Tam on yıl önce de aynı yolu kullanarak Adolf Eichmann, Arjantin'e kaçtı. Biz onun da peşindeydik ve bu sayede doğru ipuçlarını değerlendirip "Sıçan Yolu"nun nasıl çalıştığını çözebildik. Bu yolun çıkış deliği yani Avrupa kıtasından son çıkışların en çok yapıldığı yer, İtalya'nın Cenova limanı. Ben de bizimkileri değişik görevlerle oraya diktim. Sabırla bekledik. Bir iki küçük başın yakalanmasını sağlama imkânımız varken de kimseyi ürkütmemek için onları görmezden geldik. Mengele'yi beklemeye başladık. Geldi de. Ama maalesef tanıyamadık. Basiretimiz bağlandı. Temmuz 1949'da Arjantin'e giden bir gemiye binerek elimizden yine kaçtı. Hemen Arjantin'deki bağlantılarımıza haber verdik ama gemiden inmedi iblis. Ya bir şekilde bizimkilere görünmeden gemiden çıkmayı başardı ya da yine tanıyamadılar. Zaten Arjantin yetkilileri Nazileri öz evlatları gibi koruyup kolluyor. Kendilerini fazla riske de atamazlardı.

Görev gücünü hemen Arjantin'e yolladım. Bir iki ipi çekmeye başladılar. Bir aya kalmadan Vicente López banliyösünde marangoz olarak çalıştığını tespit ettik. Henüz tek başına olduğu için bir an biz müdahale edip derdest edelim diye düşünmedim değil. Ama onu Arjantin'den nasıl çıkaracağımızı bilemedim. Gerçek bir operasyon yapabilmek için bugünlerde iki temel eksiğimiz var. Zaman ve lojistik gücü. Zaten bir iki hafta içinde Florida Este'nin daha varlıklı bir

semtinde yaşayan Nazi sempatizanı bir çiftin evine taşındı. Tabii ki bulunduğu adresi bulabileceğimiz herkese haber verdik. Yine de harekete geçebilen olmadı, çünkü dünya unutmayı seçti. Hatırlanamayacak kadar ağır bir yük bu. Ancak bizim gibilerin taşıyabileceği bir yük.

137'nin Güney Amerika örgütlenmesini yıllar önce hızlandırmıştım. Bu sayede iblisin peşine de yerel halktan daimî bir gözcü taktım. Her adımını takip ediyoruz. Bazı geceler, hele bir iki kadeh kırmızı yuvarladıysam Auschwitz'i kurtardığımız gün tanık olduklarımı tekrar yaşıyorum ve o zaman, ah o zaman, kalk Arjantin'e git bu iğrenç yaratığın apış arasına iki tane sık diyorum. Çocuk hadım etmek neymiş öğrensin. Bunlara benzememek, onlardan birine dönüşmemek için kendimi zor tutuyorum ama şeytanım da kulağımda fısıldamayı hiç bırakmıyor.

1951'e kadar her yaptığını takip edebildik, sonra bizim arkadaşı fark etti. Bir süre için geri çekilmek zorunda kaldık. Bu arada iblis bağlantılarını kurdu. Aile şirketi, Karl Mengele ve Çocukları Şirketi'nin bölge temsilciliğini yapıyor ve son derece rahat bir hayat sürüyor. Eski huylarından kurtulmadığını söylememde sakınca yok. Hiçbir pişmanlık duymadığı o kadar açık ki burada genç kızlara illegal kürtajlar yapıyor.

1956'ya kadar izini kaybettirdi. Büyük ihtimal Arjantin'de değil diye düşündük. Haklıydık. Daha önce sık sık iş için ziyaret ettiği Paraguay'a yerleştiğini öğrendik. Üstelik José Mengele adını kullanıyor. Kendine güvenin tepe noktası pislik. Tabii bunun altında hiç yakalanmayacağını düşünmesi yatıyor. Mengele'nin adı 1940'ların ortasındaki Nürnberg Duruşmaları sırasında birkaç kez anıldı, ancak müttefikler onun çoktan öldüğüne inanıyordu. Irene Mengele ve Günzburg'daki ailesi de onun öldüğünü ısrarla iddia edince peşine düşen olmadı. Tabii buna yazılı delil bulmadaki zorlukları da eklemeliyiz. Bunlar sayesinde Nazi avcılarının ilgisine şimdilik mazhar olmaktan kurtuldu. Bunu değiştireceğim. Görev gücündeki arkadaşlarımı bu iblisin yaptıklarını görenleri bulacak şekilde yeniden örgütledim. Kısa sürede sonuç alabileceğimizi umuyorum.

Görev gücü muhteşem bir iş çıkardı ve nihayet 1957'nin sonlarında hakkında elle tutulur bir dosya oluşturabildik. Hemen Batı Almanya'da çalışan Nazi avcısı Simon Wiesenthal ve son derece nüfuzlu bir adam

olan Hermann Langbein'i bilgilendirdim. Kendisi de bir Auschwitz kurbanı olan Langbein 1952 yılında Auschwitz ölüm kampından sağ kurtulanları da yanına alarak, hayatta kalanlara destek olmak ve ırkçılıkla mücadele etmek amacıyla Uluslararası Auschwitz Komitesi'ni kurmuştu. Doğru da yapmışız çünkü Alman kamu kayıtlarını araştıran Langbein, Mengele'nin Buenos Aires'te bir adresin belirtildiği boşanma belgelerini buldu. O ve Wiesenthal, Batı Almanya yetkililerine iade işlemlerini başlatmaları için ısrarla baskı yapmaya başladı ve en nihayetinde 5 Haziran 1959'da bir tutuklama emri çıkarıldı. Arjantin'e yapılan iade talebi doğal olarak uygulanamadı ama en azından artık elini kolunu sallayarak dolaşamayacak. Peşindeyim çocuk işkencecisi. Seni yakalamadan ölmeyeceğim.

Sofia buruk bir sesle; "Bitti" dedi. Sessizce dönüp Gabriel'e baktı. Tekrar; "Bitti. Doğum günümden on gün öncesindeki 31 Temmuz 1962'ye geri geldik" diye konuştu.

Gabriel, yüzünde tedirgin bir ifadeyle; "Birazdan Mengele avının sonunu okuyacağız" diye cevap verdi.

Sofia; "Evet de benim doğumumla bunun ne alakası var? Ben İstanbul'da bir hastanede doğuyorum ve babam doğumumda annemin yanında olacağına Brezilya'da Mengele'nin peşinde mi koşuyor? Bana babamın yapacağı bir iş gibi gelmiyor hiç" dedi.

Gabriel artık tükenmişti. Bildikleri ve yeni öğrendikleri artık taşıyamayacağı bir yük halini almıştı. Bitkin bir sesle; "Ne olur, artık bitsin Sofia. Çok sarsıldım. Çok yoruldum. Daha fazla dayanamayacağım. Okuyalım ve bitsin bu çile. Hava almaya ihtiyacım var" dedi.

Sofia da pek farklı bir ruh hâlinde olmadığından; "Haklısın" dedikten sonra ekrana dönüp fareye tıkladı. Tıklar tıklamaz da söylenmeye başladı.

"Haydaa. Yaş günümü on gün geçti ya. Yine 8 Ağustos yok. Babam hâlâ Brezilya'da. Ne oluyor, anlayamıyorum?"

Gabriel duygusuz bir sesle; "Okuyalım bakalım" diye cevap verdi.

18 Ağustos 1962 – Cândido Godói– Brezilya

Dün gece geç vakitte nihayet tüm hazırlıklar tamamlandıktan sonra bu sabah harekete geçmeye karar verdim. Ruhçuların gelmesi on gün kadar geciktiğinden baskını ertelemekle iyi yapıp yapmadığımı sürekli

sorguladım durdum. Aynı Eichmann operasyonunda olduğu gibi bu işi Rafi ve ekibine bırakmayı tercih ederdim ama onların şu anda kendi ülkelerinde işleri başlarından aşkın. Burasıyla ilgilenemeyeceklerini açıkça beyan ettiler. Benim de seçeneğim kalmadı. Ruhçular dedim ama maalesef sadece iki Druid gelebildi. Adlarını bile söylemekten imtina ettiler. Tanrım ne kadar ketum insanlar bunlar. Cândido Godói'a doğru giderken yarım saatlik yol bitmek bilmedi. Sonunda şafak sökerken hedefin önündeydik. Dokuzu kadın toplam yirmi beş kişi tam teçhizatlı olarak orta boy bir köy evi ve onun yanında kurulmuş depo benzeri bir binanın etrafını sardık. Ruhçuların eve yaklaşması ve içeride kaç kişi olduğunu bildirmeleri talimatını verdim. Yerlerinden bile kıpırdamadılar. Aralarında yaşıtım gibi duranı, gerek yok evin içinde yetişkin kimse yok, diye cevap verdi. Buna çok canım çok sıkıldı. Aşırı tedbirli davranıp bu iblisi yine kaçırmışsam kendimi affetmekte zorlanacağımı düşündüm. En nihayetinde yapacak bir şey yok diye düşündüm ve elimi kaldırıp indirdim. Daha önce kararlaştırdığımız işareti görür görmez ekibim evi ve depoyu bastı. Doğrusu çok başarılı bir uygulama olduğu için ben de biraz şaşırdım. Bu konuda pek tecrübeli olmadığımız aşikâr ama işlem bir İsviçre saati kadar hassas işledi. Evin içi boştu. Benimki dâhil herkesin suratı düştü tabii. Masanın üzerinde üç gün önceki tarihli bir gazete bulduk. Demek ki o zaman kaçmışlar. İnsanat taslağını bu sefer de kaçırdığımı böylece anladım.[97] *Kendime kızmaya vaktim olmadı çünkü beni çok büyük sürprizler bekliyordu.*

Evin içi tam bir laboratuvar olarak düzenlenmişti. Tezgâhlar pek çok alet edevat ve laboratuvar malzemesiyle doluydu. Raflar dolusu dosya gözüme çarptı. Duvardaki bir panoya iliştirilmiş birkaç bebek fotoğrafı gördüm. Üzerlerine numaralar ve ölçümler yazılıydı. Üzerlerinde lanet olası gamalı hac bulunan birkaç defter de gözüme ilişti. Hiçbir şeye dokunulmaması için yüksek sesle talimat verdim. Tam o esnada depoyu basan ekibin başındaki arkadaş bana gelmem için işaret etti. O anda içimden büyük bir duygu seli yükseldi. Nedenini anlayamadım. Depoya geçtik. Depo dediğimiz şey meğer bir yatakhaneymiş. En az yirmi tane yatak saydım. Sonra da yatakların yanında bulunan beşikler gözüme çarptı. Kalbim o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki nefes almakta zorlandım. Ekip lideri son derece buruk bir

97 Mengele'nin ölümü: Bkz. "Meraklısı İçin Notlar" bölümü, "Mengele" maddesi.

sesle bana; "Efendim bunu görmeniz lazım" dedi. Eliyle işaret ettiği tarafa bakınca beşiğin içinde ufacık bir bebek gördüm. Mengele'yi bulmayı umduğumuz evde bir bebekle karşılaşınca doğrusu hayatımda ilk defa dengemi kaybettim. Muhakememi bir anlığına da olsa tamamen yitirdim. Ağır uyuşturucu etkisi altındaymış gibi zihnimi odaklamakta zorlandım. Kendime gelmem için epey çaba sarf etmem gerekti. Bu arada ekibim beşikleri tek tek kontrol etmeye başladı. Nihayetinde birinin yanıma gelip: "Toplam altı bebek var efendim. Hepsi yaşıyor ama bunlar en fazla on günlük bebekler. Son derece kötü bakılmışlar. Gıdasızlıktan ağlayacak güçleri bile yok" dediğini işittim.

Hemen kendimi toparlayıp ekibin doktoruna döndüm; "Etraftaki bütün evleri tek tek gezin. Memeli sütü ne bulursanız alın gelin. Hemen ama hemen bebekleri beslemeye başlayın. Ardından tam bir muayene istiyorum. Ne durumda olduklarını anlar anlamaz bana bilgi verin. Bu bebekleri de kaybedemeyiz. Ne gerekiyorsa yapın" diye talimat verdim. Gerekli olanları alması için hemen birini görevlendirdim. Kurduğum cümlenin içindeki "de" ekinin Auschwitz'de kaybettiğimiz bebeklere referans verdiğini çok daha sonra fark ettim.

Eve geri döndük. Burada ne varsa hepsinin titizlikle toplanarak eksiksiz paketlenmesi talimatını verdim. Delil olarak kullanabileceklerimi saklayıp kalanını bizzat ben yakacağım. Ekip kolileri getirip çalışmaya başladığında geldiklerinden beri hiçbir işe elini sürmeyen Druidler de dosyaları, evrakları ve not defterlerini kolilere doldurmaya başladılar. Demek ki bebekler Druidleri bile yumuşatabiliyormuş diye düşündüm.

Bir saat kadar sonra Doktor Hanım yanıma geldi. Bebeklerin son derece iştahla emdiğini, ikizlerden ikisinin kız bebekler olduğunu, üçüncü çiftin ise erkek olduğunu haber verdi. Kızların fiziki olarak kusursuz olduğunu ve bir iki güne kadar normale döneceklerini bildirdi. Erkek çiftin ise gözlerinde bazı sorunlar olabileceğini ama kesin bir teşhis koyabilmesi için bebeklerin biraz daha büyümesi gerektiğini söyledi. Daha göz kelimesini duyar duymaz midem bulanmaya başladığı için ona teşekkür anlamında başımı sallamakla yetindim.

Onun arkasında ekip lideri sırada bekliyordu. Bir an ikizler dediğini duyduğumu zannettim ve irkildim. Önce gözler şimdi de bu,

Mengele'nin Auschwitz deneyleri hâlâ peşimi bırakmıyor diye düşündüm. Şaşkınlıkla ne diye sorunca beni alıp depoya geri götürdü.

Her yatağın yanında iki beşik bulunduğunu o zaman fark ettim. Yatağın yanına asılmış ve annenin tıbbi bilgilerini içeren bir kartela vardı. Onlara bakınca annenin ikiz doğurmayı beklediğini anladım. Diğer kartelalar da aynı olduğu için üç anneden toplam üç ikiz doğduğu anlaşılıyordu. Peki ama anneler neredeydi?

Bunu düşündüğümü anlamış olacak ki ekip başı son derece buruk bir sesle bana; "Hangi anne yeni doğmuş bebeğini bırakıp gider ki?" diye sordu. Ona şimdilik verecek cevabım yoktu.

Daha fazla bilgi bulabilir miyiz diye eve geri döndük. Henüz toplanmamış pek çok evrak vardı. Hemen hepsi Almancaydı. Evde bulunan tek çalışma masası gözüme ilişince gidip çekmecesini açtım. Üst üste konmuş üç tane dosya buldum. Biraz inceleyince bunların yeni doğmuş bebeklerin dosyaları olduğunu anladım. Dosyaların üzerine Almanca yazılmış bir "İlerlemekte Olan Proje" damgası vardı. Doktor Hanım'ı yanıma çağırdım ve dosyaları inceledikten sonra tespitlerini benimle paylaşmasını rica ettim.

Bebekleri kontrol etmek için yatakhaneye geri döndüm. Her ne kadar kışın son ayını yaşıyor olsak da havanın geceleri epey serinlediğini bildiklerinden arkadaşlar beşikleri yatakhanenin en korunaklı yerine taşımışlar ve hem hava akımlarından hem de haşarattan korumak için etraflarını kalın bir tül perdeyle çevirmişlerdi. Artık üç ikiz beşiklerinde yan yana yatıyordu. Karınları yeni doymuş yavrucaklar derin bir uykuya dalmışlardı. İkizler o kadar birbirlerine benziyordu ki tek-yumurta ikizleri olmalılar diye düşündüm. Beşiğin bana en yakın olanının yanına bir sandalye çekip oturdum. Uzun süre bebekleri izledim. Kıpırdamadan uyuyorlardı. Rüyaları ne kadar özgür olmalı diye düşündüm. Bir anda içim çekilir gibi oldu. Karşımda bir vizyon belirdi. Çok yorgun ve gergin olduğumda başıma sık gelen bir hadise olduğundan önce önemsemedim. Ama vizyonun gücü karşısında da sarsıldım. Uzun zamandır bu kadar canlı bir görüngünün içine düşmemiştim. Çok büyük bir kütüphanenin kitaplarını tek tek raflara dizen bir kız çocuğu imgesi belirdi. Önce buğulu bir camın arkasından bakılıyormuş gibi bulanık, ardından yavaş yavaş netleşti ve sonunda parlak bir ışığın içinde silikleşip kayboldu.

Vizyonun gücünden gözlerimi kapamak zorunda kalmıştım. Açtığımda yanımdaki beşikte yatan bebeğin yarım açık gözlerle doğrudan bana baktığını gördüm. Ürperdim. Diğer bebekler uyumaya devam ediyordu. On günlük bebek görebilir mi diye düşündüm ama cevabı bilmediğimi fark ettim. Doktora sormak için etrafıma bakındım ama onun evde olduğunu hatırlayınca tekrar bebeğe döndüm. Gözlerini kapamıştı. Uyumaya devam ediyor diye düşündüm. Gidip doktoru bulayım diye düşündüğüm anda vizyon tekrarlandı. Bu sefer son derece net ve ilkinden çok daha güçlüydü. Öyle bir titredim ki neredeyse sandalyeden düşecektim. Tekrar bebeğe baktım. Bu sefer tam açık gözlerle bana bakıyordu. Bu kadarı fazlaydı. Yaşadıklarım yüzünden halüsinasyonlar görmeye başladığımı düşündüm. Hemen kalkıp eve geçtim. Doktor da dosyaları incelemeyi bitirmiş beni bekliyordu.

"Oturun efendim" dedikten sonra yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. "Bir gariplik var" dedi; "bu dosyalarda okuduklarımın tıbbi olarak ne demek olduğunu anlıyorum ama bunların imkânsız olduğunu ya da en azından benim için öyle olduğunu söylemeliyim. Açıkçası içinden çıkamadım, sizinle tartışmak isterim."

"Anlatın lütfen" dedim.

"Bakın" dedi; "öncelikle bu üç ikiz aynı gün doğmuş. Bunun doğal yoldan olması çok büyük tesadüf olur diye düşündüğüm için dosyalarına baktım. Aynı gün ve saatte ana rahmine düştüklerinin kaydını buldum. Bu durumu anlayamadım. Bu annelerin aynı gün ve saatte hamile kalabilmeleri için aynı anda seks yapmaları ve partnerlerinin sperminin aynı anda gidip yumurtayı dölleyebilmesi ve o döllenmiş yumurtanın da gidip rahme yapışabilmesi lazım ki bunun üç anne için aynı anda olması neredeyse imkânsız. Bu nedenle dosyalara bir daha dikkatlice baktım. Birinci dosyada ebeveyn bilgileri bölümünde kaynak diye adlandırılmış bir kutucuğun içine sperma H-369 ve yumurta M-9 diye not düşülmüş. Diğer bebeklerin dosyalarında da bunlara benzer notlar var. İşin en garibi de metot adlı kutucuğun içinde in-vitro fertilizasyon[98] yazıyor. Bu imkânsız tabii."

98 Bilimsel adı "in-vitro fertilizasyon" olan "suni döllenme" işlemine bu romanın yazıldığı dönemde halk içinde "tüp bebek" denmektedir.

Söylediklerinden hiçbir anlam çıkaramadığım için "Doktor Hanım lütfen basit bir dille imkânsız olanın ne olduğunu söyleyin" dedim. O da bana; "Bu dosyaların içeriğine inanacak olursak M-9 kodlu yumurta ile H-369 kodlu sperm vücut dışında, mesela bir deney tüpünün içinde ya da bir petri kabında suni olarak döllenmiş ve ardından o döllenmiş yumurta ki tıpta buna zigot deriz anne rahmine yerleştirilmiş ve bu çocuklar öyle doğmuş, bu nedenle de bu üç ikiz aynı gün ve saatte doğabilmiş" diye cevap verdi.

Aklım allak bullak oldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Olamaz" diye cevap verdi; "sperm kolay ama yumurtayı nereden buldular? Annelerin yumurtalığından almaları imkânsız, mümkün değil."

O anda aklıma gelen soruyu sormamak için kendimle çok savaştım ama bazen çaresiz kalabilir insan. O yüzden zar zor; "Peki, üç anne de aynı anda nasıl olur da ikiz doğurabilmiş?" diye sordum. Doktor Hanım; "O da ayrı bir muamma" diye cevap verdi; "her dosyada sperm ve yumurta için aynı kodlar var, dokuz yıl önce Watson ve Crick genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünü açıklamayı başardılar ama bunun her seferinde ikiz doğumu gerçekleşmesiyle bağlantısını bugünkü genetik bilgimizle bağdaştırmak mümkün değil, kaldı ki aynı sperm ve yumurta kullanılarak üretilmiş embriyolardan bir erkek ve iki çift kadın ikiz doğması için de hiçbir sebep yok."

Şimdi Mengele'yi derdest edip bir geminin ambarında Avrupa'ya götürüp orada adalete teslim etmek için kurduğum plan elimde patladı. Elimde bir cani yerine üç masum ikiz bebek var. Ve bunlar bir gemi ambarında seyahat edemez. Etse de gidecekleri bir yer yok. Kararsız kaldım. Düşünmek için yalnız kalmaya ihtiyacım olduğundan bahçeye çıktım. Saatlerce neler yapabileceğimizi ve yeni hareket planımızı düşündüm.

Sofia okumayı bırakıp Gabriel'e döndü; "Gabriel bu nedir ya? Babam Brezilya'da tuhaf isimli bir köyde Mengele çocukları bulmuş. Tamam anladım. Kendimi defalarca onların yerine de koydum. Onlar için ağladım. Empati yapmıyor da değilim ama benim de doğduğum günde olup bitenleri, annemi, babamın duygularını öğrenme hakkım yok mu?" diye sordu.

Gabriel o kadar bitkin ama bir o kadar da şefkat yüklü baktı ki Sofia dayanamayıp; "Sen çok mu sarsıldın sevgilim. Hadi yukarı çıkalım, biraz

hava alalım. Başka bir gün devam ederiz. Zaten bir şey çıkacağı da yok. Belli ki doğumum babam için pek bir şey ifade etmiyormuş" dedi.

Gabriel daha çok sarsıldı. Panik hâlini gizlemeye çalışarak; "Daha neler. Buraya kadar geldik, bitirelim öyle çıkarız" diye cevap verdi.

Sofia ısrar etti: "Ya biz üç dört saattir burada okuduklarımızdan içimiz dışımıza çıktı. Hiçbir yere vardığımız yok. Ne zaman biteceği belli de değil. Belki beş saat daha aramamız gerekecek."

Gabriel bir an her şeyi arkada bırakıp; "Tamam, hadi çıkalım" demeyi düşündü ama R.G.'ye mahcup olmayı göze alamazdı. İris meselesinden ötürü 137'ye karşı zaten mahcuptu. Şimdi ona tekrar güvenilmiş ve yeni bir görev verilmişken bir tavşan gibi kaçmak yakışık almazdı.

Kararlı bir sesle; "Yok, yok. Bu bölümü bitirelim o zaman bir daha bakarız. Oku lütfen" dedi.

Sofia; "Tamam ama sonra bırakıyoruz. Az önce yine midem bulanmaya başladı. Biraz uzanmam gerekiyor" dedikten sonra ekrana doğru döndü:

Bebekleri yanımızda götürmemiz imkânsız olduğundan onları Brezilya'da 137'nin bağlantıda olduğu bazı ailelere evlatlık vermeye karar verdim. Bunun için gerekli talimatları da tamamladım. Yaşadıkları müddetçe 137 tarafından bakılacak ve korunacaklar. Laboratuvardaki eşyaların tamamı listelendi ve kutulandı. Yarın hepsini göndereceğim.

Druidler ayrılmak için izin istediler. Bu acele niye diye düşünmeden edemedim. Rehberlerimizden birini onlara tahsis etmeyi teklif ettim ama istemediler. Az önce de kendi başlarına dönüşe geçmek üzere ayrıldılar. Bunlar hastalık derecesinde ketum tipler. Çok az bir iş için çok uzun bir yol kat ettiler. Onlara borçlanmış olduğum gerçeği de ayrı bir kaygı konusu. Birine borçlu kalmak en çok rahatsız olduğum konulardan biri. İnsanı yapmak istemeyeceği şeyleri yapmak zorunda bırakabiliyor. Aralarında orta yaşlı olan veda etmeye geldiğinde –tabii buna veda denebilirse– ihtiyaç hâlinde beni nerede bulabileceğini sordu. Bu bana tahsilat için nereye gelelim diye sormanın başka bir yolu olarak gözüktü. Neyse. Sonuçta biz ricada bulunduk onlar da icabet ettiler. Altında kalacak hâlimiz yok.

Bebekleri ortalıkta dolaştıramayacağımız için bir iki gün daha buradayız. Onları yeni aileleriyle buluşturur buluşturmaz biz de

ayrılacağız. Yorgunluktan ellerim titremeye başladı. Artık uyumak zorundayım. Bu yaşta haftalarca sokakta mücadele etmek eskisi kadar kolay değil. Yaşlanıyoruz biz de işte.

Evde yatacak yer olmadığından yatakhaneye geçtim. Nöbetçiler hariç herkes bir yatağa kıvrılmıştı. Ben de benim için özellikle boş bırakıldığını düşündüğüm beşiklerin hemen yanındaki tek yatağa uzandım. Uyumaya vakit bulamadan Doktor Hanım bebekleri kontrol etmek için uğradı. Büyük bir hassasiyetle mesleğini ifa etmesini izledim. 137'nin en kıymetlileri bu kendini ona adamış gençler. İşini bitirdiğinde bana selam verip çıkmaya yeltendi ama ani bir kararla durup; "Biliyor musunuz, bugün ekip lideriyle de konuştuk, bu bebeklerini bırakıp giden anneler meselesi ikimizin de aklına takılmıştı, ben bunun üzerine epey düşündüm ve bu gidenlerin gerçek anneler olamayacağına kanaat getirdim" diye konuştu. Meraklanıp yatakta doğruldum. Neden öyle dediğini sorduğumda; "Bence o kadınlar rahimlerini kiralamışlar" dedi. Çok şaşırdım. Şaşırdığımı görünce de "Bu peşine düştüğümüz yaratık yirmi beş senedir bu işlerle uğraşıyor ve hiçbir vicdan sahibi insanın yapamayacağı kadar özgür davranma imkânı buldu, neler bildiğini, neler keşfettiğini tahmin bile edemeyiz. Bu Mengele bir şekilde yumurta ile spermi vücut dışında dölleyebilecek ve her seferinde ikiz doğumunu mümkün kılacak bir teknoloji geliştirebilmişse bile plasenta nedeniyle çocukları rahim dışında besleyip büyütemez, bu nedenle Güney Amerika'nın gözlerden ırak bu bölgesinde rahimler kiralamış olma ihtimalini değerlendirmek akıllıca olur" diye konuştu.

Bu düşünceyi çok beğendim. Hem ortada olmayan anneler meselesini açıklıyor hem de bebeklerin neden burada terk edildiklerini. Eğer o iblisin elinde istediği kadar ikiz yaratabilme kapasitesi var ise kaçarken ayağına bağ olacak bakıma muhtaç altı bebeği burada ölüme terk etmesi onun karakterinde biri için çok normal.

Doktor Hanım iyi istirahatler dileyerek çıkarken aklıma geldi; "On günlük bebekler görebilir mi?" diye sordum. Gülümsedi; "Henüz görmeleri mümkün değil, göz dünyaya en geç uyum sağlayan organlardandır" diye cevap verdi. O çıkar çıkmaz ben de sızmışım.

Gecenin gündüze kavuşmasına çok az zaman kala, büyük rüya dediklerimden biri olduğuna bir an bile şüphe etmediğim dehşetli bir düşe mazhar oldum.

Yağmurlu ve dolunayın aydınlattığı alacakaranlık bir dağın tepesinde yamyassı bir alandayım. Uzaktan bir tören yapıldığını seçiyorum. Törene doğru yaklaştıkça sağlı sollu boyumu aşan kadim Mısır heykellerinin arasından geçtim. Tören alanının hemen dışında tanıdığıma emin olduğum ama sadece sırtını görebildiğim için kim olduğunu çıkaramadığım biri bekliyor. Neredeyse şeffaf ince kumaştan, bembeyaz bir entarinin içinde bir adam bu. Yanına gitmek istedim ama tuhaf bir varlık önümde dikilerek beni durdurdu. Sadece izlemene izin veriyoruz gibi bir şeyler söylediğini zannettim ama ne dediğini tam olarak da anlamadım. Rüyadan çok aktif imgelem içinde gibiyim. Bu nedenle son derece temkinli olmam gerektiğini anladım. Uzaktan olup biteni izlemeye başladım. Birdenbire nereden çıktığı belli olmayan Mısır'da ölümle bağlantılı olan çakal başlı Tanrı Anubis belirdi. Sol elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Sonsuz hayatı simgeleyen Ankh hacı bu. Beyaz giyen adamı bileğinden yakaladığı gibi bir nevi sürükleyerek alanın ortasına kadar götürüp ortada tek başına bıraktı. Adamın vücut dilinden yaşadıklarından son derece rahatsız olduğu hemen belli oluyor. Üstelik beni de iten, tuhaf bir kibir akıyor üzerinden. Şimdi durduğu yerin sağındaki balkonu andıran yüksek bir çıkıntıda ne olduklarını tanımlayamadığım kırk iki izleyici belirdi. "Yoksa bir çeşit jüri mi bunlar?" diye düşündüm; "yoksa yargıç mı?" Adam öylece beklerken Anubis ahşap bir dayanağı olan iki kolu altından insan boyunda bir eczane terazisiyle geri geldi. Teraziyi kurduktan sonra tam dengede durması için gerekli ayarlamaları bizzat yaptı. Bu arada "Ölülerin Yiyicisi" timsah başlı Tanrı Ammit'in salına salına terazinin yanına doğru yürüdüğünü fark ettim. Ağzından salyalar akıyor. Terazinin yanına geldiğinde beyazlı adama pis pis baktığını gördüm. Titredim. O esnada büyük bir gürültü koptu. Gökten dağın üzerine doğru inmekte olan bir ibis kuşu gördüm. Bulunduğumuz yere konmadan önce Tanrı Thoth'a dönüştü. Yunanlıların ona Hermes dediklerini hatırladım. Elinde kalın bir defter ve kalem tutuyor. Birazdan yaşanacakları kaydetmek için geldiğini anladım. Adam hâlâ şaşkın ve öfkeli. Elini kolunu sallayarak bir şeyler anlatmaya çalışıyor ama hareketleri ani bir olayla kesildi. Dağın içinden önce bir gayzer fışkırması ardından şahin başlı Horus belirdi. O da aynı Anubis gibi sol elinde bir Ankh hacı tutuyor. Arkasından dev bir lotus çiçeğinin onu takip ettiğini fark ettim. İçinde bir silüet seçtim ama ne olduğunu anlayamadım. Horus söz alarak; "Babam Osiris

adına yargı günü gelmiştir, yargılama başlasın" diye talimat verdi. Anubis hemen terazinin sol kefesinin içine bir kuş tüyü koyup, ardından son derece hızlı hareketlerle adamın yüreğini çıkarıp terazinin diğer kefesine bıraktı. Terazinin yüreği taşıyan tarafı o kadar hızla yere çarptı ki kalbin kefeden yere düştüğünü gördüm. Ammit bir şimşek hızıyla yüreği ağzına alıp yuttu. Salyalarını saça saça yalandığını gördüm. Thoth başını ciddi bir ifadeyle sallarken elindeki deftere notlar almaya başladı. Bu esnada Horus'un adamı işaret ederek hiddetle "sen" diye bağırdığını duydum. Beyazlar içindeki adam panikle kaçmaya çalışsa da görülmeyen eller tarafından tutulduğunu anladım. Horus bu sefer Osiris'in yargısı diye bağırınca arkasında duran lotus çiçeği yavaşça süzülerek hâlâ kaçmaya beyhude çabalayan adamın önüne gelip durdu. Çiçeğin içinden etrafı bir haren ile sarılmış genç bir kadın belirdi. Onu dikkatle incelemeye başladım. Başta kim olduğunu anlamasam da kısa bir süre içinde onun daha birkaç saat önce gördüğüm vizyonda kütüphanenin kitaplarını tek tek raflara dizen kız çocuğu olduğunu anladım. Ürperdim. İbis kuşu kafasını bu kadına doğru çevirdikten sonra elinde tuttuğu kalemle onu işaret eden Thoth, gök gürlemesini andıran sesiyle "Işık Bakiresi" diye bağırınca hazirun bir ağızdan yüksek sesle "Işık Bakiresi, Işık Bakiresi, Işık Bakiresi" diye tekrarlamaya başladı.

Neler olduğunu anlamaya çalışırken rüya gördüğümün bilincinde olduğumu fark ettim. Maruz kaldığımın rüyadan öte bir hâl olduğunu anladım. Daha önce defalarca buna benzer durumlarla karşılaşmış olmanın verdiği tecrübeyle hemen beyazlı adamın kimliğini bilmeye niyetlendim. Aynı anda adam dönüp bana baktı. Gözlerimi ona çevirdim ve Mengele'nin irinli bakışlarıyla karşı karşıya kaldım.

O anda dehşet içinde yatağımdan sıçrayarak uyandım.

Sofia, Gabriel'e dönüp heyecanla; "Vay canına be!" diye bağırdı: "Benimkilerden bile dehşetli bir rüyaymış. Vay yay vay! Bak tüylerim diken diken oldu. Babam anlamını da kesin çözmüştür şimdi."

Gabriel derin bir iç çektikten sonra; "Çözmüştür. Bak Güncenin bitmesine bir sayfa kalmış. Oku da biz de öğrenelim" diye konuştu.

Yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına alıp rüyanın ne anlatmaya çalıştığını düşünmeye başladım. İçimden bir ses; "Ya şimdi çözeceksin ya da bir ömür aramak zorunda kalacaksın" diye fısıldadı. Gördüklerimin bir yargılama seansı olduğu kesindi. Anubis ölüm ve

mumyalamayla, dolayısıyla ölümden sonrası ile de ilişkili bir tanrı. O burada mahkeme kâtibi gibi davranıyor. Thoth ya da Hermes kararı yazacak olan mahkeme kalemi gibi. İyi de yargıç nerede? Osiris olması gerekirken o ortada yok. Onun yerine oğlu gelip babası adına yargılama başlatıyor. Peki, lotus çiçeğinin içindeki kız yargıcın vekilharcı gibi durmuyor mu? Bence öyle anlaşılıyor. Bunu da lotusun Horus'un arkasındayken gelip Mengele'nin karşısına geçmesinden anlıyorum. Osiris yeniden doğuşun ve ölümden sonraki hayatın sembolü, lotus çiçeği ise yaratılış ve yeniden doğuşun sembolü. Ee? Temsil etme açısından neredeyse eşit olduklarına göre lotus çiçeğinin içinden çıkan genç bir kadın neden Osiris'e vekâlet ediyor? Bu önemli olmalı. Mengele'ye gelince elbette ki bu bir temsil edilme biçimi. İlk aklıma gelen de kötülüğü temsil ediyor olması. Daha iyi bir sembol de seçilemezdi. Peki, kötülüğü neden Osiris değil de lotus çiçeğinde gizlenmiş genç kadın yargılıyor? Bir süre düşündükten sonra bir Tanrı olan Osiris'in uhrevi, fiziki dünyada yaşayan lotus çiçeğinin ise dünyevi tarafı temsil ettiğini anlıyorum.

"Kötülüğü fiziki dünyada yargılamak da ne demek?" sorusu bütün benliğimi sarıyor. Kötülük de iyilik gibi uhrevi plana ait değerler. Bunları bir insan nasıl yargılayabilir? Sonra aklıma vekâlet meselesi geliyor. İçimden taşan, tanrılar neden bir insana vekâlet verir sorusu cevapsız kalıyor. Rüyanın içeriğini tekrar tekrar aklımdan geçirince bütün tanrıların Işık Bakiresi diye bağırdıklarına takılıyorum. "Bu çok önemli olmalı" diye düşünüyorum. Işık Bakiresi neydi diye biraz hafızamı zorluyorum. Nedense Achamōth ve benzeri gnostik fikirler başımın üstünde uçuşup duruyor. Ama tıkandım. Zaten bazen analiz tıkanır, bu doğaldır. Onda kalıp demlenmesi için biraz zaman tanımak gerekir.

Böyle bir rüyadan sonra tekrar uyumak mümkün olmadığından analiz etmeye biraz ara verip yıllardır boğuştuğum kötülük sorunsalı üzerine uzun zamandır yazmak istediklerimi yazmaya karar veriyorum.

Son on beş yılda şahit olduklarım tanrının sadece sevilmesi değil aynı zamanda korkulması gereken bir varlık olduğuna dair inancım perçinlendi. Sadece iyilikle dolu bir Tanrı'nın, Auschwitz'e izin vermeyeceği açıktır. Bu nedenle onun bir yansıması olarak, aynı onun gibi, iyilikle dolu olduğumuz kadar kötülükle de doluyuz. Uzun süredir

bu konuda bağlantıları kurmak için çalışıyorum. Yani Tanrı'nın dördüncü yanı: onun kötülük yaratan tarafı. Bunun dört ve dörtlülükle bir ilgisi olduğundan hemen hemen eminim. Oysa Hıristiyanlığın önerdiği Baba, Oğul ve Kutsal Ruh yani teslis ya da trinite sadece üçbirliktir ve bu nedenle bir tarafı eksiktir. Bu dördüncü olan yani eksik kalanın, Tanrının dişil yanı olduğundan da hemen hemen eminim. Bu düşüncemin de dayanağı kadından tamamen steril hâle getirilmiş Orta Çağ Hıristiyanlığında aniden ortaya çıkan Meryem Ana tapınımı ya da mitidir. Psikolojik süreçler sürekli bir denge hâlinde kalmak için her fazla ileri gitmiş durum için ruhta karşıt bir tepki oluştururlar. İşte bu mit o hedefe ulaşmak için ortaya çıkmıştır. Tanrı kendini ancak insan ile inkişaf ettirebiliyor. Tanrı ancak insanın varlığı ile kendi karanlığına bir ışık tutabiliyor. Bizim ona olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var. Hatta ve hatta insan olarak var olmamızın tek nedeni bu ihtiyaç bile olabilir. Yoksa milyonlarca yıl bilinç geliştirmemiş hayvanlar seviyesinde kalabilirdik. Bilinç kazandığımızdan bu yana tanrının da insanla birlikte ruhsal olarak geliştiğine dair kesin emareler görüyorum. Sadece bakmasını bilen gözlerin görebileceği emareler. Gnostiklerin bu konuda çok daha doğru sezgileri olduğuna şüphe yok. Onlar Sofia adını verdikleri dişil prensibin İsa'nın syzygy olarak adlandırdıkları dişil ikizi veya Mesih'in Gelini olduğuna inanıyorlardı. Bu da kötülük sorunsalı paradoksunun ancak insanın katkısıyla giderilebileceğine dair tespitimi anlamlı kılıyor. Bu da bize yani insanlara yeni sorumluluklar yüklemektedir. Artık küçüklük, zayıflık ve hiçlik iddiasının arkasına saklanamayız. Bu sorumluluktan, bu ödevden, bu görevden sıyrılamayız. Artık atom bombasına sahip bir tür olarak yani tanrısal bir gücümüz olduğuna göre kör ve bilinçsiz kalamayız. Kendimizi anlamak ve ilahi olanın bilgisine ulaşmak için fizik olduğu kadar metafizik süreçlerle ilgili olarak da bir şeyler bilmek zorundayız. Tanrının, doğanın ve insanın bilgisine başka türlü varamayız ve Auschwitzlerin tekrarlanması kaçınılmaz olur.

Bunları düşündüğüm anda derin bir sarsıntıyla titremeye başladım. Rüyamın analizine geri dönmüştüm ve bu sefer elimde bir sezgi hediyesi vardı. Rüyada aynı baba, oğul ve kutsal ruh üçbirliğinde olduğu gibi üç tane büyük tanrı vardı. Anubis, Thoth ve Horus. Osiris eksikti. Onun yerine dişil prensip olarak lotus çiçeğindeki genç kadın

vekâlet ediyordu. Aslında yargılama saf eril olduğu için natamam kalan denge bu dişil prensiple tamamlanıyordu. Ve bu dişil prensip dünyevi bir lotus çiçeğiyle temsil edilen bir kadındı. Kadim Mısır'da yaratım ve yeniden doğuşu simgeleyen bir çiçek olarak lotus rüyada tanrılar ile insan arasında yeni bir anlayışın, yeni bir metanoianın[99] *habercisiydi.*

"Asıl soru neydi? Tanrılar neden bir insana vekâlet verir?" Yeni bir sezgi hediyesi umuduyla kendime bunu sürekli olarak sormaya başladım. Cevap için fazla beklemem gerekmedi çünkü aklıma Carl Jung'un Eyüb'e Cevap *kitabı geldi. Beş ya da altı sene kadar önce okuduğum bu kitapta benim düşüncelerime son derece yakın duran saptamalar vardı. Aynı benim gibi Jung da* İncil*'de anlatılan "Tanrı'nın oğlu İsa'yı insanlığın günahlarının affolunması için çarmıhta acı çekmeye ve ölmeye gönderdiği" savının yanlış olduğunu düşünüyordu. Kitabında açık olarak şunu yazmıştı: Tanrı şeytanla bahse tutuşması nedeniyle iyi bir insan olan Eyüb'e bilerek ve isteyerek kötülük yapmıştı ve bunu fark ettiğinde, kendi günahlarına tövbe etmek amacıyla kurban edilmek üzere oğlu İsa'yı insanlığa göndermişti. Evet, bu kitap kör inançlılar için saf zehirdi ama bizim gibi açık beyinler için yepyeni bir umuttu. Çünkü Jung gibi ben de bunun Tanrı'nın devam eden psikolojik gelişiminin bir işareti olarak algılamıştım. Bilinçdışı'nın veya bir arketipin bir insanı tamamen ele geçirmesi ve onun kaderini en küçük ayrıntısına kadar belirlemesi psikolojik olarak son derece mümkündür diye düşünüyorum. Bunu kendi hayatımda da deneyimledim. Aynı zamanda arketipi temsil eden psişik olmayan paralel fenomenler de her zaman fiziki dünyamızda ortaya çıkabilir. Bunu da özellikle savaş sırasında yaşadığım kendi deneyimlerimden biliyorum. Arketip sadece öyle görünmekle kalmıyor, öyle de oluyor. Arketip kendisini yalnızca ruhsal olarak bireyde değil, aynı zamanda nesnel olarak bireyin dışında da gerçekleştiriyor. Şu anda, Brezilya'nın kaybolmuş bir köyünde, o fenomenlerin birine maruz kaldığımdan yüzde yüz eminim. Sadece nedenini bilemiyorum. Şimdilik...*

Tekrar kendime soruyorum: "Asıl soru neydi? Tanrılar neden bir insana vekâlet verir?"

---

99 Metanoia (Yun.): Düşünce değişimi veya zihinsel dönüşüm. Bkz. "Meraklısı için Notlar" bölümü, "Metanoia" maddesi.

Birden aydınlanıyorum. Ya tanrılar da Auschwitz'de yaşananlara artık duyarsız kalamayacak hâle geldilerse? Ya onlar da biz insanlara rağmen ama biz insanlarla birlikte nihayet buna müdahale etmek zorunda hissetmeye başladılarsa? Ya onların da psikolojik gelişimi bizimkiyle örtüşecek biçimde yeni bir uyum sağlamak için her iki tarafın da müdahalesine artık cevaz verecek noktaya gelmişse? O zaman, aynı dişil prensibin eksikliğini gidermek için ruhta başlatılan ve Orta Çağ'da Meryem Ana mitiyle somutlaşan karşı tepkiye benzer yeni bir girişim başlayacak demektir. Bu durumda Gnostiklerin syzygy *olarak tabir ettikleri eksik kalan dördüncü fonksiyonu bu dünyada hayata geçirecek bir kadından bahsediyoruz demektir. İşte tanrılar ancak bu durumda bir insana vekâlet verirler.*

Aynı anda Işık Bakiresi'nin gizemi de çözülmek üzereydi. Birden Gnostik gelenekte bilgeliği temsil eden Sofia adını verdikleri dişil bir prensip olduğu ve Hermes Trismegistus'tan esinlenen bir düşünce okuluna göre onun öte dünyada yargıç rolünü üstleneceğini hatırladım. Rüyanın mesajını çözdüğümü anladığımda istemsizce yerimden fırladım ve kendime peki bu kadın kim ve benimle ne ilgisi olabilir, diye sordum.

Son cümleyi okuduktan sonra Sofia da kısmen aydınlandı. Elini Gabriel'e doğru götürüp koluna bir kartal pençesiyle yapıştı. Titrek ve tedirgin bir sesle; "Gabriel" diyebildi.

Gabriel son derece şefkatli bir sesle; "Sadece bir paragraf kaldı bir tanem. Bitir lütfen, ben senin için buradayım" diye cevap verdi. Sofia, tedirgin bakışlarını monitöre çevirdi:

Tam o esnada çok ama çok hafif bir ıhlama sesi işittim. Gürültü yaptığım için bebekleri uyandırdığımı düşündüm. Onları kontrol etmeye gittiğimde hepsinin uyumakta olduğunu gördüm. Yerime oturmak üzereyken bana en yakın duran beşiğin içindeki bebek, tıpkı daha önce yaptığı gibi gözlerini açıp dümdüz bana baktı. Ürpermedim, zangır zangır titredim. Bir arketipin numeni o kadar bariz bir yoğunlukla üzerime geldi ki ayakta durmakta bile zorlandım. Bebeğe yaklaştım ve onu yavaşça kucağıma aldım. Bir süre birbirimize baktık. Sonra onu yerine geri koymak istedim ama o anda minicik parmaklarıyla serçe parmağımı tuttu. Bir an bırakıp bırakmamak arasında kararsız kaldım ama sonra uyuması gerekir düşüncesiyle yerine yatırmaya yeltendim ama başaramadım. Ne yaparsam yapayım

parmağımı tutmaktan vazgeçmedi. Elimi çekmeye çalıştığımda arketipin numeni bu sefer bir bulut hâlinde etrafımı sardı. Nefesimin kesildiğini hissettim. Bir deneyim neyse ya da neye benziyorsa öyle alınmalıdır. Ben o an kararımı verdim. Aklıma silsileler hâlinde düşmeye başlayan onlarca negatif düşünceden sıyrılıp az ötede yatmakta olan ekip liderine usulca seslendim. Yanıma geldiğinde büyük bir ruh huzuruyla; "Bu bebek benimle gelecek. Adını Sofia koydum. 8 Ağustos'ta doğdu. Kızım olarak kaydedilmesini istiyorum. Gerekli işlemlerin yapılması için 137'nin merkez ofisini bilgilendirelim. Minik Sofia'yı köşke sorunsuz bir şekilde ulaştırmak için ne lazımsa yapalım" diye talimat verdim.

Sofia, izansız kötülüğün fiziki dünyamızda vücut bulmuş hâli Mengele'nin eliyle yaratılmış bir kadın olarak, bu kötülüğe karşı gelebilecek tanrıların da onayını almış bir karşıt çiftidir artık. O on binlerce yıl sonra tanrılarla insanların uzlaşabildikleri yeni bir insanlık projesinin ortak bir aracıdır. Onu bu göreve uygun bir donanıma getirmek için kalan hayatımı ona adamaya karar verdim.

Sofia, son derece sakin bir tavırla ekranın kapatma düğmesine basıp ayağa kalktı.

Gabriel şefkat yüklü bir sesle; "Sofiacığım, iyi misin?" diye sordu.

Gabriel epey bir itiraz, büyük hayal kırıklıkları ve bir miktar gözyaşı beklediği için ağzını açık bırakacak bir cevap duymayı hiç beklemiyordu ama öyle oldu.

Sofia son derece duygulu bir sesle; "Bunu babamın biyolojik babam olmadığını öğrendiğim için soruyorsan son derece iyiyim. O benim babamdı ve her zaman öyle kalacak. Onunla yaşadıklarım, benimle geçirdiği zaman, bana olan sevgisi ve emeği gerçekti ve bunu elimden kimse alamaz. Kaldı ki şimdi öğrendiklerim beni Brezilya'nın bir köyünde bulduğunu ve orada bırakmak yerine yanına alıp beni yetiştirdiğini söylüyor. Bu nedenle ona olan katıksız sevgimin yanında ayrıca büyük bir minnet duyuyorum" diye cevap verdi.

Gabriel şaşkınlığı atlatamadığı için aval aval bakarken Sofia çıkışa doğru yöneldi. Tedirginliği aşikâr bir sesle; "Dünyanın ilk ikiz tüp bebeği olduğum konusuna ve diğerlerine gelince, hazmetmek için zaman ve desteğe ihtiyacım olacağına eminim" diye konuştu.

"Psişe, yaşayan varlıktan farklı bir şey değildir. O, yaşayan varlığın psişik yönüdür. Hatta maddenin psişik yönüdür. O, bir niteliktir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Talihsiz Bir Karşılaşma

Doğrusunu isterseniz 6'nın keyfi yerindeydi, yani daha önce bulunduğu şartları dikkate alırsak yerindeydi demek daha doğru olur. Hatırlarsanız halüsinasyonlar gördüğünü düşündüğü gece onu orta avluda bir çalının içinde baygın bırakmıştık. Şimdi, Muhteşem Julius'un mutfağının hortlak misafiri olduğunu söylersek hata yapmış olmayız. O gece Sofia, yanından geçip gittikten sonra kısa bir süre daha baygın yatmıştı. Bir süre sonra gecenin yardakçısı serinliğin de yardımıyla kendine gelmiş, o anda bir şeyler yapmazsa öleceğini anlamıştı. Bayılmadan önce gördüklerine de uhrevi bir anlam yüklemekte gecikmemişti. Yeterince hayatta kalmayı başarabilirse Kali'nin onu kurtarmak için mutlaka geleceğine inanmaya başlamıştı! Bu dopingle sürüne sürüne de olsa mutfağa kadar gitmek için son bir çaba harcamaya karar verince tek yapması gereken şey köpekli nöbetçilerle vızır vızır vızıldayan dronlardan birine yakalanmayacağı zamanı seçmekti. Bunu düşündüğünde dron vızıltılarını pek işitmediğini fark etti. Tabii bunun Anokhi ile bir ilişkisi olduğunu bilemezdi. Bilseydi çok ironik hadiselerin nasıl olup da sürekli kendisini bulduğu konusunda açıklamalar yapabilmek için epey bir kafa patlatması gerekecekti. O

anda her şeyi boş verip çalıdan çıkarak bir semender misali sürünerek mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Şansı da yaver gitti. Az sonra usulca açtığı buzdolabının önünde duruyordu. Hızla ceplerini doldurabileceği kadar meyveyle doldurup mutfağın depo tarafındaki en kuytu köşesine sindi. Karnı doyduğunda aklı da çalışmaya başladı. İris'in kapısının önündeki olay yeri bantları söküldüğüne göre bir daha oraya dönemeyeceğini biliyordu. Orası illaki birine tahsis edilecekti. Nereye saklanabileceğini düşünmeye başladığında ise gözü, saklandığı köşenin hemen üzerinde bulunan epey yüksek bir rafa takıldı. Taş duvara monte edilmiş ahşap bir merdivenle oraya çıkıldığını fark etmesiyle tepeye varması için beş saniye gerekecekti. Şansına burası bir raf değil küçük bir batar kattı. Mutfakta çok az kullanılan bazı eşyalarla yedek parçaların burada saklandığını hemen anlamıştı. Kısmet işte, 6 hayatta kalmak için yakalanmayı göze alarak gelmek zorunda olduğu mutfağın içinde kendine bir sığınak bulmuştu. Hem de buzdolabına iki metre ötede bir sığınak. Geçen günler boyunca geceleri beslendi, gündüzleri uyudu. Kimsenin yukarı çıktığı yoktu. Olsa bile batarın en arkasında bulunan büyük kutuların arasına saklanabilecekti. Zaten cebinde getirdiği şişeyle mektubu da bu kutuların arkasına saklamıştı. Bir gece İris'in talimatını yerine getirmek için mutfağın arkasındaki su deposuna gitti. Amacı su arıtma cihazını bulmaktı ama kapısı kilitli olunca amacına ulaşamadı. Böylece beklemekten başka yapabileceği bir şey kalmadı. O da dinlene dinlene güçlerini geri topladı ve hareketsizlikten olsa gerek hafiften kilo bile aldı. Her gün umutla Kali'nin gelmesini bekledi. Gördüğü halüsinasyonun başka bir anlamı olabilir miydi? Tabii ki olmazdı. Sadece sabretmesi gerekiyordu. Karanlık bastırmıştı. Az sonra insanlar uyku lordunun hükümranlık alanına geçeceklerdi. Karnı da acıkmaya başlamıştı zaten. Dün gelen erzak içinde bol miktarda muz görmüştü. Birazdan el etek çekilince aşağıya inip kendine ufak bir muz ziyafeti çekecek ve Kali'nin onu kurtarabilmesi için bir gün daha kazanacaktı.

R.G. kapalı devre kamera sisteminden Sofia'nın Gabriel ile el ele Kutsal Hafıza Kütüphanesi'nin asansörüne bindiğini gördükten sonra Sukbaator'un kontrol odasından ayrılıp Frer Marius'ün odasına doğru yürümeye başladı. Sofia'nın tepkisinden, daha iyi ifade etmek gerekirse öğrendiklerini tepkisiz bir sükûnetle karşılamasından çok etkilenmişti.

“Bu çocuk zannettiğimiz çocuk değil. Büyük Sır Üstadı’ndan yıllarca el aldığını unutup duruyoruz” diye düşündü. Marius’ün kapısına gelmişti. Hafifçe tıkladı. İçeriden: “Gel R.G. Kardeş gel. Merak içinde seni bekliyordum” diye konuşan Marius’ün sesi işitildi. Jean da yanındaydı. Onun daha da meraklı olduğunu söylememize gerek yoktu.

R.G. girer girmez; “Her şey yolunda Büyük Sır Üstadım. Sofia beni dehşete düşürecek kadar soğukkanlı davrandı. Hemen hiç tepki vermedi ve sanki asansöre binerlerken vücut lisanı bile değişmiş gibi hissettim ama yanılmış olabilirim” diye açıklamalarda bulundu.

Jean merakla; “Sen bu konularda yanılmazsın R.G. Kardeş. Nasıl değişmiş?” diye sordu.

Marius tereddütlü bir sesle; “Hemen tepki vermemiş olması, içinde bir şeylerin kaynamadığını göstermez” dedi.

R.G. çok kısa süre düşündü, ardından; “Olabilir ama onunla resmî olarak tanıştığımızdan bu yana 137 içinde alacağı görevler ve yeni Büyük Sır Üstadımız olarak yetiştirilmesi konusunda hep bir mesafe koyduğunu, sürekli bir tereddüt yaşadığını hepimiz biliyoruz. Sanki bu tereddütlerini geride bırakmış gibiydi. Duruşu, yürüyüşü, tavırları, nasıl desem bilemedim, aynı rahmetli babasının aslanvari duruşunu andıran bir hâli vardı. Ya da bana öyle geldi” diye cevap verdi.

Marius neşeyle; “Çok güzel haberler bunlar R.G. Kardeş. Daha da iyi olacağına artık eminim. Sofia’nın seçilmiş biri olduğunu onu ilk tanıdığımdan beri biliyordum. Daha yeni yeni yürümeye başladığı günlerdi. Çocukluğunda kitapları üst üste dizip kaleler inşa eder sonra o kalelerin içini hayal gücüyle bir güzel doldururdu. Şimdi bu hislerimin gerçeklerle örtüşüyor olduğunu görmek ve rahmetli Büyük Sır Üstadı’nın öngörülerinde bir kez daha yanılmamış olduğunu anlamak büyük bir rahatlama getiriyor” dedi.

O esnada kapı çalındı. Marius; “Gelin” diye seslendi.

Gelen Sukbaator idi. Başıyla herkese selam verdikten sonra sakin bir sesle; “İris’in posta güvercinin ayağına bağlı pusulaların içeriğiyle ilgili yeni bir gelişme oldu efendim. Onu bilgilendirmek için izin istiyorum” dedi.

Marius; “İris’e bir şey yollayacaklarını öğrenmiştiniz ama detayı bilemiyorduk. Çözdünüz mü yoksa? Hemen anlat” diye cevap verdi.

Sukbaator; "Hayır efendim, o değil. Hatırlarsanız başka bir konu daha olduğuna emin olduğumuzu ama detayına hâkim olmadığımızı bilgilendirmiştim. O konuda bir gelişme kaydettik. Mir Kemal Kâmil Kardeşin gönderdiği bilgiye göre pusulada İris'e daha önce ona bildirilmiş olan değişim planını her an uygulamaya koyacak şekilde hazır beklemesi talimatı veriliyor" diye cevap verdi.

Jean hemen atıldı: "Değişim mi? O ne ki? Dar gelen elbiseyi değiştirmek gibi bir şey mi?"

Marius gülümserken; "Âlem adamsın Jean. Nasıl bilsinler ki?" diyerek müdahale etti.

Jean sırıttı; "Zaten bulunduğu delikte değişim falan yapamaz. Üstündekilerle idare eder artık" diye bir şeyler geveledi.

Sukbaator izin isteyerek çıkınca R.G. de saygılı bir sesle; "Sizi dinlenmeniz için bırakayım efendim. Saat gece yarısına yaklaşıyor" dedi.

Marius elini kaldırıp; "Yok, yok. Yorgun değilim R.G. Kardeş. Zaten bu hırgür hayat içinde insan olmayı unuttuk. Bir satranç partisine ne dersiniz? Yapacak bir işiniz yoksa?" diye sordu.

R.G. şaşırdı. Bir gözüyle Jean'a bakarken: "Onur duyarım Büyük Sır Üstadım" diye cevap verdi.

R.G.'nin bakışlarını kaçırmayan Marius kinaye yüklü bir sesle: "Bu âlem adam Jean Kardeş ile oynamaktan sıkıldım. Beni sürekli olarak yenmesinden de" diye konuştu.

Jean sırıttı ama polemiğe girmedi. Ondan daha ağır bir şey yapıp; "Ben önce size satranç tahtasını getireyim, ardından hepimize birer likör koyarım. Nihayet aylar sonra keyif içinde bir gece geçireceğiz" dedi.

Bundan daha fazla yanılamazdı.

Sofia, odalarının geniş yatağının içinde çırılçıplak Gabriel'in kollarındaydı. Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ni terk ettiklerinden bu yana şarapla yanak yanağa dans ediyorlardı. Odaya getirttikleri nadide iki şişe Montepulciano'nun biri çoktan tükenmiş, ikincisi ise aynı kaderi paylaşma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Doğrusunu isterseniz Sofia pek sokulgandı ama hiç konuşkan değildi. Sürekli düşünüyordu ve

bu eylem ona haz vermekten çok uzaktı. Diğer bir sorun ise kendini sürekli yorgun hissetmesi ve yorulmak bilmeyen mide bulantısıydı.

"Gabriel ben zehirlenmiş falan olabilir miyim?"

"Yok canım. Neden öyle düşündün ki?"

"Sürekli yorgunum ve mide bulantım geçmiyor."

"Zehirlenmiş olsan kusardın. Bence bugün yaşadıklarından sonra bunlar çok doğal yan etkiler. Bir iki güne toparlarsın."

Sofia; "İyi de bu hâlim bir süredir devam ediyor" diye düşündü ama cevap vermedi, çünkü farklı bir arzusu baskın çıkmıştı. Bardağını Gabriel'e doğru uzatıp; "Son bir kadeh daha koy bakalım. Sonra beni sev. Şu anda tek ihtiyacım bu" diye konuştu.

Anokhi normal şartlarda çoktan uyumuş olurdu ama bu sefer nedense uykusu kaçmıştı. Yatağına uzanmış tavanı izlerken kim bilir hangi Orta Çağ şatosundan sökülüp getirilmiş ahşap avizeye odaklanmıştı. Bir süre sonra ahenk içinde sallanmaya başlayan avizeye bakarak uykusunun geleceğini ummuştu ama tersine karnı acıktı. Kısa bir süre daha sabretti ama aklına vazgeçilmez meyvesi muz düşmüştü bir kere. Yataktan fırladı. Yıkandığı zamanlar hariç olmak üzere üzerinden hiç çıkarmadığı Efendi Djü-dschi'nin hediyesi tuniğin cebine elini atıp söz verdiği gibi panik düğmesinin yerinde olup olmadığını kontrol edip odadan çıktı. Gölgesi onun çıktığını görür görmez kulaklığına basarak; "Biricik odasından çıktı. Tekrar ediyorum; Biricik odasından çıktı" diyerek adanın güvenlik merkezini bilgilendirdi. Anokhi onu hemen fark etti ama artık yedi metreden fazla yaklaşmadığını bildiğinden önemsemedi. Doğrudan mutfağın yolunu tuttu. Çok kısa bir süre sonra aşerdiği muzlarına kavuşacağını düşündü.

Bundan daha fazla yanılamazdı.

Bir süredir yaşamakta olduğu yarasa hayatına artık uyum sağlamış olan 6, mahmur gözlerini aralarken hafifçe gerindi. Epey bir süre uyumuştu. Şimdi ise karnı iyice acıkmıştı. Vakit gece yarısını geçmişti. Etrafı dikkatle dinledi. Adada çıt çıkmıyordu. Yavaşça merdivenden aşağıya doğru inmeye başladı. Son adımını yere basmadan önce durup tekrar dikkatlice etrafı dinledi. Kimsenin olmadığına karar verince de

hızla meyvelerin tutulduğu tel dolaba doğru yöneldi. Çok kısa bir süre sonra kendine bir muz ziyafeti çekeceğinden emindi.

Bundan daha fazla yanılamazdı.

Frer Marius ile R.G. tam bir konsantrasyonla hummalı bir Sicilya Savunması kapışmasına girişmişlerdi. Frer Jean ise onlardan çok daha derine inmiş bir hâlde hangisinin kazanmakta olduğunu kendi içinde tartışıp duruyordu. Bu hâlleriyle dünyevi olandan tamamen soyutlanmış üç yogiyi andırıyorlardı.

Sofia, Gabriel'in kollarında zaman ve mekân duygusunu yitirmiş şekilde kendinden geçmişti. Gabriel'in de durumu ondan farklı değildi. Olamazdı da. Birbirini kana kana içen iki vücut, doğa tapınması ayininin en yoğun noktasında dünyevi olandan tamamen soyutlanmıştı.

Tam bu esnada hepsi birden bulundukları derinliklerden vahşice koparıldılar. Dünyaya dönüşleri o denli şiddetli olmuştu ki bir süre neler olduğunu anlamakta epey bir zorlandılar.

Oysa sadece, Kutsal Hafıza Adası'nın merkezî alarm sisteminin sirenleri acı acı ötmeye başlamıştı.

6, meyvelerin tutulduğu tel dolaba varmasına saniyeler kala büyük bir tedirginlikle sarsıldı. Olduğu yerde donup kaldı. Bir ses duyduğunu zannetmişti. Hafifçe başını kaldırıp ileriye doğru bakınca Anokhi'nin duygusuz bakan gözleriyle karşılaştı. Bırakın kaçmayı, herhangi bir şey düşünecek zamanı dahi olmadı. Anokhi gözlerini ondan ayırmadan öne doğru küçücük bir adım attı. 6 büyük bir güçle itildiğini hissettiği anda meyve dolabına yapıştı kaldı. Nefesinin kesildiğini hissetti. Ne yaptıysa küçük göğsüne oturmuş olan fili oradan kaldıramayınca gözleri karardı.

Anokhi hiçbir duygu ifadesi göstermeden elini cebine atıp panik düğmesini çıkardı. "Tam yedi metrede kusursuz çalışıyor" diye mırıldanarak düğmeye bastı.

Sukbaator'un alarmı işitmesinden saniyeler sonra kulaklığında; "Biriciğe karavelet saldırısı, ana mutfak, tekrar ediyorum, Biriciğe karavelet saldırısı, ana mutfak" sözlerini duydu. Uçarak mutfağa yöneldi. Uçarken de kulaklığına bağlı mikrofona; "Korumalar, kimseyi

odasından çıkarmayın. Gözünüzle görerek herkesin iyi olduğunu bana teyit edin" diye bağırdı.

Mutfağa daldığında ağzı bir karış açık kaldı.

Anokhi mutfağın ortasında ayakta hareketsiz duruyordu. Nedense elinde bir meşaleyi tutar gibi tuttuğu panik butonu seçiliyordu. Anokhi'nin az ötesinde tel dolaba yapışmış bir karavelet vardı. Düzensiz dağılmış kol ve bacaklarına eşlik eden simsiyah tuniği içinde dev bir tarantula örümceğini andırıyordu. Sukbaator, Anokhi'nin korumasını tespit etmek için gözlerini çevirir çevirmez onu mutfağın ikinci giriş kapısından biraz içerde Anokhi'ye ulaşmak için önündeki görünmez duvarı cansiperane aşmaya çabalarken buldu.

Durumu tespit eder etmez Sukbaator bağırdı: "Anokhi Kardeş bizi sal, arkandayız, bizi sal."

O esnada karavelete gözü ilişti. Çocuk morarmaya başlamıştı. Tekrar bağırdı: "Anokhi, çocuk ölecek. Ona canlı ihtiyacımız var. Onu bırak. Ölecek, hemen bırak."

Anokhi sanki başka bir dünyadaymış gibi hiç tepki vermedi. Sukbaator büyük bir öfkeyle kükredi ama bir faydası olmadı. Bir anlığına Anokhi'nin yüzünde anlamlandıramadığı tedirgin edici bir ifade görür gibi oldu ama aklına bir çözüm yolu geldiği için bunu önemsemedi. Çıkarabileceği en yüksek sesle; "Anokhi çocuğu sal, ölecek, Efendi Djü-dschi'nin emri" diye bağırdı.

Karavelet mutfağın ahşap zemininde tok bir ses çıkararak boş bir çuval misali yere düştü.

Sukbaator mikrofonuna; "Doktor, mutfağa, hemen!" diye bağırdıktan sonra yanında duran korumaya işaret edip; "İlk yardım prosedürüne başla. Şimdi!" diye talimat verdi. Beş saniye kadar sonra dev denebilecek boyda bir Moğol korumanın kapıdan koşarak girdiği ve Anokhi'ye doğru yöneldiği görüldü. Sukbaator nefesini tutarak yedi metre kuralının işlememesi için dua etti. Dua bitmeden Anokhi korumasının kucağında güvenli bir odaya doğru artık aşina olduğu seyahatlerden birine çıkmıştı bile.

Sukbaator, Büyük Sır Üstadı'nın odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığında kulaklığından; "Bütün kardeşler iyi ve tam koruma altında efendim" bilgisini aldı. Yavaşça; "Anlaşıldı. Bütün köpekleri serbest bırakın. Adanın her köşesini, her kuyusunu, her

deposunu, açık kapalı her kutusunu, bütün dolaplarını, her taşının her ağacının altını karış karış arayın" diye cevap verdi. Oldum olası heyecanlı bir hayat istemişti. Şu âna kadar şikâyet etmesi için bir neden yoktu.

"Ruh ve madde, bilinç ve Bilinçdışı, aydınlık ve karanlık gibi karşıtlıklar arasında bir birlik gerçekleşecekse bu bir uzlaşmada değil, üçüncü ve yepyeni olan bir şeyde gerçekleşecektir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Thélème Kurucuları

Kali epey bir süredir küçük botanik bahçesinde tek başına oturmuş düşünüyordu. Karar vermek zorunluluğu kısa bir süre sonra artık kaçınılmaz olacaktı ama hiçbir şekilde buna hazır değildi. Eliyle inşa ettiği ve insanlığın tek umudu olduğuna en küçük hücresine kadar inandığı Yumurta ve onun üzerine bina edilmiş kurumlarının tam bir saçmalık olan Gölge Okulu girişimiyle bir arada nasıl yaşayabileceğini aklı almıyordu. Aklı alsa, kalbi almıyordu.

"Beal adına! Bu 137'yi yönetenler bu kadar naif olabilir mi? Gölge Okulu'nun sonuç alabilmesi için kaç nesle ihtiyaç var? O kadar vaktimiz var mı ki? Olacak iş değil. Beklentiye bakar mısın? Bireyler kendi iradeleriyle iyilik-kötülük dengesini kurmayı öğreneceklermiş. Neyle? Gölge Okulu'nda verilecek ruh eğitimiyle. Kişisel çabaya bağlı çok çileli bir yolla yani. Peki bu çabayı göstermek istemeyen, doğuştan tembel ve hedonist insanlara ne yapılacak? Bunlar kötülüğün bütün enstrümanlarını kullanıp kendilerine çıkar sağlarken bundan zarar görüp acı çeken iyi insanlara ne olacak? Bu yöntem on bin yıldır hiçbir işe yaramadı, yine yaramayacak. Peki, o zaman nasıl uzlaşacağız? Bu antagonizmanın çözülebilme şansını nasıl inşa edeceğiz? Kötülük bizle bir olduğuna göre bireyler kötülük yapmamaya mecbur bırakılmadıkça

ilerleme sağlanabilir mi? Çağ Dönümü yakamıza yapışmışken en azından ihtiyacımız olan sürede sağlanamaz. Pederim anayasamızı belirleyip ona son hâlini verirken zaten bunu biliyordu ve çözüm yaratmak için çırpınmıştı. Birinci maddede zikredilen kötülüğün doğanın tabiatı olduğu ve aynı iyilik gibi Tanrı'dan geldiği konusunda 137 ile çelişmiyoruz ama ikinci maddedeki kötülüğün beşerî olarak yok edilemeyeceği konusunda ise tamamen farklı pozisyonlardayız. Sadece iyilik ile dengelenmesinin mümkün olduğu konusunda hemfikir olsak ne olacak? Metodumuz taban tabana zıt. Peki, üçüncü maddeyi Frer Marius ve ekibinin önüne koysak ve insanlığın kadim görevi, kötülüğün karşısına onu aşacak miktarda iyilik koymaktır, desek bize ne cevap verir? Tabii ki öyle diyecektir.

İşte sorun da burada. Onlar kişisel çabalarla bireyin doğru yolu bulabileceğine inanıyor. Yani demokratik yollarla Gölge Okulu'na katılanların kötülüğe boyun eğmeyeceğine ve bununla iyi insan sayısının arttırılabileceğine inanıyor. İyi de iyi insan sayısını arttırmak neyi çözecek? Bir avuç kötünün bile geri kalan iyileri kötülüğün girdabına nasıl kolaylıkla sürükleyebileceğini daha yüz sene önce Nazi Almanya'sında görmediler mi? Biz, doğaya daha yakın yaşadığımızdan olsa gerek, onlar kadar naif değiliz. Bu nedenle de pederimin anayasamıza eklediği sıfırıncı madde olmadan bir çözüm yaratılamayacağını biliyorum. Kötülük karşısına onu aşacak miktarda iyilik koymanın tek yolu, üçüncü madde ile çelişmemek şartıyla, kötülük yapılmasının mümkün ve gerekli olmasıdır. Bunu 137'ye nasıl kabul ettireceğiz? Kırk kafadan ses çıkacak. Kötülüğe bulaşmanın en tehlikeli tarafı kendinizi ona hizmet ederken bulmaktır, gibi zırvaca entelektüel tartışmalar yaşanacak. En iyi ihtimalle günler haftalar sürecek bu çalpara orkestrası bize ne fayda sağlayacak? Yok, yok. Bizim, çalışan ve kendini ispat etmiş sistemimizin karşısında, iki bin yıllık geçmişinde kötülüğü iyilikle dengelemek adına tek bir başarı kazanamamış bir yöntem var. İşte bu yüzden ne yaparsam yapayım o nihai kararı vermekte çok zorlanıyorum" diye düşündü.

Bir süre botanik bahçesinin kaktüslerini boş gözlerle inceledi. Kapana kısılmış bir fare gibi çaresizlik içinde kıvranıyordu. Kali de olsa hiç alışık olmadığı bu eylemsizlik durumu onun için yeni olduğu kadar tüketici bir deneyimdi. İşin kötüsü, Morrígu ile burun buruna geldiği Suil-bheil sırasında savaşın sonu için bir kehanet talebinde

bulunduğunda karga Badb ile yılan Nemain'in kargadan yılana ve ardından yılandan kargaya dönüşmesini gördükten sonra artık kesinlikle uygulamaya karar verdiği o son deneme için çoktan hazırdı. Ama beklemekten başka bir şey yapamıyordu işte. Bunun temel iki nedeni vardı. Birincisi, Morrígu'dan aldığı bilgi karşısında vermesi gerekeceği kurbanın ne olabileceğiyle ilgili bir gelişme bekliyordu. Ruhunun derinliklerinde bir yerde neyi kurban edeceğini bilmeden karşılığında aldığı bilgiyi kullanmamasının daha iyi olacağı düşüncesi yatıyordu. Oysa bu düşüncesinin hiçbir değeri olmadığını kendisi de adı gibi biliyordu. Morrígu gibi bir tanrıça ile mühürlenmiş bir anlaşma artık mühürlenmiş bir anlaşmadır ve vermeye söz verdiğini, aldıklarını kullanmadığın için vermemezlik edemezdin. İkincisi, 6 vasıtasıyla kısa süre önce Druid Rahibesi Deirdre'ye yolladıkları talimatın uygulanıp uygulanmayacağını görmekti. Bu da casusların ada etrafından yapacakları araştırmalara zaman tanımak demekti.

Derin bir iç çekti. "Bu aralar bir işaret almam şart" diye düşündü.

Fazla beklemesi gerekmedi.

Botanik bahçesinin kapısı açılmıştı. Oraya doğru baktığında arkalarında Kelenn olduğu hâlde Coibhi Unani ile Màthair'in ona doğru geldiğini gördü. "Üçü aynı anda beni bulmaya geliyorlarsa bu iyiye işaret olamaz" diye düşündü.

Ona iyice yaklaştıklarında Unani; "Kelenn" diye seslendi. Kelenn öne geçerek; "137'nin adasından yeni haberler aldık efendim" dedi.

"Nihayet" diye düşünen Kali nefesini tuttu.

Kelenn tekdüze bir tonda kaldığı yerden konuşmaya devam etti: "Dün gece adanın merkezî alarm sisteminin sirenleri çaldı. Daha önce Druid Rahibesi Deirdre'nin yakalanmasından hemen önce de böyle olmuştu. Bu sefer 6'nın yakalandığını düşünüyoruz efendim."

Kali'nin yüzünden kara bir bulut geçti. Gözlerini kısıp dişlerini sıktı.

Onun bu durumunu gören Kelenn; "Druid Rahibesi'nin desteği olmadan bu kadar uzun süre dayanması bile mucizeydi efendim" demek ihtiyacı hissetti.

Kali başını salladı ama cevap vermedi. Beklediği işaret gelmiş ama bu umduğu gibi çıkmamıştı. Tersine, Yumurta'yı ve Druid toplumunu olduğu hâliyle yaşatmaya devam edebilmesi için yapmayı düşündüğü son hamleyi engelleyebilecek bir işaret olmuştu.

Màthair "oturalım" işareti yaptı.

Herkesin yeni durumu kendine göre kafasında tarttığı uzunca bir sessizlik yaşandı. Sonunda Kali, Unani'ye dönerek: "Artık beklemek istemiyorum pederim. Deirdre'den sonra 6 da yakalandıysa ki öyle olmaması neredeyse imkânsız gözüküyor, bu felaket demektir. Deirdre'yi ne yapsalar çözemezler ama 6'da durum farklı. O, R.G. gibi birinin elinde bir gün bile dayanamayacaktır. Dayansa bile önünde sonunda Deirdre'ye yolladığımız uyuşturucuyu bulacaklardır. Ne olduğunu anlamaları uzun sürmez. Bizimle ilgili hâlâ sınırlı bilgileri varken biz onlara gidelim ve Morrígu'nun bana gösterdiği gibi yapalım. En azından deneyelim. Başarısız olursak zaten kısa bir süre içinde onlar bize gelecek" diye konuştu.

Unani sıkkın bir sesle; "Bu operasyonun Deirdre'nin içeriden yardımı olmadan başarılı olma ihtimali son derece az. Farkındasındır ama adaya girmek için elimizdeki son şansı da kullanamadığımıza göre onların çıkmasını beklemek zorunda olacağız. Bunu da içeriden bize bilgi veren biri olmadığına göre ne zaman olacağını tahmin etmemiz bile imkânsız olacak. Sadece çıktıkları anda –o da çıkarlarsa– bilebileceğiz. Bu da çok büyük lojistik sorunlarıyla karşı karşıyayız demektir" diye cevap verdi.

Màthair de söze girerek; "Ava giderken avlanmak da var. Ya onların eline düşersen? O zaman düşündüğümüz pazarlık ve uzlaşma için hiçbir gücümüz kalmaz" diye ilave etti.

Kali omuzlarını kaldırdı. Son derece kararlı bir sesle; "Evet bütün bunlar mümkün ama başarırsak Yumurta ve pederimle kurduğumuz bu muazzam yapı olduğu gibi yaşamaya devam edebilecek. Buna değmez mi?" diye sordu.

Cevap veren olmadıysa bu sadece Kali'nin kararlı sesinin caydırıcılığından kaynaklıydı.

Kelenn son derece saygılı bir sesle; "Değişimi nasıl yapmayı planlıyorsunuz? Gabriel ile Sofia ellerinden yapışık ikizler gibiler. Hiç ayrılmıyorlar ki" diye sordu.

Soru o kadar doğru bir soruydu ki Màthair ile Unani merakla Kali'ye dönüp konuşmasını beklediler.

Kali büyük bir hinlikle sırıttı. İronik bir sesle; "Gabriel'e çok büyük bir sürpriz hazırlıyorum. Hayatının şokunu yaşayacak ve o anda şaşkın

bir horoza dönüşecek. Oluşacak o iklimde değişim mümkün olacak. Yeter ki müdahaleyi büyük bir ahenk içinde işletebilelim" diye cevap verdi.

Unani merakla; "Onu nasıl yapacaksın?" diye sorunca Kali gülümseyerek; "Çığırtkanı çağıracağım. Şoku o verecek" diye cevap verdi.

Saliseler süren bir muhakeme süresi ardından ilk tepki Màthair'den geldi. Heyecanlı bir sesle; "Beal adına! Muhteşem bir fikir! Muh-te-şem!" dedi

Kelenn otuz iki dişini gösterecek şekilde gülümserken Unani; "Tebrik ederim kızım. Çok iyi düşünülmüş, çok yaratıcı, çok ince bir plan. Bir şansımız bile olabilir" diye konuştu.

Kali memnuniyetini belli etmek için başını salladı. Ardından; "Bu durumda artık vermemiz gereken nihai kararlar ve onların uygulama talimatları kaldı" dedi.

Unani; "Kurban meselesinde beklemekten vaz mı geçtin?" diye sordu.

Kali dudaklarını büktü; "Vazgeçmesem ne olacak pederim? Tanrıçanın istediklerini istediği zaman talep etme hakkı olduğuna göre daha yüz yıl bile beklemek zorunda kalabiliriz. O kadar zamanımız var mı? Ya adadan başka bir yere taşınırlarsa? Onları o adada toplamak için ne zorluklar çektiğimizi hatırla. Nereye gittiklerini bulmak bile aylarımızı alabilir. Biz insan tarafı olarak doğru bildiğimizi yapalım. Tanrıların istekleri arkadan gelsin. O zaman ona göre yeniden pozisyon alırız. Haksız mıyım?" diye cevap verdi.

Unani tekdüze bir sesle; "Haklısın. Peki o zaman devamını nasıl yapmak istersin?" diye sordu.

Kali çok kısa bir süre düşündü. Ardından kendinden emin bir tonda; "Thélème Kurucuları ve destek ekibi hemen hazırlansın ve biz Venedik'e varmadan önce İskenderun limanına intikal etmeleri sağlansın. Orada onları cesur yeni dünyalarına götürecek olan gemiye binip talimatınızı beklesinler. Biz Venedik'te başarısız olursak o zaman hemen başlama emrini verirsiniz. Böylece aklımız onlarda kalmaz" diye konuştu.

Màthair; "Bu da çok iyi bir fikir" dedi.

Unani; "O zaman karar verilmiştir. Kelenn, İshvara Kali'nin talimatları doğrultusunda Thélème Kurucuları ve destek birimlerinin kırk sekiz saat içinde İskenderun limanındaki gemiye bindirilmesi için onay veriyorum. Hemen hazırlıklara başlayın. Biz de Venedik'te toplanmak için gerekli hazırlıklara girişelim" diye konuştu.

Kali avuçlarını birbirine sürterken "Güzel! Karnaval hazırlıkları başlasın!" dedi.

"Sezgi fonksiyonunun tuhaflığı ne duyumsama ne duygu ne de entelektüel muhakeme olmamasına rağmen bu biçimlerde de kendini gösterebilmesidir. Sezgi, tıkanmış durumlardan çıkış yollarını yeni olasılıklar, fikirler ve imgeler vasıtasıyla ortaya koyan Bilinçdışı yoluyla algıdır."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Bir Savaş Esiri

Sukbaator'un sinirden garip bir şekil almış ve sırıtıyormuş gibi duran ağzı, yüzünde o kadar sakil duruyordu ki 137'nin iç çekirdeğini oluşturan tüm kardeşler soru sormak yerine bu ifadeye takılı kalmışlardı.

Sukbaator kendini sıkarak Marius'e dönüp konuştu: "Mutfakta bir karavelet bulduk, daha doğrusu Anokhi Kardeş bulmuş ve hemen bir böcek gibi tel dolaba yapıştırmış. Fena da yapıştırmış. Onu geri getirmek için müdahale etmek zorunda kaldık. Yaşıyor ve güvenlikli bir odada tutuyoruz. Ayrıca, Esliba Kardeşten onunla kalmasını rica ettim. Şu anda yanında. Belki o bizim için bazı şeyler öğrenebilir. Bir süre önce Anokhi Kardeşe saldıranlar gibi giyinmişti. Belli ki aynı gurubun bir elemanı efendim. Bu yaşananlar yüzünden herkesten özür dilerim. Oraya nasıl saklandığını bilemiyoruz. Ne zamandan beri orada olduğunu da bilemiyoruz ama güvenlik seviyemizin bulunduğu noktada adaya dışarıdan girişin imkânsız olduğunu kabul edersek buraya İris yakalanmadan önce ve onun desteğiyle girdiğini ve o yakalandıktan sonra da bir şeklide saklanmayı başardığını düşünüyoruz."

R.G. sakince sordu: "Konuşuyor mu?"

Sukbaator'un ağzı iyice yamuldu. Neredeyse titrek bir sesle; "Şakıyor efendim. Aynı bir bülbül gibi" diye cevap verdi.

R.G. şaşırdı: "Gerçekten mi? Ne diyor?"

Sukbaator derin bir iç çekti. "Ona ne sorarsanız sorun 'Benim adım 6. Ben bir asker ve savaş esiriyim ve ona göre muamele edilmek istiyorum' diye tekrar ediyor."

R.G. dayanamayıp ufak bir kahkaha attı; "O boyuyla askermiş, öyle mi?" diye bir şeyler gevelerken Frer Jean merakla: "Adı 6 mıymış? Nasıl 6? Altı üstü gibi mi yoksa rakam gibi mi? Anlamadım" diye sordu.

Sukbaator duygusuz bir sesle; "Ben de aynı soruyu kendisine sordum efendim. Nasıl 6? Öyle isim mi olur, diye sordum. Bana 'Benim adım 6. Ben bir asker ve savaş esiriyim ve ona göre muamele edilmek istiyorum' diye cevap verdi. Gidin ona mesela 'a' ya da 'z' deyin, size yine bunu tekrar edecektir" diye açıkladı.

Sofia son derece ciddi bir sesle; "Öyle ya da böyle elimizde ilk defa canlı bir karavelet var. Bunun zehirli yüzüğü yok muydu?" diye sordu.

Sukbaator; "Yoktu. Aynı zamanda azı dişinde de siyanür hapı yoktu" diye cevap verdi.

Sofia aynı ciddiyetle; "Ya yakalanacağına hiç ihtimal vermemişler ya da ölüsünü alıp vermek için yeterince değerli biri olarak görmemişler. Bu bizim için önemli bir avantaj olabilir" dedikten sonra bir süre düşündü ve "Neticede çok genç biri. Konuşturacaksak bunu konuşturalım. İris'ten daha kolay çözüleceğine bahse girerim" diye ilave etti.

R.G. dikkatle Sofia'yı süzdü. "Çok farklı. Sanki metamorfoza uğramış gibi. Kendine güvene bakar mısın? Aynı babası" diye düşündü.

O esnada Marius hemen hemen aynı şeyleri düşünüyordu: "Nasıl da farklı. O tereddütlü kadın gitti yerine bambaşka biri geldi. Duruşu, hareketleri, konuşması rahmetli babasına ne kadar çok benzemeye başladı. Doğum günü güncelerini okuduktan sonra oldu bunlar. Biz tam tersini düşünürken geldiğimiz noktaya bak."

Frer Jean da bu başkalaşmanın farkına varmıştı ve yeni bir liderin doğuşuna tanık olmanın heyecanını belli etmekte hiç beis görmüyordu.

Gururlu bir sesle; "Sofia Kardeşin dediklerini yapalım. Bizim yapamadıklarımızı o becerebilecek gibi duruyor" diye konuştu.

Marius bekletmeden; "Evet. Somut bir öneriniz var mı Sofia Kardeş?" diye sordu.

Sofia fikir beyan etmekten çok talimat gibi işitilen bir tonda; "İris ile bu yakalanan veledi karşı karşıya getirelim derim. Ama İris'in onu göremeyeceği bir şekilde yapalım bunu. Şimdi, yeni yakalandığı için bu gencin psikolojisi şu anda çok hassastır. Bu papağan gibi tekrar ettiği, asker ve savaş esiri olduğu cümlesi de bize bunu anlatıyor. O tekerleme onun kalkanı. Belli ki kötü muamele görmekten korkuyor. Bunu bir süre bir odada yalnız bırakalım ve odanın dışından bu anksiyetesini arttıracak sesler dinletelim. İyice gerilince de buna bir şekilde İris'i gösterelim. Onu tanıyorsa eminim bize örgütleriyle ilgili bilgi verebilecek bazı hareketlerde bulunacak ya da sözler söyleyecektir. Bunun üzerinden ilerleriz" diye konuştu.

Marius ile Jean aynı anda; "Çok iyi bir fikir!" dediler. Arkalarından R.G.'nin sesi işitildi: "Bana göre de çok doğru bir strateji."

Sofia, Sukbaator'a dönerek otoriter bir sesle; "Bu düzeneği kurabilme imkânımız var mı?" diye sordu.

Sukbaator saygılı bir sesle; "Arka küçük avluda bir duvarı pencere olan, şu anda ardiye gibi kullanılan küçük bir odamız var. Orayı boşaltırız. Pencere camını çift yönlü aynayla değiştiririz. Aynanın bahçe tarafına da elimizdeki orta boy güvenlik kulübelerinden birini yerleştiririz. Hem odaya hem de kulübeye kapalı devre kameralar yerleştiririz. Böylece hem veledi hem de İris'i kayıt altına alabiliriz. Başlayın dediğiniz anda kulübeye veledi oturtur ve dışarıdan ona bağırma, yalvarma sesleri dinletiriz. Zamanı gelince de İris'i götürüp odanın içine bırakırız. Tabii o işlem için İris'in uyanık olması gerekir. Bu durumda Efendi Djü-dschi, Anokhi ve Esliba kardeşlerden destek isteme durumunda kalabiliriz" diye cevap verdi.

R.G. elini kaldırarak müdahale etti. Ciddi bir sesle: "Aman Sukbaator. Ben o İris'i iş üzerinde gördüm. Oralara hiç girmeyelim. Siz İris'i hafif uyutulmuş olarak iki saat önce götürüp odaya bırakın. Odada uyansın. Madem inşaat işleri de olacak, aynanın önüne bir perde koyalım. Kapalı durur. Zamanı gelince uzaktan çekip açarsınız. Ha bir de İris'e buradayken kullandığı elbiselerinden giydirin. Velede mahkûm gibi değil de normal bir insan gibi gözüksün. İşkillendirmeyelim durduk yere" dedi.

Sofia; "Bana çok uygun geldi. Siz ne dersiniz?" diyerek ortaya bir soru bıraktı.

Cevap veren çıkmasa da hemen herkes başını "olur" manasında salladı.

Sofia tekrar Sukbaator'a dönüp otoriter bir sesle; "Bunun hazırlanması ne kadar sürer?" diye sordu.

Sukbaator; "İki, bilemediniz üç gün efendim" diye cevap verdi.

Efendim kelimesi üzerinde öyle bir tonlama vardı ki 137'nin yönetiminde yakın gelecekte yaşanacak değişiklikleri muştuluyordu.

Sofia; "Tamam o zaman, hemen başlayalım" diye talimat verdi ama hemen arkasından yaptığı edepsizliği fark ederek Frer Marius'e dönüp; "Tabii sizin de izniniz olursa Büyük Sır Üstadım" diye ilave etti.

Marius gülümsemekle yetindi. Sukbaator'a bakıp başıyla onayladı.

O esnada kapı çalındı. Sukbaator çok kısa bir süre dışarı çıkıp geri geldi. Elinde iki şeffaf poşet tutuyordu.

Marius'e dönerek; "Veledin saklandığını düşündüğümüz mutfaktaki batar katın en arkasında kutular arasına saklanmış içi sıvı ile dolu bir şişe ve bir zarf bulduk. Hemen şimdi içeriğinde ne olduğunu tespit etmek için gerekli çalışmalara başlıyoruz efendim" diye konuştu.

Bu açıklama boyunca bakışlarını Marius ile Sofia arasında eşit paylaştırdığı R.G.'nin dikkatinden kaçmadı. "Hayırlısı olsun. Galiba yeni Sır Üstadımız prematüre doğacak" diye düşündü.

Marius'ün sesi işitildi: "Evet, gençleri bilemem ama biz yaşlılar için uyku zamanı. Yoksa yarın çalışan bir yönetimimiz olamayacak."

Herkes odayı hızla boşaltırken Marius, Sofia'yı yanına çağırdı. Sofia yanındaki Gabriel ile birlikte Marius'e yaklaştı. Saygılı bir sesle; "Buyurun efendim" dedi.

Marius şefkatli bir sesle; "Nasıl olduğunu sormak istedim Sofiacığım. Bu musibet çıkınca konuşmaya vaktimiz olmadı" diye cevap verdi.

Sofia, Gabriel'e verdiği cevabı verdi: "Bunu babamın biyolojik babam olmadığını öğrendiğim için soruyorsanız, son derece iyiyim. O benim babamdı ve her zaman öyle kalacak. Onunla yaşadıklarım, benimle geçirdiği zaman, bana olan sevgisi ve emeği gerçekti ve bunu elimden kimse alamaz. Bir de beni Brezilya'nın kaybolmuş bir köyünde bulmuş.

Orada bırakmamış ve yanına almış. Tüm bildiklerini öğretmiş. Ona olan katıksız sevgimin yanında bir de büyük bir minnet duyuyorum."

Marius gülümsedi: "Güzel, çok güzel. Çok mutlu oldum."

Sofia devam etti: "Onun dışında kaderimde olan şeyleri hazmetmem için süreye ve yardıma ihtiyacım olacak. Bir de şu geçmek bilmeyen mide bulantısı ve hâlsizlik meselesi var. Yarın sabah ada doktoruna görüneceğim."

Marius elini Sofia'nın bileğinin üzerine koyup; "Bir ihtiyacın olursa hemen haberim olsun" dedi.

Sofia çıkmak üzereyken durup geri döndü; "Size bir soru sorabilir miyim?" dedi.

Marius başını sallarken; "Her zaman" diye cevap verdi.

Sofia; "Babam gibi bir adamın, bu Unani ve diğerleri, Tanrıçası Kali mesela ya da bu veletler falan, bunlardan bihaber olması mümkün mü? Bana hiç olası gelmiyor. Adam *Magnum Opus Gnostica*'yı yazmış. En azından bir şeyler hissederdi" diye sordu.

Marius kuru bir tonda; "Öyle bile olsa bana hiç bahsetmedi. Belki Heretica Kardeş ile bir şeyler paylaşmıştır" diye cevap verdi.

Sofia başını sallarken; "Onunla da konuşacağım. Ayrıca bugünlerde yaşadıklarımızın nedense babamın geçmişinde bir şeylerle bağlantılı olduğunu hissediyorum. Çok güçlü bir duygu hem de. Bu nedenle yarından tezi yok babamın güncelerinin detaylı taramasına başlayacağım. Bize yol gösterecek bir şeyler bulacağımı umuyorum" dedi.

Ardından iyi geceler dileyip çıktı.

Marius bir süre daha kapanmış kapının arkasından bakmaya devam etti.

"Yeni Sır Üstadımız hepimize hayır ve denge getirsin. Daha ne isterim. Artık yıllardır beni beklemekten köhneleşmeye yüz tutmuş olan şu küçük Yunan adasındaki evime çekilip dönüş yolculuğuna hazırlanma vaktim de çoktan gelmişti" diye mırıldandı.

"Güneş ne kadar yükseğe çıkarsa gölge o kadar azalır."

Lao Tzu
Taoizm'in Kurucusu
MÖ VI. yy.

Birikim

Sukbaator sabahın köründe işçilerin başına dikilmiş talimatlar yağdırıyordu. İtalyan cam ustası, çarpık bir İtalyancayı çiğneyerek konuşan bu tuhaf Moğol suratlı adama yarı acıyarak yarı üzülerek baktı. Arkadaşlarına bakıp alaycı bir sesle; "Ma che dice?" dedi. Hep birlikte kıkırdamaya başladıklarında Muhteşem Julius mutfağına gitmek üzere oradan geçiyordu. İçinden geçen bu nedir sorusunun yarattığı kısa bir muhakeme on dakika sonra geri gelmesine yol açacaktı.

Bu sefer yanında, elinde bir tepsi tutan pembe yanaklı balık etli yardımcısı vardı. Ustabaşı ile inip çıkan ses tonları, bolca el kol hareketleri ve kahkahalar ile bezenmiş kısa bir konuşmadan sonra dağıtılan birkaç *briocche*[100] ve espresso Sukbaator'u çileden çıkarmak üzereydi ki Şef Julius yanına geldi:

"Rahat ol Sukbaator Kardeş. Sana büyük bir iyilik yaptım. Biz İtalyanlar talimat almaya çok kötü yanıt veririz. Onun yerine bir espresso çok daha fazla işe yarar. Senin burada durmana gerek yok. Git diğer işlerini hallet. O ayna tam zamanında yerine takılacak. Ben durumu denetlerim" diye konuştu.

Sukbaator, Julius'un ağzından çıkan her kelimeyi anlamış olsa da söylediklerine anlam veremedi. Daha doğrusu bir espressonun nasıl

100 İtalyan kruvasanı.

sonuç alabileceğine ikna olmadı. Ama yine de teşekkür edip uzaklaştı. Bu 137 ve çevresinde Muhteşem Julius'a duyulan büyük saygıdan kaynaklanıyordu.

Sofia erkenden kalkıp soluğu ada doktorunun yanında almıştı. Muayene uzun sürmüştü. Doktor ona bakıp gülümsediğinde işkillenmişti ama neticede doktor da orta yaşlı bir erkekti ve az önce onu çıplak görmüştü. Erkeklerin çıplak kadınlar karşısında genellikle böyle ebleh hâlleri olduğunu gayet iyi bildiğinden sessizce dinlemeyi seçti. Doktor konuştukça onun yüzü asıldı ve en nihayetinde konuşma bittiğinde hızla yerinden kalktı. Şaşıran doktor koltuğunda oturmaya devam ederken Sofia ona doğru eğilip son derece ciddi bir sesle; "Emin misiniz?" diye sordu.

Doktor fal taşı gibi açılmış gözlerle başını evet anlamında salladı.

Sofia bir saniye ya düşündü ya düşünmedi, ardından son derece otoriter bir sesle; "Şu andaki durumumla ilgili olarak hiç kimseye hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Doktor-hasta gizliliğini hatırlatmama gerek yok herhâlde. 137'nin üst kademesi de buna dâhildir" diye konuştu.

Doktor bir kukla taklidi yapar gibi başını salladı.

Sofia tekrar sordu: "Beni anladınız, değil mi?"

Doktor saygıyla; "Tabii ki anladım efendim" diye cevap verdi.

Sofia küçük revirden çıkarken Gabriel dışarıda bekliyordu. Ona bakıp gülümsedi. Gabriel ona doğru geldiğinde ona sarılıp dudağına koca bir öpücük kondurdu. Ardından; "Çalışmamız lazım sevgilim. Kütüphaneye geçelim, olur mu?" diye konuştu.

Sukbaator, Frer Marius'ün çalışma odasına girdiğinde R.G. ve Frer Jean'ı orada buldu; "Çok önemli bazı gelişmeler oldu efendim" diyerek başlayan klasik izin isteme merasimi hızla geçirildikten sonra; "Karaveledin sakladığı şişenin içinden etken maddesi *flunitrazepam* olan çok güçlü bir uyuşturucu çıktı. Renksiz, kokusuz, kullanıldıktan sonra kendinize geldiğinizde geriye dönük hafıza kaybı durumu yaratan, şiddetli insomniayı tedavi etmek ve anesteziye yardımcı olmak için kullanılan *benzodiazepin* türevi bir ilaçtan bahsediyoruz" açıklaması Frer Jean'ı her zamanki gibi hazırlıksız yakalamıştı:

"Bu velet uykusuzluk mu çekiyormuş?"

R.G. ile Marius önce Jean'ın şaka yaptığını zannettiler. Ardından sorusunun gayet ciddi olduğunu anladıklarında eşzamanlı olarak o kadar büyük bir kahkaha attılar ki ciddiyet abidesi Sukbaator bile sırıtmak zorunda kaldı.

Jean; "Ne dedim ki yine?" manasında bakmaya başladığında Marius ona acıdı: "Âlem adamsın vesselam Jean. O ilaç bizim içindi, bizim! Kullanmaya zaman bulamadığı için şanslıyız."

R.G. ciddiyetine geri dönerek; "Bu velet ilacı kullanabilse nasıl kullanacak ve ne gibi sonuçları olacaktı, bir öngörümüz var mı Sukbaator?" diye sordu.

Sukbaator; "Bu ilaç bir sıvıya karıştırılarak kullanılıyor. Dolayısıyla yemeklere dökse pek bir işe yaramazdı. Ama saklandığı yerin hemen beş metre ötesindeki su arıtma cihazının tankına bunu dökebilse adada öyle ya da böyle hepimiz kendimizden geçerdik, çünkü o tanktaki su bütün adaya dağılıyor. Tabii bu durumda ada geçici bir süre de olsa savunmasız kalırdı. Ama bunu neden yapmak isteyeceklerine bir anlam veremedim. Adayı işgal etmeye kalksalar dışarıdaki kontrol noktaları bunu fark ederdi. Limanda demirli duran Cauda Pavonis ise kendi suyunu kullanıyor. Gemi kaptanı ve mürettebat etkilenmeyecekti. Bunlardan biri alarm verse merkez güvenliğe bilgi gittiği anda da on beş dakika içinde buraya helikopterlerle beş yüz destek gücü indirilirdi. Şayet, Kutsal Hafıza Kütüphanesi'ne girmeyi amaçladılarsa bu süre onlara yetmezdi. Ya bizi ve çapımızı iyi tanımıyorlar ya da bizim bilmediğimiz bir şeyi amaçlamışlar" diye cevap verdi.

Marius; "Peki neden dökememiş? Ya da neden gecikmiş diye mi sormalıyım, emin olamadım" diye konuştu.

Sukbaator; "Hepsi olabilir. Büyük ihtimalle su arıtmaya erişiminin olamamasıdır. Siz bizi en üst kademe güvenliğe çıkardığınızda bazı ek tedbirler nedeniyle adaya hayat veren pek çok makina ve teçhizatın bulunduğu mekânlara tüm girişler engellendi" diye cevap verdi.

R.G.; "Peki, bu posta güvercininin ayağında yakaladığımız pusulalarda ne yazdığını çözebildik mi?" diye sordu.

Sukbaator; "Şimdi sıra ona gelmişti R.G. Kardeş. Düş Koleksiyoncusu ve Mir Kemal sayesinde artık İris ile sahipleri arasındaki tüm yazışmaları okuyup anlayabilecek durumdayız. Mir Kemal Kâmil

Kardeşin, Düş Koleksiyoncusu'nun yanına taşınması çok doğru bir karardı. Çok değerli geri dönüşleri oldu. Pusulalarda kullanılan Kelt Ogam yazısının çok eski bir lehçesiymiş. Posta güvercininin ayağından aldığımız diğer iki pusulayı da bu sayede okuduk. İris'e daha önceki postalarla göndereceklerini söyledikleri şey, meğer bu yakaladığımız veletmiş. Fakat çok daha önemli olan konu bu veledin sakladığı mektubu da okuyabilmiş olmamız. Mektupta İris'e veledin getirdiği şişeyi kullanarak A planını uygulamaya koyması talimatı verilmiş. Şayet bunda başarısız olursa beklemeden B planına geçmesi talimatı da verilmiş. Tabii, Gölge bu posta güvercinini öldürünce zincir kırılmış. Bize göre İris ile bu velet konuşmaya vakit bulamadılar çünkü o esnada İris'in odasını basmıştık. Dolayısıyla İris bu talimatların hiçbirini göremedi. Anladığımız kadarıyla İris planların ne olduğunu biliyor ama uygulanmaları için ona talimat geldiğini hiçbir zaman öğrenemedi" diye açıkladı.

R.G. kel kafasını kaşırken; "İyi de bu veledi buraya sokmak için neden bu kadar risk almışlar? Veledi içeri sokabilen bir şişeyi de sokar. Tuhaf değil mi?" diye sordu.

Sukbaator sırıttı; "O zavallıyı ihtiyaç hâlinde harcamak için yollamışlar" diye cevap verdi.

R.G. merakla; "Harcamak mı?" diye sordu.

Sukbaator bir kartalı andıran başını evet anlamında sallarken; "İlacı kullanarak uygulamaya koydukları plan başarısız olduğunda biz bunun sorumlusunu yakalamasaydık ne yapardık? Adada yaşayan herkesi derin bir soruşturmaya alırdık, değil mi? Bu prosedürümüzü de en iyi bilenlerden biri İris olduğuna göre sahiplerini uyarmış, onlar da buna göre tedbir almış işte. Kendini kurtarmak ya da gizli kalmaya devam edebilmek için önemsiz bir piyonu bize teslim edecekti. Biz de büyük ihtimal hiçbir bilgisi olmayan ya da sadece yüzeysel bir iki konuyu bilen bu veletle oyalanıp duracaktık" diye açıkladı

Frer Jean heyecanla; "Vay canına!" dedi. Ardından; "Bu durumda belki de Sofia'nın önerdiği karşılaşma yaşandıktan sonra velede aslında harcanabilir bir piyon olduğunu gösterip onu, bildiklerini bize söylemesi için ikna edebiliriz. Neticede inandığı bir dava uğruna susmayı tercih etse bile o dava onu harcamaya hazırmış, baksanıza. Belki de bu B planının ne olduğunu biliyordur. Ne dersiniz?" diye sordu.

R.G. sıkkın bir sesle; "O velet işe yarar bir şey biliyor olsa ya burada olmazdı ya da azı dişinde bir siyanür hapı bulunurdu. İyi kötü her bir yaşadığımıza açıklama getirdik de nedense bu Nazilerin alametifarikası azı dişindeki zehir işine bir anlam veremedik" dedi.

O esnada kapı çalındı. Marius'ün; "Gelin" demesiyle içeriye Esliba girdi. Başıyla herkese selam verdikten sonra; "Bu çocuk falan değil. Boyuna falan kanmayın, bu bildiğiniz ergen. Hem de epey aktif bir ergen. Aklı fikri sekste. Eros'un numeni o kadar belirgin ki neredeyse kulaklarından fışkıracak. Yaşıtı bir genç kızı yanına koysak üç dakika dayanamaz" diye konuştu.

R.G. kısa bir kahkaha attı. "İster rakip ister düşman, adına ne dersek diyelim, bu Unani ekibinin içinde eğlenceli olmayan biri yok galiba. Flörtöz aptalı oynayan bir ruhçudan sonra çocuk gibi gösteren azgın bir delikanlı, öyle mi? Başka nelerle karşılaşacağız bakalım."

Jean atılıp; "E bakın, bu durumunu da ondan bilgi almak için kullanabiliriz. Yahu geldiği yerin konumunu söylese fena mı olur?" diye konuşunca bu sefer kimse gülmedi. Çünkü fikir hiç de kötü bir fikir değildi.

"Kahramanlara tapınışımız saf gölgedir; bunu yaptığımızda potansiyellerimizi ve gücümüzü reddetmiş ve başkasına vermiş oluruz."

Robert A Johnson
Amerikalı Jungiyen analist, yazar
XX. yy.

Küçük Yüzleşme

Espressonun etkisi tam da Muhteşem Julius'un öngördüğü gibi sonuç verince kırk sekiz saat sonra tek taraflı yüzleştirme için gerekli bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. İris iki saate yakındır yeni odasının küçük yatağında yatıyordu ve ayılmak üzereydi. 6 ise bir saate yakındır o odanın çift yönlü aynasının arkasına denk gelecek şekilde yerleştirilmiş, nöbetçi kulübesinde tek başınaydı. Sukbaator'un adamlarından biri arada bir yalvarma, yakarmalarla dolu kısa çığlıklar atmaktaydı.

Efendi Djü-dschi ve Heretica Pessima'yı saymazsanız 137'nin üst yönetiminin tamamı Sukbaator'un kontrol odasına sardalyalar gibi istiflenmişti. Kapalı devre monitörün önünde oturan Büyük Sır Üstadı'nın bir yanında Sofia, diğer yanında R.G. pürdikkat iki monitörü izlemekteydi.

R.G.; "İris uyanmak üzere. İsterseniz bu yalvar yakar çığlık atan arkadaşa dur diyelim ki İris onu işitirse bir şeyler döndüğünden şüphelenmesin. Zaten tanımadığı bir mekânda uyanacak" diye konuştu.

Marius; "Doğru diyorsun" diye cevap verdi.

Sofia müdahale etti: "Veledin etkilendiği yüzünden belli ama oynadığımız tiyatronun henüz tam bir etki yaratmadığı da anlaşılıyor. Bunun daha önce de baskı altında iş gördüğü çok açık. Başkası olsa çoktan kollarını göğsünde birleştirmişti. Ama R.G. de haklı. İris için de

sürpriz olmalı ki bize rol yapacak zaman bulamasın. Belki Esliba bize biraz yardımcı olabilir. Ne dersiniz Esliba Kardeş? Bu arkadaşın tedirginliğini biraz arttırmak mümkün olur mu?"

En arkada bulunan Esliba; "Hemen hallediyorum" diyerek dışarı çıktı.

Artık İris de uyanmış ve dikkatli gözlerle etrafını incelemeye başlamıştı. Esliba'nın nöbetçi kulübesinin önüne gelmesiyle birlikte 6'nın ayağa kalktığını gördüler. Anksiyetesi son derece belirginleşmişti. Bir iki adım atıp sırtını kulübenin duvarına dayadı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Sofia otoriter bir sesle; "Şimdi oldu. Sukbaator bir iki dakika daha bu durumu koruyalım, ardından size talimat verir vermez perdeyi açmaya hazır olalım" diye talimat verdi.

Sukbaator; "Anlaşıldı efendim" diye cevap verdiğinde R.G. ile Marius birbirine bakıp gülümsedi.

İris; "Burası neresi?" diye düşündü: "Yerimi değiştirmişler ama neden? Burasını tanımıyorum. Beni adanın dışına bir yere mi taşıdılar? Öyle ise yakında kurtulurum. Karşı kıyıdaki sayısız gözetleme noktasından biri beni çıkardıklarını fark edecektir. Giysilerimi de değiştirmişler. Ama neden böyle bir şey yapsınlar?"

İris, meditasyon yapar gibi gözlerini kapatıp kendi içinde yoğunlaşmaya başladı. Sistematik olarak uyutulması nedeniyle yeteneklerinde bazı zafiyetler oluşmaya başladığını fark edeli bir iki gün olmuştu. Bu nedenle artık açlık grevine son vermenin zamanı geldi diye düşünüyordu. Kısa bir süre içinde bulunduğu yerin az ötesinde çok güçlü bir tedirginlik ile karışmış hâlde cinsel bir yoğunlaşmanın numenini hissetti. Şaşırdı. Daha fazla bilgi alabilmek için hemen etki alanını genişletti. O esnada önceden tanıdığı başka bir etki alanının numeniyle çarpıştı. "Esliba... Esliba burada!" diye düşündü. Gözlerini açtı. Açar açmaz da tam karşısında duran perdeyi gördü. "Bu perdenin arkasında bir şey mi saklıyorlar?" diye düşünüp hızla yerinden kalktı.

Aynı anlarda Esliba daha önce tanıdığı bir etki alanı numeninin gelip ona çarptığını hissetti. Hemen; "İris bir şeyler karıştırıyor" diyerek herkesi uyardı.

Aynı anda monitörün içine düşmüş olan Sofia, İris'in kalkıp perdeye doğru gittiğini gördü; "Sukbaator, şimdi aç!" diye bağırdı.

Sukbaator elinde tuttuğu uzaktan kumandaya dokundu.

Perdenin açıldığını gören İris olduğu yere çakıldı. Vücudu istemsiz olarak kendini koruma pozisyonu almıştı. Perde tamamen açıldığında kendini aynanın içinde gördü. "Bu nedir?" diye düşündü. "Arkasından beni mi izliyorlar?" sorusu takip etti.

Kontrol odasında kardeşler pürdikkat monitörlere yoğunlaşmışlardı. Herkes nefesini tutmuş, 6'nın ne yapacağını merakla izlemeye koyulmuştu.

6, bulunduğu kulübenin bir duvarının şeffaflaştığını gördü. Zaten tedirginliği had safhada olduğundan ellerini yüzüne doğru kaldırıp bekledi. Karşısındaki camın arkasında İris'i görünce nefesi kesildi. Onu hemen tanımıştı: Bu kadın, Kali her sınıfa girdiğinde: "İshvara Kali! O Kara Zaman'dır. Her varlığın hem yaşamı hem ölümüdür, dünyanın rahmi ve türbesidir, Himalayaların Kızı'dır!" diye bağırarak onu müjdeleyen çığırtkan ve İlahi Denge Mahkemesi'nin kararlarını yazan Kâtip–Druid Rahibesi'ydi. Gözleri dolup dudakları titremeye başladığında anlaşılmayan kelimeler mırıldandı. Bunların şükür duası olduğunu kimse anlamadı. Daha önce Kali'yi gördüğünü zannettiği halüsinasyona yüklediği uhrevi anlam, şu anda yaşadıklarıyla birleşince; "Kurtuldum. Kali bana Druid Rahibesi'ni yollamış" diye düşünmesi doğaldı.

Aynı anda İris ellerini ışığa siper ederek alnını dayadığı aynanın arkasında ne olduğunu görmeye çabalıyordu.

6 bunu görünce ellerini sallayarak bağırmaya başladı: "Buradayım, Druid Rahibesi, buradayım. Ben 6. Buradayım."

Sofia son derece sakin bir sesle; "Birinci bilgi geldi. İris Kardeşimiz, Druid Rahibesi imiş" dedi.

Sukbaator iyi iş çıkardığından 6'nın sesi İris'e ne dediği anlaşılamayacak kadar kısık ulaşıyordu.

6 kendini duyuramayınca daha yüksek sesle bağırdı: "Buradayım, Druid Rahibesi buradayım. Ben 6. Beni İlahi Denge Mahkemesi'ne götürmüştünüz, hatırladınız mı? 6 ben 6. Buraya bakın efendim."

Sofia son derece sakin bir sesle; "İkinci bilgi de geldi. İlahi Denge Mahkemesi diye bir yer var anlaşılan" dedi.

Fısıltı hâlinde konuşmalar duymaya devam eden İris iyice işkillenmeye başlamıştı. Frer Marius'ün asistanıyken Gabriel'i

düşürmek için her gün giydiği, vücudunu cömertçe ortaya saçan dar bluzlardan birini ona neden tekrar giydirdiklerini düşündü. Bir an, az önce numenini fark ettiği cinsel yoğunlaşma aklına geldi. "Üstümdeki giysiler, çift yönlü ayna, cinsellik numeni. Bunlar aynanın arkasından sapıkça işler peşinde olabilirler mi?" diye düşündü. Sonra bu numeni önceden tanıdığını hatırladı. "Nereden? Nereden?" diye düşünürken bir taraftan da aynanın arkasını görebilme çabasına devam etti. Sonunda hatırlamayı da başardı. Yakalandığı gece odasındaki sepette saklanan veledin yaydığı numendi bu. Ânında bütün bağlantıları kurdu ama çok geç kalmıştı.

Kendini duyuramadığı için artık çileden çıkmış olan 6, aynayı yumruklayarak avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı: "Ben 6, beni Türkije'deki kutsal topraklara yollamıştınız ya, buraya bakın, buradayım, lağım cezasına çarptırılan mahkûmu Tolistobogii-Gordion zindanlarına ben götürmüştüm, hatırlasanıza. Buradayım ya, buradayım! Neden görmüyorsunuz beni?"

Sofia bu sefer keyifli bir sesle; "Ooo. Şimdi de büyük balığı çektik. Duydunuz mu kardeşlerim? Lağım meselesi aydınlığa kavuştu. Hem de yanında konum bonusu var" dedi.

Herkes o kadar heyecanlanmıştı ki kimsenin cevap verecek hâli yoktu.

Sonra İris'in gözlerini kapadığı görüldü. 6'nın söylediklerini anlamıyor olabilirdi ama iyi kötü neler döndüğünü çözmüştü. 6'yı susturmak için onun duygularına yoğunlaştı.

Aynı anda Esliba; "İris, 6'ya müdahale ediyor" diye uyardı.

Sofia zaten durumu fark ettiğinden sakince; "Sukbaator! Vurun!" diye talimat verdi.

Frer Jean panikle; "Ne! Vurun mu?" diye yerinden hopladı ama Sukbaator çoktan eyleme geçmişti. Daha tadilat sırasında ucu odanın dış duvarındaki bir deliğe yerleştirilen ilaçlı iğneler atan tüfeğin başındaki adamına kısa bir talimat verdi: "Uyutun!" İris on saniye sonra mışıl mışıl uyumaktaydı.

İris'in kendinden geçtiğini gören Marius; "Of be! Rahatladım" diye konuştu.

Sofia ciddi bir sesle; "Bu çocuk görünümlü delikanlı tam bir maden çıktı. Sukbaator, onu oradan alın ve Esliba ile birlikte güvenli odaya geri

götürün. Şu anda çok büyük bir hayal kırıklığı yaşıyor. Esliba başından ayrılmasın ve onun bu duygusu üzerinde çalışsın. Bize birkaç hediyesi daha olabilir" diye talimat verdi.

Marius gülümserken Sofia tekrar konuştu: "Büyük Sır Üstadım, nasıl devam edelim?"

Marius gülümsemeye devam ederken; "Biz 137'nin ihtiyarları için kısa bir ara vermemiz lazım. Tam on beş dakika sonra Büyük Toplantı Odasında tam kadro toplanıyoruz. Efendi ve Heretica'ya da haber verin" diye konuştu.

Marius yerinden kalkıp Jean'a; "Koluma gir. Julius'u ziyaret edelim. Bu gençlere ayak uydurabilmemiz için bize doping etkili bir şeyler içirsin" dedi.

Kapıdan çıkarlarken Sofia'nın Sukbaator'a; "Anokhi'yi de çağırmayı unutmayın. O bizim en güçlü silahımız" dediğini işittiler. Jean, Marius'ün kolunu sıkıp muzip bir ifadeyle kıkırdadı.

Büyük Toplantı Odası belki de en tarihi günlerinden birini yaşıyordu. Marius masanın başındaki Büyük Sır Üstadı koltuğuna oturmuş, soluna Sofia'yı almıştı. Sağında ise Efendi Djü-dschi ve Heretica Pessima oturuyordu. Gabriel, Sofia'nın yanında oturduğu için R.G. de onun yanına kurulmuştu. Anokhi Efendi'nin yanında bir yer bulamamış olmanın burukluğunu yaşadığından matrak hikâyeler anlatan Frer Jean onu beyhude avutmaya çalışıyordu.

Marius toplantıyı açarak şöyle konuştu: "Sofia Kardeşin müdahalesiyle uzun zamandır elde edemediğimiz pek çok değerli bilgiyi bir anda kazandık. Kendisine hepinizin huzurunda teşekkür ediyorum. Bundan sonra idari ve uygulama kararlarımızda çok daha fazla rol almasını umuyor ve talep ediyorum. Düşmanımızdan ilk defa ön alıyoruz. Elimizdeki yeni bilgilere göre nasıl bir devam yolu seçeceğimiz konusunda tam katılımlı bir toplantı talep ettim, çünkü elimizdeki avantajı bekletmeden değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Anladığım kadarıyla bu 6 denen çocuk ya da delikanlı, neyse işte, İris ile İlahi Denge Mahkemesi denen bir yerden tanışıyormuş. İris de Unani'nin ruhçu yetenekli Druid rahibelerinden biriymiş. Ama en önemlisi elimizde ilk defa kesin olmasa da bir adres var. Anlaşılan,

Unani'nin lağım cezası Tolistobogii-Gordion zindanlarında uygulamaya konuyormuş. Bu bağlamda herkes fikrini paylaşsın lütfen."

R.G.; "Bu bilgiler, pek çok açıkta kalan ucu çok iyi birleştiriyor. Öncelikle Unani'nin neden sürekli olarak Büyük İskender ve Gordion Düğümü metaforlarını kullandığını açıklıyor. Belli ki Gordion ile bir bağlantısı var. Tolistobogii bir Druid boyu değil miydi?" diye konuştu.

Frer Jean hemen atıldı: "Evet, evet. Bunlar Keltlerin en doğudaki kolu. Milattan önce III. yüzyılda Anadolu'ya göç etmiş Galatlar diye adlandırılan üç boydan biri. Zaten aylar önce Marius'e rahmetli Büyük Sır Üstadımızın burnunun dibine, yani Kütüphaneli Köşk'e dört saat mesafede bir yere şube açmışlar diyerek şakasını bile yapmıştım. Ama o zaman bir bağlantısı olduğunu nereden tahmin edecektik?"

R.G.: "Büyük İskender'in geçtiği antik Gordion şehrinden bahsediyoruz, değil mi? Bugün Türkiye'de olan?"

Jean: "Evet ya. Çocuk da Türkije dedi ya. Keltler oldum olası Türkiye'ye öyle der. Bunun da nedeni bu bölgeye göç etmeden önceki memleketlerindeki başkentlerinin adı Türkije imiş. İlginç değil mi?"

R.G.: "Hem de çok ilginç."

Jean: "Coğrafyasını bilir misin bilmem? Eskişehir ile Ankara arası bir yerlerde işte."

R.G.: "Tamam. Bu durumda Unani ve grubunun Druidlerin Anadolu'ya yerleşmiş Tolistobogii boyunun soyundan geldikleri kesinleşmiş gibi duruyor. Atalarının topraklarına da bir nevi hapishane kurmuşlar gibi anlaşılıyor. Tabii bunun hapishane ile sınırlı kalmadığını da tahmin edebiliriz."

Efendi Djü-dschi zamanların üzerinden gelen sesiyle sordu: "Şimdi bunu Heretica Kardeş ile gördüğümüz rüyaya da bağla bakalım."

Herkes sessizce R.G.'nin düşünmesini bekledi.

R.G.; "Daha önce de bu analizi yapmıştık. Tekrarlayayım. Karşımızda Unani'nin denetiminde ama adının Kali olduğunu bildiğimiz gaddar bir kadın öğretmenin yönettiği, bir ayağı Druid diğer ayağı Hint geleneğinden beslenen, yepyeni bir toplum mühendisliği projesi var. Şimdi bu projenin Gordion'da hayata geçme olasılığı bana büyük görünüyor. Buna hemen bakmamız gerekecek" dedikten sonra sustu.

Efendi fazla sabretmedi: "R.G. Kardeş, bunu biliyoruz ve bağlantıları da kurmuştuk. Asıl, rüyanın içeriği üzerinden analizini bekliyoruz."

R.G. sıkıldı: "Bilmiyorum efendim. Bir fikrim var ama şu anda yaşadıklarımızla örtüşmediği için bana anlamsız geliyor."

Marius araya girdi: "Dinleyelim R.G. Anlamsız bile olsa bize yeni bir yol açabilir."

R.G. kaşlarını kaldırıp iç çekti: "Efendi Kardeş ile Heretica Kardeşin müşterek rüyasında tanrıçaya benzeyen bir kadın Büyük İskender'e Gordion Düğümü'nü kesmeden çözmeyi öğretiyordu. Efendi ile Heretica bu tanrıçaya odaklandıklarında onun tırnak içinde söylüyorum dünya öğretmeni Jiddu Krishnamurti'ye dönüşmesi bize tanrıçanın da bir öğretmen olabileceğini anlatmıştı. Bu sayede Kali'ye kadar giden diğer bağlantıları kurmuştuk. Şimdi eğer Kali'nin alternatif toplum mühendisliği projesi Gordion merkezli ise o zaman Bilinçdışı'nın bunu rüyada sembolik olarak kullandığını ve bir anlamı olduğunu kabul etmemiz gerekir. Bana göre de bu açık bir şekilde Kali'nin düğümü kesmek yerine çözmek için çaba sarf ettiğini simgeliyor. Ama daha yeni bir karavelet meselesine maruz kaldığımıza göre bu analizim şu anda yaşadığımız gerçeklerle taban tabana zıt duruyor."

Efendi, Heretica'ya dönerek; "Siz ne dersiniz?" diye sordu.

Heretica simyacı sesiyle; "Şimdilik örtüşmüyor demek daha doğru olur. Kehanet, rüya, Bilinçdışı bunlar zaman ve mekâna tabi değil ki. Kör olmasa da ileri hipermetrop bilincimizle bir yerlerde kümelenmeye başlamış etkileri henüz göremiyor olmamız büyük ihtimal" diye cevap verdi.

Uzun süredir sessizce konuşulanları dinleyen Sofia son derece ciddi bir sesle; "Ben de Heretica Kardeş ile paralel düşünüyorum. Henüz hiçbir konuda yargıya varmak için yeterli verimiz yok. Bunları göreceğiz. Türkiye'de bağlantılarımız var mı?" diye sordu.

Frer Jean dayanamayıp atıldı. Sırıtırken; "Büyük Sır Üstadı'nın ülkesinde mi? Babanız yaşadığında oranın efendisi gibiydi" dedi.

Marius sinirlendi. Kızgın bir sesle; "Abartmaya bayılıyorsun ya Jean. Bazen de eblehlik sayılabilecek kadar aşırıya kaçıyorsun" dedi.

Ardından Sofia'ya dönüp; "Türkiye'deki örgütlenmemiz, doğal olarak 137'nin en güçlülerinden biridir" diye cevap verdi.

Sofia hemen; "Önce Mir Kemal Kardeşe ulaşalım ve Düş Koleksiyoncusu'ndan bugünlerde hiçbirimizin dilinden düşmeyen yapay zekâ algoritmasını kullanarak bize Galatların kadim Gordion ve Tolistobogii coğrafyasının sınırları hakkında detaylı bir bilgilendirme yollamasını isteyelim. Cevap alır almaz Türkiye'deki örgütümüze bu sınırlar içindeki coğrafyayı dikkatli bir şekilde taramalarını isteyelim. Bakalım bir şey bulabilecekler mi? Samanlıkta iğne aramaya benzediğini kabul ediyorum ama bir yerden başlamamız gerekiyor" diye konuştu.

Ardından Marius'e dönerek; "Bu görevi kime verelim efendim?" diye sordu.

Marius şaşırdı; "Türkiye grubunun başındaki kardeşimiz Salih bu işi kolaylıkla halleder" diye cevap verdi.

Sofia; "Ona şüphem yok efendim. Ben buradaki kardeşlerimizden birine koordinasyon görevi verirsek bilgi akışında hızlı ve hatasız yol alabiliriz düşüncesinde olduğumdan, o kardeşimiz kim olsun diye sormuştum" dedi.

Marius; "Ah anladım. Bu işin kompetanı R.G.'dir. Hem de bu Unani belası başımıza musallat olduğundan beri tüm detayların bizzat içinde bulundu. Gözünden bir şey kaçmaz" dedi.

R.G. duygusuz bir sesle; "Onur duyarım Büyük Sır Üstadım. Hemen Mir Kemal Kâmil ve Salih Kardeş ile bağlantıya geçeceğim" diye cevap verdi.

Sofia, R.G.'ye dönerek; "R.G. Kardeş sizden bir ricada bulunabilir miyim? Esliba'ya yardımcı olsanız da bu delikanlıyı hafifçe bir sorgulasanız diyorum. Bu İlahi Denge Mahkemesi dediği yer Gordion'da mıymış yoksa başka bir coğrafyada mı, öğrenebilirsek çok iyi olur" dedi.

R.G. kararlı bir ifadeyle; "Tabii ki Sofia Kardeş. Merak etmeyin, gereğini yaparım" diye cevap verince Frer Jean kendine hâkim olamayarak araya girdi: "Aman aman. Papalar yöntemi falan olmasın da."

Sofia ciddiyetini bozmadan; "Rahat olun, Frer Jean. Papalardan örnek almak isteyeceğimiz hiçbir şey yok ama Luftwaffe'den olabilir. Hanns

Scharff[101] usulü bir sorgulama yapalım, olur mu R.G. Kardeş?" diye konuştu.

R.G. başını sallarken sırıttı: "Tabii ki olur Sofia Kardeş."

Gabriel; "Neden kimse Hanns Scharff kimdir diye sormadı?" diye dertlendi ama az sonra çok daha büyük bir sıkıntının ona doğru geldiğinden habersizdi.

Sofia; "Bu da bizi son konuşmak istediğim konuya getiriyor. Aslında uzun uzun açıklamama gerek yok. Hemen İris ile görüşmek istiyorum" dedi.

Cümle toplantı masasının ortasına parça tesirli bir el bombası gibi düştü. Öncelikle "istiyorum" kelimesi üzerindeki vurgunun bir rica ya da soru ifadesi taşımadığını söyleyelim. Tersine bu, çoktan verilmiş kesin bir kararın uygulanacağını altlarına bildiren bir üstün vurgusuydu.

Marius, Jean, R.G, Gabriel, Heretica ve hatta Efendi Djü-dschi şaşkınlıkla birbirlerine bakadursunlar, Sofia ikinci darbeyi indirdi: "Bunu hemen şimdi, o uyanır uyanmaz yapmam lazım. Büyük bir fayda sağlayacağımıza adım gibi eminim."

Kendini ilk toplayan Marius oldu: "Bu son derece tehlikeli. 137'nin Büyük Sır Üstadı olacak biri bu riske atılmamalı."

Gabriel de fazla sabredemedi: "Kesinlikle aynı fikirdeyim. O kadın ayaklı bir şeytan. Ondan her şey beklenir."

Sofia başka konuşacak var mı diye biraz daha sessizce bekledi, ardından; "Kaygılarınızı anlıyorum ama bu şeytanı bir daha bu kadar hazırlıksız yakalayamayız. Bir saat sonra uyandığında bütün yaşadıklarını kafasında tartacak ve kısa sürede 6'nın yakalandığı gerçeğine ulaşacak. Bu sefer de kendine göre yeni bir hikâye yazıp bize onu oynayacak. Yani ondan hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Oysa şimdi elimizdeki yeni bilgilerle o hâlâ şaşkınken onu şaşırtabilir ve hata yapmasını sağlayabiliriz. Bu fırsat kaçırılamayacak kadar değerli. Diğer taraftan sağlığım ile ilgili kaygılarınızı da anlıyorum ama inanın ben bu konuyu sizden çok daha fazla düşünüyorum. Bu nedenle şöyle

---

101 Hanns-Joachim Scharff: II. Dünya Savaşı'nda Alman Hava Kuvvetleri'nde (Luftwaffe) görev yapan Alman bir sorgucu. Scharff, bilgi edinmek için mahkûmların fiziksel olarak istismar edilmesine karşıydı. Tekniklerinin başarısı, özellikle de gerekli bilgileri elde etmek için asla fiziksel araçlar kullanmaması nedeniyle büyük övgüler almıştır. ABD ordusu daha sonra onun yöntemleri i sorgulama okullarındaki müfredata dahil etti.

yapacağım. Sukbaator ilaçlı iğneler atan tüfeğiyle kapının deliğinde hazır bekleyecek. Ama sizi de kendimi de rahatlatmak adına bir tedbir daha alacağım. Anokhi benimle birlikte odada olacak. Daha önce İris'e neler yapabildiğini gözlerinizle gördüğünüze göre başıma bir şey gelmeden o odadan çıkacağıma güvenebilirsiniz" diye açıkladı.

Marius kısa bir süre düşündü, ardından; "Çok kararlı olduğuna göre İris'in de seni görmek için talepte bulunduğunu artık açıklayabiliriz. Bu kararına etki etmeyecektir ama seni istediğine göre mutlaka bir planı vardır" diye konuştu.

Sofia gülümsedi: "Bu bilgi görüşme kararlılığımı arttırdı."

Gabriel yalvaran gözlerle Marius'e son bir kere baktı ama Sofia'nın kararlı sesi bu son umudunu da aldı götürdü:

"Hadi, Anokhi Kardeş gidelim. Canım size emanet. Ne zaman gerekli görürseniz benden bir talimat beklemeden müdahale edebilirsiniz."

Carl Gustav Jung, şeytandan çeşitli şekillerde bahseder:

–Tanrı'nın bir yönü olarak–

"Tanrı'nın sol eli", "Tanrı'nın sol tarafı", "Tanrı'nın diğer tarafı", "Tanrı'nın kendi karanlık tarafı", "Satanaël, "Tanrı'nın ilk oğlu", "Deccal", "Mesih'in karşısındaki figür" ve "Mesih'in kötülüğü temsil eden karşılığı";

–İnsan yaşamında bir güç olarak–

"Karanlık antagonist", "Kötülük ilkesi" ve "Dinsiz akıl";

–Psikolojik bir fenomen olarak–

"Toplam psişenin hiyerarşisinden kopan ve artık bağımsızlığa ve mutlak güce sahip olan her psişik işlevin şeytani yönü", "Bilinçdışı'nın grotesk ve uğursuz tarafı" ve "Kolektif düzeyde Roma İmparatorluğu'nun tüm halklarını egemenliği altında tutan nesnel psişe".

Şu anda dünyamızdaki kaos, yıkım ve savaşın çeşitli tezahürleri göz önüne alındığında, Jung'un tanımını mevcut küresel durumumuza genişletebiliriz.

Büyük Yüzleşme

İris, yatırıldığı yatağın içinde yavaş yavaş kendine gelirken Sofia tam ayakucunda oturuyordu. İris'i eski hücresine taşıdıkları zaman üstünü değiştirmemişlerdi. Şimdi Gabriel'i kontrolüne almak için özellikle kuşandığı ve tüm kıvrımlarını ortalığa fütursuzca saçan dar elbiselerinin içinde Sofia'nın yanında baygın yatmasındaki ironi görülmeye değerdi. Uyanmasını beklerken Sofia dikkatle onu inceliyordu. Çok güzel bir kadın olduğuna ilk günden beri şüphesi olmasa da bir şekilde bu kadının içinde karanlık bir tarafın varlığını içgüdüsüyle daha ilk günden anlamıştı. Yine de kimseye bir şey fark ettirmemişti, çünkü 137'nin en genç ferdi olarak daha ilk günden Büyük Sır Üstadı'nın asistanını eleştirmeyi göze alamamıştı.

İris bir gözünü açtığında Sofia içinden gelen güçlü bir sezgiyle elini hemen yanı başında duran ayağının üzerine koyup ona gülümsedi. İris ikinci gözünü de açtığında Sofia ile göz göze geldi. Sofia gülümsemeye devam ederken elini ayağının üzerinde hafifçe kaydırıp onu okşadı. Henüz tam ayılamamış olan İris de ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Sofia'ya bakarken saygısı aşikâr çok hafif bir sesle; "Efendim" diye mırıldandı. Sofia ona doğru eğilerek biraz daha yaklaştı ve yavaşça; "Günaydın Druid Rahibesi" dedi.

İris büyük bir sarsıntıyla yerinden fırladı. Bir ayağı ile Sofia'yı itmeye çalışırken diğer ayağı ile yataktan kalkmaya çalıştı. Henüz ilacın etkisi tam olarak geçmediğinden dengesini kaybedip yere kapaklandı. Bu sefer gerçekten uyanmıştı.

Sofia tekmeden korunmak için hızla ayağa kalkınca İris'in yerde debelenirken Sofia'nın ayakta başını beklediği görüntüsü monitörden olup biteni izleyen kardeşlerin tüylerini diken diken etmeye yetti.

İris avuçlarının yardımıyla kıçının üstünde odanın kenarına kadar süründükten sonra sırtını duvara dayayıp ayağa kalktı. O anda diğer köşede ayakta bekleyen Anokhi'yi fark etti. Bu tıfıl oğlan ile yaşadığı son deneyimin ruhuna kazınmış olduğuna şüphe yoktu. Bu nedenle bir an için paniklemese de en azından dengesini yitirdi. Ama kendini hemen toparladı. "Az önce bana Druid Rahibesi dedi. Nereden biliyor olabilir? Alarm çalmıştı. Bana gönderilen askeri mi yakaladılar?" diye düşündü. Gözlerini kapadı ama özel yeteneklerini kullanmasına izin verilmeyeceğini anlaması çok sürmedi. Sanki bir sandalyenin üzerine çıkmış da biri o sandalyeyi sallıyormuş gibi titrediğini hissetti. Çaresiz, gözlerini açtığında Anokhi'nin onu tehditkâr bir surat ifadesiyle süzdüğünü gördü.

Sofia odadaki masanın sandalyelerinden birini çekip oturdu. Eliyle diğer sandalyeye oturması için İris'e işaret etti. İris buna icabet etmedi. Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan İris oldu.

Duygularını belli etmeyen bir sesle; "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sofia sanki çok yakın bir arkadaşı ile konuşuyormuş gibi gülümsedi:

"Beni sen çağırmadın mı?"

İris: "Evet. Senin gelmeni istemiştim ama neden bu kadar geç kaldın."

Sofia gözlerini İris'in gözlerine dikmiş bir halde son derece ciddi bir sesle; "Çok yoğundum. Önem sırası diye bir şey var" dedi.

İris sırıtırken diliyle üst dudağını yaladı ama cevap vermedi.

Sofia sakince; "Geç meç, geldim ya işte. Söyle bakalım, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

İris buyuran bir sesle; "Beni serbest bırakmalısın" diye cevap verdi.

Sofia sakinliğini bozmadı: "Önünde sonunda öyle olacak zaten ama neden acele ediyorsun? Son günlerde seni ve seninkileri gittikçe daha iyi tanımaya başladık. Çok ilginç insanlarsınız. Merakımı kabarttınız. Daha fazlasını bilmek istiyorum."

İris aşağılayan bir tonda: "Bir halt bildiğiniz yok da beni neden küçümsüyorsun, ben asıl onu merak ediyorum Sofia Kardeş?" dedi.

Sofia dikkatle İris'in mimiklerini inceledi. Söylediklerinde ciddi olduğunu anladığı anda: "Yanılıyorsun İris Kardeş. Sizi ve özellikle de seni hiç küçümsemiyorum. Tersine, takdir ediyorum. İnandığın bir dava uğruna kendini her biri bir ejderha olan bu erkeklerin arasına attın ve yıllarca yapman gerekeni yaptın. Ben cesur insanları severim. Dünya tarihini de onlar yazmıştır. Yakalandığın için de kendine fazla yüklenme. Bu biraz da kaderinde vardı."

İris gözlerini kısarak alay yüklü bir sesle; "Geç bunları Sofia Kardeş. Çocuk muyuz biz? İki olgun kadın gibi konuşacaksak ne âlâ, yoksa susalım" diye cevap verdi.

Sofia başını salladı; "Samimi olmadığımı düşünüyorsun, tamam ama sana öyle olmadığını göstermeme müsaade et. Bak şöyle yapalım. Ben sana bildiklerimden iki tanesini açıklayayım, sen de karşılığında bana bilmediğim bir şey söylersin. Merakım giderilsin, ardından Unani'ye haber yollarız. Seni buradan aldırır" diye konuştu.

İris şaşkın bir ifadeyle; "Unani de kim?" diye sordu.

Sofia hiç beklemeden; "İlahi Denge Mahkemesi'nin kurucusu değil mi?" diye cevap verdi.

İris şaşırsa da bunu belli etmedi. Sofia beklediği tepkiyi alamadığı için biraz hayal kırıklığı yaşadı ama o da belli etmedi.

İris; "Mahkemeyi biliyorsa asker yakalandı ve onu konuşturdular demektir. Bu kadar çabuk nasıl olur?" diye düşündü.

Kısa sessizliği İris bozdu: "Beni serbest bırakmalısın. Bu sorunlarınızı azaltır ve önünüzü açabilir. Yoksa her gün başımıza ne gelecek kaygısı içinde yaşayacaksınız."

Sofia arkasına doğru yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirip kollarını açtı.

"Ah be İris Kardeş. Seni takdir ettiğimi söylememden bir iki dakika sonra 137'nin ne olduğunu bilmeyen yeniyetmeler gibi bana bu şekilde üstü kapalı tehditler savurmanın gözümde seni nereye düşürdüğünü bir bilsen."

İris: "Neden tehdit olsun ki? Bu sadece bir saptama."

Sofia kısa bir kahkaha attı; "Saptama demek. O zaman ben de bir saptama yapayım. Anokhi'ye saldırdınız, ufacık çocuklardan birini canından ettiniz. Dünyanın öbür ucundaki Niyetedicilere saldırdınız, yine kendi ayağınıza sıktınız. Orada da ufacık birini söndürdünüz. Seni saymama bile gerek yok. İris Kardeş hiçbir kaygı duymuyoruz, çünkü sizinkiler bu konularda ebleh sayılacak kadar beceriksiz. Neyinizden çekinelim?" dedi.

İris: "Bu saydıklarının ne olduğunu bilemiyorum. Dolayısıyla bana bir şey ifade etmiyorlar."

Sofia bir çakal gibi sırıttı: "Eh iki üç gün önce yakaladığımız veledi niye adaya soktun. Bari onu söyle ki ilerleme kaydedelim."

İris dümdüz Sofia'ya baktı ama cevap vermedi.

Sofia aşağılayıcı bir bakış attı, ardından alaycı bir sesle; "Devekuşu, devekuşu, başı toprakta, kıçı açıkta" dedi.

İris'in hâlâ tepkisiz kalması üzerine; "Senin gibi zeki bir kadına hiç yakışmıyor İris. Gerçeklerden bu şekilde kaçamazsın. Mümkün değil. Adaya soktuğun veledin yanında bazı malzemeler bulduk. Ne yapacaktınız, söyle artık" diye konuştu.

İris iyice tedirgin olmaya başlamıştı. "Galiba her şeyi biliyorlar, peki benden ne istiyor o zaman" diye düşündü.

Sofia; "İris, böyle yapacaksan ben gidiyorum. Bak bu küçük kurşun asker yanında sana bir mektup getirmiş. Talimat mektubu. Sana okumamı ister misin?" diye sordu.

İris gözlerini kısarak baktı. "Ogam yazısını okumuş olabilirler mi? Okudularsa oynadığım oyunun sonuna geldik demektir" diye düşündü.

Sofia bir süre daha bekledi ve "Anlaşıldı. Sen kafanı kuma gömerek o güzel kıçını bizden saklayabileceğine iyice inanmışsın. O zaman seni de bu zahmetten kurtarmak için şöyle sorayım. Kurşun askerin şişedeki

uyuşturucuyu adanın suyuna karıştırmayı başarsaydı ve hepimizi mışıl mışıl uyutsaydı ne kazanacaktınız? Bir süreliğine de olsa 137'nin içinden biri olarak bizi iyi tanıdığına göre adayı ele geçirmeyi düşünecek kadar aptal olduğunuza inanmak istemem" diye konuştu.

İris sessiz kalmaya devam etti; "Biliyorlar ama neden olduğunu bilmiyorlar. Onun için beni sorguluyor. B planı hâlâ yaşıyor. Bir umut var o zaman" diye düşündü.

Nefeslerini tutmuş şekilde monitörlerden kapışmayı izleyen kardeşlerden belki de en heyecanlısı olan Gabriel; "Ne yapıyor? Anlamıyorum. Bu şeytana bütün bildiklerimizi tek tek anlatıyor. Amacı ne?" diye konuştu.

R.G. kendine güvenli bir sesle; "Çok iyi gidiyor. İris'i tavına getiriyor. Büyük balığı tekneye çekebilmek için önce yormalısın. Bunu da misinayı çekip bırakarak yaparsın. Böylece gücü tükenen balık teslim olur. Zamanı gelince darbeyi vuracak" diye cevap verdi.

Sofia umursamaz bir tavırla; "Bak İris. Sana saygı duyduğum için bir el uzatıyorum, sense bana salağı oynamakta ısrar ediyorsun. Senin yerinde hocan olsa böyle mi davranırdı, bir düşün istersen?" diye konuştu.

"Hocam da kimmiş?" diye sordu.

Sofia gözlerini İris'e dikip bir tiyatro sahnesinde oynar gibi dramatik bir sesle; "Kali işte!" dedi.

İris gerçekten sarsıldı ve bu sefer kendini gizlemekte ilk defa yaptığı kadar başarılı olamadı.

Berbat bir suratla; "Bunlar her şeyi çözmüş olabilir mi? Nasıl olur? Nereden bilgi almış olabilirler, anlamıyorum" diye düşündü.

Ardından zaman kazanmak için; "Hocam da ne demek ya?" diye sordu.

Sofia aynı tonda; "Dehşetli öğretmenin işte. Seni o yetiştirmedi mi? Onu gördüğümde tebrik edeceğim. 137'nin bütün üst kademesini yıllarca parmağında oynatacak bir kadın yaratmış. Müthiş bir öğretmen olmalı. İnsanlığın Dünya Öğretmeni bile olabilir" diye cevap verdi.

İris sarsılmıştı ama derin bir iç çekerek kendini toplamak için yoğun bir çabaya girişti.

Yetkin bir psikolog olan Sofia rakibine attığı oltanın bir yerlere takıldığını çoktan anlamıştı. Misinayı biraz daha çekti: "Evet İris. Kali burada olsa sence ne yapardı? Senin gibi mi davranırdı yoksa bir uzlaşma zemini mi ararդı? Cevap bekliyorum."

İris cevap vermedi ama "Kali'yi gördüğünde bayılmazsan kendini şanslı say" diye düşündü.

Sofia'nın bir şeyler bildiği aşikârdı ama bunun nereye kadar uzandığı hâlâ belirsizdi. İris için bunu açıklığa kavuşturma zamanı artık gelmişti ama bunu başarabilmek için karşılığında bir şeyler vermesi gerekecekti. Bu nedenle sakince; "Kali burada olsaydı senin bu tonda konuşman pek mümkün olmazdı" diye cevap verdi.

Monitörün başında oturanlar arasında bir heyecan yaşandı. Heretica simyacı sesiyle; "Babası, aynı babasına dönüşüyor. Gözümüzün önünde gerçek bir metamorfoz yaşanıyor. Yepyeni bir yaklaşımı olan çok farklı bir Büyük Sır Üstadı doğuyor" diye konuştu.

R.G.; "Kesinlikle katılıyorum. Çok zevkliymiş bunu izlemek" diye ekledi.

Sofia; "İşe böyle bak. Zor değilmiş değil mi? Neden konuşamazdım? Kendisi uzlaşmacı değil midir?" dedi.

İris gururla; "O Kara Zaman'dır. Her varlığın hem yaşamı hem ölümüdür, dünyanın rahmi ve türbesidir, Himalayaların Kızı'dır" diye cevap verdi.

Sofia yüzünü ekşiterek; "Of İris, bu zırvalar o siyahlar giydirilmiş kurşun askerlerinizde işe yarar ancak. Himalayaların Kızı karıncaezmez Niyetedicilere saldırır mı? Kara Zaman karalar içinde veletleri, tıfıl bir oğlanı çuvala tıkmak için yollar mı? Bence Kali varlığın hem yaşamı hem ölümü değil, sadece ölümü!" diye konuştu.

Ardından bir sezgisine dayanarak çok alaycı bir ses ve yüz ifadesiyle; "Dünyanın rahmi ve türbesi ise hiç değil. Ne doğurmuş ki bugüne kadar? Olsa olsa dünyanın türbesi olur o" dedi.

Bunu işiten İris gözle görülür şekilde çileden çıktı. Vücudu saldırgan bir pozisyon aldı ve öfkeyle; "Sen bunlardan ne anlarsın be! Onun yarattıkları insanlığın son ümidi, salak kadın" dedi ama der demez de büyük bir hata yaptığını anladı.

R.G. heyecanla; "Vay anasını. Nasıl da oynadı kadınla. Muhteşem, süper ötesi. Ve şimdi son darbe geliyor" dedi.

Sofia yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü. Görüşmenin bittiği izlenimine kapılan İris şaşırdı. Yaslandığı duvardan ona doğru bir adım attı. O anda Sofia ona doğru dönüp küçümseyen bir sesle; "Türkije'deki Tolistobogii-Gordion'da yarattıklarını mı söylüyorsun? Unut onları! Seninle konuştuğumuz şu anda, 137 tüm gücüyle oraya saldırıyor" dedi.

İşittikleri İris için bardağı taşıran son damla oldu. "Biliyorlar" düşüncesini takip eden ağır bir yıkım duygusunun yarattığı öfkeyle Sofia'nın üzerine atılmaya çalıştı. Çalıştı diyorum, çünkü ileri değil geri gitti. Gitmek zorunda kaldı diyelim. Saniyeler içinde az önce sırtını dayadığı duvara yapışmıştı. Kısa bir süre içinde nefesi kesildi. Göğsünde bir su aygırı oturuyordu.

Bunu gören Sofia, Anokhi'ye doğru döndü. Döner dönmez de hiç hoşlanmayacağı bir manzarayla karşılaştı. Anokhi'nin yüzünde, yaptığı işten zevk alıyor gibi bir ifade görmüştü. Bu durumu irdelerken de biraz geç kaldı. İris kendinden geçmek üzereydi. Son derece otoriter bir sesle; "Anokhi kâfi, kadını bırak!" diye emir verdi.

Anokhi talimatı ikiletmedi. Belli ki Sofia'nın onun üzerindeki etkisi Sukbaator'unkinden fazlaydı.

İris çok sesli, derin bir iki nefes çekti.

Sofia ona doğru yaklaştı ve neredeyse yumuşak denebilecek bir sesle; "Gereksiz yere öfkeleniyorsun. Yakında sahibine kavuşacaksın. Sorun çıkarmadan bekle ve lütfen bizi yorma" diye konuştu.

İris hâlâ düştüğü yerde nefesini düzenlemekle meşguldü. Sofia iyi olduğundan emin olmak için bir süre daha başında bekledi. Odadan çıkmaya karar vermişti ki İris; "Beni yendiğini zannediyorsun ama yanılıyorsun" diye konuştu.

Sofia hayal kırıklığını hissettiren bir tonda; "Zeki bir kadınsın, hâlâ anlamadın mı? Ben kimseyi yenmek peşinde değilim. Ben babamın bir ömür harcayarak bana öğrettiği en değerli şeyin peşindeyim. Ben, denge arıyorum" dedi.

İris son derece sakin bir sesle; "Yanılıyorsun. Baban sana bunu öğretmiş olamaz" diye cevap verdi.

Sofia gerçekten şaşırdı; "Sen babamı nereden tanıyacaksın?" diye sordu.

İris; "137'yi bilip de Belag-ı Âzam olan meşhur Büyük Sır Üstadı'nı bilmeyen var mı ki?" diye cevap verdi.

Sofia son derece dikkatli bir şekilde İris'i süzmeye başladı. Bu epey bir süre uzayınca İris sırıtıp; "Babanın önemsediği denge olsaydı sana o mektubu bırakmazdı" diye konuştu.

Sofia: "Hangi mektubu?"

"Trattoria alla Madonna'dakini. Oraya git ve Bay Lucio'yu sor. O seni tanıyacak ve mektubu hemen verecektir, çünkü sadece sana vermesi için ona yemin ettirildi."

Sofia gözlerini iyice kırparak İris'e baktı. Söylediklerini bir süre kafasında tarttıktan sonra cevap verme zahmetine bile katlanmadan arkasını dönüp kapıya doğru yöneldi.

O esnada monitöre bakan ve artık yüzleşmenin bittiğini düşünmeye başlamış kardeşlerin bir anda nefesleri kesildi, çünkü İris, Sofia'nın arkasından; "Sana sevgilin Gabriel ile ilgili söylemek istediklerim var" diye bağırmıştı.

R.G. yanındaki Gabriel'in omuzuna elini koyup sıktı. Destekleyici birkaç sözcük mırıldandı. Gabriel başını önüne eğdi. Kaderine çoktan razı olmuştu.

Bunu işiten Sofia aniden durdu.

Önce Anokhi'ye bakıp İris'in de duyabileceği kadar yüksek bir sesle; "Benimle gel ve bu kadın kirpiğini kıpırdatırsa ona ne istersen yap. İzin veriyorum" diye talimat verdi.

Ardından İris'in yanına kadar gidip eğildi. Avucunu ağzına siper ederek kulağına şunları fısıldadı: "Gabriel ile ne yapmış olursan ol bu bana etki etmez, sürtük. Sen beni kıskançlık gibi aşağı bir duyguyu hissedecek kadar sıradan bir ev hanımı ile karıştırdın galiba. Bir erkeğin duygularının gerçek olup olmadığını tespit edemeyecek kadar toy muyum? Diyelim ki yaptığın çeşit çeşit hallerle bir erkeğin aklını çeldin. Ne olmuş? Doğasında olan bir zaafı kullandın diye zor bulduğum tam dengede bir aşkı bir anlık zafiyeti yüzünden satacağımı mı sandın, budala. Gabriel gibi birini sana ya da başkasına yedireceğimi mi düşündün? Dua et, duygusal bir dönemimdeyim yoksa bu hadsizliğinin cezası farklı olurdu. Sen ya da senin gibiler hiçbir zaman kazanamayacaksınız, çünkü Gabriel'in çocuğunu büyük bir gururla karnımda taşıyorum."

İris'in yüzünün darmadağın halini hemen fark eden kardeşler; "Ne dedi? Duyan oldu mu?" diye birbirlerini soru yağmuruna tutarken monitörden Sofia'nın otoriter sesi işitildi: "Sukbaator, uyutun."

Sofia odadan çıkar çıkmaz; "Büyük Sır Üstadı nerede?" diye sordu.

İki dakika kadar sonra onun çalışma odasının kapısından girerken müthiş bir alkış koptu. Âna tamamen odaklanmış olan Sofia önce ne olduğunu anlamasa da Jean yanına koşup sırtını sıvazlamaya başladığında tezahüratın ona olduğunu anladı. Hiçbir sevinç ifadesi göstermeden başıyla herkese teşekkür edip ciddiyetine geri döndü:

"Büyük Sır Üstadım, bunların Gordion'da bulunan merkezi sadece bir zindan değil. Bir şekilde daha büyük bir yapılanmaları var ve Kali de orada olmalı. Bilmediğim için soruyorum. 137'nin gücü nedir? Vurucu gücü yani. İnsan ve silah kapasitemiz ne durumda?"

Marius son derece muzip bir ifadeyle; "Bunu Gordion'a müdahale etmek için mi soruyorsun? Öyle ise Sukbaator Kardeş bizi güncellesin" dedi.

Sukbaator kısa bir süre düşündü; "Yedekleri saymazsak çevresindeki yedi sekiz ülkeden yirmi dört saat içinde Türkiye'ye tam teçhizatlı en az dört bin kişi sevk edebiliriz. Bunlar son derece tecrübeli ve çok etkili adam ve kadınlarımız" diye cevap verdi.

R.G. müdahale etti: "Ama bu çok büyük bir hata olur."

Sofia gülümsedi: "İnanın R.G. Kardeş, gazetelere düşmek ya da Türk Devleti ile dalaşmak benim de en son isteyeceğim şey. Sorumu yanlış ifade ettim. Ben böyle bir yerin kontrolünü ele geçirmek için gerekli sayıda adamımız var mı diye sormak istemiştim."

Sukbaator ciddiyetle; "Benim elit takımıma elli kişi daha eklersek istediğiniz yeri istediğiniz anda kontrol altına alırız" dedi.

Sofia, Büyük Sır Üstadı'na "hadi ne duruyoruz?" der gibi bakınca Marius keyifle kıkırdadı. Bu iş fazlasıyla hoşuna gitmeye başlamıştı. Kim bu geçkin yaşında ufukta gözüken özgürlükten hoşlanmazdı ki?

Sukbaator da heyecanlanmıştı. Sabırsızlığına yenilip; "Büyük Sır Üstadım?" diye sordu.

Marius başını salladı ve "Her an müdahale edecek şekilde Gordion'a konuşlanalım. Oraları düşük yoğunluklu yerlerdir herhâlde. Keşif yapın

ve kusursuz bir kamuflaj sağlayın. Tam adresi ve karşımızdakilerin kapasitesini bilmeden kesinlikle harekete geçilmeyecek. Talimatımı almadan burnunuzu bile kimseye göstermeyin. R.G. sen de Türkiye'deki nüfuzlu arkadaşımıza ulaş ve onu bilgilendir. İşgüzar yerel bir polis memuru ya da jandarma ile uğraşmak zorunda kalmayalım" diye talimat verdi.

Daha sözünü bitiremeden Sofia sordu: "Trattoria alla Madonna hakkında ne biliyoruz?"

Heretica Pessima simyacı sesiyle; "Rahmetli babanızın en sevdiği deniz ürünleri lokantasıdır. Merkez adada, buraya on dakika mesafede, meşhur Rialto köprüsünün hemen yanındadır" diye cevap verdi.

Sofia'nın kaşları çatıldı. İris'in mektup hikâyesine bir an bile inanmadığı gibi bunu, kaybettiğini kabullenmemek için onun son çırpınışı olarak görmüştü. Şimdi öğrendikleri konuyu doğrudan babasıyla bağlaması kafasını karıştırmıştı.

Sofia: "Lucio kim? Tanıyor muyuz?"

Heretica: "Oranın sahibi. Babanın arkadaşıydı."

Sofia; "Bu konuda biraz düşünelim" dedikten sonra; "Büyük Sır Üstadım, müsaadenizle babamın güncelerini taramaya devam edeceğim. Bir gelişme olursa bana haber verir misiniz?" diye ilave etti.

Marius; "Tabii ki Sofia Kardeş" diye cevap verdi.

Sofia; "Sevgilim, gidelim mi?" diye sorarken elini uzattı.

Gabriel elini tuttu. Kapıdan el ele çıkarlarken Gabriel merakla; "O şeytanın kulağına ne söyledin?" diye sordu.

Sofia; "Ona özel bir sürprizim vardı. Onu verdim. Sana da var bu akşam ama. Yatağımızdayken vereceğim. Şimdi çalışma zamanı. Bana o keskin zekân ve muhakemenle yardım edersen daha çabuk ilerleriz" diye cevap verdi.

"Angelos, haberci demektir. Bu sözcük, bir meleğin birincil işlevini yani bir mesaj taşımayı ifade eder. Haberci, kompleks ruhun derinliklerinden yukarıya doğru kanatlanır ve bilinçli farkındalığın ön saflarına doğru yönlendirilir. Mesaj tindir. Tin, meleğin bilinçdışı kaynaktan taşıdığı ve bilinçte bize getirmeye çalıştığı içeriktir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Küçük Aydınlanma

Sofia, sakin bir sesle; "Size bazı sorularım olacak. Bu toplantıyı da her birinize ayrı ayrı sormamak için ve birinizin bilmediğini diğeriniz bilebilir diye istedim. Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim" diye giriş yaptı.

Marius: "Buyurun Sofia Kardeş, sizi dinliyoruz."

Sofia, Heretica'ya dönerek; "Aklımı sürekli olarak meşgul eden bir soru var efendim. Büyük Sır Üstadıma da sormuştum. Bundan kısa bir süre önce hayatımıza girmiş bir Unani ve karaveletleri hadisesi var. Son bir iki aydır öğrendiklerimizden de bunların ilk tahminlerimizi kat be kat aşan güçte bir organizasyon oldukları anlaşıldı. Biz bunları nasıl olup da gözden kaçırmışız. Bir gecede aniden ortaya çıkmadılar ya. Geldiklerini bile görmedik. Çok merak ediyorum, babam kalibresinde bir adam, Efendi Kardeş gibi bir ruhçu, Niyetediciler ve hatta siz, nasıl olur da bu kadar büyük bir organizasyondan bihaber olursunuz? En azından bir şeyler hissetmeniz gerekmez miydi?" diye sordu.

Heretica simyacı sesiyle; "Doğrusu ben olup bitenlere en çok şaşıranlardan biriyim. Benim için tam bir sürpriz oldu" diye cevap verdi.

Sofia; "Peki, babam size bu Unani'nin karıştırdığı işlerle ilgili olabilecek herhangi bir şey söyledi ya da ima etti mi?" diye sordu.

Heretica; "Hatırladığım kadarıyla hayır. Sadece *Magnum Opus Gnostica*'yı yazma aşamasında pek çok rüya ve vizyon görüyordu. Her sabah onları bana detaylı olarak anlatıp notlar tutturuyordu. Onlarda sayısız imge ve sembol sürekli dönüp dururdu. Bazılarını anlamakta zorlanıyordum ama o sanırım ne demek istediklerini biliyordu. Belki o notlara tekrar bakmak gerekebilir ama benim şu anda özel olarak aklıma gelen bir şey yok" diye cevap verdi.

Sofia; "Anladım. Teşekkür ederim efendim" dedi.

Efendi Djü-dschi; "Belki de biliyorduk ama farkında değildik Sofia Kardeş. Rüyalarımızı her zaman anladığımızı iddia edemeyiz" diye araya girdi.

Kısa bir sessizlik yaşandı, ardından Sofia tekrar konuştu; "Cândido Godói ile ilgili kim ne biliyorsa bana söyleyebilir mi?" dedi.

Frer Jean; "Doğum yeriniz mi?" diye sordu.

R.G. ironik bir sesle; "Bildiğin başka bir Cândido Godói var mı ki Jean Kardeş?" diye araya girdi.

Jean sırıttı ama altta kalmamak için; "Cândido Godói, Brezilya'nın Rio Grande do Sul eyaletinde, Arjantin sınırına yakın, rahmetli babanızın yıllarca peşinde koştuktan sonra Mengele'yi son defa kıstırdığı ama çok kısa bir farkla kaçırdığı küçük kasabadır. Bu baskından sonra babanız Mengele'yi kovalamaktan vazgeçmiştir. Orası bugün altı bin nüfuslu bir belediye olmuştur" diye konuştu.

Jean daha konuşacaktı ama Sofia'nın ciddi sesi ona engel oldu: "Neden vazgeçti?"

Jean; "Bilmiyoruz Sofia Kardeş. Daha doğrusu güncelerinde yazdıklarından farklı bir şey bilmiyoruz. Sizi orada bulmuş olmasına uhrevi bir anlam yüklemişti. Onları siz de okudunuz zaten" diye cevap verdi.

Marius sakince; "Çok daha önemli bir konuyu söylemeyi unutmadın mı Jean?" diye sordu.

Jean heyecanla; "Unutur muyum? Ama fırsatım olmadı ki. Cândido Godói ikizleri ile ünlenmiştir ve ikizler kasabası olarak bilinir" dedi.

Sofia şaşkınlıkla; "İkizler mi? İkizler mi dediniz?" diye sordu.

Jean yarattığı heyecandan memnun bir sesle; "Evet, ikizler. Cândido Godói'da ikiz doğum oranı yüzde ondur. İçinde yer aldığı Rio Grande do Sul eyaletinde bu oran yüzde 1,8'dir. Dünyada ise en yüksek ikiz doğum oranı güneybatı Nijerya'da ölçülmüştür ve yüzde 4,5-5 arasındadır. Yani Cândido Godói'da, dünyadaki en yüksek ikiz doğum oranından tam iki katı daha fazla ikiz doğumu gerçekleşmektedir" diye açıkladı.

Sofia meraklı bir sesle; "Doğduğum kasaba ikiz doğum rekoru kırmış, öyle mi? Bu son derece ilginç. Hangi tipi?" diye sordu.

Jean anlamayınca; "Tipi derken Sofia Kardeş?" diye sormak zorunda kaldı.

"Tek-yumurta mı? Çift-yumurta mı?"

Jean; "Ah! Yarısından fazlası tek-yumurta ikizi" diye cevap verdi.

Sofia düşünceli bir şekilde; "İlginç, bu da ortalamanın çok üzerinde. Çok ilginç" dedikten sonra kaşlarını çattı. Belli ki bir şeylere odaklanmış ve muhakemesini yapmaktaydı.

Marius lafa girerek; "Jean bir de diğer konuyu söyle ki Sofia Kardeş fazla uğraşmasın" diyerek muzipçe gülümsedi.

Jean ikiletmeden konuştu: "Aslında bu ikiz fenomeni bütün Cândido Godói'da gerçekleşmiyor. Cândido Godói sınırları içinde yer alan küçük bir yerleşim yeri olan Linha São Pedro'da yaşayan etnik olarak homojen bir nüfusta yoğunlaşıyor."

Jean sözünü bitiremeden Sofia; "Yok artık! Gerçekten mi?" diye sordu.

Jean devam etti: "Buradaki nüfusun büyük bir kısmı Alman kökenlidir ve birçoğunun soyu ortalamanın üzerinde bir ikizlik oranına sahip olan Almanya'nın Hunsrück bölgesine dayanmaktadır. Bu ikiz fenomeninin temelinde gördüğümüz oran genetik kurucu etkisini yansıtıyor olabilir. Yani bir topluluğu kuran küçük bir grup arasında tesadüfen ortaya çıkan nadir genetik özellikler, onların torunları arasında nüfusun geneline göre daha yaygın olacaktır. Ya da..."

Sofia dramatik bir sesle; "Ya da Mengele iblisinin yarattığı etkiyi görüyoruz" diye araya girdi.

Kısa bir sessizlikten sonra Sofia; "İkizler demişken diğer ikizler şimdi nerede?" diye sordu.

Jean yine atıldı; "Hangi ikizler?"

Sofia: "Benimle beraber doğan Mengele ikizleri. Babamın güncesinde üç çift ikizden bahsediliyordu. Benim dışımda kalanlar nerede? Onları tanımak isterim."

Marius göz ucuyla R.G.'ye baktı. R.G. omuzlarını hafifçe kaldırıp; "Sofia Kardeşe kim cevap verecek?" diye ortaya bir laf attı.

Heretica görevi üzerine aldı. Simyacı sesiyle; "Erkek olanlar Yunanistan'da. Biliyorsunuz onlar kör. Güvenlik nedeniyle babanız onları Delphi'ye taşıdı. O günden beri orada yaşıyorlar. Kadın olanları bilmiyoruz" dedi.

Sofia o kadar çok şaşırdı ki; "Ne?" diye bağırdı.

Heretica biraz da mahcup bir sesle; "Evet. 137 onları kaybetti. Nerede olduklarını bilmiyoruz. Babanız sizinle İstanbul'a dönmeden önce tanıdığımız ailelere evlatlık verilmek üzere onları Brezilya sorumlusuna emanet etmişti. Ama adam babanız henüz dönüş yolundayken kalp krizi geçirip ölünce çocuklar bir süre başıboş kaldı. O günkü koşullarda iletişimdeki zorluklar, gemi yolculuğu derken çok geç haberimiz oldu. Bunu öğrendiğinde babanız o kadar öfkelendi ki yer gök sarsıldı. Onu hiç böyle görmemiştim. Bir daha da görmedim. Rahmetli, Brezilya'ya dönüp onları bulmak istedi ama artık siz vardınız, o nedenle yapamadı. Aramak için genç adamlarından birini yolladı ama o da başarılı olamadı. O zamandan beri nerede olduklarını bilemiyoruz" diye açıkladı.

Sofia son derece üzgün bir sesle; "Çok sıkıldım. Bütün hayatım kardeşim olmadığı düşüncesiyle geçti. Hatta sık sık tekrarlanan rüyalarımdan bir tanesi ikizlerle ilgilidir. Olduklarını öğrendiğim anda da onları kaybetmiş gibi oldum. İçim buruldu" dedi.

Marius; "Sizi anlıyoruz Sofia Kardeş. Erkek olanlar ile en kısa süre içinde tanışmanızı sağlayacağım. Pek konuşkan çocuklar değiller ama sizi seveceklerinden eminim" diyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Sofia derin bir iç çektikten sonra; "Bir şey soracağım. Büyük ihtimal Efendi ya da Heretica Kardeş cevabını biliyordur diye düşünüyorum. Güncelerin birinde babamın beni bulduğu gün aklına düşüp duran

Achamōth kelimesi geçiyor. Bunun anlamını bana açıklayabilecek biri var mı?" diye sordu.

Cevap hiç ummadığı yerden geldi.

R.G. ifadesiz bir sesle; "Daha alçak seviyede ya da düşmüş Sofia, demek. Sizi kastetmiyorum elbet. Gnostik prensip Sofia'dan bahsediyorum. Anlaşılması son derece karmaşık Gnostik yaratılış mitinin bir parçasıdır" diye cevap verdi.

Frer Jean dayanamayıp araya girdi: "Bunları nereden biliyorsun R.G.? Gerçekten de beni çok sık şaşırtıyorsun."

R.G. sırıttı: "Ben Yahudi'yim Jean, unuttun mu yoksa? *Achamōth*, İbranice. Kaldı ki Kabala ve Gnostisizm, 137'yi bulmadan önce uğradığım son dükkândı."

Marius muzip bir sesle; "Hadi R.G., hazır Jean Kardeşin bilmediği bir şey bulduk. Rahat rahat anlat da dinleyelim" dedi.

R.G. bir süre ciddi ciddi düşündü, ardından şöyle konuştu: "Gerçekten de bunu tam olarak açıklamam zor. Basite indirgemeye çalışacağım. Gnostisizm cennetten düşüş hadisesini Âdem ve Havva'dan çok önceye, dünyanın yaratılışından da önceye götürür. Onlara göre maddi dünya Sofia adlı göksel bir varlığın yaptığı büyük bir hata nedeniyle var olmuştu. 'Sofia'nın Düşüşü' mitinde Sofia, Tanrı'nın soyundan gelen ve kabaca baş meleklere eşdeğer ilahi varlıklar olan 'Aeon' tabir edilen varlıklardan biriydi. Bütün Aeonlar içinde Sofia, Tanrı'dan en son sudur edendi. O da diğer Aeonlar gibi kendisinden önce gelen ve Tanrı'nın lütfuyla doğum yapmış erkek ve dişiden oluşmuş bir Aeon çiftinin çocuğuydu. Sofia ve geri kalan Aeonlar, Gnostik düşüncenin *Pleroma* olarak adlandırdığı tamlık hâlini oluşturuyordu. İşler bundan sonra sarpa sardı, çünkü Sofia da çocuk sahibi olmak istiyordu ama maalesef yanlış yola başvurmuştu: O erkek partnerinin katılımı ve Tanrı'nın onayı olmadan hamile kaldı. Bu nedenle de çocuğu, diğer göksel varlıklardan tamamen farklı olan, şekilsiz, saldırgan bir yaratık olarak doğdu. Gnostikler bu yarı-Tanrı yarı-İnsan varlığa *Demiurgos* adını verdiler. Sofia korkunç hatasını fark ettiğinde Demiurgos'u Pleroma'dan attı. Artık tek başına kalmış olan Demiurgos şimdiye kadar var olan tek varlığın kendisi olduğuna inandı. Bu nedenle maddi dünyayı cehaletinden, aptallığından ve kötü niyetinden yarattı. Oysa uhrevi dünyayla aşağıdaki âlemler arasında bir

perde mevcuttu. Bu perde altında gölge oluştu ve bu gölge madde hâline geldi. Tanrısal olandan doğan Sofia'nın can verdiği bir varlık tarafından yaratılmış olması gölgeye kısmi tanrısal özellikler sağladı. Çünkü tıpkı bir düşük cenin gibi tanrısallığın madde içinde sıkışıp kalmasına neden olmuştu. Böylece zaman ve mekân düalitesinin ya da karşıt çiftlerinin çatıştığı ahenksiz, dengesiz maddi dünya yaşamı başladı.

Yaptığı hata ve bunun korkunç sonuçları nedeniyle Sofia kusurlu bir varlığa dönüştü. Eksikliği, Pleroma'nın mükemmel tamlığında barınamamasına neden oldu. Bu yüzden Pleroma'nın hemen dışına, kötü niyetli oğlu Demiurgos'un diyarının üzerindeki bir âleme yerleştirildi. Acı içinde olan Sofia tövbe etti ve Tanrı, onda eksik olan şeyler doğal tamlığına kavuşturulduktan sonra onu Pleroma'ya geri almayı kabul etti. İtalyan Gnostikler bunu basitçe Ano-Sofia / Kato-Sofia olarak ayırmışlardı. Yani Üst-Sofia ve Alt-Sofia. Bu Alt-Sofia, *Achamōth*'tur işte."

Jean kıkırdamaya başlarken; "Basite indirgenmiş hâli bu mudur şimdi? Detaylara girsen ne olacak kim bilir?" dedi.

Sofia ciddi bir sesle; "Bu ben olamam" dedi.

Herkes şaşkınlıkla ona bakarken Marius konuşmak ihtiyacı hissetti: "Zaten sizden bahsetmediğini R.G. Kardeş açıklamıştı."

Sofia gülümsedi. Kendinden emin ve kararlı bir sesle; "Babam bana Sofia ismini özellikle vermiş Büyük Sır Üstadım. Nedenini siz bana 'Sofia gnostik gelenekte bilgeliği temsil eden dişil prensip ve Hermes Trismegistus'tan esinlenen bir düşünce okuluna göre öte dünyada yargıç rolünü üstlenecek Işık Bakiresi'dir' diye açıklamıştınız. Bunu güncelerde de okudum. Babam bana bu ismi uygun görmeden dakikalar önce aklına Achamōth düşmüş. Babamın büyük bir Gnostik olduğunu hepimiz biliyoruz. Bana bu konuda sayısız şey öğretti ama Achamōth konusuna hiç girmedi. Bu tesadüf olabilir mi? Bu durumda Sofia'nın Düşüşü mitiyle benim kaderim arasında bir bağlantı olduğuna dair en ufak bir şüphem yok. Bunu düşünerek 'bu ben olamam' dedim. Alt ya da Kato-Sofia ben değilim. Achamōth olmam mümkün değil" diye konuştu.

Heretica Pessima simyacı sesiyle zamanların üzerinden sordu: "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsiniz?"

Sofia saniye geçirmeden; "Çünkü o, erkek partnerinin katılımı olmadan hamile kalmıştı. Benim durumum buna uymuyor. Ben

çocuğuma erkek partnerimin katılımıyla hamile kaldım. Bakın, tam arkamda duruyor" dedi ve Gabriel'i işaret ederek sırıtmaya başladı.

Kısa bir sessizlikten sonra oda bayram yerine döndü. Güzel haber o kadar çabuk yayıldı ki Muhteşem Julius on dakika sonra kovalarda şampanyalarla kapıdan giriş yaptı. Toplantı fiili olarak bitmişti ama Sofia'nın soruları bitmemişti. Yine de onları sormak için bu tebrik ve kutlama faslının biraz dinmesini beklemek zorunda kalacaktı.

"Tanrı'nın, anaokulunun dost canlısı bekçisi olmadığı gerçeğini kabul etmek zorunda kalmanın insan üzerinde nasıl bir etki yaratacağını düşünmek gerekir."

Marie Louise Von Franz
İsviçreli analitik psikolog, dilbilimci, araştırmacı
XX. yy.

Rialto Köprüsü Hadisesi

Sofia yanında Gabriel ile birlikte Büyük Sır Üstadı'nın odasına girdiğinde onu yalnız bulacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Efendi Djü-dschi, Heretica Pessima, R.G. ve Jean onunla birlikteydi.

"Böylesi daha iyi oldu" diye düşündü.

Jean, Sofia'yı görür görmez neşeyle; "Hoşgeldin Sofia Kardeş. Bebeğimiz bugün nasıl?" diye sordu.

Sofia istemsizce gülümsedi: "Daha o kadar küçük ki Frer Jean, anca mide bulantısı üretiyor."

Ardından; "Büyük Sır Üstadım, Sukbaator'un da gelmesini istedim. Birazdan burada olur. Sizinle bir konuyu görüşmem lazım" diye ekledi.

Marius başını sallarken kapı çalındı. "Girin" talimatını Sukbaator'un davudi sesi izledi: "Büyük Sır Üstadı, Sofia Kardeşin talebi üzerine buradayım. Hazır gelmişken Gordion ve çevresinde konuşlanmamızın tamamlandığını bildirmek isterim. Galat tarihi meraklısı Moğol bir turist kafilesi olarak on bir özel tur otobüsü içinde hiç kimsenin dikkatini çekmeden bölgeye giriş yapılabilecek tüm noktaları kontrol altında tutuyoruz. Talimatlarınızı bekliyor olacağız."

Sofia, konuşmalar başka yere kayar tedirginliğiyle hemen konuya girdi:

"Trattoria Alla Madonna'ya kısa bir ziyaret yapmak istiyorum efendim."

Marius'ün yüzü ekşidi: "Orada mektup olsa bilirdik Sofia Kardeş. İris sizin aklınıza girmeye çalışıyor."

Baba olacağını öğrendiğinden bu yana Sofia'yı koruma iç güdüsü tavan yapmış olan Gabriel dayanamayıp; "Ben de Büyük Sır Üstadı gibi düşünüyorum" dedi.

Sofia kuru bir tonda; "Biliyorum" diye cevap verince kendini yine çıkmaz bir sokakta bulan Jean; "Neyi biliyorsunuz? Mektup olmadığını mı yoksa İris'in aklınıza girmeye çalıştığını mı?" diye sordu.

Sofia sakince; "İkisi de Jean Kardeş. Mektup olma olasılığı binde bir ama beni ilgilendiren bu değil. Ben İris'in neden aklıma girmek için çaba harcadığı merak ediyorum. Ne yapmak istiyor? Fikri olan varsa üzerinde konuşmak isterim" diye konuştu.

R.G. kendinden emin; "Ne isteyecek? Sizi korunaklı adanızdan çıkarmak istiyor" dedi.

Marius ve Jean da R.G.'yi destekleyen beyanlarda bulunduklarında Sofia; "Çok güzel, aynı fikirdeyiz. O zaman bunu neden istiyor?" diye sordu.

R.G.; "Bunun sayısız nedeni olabilir. O şu anda kendini kurtarmak derdinde. Sizi Unani'ye yakalattırıp kendisiyle takas ettirmek istiyor olabilir. Ya da başka bir hinlik peşindedir. Her hâlükârda adadan çıkarak kendimizi riske atmamalıyız" diye cevap verdi.

Sofia kısa bir süre düşündükten sonra son derece kararlı bir sesle; "Tersine, tam da risk alınacak bir zaman olduğunu düşünüyorum" dedi.

Marius'ün yüzü iyice asıldı. Tedirgin bir sesle; "Açıklar mısınız Sofia Kardeş" dedi.

Sofia; "Büyük Sır Üstadım bakın, neredeyse bir yıldır bu problemle uğraşıyoruz ve daha bir ay öncesine kadar rakibin kurşun askerlerinden başka bir şeyini görememiştik. Gölge, Karga'nın hediyesi olmasa kim bilir şu anda ne hâlde olurduk. Unani ve İris elimizdeyken bile onlardan bir bilgi alamadık. Ama şimdi, hem de İris'in az önce R.G. Kardeşin de parmak bastığı açmazı sayesinde, ilk defa avantajlı olduğumuz bir

durum oluştu. Onlar bana tuzak kurduklarını düşünedursunlar, ben onları faka bastıracağım. Doğru bir strateji belirler ve onlar bana müdahalede bulunamadan biz onlara kendi hazırladığımız şartlarda müdahale edebilirsek hiç beklemedikleri bir anda gafil avlanırlar ve aralarından belki de en önemli olanlardan bir ikisini yakalarız. Bu bizi ânında hedefe götürür" diye açıkladı.

Frer Jean dramatik bir sesle; "Siz kendinizi yem olarak mı kullanmak istiyorsunuz? Nasıl olur? Sofia Kardeş, karnınızda bir bebek taşıyorsunuz. Kendinizi nasıl böyle bir riske atarsınız?" diye müdahale edince Sofia son derece kararlı bir sesle; "Yapmam gerekeni yapmak zorundayım. Ben babamın kızıyım ve kaderimde olanı yaşıyorum. Üstelik bir ömür boyu son derece özel bir öğretmen tarafından hazırlandığım kaderimi. Bu tür duygusal müdahaleler olacağını bildiğim için size hamile olduğumu söylemek istemedim. Ama durumu Gabriel'den saklamak da içime sinmedi. Ona söyleyince de sizlerden saklamak bana samimi gelmedi. Bu konuda lütfen başka yorumda bulunmayalım. Hem Sukbaator'u bunun için çağırdım. Bize gerçek bir risk analizi yapsın, ona göre karar verelim" diye konuştu.

Ardından biraz bekleyip sanki ortak bir karar verilmiş gibi; "Hem de hazır hepimiz buradayken Unani ve ekibine karşı hareket planlarımızı ortak bir kararla kesinleştirelim" dedi.

Sessizlik odaya hâkim oldu. Bir süre sonra Marius hâlâ tedirgin olduğunu belli eden sesiyle; "Bu kadar kararlı olduğunuza göre siz bir plan da yapmışsınızdır" dedi.

Sofia gülümsedi; "Karnaval" dedi.

Jean her zaman olduğu gibi şaşırdı: "Karnaval mı? Sezonu değil ki."

Sofia; "Olmasın be Frer Jean. Venedik'te kim sezondışı karnaval düzenlendi diye şikâyet eder. Sukbaator'un bütün ekibini maskeli balodaymışlar gibi giydiririz. Etrafımda tam bir güvenlik sağlarız. Hepsi temaya uygun maskeler takacaklarına göre bizi kimse tanıyamaz. Sadece ben ve Gabriel normal giysilerimiz içinde Unani'ye kendimizi gösteririz. Yemi yutar ve bana yaklaşırsa bizi uzun süredir gece gündüz meşgul eden bu mücadeleyi sona erdirme şansını yakalarız. Ne dersin Sukbaator?" diye konuştu.

Sukbaator bir süre ciddi bir ifadeyle düşündü, ardından; "Bazı açıkları kapatabilirsek başarılı olabilecek bir plan" dedi.

R.G. ciddiyetle; "Hangi açıkları?" diye sordu.

Sukbaator aynı ciddiyetle; "Karşımızda duyguları arttırıp azaltabilen ruhçu yetenekleri çok güçlü bir ekip var. Sadece Unani'den bahsetmiyorum. İris de o ruhçulardan biri olduğuna göre tek olmadığını varsaymalıyız. Diyelim ki Unani dâhil üç tane bu tip ruhçunun arasında kaldık. Maske taksak ne olur? Bize müdahale ederlerse kendi içimizdeki karanlıklarla boğuşmaya başlamadan önce Sofia Kardeşi kaç dakika koruyabiliriz?" diye cevap verdi.

II. İstanbul Konklavı'nda Unani onlara müdahale ettiğinde yaşadıklarını hatırlayan Marius son derece sıkkın bir sesle; "Büyük felaket olur" dedi.

Sofia; "Öneriniz nedir Sukbaator Kardeş?" diye sordu.

Sukbaator saniye bile beklemedi: "Düşmanın gücünü bilemeyeceğimiz için buna küçük bir muharebe olarak bakamayız. Bu bir meydan savaşı olacak ve öyle ele alınmalı. Yoksa bir felaketle karşılaşmamız imkân dâhilindedir."

R.G.; "Yani?" diye sorunca Sukbaator; "137'nin tüm güçleri orada olmalı. Hem saldırı hem savunma güçleri. Bu da riskin sadece Sofia Kardeş ile sınırlı olmayacağını kabul etmemiz demek" diye cevap verdi.

Sofia konuşmaya hazırlanıyordu ama Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi ona engel oldu: "Sofia Kardeşin proaktif yaklaşımını destekliyorum. Bizim yaşlı olmamız da sizi düşündürmesin. Hazır karnaval olacak, Heretica ile bana bir tahtırevan hazırlarsınız. Hareket etmek zorunda kalmayacağımız için dayanırız. Esliba Kardeş ve Anokhi de bizimle birlikte gelir. Tahtırevanı taşıyacak Moğolları en iyilerinden seçerseniz yanımıza kimse yaklaşamaz. Uzaktan müdahaleleri de biz hallederiz."

Beklemediği yerden gelen bu yardım Sofia'yı o kadar memnun etti ki geniş bir gülümsemeye teslim olmaktan kendini alıkoyamadı.

Sukbaator ciddi bir sesle; "Bu tip operasyonlarda aynı bir senfoni orkestrası gibi ahenk içinde hareket etmek hayati öneme sahiptir. Bunu da başarmanın tek yolu, bütün operasyonu uzaktan takip edebilen, an be an gelen bilgiyi toplayıp sahadaki birimleri doğru yönlendirebilen bir orkestra şefinin kontrolde olmasıdır. Ben sahada olmak zorundayım. Keza karate sanatındaki dereceleri nedeniyle R.G. Kardeşin de sahada olması doğru olur. Bu durumda eğer kabul ederse Büyük Sır Üstadı'nın bizim orkestra şefimiz olması çok faydalı olacaktır" dedi.

Marius gülümsedi. "Özgürlük umarken bahtıma çıkana bak" diye düşündü, ardından; "Operasyonu uzaktan nasıl takip edeceğiz?" diye sordu.

Sukbaator; "Sofia Kardeş en az 10 dron tarafından sürekli takip edilecek. Bütün adamlarımız ama özellikle Sofia ve Efendi kardeşlerin etrafındakilere geniş açılı kameralar takılacak. Tüm ekip kulaklıkla birbirinden ve sizden haber alabilecek durumda olacak. Bütün bu bilgi Kutsal Hafıza Adası'nda bulunan merkezde toplanacak ve oradaki yönetmen önünüzdeki monitörlere bunları anlık olarak aktaracak efendim" diye açıkladı.

Marius düşünürken sessizlik hüküm sürdü. Sonunda; "Unani'ye kendinizi nerede göstereceksiniz Sofia Kardeş?" diye sordu.

"Büyük Sır Üstadı'nın da aklı bu işe yatmaya başlamış olmalı" diye düşünen Sofia, bu soruya çok sevindi. Hemen; "Rialto köprüsünde efendim. Orasının her daim kalabalık olması bizim için daha güvenli olur. Köprünün iki ucunda bizim karnavalı düzenleriz. Bu da bize giriş ve çıkış kontrolü verir. Gabriel ile birlikte köprünün tam ortasındaki taka benzeyen yüksek kirişlerin altında duralım diyorum. Bir de köprünün etrafında duran gondolların tamamını kiralarız. Her birine birer adamımızı oturturuz. Köprünün altında devriye gezerler. Köprüden düşen ya da atlayan olursa bizim kucağımıza düşecektir. Havada da dronlar olacak. Böylece izole olan köprüyü dört yönünden kontrol ediyor olacağız. Gabriel ile bana ulaşsalar bile bizi oradan çıkaramazlar" diye cevap verdi.

R.G.; "Yukarıdan helikopterle gelmeleri mümkün müdür?" diye sordu.

Sukbaator son derece soğukkanlı bir sesle; "Köprüye yanaşamazlar bile" diye cevap verdi.

R.G. merakla; "Neden?" diye sordu.

Sukbaator sıradan bir vakıa anlatıyormuş gibi; "Sofia Kardeş o köprünün üzerinde olduğu müddetçe oraya havadan yaklaşan herhangi bir şeyi bir saniye bile tereddüt etmeden Kutsal Hafıza Adası'ndaki yerden havaya füze sistemiyle vururum" diye cevap verdi.

Kısa bir düşünmeden sonra Marius, Sukbaator'a dönerek kararlı bir sesle; "Çok güzel düşünülmüş bir plan. Denemeye ve risk almaya değer. Onaylıyorum! Başlayın" dedi.

Sukbaator çıkış kapısına doğru yollanırken; "Hemen birini ana adadaki kostümcü ve gondol sahipleriyle görüşmeye yollayacağım. Ben de adanın polis şefine bir ziyarette bulunayım. Ona kendimizi hatırlatayım. Zamanında yaptığımız iyiliklerin karşılığını alma vaktimiz gelmiş olabilir" diye konuştu.

İnsanlık tarihinin en tanınmış köprülerinin başında gelen Rialto, inşa edildiği XII. yüzyıldan bu yana sürekli artan ününü kesinlikle hak etmişti. Her şeyden önce, o zamanlar için Venedik'i tam ortasından ikiye bölen büyük kanalın üzerindeki tek köprü olması onu diğerlerinden ayrıştırmıştı. Ahşaptan yapılmış olması ve köprüye bağlanan hareketli rampalar sayesinde farklı yükseklikteki gemilerin geçişine izin vermesi sayesinde etrafına zenginliği çekmekte gecikmemişti. İpek, baharat, tekstil, metaller ve değerli taşların taşındığı büyük yük gemilerinin geçiş noktası olması, periferisinde pazar yerleriyle dükkânların çoğalmasına neden olunca, bugün bilinen turistik çekiciliğinden çok daha farklı bir cazibenin merkezi olmuştu. Buna bağlı olarak artan ticari yoğunluk, bir iki kere zor bela atlatılan yangınlar ve ahşabın bakımındaki zorluklar nedeniyle XVI. yüzyılın sonlarında tuzlu deniz suyuna dirençli mermeri andıran Istria taşı kullanılarak yeniden inşa edilmişti. Üç yıl süren bu yüksek maliyetli çalışmadan sonra ortaya günümüzdeki hâliyle otuz iki metrelik eni, dokuz metrelik genişliği ve 7,3 metre yüksekliği olan devasa bir köprü çıkmıştı. Altından teknelerin geçebilmesi için yarım daire şeklinde inşa edilmiş ve üzerinden geçmek için seksenden fazla merdiven çıkılıp inilen köprünün tepe noktasında bir zafer takını andıran dairesel kirişli kubbecik iki sıra hâlinde uzanan kemerlerle birleşmekteydi. Köprüye paralel olarak uzanan bu kemerlerin altına çeşitli dükkânlar sıralanmıştı.

Sukbaator bütün hazırlıkları tamamladığını Büyük Sır Üstadı'na bildirdiğinde Marius önündeki mikrofonun düğmesine basıp; "Herkes hazır. Başlayabilirsiniz" diye konuşmuştu.

Gelecek yıllarda kulaktan kulağa aktarılarak bir mitosa dönüşecek olan Rialto Köprüsü Hadisesi işte bu talimatla başlamıştı.

Sofia orta merdivenlerden ağır ağır çıktıktan sonra köprünün en üst noktasındaki kubbeciğin altında ayakta beklerken köprünün duvarlarını süsleyen Grotesk Rönesans dönemi esintileri taşıyan

kabartma desenlere bakıyordu. Aziz Markus ve Aziz Theodore figürlerini fark ettiğinde aklına babasının bunların kalitesini pek yetersiz bulduğu geldi. Göz ucuyla Gabriel'e baktı. Gabriel ilk seyahatine çıkmış fazla iştahlı bir denizaltı periskobu gibi başını oradan oraya çevirip duruyordu. Hafif bir sesle; "Rahat ol sevgilim. Seni bu hâlde gören olsa bırak yanımıza yaklaşmayı hemen polise haber verir. Rahatla ve dikkatleri üzerimize çekme" dedi.

Gabriel başını salladı, ardından yanına gelerek onu kolları arasına aldı. Sofia sırtını Gabriel'e dayamış hâlde beklemeye devam etti. Gabriel sevgilisinin beline arkadan sarılmış halde bir turist çifti gibi davranmaya özen göstererek etrafı incelemeye devam etti.

Köprünün altında bir nehir taklidi yapmayı alışkanlık hâline getirmiş büyük kanal içinde hareket eden onlarca gondolla birlikte belli belirsiz akıyordu. Sofia bakışlarını doğu yönündeki köprübaşına çevirdi. Sukbaator'un karnaval kıyafetleri içindeki ekibi abartılı maskelerinin yardımıyla gerçekten de tam bir kamuflaj sağlamıştı. Hareketli bir karnaval müziği eşliğinde geçit töreni yapar gibi davransalar da kimsenin yerinden fazla uzaklaştığı yoktu.

Yanlarında birikmiş epey kalabalık bir turist gurubu merakla karnavalı izleyip aralarında gülümseyerek şakalaşmaktaydı. Sofia'nın gözü önlerinden geçip giden aşırı süslü elbiseleri içinde altın maskeler takmış, kol kola girmiş iki kişiye takıldı. Sofia; "Sukbaator dayanamamış adamlarından ikisini bize yakından bakması için göndermiş" diye düşündü. Maskeler gerçekten de son derece etkileyiciydi. Bir tavus kuşu kuyruğu gibi açılmış uzun siyah tüylerin tam ortasına kondurulmuş altın maskenin etrafı turuncu renkte daha küçük kuş tüyleriyle çevrelenmişti. Maskenin şaşkınlık içeren yüz ifadesi yarı açık bir kadın ağzı ile sonlandırılmıştı. Bu hâliyle size mahcup bir öpücük yollayan bir dişi aslanı çağrıştırıyordu. Maskenin bütün yüzü örttüğünü fark eden Sofia "Şahane kamuflaj" diye düşündü.

Bir süre daha ayakta beklediler. Gabriel gittikçe sabırsızlanıyordu. Sabırsızlandıkça da kıpırdayıp duruyordu. Sofia; "Sakin ol Gabriel. Her şey kontrolümüz altında" dedi. Tam o anda, sanki onu teyit edermişçesine iki tane dron vızıldayarak üstlerinden geçti. Sofia başını kaldırdığında dronların altına asılmış küçük reklam panolarını gördü. "Bu Sukbaator gerçekten de işinin ehli" diye düşünmeden edemedi.

Kulaklıklarında Marius'ün sakin sesini işittiler: "Hiçbir şüpheli hareket görünmüyor. Bütün kontrol noktalarından sorun yok mesajları alıyoruz."

On beş dakika kadar ayakta beklediler. İyice sıkılmış olan Gabriel, Sofia'yı bırakıp büyük kanala doğru dönüp aşağıya baktı. Gondolların içindeki insanlar gülümseyerek köprüdeki turistlere el sallıyorlardı.

Doğu köprü ayağında inanılmaz güzellikte bir Orta Çağ tahtırevanı içinde oturmakta olan Heretica Pessima ile Efendi Djü-dschi sessizce beklemekteydi. Büyükçe bir nöbetçi kulübesini andıran tahtırevanın sağ ve sol kapısına dışarıdan tutunmuş olan Anokhi ile Esliba kendilerine uygun kostümler içinde tanınmaz hâldeydiler. Tahtırevanın dört taşıma koluna yapışmış zebella Moğolların at kostümleri içinde at maskeleri takmış olması gerçekten görülmeye değerdi.

Bir süre daha tahtırevanın yanında bekleyen Sukbaator'un kulaklıklarda çınlayan sesi işitildi: "Hiçbir hareket olmuyor. Fırtına öncesi sessizlik gibi. Son derece tedirgin edici bir durum. Ben yukarı çıkıyorum. Herkes pozisyonunu korusun."

Sukbaator kendi törenlerinde kullandığı kara kam elbiselerini kuşanmıştı. Yüzüne de simsiyah bir kurt maskesi takmıştı. Bu hâliyle gerçekten de ürkütücü görünüyordu.

Kırk basamağı yedi adımda geçti. Sofia ile Gabriel neredeyse beş metre kadar ötesinde duruyordu. Yanlarından geçerek köprünün batı ayağına doğru seğirtti. Merdivenlerden aşağıya doğru inmeye başladığında yanından aşırı süslü elbiseleri içinde altın maskeler takmış kol kola girmiş iki kişi geçti. Başıyla onlara belli belirsiz bir selam verip yoluna devam etti.

Çığırtkan, Kali'nin kulağına eğilerek; "Bizi kendi adamları zannetti" dedi.

Kali; "Sukbaator mu? Evet ama her an her şeyden şüphelenebilecek biridir. Bir kere daha Sofia'nın önünden geçip son kontrollerimizi yapalım, ardından gecikmeden harekete geçelim. Herkese haber ver. Gruplar şimdi yerini alsın ve talimatımı beklesin" diye cevap verdi.

Çığırtkan aldığı talimatı elinde tuttuğu küçük telsizle hemen aktardı.

Bir dakika kadar sonra yavaşça Sofia ile Gabriel'in önünden tekrar geçtiler. Sofia belini köprünün son güvenlik duvarına dayamış, sırtı kanala dönmüş bir hâlde önünden gelip geçenleri izliyordu. Gabriel ise kollarını köprünün kenarına dayamış, öne eğilmişti. Sıkıntıdan kanaldan geçen tekneleri seyrediyordu.

Kali; "Tam zamanı. Son bir dakika. Herkes yerini alsın. Talimat verdiğimde önce kargaşayı yaratacak ekip harekete geçecek. Gabriel'i Sofia'dan ayırır ayırmaz ben devreye gireceğim. Uyutma ve elbise değiştirme ekibi beni takip edin" dedi.

Sukbaator, köprünün diğer ayağına ulaştığında R.G. ile karşılaştı. Doğrusunu isterseniz bugün Rialto köprüsünde bulunanlar içinde Sukbaator'dan daha korkutucu bir kostüm varsa, o da R.G.'ninkiydi. Orta Çağ'da veba doktorlarının kullandığı siyah cübbeye benzer bir tunik giymişti. Onun üzerine taktığı maske o kadar tedirgin ediciydi ki görenler, gözlerini kaçırmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Aslında maske tek değil, üç suratın birleşiminden oluşmuştu. Sağda duran küçük surat jokervari abartılı bir gülücük taşıyordu. Soldaki ise bir engizisyon yargıcı olabilecek kadar gaddar bir adamın kasvetli surat ifadesiydi. Ortadaki maske ise diğerlerinden daha büyüktü. Edvard Munch'un "Çığlık" tablosunu taklit edercesine gözlerini kısmış ve öfkeyle bağıran simsiyah bir ağzı gösteren bir ifade taşıyordu.

R.G.; "Sorun yok gibi" dedi.

Sukbaator gözleriyle etrafı taramaya devam ederken; "Şimdilik yok efendim" diye cevap verdi.

Bir süre sessizce beklediler, ardından R.G.; "Bu kostümlerle maskeleri nereden buldun Sukbaator? Çok kaliteli şeyler. Özellikle az önce yanımdan geçen siyah turuncu tüylerle çevrelenmiş altın rengi iki tanesi vardı ki bildiğin sanat eseri. Bunları kiralamak için bir servet ödemiş olmamız lazım" diye konuştu.

Aynı anlarda kanalın diğer kıyısında yer alan doğu ayağında Efendi Djü-dschi gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. On saniye kadar sonra; "Esliba Kardeş. Yoğunlaşan bir arketip kümesi var. Fark ettiniz mi?" diye sordu.

Heretica yerinden hafifçe doğruldu. Esliba; "Ben bir şey hissetmedim efendim" diye cevap verdi.

Efendi Djü-dschi iki saniye kadar bekledi, ardından ciddi bir sesle; "Hazırlanın. Geliyorlar" diye konuştu.

Heretica yakasına takılmış mikrofona; "Efendi Kardeş geldiklerini söylüyor" dedi.

Marius; "Herkesin dikkatine. Efendi Kardeş bir şeyler hissetmiş. Geliyorlar. Dikkatli olun" dedi.

Marius'ün sesi Sukbaator'un kulaklığında çınladığında, o zaten gerçeğe ermek üzereydi. R.G.'ye dönüp sabırsız bir sesle; "Hangi siyah turuncu altın maskeler?" diye sordu.

R.G., Sukbaator'un geldiği istikameti işaret ederek; "Az önce şurada yanından geçtiler ya" diye cevap verdi.

O anda Sukbaator bir aslan gibi kükredi. Mikrofonuna; "Dikkat edin. Siyah turuncu renkte tüylerin ortasında altın maske takan iki kişi var. Biri kısa boylu balık etli, diğeri daha uzun ve zayıf. Gördüğünüz yerde derdest edin. Tekrar ediyorum. Sorgusuz sualsiz etkisiz hâle getirin" dedikten sonra hızla merdivenlere doğru atılıp köprünün tepesine doğru çıkmaya başladı.

R.G. arkasından koşmaya başlarken; "Ne oldu?" diye bağırdı.

Sukbaator; "Onlar bizim kostümlerimiz değil" diye cevap verdi.

Kulaklığında Sukbaator'un uyarısını işiten Sofia tehlikede olduğunu hemen anladı ama maalesef çok geç kalmıştı.

Bir anda bulundukları alan ana baba gününe döndü. Nereden çıktığı belli olmayan onlarca maskeli insan neşeli bir müzik eşliğinde dans ederek önlerinden ve arkalarından geçmeye başladı. O kadar kalabalık vardı ki adım atacak yer kalmamıştı. Arkası dönük olan Gabriel kargaşayı geç fark etti. Sofia'nın yanında olmadığını anladığında hızla dönerek hareketlendi ama ânında dondu kaldı. Önünde Sofia yerine altın maskeli biri vardı. Onu yana iterek geçmeye yeltendi ama bunu da başaramayacaktı, çünkü bir elin o maskeyi çıkardığını gördü.

İç gıcıklayan bir ses işitti: "Beni özledin mi Gabriel?"

Gabriel ağzı hayretten tamamen açık hâlde olduğu yerde dondu kaldı desek yeridir. Nefes almakta zorlandığı o kadar barizdi ki can çekişiyor

zannederdiniz. Boğuk bir ses çıkardı, ardından paniklemiş bir hâlde; "İris, ama sen? Olamaz! İris sen nasıl kaçtın? Olamaz! İnanamıyorum! Nasıl?" diye geveledi.

Çığırtkan ona erotik bir bakış atarken; "Senin için kaçtım Gabriel. Seninle bir kere daha sevişebilmek için. Hadi gel" dedi ve dudaklarına yapıştı.

Gabriel'i o anda ateş bastı.

O esnada onlardan kırk basamak uzakta olan tahtırevanın içinde önce Efendi, ardından Esliba; "Gabriel'e müdahale ediyorlar" diye bağırdı.

Marius sakin bir sesle; "Gabriel'e müdahale var. Sofia onun yanında değil. Bulundukları yerde büyük bir kalabalık oluştu. Sofia'nın yerini o kalabalığın içinde tespit edemiyorum. Köprübaşlarını tutun. Gondoldakiler dikkatli olun. Kimseyi geçirmeyin. Sukbaator, Anokhi hemen Sofia'nın yanına gidin. Bulur bulmaz onu oradan çıkarıp hemen adaya geri götürün. Esliba hemen karşı müdahaleye başla! Bütün dronları Sofia'nın en son görüldüğü noktaya yönlendirin. Bana onu hemen bulun!" diyerek talimatlarını sıraladı.

Gabriel ruhsuz bir et parçasına dönmüştü. Amacına çok kolay ulaşmış olan çığırtkan onu bileğinden tutarak çekmeye başladığında Gabriel'in itiraz edecek hâli bile kalmamıştı. Şaşkın, mahcup, zayıf ve hepsinden önemlisi ne yaparsa yapsın İris'ten artık kurtulamayacağına inandığı için yenikti. Uzaklaşmaya başlamışlardı ki çığırtkan aniden kendini yoğun bir kümenin içinde buldu. Nefesi kesilmişti. Gabriel'i bırakmak zorunda kaldı. Gözlerini kapatıp müdahalenin nereden geldiğini anlamaya çalıştı ama ikinci darbe çok daha sert vurdu. "Bana kim saldırıyor. Tanımıyorum" diye düşündü. Cebinden telsizini çıkarıp; "Bana saldırıyorlar. Kaç kişi olduklarını anlayamadım ama çok güçlü. Köprünün doğu ayağından geliyor" diye bağırdı. Esliba bunu duysa kendisiyle gurur duyardı. İris ile yaşadıklarından sonra hayatına giren mahcubiyet duygusu onu özel yeteneklerini geliştirmek için gece gündüz çalışmaya yönlendirmişti. Şimdi yatırımının karşılığını alıyordu.

Coibhi Unani tam da o ayağın bitişiğinde yükselen blok binanın çatısında ayakta duruyordu. Çığırtkanın verdiği bilgiyi duyar duymaz; "Beal adına. Hepsi burada olmalı. Bizi avlamaya gelmişler" dedi.

Kelenn sabırsızlıkla; "Aynı fikirdeyim. Ne yapıyoruz?" diye sordu.

Unani; "Önce arkada bırakılamayacak kadar değerli Druid Rahibesini rahatlatalım" dedi ve gözlerini kapatıp başını önüne eğdi.

Esliba gözle görülür şekilde sarsıldı. Efendi Djü-dschi de terlemeye başlamıştı. Heretica'ya bakarak; "Unani burada. İkimize aynı anda çok güçlü müdahale ediyor. Köprünün dışında bir binada. Sağımızdaki ilk binanın üzerinde" dedi.

Heretica duyduklarını mikrofonuna tekrarlar tekrarlamaz Marius neredeyse bağırarak; "Köprünün doğu ayağına, çabuk! Sağdaki ilk binanın çatısına üç tane dron yönlendirin. Hemen şimdi!" diye talimat verdi.

Beş saniye sonra önündeki monitörde Unani ve Kelenn seçiliyordu. Saniye tereddüt etmeden; "Dronun birini Unani'nin üzerine sürün. Kamikaze!" diye bağırdı.

Gözleri kapalı olan Unani bir vızıldama ve çarpma sesi işitip gözlerini açtığında eli kanlar içinde Kelenn ile karşılaştı. Parçalanmış olan sadece Kelenn'in eli değildi. Unani yerde tek pervanesi beyhude dönüp duran drona bakınca Kelenn'in araya girerek hayatını kurtardığını anladı; "Gidelim Kelenn" diyerek onun koluna girdi. Saniyeler içinde binanın içinde kaybolmuşlardı.

Marius; "Unani engellendi. Gabriel ve Sofia'yı bulun. Çabuk, çabuk" diye bağırdı.

Gabriel'i bulmak kolaydı. R.G. de öyle yapmıştı. Dans eden onlarca maskeli insanı küçük karate darbeleriyle sağa sola iterek kendine yol açtıktan sonra Gabriel'in yanına ulaştığında donuk bakışlarından bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Birinin onu bileğinden tuttuğunu fark ettiğinde ise emin olmuştu ama harekete geçmeye zamanı olmadı, çünkü bir saniye kadar sonra altın maske ile tanışacaktı. Daha doğrusu altın maskenin gerçek yüzüyle. Yarattığı etki Gabriel'in üzerinde yarattığı kadar olmasa da kısa bir şaşkınlık ve duraksamaya neden olduğuna şüphe yoktu. R.G. öfkeden kudurmuş hâlde; "Siktiğimin kaltağı, sen nasıl kaçtın?" diyerek üzerine atılmak istedi ama kendini yoğun bir duygu selinin içinde buldu. Gözlerini kapayıp açtığında çığırtkan yok olmuştu.

R.G. hâlâ şaşkın Gabriel'in üzerine atladı desek yanlış söylemiş olmayız. Onu zafer takını oluşturan ayaklardan birine dayayıp önüne geçti. Artık elinde bir tabanca tutuyordu ve yanlarına yaklaşacak herhangi bir canlıyı indirmeye son derece kararlıydı. Mikrofonuna bastı: "Gabriel yanımda, güvende. Kubbeciğin altındayız. Az önce İris buradaydı. Gabriel'e müdahale eden oymuş. Tekrar ediyorum. İris kaçmış. Burada bir yerlerde. Altın maskelilerden biri İris."

Marius sarsıldı. Kallavi bir küfür patlattı. "Bu ne saçmalık? Nasıl kaçabilir?" diye düşündükten sonra yanında duran korumaya; "Hemen git bak. İris hücresinde mi?" diye bağırdı.

Köprünün doğu ayağındaki tahtırevanın içindeki Efendi Djü-dschi sakin bir sesle; "Anokhi beni bekle, gitme" dedikten sonra; "Heretica Kardeş lütfen siz burada kalın. Biz Anokhi ile yukarıya çıkacağız" dedi.

Heretica hem şaşkın hem tedirgin bir hâlde; "Ama o kadar merdiveni nasıl çıkacaksınız Efendi Kardeş" diye sordu.

Efendi insanı çileden çıkarabilecek bir sakinlikle; "Çıkmayacağız" diye cevap verdi.

Sofia, arkasından ona çarpan birinin darbesiyle kendini birden kalabalığın ortasında buldu. Oradan bir iki kere çıkmaya çabaladı ama etrafını sarmış olanların buna özellikle engel olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Tuzağa düştüğünü anlamıştı. Bebeğini koruma içgüdüsüyle ellerini karnının üzerine koydu ama o anda arkasından gelen büyük bir darbeyle bu sefer yere kapaklandı. Düştüğü yerden kalkmaya çalıştığında birinin koluna girerek ona yardım ettiğini gördü. Başını kaldırdığında altın maske ile burun buruna geldi. Başka bir elin omuzuna dokunduğunu hisseti. İstemsizce dönüp baktı. Başka bir maskeli ona bir iğne saplamak üzereydi. Çırpınarak kendini savunmak istedi ama onu çoktan tutmuş onlarca elin karşısında hiç şansı yoktu. İğnenin yaklaşmakta olduğunu gördü. Çaresiz bir imdat çığlığı attı ama müzik o kadar yüksekti ki o yardım çığlığını sadece kendisi işitti. Çaresizce gözlerini kapattı. Kaderine neredeyse razı olmuştu.

Sukbaator kırk merdiveni o kadar hızlı çıkmıştı ki peşinden bir çita koşsa onu gözden kaybederdi. Köprünün tepesinde takın altında yoğunlaşmış insanları görür görmez olup biteni anladı. Sofia onların arasında olmalıydı. İlk denemesinde korktuğu başına geldi. Kalabalığa yaklaşır yaklaşmaz bedenleriyle barikat kurmuş maskelilere çarptı. Zaten artık pek dans da etmiyorlardı. İkinci denemesine girişmeden önce mikrofonuna; "Köprünün tepesindeyim. Kubbeciğin altında bulunan kalabalığa saldıracağım. Sofia onların arasında kaldı" dedi.

Marius bir saniye sonra; "Bütün birimler köprünün tepesine. O kalabalığı dağıtın. Sofia'yı bulun" diye bağırdı.

Köprünün üzerinde ve çevresinde takılan turistler doğrusu çok eğlenmekteydi. Saniyeler içinde yüzlerce maskeli insanın köprü ayaklarından köprünün tepesine doğru koşarak merdivenleri çıkmaya başladığını gördüklerinde, bunun da karnavalın bir parodisi olduğunu düşünüp alkışlamaya başlamışlardı. Ama asıl alkışladıkları, at başlığı takmış dört insanın dört kolundan tutarak taşıdığı tahtırevanın uçarcasına merdivenlerden yukarıya çıktığını görmeleriydi. Tabii ki onlar Efendi Djü-dschi ile Anokhi'yi tanımıyorlardı. Tanısalar bu alkışların yerini büyük ihtimal şaşkınlık çığlıkları alacaktı.

Sukbaator iki adım geri çekilip hızını aldı ve kalabalığın içine tabir caizse suya dalar gibi daldı. Giriş kapısı aralanmıştı ama henüz tam açık değildi. Düştüğü yerde altında ezilmiş bir iki kişinin üzerine basıp kalktığında ona saldırmaya hazırlananları gördü. İlk geleni ânında yere serince diğerleri bir an duraksadılar. Sonra hepsi birden üzerine çullandılar. Yine de en az sekiz tanesi taktıkları maskeleri yüzlerinden bir daha kolay kolay ayrılamayacakçasına bir olmuş hâlde yeri boyladı. Sukbaator insan kalabalığını vura vura yarmaya devam ederken Sofia'yı gördü. Aralarında en az iki metre vardı. Ona yaklaştıkça savunmanın da sertleştiğini anlamayacak kadar tecrübesiz değildi. Ona zamanında yetişemeyeceğine karar vermesiyle mikrofonuna; "Sofia karşımda ama etrafı çevrilmiş durumda. Ona ulaşamıyorum. Acele edin" diye bağırması bir oldu. Bunu yaparken de yere kapaklandı. Üzerinde en az on beş kişi tepinmeye başlamıştı.

R.G. kulaklığında Sukbaator'un söylediklerini işitir işitmez Gabriel'i bırakıp ileri atıldı. Merdivenlerden yukarıya doğru çıkan yüzlerce maskeli korumayı gördü ama aynı anda Sofia'nın da götürülmekte olduğunu fark etti. Umutsuz bir çığlık attı: "Kaçırıyorlar. Sofia'yı kaçırıyorlar!"

Marius çaresizlik içinde kıvranırken bir an için kendine; "Anokhi nerede?" diye sordu. Cevabı öğrenmesine tam bir saniye kalmıştı.

Artık köprünün tepesine ulaşmış olan tahtırevanın içinde Efendi Djüdschi, Anokhi'ye elini uzattı. Kısaca "Şimdi dediğimde bütün gücünle itiyorsun. Ben de sana katılacağım" dedikten sonra derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve "Şimdi!" dedi. Bir bora[102] köprünün üstünü bütün şiddetiyle vurdu geçti. Hem de öyle bir şiddetle vurup geçti ki monitörlere kilitlenmiş olan Marius bir anda köprünün üzerinde ne varsa hepsinin iskambil kâğıtları gibi devrildiğini gördü. Bulundukları yükseklikte gecikmeli de olsa rüzgârdan payını alan dronlar savruldu. Tekrar dengelerini bulup monitörlerde görüntü netleştiğinde Marius herkesin yerde yattığını gördü. Daha doğrusu köprünün tepesinde tek ayakta duran şeyin tahtırevanın kapısına tutunan tıfıl bir beden olduğunu gördü. Tabii ki onun şu anda tek amacının tahtırevanın içinde oturan Efendi Djü-dschi'yi korumak olduğunu kimse anlamadı.

Yerden ilk kalkan Sukbaator oldu. Avına kenetlenmiş bir kartal gibi doğrudan Sofia'ya doğru koştu. Aynı anda yukarıya doğru koşan korumalar da tepeye varmıştı. Sukbaator, Sofia'yı yanına alıp bağırdı: "Yirmi kişi benimle gelsin. Kalanlar, o altın maskeliyi bulun hemen. Canlı istiyorum."

Yirmi kişiden oluşmuş bir et blokunun ortasında göğü bile göremeyecek şekilde sarmalanmış Sofia minik adımlarla köprüden aşağıya indi. On beş saniye içinde ahşap bir sürat teknesine binmiş, Kutsal Hafıza Adası'nın güvenli ortamına geri dönüyordu.

Marius durumu değerlendirmeye çalışırken az önce görevlendirdiği koruma içeri girdi. Girer girmez de; "İris hücresinde uyuyor efendim. Gitmeden önce Sukbaator onu özellikle uyutmuştu" dedi.

[102] Bora: Orta süreli (otuz-altmış saniye) şiddetli rüzgâr.

Marius monitörlerden gözünü ayırmadan; "Tanrım! Neler oluyor? Hepimiz halüsinasyonlar mı görmeye başladık?" diye söylendi.

Ardından mikrofona; "Geri çekilme emri veriyorum. Çatışmayı bırakın. Bütün kardeşlerimizi güven içinde adaya geri getirin. Önceliği Efendi Djü-dschi ve Heretica'ya verin" dedi.

Ardından; "İtalyan hükümetine daha fazla problem yaratmayalım. Son günlerde boyumuzu aşan işlere çok kolay bulaşır olduk" diye düşündü.

Çığırtkan, özellikle R.G.'ye bulaşmaması gerektiği konusunda önceden uyarılmamış olsaydı belki de kubbeciğin altında mücadeleye devam edip Gabriel'i sürükleyerek yanında götürebilirdi. Ama Sofia'nın bulundukları yerden beş metre kadar ötede tam da öngördükleri gibi ele geçirildiğini fark ettiğinde R.G.'den kurtulup Kali'ye yardım etmesinin daha doğru olacağını hesapladı. R.G.'nin ruhuna dokunduğunda gözlerini kapatması, ona kaçması için gerekli o kısa süreyi de kazandırmıştı. Hızla Sofia'nın içinde sıkıştığı gruba doğru hareketlendi. Kali'nin onu tuttuğunu ve uyutulmak üzere olduğunu gördü. Elbise değiştirme ekibini kalabalığın içinde bulmaya çalışırken arkasında yaşanan kargaşaya dikkat etmemişti. Önünde duran bir iki kişi yanından geçip gittiğinde bir şeyler döndüğünü anlayıp geriye dönüp baktı. Sukbaator'un buzkıran gemisi gibi yanına yanaşanı kırıp ona doğru geldiğini gördü. Ona müdahale etmek için gözlerini kapadı ama eyleme geçemeden arkasından gelen dehşetli bir rüzgâr darbesiyle kendini yerde sürüklenirken buldu. Bir süre nefesini kontrol etmeye çalışarak direndi. Kendini toparlayıp neler olduğunu anlamaya çalışırken Sukbaator'un yanından geçip Sofia'ya doğru koştuğunu gördü. Hemen Kali'yi bulmaya çalıştı. İki metre kadar solunda yerde yatmakta olduğunu gördü. Maskesi yüzünden düşmüş ve parçalanmıştı. Hızla ona doğru koşup hemen koluna girdi. Yeni yeni kendine gelmekte olan muhafızlara; "Hemen etrafımızı sarın" diye talimat verdi. Sukbaator'un koştuğu istikametin aksi tarafına doğru seğirttiler.

Kali heyecanla; "Maskem yok. Tanıyacaklar" dedi.

Çığırtkan; "Daha iyi ya. Hadi hızlanalım. Buradan hemen çıkmalıyız" dedi.

Saniyeler içinde köprüden çıkmışlardı. Ruga dei Oresi üzerinden neredeyse koşarak Palazzo dei Camerlenghi'nin önüne vardıklarında çığırtkan telsizini çıkarıp; "Kelenn, değişim yapılamadı. Tekrar ediyorum değişim yapılamadı. İshvara Kali benimle birlikte. Palazzo dei Camerlenghi'nin arka sokağına geçiyoruz. Bizi hemen oradan aldırın. Ortalık çok karışık ve İtalyan polisi gelirse her an daha da karışabilir" diye konuştu.

Kelenn telsizde işittiklerini üzgün bir surat ifadesiyle tekrarlamak istedi ama buna gerek kalmayacaktı. Zaten yanında olan ve her şeye kulaklarıyla şahit olan Coibhi Unani elini kaldırıp onu durdurdu. Hemen hiç düşünmeden; "Thélème Kurucuları'nın hemen şimdi yola çıkması için gerekli talimatları ver. Bir saniye bile beklemesinler. Gemi açılır açılmaz daha önce kararlaştırıldığı gibi bütün irtibatı kessinler" diye konuştu.

Ardından kendinden emin bir sesle şöyle dedi: "Daha önce planladığımız gibi herkesi Yumurta'da topla. Biz de hemen oraya dönelim. Son karşılaşmaya hazırlanmak için çok fazla zamanımız kalmadı."

Kelenn mutsuz bir surat ifadesiyle; "Tarihimizin gördüğü en büyük seferberlik olacak" dedi.

"Lucifer belki de bir dünya yaratmak için mücadele eden ilahi iradeyi en iyi anlayan ve bu iradeyi en sadık şekilde yerine getiren kişiydi. Çünkü Tanrı'ya isyan ederek, Tanrı'ya karşı kendi iradesini ortaya koyan bir yaratılışın etkin ilkesi hâline gelmiştir. Tanrı da bunu istediği için Yaratılış III'te bize 'İnsana, aksini isteme gücü' verdiğini söyler.

Bunu yapmamış olsaydı, bir makinadan başka bir şey yaratmamış olacaktı ve o zaman beden alma ve yaradılış asla gerçekleşmeyecekti. Üçbirlik'in vahiy edilmesi de söz konusu olmazdı, çünkü her şey sonsuza dek Bir olarak kalırdı."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Büyük Aydınlanma

"Eminim tabii? Kesinlikle oydu. Sadece ben görmedim ki, R.G. de oradaydı. Neden kimse bu dediklerimle ilgilenmiyor?"

Yeni kendine geldiği için hiçbir detaydan haberi olmayan Gabriel, Kutsal Hafıza Adası'nın Büyük Toplantı Odasında neredeyse avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Adaya sadece dakikalar önce giriş yapmışlardı ve Efendi ile Heretica dâhil hepsi ayakta Büyük Sır Üstadı'nın gelmesini bekliyordu.

Bir iki saniye sonra kapı açıldı. Yanında Sukbaator olduğu hâlde Frer Marius kendinden beklenmeyecek kadar atik hareketlerle içeri girdi. Ciddi bir sesle; "Herkes otursun" diye konuştu.

Kendisi de masanın başında bulunan büyük koltuğa yerleşir yerleşmez hesap soran bir sesle; "Altın maskelileri elimizden kaçırdık. Maskenin birini köprünün tepesinde kırılmış olarak bulduk. Az kaldı Sofia Kardeşi kaçıracaklardı. Bu da 137'nin sonu olacaktı. Biz bu kadar riski neden aldık? Gördüğünüz gibi karşımızda bizden güçlü bir düşman var. Bundan sonra kararlarımızda çok daha ince eleyip sık dokuyacağım" diye konuştu.

Sofia üstüne alınması gerekirken her lider kumaşı taşıyan insan gibi hiç oralı olmadı. Ciddi bir sesle; "Biri beni yerden kaldırıp sonra da uyutulmam için sıkıca tutan, diğeri Gabriel'e müdahale eden iki altın maskeli o köprünün tepesinden nasıl kaçtılar? Yüzlerce adamın içinden nasıl geçebildiler? Sukbaator? Köprüden atlasalar aşağıdaki gondollara binmiş adamlarımız görürdü, değil mi?" diye sordu.

Sukbaator; "Köprüden atlamadılar. Buna eminiz" diye cevap verdi.

Sofia aynı ciddiyetle; "O zaman, başka bir çıkış yolu olmadığına göre merdivenlerden inip gittiler demektir. Peki neden kimse onlara müdahale etmedi?" diye sordu.

Sukbaator; "Dron kayıtlarını şu anda tarıyoruz efendim. Kısa bir süre içinde bir cevap bulmayı umuyorum" diye cevap verdi.

Toplantıyı son derece kararlı bir şekilde yürütmeye gelmiş olan Marius herkesin Sofia'nın ağzına baktığını gördüğünde gerçeklik ona musallat oldu. İlan edilmesine bile gerek kalmadan liderlik fiili olarak el değiştirmişti. Belli belirsiz bir burukluk duygusunu takip eden büyük bir rahatlama hissi bütün benliğini kuşattı. "Dakikalar önce kaçırılmasına ramak kalmış hamile bir kadın şu anda berbat bir ruh hâlinde olması gerekirken, o tüm duygularından arınmış bir şekilde sorular soruyor ve yeni çıkış yolları arıyor" diye düşündü. Arkasına kaykılıp ayaklarını uzattı. Kahramanlar çağının son temsilcisiydi. Bayrağı nihayet teslim etmişti. Artık huzur içinde dinlenmeye hak kazanmıştı.

Gabriel sabrını yitirmiş bir hâlde; "Sofia, İris oradaydı diyorum. Bir şey yapmayacak mıyız?" diye bağırdı.

Sofia, Gabriel'e bakıp gülümsedi: "İris hücresinde uyuyor Gabriel. Heyecandan hayal görmüş olmayasın?"

Gabriel aleni bir şekilde sinirlendi. Kararlı bir sesle; "Ne alakası var? R.G. de gördü onu" diye cevap verdi.

R.G. kel kafasını kaşırken; "E ne yalan söyleyeyim, gördüm yani. Hem de yakından gördüm. O yarı alaycı yarı kışkırtıcı sırıtması, gözü kaşı, yani İris'ti ama nasıl açıklanır bilemiyorum. Bugünlerde inanılmaz kaliteli organik insan maskeleri yapıyorlar. Belki de İris'in yüzünün bir kopyasını maske haline getirmişler, onu takıyordu" dedi.

Sofia sessizce düşündü. Ardından; "Sukbaator muhteşem şefimize haber ver, buraya en iyi şaraplarından yollasın. Lütfen herkes katılımcı olsun. Şu anda bu karmaşayı çözebilmek için en önemli saatler içindeyiz. Bütün soruların cevabını bulmadan toplantıyı bitirmeyeceğim" dedi.

Bu sefer Marius'ten izin almadığı, kimsenin gözünden kaçmamıştı.

R.G.; "Sofia Kardeşinkine tıpatıp benzer bir plan yapmışlar. Üstelik bizden kalabalıktılar. Herkes karnaval kıyafetleri ve maskesi takınca hiçbirinin farkına bile varamadık. Köprüye ayak bastığımız anda bile içimize sızmışlardı. Yabancı bir ülkede böyle kompleks bir operasyonu planlamak her babayiğidin harcı değil. Müthiş doğrusu. Haklarını vermek lazım" diye konuştu.

Sofia; "Aklın yolu bir. Peki Gabriel ile alıp veremedikleri neymiş?" diye sorduktan sonra; "Bu İris taklidi senden ne istiyordu Gabriel?" diye ilave etti.

Gabriel omuzlarını kaldırdı; "Bir şeyler geveledi, ardından beni öpmeye kalktı kaltak" diye cevap verdi.

Sofia sırıtırken; "Bir erkeğin aklını başından almak için çok doğru bir yöntem. Peki bununla ne ummuş olabilir?" diye sordu.

R.G. kendinden emin bir sesle; "Bence Gabriel'i şaşırtıp oradan uzaklaştırmayı amaçlıyordu. Onu Gabriel'i bileğinden tutmuş çekerken gördüm" diye cevap verdi.

Sofia: "Bunu neden yapsın?"

R.G.: "Gabriel'i sizden koparmak istedi. Ondan çekip duruyordu. Böylece sizi kaçırabileceklerdi."

Sofia çok kısa bir süre sessizce düşündü. Ardından; "Hepinize soruyorum. Etrafımı saran en az 35-40 kişi vardı. Gabriel'in bunların karşısında hiçbir şansı olamazdı. Üç kişiyi Gabriel'e ayırsalar yine beni kaçırabilirlerdi. Peki neden bu kadar zahmete girip onu benden uzaklaştırmaya çalıştılar?" diye sordu.

Uzunca bir sessizlik yaşandı. Ardından R.G. kuru bir sesle; "Görmesini istemedikleri bir şey mi vardı acaba?" dedi.

Sofia, R.G.'ye takdirle baktı. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Bizimkiler içinde Gabriel bana yakın olan tek kişiydi ve ondan bir şey saklama ihtiyacındaydılar. Ama ne? Asıl soru bu. Bunu çözersek her şeyi çözeriz."

Marius gülümsedi. "Kararlarını açıklamadan önce herkesin fikrini dinleyerek onları sınıyor. Aynı babası. Hık demiş burnundan düşmüş" diye düşündü.

Sessizliği yine Sofia'nın konuşması dağıttı: "Bizden haberdar olduklarına göre iyi kötü kaç kişi olduğumuzu da biliyorlardı. Yani köprüye gelirken karnaval kıyafeti giymiş insanları saymışlardır. Efendi ile Anokhi'nin deli rüzgârı onları vurmadan önce beni uyutmak için iğne yapmaya hazırlanıyorlardı. Başardıklarını varsayarsak tepelerinde dönüp duran dronlar ve köprü ayaklarını tutmuş o kadar korumanın arasından beni baygın olarak nasıl geçireceklerdi ki? Tanık olduğumuz eylemleriyle sonuç beklentisi uyumsuz değil mi? Bir gariplik var. Bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

Uzun sessizlik, Şef Julius'un elemanlarının şaraplarla içeri girmesi sayesinde kesildi. Herkes bir an önce bardağını alabilmek için sabırsızlıkla beklemekteydi. Beş dakika kadar sonra şarabın da yardımıyla ortalık Rialto köprüsü savaşından önceki dinginliğine kavuşmuştu.

Efendi Djü-dschi'nin çatallı sesi işitildi: "Gabriel'e müdahale eden İris'e benzeyen kadın değil miydi? Onun da aynı İris gibi ruhçu yetenekleri olması tesadüf olabilir mi?"

Sofia başını salladı: "Tesadüf olamaz."

R.G. de; "Evet olamaz ama bağlantı nerede?" diye söze karıştı.

Şarabın da etkisiyle iyice rahatlayan Gabriel; "O altın maskelilerden biri bu İrisimsi yaratık olduğuna göre diğeri acaba kimdi? Kali olabilir mi?" diye konuştu.

R.G. ciddi bir sesle; "Neden Kali olduğunu düşündün Gabriel Kardeş?" diye sordu.

Gabriel; "Diğerlerinden çok farklı kostümler giyiyorlardı da ondan. Çok daha kaliteli şeylerdi, değil mi? Özellikle o maskeleri" diye cevap verdi.

R.G.: "Ben aynısını Sukbaator'a söylemiştim. Doğru bir tespit ve çıkarım Gabriel Kardeş."

O sırada kapı çalındı. Sukbaator kısa bir süre çıkıp hemen geri geldi.

"Elimizde dronlardan aldığımız bir video var. Hemen ana ekrana yansıtacağız. Birlikte izlemekte fayda var."

Hazırlıklar üç dakika kadar sürdü, ardından toplantı odasının ana projeksiyon ekranında köprünün üstten çekilmiş, donmuş bir görüntüsü belirdi.

Sukbaator; "Başlayın" der demez görüntü akmaya başladı.

Maske ve kostümleri içinde beş altı kadar korumanın ortasında merdivenleri inmekte olan kısa saçlı bir kadının silueti ekranda belirdi. Onlarca 137 korumasının arasından hızla merdivenleri inip sokağın içinde kaybolduklarını görseler de dronun açısı ters olduğundan sadece sırtları seçilebiliyordu.

Herkes nefesini tutmuş izlerken Sofia gözlerini kısıp baktı. Bir gariplik olduğunu hemen anlamıştı ama emin olmak için kısa bir süre daha izledi. "Neden kimse müdahale etmedi? Sanki gezmeye çıkmış gibi kolaylıkla geçip gittiler" diye düşünürken uzun zamandır sessiz kalan Jean'ın sesi işitildi:

"Aaa bakın. Sofia Kardeşin kurtulma ânını gösteriyor."

Sofia ciddi bir sesle; "O ben değilim. Orası köprünün batı ayağı. Beni doğu ayağından indirdiler. Yanımda Sukbaator vardı. Bunların yanında yok. Ben tekneye bindim. Bunlar sokağa girdi" diye konuştu.

Küçük bir heyecan dalgası masanın etrafını sarınca Gabriel; "O zaman bu Kali olmalı. Kali'yi kaçırıyorlar. Etrafını saranlardan biri de bu İrisimsi yaratık herhâlde" diye konuştu.

Videonun tamamlandığını gören Sofia; "Başka açıdan çekilmiş olanlar var mı? Bunları önden de görebilir miyiz?" diye sordu.

Sukbaator üzgün bir surat ifadesiyle; "Maalesef yok efendim. Dronların tamamı Büyük Sır Üstadı'nın emriyle sizi bulmak için kubbeciğin üzerinde çalışıyordu" diye cevap verdi.

Sofia otoriter bir sesle; "Bir süre düşünmem lazım" diyerek gözlerini kapattı. Aynı sesin yardımıyla hazirun sessizce beklemeyi seçti.

Sofia tüm bildiklerini bir simyacı imbiğinden damıtmak için çalışmaya başlamıştı: "Posta güvercininin ayağından aldığımız

pusulalar ve 6 denilen kurşun askerin sakladığı mektuptan elde ettiğimiz bilgilere göre Unanicilerin iki planı vardı. Birincisi yolladıkları ilaçla Kutsal Hafıza Adası'nda yaşayan herkesi uyutup henüz bilmediğimiz bir sonuç almak. İkincisi de büyük ihtimalle beni ele geçirmek. Ne işlerine yarayacaksam... İris bana babamın mektubu yemini atmadan önce ne demişti? *Beni yendiğini zannediyorsun ama yanılıyorsun.* Demek ki hâlâ bir ümidi vardı. Ona gönderilmiş talimatları okuyacak zamanı olmasa da A planı dediği kısmın işe yaramadığını, 6'yı yakaladığımızı öğrendiği anda bilecek kadar akıllıydı. O da kendi inisiyatifiyle B planını uygulamaya koydu. Bana o yemi atarak adadan çıkmamı sağlayıp aklınca beni Unani'ye teslim etmiş olacaktı. İyi de neden? Neden? A planında adaya bir kurşun asker sokma riskini alıyorsun ve diyelim onun sayesinde hepimizi uyutuyorsun ama sonuçta adayı ele geçiremiyorsun. Aynı şekilde B planında beni uyutup ele geçiriyorsun ama bulunduğum köprünün üzerinden beni dışarıya kaçıracak bir yolun yok. Bunlar son derece zeki tipler. Bunu bize defalarca kanıtladılar. Peki sonuç alamayacaklarını bilmelerine rağmen neden bu kadar zahmete girmiş olabilirler? Bunun tek bir cevabı olabilir. Bizim aklımıza gelen sonuç ile onların umdukları tamamen farklı şeyler. Peki o zaman ne? Görmediğimiz ne?"

Sofia gözlerini açıp; "Sukbaator, İris burada işe başladıktan sonra adadan hiç ayrılmış mı? İzin falan yapmış mı?" diye sordu.

Sukbaator; "Hiç sanmıyorum ama hemen teyit edeceğim" diye cevap verdi ve odadan çıktı.

Bütün kardeşler Sofia'yı izlemekteydi. Bakışlarındaki başat duygunun gurur ve takdir olduğunu söylememize gerek yoktur herhâlde.

Sukbaator içeri döndüğünde saygıyla; "Bir tek gün bile ayrılmamış Sofia Kardeş efendim" dedi.

Sofia tekrar gözlerini kapatıp düşünmeye kaldığı yerden devam etti:

"Bu kurşun asker 6 ile İris'in daha önce görüşmüş olması meselesinde de aynı uyumsuzluklar var. İris, babamın zamanında işe alınmış ve adadan hiç ayrılmamış ise bu 6'yı ne zaman İlahi Denge Mahkemesi'ne götürecek zaman bulmuş? Bir de lağım cezasına çarptırılan mahkûmu Tolistobogii-Gordion zindanlarına götürmesi talimatını vermek için 6'yı ne zaman görmüş? İlahi Denge

Mahkemesi'nin yeri henüz bize meçhul de olsa zindanların Anadolu'nun bağrında olduğu açık. Buradan uçarak bile gitse bir hafta ortadan kaybolması gerekirdi. İris, Şems-i Perende değilse bunlar maddeten imkânsız durumlar. Kesinlikle bu uyumsuzlukları açıklayacak basit bir gerçeği gözden kaçırıyoruz."

Daha iyi düşünebilmek için istemsizce ayağa kalkıp toplantı odasını arşınlamaya başladı. Başını önüne eğmiş bir şekilde ahenkle adım atıyordu. Her adımında başını hafifçe aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

"Bir de bu Nazilerin alametifarikası olan azı dişindeki zehir işi var. Bunun da fotoğrafta doldurduğu bir yer olmalı. R.G. ne demişti? Karşımızda Unani'nin denetiminde ama gaddar bir kadın öğretmenin yönettiği yepyeni bir toplum mühendisliği projesi var. Bu projenin bir ayağı Druid diğer ayağı Hint geleneğinden besleniyor. Druid-Hint-Nazi birbirine nereden, nasıl bağlanır?"

Bir an Sofia'nın aklına "Her şey apaçık ortada, bulanık gören benim" cümlesi düştü. "Aha! Lao Tzu aklıma düştüyse doğru yoldayım. Bu açmazlara da tıpkı rüyalarımı çözümlediğim gibi yaklaşmalıyım" diye düşündü. Aniden bugünlerde yaşadıklarının nedense babasının geçmişindeki bir şeylerle bağlantılı olduğu hissini hatırladı. Bu içinde hâlâ yaşamakta olan ham fikirler o kadar güçlüydüler ki bir iki gece tuvalet ihtiyacı için uykusundan uyanır uyanmaz aklına ilk düşenler onlar olmuşlardı. Buradan günlerdir taradığı babasının güncelerini hatırladı.

"Babam, Cândido Godói baskını sonrası o güne kadar hayatının en büyük amacı olan Mengele'nin peşini bırakmış. Neden? On yıllarca bir iblisin peşinde koştuktan sonra neden bir gecede bundan vazgeçersin? Üstelik babam gibi deli bir inat sahibi bunu neden yapsın? Neden? Hadi ama babamı tanıyorum. Neden böyle bir karar vermiş olabilir?"

Kısa bir süre, içinden gelenlere odaklandı. "Zaman!" diye düşündü. "Zamanı azalmıştı. Beni Mengele'nin laboratuvarında bulmasına yüklediği uhrevi anlam ona daha önemli gelmişti. O güne kadar hayatının bir tek büyük amacı vardı. Bunlar bir gecede ikiye çıkınca eskisine ayıracak vakti kalmamıştı. Artık günlerce seyahat edemeyecekti. Neden? Çünkü İstanbul'daki köşkten çıkmayacağı bir döneme giriyordu. Artık tüm zamanını bana, yani hayatının en önemli projesine ayıracaktı."

Sofia bunları düşünür düşünmez içinden bir Ouroboros imgesi yükseldi. Hemen yürümeyi kesip; "Heretica Kardeş babamın beni köşke getirmesiyle Magnum Opus Gnostica'ya çalışmaya başlaması arasında bir bağlantı var mı?" diye sordu.

Heretica büyük bir simyacı ne kadar gülümseyebilirse o kadar gülümsedi. Zamanların üzerinden gelen simyacı sesiyle; "Sizin onun hayatına girmeniz, savaş ve onun getirdikleri nedeniyle yıllardır ertelediği simya çalışmalarına tekrar başlamasına neden oldu. Siz olmasaydınız hiçbir zaman kütüphaneli köşkte uzun süre oturup kendine ve eserine gerekli zamanı ayırması mümkün olmayabilirdi" diye cevap verdi.

Sofia; "Teşekkür ederim" dedikten sonra kaldığı yerden yürümeye ve düşünmeye devam etti.

"Babam, günlerdir tekrar tekrar okuduğum güncesine ne yazmıştı: *Sofia, izansız kötülüğün fiziki dünyamızda vücut bulmuş hâli Mengele'nin eliyle yaratılmış bir kadın olarak, bu kötülüğe karşı gelebilecek, tanrıların da onay ve desteğini almış bir karşıt çiftidir artık. O onbinlerce yıl sonra tanrılarla insanların uzlaşabildikleri yeni bir insanlık projesinin ortak bir aracıdır. Onu bu göreve uygun bir donanıma getirmek için kalan hayatımı ona adamaya karar verdim*. Babamın kim olduğu ortada. Büyük bir Gnostik, bir Hierophant ya da Mystagog[103] olarak bu yazdıklarını duygusal bir ânın ürünleri olarak görmek büyük bir naiflik olur. Onun burada yaşadığı, hayatının amacı olacak, uhrevi ve dünyeviyi birleştirebilecek bir projenin ona tebliğ edildiğini, hatta ona emanet edildiğini idrak ettiği andı. Hem de insan olamayacak kadar hunhar bir Nazi'nin laboratuvarını kurduğu ve bugün dünyanın en çok ikiz doğan kasabası olan Cândido Godói'da."

Sofia aniden yürümeyi kesti. Bir sezgi hediyesi ufuktan kendini göstermiş, son sürat ona doğru geliyordu.

"Karşıt çifti diyor, proje diyor. Bir dakika, burada da bir proje var. R.G. Kardeş ne demişti? *Karşımızda Unani'nin denetiminde ama gaddar bir kadın öğretmenin yönettiği yepyeni bir toplum mühendisliği projesi var*. İki proje var. İki. Karşıt çiftleri. İki. İkizler..."

---

[103] Hierophant ve Mystagog (Yun.): Kadim Mısır ve antik Yunan ezoterizminde kutsal olanın gizemlerini saklayan ve gerekli gördüğü kimselere aktaran yüksek rütbeli dininsanlarına verilen isim. Antik Yunan'da özellikle Demeter tapınağında Eleusis Sırları'nın bekçileri olan rahiplere bu unvan verilmişti.

Sofia sarsıldı. O kadar sarsıldı ki Gabriel; "İyi misin hayatım?" diye sormak zorunda kaldı.

Sofia cevap vermedi ama hemen gelip yerine oturdu.

Ciddi ve kararlı bir tonda; "Bir şeyler seziyorum. Doğru yoldayım ama somutlaştıramıyorum. Ufak bir iki eksiğim var. Onu da bulduğumda bu karmaşayı çözeceğim. Bana yardım etmelisiniz" diye konuştu.

Masanın etrafında büyük bir heyecan dalgası sessizce kümelendi.

Sofia; "Druid-Hint-Nazi birbirine nereden, nasıl bağlanır? Aklınıza ilk geleni söyleyin" dedi

Soru herkesin umduğundan o kadar farklıydı ki bir süre sessizlik yaşandı.

En nihayetinde R.G. bir uyandı pir uyandı: "Savaş sonrası Güney Amerika. Hemen bütün Nazi büyükbaşları oraya kaçtı. Güney Amerika eşittir Cândido Godói, Cândido Godói eşittir Coibhi Unani."

Sofia önce duyduklarına inanamadı, ardından yumruğunu masaya o kadar hiddetle vurdu ki masada boşalmaya yüz tutmuş şarap şişeleri devrildi.

Oturduğu yerden yarım kalkmış hâlde öfkeyle; "Ve bana bunu şimdi mi söylüyorsunuz?" diye bağırdı.

R.G. sırıtmamak için kendini zor tutarken; "Öfkesi bile aynı babası. Öz kızı olsa bu kadar olurdu" diye düşündü.

Sofia yerine oturup yutkundu. Bir taraftan yeni edindiği bilgiyi proses ederken diğer taraftan aşırı tepki verdiğini anladığı için bir çıkış yolu aramaya başladı. Sonunda yumuşak bir sesle; "Herkesten özür dilerim. İçimde büyümekte olan küçük şeytan bütün duygularıma tavan yaptırıyor. Bazen kendime hâkim olmakta zorlanıyorum Anlayışınızı rica ediyorum" diye konuştu ama konu dağılmasın diye hemen; "R.G. Kardeş, Cândido Godói'da babama yardım eden Druidlerden biri Unani miydi?" diye sordu. Sorunun cevabını bildiğine emin olmakla beraber insan bu kadar önemli cevapları kulağıyla da duymak isterdi.

R.G.'nin sıkıntılı yüz ifadesini gören Frer Marius araya girip şöyle cevap verdi: "Evet Sofia Kardeş. Oydu! Bunu şu âna kadar hatırlayıp sana söylemediğimiz için çok üzgünüz. İkimiz de büyük bir hata yaptık. Oysa gerçek önümüzdeydi, çünkü İris'in yakalanmasından kısa bir süre

önce R.G. Kardeş bana gelmişti. Unani'yi Gobi çölünde sorguya çektiğinde onun babanızla ilgili söylediklerini benimle konuşmak için uğramıştı. Unani'nin sorgusu sırasında R.G. onun bam teline basınca öfkeyle 137'nin iç çemberini oluşturan bizlerin ne kadar naif, hayalperest tipler olduğumuzu anlatıp durmuş. R.G. de, rahmetli Büyük Sır Üstadı da mı naifti diye sorunca Unani; 'O naif değil, tanıdığım en inatçı adamdı' diye cevap vermiş. R.G. neden öyle dediğini sorunca da; 'Ona da defalarca anlattım ama ısrarla anlamak istemedi' diye ilave etmiş."

Sofia özür kısmını duymamıştı bile. Hemen; "Unani ile aranızdaki bu konuşma hangi bağlamda yapılmıştı R.G. Kardeş?" diye sordu.

R.G. duygusuz bir sesle; "137'nin 2.000 yıla yakın bir geçmişi, tarihte çok ender görünen bir sürekliliği, biriktirdiği kutsal hafızası, yavaş da olsa uygulamaya koyduğu kadim bilgileri, değişik ruhçu gruplarla ilişkileri, bilimsel altyapısı ve emsalsiz bir örgütlenmesi olduğunu ve onun bunun karşısına koyabileceği aynı değerde bir alternatifi mi var diye sorduğumda söyledi. Yani rahmetli babanız ile bu konuları konuşmuşlar ama onu ikna edememiş gibi anlaşılıyor" diye açıkladı.

Sofia; "Evet öyle anlaşılıyor. Bu da benim bugünlerde yaşadıklarımızın nedense babamın geçmişinde bir şeylerle bağlantılı olduğu yönündeki sezgimi de açıklıyor. Şimdi soracaklarım çok önemli, lütfen hepiniz hafızanızı zorlayın. İlk soru: Mengele ile Unani arasında bir ilişki kurulmuş olabilir mi? Bununla ilgili herhangi bir şey işittiniz mi?" diye sordu.

Marius; "Sofia Kardeş. Babanız en az Druidler kadar ketum biriydi. Hiç birimizin bu konuda bir bilgi sahibi olacağına ihtimal vermiyorum" diye cevap verdi.

Sofia, Marius'ün cevabını duymadı bile. Süratle ona doğru gelmekte olan sezgi hediyesi nihayet hedefine ulaşmak üzereydi. "Bir saniye, bir saniye" diye tekrarlarken donuk gözlerle masanın üzerine bakıp deli gibi düşünmeye başladı.

"İki proje var. Karşıt çiftleri var. İkizler kasabası Cândido Godói var. Orada babam ve Unani var. Kız ve erkek kardeşlerim var. Babam beni alıyor. Kız kardeşlerim kayboluyor. Hadi, hadi, bunları nasıl birleştirebilirim?"

Sofia başını kaldırdı. "Efendim, kayıp kız kardeşlerimin peşinden babam Brezilya'ya birini göndermişti. Genç bir adamı. O kimdi?" diye sordu.

Dümdüz, Frer Marius'ün gözlerinin içine bakıyordu.

Marius kısa bir süre gözlerini kırparak düşünmeye çalıştı, ardından; "Hassiktir be!" diye bağırdı. Ağzından umutsuzca "Henri Goetellmann" ismi döküldü.

Küçük bir uğultuyu Sofia'nın hâlâ aramakla meşgul olan sesi kesti: "Doğduğumdan beri içimizdelermiş. Gerçek hep burnumuzun dibindeymiş. Babam böyle bir durumu nasıl atlar? Mümkün mü?"

Bir iki kafadan çıkan "değil" cevabı gergin ortamın buğusunda kaybolup gitti.

Sofia; "Bir saniye, bir saniye" dedikten sonra tekrar düşünmeye başladı.

"Her iki projenin çıkış noktası Cândido Godói olabilir mi?"

Sorulabilecek en önemli soru sorulmuştu. Gerçeğe ermek için artık küçücük bir adım daha atmak kâfiydi.

Sofia o adımı atmakta bir an bile tereddüt etmedi.

Ayağa kalktı. Son derece ciddi bir sesle ilk sorusu ortama düştü: "Sukbaator, şu kurşun asker 6'nın sakladığı şişenin muhtevası, bize anlatırken bir şey söylemiştin?"

"Etken maddesi *flunitrazepam* olan ve şiddetli insomniayı tedavi etmek için kullanılan *benzodiazepin* türevi çok güçlü bir ilaç... "

"Yok, yok o değil."

"Renksiz, kokusuz..."

"Hayır, hayır amnezi miydi neydi?"

"Ah evet. Kullanıldıktan sonra kendinize geldiğinizde geriye dönük hafıza kaybı durumu yaratan bir ilaçtı."

Sofia yumruklarını sıkarken; "Aaahhh!" diye kükredi. Ardından kelimeleri tane tane vurgulayarak; "Dâhiyane! Emsalsiz! Cüretkârlığın kutbu! Ah! Hadsizce düşünülmüş!" diye bağırdı.

Bütün kardeşler kendisini ağız açık izlerken Sofia, Via Regis üzerinde son sürat seyahatine devam etti.

"Babam bana ismimi vermeden dakikalar önce aklına Achamōth düşmüştü. Gnostik Sofia'nın Düşüşü mitiyle benim kaderim arasında bir bağlantı olduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu. Şimdi ispatını görmek üzereyim. Düşmüş olan ben değilim. Kato-Sofia, Achamōth olmam mümkün olmadığına göre, kim o zaman?"

Bu soruyu sorar sormaz Sofia'nın nöronları gökteki takımyıldızlar gibi parıldadı. Sisler dağıldı. Kozmosun ahengi ruhuna dağıldı.

Neredeyse bağırma kabul edilebilecek yüksek sesle; "Yok artık!" dedi.

Ardından kimsenin anlamadığı cümleler kurmaya başladı: "Kendimi mi kandırıyorum? Delil mi üretiyorum? Bunu nasıl sınarım? Başka, başka bir şeyler olmalı. İris? İris istemeden bana bir şeyler vermiş olabilir mi? Düşün, düşün."

Sofia sandalyesine çöküp başını ellerinin arasına alıp dirseklerini masaya dayadı: "İris, uyandığında, hücrede. Lanet olsun. Nasıl atladım? Neden fark edemedim? Uyanırken ayağını okşamıştım, o da bana sıcak bir gülümseme atmıştı. Ben bunu henüz tam ayılamadığı için istemsizce yaptığını düşünmüştüm. Ardından bana çok saygılı bir sesle efendim demişti. Bunu da soru olarak algılamıştım. Meğerse değilmiş. Ah be! Efendisini selamlıyormuş. Hassiktir ya!"

Sofia yavaşça ayağa kalktı. Yüzü kireç gibiydi. Zengin ruhsal hayatı boyunca gerçekliğin ona musallat olduğu anlar çok olmuştu. Ama bugün bütün alışılmış değerler yıkılmıştı. Aylar süren arayışların sonunda, gerçekler nihayet kesif sisin içinden kendilerini ona göstermeye karar vermişlerdi. Bunların geçmişte yaşadığı benzer deneyimlerden farkı ise havsalasının almakta zorlandığı bir seviyede olmalarıydı.

Aklını son bir kere topladı ve tüm bildiklerini karşıtlarıyla tek tek sınadı. Ardından bir tiyatro sahnesinde tuluat yaparmış gibi ellerini kollarını sallayarak yüksek sesle; "Bütün parçalar yerine oturuyor. İris ve onun taklidi altın maskeli kadın, kurşun asker 6 ve İris'in adadan ayrılmadan ona nasıl talimatlar verebildiği, A planı, B planı, adamızdaki herkesi uyutacak ilacın gerçek amacı, Rialto köprüsünden kaçarken Kali'ye kimsenin neden engel olmadığı, Kato-Sofia, Achamōth, Cândido Godói, Mengele Çocukları, Druid-Hint-Nazi bağlantısı, hepsi! Bütün fiziki olgular ta babamın beni bulduğu günde yaşanan uhrevi olgularla bağdaşıyor ve örtüşüyor. Sadece nedenini bulmam kaldı. Kalan her şey

ahenk içinde dans ediyor. Ah! Dâhiyane! Takdir edilmeyecek gibi değil! Bir sanat eseri. Bir başyapıt! Şapka çıkarıyorum!" diye konuştu.

Hazirun meraktan çatlamak üzereyken Frer Marius'ün; "Artık bize de açıklasan Sofia Kardeş" cümlesi nefeslerin tutulmasına yol açtı.

Sofia, başını kaldırıp bütün kardeşlerinin tek tek yüzüne baktı. Dramatik bir sesle; "Kayıp ikiz kardeşlerimin yerini buldum!" dedi.

"Tanrılar ancak biz de bir yüze sahip olduğumuz zaman bizimle yüz yüze gelip konuşacaklardır."

Clive Staples Lewis
İngiliz yazar, edebiyatçı, Anglikan ilahiyatçısı
XX. yy.

Büyük Çözülme

Herkes nefesini tutmuş Sofia'nın açıklamalarını beklerken Sofia ısrarla susuyordu. Bunun nedeni basitti. Yeni öğrendiklerini kullanarak daha fazlasını nasıl öğrenebileceğini kafasında tartıyordu. Henüz kimse ne olduğunu bilmese de öğrenmelerine ramak kalmıştı.

R.G. merakla; "Sabırsızlıkla sizi bekliyoruz Sofia Kardeş" dedi.

Sofia başını kaldırıp boş gözlerle baktı. İki saniye içinde konuşmaya başlayacaktı ama konuşmanın içeriği kardeşlerin beklediği gibi olmayacaktı.

Sofia: "Sukbaator bu kurşun askerimizin tutulduğu odada kameralar var mı?"

Sukbaator; "Var efendim. Yakaladığımız gün taktırmıştık" diye cevap verdi.

Sofia; "Buradaki projeksiyon perdesine bağlanır mı?" diye sordu.

"Tabii ki bağlayabiliriz."

"Hemen yapın. Kostümleri ne yaptınız?"

Sukbaator diğer kardeşler kadar şaşkın bir hâlde; "Henüz iade edemedik. Adada bir yere kaldırmışlardır" diye cevap verdi.

Sofia eliyle kapıyı işaret etti: "Tamam, düş önüme, onları bulalım."

İki adım ya atmıştı ya atmamıştı ki itirazların geleceğini anlayıp; "Kardeşlerim size bir sürprizim olacak. Ardından da size bütün bulgularımı anlatacağım. Lütfen biraz sabır gösterip karşınızdaki projeksiyon perdesinden gözünüzü ayırmayın" dedi.

En fazla on dakika kadar sonra Sofia, 6'nın tutulduğu odanın önündeydi. Yüzlerce kostüm arasında en gösterişli olanını bulmak için epey emek sarf etmişti. Maske yerine de başına saçlarını saran kardinal başlığına benzer bir şey takmıştı.

"Kameralar çalışıyor mu? Toplantı odasında izleyebiliyorlar mı?" diye sordu.

Sukbaator; "Sorunsuz çalışıyor efendim" diye cevap verdi.

"İçeride mi?"

"Yatağında yatıyor efendim."

"Tamam. Açın."

Sofia hışımla odaya girip kapıyı büyük bir gürültüyle arkasından çarptı.

6 yattığı yerde uyuklamaktaydı. Gürültüden korkup gözünü açınca elektrik verilmiş gibi zangır zangır titredi. Tabir caizse yataktan fırlayıp ayağa kalktı. Umut, sevinç ve saygının birbiriyle yarıştığı bir sesle; "İshvara Kali efendim. Geleceğinizden emindim efendim. Umudumu yitirmeden sizi hep bekledim efendim. Sağolun efendim" diye geveledi.

Toplantı odasında projeksiyon perdesine kilitlenmiş olan kardeşlerden bir uğultu yükseldi. Sofia gerçekten de hiçbirinin beklemeyeceği kadar büyük bir sürpriz hazırlamıştı.

6'nın hücresi denilebilecek odadaysa büyük bir tiyatro sahneye konmaktaydı.

Sofia parmağıyla önünde titremekte olan 6'yı parmağıyla işaret ederek; "Seni lağımlarda çürüteceğim" diye bağırdı.

6 yüzünden düşen bin parça, ellerini dua eder gibi birleştirip; "Ama efendim, her dediğinizi yapmaya çalıştım. Lütfen İshvara Kali. Beni dinleyin" diye yalvarmaya başladı.

Sofia takınabileceği en ciddi ifadeyi takınıp; "Ne görev verdiysem batırdın, seni küçük pislik. Hiçbir halt beceremedin!" diye tekrar bağırdı.

6 dev bir kedinin karşısında köşeye sıkışmış bir fare misali iyice küçülüp; "Elimden geleni yaptım efendim. O tıfıl çocuğu kaçıramadık ama çok tecrübesiz arkadaşlar vardı yanımda, sonra Chakhani'de de aynı hataları tekrar etmemizin nedeni de..." diye geveledi.

Sofia yüzünü ekşiterek; "Saçmalamayı bırak! İkizler yanında değil miydi?" diye bağırdı

6 telaşla; "Evet, 220 ve 284 yanımdaydı ama o tıfıl çocuğa biz uzaktan baktık efendim. Yani biz sadece izliyorduk efendim. Lütfen..." demeye çalışırken Sofia sert bir sesle; "Kes, kes! Sana emanet ettiğimiz lağım cezasına çarptırılan mahkûmu Tolistobogii-Gordion zindanlarına götürürken yolunu kaybeden de sen değil miydin, küçük budala? Seni o lağımlara tıkacağım" dedi.

6 aklını yitirmek üzereydi. Dizleri üzerinde: "Olur mu İshvara Kali efendim? Yapmayın ne olur. Size bu hatalı bilgileri kim verdi? Lütfen. Bakın elimle koymuş gibi buldum. Druid Rahibesi'nin talimatlarını birebir uyguladım. Gordion antik kentini bulup yolu sapmadan takip ettim. O kalıntılardan sadece on dakika uzaklıktaydı. UBH A.Ş. işte. Tepenin eteğinde yer alan alçı taşı ocağı girişi görüntüsündeki yeri bana Druid Rahibesi çok detaylı anlatmıştı. Zaten kapısına geldiğimde mahkûmu da onlara teslim ettim. Onlar da aldı. Sonra beni gezdirdiler. Yumurta'ya sorun lütfen. Beni lağımlara atmayın, ne olur" diye yalvardı.

Sofia sırtını dönüp odanın kapısını açtı. Dışarı çıktığında 6 hâlâ arkasından yalvarmaktaydı.

Sukbaator yeni aldığı bilgileri doğru yerlere ulaştırmakla meşguldü. Sofia yanında çok kısa bekledi. Sukbaator; "Evet, Gordion antik kentine on dakika uzaklıkta alçı taşı ocağı UBH A.Ş. Tam konumunu bulur bulmaz bana ulaşın. Saniye gecikmeyin" der demez Sofia; "Sukbaator, zavallı bir cana mecburen elem verdik. Yanına hemen Şef Julius'un kadın yardımcılarından birini verin. Yedirin, içirin, rahat ettirin. Kadına da tembih edin, kim olduğumu söylemesin. Sadece merak etme, Kali'yi vazgeçirdik desin. Ayrıca hemen Mir Kemal Kardeşe ulaşın. 220 ve 284 sayıları arasında nasıl bir bağlantı olabilir, Düş Koleksiyoncusu'yla birlikte baksınlar. Bunların insan isimleri olduğunu ve ikiz olduklarını

da söyleyin. Belki işlerini kolaylaştırır. Ha bir de, bu zavallı velet UBH A.Ş. dedikten sonra 'Yumurta'ya sorun' gibi bir şey söyledi. Bunu da bildir. UBH ile Yumurta arasında nasıl bir ilişki varmış öğrensinler" diyerek talimat verdi.

Sofia uzaklaşırken Sukbaator'un; "Cauda Pavonis'in motorlarını çalıştırın. Hemen sefer hazırlıklarına başlayın. Türkiye Gordion'a en kısa sürede ulaşabileceğimiz rotayı belirleyin. İniş limanı mutlaka otoyollardan birine bağlansın. On beş dakika sonra rapor istiyorum" dediğini işitti.

Sofia toplantı odasına girdiğinde sırıtmaktan yorulmuş yüzler gurur ve takdir yüklü ifadelere dönüştü.

Sofia ciddi bir sesle; "Tebrik faslını geçelim lütfen. En geç yarım saate yola çıkıyoruz. Gelenler?" diye sordu.

Aslında, ihtiyarlar gelecek mi diye sormak istemişti.

Marius; "Ölüm döşeğinde olsam bile bu muharebeyi kaçırmam" diye cevap verdi.

Sofia yan yana oturan Efendi Djü-dschi ile Heretica'ya dönüp baktı. Efendi; "Bu yaşta size ayak bağı olmaktan korkarım. Affımı rica ediyorum. Beni Anokhi temsil edecek" dedi.

Heretica da; "Ben Efendi ile kalacağım" dedi. Ardından kendini hâlâ yirmi yaşında zanneden karıncaezmez Jean'ın bir saçmalık yapmasına mahal vermeden; "Jean Kardeş de bizimle kalıyor" diye ekledi.

Sofia başını sallarken; "Yarım saatimiz var. Bunu iyi değerlendirelim. Az önce izlediklerinizden anlamışsınızdır ama ben yine de size bulgularımı anlatayım" diye konuştu.

Toplantı odasının sessizliği görülmeye değerdi.

Sofia sandalyesine oturup; "Hikâyemiz, tahmin edeceğiniz gibi Ağustos 1962'de başlıyor" diyerek girizgâh yaptı, ardından anlatmaya şöyle devam etti:

"Babamın güncelerinden anladığımız kadarıyla yıllardır peşinde koştuğu ve Auschwitz Ölüm Kampı'nın doktorlarından biri olarak mesleğine ve insanlığa ihanet etmiş Ölüm Meleği Josef Mengele'yi Brezilya'nın Cândido Godói kasabasında kıstırmış. Daha önce birkaç kere son saniyede elinden kaçırdığından bu sefer temkinli davranıp Druidlerden yardım istemiş. Hata ya da kader diyelim, bunu kesin

olarak bilmek için henüz yeterli bilgimiz yok, bu Druidlerden biri Coibhi Unani imiş. O da henüz bana da meçhul bir nedenle durumdan vazife çıkarıp kız kardeşlerimi çalmış."

Hayatları hiç de sıradan insanlarınki gibi geçmese de bu işittikleri ve hazmetmeye çalıştıkları bilgiler bütün kardeşler için biraz fazlaydı. Belki R.G. ama o da Wall Street kurtları arasında bir hayat geçirdiği için bir miktar bağışık sayılırdı ama diğerleri için vaziyet epey meydan okuyucuydu.

Sofia bir yudum su içmek için durunca sessizlik yeniden odada başat hâle geçti. En nihayetinde Marius; "Emin misiniz Sofia Kardeş?" diye sormak ihtiyacı hissetti.

Sofia son derece sakin bir sesle; "Adım gibi eminim. Kız kardeşlerimi çalmakla kalmadı. Mengele'nin ikiz deneyleri notlarını da çaldı" diye cevap verdi.

Toplantı masasına parçacık tesirli bir el bombası bıraksanız evlaydı. Homurdanmalar arasında R.G.; "O Unani puştundan her şey beklenir. Zavallı savunmasız çocukların üzerinde yapılan deneylerin verisini de kullanır, imkânı olsa o deneylere de katılır" diye konuştu.

Marius hâlâ şüpheciydi; "Bundan nasıl emin oldunuz Sofia Kardeş" diye sordu.

Sofia aynı sakinlikle; "Öncelikle babamın güncelerinin muhtevasından. Tabii asıl dayanağım, son günlerde başımıza gelmiş ve açıklamakta zorlandığımız bütün olayları bu sayede açıklayabiliyor olmam. Detaylara gireyim, anlayacaksınız Büyük Sır Üstadım" dedikten sonra cebinden birkaç yazıcı çıktısı çıkardı.

"Babamın güncesinde şöyle bir bölüm var. '*Eve geri döndük. Burada ne varsa hepsinin titizlikle toplanarak eksiksiz paketlenmesi talimatını verdim. Delil olarak kullanabileceklerimi saklayıp kalanını bizzat ben yakacağım. Ekip kolileri getirip çalışmaya başladığında geldiklerinden beri hiçbir işe elini sürmeyen Druidler de dosyaları, evrakları ve not defterlerini kolilere doldurmaya başladılar. Demek ki bebekler Druidleri bile yumuşatabiliyormuş diye düşündüm.*' Babam burada fazla duygusal bir çıkarımda bulunmuş. Unani ve yanındakinin bu ani davranış değişikliğinin altında yumuşama falan yok. Ganimet topluyorlarmış. Bir başka bölüm daha var. Onu da vereyim, bakışınız netleşecek. '*Druidler ayrılmak için izin istediler. Bu acele niye diye düşünmeden edemedim.*

Rehberlerimizden birini onlara tahsis etmeyi teklif ettim ama istemediler. Az önce de kendi başlarına dönüşe geçmek üzere ayrıldılar. Bunlar hastalık derecesinde ketum tipler.' Sizce Unani neden babamın rehber teklifini geri çevirmiştir. Belli ki yanlarında götürdükleri Mengele ikiz araştırmaları dokümantasyonunu saklamak için. Başka? Babam oradan ayrıldıktan sonra geri gelip ikiz kız kardeşlerimi çalabilmek için. Babamla ya da bir rehber ile yola çıksalardı onlara fark ettirmeden geri dönmeleri imkânsız olurdu. Ellerinde Mengele'nin lanetli araştırma verileri olduğu hâlde yakın bir köyde sessizce beklediler. Babam da bebekleri Brezilya sorumlusuna emanet edip dönüşe geçince geri gelip onları kaçırdılar. Her şey yerli yerine oturuyor. 137'nin Brezilya sorumlusunu da genç yaşında bunlar öldürmüşse hiç şaşırmam. Çok büyük ihtimal Goetellmann'ı da babam Brezilya'ya kardeşlerimi aramak için gönderdiğinde kendi yanlarına çektiler."

Frer Jean tedirgin bir sesle; "Vay anam, vay babam. Yıllardır neler olmuş da hepimiz mışıl mışıl uyumuşuz" dedi.

R.G.; "Doğrusu müthiş bir analiz yaptınız Sofia Kardeş. Tebrik ediyorum. En ince detayları da göz önünde bulunduran bir tespit. Peki şu son aylarda maruz kaldığımız ve açıklamakta zorlandığımız olayları siz nasıl açıklıyorsunuz?" diye sordu.

Sofia şöyle konuştu: "Cândido Godói, Druid-Hint-Nazi bağlantısının başladığı yer. Unani burada Mengele verisini ele geçirince belli ki Nazileri araştırmaya başlamış ya da bir ihtimal en başından beri Naziler ile işbirliği hâlindeydi. Birisi azı dişinde neden siyanür hapı taşır? Yakalandığında hesap veremeyeceği eylemleri varsa taşır. Naziler de soykırım yaptıklarını kamuoyundan saklamak zorunda hissetmişti kendilerini. Gizli bir utanç duyuyorlardı. Unani de bu yolu tercih ettiğine göre onun da yaptıkları ve yapmakta olduklarıyla ilgili utanç duyma olasılığı büyük. Tabii burada yanılıyor olabilirim. Sukbaator, zavallı kurşun asker 6 için ne demişti? Harcanabilir olduğu için adaya yollanmış. Belki de kocabaşlar değil de sadece harcanabilir bu zavallı karaveletler taşıyordur Nazi işi siyanür hapını. Ama bunların pek önemi yok. Kendilerine Hindistan'ın Thug yapılanmasını almışlar ki bu da bir nevi Nazi paramiliter yapılanmasıdır. Siyahlar giymiş, poşu takmış veletler falan. Ne olmuş? Bunlar önemsiz detaylar. Turpun büyüğü heybede. Sizce ele geçirdiği Mengele ikiz araştırmaları verisiyle ve o

veriyle üretilmiş elindeki örnek ikiz bebeklerle Unani ne yapmıştır? Oturup onların büyümesini mi izlemiştir, yoksa..."

Sofia cümlesini bitirmeden, bilerek susmuştu. Kardeşlerini tek tek süzerek onlardan bir cevap bekledi. Oysa onların akıllarına gelenleri ifade edebilecek sözcükleri yoktu. Nefes almakta bile zorlanıyorlardı. İşte sadece ağzı olmayanların konuşabileceği, dilleri kesilmişlerin dillendirebileceği, sessizliğin sesinde çınlayan sözcüklerin fısıldayabileceği, her iki âlemde söylenmesi yasak olanı söyleyebilmek için bir Hierophant, bir Mystagog tarafından özel olarak eğitilmiş birine ihtiyaç vardı. Sofia her türlü duygudan ari bir sesle dehşetin tasmasını saldı: "Onlardan bir iki tane daha üretmiş olabilir mi?"

Sözün ağırlığı altında ezilen kardeşlerin başı önlerine eğildi. Jean ağlamak üzereyken Heretica elini omuzuna atarak onu rahatlattı. Sofia devam etti: "Elimizdeki maddi deliller, bunu en az iki kere başardığını söylüyor."

Zaten işittiklerinden içinde fırtınalar esmekte olan karıncaezmez Jean dehşet içinde bir sesle; "Yapmayın! Hangi maddi deliller?" diye sordu.

Sofia; "Az önce zavallı 6'nın söylediği ikizler var: 220 ve 284. Belli ki bunlara da aynı 6'ya yaptıkları gibi sayıları isim olarak veriyorlar. Bunlar ikiz olduğuna göre isimleri doğum sırasına göre vermiyor olmalılar. Ne olduğunu araştırması için Mir Kemal'e haber gönderdim. Ama asıl maddi delil elimizle dokunup gözümüzle gördüklerimiz" diye cevap verdi.

Frer Jean telaşla; "Nasıl? Nasıl?" diye sorunca Sofia şöyle açıkladı: "R.G. ve Gabriel maddi delilimizi kendi gözleriyle gördüler ve dokundular. R.G. ve Gabriel'e müdahale eden köprüdeki altın maskeli kadın şüphesiz İris'in tek-yumurta ikizidir. Bunlar Mengele'nin araştırmaları sayesinde Unani tarafından üretilmiş ikizleridir. R.G. ve Gabriel'in onu İris ile karıştırması son derece doğal. Bu olayın bir benzerine daha tanık olduk. Bu, haftalardır kurtarılmayı bekleyen zavallı 6'nın da başına geldi. Ona İris'i gösterdiğimizde onu altın maskeli Druid Rahibesi zannetti. Hem İris hem bu altın maskeli Druid Rahibesi'nde ruhçu yetenekler olması da tek-yumurta ikizleri için çok olağan bir durum. Ayrıca ikiz olmaları İris'in adadan hiç ayrılmamasına rağmen nasıl olup da 6'yı İlahi Denge Mahkemesi'ne götürebildiği

açmazına da açıklık getiriyor. Onu götüren İris değil tek-yumurta ikizi altın maskeli Druid Rahibesi'ydi."

Jean uzun kollarını sallarken; "Tanrım! Biz nelerin içinde kalmışız. Hayatta kalmamız bir mucize!" diye söylenirken R.G.; "Zannedersem küçücük bir eksik kaldı, ondan sonra her şey netleşecek. Değil mi Sofia Kardeş? Az önce düşünürken yüksek sesle konuştunuz. A planı, B planı ve adamızdaki herkesi uyutacak olan ilaçla ilgili bir şeyler söylediniz. Rialto köprüsünden kaçarken Kali'ye kimsenin neden engel olmadığını da bildiğinizi anlıyoruz. Hepimiz tahmin ediyoruz ama sizden duyup emin olmak istiyoruz" diye araya girdi.

Sofia başını salladı. Dingin bir sesle; "Jean Kardeş sağolsun. Son bağlantıyı onun sayesinde kurdum" der demez Jean şaşkın bir sesle; "Ben mi? Nasıl yaptım, şimdi, anlamadım ya?" diye konuştu.

Sofia; "Evet siz. Dronlardan gelen videoyu izlerken ne dediğinizi hatırlıyor musunuz? Ben hatırlatayım. *Aaa bakın. Sofia Kardeşin kurtulma ânını gösteriyor* demiştiniz. Neden öyle demiştiniz Jean Kardeş?" dedi.

Jean heyecanla; "E arkadan aynı size benziyordu, ondan karıştırdım Sofia Kardeş" diye cevap verdi.

Sofia; "Evet öyle olması da son derece doğal, çünkü o tek-yumurta ikizi kardeşimdi. Bu nedenle de Sukbaator'un adamları onu merdivenlerden inerken net olarak görmelerine rağmen ona engel olmadılar. Çünkü onu ben zannetmişlerdi!" dedi.

R.G.; "Vay anasını" dedikten sonra; "Bu da açıkta kalan sorularımıza gerekli cevapları veriyor" diye ekledi.

Sofia; "Bir tanesi hariç, hepsine veriyor. A Planı ve B planının hedefi tekti. Başta bunun adayı işgal etmek ya da beni kaçırmak olduğunu zannettik ama yanıldık. Amaç beni kaçırmak değil, beni değiştirmekti! Tek-yumurta ikizimi benim yerime koymaktı! Bunu başarsalardı bu dünyanın görüp görebileceği en muazzam fetih başarılmış olacaktı. Bu nedenle planın hadsizliği ve hayal gücü beni gerçekten etkiledi. Bu sıradan bir insanın düşünebileceği bir şey değil. Bu büyük bir dehanın ürünü olabilir ancak" diye açıkladı.

Gabriel heyecanla; "Yerine Kali'yi mi geçireceklerdi? Sevgilim Kali mi olacaktı! Yok, bu kadarı fazla! İnanamıyorum! Ben de buna kanacaktım, öyle mi?" diye konuştu.

Sofia gülümserken; "Doğrusu ben de son âna kadar inanmak istemedim ama zavallı 6 ile sizin de tanık olduğunuz son karşılaşmamdan sonra şüphe edilecek bir durum kalmadı. İris yakalanmayıp A planını hayata geçirebilseydi, 6'nın getirdiği ilaç ile hepimizi bayıltacaktı. Ben dâhil hepimiz mışıl mışıl uyurken İris, Kali'yi içeri alacak ve beni büyük ihtimal bir çuvalın içinde Unani'ye teslim edecekti. Böylece Kali benim yerime geçebilecekti. Uyandığımızda ise siz hiçbir şey olmamış gibi hayatınıza devam edecektiniz. Neden mi? Çünkü tam da amaçlarına uygun bir ilaç seçecek kadar büyük bir bilgi birikimleri vardı. Sukbaator'un söylediklerini hatırlayın: Kullanıldıktan sonra kendinize geldiğinizde geriye dönük bir hafıza kaybı durumu yaratan ilaç. Anladınız mı planı neden bu kadar takdir ettiğimi. Hayal gücüne bakın. Cürete bakın siz" diye anlattı.

R.G.; "B Planı da bunun benzeriydi tabii" diye araya girdi.

Sofia anlatmaya devam etti: "İris yakalanınca zaman kazanmaya çalıştı. Hatırlayın, ne demiştik? Bir şeyler olacak, onun için zaman kazanmaya çalışıyor. Olmasını umduğu şey 6'nın ilacı içme suyumuza karıştırmasıydı. Neden açlık orucuna başladı zannediyorsunuz? 6 başarırsa bizim gibi bayılmamak için. Sukbaator onu damardan beslemeye başladığında bu risk de ortadan kalkmış oldu. Onu 6 ile yüzleştirdiğimizde ruhçu yetenekleri sayesinde onu hemen tanıdı. Yakalandığını da anladı. Ben onu ziyarete gittiğimde de son şansını kullandı. Babamın Trattoria alla Madonna'ya bıraktığı mektup saptırmasıyla beni adadan dışarıya çıkarmaya çalıştı. Müthiş bir kadın doğrusu. Davasına olan adanmışlığı ve cesareti takdir edilmeyecek gibi değil. R.G. Kardeşin saptamasına gelince, evet, Rialto Köprüsü'nde yaşadıklarımız da A planının farklı bir versiyonuydu. Adadaki herkesi uyutarak sonuca varmaları mümkün olmayınca Kali'yi benimle değiştirmek için karnaval kisvesi altında bir maskeli balo düzenlediler. Şans diyelim, bizim de onları yakalamak için aynısını yapmamız işleri iyice karıştırdı. Sürekli kendimize sorduğumuz soruyu hatırlayın. Köprüde beni kaçırıp nasıl oradan çıkaracaklardı? Cevap o kadar basit ki: Çıkarmayacaklardı! Beni bayılttıktan sonra elbiselerimi çıkarıp Kali'ye giydireceklerdi. Ben, yani yerimi almış olan Kali, sallana sallana Gabriel'in yanına dönecekti. Bir süre daha bekledikten sonra hiçbir hareket olmayınca, Unani gelmedi sonucuna vararak tüm adamlarımızla birlikte köprüyü terk edip adaya dönecektik. İris'in ikizi

altın maskeli kadın da Gabriel'i o nedenle uzaklaştırmaya çalışıyordu. Benim Kali ile değiştirildiğimi görmemesi için çünkü gördüğü anda bütün plan suya düşerdi. Biz adaya geri çekildikten sonra da kim bilir hangi kostümün altına sakladıkları bendenizi ellerini kollarını sallayarak alıp götüreceklerdi. Anladınız mı?"

Herkes ağzı yarı açık, şaşkın bakışlarla birbirini süzerken Gabriel için özel bir şok daha geliyordu.

Sofia gülümseyerek; "İris'in olup olmadık yerlerde Gabriel'e sulanmasının altında da bu emsalsiz plan yatıyor. Kali'yi yerime geçirmeden önce ne yapıp ne edip Gabriel ile beni ayırmak istiyorlardı. İris'in davranışları nedeniyle benim kıskançlık yapıp kopacağımı düşünmüş olmalılar. Peki amaçları neydi? Tedbir almaya çalışıyorlardı. Kali adadaki herkesi kolaylıkla kandırabilirdi ama Gabriel ile aynı zamanda benmişim gibi samimi olmak zorunda kalacaktı. Samimi olmadığın birini kandırmak kolaydır ama ya seviştiğin birini? İşte bu son derece zordur çünkü hiçbir sevişme taklit edilemez! Anladınız mı?" diye anlattı.

Gabriel damarlarından kanının çekildiğini hissetti. Bir anda vücudu buz kesti. Hem Sofia'nın her şeyi biliyor olması düşüncesinden hem de Kali ile bir yatak paylaşma ihtimalinin yarattığı gerginlikten, sapsarı bir suratla; "Olamaz. Ben bunu yaşasam hiçbir zaman altından kalkamazdım" diye mırıldandı.

O esnada kapı açıldı. Sukbaator ciddi bir sesle; "Yerlerini elimizle koymuş gibi bulduk. Günlerdir önünden geçtiğimiz bir lokasyon ama mükemmel kamufle edilmiş. 6'nın verdiği bilgiler olmasa zor bulurduk. Oradaki ekibe talimat verdim. Şu anda kendilerini belli etmeden etrafını sarıyorlar. Cauda Pavonis hazır. Ne zaman emrederseniz kalkabiliriz" dedi, arkasından; "Ah söylemeyi unuttum. Mir Kemal dönüş yaptı. Zaten üzerinde çalıştıkları bir konu olduğu için UBH'nin anlamını hemen çözmüşler. Kadim bir Kelt lehçesinde 'yumurta' demekmiş" diye ilave etti.

Sofia memnuniyetle başını salladı. "On beş dakika içinde kalkıyoruz. Kimse geç kalmasın" dedikten sonra hazırlanmak için çıkış kapısına yöneldi. Tam çıkacakken bir an durdu ve arkada kalan kardeşlerine dönüp; "Dikkatinizden kaçmış olabilir diye şimdi söylemek istedim. R.G. Kardeşin anlattığı Sofia'nın Düşüşü mitinde Sofia, çocuk sahibi olmak için yanlış bir yola başvurmuştu. Yaratıcının ya da doğanın kurallarının

dışında bir yol seçmiş ve karşıt çifti olmadan hamile kalmıştı. Bu nedenle de diğer göksel varlıklardan tamamen farklı olan, şekilsiz, saldırgan yaratık Demiurgos doğmuştu. Böylece zaman ve mekân düalitesinin ya da karşıt çiftlerinin çatıştığı ahenksiz ve dengesiz maddi dünya yaşamı başladı. İnsanlar buna masal, folklor ya da mitoloji diyebilirler ama bu benim için Kolektif Bilinçdışı'nın dışavurumudur. Bu nedenle babamın bana Sofia ismini vermiş olmasını önemsiyorum. Bunun şu anda yaşadıklarımızla bir bağlantısı olduğunu da hissediyorum. Daha önce de söyledim, babam bana bu ismi uygun görmeden dakikalar önce aklına Achamōth düşmüş. Babamın büyük bir Gnostik olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu durumda Sofia'nın Düşüşü mitiyle benim kaderim arasında bir bağlantı olduğuna sizin de şüphe etmemeniz gerekir. Bunu yakında öğreneceğiz ve hazırlıksız yakalanmamanız için size şunları söylemek istiyorum: Yaptığı hata ve bunun korkunç sonuçları nedeniyle Sofia kusurlu bir varlığa dönüştüğünde Ano-Sofia / Kato-Sofia yani Üst-Sofia / Alt-Sofia ayrışması oluştu. Yine hatırlatayım, bu Alt-Sofia Achamōth olduğuna göre Gabriel'in varlığı nedeniyle o ben olamam. Bu da babamın hiçbir erkek arkadaşıma ilgi göstermemesine rağmen Gabriel'e olan büyük ihtimamını nihayet açıklar. Yine de babamın beni evlat edinmeye karar vermesinden dakikalar önce aklına Achamōth düşmüş olmasının büyük bir önemi olmalı. Bunu da yok sayamam. Hem o ortamda, Cândido Godói'da bir ikiz laboratuvarında maruz kaldığı rüyaların derinliği hem de o gün olanlara yüklediği uhrevi anlam bana başka bir yol bırakmıyor. Babamın aklına düşen ben olmadığıma göre, bana verdiği ismi doğru anlamak için önüne küçük bir ekleme yapmam gerekir: Ano! Ben Ano-Sofia'yım. Yani Üst-Sofia. Peki o zaman babamın aklına düşen Achamōth, Kato-Sofia ya da Alt-Sofia kim? Bu soru bütün ağırlığıyla hepimizin önünde duruyor. Ve maalesef cevabı tek" dedikten sonra kapıdan çıktı.

Arkada kalanlar uzun süre sessiz ve nefessiz beklediler. En nihayetinde Heretica Pessima'nın kendinden önceki bütün kadim simyacılar adına da konuşan sesi işitildi: "Kali!"

"Tanrı iyinin ve kötünün ötesindedir demek yerine, hayat hem iyidir hem de kötüdür diyebiliriz.

Eğer insanoğlunun ruhu aç ise tanrının kendi de serpilemez. Eros'un görevi Logos'un ayırdığını birleştirmek olduğundan feminen psişe bu açlığa tepki verir. Bugünün kadını, belki de yeni bir dönemin başlangıcı olacak muazzam bir kültürel görevle yüz yüzedir."

Carl Gustav Jung
Analitik Psikoloji'nin kurucusu
XX. yy.

Mengele Çocukları

Unani duygusuz bir sesle; "Bunlar onlar. Bu kadar hızlı nasıl gelebildiler? Biz daha şimdi vardık" dedi.

UBH A.Ş. ya da diğer adıyla Yumurta'nın girişini görebilecekleri uzakça bir tepeden aşağıya bakıyorlardı.

Kelenn; "Emin misiniz efendim?" diye sordu.

Unani; "Onlarca yıldır buradayız Kelenn. Sen hiç bu taraflarda dolanıp duran turist kafilesi gördün mü? Gordion'u gezip giderler. Hem de Moğol turistler. Bunlar onlar. Bu kadar çabuk gelmiş olamazlar. Anlaşılan zaten buradaymışlar ve bizi arıyorlarmış" diye cevap verdi.

Kali duygusuz bir sesle; "Ne yapalım pederim?" diye sordu.

Unani hiç düşünmeden; "Yumurta'ya girmemize engel olacaklarını sanmam ama riske girmenin de zamanı değil. Tüneli kullanalım. Màthair'e haber verin. Bizi tünel girişinden içeri alsın" diye cevap verdi.

Üç yüz kişiden biraz fazla olan grup Kelenn'in bir işaretiyle hareketlendi.

Unani düşünceliydi. Göz ucuyla yanında yürüyen Kali'ye baktı. Son derece kızgın bir yüz ifadesi vardı. Bunun şu anda kendine duyduğu öfkenin dışavurumu olduğunu bilecek kadar kızını iyi tanıyordu. Ona her şeyi öğretmişti ama kaybetmeyi ne yapsa öğretememişti.

Havayı değiştirmek için; "Druid halkım geliyor mu?" diye sordu.

Kali duygusuz bir sesle; "11 kadim Kelt yerleşiminden kalkan ve Druid halkımızın ana omurgasını oluşturan gurup çoktan yola çıktı pederim. Gümrük pasaport işlerini hızlandırmak için daha önce kararlaştırdığımız üzere kiraladığımız cruise gemisi ile kültür turuna çıkmış turistler gibi geliyorlar" diye cevap verdi.

Unani tekrar sordu: "137'den önce burada olurlar, değil mi?"

Kali; "Onlar da tekneyle geliyormuş. Ama bizimkiler Korint boğazından geçecek. Hemen hemen birbirine yakın zamanlarda burada olacaklardır" diye cevap verdi.

Araçlarının önüne gelmişlerdi.

Unani binmeden Kelenn'e dönüp; "*Magnum Opus Gnostica* fasiküllerini hazırladınız mı?" diye sordu.

Kelenn; "Evet efendim" diye cevap verdi.

Unani; "Gidelim. Son hazırlıklara hiç zaman kalmadı" dedikten sonra arabaya binip kapısını kapadı.

Cauda Pavonis, Venedik'ten duraksız tam istim geldiği seyahatini bitirmek üzereydi. Çandarlı limanı ufukta belirdiğinde Marius; "Neredeyiz Sukbaator?" diye sordu.

"Yarım saat kadar önce Türkiye karasularına girdik efendim. İzmir'in kuzeyinde Çandarlı denen bir sahil kasabasına varmak üzereyiz. Bizi buraya Salih Kardeş yönlendirdi. Çandarlı üzerinden yeni yapılan otoyola bir bağlantı varmış. Hedefimize en kısa yol bu. Salih Kardeş bütün detaylarla ilgilendi. Bizi limanda karşılayacak. Oradan Gordion'a altı saatlik bir yolumuz var" diye cevap verdi.

Motor yatın ana salonu ağzına kadar doluydu. Sadece Esliba dışarıda hava almakla meşguldü. R.G. gözlerini kapatmış kendi içine dönmüştü. Anokhi bir köşede sessizce oturuyordu. Sofia kanepeye uzanmıştı.

Gabriel de yanına oturmuştu. Mide bulantıları deniz seyahatinin etkisiyle epey artmıştı. "İyi bari. Kara yolculuğu bundan daha kötü olamaz" dediğinde Gabriel saçlarını okşadı.

Motor yat süratini azalttığında R.G. gözlerini açtı ve "Geldik galiba. Dinlendim ve savaşa hazırım" diye konuştu.

Sofia yattığı yerden doğruldu. Keyifsiz bir sesle; "Hepimiz sakin olalım. Yaşadıklarımızın ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz. Gerçeklere ermeden kimseyle savaşmayacağız" dedi.

Marius merakla; "Ne anlama geldiğini derken?" diye sordu.

Sofia; "Büyük Sır Üstadım, bize kurdukları kumpası çözdük ama onları buna yönlendiren amacı henüz bilmiyoruz. Kali'yi benim yerime koyduklarında ne kazanmayı umuyorlardı? Neden bu kadar uğraştılar? Ne yapacağımıza karar vermeden önce bunun netleşmesini istiyorum" diye cevap verdi.

Marius; "Ah tamam. İris'i neden yanımıza aldığınızı şimdi anladım" der demez R.G. ile Gabriel eşzamanlı olarak büyük bir şaşkınlıkla; "İris teknede mi?" diye sordu.

Sukbaator; "Teknenin bodrumunda. Uyuyor. Hep uyuyor" dedi.

Gabriel; "Ama neden? Yani bu kadın..." demeye yeltendi ama Sofia'nın otoriter olduğu kadar sitem dolu sesi ona engel oldu: "İşte sırf bu yüzden bizimle geleceğini sizden sakladım. Lütfen geçelim bu muhabbetleri. Ömrümüzün en önemli karşılaşmasına giderken İris'i mi konuşalım? Kendime kalmama izin verin. Önce mide bulantısını azaltmam, ardından kendimi hazırlamam lazım."

Yumurta'ya girer girmez Unani, Kali'ye dönüp; "Benim hazır olmak için biraz dinlenmem lazım kızım. Sen gerekenleri yaparsın" dedi.

Kali başını sallayıp Kelenn'e işaret etti: "Başlayalım. Çok vaktimiz yok!"

Dakikalar sonra Yumurta'nın çelik kapısı açıldı. Sukbaator'un Moğol turistlerinden biri dürbünle sürekli izlediği taş ocağında bir hareketlilik olduğunu anladı. Bir süre daha izledikten sonra yanında duran arkadaşına; "Günlerdir buradayız içeriden ya bir kişi çıkmıştır ya iki. Şu son otuz saniyede yirmi kişi saydım ve arkası da durmadan geliyor. Ayrı bir grup da toprak alanın ortasına çadır gibi bir şey kuruyor. Gölgeliğe

benzer bir şey. Bir şeyler döndüğü kesin, hemen Sukbaator'a haber verelim" dedi.

Cauda Pavonis, Çandarlı'nın küçük yat limanına yanaşırken Sukbaator'un adamları iki küçük botla çoktan kıyıya çıkmış ve genişçe bir güvenlik çemberi oluşturmuştu. Bu çemberin tam ortasında orta boylu bir adam gözlerini tekneye dikmiş bekliyordu. Son derece şık bir takım elbise giymişti. Seyrelmiş saçlarına tezat uzun favorilerinin yanına kalın çıkık kaşlarına eşlik eden sürekli buğulu bakan, iki büyük gözü eklediğinizde son derece etkileyici bir görünüşü olduğunu hemen kabul ederdiniz.

Cauda Pavonis artık yanaşmıştı. Sukbaator önde, kalan kardeşler onu takip ederek tekneden indiler. Adamın onlara doğru geldiğini gördüler.

İyice yaklaştığında Marius samimi bir sesle; "Salih Kardeş merhaba. Seni gördüğüme ne çok sevindim. Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı" dedi.

Salih saygıyla; "Büyük Sır Üstadı hoşgeldiniz, şeref verdiniz. Sizi görmek her zaman büyük keyif" diye cevap verdi.

Marius elini Sofia'nın sırtına koyarak onu yanına çekti ve "Sofia Kardeş, sizi Salih Kardeşimizle tanıştıraym. Rahmetli babanızın en güvendiği kardeşlerimizden biriydi. Babanız vefat ettikten sonra Frer Jean'ın tabiriyle Türkiye'deki en güçlü adamımız oldu. Salih Kardeş Sofia ve Gabriel'i takdimimdir" dedikten sonra kısa bir kahkaha attı.

Salih gülümserken Sofia'ya doğru bir adım atıp elini uzattı. "Abartılı iltifatlara inanmayın hanımefendi" dedikten sonra; "Sofia Kardeş, Gabriel Kardeş hoşgeldiniz, şeref verdiniz. Başımız sağolsun. Babanızı anmadığım gün yok" diye konuştu.

Sofia ve Gabriel başlarıyla teşekkür ettiler.

R.G.'nin sesi işitildi: "Sıra bana gelecek mi diye bekliyorum."

Salih ona dönüp; "Bizim aramızda sıranın lafı mı olur R.G. Kardeş. Bir insanın hayatında kaç tane dolar milyarderi arkadaşı olabilir ki?" diye şaka yaptı. İki güçlü erkeğin sarılmasını Sukbaator'un sesini kesti: "Acele etmemiz lazım. Gordion'da tuhaf şeyler oluyormuş."

Salih hemen elini kaldırıp bir işaret verdi. Saniyeler içinde altı tane dev sayılabilecek simsiyah SUV bulundukları yere doğru hareketlendi.

Sofia arabaların yaklaşmasını beklerken; "Nasıl tuhaf şeyler Sukbaator?" diye sordu.

"Orayı boşaltıyorlar mı desem, başka bir şey mi bilemedim. İçeriden dışarıya tek tek çıkıp öndeki büyük toprak alanda toplanıyorlar efendim. Bir de çadır mı, gölgelik mi ne kuruyorlarmış. Anlamlandıramadık efendim."

Sofia başını kaşırken; "Çadır ya da gölgelik gibi bir şey kuruyorlarsa kaçıyor olamazlar, değil mi?" diye sordu.

Sukbaator; "Öyle gibi duruyor ama emin olamadık. Altı saate oradayız, o zaman çözeriz" diye cevap verdi.

Salih gülümseyerek; "Üç buçuk-dört saat" dedi.

Bunun nedenini herkes az sonra yola çıktıklarında anlayacaktı. Nereden çıktığı belli olmayan iki polis motosikleti çakarları açık hâlde onlara yol göstermeye başlamıştı. On dakika sonra otoyola çıktıklarında motosikletler hızlandılar. Sirenlerin çınlamaya başlamasıyla eskort eşliğinde 250 km. sabit süratle Gordion'a kadar durmayacaklardı. 137'nin Türkiye sorumlusu Salih Kardeşin nüfuzu kadar geniş bir gülüşü vardı. Marius'e dönüp muzip bir ses tonuyla; "Yolumuz uzun Büyük Sır Üstadı. Hazır Jean Kardeş yokken laflamak ister miydiniz?" diye sordu.

Marius kısa bir kahkaha attı; "Emekliliğime çok az kaldı Salih Kardeş. Size yakın bir Yunan adasına yerleşeceğim. Muhabbet için sık sık ziyaretime geleceğinizi umuyorum" diye cevap verdi.

Salih samimi bir sesle; "Emekli olmanız neyi değiştirir. Siz kalplerimizde her zaman Büyük Sır Üstadımız olarak kalacaksınız efendim" dedi.

Doğrusunu isterseniz, Salih Kardeş gerçek bir beyefendiydi.

Kali botanik bahçesinde oturmuş kendini büyük karşılaşmaya hazırlıyordu. Kapının açıldığını işittiğinde gözlerini açtı. Coibhi Unani ile Kelenn ona doğru geliyordu. Bir şey sormasına gerek kalmadan; "Yumurta neredeyse boşaldı. Dışarı çıkamayacak kadar küçük olanların başına yeterli miktarda şefkat annesi bırakıyoruz. Kalanlar on dakika içinde dışarıda yerlerini almış olur. Diğerlerinin de buraya varmasına yarım saatten az var" dedi.

Unani; "İkizleri son partide çıkaralım. Biz çıktıktan sonra sana işaret verdiğimde yaparsın. Çok dikkatli olmalıyız. Karşımızdakilerin nasıl tepki vereceğinden emin değilim" diye konuşurken Kelenn; "Biliyorum efendim" diye cevap verdi.

Kali berbat bir yüz ifadesiyle başını salladı, ardından; "Dinlenebildiniz mi pederim?" diye sordu.

Unani yanına otururken; "Dinlendim, dinlendim. Sen nasıl oldun? Toparlayabildin mi?" diye cevap verdi.

Kali dudaklarını büküp omuzlarını kaldırdı; "Hâlâ kabullenemiyorum" dedi.

Unani şefkat yüklü bir sesle; "Kendine fazla yüklenme" dedi.

Kelenn saygılı bir sesle; "Sofia'yı çok iyi tanımıyoruz. Belki de beklediğimiz kadar kötü olmayacak İshvara Kali" deme ihtiyacı hissetti.

Kali kızgın bir sesle; "İş Sofia'da mı bitiyor? Kararları o mu veriyor? Düşse bağırsağını toplamayacak olan Marius var, o şapşal çokbilmiş Jean var, hedonist kapitalist R.G. var, gömmeyi unuttukları Efendi Djüdschi var. Var oğlu var. Oğlu diyorum çünkü koca sistemde topu topu tek kadın var. Hangi birine laf anlatacağız" diye söylendi.

Unani uzun uzun tısladı. Gururlu bir sesle; "Cândido Godói'dan bu yana kırk yılı geçkin süredir hayatlarımızı feda etme pahasına, karşılığında bir şey beklemeden insanlık için çalıştık, çabaladık. Sadece ben ve yaşlılarımız değil. Sen ve bütün gençlerimiz de insanlığa yeni bir umut vermek için konfor ve güvenlik alanlarından vazgeçti. Daha günler önce Thélème Kurucularına veda etmedik mi? İnsanlığa ufak bir umut sunabilmek için hiç tereddüt etmeden meçhule giden bir gemiye atlayan Yumurta'nın genç evlatlarının hiç mi değeri yok? Bak sen Brezilya'nın bir köyünde hayata tamamen yenik başlayıp yılmadan kendini geliştirdin. Yıllarca çalıştın ve serpildin. Köklerini saldın, dallarını uzattın. Emsalsiz Yumurta'yı ve onun kazanımlarını yarattın. Druid toplumumuzu büyüttün ama en önemlisi onlara maddi manevi müthiş bir altyapı verdin. Anayasamız UDY – Unani Denge Yasası ve onun sıfırıncı maddesi az bir başarı mı? Sağlam bir toplum yapısı için ne gerekliyse yapmadık mı? Ceza kanunumuz Yeni Senchus Mór, Ceza Muhakemeleri Usul Yasamız Otokratik Denge Prensibi ve medeni kanunumuz Yeni Uraicecht Becc bunların hepsi şu anda dünyada uygulanan doğaya ve insana tamamen zıt sistemlerden daha iyi, daha

gelişmiş değil mi? Kırk yıl sonra gelebileceğimiz yere kadar geldik. Buraya kadar gelmemiz bile büyük başarıdır. Druid halkımın fedakârlığı takdire şayandır. Biz elimizden gelenin kat be kat fazlasını yaptık" diye konuştu.

Kali buruk bir sesle; "Bu yaptıklarımızın değerini kim anlayacak doğrusu bilmiyorum" dedi.

Unani, Kelenn'e bir işaret yaptı. Kelenn arkasını dönüp çıkış kapısına yöneldi.

Kali babasına dönüp; "Bir şey mi oldu pederim? Kelenn'i gönderdiniz" diye sordu.

Unani gözlerinin içine bakarak dramatik bir sesle; "Dinle beni kızım. Aklın almaya başladığında yani beş ya da altı yaşlarına bastığında sana ilk defa anlatmıştım. Sonra her sene tekrar tekrar anlattım. Benim Cândido Godói'a gitmem kaderimde vardı. Seni orada bulmam da öyle. Sana oradayken maruz kaldığım büyük rüyaları defalarca anlattım. Derin vizyonlarımı, yoğun hislerimi ve ruhsal dönüşümümü de. Beraber sayısız gece onları analiz etmedik mi? Sonunda şu anda bulunduğumuz noktaya geleceğini ikimiz de öngörmüştük. Şimdi daha fazla kendini eleştirmenin anlamı yok. İnsan olarak tanrıların isteklerine itiraz hakkını kullandın. Olanlar oldu ve artık kaderinde olanı yaşayacaksın. Ne olması gerekiyorsa o olacak" dedi.

Kali başını eğip cevap vermedi. İçinde bir yerlerde hâlâ canlı olan, kaderini yönlendirebileceğine dair bir umut hafif de olsa yanıp duruyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Unani; "137 ile yüz yüze gelmemizden önce sana son olarak söylemek istediğim önemli bir şey var" diye konuştu.

Kali merakla; "Buyurun pederim. Merak ettim" dedi

Unani tane tane konuşarak şöyle dedi: "Neredeyse ölmeyi göze alarak daldığın derinliklerde, Suil-bheil sırasında yaşadıklarını kastediyorum, orada ne öğrenmiştin? Hatırla Morrígu sana ilk göründüğünde Macha Badb ve Nemain olarak üçbirlik niteliğindeydi. Sonra istediklerini alıp seninle anlaşmaya vardıklarında Macha at şekline girip yanınızdan ayrıldı. Böylece Morrígu düaliteye indirgenmiş oldu. Bu da karşıt çiftlerine yani dünyevi bir sıfata indirgendi demekti. Bunları bana sen söyledin. Yorumları da sen yaptın. Peki Macha ortadan

yok olduğunda karga Badb ile yılan Nemain'in senin boyuna erişinceye kadar büyümesini hatırladın mı? Bunu bana nasıl açıklamıştın? Onların aslında tanrıçalar olmadıklarını, senin benim gibi dünyevi insanı temsil ettiklerini anlatmaya çalıştıklarını söylemiştin. Bu yorumuna dayanarak da karga Badb ile yılan Nemain'in yani temsili olarak senin kargadan yılana ve ardından yılandan kargaya dönüşmeni ve bunun sürekli tekrarlanmasını sorduğun soruya tanrıların verdiği cevap olarak kabul etmiştin. Doğru mu? Özetlemek gerekirse bu dönüşümleri tanrıların Sofia ile yer değiştirme planını onayladıkları şeklinde yorumlamıştın."

Kali; "Evet pederim. Aynen öyle yorumlamıştım" diye cevap verdi.

Unani yumuşak bir sesle; "Ama kehanet çıkmadı. Sofia ile yer değiştiremedin. Neden?" diye sordu.

Kali bunları düşünmeye vakit bulamadığı için vereceği bir cevabı yoktu. Kuru bir sesle; "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

Unani sakin bir sesle; "Ben biliyorum!" dedi. "İkimiz de fena yanılmışız!"

Kali şaşırdı; "Nasıl? Neden?" diye sordu.

Unani; "Karşılığında neyi kurban edeceğini bilmeden aldığın kehanet senin Sofia ile yer değiştirmeni destekleseydi kargadan yılana dönüşüp orada durması gerekirdi. Oysa kargadan yılana, yılandan kargaya silsileler hâlinde dönüşüp durdu. İkimiz de bu detayı atladık işte. Tanrıların bir yerlerde bize kahkahalarla güldüğüne eminim" diye açıkladı.

Kali elini alnına götürürken heyecanla; "Bėal adına! Nasıl yaptım bu hatayı" diye söylendi.

Unani son derece alçakgönüllü bir sesle; "Tanrıların lisanını bildiğimizi zannetmek ne büyük haddini bilmezlik" dedi.

Kali; "Her şey ortadaymış ama ben bambaşka yerlere bakmışım. Çok şaşkınım" dedi.

Unani kendinden emin bir tonda; "Suil-bheil'den yeni dönmüştün, hatırla. Yaşadıklarını yorumlamaya çalışmıştık. Hayalet Kraliçe Morrígu'nun dünyayı ve onun kaderini yöneten daha büyük güçlerle derin bağları olan bir varlık olduğunu, kader ve kehanetle olan bağlantısını hem yıkım hem de yeniden doğuşla ilişkisini konuşmuştuk" dedi.

Kali dramatik bir sesle mırıldandı; "Onun etkisi savaş alanının ötesine geçer. Bireylerin ve ulusların kaderlerini şekillendirmeye kadar uzanır."

Unani elini kızının dizine koyup ona doğru iyice döndü. Gözlerinin içine bakarak; "Kızım artık olanlar için kendini kahretmenin zamanı geçti. Hatalarımız için hayıflanmanın da kimseye bir faydası yok. Birazdan yıllardır tanıdığın ama hiç bilmediğin ikiz kardeşinle yüz yüze geleceksin. Tanrıların sizin için henüz bize meçhul bir planı olduğunu doğduğunuzdan beri biliyorum. Sen de biliyorsun. Doğandaki bazı karakteristik özellikler nedeniyle bunu kabullenmek istemedin. Bir insan olarak hakkın olduğuna inandığın şeyi yaptın ve denedin, üstelik samimiyetle elinden geleni de yaptın. Artık kaderine teslim olmalısın" dedi.

Tam o anda Yumurta'nın uyarı sirenleri çınlamaya başladı.

Unani derin bir iç çekti; "Druid halkımız geldi. Gir koluma, onları karşılamaya gidelim" dedi.

Kader de diyebilirsiniz, sadece rastlantı da, bir süre önce Unani ile Kali'nin Yumurta'nın girişini izledikleri tepenin üzerinde şimdi 137'nin kardeşleri duruyordu.

Yaşlı gözlerinin kendisini kandırdığını düşünen Marius; "Doğru mu görüyorum? Bu gelenler katlı otobüs mü?" diye sordu.

Gözlerini dürbününden ayırmayan Sukbaator; "Öyle efendim. Onları on beş dakika önce güvenlik çemberimizin sınırına yaklaştıklarında fark ettik ve takibe aldık. İçleri değişik değişik Kelt giysileri giymiş her türlü insanla dolu" diye cevap verdi.

Marius; "Yahu bunlar kaç kişi? Sıra hâlinde arkaya doğru takip ediyorum, sonuncusu ufukta kayboluyor" dedi.

Sukbaator; "Tam olarak altmış üç tane otobüs var. Hepsi ağzına kadar dolu. Dört bin kişiden fazlasını taşıyorlar" dedi.

Marius hayret yüklü bir sesle; "Ne diyorsun? Dört bin mi? Nasıl girmişler ki Türkiye'ye" diye sordu.

Salih dümdüz bir sesle; "Öğrenelim" dedi ve cep telefonunu çıkardı.

Marius; "Tam seçemiyorum. Ne yapıyorlar?" diye sordu.

Sukbaator; "Sırayla UBH A.Ş.'nin önüne yanaşıp yolcularını indiriyorlar. İnenler hemen daha önce içeriden çıkanların yanına gidip sessizce sıraya giriyor. Belli bir hiyerarşi de olmalı. Nereye gidip nerede duracaklarını onlara gösteren biri var" diye cevap verdi.

Marius merakla; "Neden acaba?" diye sordu.

Ona kimse cevap vermedi ama Sofia; "İçlerinde silahlı kimse var mı? Ya da UBH'nin içinden çıkanlar arasında var mı?" diye sordu.

Sukbaator; "Yok efendim. Otobüslerde bazı aletler gördük. Başta bunları asker grubu zannettik ama yanılmışız. Taşıdıkları müzik aletleriymiş. UBH'nin çevresinde de silahlı kimse yok. Çok şaşırtıcı" diye cevap verdi.

Salih Kardeşin dingin sesi işitildi: "İzmir limanına bir cruise gemisiyle gelmişler. Ataları Galatların topraklarında kültür turu yapacaklarını beyan edip Türkiye'ye toplu turistik giriş yapmışlar. Otobüsler onları Alsancak mevkindeki limandan almış. Bayağı da trafik sıkışmasına neden olmuşlar. Oradan direkt buraya geldiler."

Sofia; "Çok zekice planlanmış. Rakibimiz beni sürekli takdir duyguları içinde bırakıyor. Asıl şaşırtıcı olan da bu" diye konuştu.

Marius; "Ne bitmez sıra. Herkesi boşaltacaklar herhâlde" dedi.

Sukbaator; "Evet, öyle görünüyor. Ama o kadar organizeler ki müthiş. Ben daha iyisini yapamazdım. On dakikaya kalmaz bütün otobüsler boşalmış olur" dedi.

Sıcak nedeniyle iflahı kesilmiş olan R.G. nihayet konuştu: "Büyük Sır Üstadımın sorusu havada kaldı. Neden böyle sıraya diziliyor bunlar? Amaçları ne?"

Sofia gülümsedi. Dramatik bir sesle; "Onlar karşılama komitesi R.G. Kardeş. Baksanıza bize devlet protokolünü uygun görmüşler" diye cevap verdi.

Marius ve R.G. aynı anda; "Gerçekten ona benziyor. Olabilir mi?" diye sorarlarken Sofia kendinden emin; "Kesinlikle öyle" diye cevap verdi

Ardından Sukbaator'a dönüp şöyle dedi: "Hedefin etrafını sarmış bir tek adamının bile silahlarını karşı tarafa göstermesini istemiyorum. Müdahale edebilecek kadar yakın durun ama kimsenin tedirginlik yaşamasına da mahal vermeyin. Tekrar ediyorum. Silah istemiyorum. Büyük Sır Üstadı, R.G. ve ben, üçümüz silahsız olarak bizi

karşılayanların nezaketine icabet edeceğiz. Ben talimat vermediğim müddetçe hiçbir harekette bulunmayacaksınız. Net olarak anlaşıldı mı?"

Sukbaator; "Anladım efendim ama az önce gelenlerle içeriden çıkanları toplarsanız bizden en az sekiz-dokuz kat daha fazlalar. Ani bir saldırıda bulunurlarsa sizi nasıl savunuruz?" diye itiraz etti.

Sofia son derece kararlı bir sesle; "Saldırma kısmı geride kaldı Sukbaator. Görmüyor musun? Bu gelenlere bak. Hepsi Druid rahibi ve rahibeleri. Bardiler bile çalgılarıyla burada. Unani bütün ekibini kim bilir nerelerden getirip burada bizi karşılamak için toplamış. Neden saldırsın? Anlamsız olur. Ne yapmak istediklerini ben de bilemiyorum ama öğrenmenin tek yolu onlarla yüzleşmek" diye cevap verdi.

Marius hesap soran bir sesle; "Unani'nin orada olduğunu ve bizimle görüşeceğini düşünmekte acele etmiyor muyuz? Ya orada değilse? Ya bu çok iyi tezgâhlanmış bir tuzaksa? Bunlar Anokhi'ye saldırdı, dünyanın öbür ucundaki Niyetedicilere saldırdı, en son İris ile Kutsal Hafıza Adası'na tecavüz etti, bizi zehirlemeye kalktılar, en son sana saldırdılar. Barış yapmak için biraz aceleci davranmıyor musun Sofia Kardeş?" diye sordu.

Sofia bu soruyu uzun süre önce öngörmüş ve cevabını hazırlamıştı ama konuşmasına gerek kalmayacaktı.

Sukbaator parmağını kulağında tutarken ciddi bir sesle şöyle dedi: "Tuhaf bir şey oldu efendim. Bu karaveletler gibi giyinmiş ama onlar kadar küçük olmayan, uzun boylu biri elinde bir çanta ile UBH'den çıkıp bizimkilere doğru yürümüş. Elinde beyaz bir bayrak taşıyormuş. Ona en yakın olan bizimkilerden biri durmasını emrettiğinde çantayı yere bırakıp Frer Marius'e verilecek diye bağırmış. Çantayı taradık, temiz. Getiriyorlar. Birazdan burada olur."

Ya iki ya da üç dakika beklediler. Sukbaator çantayı teslim aldığında Marius sabırsızca; "Açabilirsin" dedi.

Sukbaator'un çantanın içine bakmasıyla gözlerini baykuşvari açması bir oldu. Donup kaldığı için Marius iyice sabırsızlandı: "Ne oldu Sukbaator? Ne var içinde? Neden donup kaldın?"

Sukbaator cevap vermeden önce az ötede duran üç tane adamına "buraya gelin" işareti yaptı. Ardından titreyen bir sesle; "Fasiküller var efendim. Magnum Opus Gnostica'nın çalınan fasikülleri burada" diye konuştu.

Marius ve R.G. ayakta olmalarına rağmen yerlerinden sıçradılar desek yeridir. Marius ağlamaklı bir sesle; "Fasiküller mi? Hepsi mi? Emin misin?" diye sordu.

"Evet efendim. İki ayrı koruma kabı içinde iki fasikül var. Rahmetli Frer Olivier'ninki ve Henri Goetellman'ınki."

Sukbaator yanına gelen korumalara; "Bu çantayı alın ve arabalardan birine yerleşin. Bunları hayatınız pahasına koruyun. Bu çantayı canınızı vermeden birine kaptırırsanız beni beklemeden hemen intihar edin, yoksa sizi kendi ellerimle boğarım" dedi.

Sofia gülümserken; "Evet. Standart diplomasi ritüelleri olan karşılama komitesi artı devlet protokolünden sonra pahalı hediye de geldi. Bakalım devlet balosu da olacak mı?" dedikten sonra son derece otoriter bir tavır ve sesle; "Sıra bizde. Gidelim. Sadece ben, R.G. ve Büyük Sır Üstadım. Diğerleri burada kalıyor" diye talimat verdi.

Sukbaator son kez şansını denedi: "Bari Anokhi Kardeşi yanınıza alsaydınız efendim."

Sofia sırıttı. Kinaye yüklü bir sesle; "Silah istemiyorum dedim ya Sukbaator" diye cevap verdi.

Araçlara doğru yürürken bir anlığına durdu ve "Yanımıza İris'i de alalım lütfen. Gelen hediyeye karşılık vermemek edepsizlik olur" diye konuştu.

Kelenn; "Hediye işe yaradı. Geliyorlar efendim. Üç dakika içinde burada olurlar" dedi.

Unani başını salladı. Yortularda kullandığı renkli tören kıyafetini kuşanmıştı. Sadece altın takıları eksikti. Kali ise günlük elbiselerinden birini üzerine geçirmiş ve erkek gibi kesilmiş saçlarını da açıkta bırakmıştı.

Unani derin bir iç çekip; "Çıkalım" dedi. Çelik kapıdan çıkıp yürümeye başladılar.

Yukarıdan bakıldığında bir U harfini, daha doğru ifade edecek olursak bir at nalını andıracak şekilde sıralanmış binlerce Kelt'in tam ortasında kurulmuş gölgeliğin altına vardıklarında Sofia, Marius ve R.G.'yi taşıyan SUV'nin yirmi metre kadar ötelerinde durduğunu gördüler.

Arabadan ilk inen R.G. oldu. Eliyle elbisesine konan tozları beyhude silkelemeye çalışırken Sofia gelip yanında durdu. Büyük Sır Üstadı'nın inmesini beklediler. Sukbaator ona yardım ederken tedirgin bakışlarıyla etrafı taramaktaydı.

En nihayetinde üçü bir araya geldiklerinde Sofia, Marius'ün soluna geçti. R.G. de sağına geçip elini koltukaltına koyduğunda Marius son derece otoriter bir sesle; "Çekin ellerinizi. İcap ederse yirmi metreyi bir saatte yürürüm ama bu sefillere zayıflık belirtisi göstermem. Beklesinler" diye konuştu.

R.G. ile Sofia gülümsedi. Yavaş ama kararlı adımlarla Unani'nin bulunduğu yere doğru seğirttiler. Sofia gölgeliğin altında onları bekleyen Unani'nin solunda Kali'yi fark ettiğinde içi titredi. Henüz on metreden fazla mesafe olduğu için detayları seçemese de emsalsiz benzerliği gözden kaçırması imkânsızdı. Artık U harfinin uç kısımlarını geçtiklerinden sağlı sollu sıralanmış Druidlerin önünden geçerken saygıyla izlendiklerini fark ettiler. Aynı anda sınırlı sayıda lirin Bairdlerin güldüren nağmelerinden birini çalmaya başladığını işittiler.

R.G. gayet ciddi; "Vay be. Gerçekten de en hasından devlet protokolü uyguluyorlar" dedi.

Saniyeler hızla aktı gitti. Deli güneşin de yardımıyla Marius yorulmuş ama durumunu belli etmemekte çok başarılı bir iş çıkarmıştı. En nihayetinde gölgeliğin altına girip ev sahipleri ile aralarında iki metre kaldığında Unani elini kaldırıp samimi bir sesle; "Druid halkım adına sizi saygıyla selamlıyorum. Hoşgeldiniz" dedi.

Bunu doğal bir sessizlik takip etti. Sofia'yı zaten tanıyan Kali için yaşananların pek özel bir tarafı yoktu diyebiliriz. Ama Sofia için durum tabii çok farklıydı. O öncelikle Kali ile olan benzerliği ya da tıpatıp benzerliği konusunu hazmetmekle meşguldü. Gerçekten de ikizi ona o kadar çok benziyordu ki "Yerime geçmeyi başarsaydı Gabriel bile farkı anlayamazdı" diye düşünmekten kendini alamadı. Yine de bu konuları uzun süre yorumlaması mümkün olmayacaktı, çünkü Büyük Sır Üstadı'nın öfkeli sesini işitti.

"Hadsizliğine mi şaşırayım, cesaretine mi? Seni kardeşi gören 137'ye kırk yıl gizliden düşmanlık et, sonra da saygıyla selamla. Gerçekten mi Unani?"

Unani ciddi bir sesle; "Size barış içinde geliyoruz. Hiçbir şey görüldüğü gibi olmayabilir. Konu siz biz olmaktan çıkmıştır" diye cevap verdi.

Sıra R.G.'deydi. Alaycı denebilecek bir tonda; "Yanımızda hanımefendiler olduğu için nezaketimi koruyacağım. Seni Gobi çölünde ziyaret ettiğimde hiç böyle konuşmuyordun. Şimdi ne değişti?" diye sordu.

Unani ondan beklenmeyecek kadar nazik bir sesle; "Ne olduğu ortada, değil mi? Doğru olduğuna inandığımız yolda elimizden geleni yaptık ama hedefimize zamanında ulaşamadık. Yeni denemeler içinse zamanımız kalmadı. Çağ Dönümü'nün getirdiği kaos sizin kolektif gölge dediğiniz şeyle birleşip insanlığı yok etmeden önce yapabileceğimiz bir şey varsa onu yapmak istiyoruz. Sizi onurlandırmak için sevdiğiniz lisanda da söyleyeyim: *Aut viam inveniam, aut faciam*.[104] Kendimi tekrar ediyor olacağım ama size barış içinde geliyoruz" diye cevap verdi.

R.G. sırıttı: "Bu nasıl bir barışsa Büyük İskender'den Hannibal'e, hep bir fetihçi savaşçıdan diğerine gidip geliyorsun Unani."

Marius sinirli bir tonda; "Bir de utanmadan birkaç kere daha denemeye zamanımız yok diyorsun. Doğru olduğuna inandığınız yol tıfıl bir oğlanı çuvala sokmak mı? Anokhi'ye neden saldırdınız? Ondan ne istediniz? Yaptıklarınızın Çağ Dönümü'nün getirdikleriyle mücadele etmekte nasıl bir fayda sağlayacağını pek anlamadım" dedi.

Unani sakin bir sesle; "İnanın ki her şeyin makul bir açıklaması var. Yeter ki suçlayıcı bir dil kullanmak yerine birbirimizle önyargısız konuşmaya başlayabilelim" dedi.

R.G. sert bir sesle; "İyi o zaman. Karıncaezmez Niyetedicilere bir çuval el bombasıyla saldırma girişimini makul bir şekilde açıkla bakalım. Biz de dinleyelim. Ardından önyargısız konuşmaya başlarız" diye konuştu.

Unani sakince; "Arabada bekleyen Sukbaator'a söyleyin, orada ele geçirdiği el bombalarını kontrol ettirsin. Patlama ihtimalleri var mıymış yok muymuş?" diye cevap verdi.

R.G. istemsizce Sofia'ya doğru baktı. Sofia başıyla belli belirsiz bir onay verdi. Kali bu otorite ifadesi hareketi gözden kaçırmadı.

---

104 Kartacalı büyük komutan Hannibal'in sözü: "Ya bir yol bulacağız ya bir yol inşa edeceğiz."

R.G. hızla arabaya doğru yürümeye başlarken uzunca bir sessizlik oldu. Belli ki taraflar kafalarında bu yeni durumu irdelemeye çalışıyordu. Bütün bu atışmalar süresince Sofia sessizce Kali'yi incelemişti. Kılını bile kıpırdatmadan öylece ayakta duruyordu. Bakışları Marius'e dönük olsa da ilgiyle değil bedbinlikle bakıyorlardı. Yine de hiçbir duygu ifadesi taşımıyorlardı. İnsanın kendisine bu kadar çok benzeyen biriyle ilk karşılaşmasının tuhaf hisleri de beraberinde getirmesi kaçınılmazdı. Ama şu anda karşısında duran ve kendine aynada bakarmış gibi gördüğü kadının ondan çok farklı bir özelliği olduğunu idrak etmişti. Kali neredeyse bu dünyadan soyutlanmış, hatta tamamen kopuk hâliyle çevresine uhrevi denebilecek tuhaf bir aura yayıyordu. Bu eril egoların havada uçuştuğu hengamenin içinde, sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi o kadar sakin ve huzurlu görünüyordu ki buna şahitlik edenlerin kendilerini unutulmuş bir Yunan adasının ıssız plajında denize girmek kadar dingin bir ruh halinde buluvermeleri an meselesiydi.

Sofia istemsizce; "Bu tip dinginliğin altında genelde çok tehlikeli bir hayvan yatar" diye düşünmeden edemedi. Yine de öngördüğü ve epey hazırlandığı karşılaşmadan çok daha farklı bir durumla karşı karşıya olduğu aşikârdı.

Kali bakışlarını ayaklarına doğru indirdiğinde Sofia; "Ah sıkıldı" diye düşündü. "Sıkıldığında aynı benim yaptığım gibi ayakkabılarını inceliyor. Çok ilginç."

R.G.'nin onlara doğru neredeyse koşar adımlarla geldiğini gördüler. Kel başının üzerinde biriken boncuk boncuk ter taneleri yakıcı Anadolu güneşinin altında parıldayıp duruyordu.

Tekdüze bir sesle; "El bombalarının tamamı sahteymiş. İçleri boş. Sadece görüntüde el bombasıymışlar" dedi.

Marius şaşkınlıkla; "Bunun anlamı ne Unani? Ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Unani; "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını anlatmak istiyorum. Birbirimizi anlamaya başlamak için önyargısız konuşmaya başlamalıyız. Bu da güvenin yolunu açacaktır. İnanın, bütün eylemlerimizin makul bir açıklaması var" diye cevap verdi.

R.G.'nin kolay ikna olmak gibi bir niyeti yoktu: "Açıkla o zaman. Niyetedicilere bu sahte saldırının amacı neydi?"

Unani saniye bile düşünmeden; "Sizi tahrik etmek için yaptık. Farklı farklı yerlerde olduğunuzda sizi gözlemek için yeterli imkânımız yoktu. Güvenlik kaygılarınızı arttırırsak hep birlikte en güvenli yer saydığınız Venedik'teki adanıza taşınacağınızı düşündük. Ama biz harekete geçmeden kısa zaman önce siz Anokhi saldırısı nedeniyle oraya zaten taşınmıştınız ama biz bunu haftalar sonra fark ettik. Yani Chakhani eylemi zaten gereksiz hâle gelmişti ama biz bunu bilmiyorduk" diye cevap verdi.

R.G. kızgınlıkla; "Eh bunu düşünmüştüm ben. Bizi çoban köpeğinin önüne kattığı kuzular gibi ağılda topladılar da haberimiz yok demiştim. Tabii bunu neden yaptığınız konusunda yanılmıştım. Değişim kimin aklına gelirdi ki..." derken çok konuştuğunu fark edip sustu.

Marius'ün, kızgınlığı kısmen ıslah edilmiş ama hâlâ hiddet yüklü sesi işitildi: "Evet Unani, bizden ne istiyorsun?"

Unani bir Coibhi ne kadar yumuşak olabilirse o kadar yumuşak bir sesle; "Önce halkımı tanımanızı istiyorum. Siz bizi, biz sizi tanıdıkça önyargılarımızdan kurtulabiliriz. Bu da bize çok değerli zaman kazandıracaktır" diye cevap verdi.

R.G. ile Marius cevap vermeyip ifadesiz surat ifadeleriyle ona bakmaya devam edince bunu olumlu bir işaret olarak algılayıp şöyle konuştu: "On bir kadim Kelt yerleşiminden sizi karşılamaya ve saygılarını sunmaya gelen halkımı tanıştırayım. En arkada bulunanlar, sizin rahip sınıfınıza karşılık gelen halkımızın günlük din işleriyle uğraşan, toplumsal tören ve ritüelleri yöneten Saggairtlerdir. Latince *Vacceri* olarak bilinirler. Sağ tarafta olanlar ise müzik, şiir ve sanatsal yetenekleri olan Bairdler ya da Filidh var. Latince onlara Bardi derler. Solda gördükleriniz toplumumuzda büyük saygı gören, adalet dağıtmakla görevli yargıçlarımız Arainlerdir. Son olarak, yönetici sınıfımız tam arkamda yer almaktadır: Oubiheler. Tarihsel anlamda genellikle şifacılık, astroloji, astronomi ve kozmogoni konularında çalışan, sizin filozof dediğiniz kişilerdir. Son yirmi yılda bu araştırma konularına pek çok yenileri de eklenmiştir. Son derece adil insanlar oldukları pek çok tarihçi tarafından teyit edilmiştir. Arkamda duran Oubihelerin bazılarının başında mine çiçeği dalından yapılmış bir taç göreceksiniz. Bu taç onların Ruhçu olduğunu göstermektedir."

Unani son cümlesini bitirdiğinde sustu. Bunu bilinçli olarak yapmıştı. Böylece misafirleri taç takanları rahat rahat sayabileceklerdi. Sofia

otuzdan sonra saymayı bıraktı ve hâlâ put gibi ifadesiz duran İris'i incelemeye döndü.

Unani gururlu bir sesle; "En değerlilerimizi en sona bıraktım. Çünkü bu kızgın güneşin altında uzun süre beklemelerine vicdanım el vermedi. Onlara götürmek için sizi içeri davet edebilirdim ama haklı olarak kapalı bir mekândaki davetime icabet etmeyeceğinizi düşündüğümden onları size getiriyorum" dedikten sonra "Kelenn!" diye bağırdı.

R.G. ve Marius merakla sağa sola bakarken Sofia büyük ihtimal gelmekte olanları tahmin edebildiğinden gözlerini Kali'den ayırmadı. Bir dakika kadar sonra Màthair çelik kapıdan geçti. Kucağında en fazla altı aylık bir bebek tutuyordu. Unani'nin olduğu yere doğru yürümeye başladığında arkasından üç ila on dört yaş arası yüzlerce çocuk dörtlü sıralar hâlinde onu takip etti. Ağabeyleri en küçüklerinin ellerinden tutarak onları yönlendiriyordu. Unani'nin beş metre kadar yanına geldiğinde Màthair durdu. Kısa sürede üç yüzden fazla çocuk son derece düzenli bir şekilde arkasında toplandılar. İşte o zaman R.G. gerçeklerle müşerref oldu.

Dramatik bir sesle; "Goddammit! Bunların çoğu ikiz! Yüzlerce ikiz var burada!" diye bağırdı.

Marius durumu çoktan fark etmiş, çaresizlik ve öfkenin başrol oynadığı yüz ifadesiyle tiksinerek Unani'ye baktı. Tiksindiğini açıkça haykıran bir tonla şöyle dedi: "Bunu da mı yaptın? Ha Unani? Mengele'nin yüzlerce çocuğa işkence ederek elde ettiği bilgileri kullanarak ikiz imalatına da mı başladın? Nasıl, nasıl yapabildin? Geceleri nasıl uyuyorsun?"

Unani bir anda, bu işe ilk başladığı yıllarda geçirdiği uykusuz geceleri hatırladı. Mide bulantısı, kendinden iğrenme, karabasanlar içinde sabahın zor edildiği sayısız geceden sonra dengesini bulması yıllarını almıştı.

Cevap vermek için ağzını açtı ama geç kalmıştı.

Kali kararlı bir sesle şöyle dedi: "Pederim ve benim hakkımda bir halt bildiğiniz yok. Bizi tanımıyorsunuz bile. Buna rağmen hakkımızda kesin yargılara varıyor gibisiniz. Biz ödenmesi gereken bedeli fazlasıyla ödedik. Bize fikrimiz sorulmadı. Sorumluluklarımızı kucağımızda bulduk. Eyleme geçmemiz gerekiyordu, geçtik. Vicdanımız rahat. Hem 137'nin bizden çok daha temiz olduğunu zannediyorsanız ya

liderlerinizi tanımıyorsunuz ya da şüphelendiğim gibi hayal dünyasında yaşıyorsunuz demektir."

Çok kısa bir sessizliğin ardından Marius'e bakıp hesap soran bir tonda; "*Siz de kötülük çiçeklerini toplamadınız mı Büyük Sır Üstadı?*" dedi. Ardından buluşmanın başından bu yana ilk defa Sofia'ya bakıp; "Kardeşim ve ben, o çiçeklerden biri değil miyiz? Delphi'deki erkek kardeşlerimiz, değil mi?" diye sordu.

Derin bir sessizlik, alanın üzerine kara bir bulut gibi çökerken Sofia, Kali'nin sesinin bile kendi sesine ne kadar benzediğini düşündü. İkiz oldukları kesindi ama doğmalarına neden olan şartlar göz önüne alındığında beşerî bir şeyin müdahalesiyle ikizden daha ikiz ya da kusursuz ikizler olarak yaratıldıklarını düşünmeden edemedi. Aklına babasının pek sevdiği kadim simyacı deyişi geldi: "Doğanın eksik bıraktığını sanat tamamlar."

Unani, güneşin altındaki çocukları geri götürmesi için Màthair'e bir işaret yaptıktan sonra dengeyi korumak adına başka kimsenin konuşmasına izin vermeden söze girdi; "Size az önce Oubiheleri tanıştırdığıma göre onların arasında hem yetenek hem de derinlik olarak çok farklı bir yerde olan, toplumlumuzun yetiştirdikleri içinde tarihimizde gördüklerimiz arasında en güçlülerinden birini, gurur duyduğum değerli kızımı sizinle tanıştırmak isterim: Kirke, Morrígu, Bhowani, Kali!" diyerek Kali'ye doğru döndü.

Kali yüzünde tek bir duygu emaresi göstermeden başıyla belli belirsiz bir selam verdi.

Marius homurdandı. "Biz ne diyoruz, sen neler anlatıyorsun Unani? Sen ve ekibin iğrenç insanlarsınız. Ufacık çocuk bedenlerini kesip biçen bir iblisin araştırma verilerini kullanmak da ne demek? Aklım da ruhum da almıyor ve hiçbir zaman almayacak."

Unani umutsuz gözlerle Marius'e baktı. Kısa bir süre kararsız kaldıktan sonra; "Kelenn! Gerçeklik Kemendi" diye bağırdı.

R.G. ile Marius biraz şaşkın biraz tedirgin bir bekleyiş içine girdiğinde Kelenn elinde urgan şeklinde tuhaf bir nesne ile Unani'ye yaklaştı. Unani onu hızla boynuna doladığında R.G. onun bir tür kolye taktığını zannetti. Marius'e dönüp meraklı gözlerle onun olup biteni anlayıp anlamadığını kontrol etme ihtiyacı duydu.

Unani çilelerine son verdi: "Gerçeklik Kemendi beş bin yıllık kültürümüzün en kıymetli ananelerinden biridir. Bu kemendi boynuma takarak doğruyu çarpıtır ya da yalan söylersem beni boğacağını kabul etmiş oluyorum. Bunu İlahi Denge Mahkemesi'nde yargıçlar da takar. Beni az da olsa tanıyan herkes ananelerimiz konusunda ne kadar hassas ve samimi olduğumu bilir. Buna dayanarak, *Çağ Dönümü'nün getirdiği kozmik etkilerle birleşerek gücünü arttıran insanlığın kolektif gölgesinin durumu bizi geri döndürülemez biçimde topyekûn bir yıkıma götürmektedir* diyorum. Geç kalınmış olsa da umut yok değil. Biz Kelt toplumu olarak doğru bildiğimiz her şeyi denedikten sonra kurtuluşa ayrı ayrı yollarla varılamayacağını nihayet kabul ediyoruz. Ortak hedefimiz olan insanlığın selameti adına, asgari müşterekte birlikte çalışmayı umuyoruz. Bu amacımıza hizmet etmesi için de Yumurta'yı ve onun kazanımlarını koşulsuz olarak 137'ye açıyoruz."

Marius asık bir suratla; "Batsın senin Yumurtan ve kazanımları. Tiksindirici yollarla edindiğiniz bilgi de sizin olsun" diye cevap vermeye hazırlanıyordu ki Unani son derece yumuşak bir sesle; "Marius, lütfen. Sen yirmi senedir Yunan adasındaki küçük evine yerleşeceğin günü ha bugün ha yarın diyerek sabırla beklemedin mi? Aynısı benim için de geçerli. Adam ve mağaram beni bekliyor. İnsanlığı kurtarma çabası için çok yaşlı değil miyiz? Biz ölmekte olan bir çağın son temsilcileriyiz. Neden bundan sonrasını başarılı olma ihtimali çok daha fazla olan çocuklarımıza bırakmıyoruz? Kali ve Sofia bu iş için biçilmiş kaftan. Onlar olduğu için bireysel anlamda çok şanslıyız. Hadi bırakalım artık" diye konuştu.

Marius'ün ruhunda bir şeyler parıldadı. Yaşadıkları bir an da olsa onu gerçeklerden uzaklaştırmıştı. Unani'nin söyledikleriyle bir nebze rahatlamış olmalıydı ki Sofia'ya doğru dönüp umutla baktı.

Sofia onu hiç bekletmedi. Otoriter ama yumuşak bir sesle; "R.G. Kardeş. Sizden rica etsem hediyemizi buraya kadar getirseniz" dedi.

R.G.; "Hemen Sofia Kardeş" dedikten sonra hızla arabaya doğru yürümeye başladı. Yürürken de gözüne kaçan terini elinin tersiyle silerken; "Koduğumun güneşi! Benle özel bir meselesi var gibi tepemden inmiyor. Hep bu Baruch şerefsizinin işi. Neymiş? Şirketleri yönettiği için New York'tan ayrılamazmış. Burada olsa yanımıza bir şemsiye almayı hayatta unutmazdı" diye söylendi.

Sukbaator, R.G.'nin ona doğru geldiğini görünce İris'in burnuna bir şeyler sürerek onu uyandırdı. Zaten hediye edileceğini duyduğu andan beri çok hafif uyuması için ona verilen ilaç dozunu ayarlatmıştı.

İris bir taraftan ayılıp bir taraftan nerede olduğunu anlamaya çalışırken R.G. yanlarına ulaşmıştı bile. "Gidelim İris. Temennim bunun son görüşmemiz olmasıdır. Hadi, hadi, gidelim."

İris irkildi. R.G. sırıtırken; "Rahat dur. Seni sahibine iade edeceğiz. Şurada yürüyecek yirmi-otuz metren var. Uslu uslu yürü. Sakın güçlerini kullanmayı da aklına getirme. Bu güneşin altında sabır falan kalmadı bende. Dişlerini dağıtır, öyle teslim ederim sahibine. Neticede hediye hediyedir. Hem hediye atın dişine bakılmaz diye bir atasözü var" dedikten sonra koluna girdi.

İris, Yumurta'nın önünde olduklarını hemen anladı. Rahatladı ve R.G.'nin kolunda uslu uslu yürüdü. Unani'nin önüne geldiklerinde Sofia, Kali'ye dönüp; "Hediyenize karşılık olarak bir hediye ile geldik. Birlikte çalışıp çalışamayacağımızdan emin değilim. Bunu zaman gösterecek. Bu arada güven arttırıcı önlemleri konuşabilir, somut bir yol haritası çıkarabiliriz. Yine de sizi uyarmalıyım. Bir tek kişiye daha zarar gelirse bir kere bile yalan ya da yönlendirme yaptığınızı hissedersem, bakın hissedersem diyorum yani ispata gerek duymam, bu işi ölmüş bilin. Herkes yoluna gider. Umarım anlaşılmışımdır" diye konuştu.

R.G.'ye işaret etmesiyle R.G., İris'i bıraktı. İris doğrudan Unani'ye doğru gidip saygılı bir sesle: "Abaris Ulu Birleştirici" dedi, ardından Kali'ye doğru dönerek son derece üzgün bir sesle; "İshvara Kali, çok özür dilerim, çok mahcubum efendim" diye konuştu.

Kali saniye tereddüt etmeden kollarını açtı; "Sen gurur kaynağımızsın Deirdre" dedikten sonra "Muir!"[105] diye bağırdı.

Şu âna kadar kendini özellikle arka sıralarda saklamış olan Çığırtkan hızla ikizine doğu koştu. Ona sarılarak yavaş adımlarla Yumurta'nın içine doğru yürümesinde ona eşlik etti. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki farklı giyinmemiş olsalar onları kimse ayırt edemezdi.

Kali, Sofia'ya dönüp samimi bir şekilde; "Teşekkür ederiz Sofia Kardeş" dedi.

---

105 Muir (Kelt.): Okeanos, okyanus, deniz.

Sofia başını eğerek teşekkürü aldıktan sonra Unani'ye dönüp; "Hazır, Gerçeklik Kemendi boynunuzdayken Sayın Unani size sormak istediklerim var. Gördüğümüz kadarıyla toplumunuzun içindeki ruhçu sayısı bütün dünyada olandan kat be kat fazla. Bunun Yumurta dediğiniz bu tesisten kaynaklı olduğunu anlıyorum Ona sonra gireriz. Sadece bizim burada gördüklerimiz beş yüzden fazla. Konklavda sizin tek başınıza yapabildiklerinizi gördük. İyi kötü bir İris deneyimi de yaşadık. Buradaki mine çiçeği dalından yapılmış tacı takan arkadaşların içinde çeşit çeşit yetenekler olduğunu varsayarsak bütün bu güce sahipken neden doğrudan bize saldırıp sonuca gitmediniz?" diye sordu.

Unani: "Hazır, Gerçeklik Kemendi boynumdayken Yumurta'nın sadece benim Ruhçu yeteneklerime benzer yeteneklerin üretilmesine imkân verdiğini söyleyeyim" diye cevap verdi.

Sofia kısa bir süre düşünüp; "Bu durumda Efendi Djü-dschi ya da Anokhi gibi telekinezi yetenekleri olan Ruhçu arkadaşlarınız yok, doğru mu anladım?" diye sordu.

Unani; "Evet bir tane bile yok. Sadece telekinez değil. Bugün sıradan insanların paranormal diye sınıflandırdığı hiçbir yetenek bizde yok. Sadece benim ya da Esliba Caspal'in yeteneklerini haiz Ruhçular üretebiliyoruz" diye cevap verdi.

Sofia gerçek bir merakla; "Neden?" diye sordu.

Unani; "Hiçbir fikrimiz yok. Anokhi gibi bir telekinez üretmek için çok çabaladık. Teknik olarak hata yapmadığımızı biliyoruz ama ne yapsak sonuç alamıyoruz. Uhrevi bir engel mi var diye düşünmeye bile başlamıştık" diye cevap verdi.

Sofia; "Anokhi'yi bu yüzden mi kaçırmak istediniz? Doğruyu söyleyin lütfen" diye sordu.

Unani cevap veremedi çünkü Kali ondan önce davranmıştı. Doğrudan Sofia'nın gözlerine bakarak; "Pederim de ben de size yalan söylemeyeceğiz Sofia Kardeş. Anokhi'nin kaçırılması için emri veren benim ama bunun yeteneklerini kullanmak ya da konklavda pederime yaptıklarıyla bir ilgisi yok. Yumurta'nın laboratuvarında kullanılmak üzere iki tüp kan ve doku örneği alıp yarım saat içinde size iade edecektik. Planımız buydu ama bizim için çok kötü sonuçlandı. Yarım asır sonra bizim varlığımızı bu sayede fark ettiniz" diye cevap verdi.

Sofia; "Teşekkür ederim İshvara Kali" dediği anda ilk saygı köprüsü kurulmuştu.

Kali, Sofia'nın bir adım atması karşılığında bir şey vermesi gerektiğini düşündü. Sıcak bir sesle; "Delphi'deki kardeşlerimizi gördünüz mü? Muhteşem varlıklar" diye sordu.

Sofia gülümsedi: "Henüz fırsat bulamadım ama ilk iş onları ziyarete gideceğim. Kız kardeşlerimizi de merak ediyorum."

Kali'nin yüzü düştü: "Ben de."

Sofia merakla; "Nasıl? Sizinle değiller mi?" diye sordu.

Kali, Unani'ye dönüp; "Siz anlatmak ister misiniz pederim?" diye sordu.

Unani derin bir iç çekti. Sıkkın bir sesle şöyle anlattı: "Cândido Godói'dan bu yana kırk yılı geçkin bir süredir, her gece uykuya dalmadan önce bu konuyu düşünüyorum ama bir sonuca varamıyorum. Cândido Godói'dan Druid arkadaşımla dönüş yoluna çıktığımızda babanız hâlâ oradaydı. Henüz iki saat yol gitmiştik ki aniden hastalandım. Cândido Godói'dan uzaklaştıkça ağırlaşıyordum. Korkunç vizyonlar[106] görmeye başladım. Kadim Mısır sembolleriyle yüklü karabasanlar. Sonunda uhrevi bir yargılamanın yaşandığı dehşetli bir düşe maruz kaldım. Bir kilometre daha gidersem ruhumu yitireceğimi o anda kavradım. Çaresiz Cândido Godói'a geri dönmeye karar verdim. Yaklaştıkça daha iyi hissetmeye başlayınca kaderimde olanı yaşamak zorunda olduğumu kesinkes anladım. Oraya vardığımda Kali tek başına beşiğinde yatıyordu. Başka kimse yoktu. Bağırdım, çağırdım ama kimseyi bulamadım. İşime de geliyordu. Kali'yi alıp çıktım. Üç ay kadar sonra babanız bana ulaştı. Kaybolan ikizleri arıyordu. Yardım etmemi istedi. Sonra bana Goetellmann'ı yolladı. Başta Kali'yi aradığını zannettiğim için yardım eder gibi yaptım ama diğer kızları aradığını fark ettiğimde elimden gelenden fazlasını yaptım. Yine de ne yaptıysam başarılı olamadım. O günlerde bazı çok güçlü Druidleri de yanıma alarak ortak bir tarama bile gerçekleştirdik ama çabamız çıkmaz sokaktı. Bu çalışmalar sayesinde de erkek ikiz kardeşlerinizin ruhsal yeteneklerini

106 Vizyon ya da görünüm: Birtakım olayları görme organının yardımı olmadan (zihinsel) görme ya da algılama fenomenine ve bu fenomendeki imajlar bütününe verilen ad. Vizyon tarzındaki algılamalara daha çok medyumlarda, mistiklerde, peygamberlerde ve psişik bakımdan "hassas" kabul edilen kişilerde rastlanır.

fark ettim. Babanızın onları Delphi'ye taşımasının müsebbibi de benim. Onlar için en doğru coğrafya orasıydı."

Sofia; "Bilgilendirme için teşekkür ederim Coibhi Unani. Erkek kardeşlerimin özel yetenekleri mi var?" diye sordu.

Unani; "Evet, ikisi de çok yoğun kehanet rüyaları görüyorlar. Bu nedenle babanıza onları Delphi'ye taşımasını salık vermiştim" diye cevapladı.

Sofia biraz düşündü, ardından; "Babam bütün bu olanları, sizi, Kali'yi biliyordu değil mi?" dedi.

Unani; "Çok uzun süre bilmiyordu ama sonra öğrendi. Daha doğrusu ben söylemek zorunda kaldım. Heretica Pessima ile ruhsal çalışmalar yaptığı bir dönem vardı. O çalışmalar sırasında pek çok farklı deneyimler yaşadığı anlaşılıyordu. İşte o günlerde bana haber yollayıp onunla buluşmamı istedi. Tabii ki icabet ettim. Bana merhaba der demez çok tehditkâr bir sesle; 'Konuş!' diye talimat verdi. Bilirsiniz, kendisi epey göz korkutucu bir kişilikti. Ben de pek toy sayılmazdım ama direnmeye kalktığımda önce ruhsal bir duvar, arkasından bir ejderha ile karşılaştım. O kadar güçlüydü ki beni bir böcek gibi ezebileceğini düşündüm. Ellerimi kaldırıp ne yapıyorsun, kendine gel diye ona çıkıştım. Üst üste rüyalar gördüğünü ve bu rüyalar sayesinde benim ikizlerle ilgili çok şey bildiğimi anladığını söyledi. Tekrar 'Konuş!' diye bağırdığında bu işin şakası olmadığını anladım. Kapışsaydık ikimizden biri, büyük ihtimal ben ölebilirdim. Orada kendime şunu sordum: İkimizin büyütülecek birer kızı var, üstelik bunlar kardeş, neden kavga ediyoruz ki? Böylece ona Cândido Godói'da olduğum sırada, oradan ayrıldıktan sonra ve geri geldiğimde yaşadıklarımı tek tek anlattım. İyi ki de anlatmışım. Ona özellikle son düşümü anlattığımda çok şaşırdı. Doğrusu babanızı o kadar şaşkın hiç görmemiştim. Ne işe yarayacaksa tedbir olsun diye ayağa kalkmıştım, bana her türlü duygudan ari bir sesle otur diye talimat verdi. Tam iki saat kıpırdamadan derin derin düşündü. Ben de sessizce yanında oturdum. Sonunda bana aynı zamanda aynı düşlere maruz kaldığımızı, bunun tesadüf olamayacağını, bu konuları kimseyle konuşmamam gerektiğini söyledi. Kali'nin benim kaderimde, Sofia'nın ise onun kaderinde yazılı olduğunu, bunun havsalamın alamayacağı kadar büyük uhrevi bir olayın dünyevi yansıması olabileceğinden neredeyse emin olduğunu ama bunun

nedenini şimdilik bilemediğini söyledi. Yine de bu nedeni bulmaya ant içmişti. Epey uğraştığını da biliyorum."

Sofia, Marius'e doğru dönerek kendinden emin bir sesle; "Biliyordum. Hatta emindim. Bu yüzden size sorup duruyordum Büyük Sır Üstadım" dedi.

Marius ile R.G. işittikleri karşısında o kadar şaşkındılar ki söyleyecek tek kelime bulamıyorlardı. Sonunda Marius; "Ama neden? Neden bize söylemedi? Nasıl olur? Anlam veremiyorum" diye söylendi.

Unani yumuşak bir sesle; "Ben biliyorum Marius. Bana bu konunun ikizlerin kaderiyle ilgili olduğunu, onların çok derin uhrevi bir kökten beslendiğini ve böyle bir meseleye beşerî müdahaleler karıştırılırsa bundan en çok onların zarar göreceğini defalarca söyledi. Size de ondan söylemedi. Şimdi Sofia Kardeşe bile söylememiş olduğunu anlıyorum. Bu onun düşüncesine göre yürünmesi gereken en güvenli yoldu ve ikizleri korumak için böyle davranmıştı. Doğrusunu isterseniz Cândido Godói'dan sonra ölümüne kadar geçen sürede hemen her şeyi ikizler için yapmıştı. Onlara, benim o zamanlar algılamakta zorlandığım, çok özel bir önem atfediyordu. Bu nedenle de onun bu tam gizlilik yaklaşımına hiçbir zaman katılmadım. Kali'den de hiçbir şeyi saklamadım. Bunu ona da söyledim. Bu yüzden yıllarca kapıştık durduk" dedi.

Sofia; "Nedenini buldu mu peki?" diye sordu.

Unani omuzlarını kaldırdı; "Bir gün beni çağırdı. Heretica ile Magnum Opus Gnostica dediği şeyi yazmayı yeni bitirmişti. Hatta ona bakabilir miyim diye sormuştum. Bana öyle bir bakış atmıştı ki bir daha sormayı aklımın ucuna bile getirmedim" diye konuşurken R.G. dayanamayıp; "Böylece aklınıza onları çalmak geldi" diye ilave etti.

Detant dönemine girdiğini düşünen Unani bunu beklemiyordu. Ona pişkin bir ifadeyle sırıtan R.G.'ye bir süre donuk bakıp durunca Sofia kızdı; "Konudan sapmayalım lütfen. Siz buyurun, devam edin Coibhi Unani" diye konuştu.

Unani şöyle devam etti: "Evet. O günlerde benimle buluşmak istedi. Hatta kutsal yerlerimizden birinde buluştuk. Bana bir müjdesi olabileceğini ama henüz her şeyin tam yerine oturmadığını, son bir deneme yapacağını, ondan sonra da Cândido Godói'da yaşananların nedenini öğrenmiş olacağını söyledi. Ona göre nihayet Kali, Sofia ve

diğer ikizleri orada bulmamızın neden kaderimiz olduğunu çözmüş olacaktı. Bu sayede kaybolan kız kardeşlerinizi, kör doğmuş olan erkek ikizleri ve ikimizin eşzamanlı maruz kaldığı ortak düşlerin hepsini açıklayabilecekti. Başta pek ihtimal vermemiştim ama o günlerde sanki etrafını saran bir nur bulutu içinde yüzüyor gibiydi. Bana detaylarını anlatmasa da *zamansız âlemden*, siz ona ne diyordunuz, ah evet, Bilinçdışı'ndan bilgi almak için bazı yöntemler geliştirmeye başlamıştı. Heretica ile çalışması nedeniyle olsa gerek, Bilinçdışı'nın daha derin katmanlarına ulaşmak için simyanın bazı tekniklerinden faydalanmaya başladığını biliyorum."

Sofia muzipçe gülümsedi. Marius'e bakarak; "Babam sizi kandırmış Büyük Sır Üstadım" dedikten sonra; "Hepinize amacının Carl Jung'un Aktif İmgelem tekniğini geliştirmek ve herkesin anlayıp kullanabileceği bir şekle sokmak olduğunu söylemişti. Heretica bile öyle biliyor. Meğerse bu bir kamuflajmış. O, Cândido Godói'da yaşananların nedenini arıyormuş. Olanlara uhrevi bir anlam yüklediği için de cevapları Bilinçdışı'nda arıyormuş" diye ilave etti.

R.G. elini kel alnına götürdü; "Bir sürpriz daha yaşarsam mesleği bırakıp Büyük Sır Üstadımın Yunan adasına yerleşeceğim" dedi.

Sofia merakla; "Bulamadı tabii. Değil mi Coibhi Unani?" diye sordu.

Unani; "Bulamadı. Kısa bir süre sonra beni aradı ve çok tehlikeli olduğu için bu işin peşini bıraktığını bildirdi. Ben de üstelemedim zaten. Kali büyümeye başlamıştı ve yepyeni fikirlerle bana baskı yapmaya başlamıştı. Ondan sonra ölümüne kadar bir daha görüşmedik. O da aramadı, ben de aramadım. Zaten farklı yollar seçmek üzereydik. Bunu tartışmalarımızdan o da hissetmişti. Dostane bir ayrılık yaşandı diyelim" diye cevap verdi.

Bir süredir sessizce dinlemekte olan Marius'ün sinirleri hem aşırı sıcaktan hem de rahmetli Büyük Sır Üstadı ile ilgili öğrendiği yeni bilgilerden ötürü iyice gerilmişti. Patlaması an meselesiydi, o da fazla dayanamadı.

Son derece hiddetli bir sesle; "Her konuya bir açıklamanız var ve bakıyorum herkes geçmişte yaşananları çok çabuk unutma eğilimine girdi. Bunlar bana sökmez. Ben arkadaşlarımı unutmam! O zavallı Olivier'yi neden öldürdünüz? Yarı sağır ihtiyar bir adam, Frer Olivier size ne yaptı? Size tehlike mi arz ediyordu? Alnından vurmuşsunuz

adamı? Sizde vicdan, ahlak, insanlık yok mu? Bir de bana insanlığın selameti martavalları okuyorsunuz" diye haykırdı.

R.G. kalp krizi geçireceğinden korkup koluna girdi; "Sakin olun efendim, lütfen, sağlığınızı düşünün" demek zorunda kaldı.

Unani'nin yüzü asıldı. Son derece üzgün bir sesle; "Bu konuda özür dilemekten başka elimden bir şey gelmiyor. Teselli olmaz ama yine de yaşananları anlatmak istiyorum. Bu yarı deli Goetellmann'a Olivier'yi ziyaret edip ona fark ettirmeden fasikülü sakladığı yerden almasını söyledik. Bu da maymuncukla alacakaranlıkta eve girmiş. Zekâya bak. Arkadaşının evine maymuncukla giriyor. Olivier diye seslenmiş. Cevap alamayınca da loş bodruma inmiş. Olivier oradaymış ama bizim ahmak onu görememiş, öbürü de neredeyse sağır olduğundan bunu duyamamış. Burun buruna gelmişler. Olivier o loş ortamda Goetellmann'ı tanıyamayınca ona bir kaplan gibi saldırmış. Yerlerde yuvarlanırken alamazsın, vermem, ölürüm de vermem diye bağırıyormuş. Bu Goetellmann Olivier'nin bağrışları dışarıdan duyulacak diye panik yapmış. Biliyorsunuzdur biraz yumuşak huylu olduğu için kendini de koruyamamış. Fasikülü korumak için bir kaplan kesilen o ihtiyar dediğimiz Olivier boğuşma sırasında bunun gözünü çıkarmak üzereyken o da kendini koruma dürtüsüyle ufak tabancasını çıkarıp tetiği çekmiş. Beal şahidimdir, bunu öğrendiğimde lağım cezasına çarptırılması için derhâl yargılanmasını istedim. Kali mâni oldu. Eğer siz onu aklı hastanesine kapatmasaydınız şimdi az ötedeki bir çukurda oturuyor olacaktı."

Marius elinin tersini Unani'ye doğru salladı; "Özrünüz onu geri getirmeyecek. Ve neden? Neden fasiküllerin peşine düştünüz? Düşmeseniz arkadaşım şu anda yaşıyor olabilirdi" dedi.

Unani üzgün bir sesle; "Rahmetli Büyük Sır Üstadı ile yollarımızı ayırdıktan bir süre sonra biz de hedefimizi kaybettik. Kali artık takip etmemiz gereken yolun hangisi olduğundan emin olamamaya başlamıştı. İnsan olarak ilahların kölesi olmadığımızı ve bilinç taşımamızın bize bazı haklar verdiğini söylüyordu. Bu doğuştan gelen bir özelliğiydi. Kaderine sorgusuz sualsiz baş eğmeyecekti. Hâlâ öyle. Buradan hareketle Magnum Opus Gnostica'nın bize yol gösterebileceğini zannına kapılmıştık. Hata etmişiz. Bu konuları ileride bütün detaylarıyla tartışacağımızdan emin olabilirsiniz. Bize hak vermeseniz de anlayacağınızdan eminim" diye cevap verdi.

Sofia, Kali ile benzerliklerin sadece fiziksel planda sınırlı olmadığını idrak etmeye başlarken tarifsiz bir kendini güvende hissetme ihtiyacına kapıldı. Çok hızlı gidiyorlar hatta sürükleniyorlardı. O da yavaşlamaya karar verdi. Duygusuz bir sesle; "Az önce sorduğum soru askıda kaldı. Yüzlerce duygu etkileyebilen ruhçuya sahipken neden bize saldırıp doğrudan sonuca gitmediniz?" diye tekrar sordu.

Unani, Kali'ye dönüp gözlerine baktı.

Kali önce başını önüne eğip çok kısa bir süre düşündü, ardından; "137'yi yok etmek en son isteyeceğimiz şey de ondan. Siz de bizim gibi insanlığın selameti için çalışıyorsunuz. Aynı amaca hizmet eden sizleri sadece hatalı bir yolda ısrar ediyorsunuz diye neden yok etmek isteyelim. Sadece iki bin yıllık geçmişinize tanıklık ettiğimizde yönteminizin hiçbir işe yaramadığını gördük. Sizinkinden farklı daha radikal bir yol denemenin daha doğru olacağını düşündük. Bunu pederim babanıza defalarca kez anlattı. Onu da yanımıza almak, birlikte çalışmak istedik. Bunun sonuç almakta çok etkili olacağını biliyorduk. 137'nin iki bin yıllık örgütlenmesi ve bizim temellerini yeni yeni atmaya başladığımız alternatif yol, birlikte çok daha efektif olabilirdi. Düşünsenize, 137'nin sadece asker sayısı bizim bütün halkımızın sayısından fazla. Çağ Dönümü'nün önüne geçebileceğimizi, etkilerini azaltabileceğimizi hayal ettik. Pederimle babanız en az dokuz kez bir araya geldiler. Günler, aylarca tartıştılar ama babanız sadece dinlemekle yetindi ve hiçbir zaman menfi ya da müspet bir cevap vermedi. Sonunda biz de arkasından koşmaktan yorulduk. Yine de benim ve pederimin babanıza son derece büyük bir saygı duyduğumuzu bilmenizi isterim" dedi.

Sofia duygusuz bir tonda; "Nasıl farklı bir yol?" diye sordu.

Kali: "Bu konuları baş başa konuşmayı yeğlerdim ama artık susmak için zaman kalmadı. *Bireysel ruh gelişmeden toplum gelişmez, toplum gelişmeden insanlık serpilmez.* Maalesef bireyin ahmaklığını doğa kısa zamanda gideremiyor. Sizin kolektif gölge dediğiniz şeyi köpürtüp taşıran bireysel gölge değil mi? Şimdi, Çağ Dönümü kapımıza dayandı. Dayanmadığı zamanlarda bile insanlığın Nazi Almanya'sı tuzağına nasıl kolaylıkla düştüğünü görmedik mi? Şimdi aynı şartlar olsa çok daha ağır şeytani edimler göreceğimizi siz de biliyorsunuz. Dolayısıyla bireyi yani bireysel gölgeyi geliştirmek için doğaya tanıyacağımız zamanımız kalmadı. En azından Gölge Okulu'nun böyle bir imkânı yok."

Sofia; "Sizin öneriniz somut olarak nedir?" diye sordu.

Kali; "Pederim ile birlikte bu yöntemi çok net bir şekilde formülize ettik ve size uzun uzun anlatmaktan memnun olurum. Bu ağır güneşin altında ana fikrini vermekle yetineyim: Bireysel ruhsal gelişimi klasik eğitim ile birleştiren ama en önemlisi artık elimizde olmayan zamanı telafi edebilecek ve ruhsal gelişimi hızlandıracak beşerî bir müdahale öneriyoruz" diye cevap verdi.

Sofia gözlerini kısarak baktı. Düşünceli bir şekilde bir süre suskun kaldı, ardından; "Ve beşerî müdahale kısmı Mengele iblisinden öğrendiklerinizle Yumurta'da yapmaya başladıklarınız oluyor, öyle mi?" diye sordu.

Kali gururla; "Evet!" diye cevap verdi.

Sofia derin bir iç çekti: "Söylediklerinizi kolay hazmedilecek lokmalar değil."

Kali hiç beklemeden ironik bir sesle; "Zannedersem babanız da aynı sizin gibi düşünüyordu" diye cevap verdi.

Sofia ona bakıp gülümsedi. Gülümsemesinin tıpatıp eşinin ona karşıdan geri gelmesi ise görülecek şeydi.

Sofia; "İshvara Kali anlattıklarınızı dinledim ve not ettim. Bunları değerlendireceğim. Az önce pederinizi savunurken ödenmesi gereken bedeli fazlasıyla ödediğinizi ve talep etmediğiniz sorumluluklarınızı kucağınızda bulduğunuzu söylediniz. Bunları neden söylediniz? Benim anlayabilmem için biraz açar mısınız?" diye sordu.

Kali gülümsedi. Ne kadar da dikkatli diye düşünüp şöyle cevap verdi: "Babanız sayesinde bir fikir geliştirmiştim. Ondan söyledim. Babanızın büyük bir Gnostik olduğunu biliyorsunuzdur. Henüz çok gençken pederimle yaptığı tartışmalardan bazılarına pasif dinleyici olarak katılma ayrıcalığım olmuştu. Onlardan birinde şöyle bir şey söylediğini işitmiştim: Gnostikler, Sofia adını verdikleri dişil prensibin İsa peygamberin *syzygy* olarak adlandırdıkları dişil ikizi veya Mesih'in Gelini olduğuna inanıyorlarmış. Babanıza göre *Tanrı kendini ancak insan ile inkişaf ettirebiliyor ve ancak insanın varlığı ile kendi karanlığına bir ışık tutabiliyordu.* Fakat beni asıl etkileyen, *bilinç kazandığımızdan bu yana tanrının da insanla birlikte ruhsal olarak geliştiğine dair kesin emareler* gördüğünü söylemesiydi. Bu cümle beni o kadar sarsmıştı ki

pederimin kütüphanesinde bu emareleri aramaktan günlerce uyuyamamıştım."

Sofia; "Diğer her şeyimiz gibi gençliğimizi nasıl geçirdiğimiz de ne kadar benzeşiyor" diye düşündü.

Kali devam etti: "Tartışmanın sonunda kötülük sorunsalı paradoksunun ancak insanın katkısıyla giderilebileceğine dair bir tespit yapmış ve bunun insanlara yeni sorumluluklar yüklediğini söylemişti. Babanıza göre gerçek insan artık küçüklük, zayıflık ve hiçlik iddiasının arkasına saklanamazdı. Artık atom bombasına sahip bir tür olarak yani topyekûn bir yok oluşa neden olabilecek tanrısal bir gücü taşıdığına göre kör ve bilinçsiz kalamaz, bu sorumluluktan, bu ödevden, bu görevden kaçamazdı. Babanızın bu söyledikleri benim hayatımı değiştirdi. Bunları işittikten yaklaşık üç yıl sonra kafamda bir model oluşturmuştum. Eyleme geçmemiz gerekiyordu. Bunu pederime anlattım ve konuyu detaylarıyla tartışmaya başladık. Yumurta ve kurduğumuz sistemin temeli böyle atılmış oldu."

Sofia biraz şaşırmış ama mutlu da olmuştu. Şu âna kadar sadece olgular konuşulmuştu, bu da rakibinin karakteri hakkında ona son derece kısıtlı bilgiler vermekteydi. Kali'nin son cevabı sayesinde bu yaşananların altında bir felsefe olabileceğini görmesi onu karşı tarafın yüzeysel olmadığı konusunda rahatlatmıştı.

Sofia; "Biz bu yarım tentenin altında bile pişerken açıkta duran halkınız kim bilir ne kadar yanmıştır. Bu nedenle affınıza sığınarak son bir soru soracağım ve gideceğiz" dedi.

Kali; "Druid halkımız çilekeştir, anlayışlıdır. Merak etmeyin" diye cevap verdi.

Sofia; "Neden bize gelmek ve babamla yaptığınız gibi tartışmak yerine arkamızdan iş çevirme külfetine katlandınız?" diye sordu.

Kali lafı eğip bükmedi: "Bir Hierophant, bir Mystagog olan babanızı dahi ikna edememişken, tabirim için affınızı rica ediyorum, Cerberus[107] misali çok başlı 137'yi nasıl ikna edecektik? Konuyu pederimle tartışmadık değil. Sadece ikimizin de hiç umudu yoktu. Zaten Çağ Dönümü boğazımıza sarılmıştı. O kadar zamanı kaybetmeyi göze

107 Cerberus (Lat.): Kerberos (Yun.): Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği, ölülerin bulunduğu yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek. Hesiodos'a göre elli, Horace'a göre ise yüz başı vardı.

almaktansa kısa yoldan konklavda yönetiminizi ele geçirmeyi ya da değişim planlarıyla daha hızlı sonuç almayı ümit ettik."

Sofia bu açık sözlülük karşısında son derece mutlu oldu ve "Sizce neden başaramadınız?" diye sordu.

Kali omuzlarını kaldırıp ağzını büktü. "Pederimin bu konuda çok keskin öngörüleri var" dedikten sonra sustu.

Sofia, Unani'ye dönüp; "Bizimle de paylaşır mısınız Coibhi Unani?" diye sordu.

Unani dramatik bir sesle şöyle dedi: "Tanrıların lisanını bildiğimiz zannına kapıldığımız için başaramadık. Rahmetli babanızın öngörülerini dikkate almalıydık. O, Bilinçdışı dediği planda arketip olarak adlandırdığı bir gücün insanı tamamen ele geçirmesini ve onun kaderini en küçük ayrıntısına kadar belirlemesini doğal psikolojik bir süreç olarak görüyordu. Buna bağlı olarak da arketipi temsil eden, psişik olmayan paralel fenomenlerin de her zaman fiziki dünyamızda ortaya çıkabildiğini söylüyordu. *Arketip kendisini yalnızca ruhsal olarak bireyde değil aynı zamanda nesnel olarak bireyin dışında da gerçekleştiriyor, arketip sadece öyle görünmekle kalmaz, öyle de olur* der dururdu. Cândido Godói'da yaşananların anlamını bana anlatmaya çalışırken en çok kullandığı cümlelerden biri buydu.

Kali bu saptamaya daha ilk günden itiraz ediyordu. Ona göre insan baş eğmiş bir köle, iradesiz bir kukla olamazdı. Bunu tanrılar da istemezdi, çünkü cüzi iradesiz ve bilinçsiz bir kukla yaratmış olmalarının onlara da bir faydası olmazdı."

Sofia, Kali'ye baktı. Bir anlığına konuşmak istedi ama son derece karışık duygular içinde sessizce beklemeyi seçti.

Unani kaldığı yerden anlatmaya şöyle devam etti: "Daha önce söylediğim gibi babanız Cândido Godói'da yaşananlara çok derin, uhrevi bir anlam yüklüyordu. Son görüşmelerimizde bana sürekli *ya tanrılar da Auschwitz'de yaşananlara artık duyarsız kalamayacak hâle geldilerse? Ya onlar da biz insanlara rağmen ama biz insanlarla birlikte nihayet buna müdahale etmek zorunda hissetmeye başladılarsa? Ya onların da psikolojik gelişimi bizimkiyle örtüşecek biçimde yeni bir uyum sağlamak için her iki tarafın da müdahalesine artık cevaz verecek noktaya gelmişse*, deyip duruyordu. Bana da Carl Jung adında İsviçreli bir doktorun *Eyüb'e Cevap* kitabını getirip duruyordu. Oku, oku, diye

ısrar ediyor, söylediklerimin sağlaması bu kitapta var deyip duruyordu. Bu dediklerini son derece anlamsız buluyordum. Son görüşmemizde bana; 'Anlamamakta neden ısrar ediyorsun ahmak!' diye bağırmıştı. Ardından eklemişti: 'Nasıl görmezsin? Sofia ile Kali izansız kötülüğün fiziki dünyamızda vücut bulmuş hâli Mengele'nin eliyle yaratılmış iki kadın olarak, bu kötülüğe karşı gelebilecek tanrıların da desteğini almış bir karşıt çiftidir. Onlar on binlerce yıl sonra tanrılarla insanların uzlaşabildikleri yeni bir insanlık projesinin ortak aracıdır.' Bana söylediği son kelimeler de bunlar oldu. Sonrasında irtibatı kestik. Zannedersem bizim ondan umudu kestiğimiz kadar o da bizden umudunu kesmişti. Bugün son bir yılda yaşadıklarımızdan sonra babanızın haklı olabileceğini düşünmeye başladım Sofia Kardeş. Kızıma da bunu söyledim. İnsan olarak yapabileceklerimizi yaptık. Artık hepimiz bizim tabirimizle Ruhsal Hâkimlerin ya da sizin tabirinizle Bilinçdışı'nın hâkimleri Arketiplerin ya da basitçe söylersek tanrıların bize reva gördüğü kaderimizi yaşayacağız."

Sofia derin bir iç çekti. Dönüp R.G. ile Marius'e baktı. Onlar havanın ısısına eklenen çok daha sıcak yeni bilgiler altında ezilmekteydiler.

Sofia tekrar çok derin bir iç çektikten sonra; "Bu kadarı hepimize yeterli. Biz artık gidelim. Coibhi Unani, İshvara Kali, misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. Sabırla yürümemiz gereken uzun bir yolumuz var. Arzu ederseniz şimdilik Kelenn ile Sukbaator arasında bir haberleşme hattı kuralım" dedi.

Kali başıyla memnuniyetini bildirince Sofia dönüp Marius'ün koluna girdi. Bu sefer ondan hiçbir itiraz gelmedi. Frer Marius olarak da bilinen 137'nin eski Büyük Sır Üstadı yorgun ruhunda nihayet dinlenebileceği küçük evinin umuduyla yürümeye başladı. O gerçekten de ölmekte olan bir çağın, kahramanlar çağının son temsilcisiydi.

"Nazizm büyü ruhunun, maddi gelişimin itici gücüne egemen olduğu andı. Lenin, komünizmin sosyalizm artı elektrik olduğunu söylemişti. Bu anlamda Hitlercilik, Guenonculuk artı zırhlı tümenler demektir."

Pauwels ve Bergier
Le matin des Magiciens (Büyücülerin Sabahı)
XX. yy.

"Beni asıl ilgilendiren, dünyanın yaratılmasında Tanrı'nın herhangi bir seçiminin olup olmadığıdır. Tanrının bu dünyayı nasıl yarattığını bilmek istiyorum. Derdim, olgularla değil. Benim merak ettiğim onun düşünceleri, gerisi teferruat."

Albert Einstein
Nobel Ödüllü Teorik Fizikçi
XX. yy.

Fiorella Kardeşin Mektubu

Kutsal Hafıza Adası'nın yemyeşil orta avlusunda neşeli bir müzik, dron vızıldamalarının yerini almıştı. 137'nin üst kademesi nihayet biraz huzur görmüş ruhlarına Muhteşem Julius cilası çekmekteydi. Özenle hazırlanmış ağız eğlencelikleri, kaliteli şarap ve Sofia için üzüm şırası dağıtılmıştı. Frer Marius, Gordion macerasının yorgunluğunu tam olarak atamamış da olsa onun için özel olarak bahçeye taşınmış büyük bir koltuğa gömülmüş, ayaklarını uzatmış ve ellerini göbeğinin üzerinde birleştirmişti. Yine de pek mutlu görünmüyordu. Sofia onun bu hâlini uzaktan fark edip gelip yanına oturdu.

Sevecen bir sesle; "Büyük Sır Üstadım, konuşmaya vakit bulamadık. Size söylemek istediklerim vardı" dedi.

Marius ona bakıp gülümsedi ama cevap vermedi.

Sofia elini onun kolunun üzerine koyup; "Motivasyonlarını anlamak, babamın bu Cândido Godói meselesine yüklediği uhrevi anlamı bir nebze açıklayabilmek için onlara samimi davrandım. Ama en önemlisi yine babamın bana öğrettiği *dostuna yakın ol ama düşmanına daha yakın* düsturuna uygun hareket ettiğimi bilmenizi isterim. Yoksa kimseye zerre kadar güvenmiyorum" diye konuştu.

Marius elini Sofia'nın elinin üzerine koydu; "Biliyorum kızım, biliyorum" dedi.

Hüzünlü bir hâli vardı. Bir de yılların yükünü sırtında taşıyan her yaşlı gibi bir bıkkınlık hatta bir bezginlik çok açık seziliyordu.

Sofia konuyu değiştirmek için; "Gerçekten gidiyor musunuz?" diye sordu.

Marius başıyla onaylarken; "Gidiyorum. Sağolsun Sukbaator tüm detaylarla ilgilendi. Evim hazırlandı. Artık zamanı da geldi. Hatta geçti bile. Bu arada en yaşlı üyemiz sıfatıyla Efendi Kardeşten rica ettim. Olağanüstü bir konklav toplanması için çağrı yapacak. Tek gündem maddemiz yeni bir Büyük Sır Üstadı'nın seçimi olacak. Özellikle büyük birleşik bir konklav olmasını istedim. Böylece tüm seksiyonlar ile yüz yüze tanışma imkânı bulmuş olacaksın" diye konuştu.

Sofia; "Bu kadar acele etmenize gerek yoktu" derken Heretica yanı başlarında bitiverdi.

"Neye acele etmiyoruz?" diye sordu.

O kadar muzip bir ifadesi vardı ki Sofia ona sarılma ihtiyacı hissetti.

Sofia'nın karar vermesi için gerekli iki saniye tereddüt arkasından gelen Heretica'nın; "Gel sarıl bakalım" diyen sesi Sofia'nın büyük bir kahkaha atmasına neden oldu. Bu güruhun içinde en normal olan kişi unvanını elinde tuttuğunu kendine sık sık hatırlatması gerekeceğini düşündü. Bundan daha fazla yanılıyor olamazdı.

Sofia sitemle; "Büyük Sır Üstadım, bizi terk etmek konusunda çok aceleci davrandı" diye cevap verdi.

Heretica; "Artık hazırsınız Sofia Kardeş. Aynı babanız gibi bir taraftan bireyleşme çabanıza devam ederken diğer taraftan 137'yi yöneteceksiniz. Bu zaten kaderinizde var. Hem Marius Kardeş artık dinlenmesi gereken yaşı çoktan geçti. Ben de öyle" diye cevap verdi.

Sofia'nın gözü az ötede R.G. ile laflamakta olan Efendi Djü-dschi'ye takılınca bir süredir ajandasında bulunmasına rağmen elinde olmayan nedenlerle ertelediği bir konunun artık gündeminden çıkma zamanının geldiğini düşündü. Heretica ve Marius'ten izin isteyerek Efendi'ye doğru yürümeye başladı. Efendi onun yaklaştığını görünce muzip bir ifadeyle; "Buyurun, Büyük Sır Üstadım" dedi.

R.G. küçük bir kahkaha atarken Sofia mahcup, gülümsedi; "Bari siz yapmayın Efendi Kardeş" diye cevap verdi. Ardından; "Size bir konuyu aktarmam gerekiyordu, bu hengâme içinde kaynadı gitti. Şimdi müsaitseniz kısaca bahsedeceğim" dedi.

Efendi saygılı bir sesle; "Buyurun lütfen" diye cevap verdi.

Sofia ciddi bir sesle; "Konu, Anokhi Kardeş. Hatırlarsanız İris ile görüşmem sırasında güvenliğimi sağlamak için o da yanımda gelmişti. Görüşmenin sonuna doğru İris ağır bir yıkım duygusunun yarattığı öfkeyle benim üzerime atılmaya kalkınca Anokhi de müdahale edip onu duvara yapıştırmıştı. O sırada dönüp Anokhi'ye bakmıştım. Yüzünde İris'in üzerinde tatbik ettiği gücünden fazlasıyla zevk alıyor gibi bir ifade gördüm ve doğrusunu isterseniz bundan çok rahatsız oldum" dedi.

Efendi; "Anlıyorum Sofia Kardeş. Sukbaator da Anokhi'nin bu küçük 6'yı mutfak dolabına çivilediği sırada aynı surat ifadesine tanık olmuş. Maalesef ben de bir kere bizzat tanık oldum" diye cevap verdi.

R.G. homurdandı: "Bize kozmik huzur sınırı koymuşlar. Gerçekten de bir haftadan fazlasına izin vermiyorlar."

Sofia başını salladı: "Bu durumda konu artık sizin kontrolünüzde Efendi Djü-dschi Kardeş."

"Merak etmeyin."

Sofia, Gabriel'i bulmak için izin istemek üzereydi ki arkasında Heretica'nın sesini işitti.

"Sofia, sizinle bir kardeşimizi tanıştırmak istiyorum."

Sofia arkasını döndüğünde gerçekten de bir dağ çiçeğiyle karşılaştı. Fiorella Kardeşin yaydığı pozitif hislerin Sofia'nın en çok ihtiyacı olan anne şefkatine karşılık geldiğini düşünmemek için hiçbir neden bulamazdınız.

Heretica kaldığı yerden konuşmaya devam etti: "Aslında yakın zamanda emekli olup az ötedeki ana adada bulunan evine taşınmıştı

ama sizi tanımak için bugün kutlamaya gelmiş. Babanızın da çok yakın çalıştığı ve sevdiği biriydi. Fiorella Kardeş, Sofia Kardeşi takdimimdir."

Fiorella son derece sıcak bir şekilde; "Merhaba Sofia Kardeş. Çok uzun bir süredir sizinle tanışmayı bekliyordum" dedi.

Sofia; "Merhaba. Nasılsınız efendim?" diye cevap verdi.

Heretica; "Ben sizi yalnız bırakayım. Rahmetli Büyük Sır Üstadı'nın özellikle son yıllarını paylaştığı Fiorella Kardeşe soracağınız çok şey vardır. Ben az ötede yine birini esir alan Jean'a kadar gideceğim" diye konuştu.

Heretica'nın küçük ceylan adımlarıyla uzaklaştığını izledikten sonra Sofia; "İsterseniz şu köşedeki sandalyelere oturalım" dedi.

Dakikalar, saatleri kovaladı. Bazen hüzün bazen kahkahaların işitildiği uzun bir muhabbetten sonra Fiorella; "Benim uyku saatim yaklaşıyor Sofia Kardeş. Müsaadenizi rica ediyorum. Sizi sık sık ziyaret edeceğimden emin olabilirsiniz" dedi.

Sofia; "Mutlaka bekliyorum" diyerek ayağa kalktı.

Fiorella şefkatle Sofia'nın gözlerinin içine bakarak; "Size küçük bir hediye getirdim. Uzun süredir bende, doğru zamanı bekliyordu" dedi.

Sofia meraklandı.

Fiorella cebinden küçük bir kitap çıkarıp Sofia'ya uzattı.

Sofia kitap kapağını görür görmez; "Ama bu, nasıl olur?" diye mırıldandı.

Fiorella şefkatle gülümsedi. "İçinde size ait bir zarf var" dedikten sonra elini Sofia'nın bileğinin üzerine koyarak; "İyi geceler kızım" diye ilave edip uzaklaştı.

Sofia merakla kitabın arasına sıkıştırılmış zarfı bulup üzerine baktı. Babasının elyazısını tanır tanımaz yine nefesi kesildi.

Aynı anda bir süredir onu aramakta olan Gabriel yanında bitti: "İyi misin bir tanem? Rengin solmuş. Miden mi yine?"

Sofia ona dönüp; "Gabriel, bak bakalım bunu hatırlayabilecek misin?" diye sordu.

"O nedir? Kitap mı?"

"Evet. Johannes Trithemius'un *Polygraphia*'sı."

Gabriel heyecanla; "Eh! Gerçekten mi? Nerede buldun?" diye sorunca Sofia küçük bir kahkaha atmadan duramadı: "Yani ne diyeceğimi bilemedim. Hatırladın öyle mi?"

Gabriel: "Tabii hatırladım. Bu babanın bana yolladığı fasiküllerin kriptografisini yazan adam değil mi? Trithemius Cipher demiştin. Köşkteki kütüphanede bu kitabı senle epey aramıştık ama yeri boştu. Burada mı buldun?"

Sofia; "Bulmadım. Fiorella Kardeş şimdi getirip bana hediye etti" diye cevap verdi.

Gabriel; "Tesadüf olamaz ama" der demez Sofia; "Değil zaten, içinde bir de zarf var. Bak" diyerek zarfı gösterdi.

Gabriel zarfın üzerindeki yazıyı görür görmez; "Bu, babanın elyazısı. Ee ne duruyorsun, açsana" dedi.

Sofia; "Orta yerde olmaz. Gel herkese veda edip odamıza çekilelim. Orada beraber okuruz" diye cevap verdi.

Gabriel tereddütle; "Daha erken değil mi? Ayıp olmasın?" diye sorunca Sofia; "Hamileyim, unuttun mu? Herkes anlayışla karşılar, merak etme" diyerek kinayeli bir gülücük attı.

On dakika sonra odalarının sessizliğinde sırtlarını yatak başına dayamış hâlde yatıyorlardı. Sofia derin bir iç çekerek zarfı açıp içindeki kâğıtları çıkarıp okumaya başladı:

Canım kızım, Sevgili Sofiam,

Bu mektubumu okuyorsan kız kardeşin Kali ile tanışmışsın demektir. Gerçekleri bugüne kadar senden sakladığım için bana kırılmadığını biliyorum, çünkü seni çok katmanlı olaylara duygularından ari ve analitik bakabileceğin şekilde yetiştirdim. Bu olayda da her zaman olduğu gibi, doğru olduğuna inandığım şeyin sonuna kadar arkasında durdum.

Unani ve Kali ile görüştüğüne göre Cândido Godói ve sonrasında olanlar hakkında ne düşündüğümü bildiğini kabul ediyorum. Senin ve Kali'nin (ve diğer kardeşlerinin de) çok özel insanlar olduğunu da artık biliyorsun. Ben bunu ilk günden beri biliyordum. Önceleri tam olarak anlamasam da bir süre sonra benim yaşadıklarımın aynısını eşzamanlı olarak Unani'nin de yaşadığını öğrendiğimde en ufak bir tereddüdüm kalmadı.

Güncelerimi okuduğunu tahmin edebiliyorum. Orada yazdıklarım bugün de geçerli. Lucifer belki de bir dünya yaratmak için mücadele eden ilahi iradeyi en iyi anlayan kişiydi. Çünkü Tanrı'ya isyan ederek, Tanrı'ya karşı kendi iradesini ortaya koyan bir yaratılışın etkin ilkesi hâline gelmişti. Tanrı'nın istediğinin de bu yönde olduğundan artık şüphe etmiyorum. Tersi olsa insana aksini isteme gücü bahşetmezdi. Bunu yapmamış olsaydı, bir makinadan başka bir şey yaratmamış olacaktı ve o zaman bu fiziki dünyada bedenlenmemiz asla gerçekleşmeyecekti. İnsan sıfatıyla on binlerce yıldan fazla bir süre iyi ve kötü tanrıların zincirli kölesiydik. En nihayetinde başkaldıran insanın Rönesans'ı yaratmasına tanık olduk. Ama buna karşıt çifti ânında tepki verdi ve son yüzyılda yaşadığımız cehenneme yol açtı. Senin ve Kali'nin Nazizm'in açtığı cehennem kapılarının baş iblisi eliyle hayat bulmuş olmanızın bir anlamı var. Sizin biri Druid, biri Gnostik iki başöğretmenin elinde büyütülmek üzere bize bahşedilmiş olmanızın da bir nedeni var. Bu nedenleri yaşadığım son dakikama kadar bütün gücümle aradım ama bulamadım. Fiziki plandaki zamanım tükendiğinde de pes ettim.

Sadece aydınlık tarafına tapan, karanlığını reddeden ve kötülüğü kendileri dışında bir varlık zanneden insanımsı yığınları gördükçe tanrıların yüzümüze bakmayacağını hep düşünmüştüm. Çünkü onların, ancak biz de bir yüze sahip olduğumuz zaman bizimle yüz yüze gelip konuşacaklarını biliyordum.

Şimdi Auschwitzler yaşandığı için artık bir yüze sahibiz. Bunu Auschwitz kurtarıldığı gün ilk girdiğim barakada gördüklerimden anlamış olmam gerekirdi ama ıskaladım. Ancak ölmeme yakın etrafımı saran numenin içinde yüzdüğüm bir gece gerçeği idrak edebildim. O barakanın içinde tanıştığım ve insanlığa karşı tatbik edilen en akıl almaz kötülüğün öznesi zavallıların yarı kapalı gözlerinde bir utanç vardı. Bugünkü dünyamızda artık pek bilinmeyen bir tür utanç. Bu, Nazilerin de tanımadığı, gerçek bir insanın başka bir insana yaptığı bu denli ağır kötülük karşısında duyduğu derin utançtı. Carl Jung savaştan hemen sonra o benzersiz sezgisiyle bu durumu öngörmüştü. Eyüb'e Cevap kitabında Tanrı'nın şeytanla bahse tutuşarak iyi bir insan olan Eyüb'e bilerek ve isteyerek kötülük yaptığını tespit etmişti. Tanrı'nın bunu fark ettiğinde kendi günahlarına tövbe etmek amacıyla oğlu İsa'yı kurban edilmek üzere insanlığa gönderdiğini düşünmüştü. Bunu da Tanrı'nın devam eden psikolojik gelişiminin bir işareti olarak kabul etmişti.

Bilinçdışı'nın veya bir arketipin bir insanın kaderini en küçük ayrıntısına kadar belirlemesi psikolojik olarak son derece mümkün olduğuna göre arketipi temsil eden psişik olmayan paralel fenomenler de her zaman fiziki dünyamızda vücut bulabilir. Böylece Arketip'in kendisini yalnızca ruhsal olarak bireyde değil aynı zamanda nesnel olarak bireyin dışında da gerçekleştirebileceğini kabul etmek gerekir. Bunun tersi de geçerli olduğundan, imha kamplarında milyonlarca bireysel ruhta biriken, az önce bahsettiğim utanç doğal bir şekilde Kolektif Bilinçdışı'na geçerek orada kümelendi ve sonunda tanrıları da etkiledi. Çünkü insanoğlunun ruhu aç ise tanrıların kendi de serpilemez. Sadece bu nedenle Cândido Godói'da yaşananlara uhrevi bir anlam yükledim. O gün ve devamında yaşananları on binlerce yıl sonra tanrılarla insanların uzlaşabildikleri yeni bir insanlık projesinin, hatta ortak bir girişimin başlangıcı olarak gördüm. Ama detaylarına nüfuz etmeye gücüm yetmedi, ömrüm elvermedi.

Kali ile en büyük benzerliğiniz hiçbir şeye baş eğmemeniz, sürekli sorgulamanız ve yeni yollar aramanız. İkinizin de doğasında hissedilen başat özellik başkaldırma potansiyeliniz. Tek-yumurta ikizleri olmanız ve iki farklı disiplinin derin eğitiminden geçmiş olmanız birbirinizi tamamlayan özelliklere dönüşmüş durumda. Onunla birlikte çalışmalı ve benim bulamadıklarımı onunla birlikte aramalısın. Keza Delphi'deki erkek ikiz kardeşlerinle de tanışmalısın. Neden kör doğduklarının, neden kehanet yetenekleri taşıdıklarının ve sizinle birlikte doğmuş olmalarındaki anlamın peşine düşmelisin.

Kali ve Unani'nin birlikte geliştirdiği bir sistem var. Bana uzun uzun anlattılar ama hayatımın sonuna gelmiştim. Yarattıkları şeyin değerli olup olmadığını ölçecek ve denetleyecek zamanım kalmamıştı. Bu nedenle onlara müspet ya da menfi bir cevap vermedim. Bu kararı da sana bırakıyorum.

Son olarak, beşiklerinden çalınan ve Unani ile birlikte ne yaparsak yapalım bulamadığımız ikiz kız kardeşlerinle ilgili olarak sana büyük bir görev düşüyor. Ne yapıp edip onları bulmalısın. Bunun son derece önemli olduğunu hissediyorum. Bu konuda sana en çok yardım edebilecek olan kardeşimiz R.G.'dir. Ondan yardım almanı öneriyorum.

Omuzlarına kaldıramayacağın kadar ağır bir görev bindirdiğimi düşünebilirsin ama öyle olmadığını da biliyorsun. Sen bu görevle doğdun!

Artık sorumluluklarını yerine getirme zamanı geldi. Kendine güven, çünkü seni her türlü sorunla baş edebilecek şekilde yetiştirdim.

Seni her zaman seven,

Baban."

Dördüncü Cildin Sonu

Meraklısı için Notlar

Kısaltmalar: Alm. Almanca, Fr. Fransızca, Lat. Latince, Yun. Yunanca, Sans. Sanskritçe, Kelt. Keltçe.

Druidler ve Druidizm: İlk defa Jül Sezar'ın *De Bello Gallico* isimli eserinde karşımıza çıkan Druidler, Kelt toplumunun dini liderleri, bilginleri ve öğretmenleriydi. Kelime olarak "druid" terimi, Kelt dilinde "meşe bilgini" veya "derin bilgelik" anlamına gelir ve Druidlerin doğayı, kozmosu ve ruhsal dünyayı anlamaya çalıştıkları düşünülür. Druidler, antik Kelt toplumunda önemli bir role sahip olmuşlardır ve hem dini hem de hukuki konularda danışılan otorite figürleri olarak kabul edilirler. Druidlerin öğretileri ve uygulamaları hakkında kesin bir bilgiye sahip olmak zor olsa da tarihçiler ve kaynaklar aracılığıyla bazı bilgilere ulaşılabilmiştir. Druidler, Kelt toplumunda bilgelik, din, siyaset, hukuk, tıp ve astronomi gibi birçok alanda uzmanlaşmışlardır. Onlar aynı zamanda rahip, şifacı, kâhin ve eğitimci olarak görev yapar, toplumun dinî törenlerini yönetir ve doğaüstü güçlere ilişkin ritüeller gerçekleştirirlerdi.

Sözlü, kadim gelenekleri korur ve uygularlardı. Askerlik yapmak ve vergi vermek gibi zorunlulukları yoktu. Druid mertebesi, babadan oğula geçen bir imtiyaz değildi. Yirmi yıl süren zorlu bir eğitimin sonucunda kazanılan bir unvandı. Eğitim süreci zorlu olurdu ve talebeler bir Druid'in gözetimi altında yirmi yıl boyunca dilbilgisi, şiir, tarih, astronomi, felsefe, dini törenler ve doğal dünya hakkında bilgi edinirlerdi. Öğrenim süreci genellikle sözlü geleneğe dayalı olarak gerçekleştirilir ve talebelerin bilgileri hatırlama yetenekleri büyük önem taşırdı. Sonunda başarılı olanlar özel bir inisiyasyon töreniyle önce Saggairt unvanı kazanır, ardından yeteneklerine göre yükselirdi.

Druidler, genellikle korunmuş ormanlık alanlarda veya kutsal mekânlarda yaşarlardı. Özellikle meşe ağaçları, Druidler için kutsal kabul edilirdi ve meşe ağaçları altında törenler düzenlenirdi. Meşe ağacı bilgelik, dayanıklılık ve doğal döngülerin sembolü olarak önemli bir rol oynardı. Druidler, doğayla derin bir bağ kurmayı ve doğal dünyanın ritmini anlamayı amaçlarlardı. Druidler, doğal dünya ve kozmosla ilgili derin bilgilere sahip olmak için hayatlarını öğrenmeye ve eğitim almaya adamışlardı. Druid inancının temel iki kavramı ruh göçü –metempsikoz; ruhun yok edilemezliği ve bulunduğu beden öldükten sonra bir başka bedene geçtiği inancı– ve tanrılarıyla iletişime geçmek için uyguladıkları

kurban ritüelidir. Kehanet genellikle kuşların uçuşuna bakıp ötüşlerini dinleyerek ve kutsal saydıkları hayvanları kurban edip iç organlarının dökülüşü ile kanının akma biçimine bakarak gerçekleşirdi. Toplumun geleceği ve bekasını ilgilendiren meselelerde ise insan kurban ettikleri rivayet edilmektedir. Son yıllarda Keltlerin kutsal alanlarında yapılan kazılarda bu iddiayı doğrulayacak nitelikte toplu cesetler ve kırık kemikler bulunmuştur. Plinius'un yazdıklarından öğrendiğimize göre Druidler, doğa nesnelerine kutsallık atfetmekteydiler. Bunlardan bazıları korular, ormanlar, meşe ağacı ve ökse otudur. Kurban ve ökse otu toplama dâhil bütün ritüeller kutsal kabul edilen korularda yapılır ve buralara "nemeton" denirdi. Kelt dilinde "nemeton" kutsal mekân anlamına gelmekteydi. Romalı coğrafyacı Strabo'ya göre, ülkemizde kadim Galatya bölgesinde bulunan nemetonlara "drunemeton" adı verilmekteydi. Druidlerin en üst düzeydeki bilgeleri, kendi aralarında sık sık toplanırlar ve bilgilerini paylaşırlardı. Bu toplantılar bilgi alışverişi, dini törenler ve kehanetler için önemli bir platformdu. Bu toplantılar genellikle kutsal yerlerde, özellikle Stonehenge, Newgrange gibi yapılar veya doğal oluşumlar yakınında gerçekleştirilirdi. Bu toplantılarda daima bir daire oluşturacak şekilde otururlardı. Bu başı ve sonu bulunmayan bir dairenin neresinde otursa otursun birinin diğerinden üstün olmadığını göstermenin bir yoluydu. Bu aynı zamanda mevsimlerin döngüsü ve güneşi sembolize ederdi. Druid inancında yapılan ve konuşulan her şey, güneşin gözünün önünde ve birbirlerinin şahitliğinde gerçekleştirilirdi.

Çağdaşlarından farklı olarak, Druidlik müessesesi aralarına kadınları da kabul ederler ve onlara değer verirlerdi. Kelt dilinde yaşadıkları coğrafyaya bağlı olarak bunlara Bean Draoi ya da Gallizenae denmekteydi. Bugün İngilizceden gelen ve Druid dişisi anlamında Druidess denilmektedir. Biz bu eserde "Druid Rahibesi" terimini kullanmayı uygun bulduk. Druid rahibelerinin nasıl inisiye edildiği hususunda kaynak bulunmamaktadır. Ancak özellikle gaddarlıkları ve becerileriyle ün salmış Kelt savaşçı askerlerinin yetiştirilmesinde ve asillerin eğitiminde büyük katkıları olduğu farklı kaynaklarla desteklenmiş folklor içeriğinden çok net anlaşılmaktadır. Druid rahibelerinin bu durumu, yüzyıllar sonra bile Orta Çağ şövalye efsanelerinde kendini hatırlatmaktadır. Yaşlı Bilge Kadın motifi kahramanın yolculuğu boyunca sürekli karşısına çıkan ve inisiyasyonuna yardımcı olan karakterdir. Druid rahibelerinin çok büyük önem arz eden diğer bir görevi, şifalı bitkiler bilgisi ve buna bağlı olarak "büyülü iksirler" yani ilaç hazırlamaktı. Şifacılık yetenekleriyle ün salmış olmalarına rağmen Hıristiyanlığın Avrupa'ya yayılmasını müteakip Druid kültürünün kökünü

kazımak amacıyla Hıristiyanlar bu durumu kullanmış ve Druid rahibeleri ile onların doğa bilgisini halkın gözünde cadılık olarak adlandırarak yok etmeye çalışmışlardır.

Druidler, Kelt mitolojisi ve geleneklerine dayalı olarak çeşitli yortular kutlarlardı. Bu yortular, doğanın döngüsünü ve mevsim geçişlerini onurlandırmayı, doğaüstü varlıklarla iletişim kurmayı ve topluluk içinde birlik ve dayanışma duygusunu pekiştirmeyi amaçlardı. Druidler yortuları, ruhsal dengeyi sağlamak ve evrenin ritmini kutlamak için kullanırlardı. Yortular genellikle mevsim geçişlerine ve doğa olaylarına dayalıdır. İlkbahar ekinoksu (ılımı), yaz gündönümü, sonbahar ekinoksu ve kış gündönümü gibi günlerde kutlanan yortuların kendine özgü ritüelleri ve sembolleri vardır ve kutlamalar genellikle açıkhavada, özellikle ormanlık veya kutsal mekânlarda gerçekleştirilir. Beltane, Druidlerin önemli yortulardan biridir ve baharın kutlanması için gerçekleştirilir. Beltane, Kelt mitolojisinde hayatın ve doğurganlığın sembolüdür. Bu yortu, doğanın canlanışını ve yeniden doğuşunu kutlamayı amaçlar. Kutlama genellikle 30 Nisan ile 1 Mayıs arasında gerçekleştirilir ve genellikle açıkhavada, özellikle dağ tepelerinde veya kutsal korularda yapılır. Beltane kutlamaları, ateşin merkezi bir rol oynadığı ritüellerle karakterizedir. Ateş, güneşin gücünü ve ışığını temsil eder. Katılımcılar, ateşin etrafında toplanır, dans eder, şarkılar söyler ve müzik eşliğinde kutlamalarını sürdürür. Ayrıca, doğa sembolleri ve çiçeklerle süslenmiş bir tören alanı oluşturulur. Beltane kutlamalarında ayrıca "Mayıs Şafağı İzlemesi" ritüeli gerçekleştirilir. Katılımcılar, güneşin doğuşunu karşılamak için sabah erken saatlerde toplanır. Güneşin yükselişini izlemek ve doğanın yeniden canlanışını kutlamak amacıyla bu ritüel gerçekleştirilir. Katılımcılar, doğanın gücüne ve evrenin döngüsüne bağlanma fırsatı bulurlar. Beltane kutlamaları aynı zamanda birlikte yemek yeme ve bereket paylaşma etkinlikleriyle de zenginleştirilir. Katılımcılar, toplu hâlde hazırlanan özel yiyecekleri paylaşır ve birlikte şükran dileklerini ifade ederler. Bereket ve bolluk sembolleri olan meyve, sebze ve ekmekler, kutlama sofralarını süsler. Beltane kutlamalarında ayrıca tütsüleme ritüeli gerçekleştirilir. Katılımcılar, özel bitkiler ve otlarla yapılan tütsülerin dumanına maruz kalır. Tütsüleme, kötü enerjileri uzaklaştırmayı, temizlik ve iyileşme sağlamayı amaçlar. Bu ritüelde kullanılan bitkiler genellikle bölgenin yerel bitkileridir ve doğal aromalar yayarak ruhsal dengeyi destekler.

Druidler kendi aralarında temel olarak dört farklı görevi ifa eden hiyerarşik kategorilere ayrılmışlardı. İlk mertebe Druidlerine Latince *Vacceri* denirdi. Keltçesi *Saggairt* olan bu Druidler günlük din işleriyle uğraşan toplumsal

tören ve ritüelleri yöneten bir nevi rahiptiler. İkinci sırada Bardiler bulunurdu. Keltçe Baird olarak adlandırılan bu sınıf müzik, şiir ve sanatsal yetenekleri olan ozan Druidlerdi. Vakanüvis olanları da vardı. Üçüncü sırada yargıç Druidler vardı. Bunlara Latince *Saronidae* denirdi. Keltçe *Arain* olarak çağrılırlar ve adalet dağıtmakla görevliydiler. Toplum nezdinde büyük saygı görürlerdi. Kelt toplumunun en üst kademesini Romalıların *Eubages*, *Ovates* (ya da *Vates*) olarak adlandırdıkları Keltçesi *Oubihe* olan büyücü Druidler oluştururdu. Bunlar öncelikle sezgi gücü ve kehanet güçleri bulunan kişilerdi. Genellikle şifacılık, astroloji, astronomi ve kozmogoni konularında çalışan bir tür filozoftular. Son derece adil insanlar oldukları pek çok tarihçi tarafından teyit edilmiştir. Ömür boyu göreve seçilen ve Coibhi olarak çağırılan Baş Druid her zaman "Kral–Seçen" bu sınıf içinden seçilirdi.

1700'lere gelindiğinde Druid inanç ve değerleri Hıristiyanlık tarafından binlerce yıldır kapatıldığı karanlık bodrum katından ışığa çıkmaya başlamıştır. Binlerce yıl Bilinçdışı'nda hayatiyetini sürdüren bu değerler kendilerini fiziki dünyada somutlaştırma çabasına girişmiştir. İngiliz doğa filozofu John Aubry'nin Stonehenge ve megalitik anıtların (Dolmen, Menhir vs.) Druidlerle ilişkilendirmesi fitili ateşleyen olay olmuştur. John Toland 1717'de Kadim Druid Düzeni (*ADO–Ancient Order of Druids*) örgütünü kurmuştur bile. ADO 1799 – 1827 yılları arasında meşhur şair William Blake tarafından yönetilecektir. Druidler popüler kültür içine ilk defa Chateaubriand'ın Romalı bir asker ile bir Druid rahibesinin aşkını anlattığı 1809 tarihli *Les Martyrs* adlı eseriyle girecektir.

Ebers Papirüsü: 1874 yılında Alman Mısırbilimci Georg Ebers tarafından Luksor'da satın alınan Ebers Papirüsü, Kadim Mısır'ın en eski ve en önemli tıbbi papirüsleri arasında sayılmaktadır. Şu anda Almanya'daki Leipzig Üniversitesi Kütüphanesi'nde saklanmaktadır. Papirüs MÖ 1550 civarında yazılmış ama önceki Mısır metinlerinden kopyalandığına inanılmaktadır. Yaklaşık yirmi metre uzunluğunda, yüz on sayfalık bir parşömendir. Hiyeratik Mısır yazısıyla yazılmıştır ve bilinen eski Mısır tıbbının en kapsamlı ve en iyi korunmuş kaydını temsil eder. Parşömen, yaklaşık yedi yüz sihirli formül ve kocakarı ilacı içerir. Hastalığa neden olan iblisleri uzaklaştırmayı amaçlayan birçok büyü içermekle beraber uzun bir ampirizm geleneğine dair kanıtlar da sunmaktadır.

Extase (Fra.) Ekstaz: Ruhun dünyevi realitelerden kurtulduğu, kendinden geçme ve coşkunluk hâli. Birinin veya bir şeyin neden olduğu ve diğer tüm duyguları emen aşırı sevinç, hayranlık durumu. Spiritüalist terminolojide ruh ile beden ilişkisinin belirli bir dereceye kadar gevşediği, dış dünya ile

bağlarının kesildiği özel bir hal, bir degajman hâli. Parapsikolojiye göre değişik şuur hâllerinden biri.

Ekstaz hâli, histerik afeksiyonlar, spazmodik hastalıklar, aşırı oruçlar, uzun tefekkürler, bazı bedensel egzersizler sırasında kendiliğinden oluştuğu gibi manyetizma yoluyla yapay olarak da oluşturulabilir. Ekstaz hali, trans hâline çok yakındır. Ekstaz hâlinde, bedensel hareketsizlik, solunum ve dolaşımın yavaşlaması söz konusudur. Şamanlar, ekstaz tekniğini en iyi uygulayanlar arasında yer alır. Mistikler, vecd adı da verilen ekstaz hâli sırasında ilginç deneyimler yaşadıklarını açıklamışlardır. Bu deneyimlerini, benliğin, hatıraların ve iradenin yok olması, duyular âleminden ayrılma, şaşkınlık, aşk, sevinç ve mutluluk gibi ifadelerle açıklamaya çalışmışlarsa da yaşadıklarının sözlerle ifade edilemeyeceğini, ancak bizzat yaşanarak anlaşılabileceğini belirtmişlerdir.

Felsefî Simya: Mistisizm, büyü, bilim ve dinin belli yönlerini birleştirerek sıradan insanı "tinsel insana" dönüştürmeyi amaçlayan ezoterik bir öğretidir. Bu dönüşümün Felsefe Taşı aracılığıyla gerçekleşeceğine inanılır. Bu, simyacıların değersiz madenleri altına dönüştürme gücüne inandıkları son maddedir ve elde edilmesi simyanın en büyük ütopyalarından biri olmuştur. Felsefe Taşı'na ulaşmak için yapılacak çalışmaya *Magnum Opus* (Büyük Yapıt) denir. Bu sürecin safhaları simyacıdan simyacıya değişir. Büyük üstadlar arasında en çok rağbet gören yedi ya da on iki safhalı olanların yanı sıra en bilinenlerinden biri 3+1 dört aşamalı olandır. Bu safhalar *Nigredo* (Kara Yapıt), *Albedo* (Beyaz Yapıt), *Citrinitas* (Sarı Yapıt) ve *Rubedo*'dur (Kırmızı Yapıt). Kadim Yunan bu safhalara sırasıyla *Melanosis*, *Leukosis*, *Xanthosis* ve *Iosis* derdi. Simya, hazır olmayanların gizlere nüfuz etmesini engellemek amacıyla metaforlarla yazılmış eserlere konu olmuştur. Bu metoda örnek olabilecek olan *Basilius Valentinus'un 12 Anahtarı* isimli, on iki kısa paragrafta (anahtarda) Felsefe Taşı'na erişmek için atılması gereken adımları alegorik olarak anlatan kitabın her bölümü sembolik kod adlar vasıtasıyla değişmesi gereken içerikleri gösterse de imgelemle asıl gerçek gizlenmek istendiğinden kitabı sadece en bilgili üstadların anlayıp yorumlaması mümkün olmaktadır. Kökleri kadim Mısır'ın Hermes Trismegistus'una uzanan felsefî ve spiritüel bir sistem olan Hermetizme dayanmaktadır. Antik Yunan'da bulunan simya, gnostik çevrelerde gelişmiş, daha sonra Araplara geçmiştir. Simya öğretisi ilk olarak Câbir İbn Hayyam'ın yapıtlarında görülür. Başlangıcı XII. yüzyıla dayanan öğreti, Arapça metinlerin çevirileri aracılığıyla XIV. yüzyıldan itibaren Avrupa'da yaygınlaşmaya başlamıştır. Pek çok Orta Çağ ve Yakın

Çağ spiritüel akımını etkiledikten sonra tepe noktasına XV. yüzyılın son yarısında ulaşmış ve XVII. yüzyılın başlarında unutulmaya yüz tutmuştur.

Galatai (Lat.) Galatlar: Tekil hali Galates. Bölgenin adı Galatia (Lat.) Galatların yurdu. Hint-Avrupa kavimlerinden olan Keltler MÖ 1.200 dolaylarında Orta ve Batı Avrupa'nın büyük bir bölümünde egemenlik kurdular. MÖ 600 sıralarında Fransa, Britanya, Kuzey İtalya, Belçika, Güney Almanya, Bohemya ve İspanya'nın bir bölümü Kelt egemenliğinde bulunuyordu. Grekler Keltlere Keltai ya da Keltoi derlerdi.

Galatlar, Keltlerin en doğudaki koludur. MÖ 3. yüzyılda Avrupa'dan Anadolu'ya göç eden bir Kelt kabileler topluluğudur. Kuzey Avrupa'dan gelen Tektosagi, Tolistobogii ve Trogmi kabilelerinin birleşmesiyle oluşmuştur. Galatların Anadolu'da yerleştikleri bölge, günümüzde Ankara, Çankırı, Kırıkkale, Konya ve Kayseri illerinin sınırları içerisinde kalan ve Galatya olarak isim alan bölgedir. Burada, birkaç büyük şehir kendi aralarında bir federasyon oluşturmuşlardır. Galatya'nın başkenti bir Tektosagi boyu şehri olan Ancyra (günümüzde Ankara) idi. Keltçe kelimenin "durduran" anlamına geldiği düşünülmektedir. Bu kelimeden zaman içinde "Anchor" -deniz çapası- türetilmiştir. Diğer önemli şehirler arasında Tolistobogii boyunun merkezi Pessinus (günümüz Ballıhisar köyü bu şehrin üzerinde kurulmuştur), Trogmi boyunun merkezi Tavium (günümüzde Büyüknefes), Tavium'a yakın Gordion (günümüzde Yassıhöyük) ve Ancyra'ya yakın Puruanda (günümüzde Beypazarı) sayılabilir. Bunlar dışında azınlıkta kalmış boylar da bulunmaktaydı. Truva/Çanakkale yöresindeki Aigosagi, Orhaneli/Bursa yöresinde Dagutenii, Porsuk Çayı ile Sakarya nehri arasında kalan Inovanteni, Akşehir Gölü'nün kuzey doğusunda yerleşmiş Okondianii ve yaşam alanları henüz belirlenememiş Rigosagi bunlar arasında sayılabilir.

Siyasi örgütlenmeleri her kabilenin dört kantona bölünmesinden ve 12 kantonun her birinde bir baş yönetici tarafından yönetilmesi biçiminde oluşturulmuştur. Her baş yöneticinin bir savaşçı ve bir yargıç yardımcısı bulunurdu. Baş yönetici kendi bölgesinde cinayet suçları dışında her türlü karar vermek için tam yetkiliydi. Cinayet suçlarında ceza bütün kantonların katılımıyla oluşturulmuş 300 kişilik bir jürinin bulunduğu mahkeme tarafından verilirdi. Bu mahkeme Ankara'nın güneyinde bulunan "Drunemeton" -Kutsal Meşe- adı verilen bölgede toplanırdı.

Galatlar, Anadolu tarihinde önemli bir yere sahiptirler ve bölgede birçok kalıntı bırakmışlardır. Gordion'daki Midas Tümülüsü ve Ankara'daki Roma Hamamı'nın bulunduğu alanlardaki kalıntılar, Galatlar dönemine ait önemli eserler arasındadır.

Pessinus, Galatlar'ın dini merkeziydi ve tanrıça Kybele'ye adanmış bir tapınağı bulunmaktaydı. Pessinus, Galatlar'ın geleneksel dini olan Kybele kültünün merkeziydi. Kybele, doğurganlık, bereket, doğa ve güneşin dişil yönlerini temsil eden bir tanrıçadır. Kybele'nin tapınağı, Anadolu'nun en önemli dini merkezlerinden biriydi ve bölgedeki diğer kültlerin etkisini altına almıştı. Kybele kültü, Anadolu'da MÖ 6. yüzyılda başlamıştı ve Perslerin bölgeyi fethetmesinden sonra daha da yaygınlaşmıştı. Galatlar, MÖ 3. yüzyılda Anadolu'ya göç ettiklerinde Kybele kültünü benimsemişler ve Pessinus'u kültün merkezi haline getirmişlerdi. Pessinus'ta bulunan Kybele tapınağı, Galatların en kutsal yerlerinden biriydi ve her yıl düzenlenen festivallerde binlerce kişi ziyaret etmekteydi. En önemli festival, Megalesia olarak bilinen bahar ayının başlarında düzenlenirdi. Festival, 6 gün boyunca sürerdi ve Kybele'ye adaklar sunulur, danslar yapılır ve şarkılar söylenirdi. Festival sırasında, Kybele'nin heykeli şehrin sokaklarında gezdirilirdi. Heykelin taşınması sırasında, çeşitli dini ritüeller yapılır ve şarkılar söylenirdi. Heykel, şehrin farklı bölgelerinde duraklamalar yapardı ve burada insanlar Kybele'ye adaklar sunardı. Pessinus'taki Kybele tapınağı, Anadolu'daki diğer Kybele tapınaklarından farklı olarak, taştan değil, ahşaptan yapılmıştı. Tapınağın önünde, Kybele'nin sembolü olan siyah taştan yapılmış bir dikilitaş (mamuriye) bulunmaktaydı. Tapınağın içinde ise Kybele heykeli yer almaktaydı. Heykel, büyük bir taş bloğun üzerine oturtulmuştu ve başı, ayakları ve elleri tunçtan yapılmıştı. Kybele heykeli, birçok halkın tarafından tapınılmış ve büyük bir saygıyla muhafaza edilmiştir. Galatlar için yumurta doğurganlık, yeniden doğuş ve bolluk sembolü olarak kabul ediliyordu. Bu nedenle, yumurta birçok Galat töreninde önemli bir rol oynuyordu. Örneğin, Galatlar yeni yılın başlangıcında kutlama yaparlardı ve bu kutlamalarda yumurta tüketimi de yaygındı. Yine, Galatlar arasında bebek doğumunu kutlamak için yumurta hediye etmek de geleneksel bir uygulamaydı. Yumurta ayrıca Galat dini törenlerinde de kullanılırdı. Kybele'ye sunulan hediyeler arasında yumurta, kuşlar ve çiçekler bulunuyordu. Yine, Galatların cenaze törenlerinde de yumurta kullanıldığı bilinmektedir. Bazı kaynaklar, Galatlar'ın yumurtaları üzerine sembolik işaretler çizerek kullanmış olabileceklerini de belirtiyor. Bu sembollerin tam olarak ne anlama geldiği hakkında kesin bir bilgi bulunmamakla birlikte, bu sembollerin doğurganlık, bereket ve yeniden doğuşla ilgili olabileceği düşünülmektedir. Genel olarak, Galat kültüründe yumurta doğurganlık ve yeniden doğuş sembolü olarak kabul ediliyordu ve bu nedenle birçok törende kullanılıyordu. Örneğin, Galatlar arasında yeni bir yere yerleşme

törenlerinde yumurtalar kullanılırdı. Yeni bir yere yerleşmeden önce, liderleri öncülüğünde yapılan bir törende, bir tavuk veya diğer bir kuşun yumurtası toprağa gömülürdü. Bu, yeni yerin doğurganlığı ve bereketi için bir sembol olarak kabul edilirdi. Ayrıca, Galatlar arasında bahar kutlamalarında da yumurtalar kullanılırdı. Baharın yeniden doğuşu ve canlanması için yapılan bu kutlamalarda, yumurtalar renkli boyalarla boyanır ve hediyeler olarak verilirdi. Bu kutlamalar aynı zamanda yılın başlangıcını da simgelerdi.

Grimoire (Fra.): Bir kara büyü kitabıdır. Bir büyücü için gerekli tüm bilgilerin olduğu, ruh çağırmak ve büyü yapmak için gerekli her şeyi içeren bir kitap. Fakat Grimoirelar ağır ve neredeyse anlaşılmaz kitaplardır, genellikle ölü lisanlarda yazılırlar ve çok gizli bilgiler içerirler. İşe yaraması için büyücünün, formülleri ezbere okuması ve devamındaki ayinleri doğru bir şekilde yapması gerekir. Bazı batıl inançlara göre Grimoirelar kırmızı mürekkeple el ile yazılmalı, siyah renge ya da insan derisine sarılmalıdır.

Bilinen en eski büyüsel yazıtlar arkeologlar tarafından Antik Mezopotamya'da Uruk şehrinde çiviyazılı kil tabletler olarak bulunmuştur. Tarihin ilerleyen zamanlarında muskaların, büyülü olduğu düşünülen objelerinde kullanımı sık olan Antik Mısır'ın büyü sistemi olarak bilinen Heka ortaya çıkmıştır.

Bazı ünlü Grimoire'lar şunlardır: *Abra Melin*: Abra Melin isimli Almanya'da yaşayan dönemin ünlü bir büyücüsü tarafından kaleme alınmıştır ve kendisinin aslen Mısırlı olduğu düşünülmektedir. Kitabın içeriği dört iblis prensi olan Lucifer, Leviathan, Satan, Belial; sekiz alt prens Astaroth, Magot, Asmodeus, Beelzebub, Orien, Paimon, Ariton, Amaimon ve onların yardımcılarının davetini içerir. Ancak bu ruhları çağırmadan önce kesinlikle iyi ruh daveti yapılması gerektiğini söyler. Golden Dawn üyelerinden Aleister Crowley, Loch Ness yakınlarında sırf bu kitabı incelemek ve içindekileri uygulamak amacıyla Boleskine House'u yaptırmıştır. *Hz. Süleyman'ın Büyük Anahtarı*: En ünlü iki Grimoire Solomon'un Anahtarı ya da Büyük Anahtar ve Küçük Anahtar ya da Lemegeton olarak bilinir. Bazıları bu kitapların Kral Solomon'un kendisi tarafından yazıldığını bazıları da iblisler tarafından yazılıp krala verildiğini öne sürmüşlerdir. Solomon zamanının en zeki, güçlü büyücüsü olarak ve iblisleri kontrol etmekteki eşsiz yeteneğiyle bilinir. Uzmanlar birçok versiyonun Rabbi Abognazar tarafından yazılan kitaptan alınma olduğunu söylemişlerdir. *Honorius'un Grimoire'ı*: Düşen meleklerle ilgili bir katalogdur ve onların nasıl diriltileceğini anlatır. Kitap, Hıristiyan kutsamaları ve formülleriyle doludur. Kitap, rahipleri sadece demonoloji

alanı hakkında eğitmemiş, neredeyse onlara, işlerinin bir parçası olarak iblisleri diriltip, kontrol etmelerini öğrenmeleri emredilmiştir.

İkiz Çalışmaları: Tek veya çift yumurta ikizleri üzerinde yapılan çalışmalardır. Özellikler, fenotipler ve bozukluklar için çevresel ve genetik etkilerin önemini ortaya çıkarmayı amaçlamaktadırlar. İkiz araştırması, davranış genetiğinde ve biyolojiden psikolojiye kadar ilgili alanlarda önemli bir araç olarak kabul edilir. İkiz çalışmaları, kardeş çalışmaları, evlat edinme çalışmaları, soyağacı vb. genetik olarak bilgilendirici tüm verileri kullanan davranış genetiğinde kullanılan daha geniş metodolojinin bir parçasıdır. Bu çalışmalar, kişisel davranışlardan şiddetli zihinsel bozuklukların (şizofreni gibi hastalıklar) ortaya çıkmasına kadar değişen özellikleri izlemek için kullanılmıştır.

İkizler gözlem için değerli bir kaynaktır, çünkü çevresel etkinin ve değişken genetik yapının incelenmesine izin verirler: "Tek-yumurta" veya monozigotik (MZ) ikizler esas olarak genlerinin yüzde 100'ünü paylaşırlar; bu da ikizler arasındaki çoğu farklılığın (ağırlık, renk, boy veya can sıkıntısına yatkınlık, zekâ, depresyon vb.) ikizlerden birinin yaşadığı ama diğer ikizin yaşamadığı deneyimlerden kaynaklanmaktadır. "Çift yumurta" veya dizigotik (DZ) ikizler, diğer kardeşle genlerinin yalnızca yüzde 50'sini paylaşırlar. İkizler aynı ailede doğdukları için çevrelerinin birçok yönünü de paylaşırlar (örneğin rahim ortamı, ebeveynlik tarzı, eğitim, zenginlik, kültür, topluluk vb.). Belirli bir genetik veya fenotipik özelliğin, bir çift tek-yumurta ikizinin yalnızca bir üyesinde bulunması (uyumsuzluk olarak adlandırılır), bu tür bir özellik üzerindeki çevresel etkilere ilişkin güçlü bir pencere sağlar.

İkizler ayrıca, özellik sunumunu incelerken benzersiz ortamın (ikizlerden birine veya diğerine özgü) önemini göstermede de faydalıdır. Eşsiz ortamdaki değişiklikler, yalnızca ikizlerden birini etkileyen bir olay veya olaylardan kaynaklanabilir. Bu da ikizlerden birinin yaşadığı, diğerinin sağlıklı kaldığı bir kafa travması veya doğum kusurundan olabilir.

Lüsid Rüya: Rüyada bilinçli kalma yeteneğinin ilk bahsedildiği metinler VIII. yüzyıla ait Budist metinleridir. Batı'da ise lüsid rüya 1970'li yılların sonlarından itibaren uyku laboratuvarlarında incelenmeye başlanmıştır. Lüsid rüyanın ilk tanımı 1968'de Celia Green tarafından yapılmıştır. Sonraları Paul Tholey lüsid rüyayı şu niteliklerle tanımlamıştır: Lüsid rüya sırasında kişi rüya gördüğünü bilir, beş duyuyla algılamaya hemen hemen eş bir algılamaya, özgür iradeye, akla sahiptir, uyandığında hepsini hatırlayabilir, rüyasını rüya gördüğü sırada da yorumlayabilir. Lüsid rüyanın varlığı rüya haline girilmesinden itibaren deneğin iradi olarak

yaptığı göz hareketleriyle anlaşılmaktadır. William Dement ve H. P. Roffwarg tarafından yapılan şu keşif lüsid rüyaların varlığının saptanmasında önemli bir adım olmuştur: Yaptıkları deneylerde deneğin REM uykusu sırasında kaydedilen hızlı göz hareketlerinin yönleri rüyadaki olaylar sırasında bakılması gereken yönlerle çakışmaktaydı. Lüsid rüyanın varlığı konusunda ilk kanıt 1975'te Birleşik Krallık'taki Hull Üniversitesi'nden Keith Hearne tarafından ortaya koyuldu. Deneği Alan Worsley gözlerini uykudan önce aralarında kararlaştırdıkları karmaşık göz hareketleri kodu tarzında oynatarak lüsid rüya durumuna geçtiğini işaret etmekteydi ve EEG kayıtları bu işaretlerin REM evresi sırasında yapıldığını gösteriyordu. Bununla birlikte bilimsel basında konuya ilişkin ilk makale bundan birkaç yıl sonra Stanford Üniversitesi'nden Stephen La Berge tarafından yayımlanmıştır.

Lüsid Rüya Ustaları: Malezya'da yaşayan Senoi yerlilerinin bu tekniği geleneksel olarak kullanan lüsid rüya ustaları oldukları keşfedilmiştir. Senoi kültüründe üstad, öğrencisine gördüğü psikofizyolojik kaynaklı rüyayı yönlendirebilmesi için imajinasyonu denetleme tekniğini öğretir. Bu tekniği uygulayabilen öğrenci, örneğin rüyasında vahşi bir hayvan tarafından kovalanmaktaysa rüyasında bilinçli hâle geçer ve imajinasyonunu denetlemesi sayesinde rüyanın kalan kısmında bu kez kendisi o vahşi hayvanı kovalayabilir. Lüsid rüyayı görenler ve yönlendirebilenlere *oneironot* adı verilmektedir.

Maitreya: Teozofi'de Maitreya veya Lord Maitreya, gelişmiş bir manevi varlık ve tanınmış bir gizli manevi hiyerarşi olan Kadim Bilgeliğin Üstadları'nın yüksek rütbeli bir üyesidir. Teozofi doktrinine göre hiyerarşinin işlevlerinden biri insanlığın evrimini denetlemek; Maitreya'nın bu işlevle uyumlu olarak "Dünya Öğretmeni Ofisi"ni elinde tuttuğu söyleniyor. Teozofik metinler, bu ofisin amacının, varoluşun gerçek yapısı ve işleyişi hakkındaki bilgilerin insanlığa aktarılmasını kolaylaştırmak olduğunu ileri sürer. Böylece insanlığa, varsayılan döngüsel ama sürekli ilerleyen evrimsel yolunda yardım edilir. Rivayete göre, bilgi transferini gerçekleştirmenin bir yolu Maitreya'nın ara sıra fiziksel âlemde tezahür etmesi veya enkarne olmasıdır; tezahür eden varlık, daha sonra İnsanlığın Dünya Öğretmeni rolünü üstlenir.

XX. yüzyılın başlarında, önde gelen Teozofistler, Maitreya'nın yeniden ortaya çıkmasının yakın olduğuna inanıyorlardı. Varlığın fiziksel "aracı" için uygun bir aday, o zamanlar ergenlik çağında olan Jiddu Krishnamurti olarak belirlendi ve bu amaçla Dünya Öğretmeni Projesi onun etrafında

inşa edildi. Proje dünya çapında tanıtım ve ilgi gördü ama aynı zamanda Teozofi Cemiyeti'nde de ciddi anlaşmazlıklara ve bölünmelere neden oldu. Sonunda 1929'da kendisi ve genel olarak Teozofi ile herhangi bir ilişkisini reddeden Krishnamurti tarafından dağıtıldı.

Teozofik Maitreya kavramı, Budizm'deki eski Maitreya doktrinine pek çok açıdan benzer ama önemli yönlerden farklılık gösterirler. Teozofik Maitreya, çeşitli yarı-Teozofik ve Teozofik-olmayan Yeni Çağ ve Ezoterik gruplar ve hareketler tarafından asimile edilmiş veya benimsenmiştir; varlığın yeniden ortaya çıkışı konusunda kendi görüşlerini ileri sürdüler.

Mandragora / Adamotu: Rozet yapraklı ve kazık köklü, çok yıllık otsu bir bitki türüdür. Mor çiçekleri ve sarı meyveleri vardır. Kökleri insana benzediği için, bu isim verilmiştir. Kökleri yüzde 0,3 oranında hiyosiyaminler ve skopolamin alkaloidlerini taşır. Bu nedenle zehirli bir bitkidir. Ağrı kesici, yatıştırıcı, cinsel gücü arttırıcı etkileri vardır. Hâlen tedavide çeşitli preparatların hazırlanmasında kullanılmaktadır. Rastgele kullanıldığında büyük zararları vardır. Genellikle Akdeniz ülkelerinde yetişir. Adamotları çılgınlık hâli yaratan halüsinojen tropan alkaloidleri içerdiğinden ve köklerinin şekli genellikle insan figürlerine benzediğinden, tarih boyunca Wicca ve Osinizm gibi günümüzün çağdaş pagan gelenekleri de dâhil olmak üzere sihir ritüelleriyle ilişkilendirilmiştir. Evinde adamotu bulunduran tüm kadınlar cadı avı döneminde cadı olarak değerlendirilmiştir. Ateşböceklerinin adamotu üzerinde toplanması, onun geceleri yıldız gibi parlaması veya alev gibi görünmesine sebep olur. Böylece adamotu "Şeytan Mumu" gibi isimlerle de anılır. Çoğu kültürde adamotunun sarı meyvesinin yenmesi hamile kalmanın garantisi olarak görülür. Kökler ise bilhassa doğurganlığı simgeleyen bir tılsım olarak vücut üzerinde taşınmıştır. Aşk, güzellik ve şehvet tanrıçası Afrodit'e "Mandragonitis" lakabı verilmiştir. Odysseus Destanı'nda, Kirke'nin Aiaie adasında argonotlara adamotu ile büyü yaptığından bahsedilir. Halk arasındaki bazı inanışlara göre adamotu kökü topraktan sökülürken bir çığlık atar ve duyan herkesi ya delirtir ya da öldürürdü. Bu inanış yüzünden eski zamanlarda köksökücüler adında kendi kulaklarını mumlarla tıkayıp, kara köpeklerin boyunlarından adamotlarına bir ip bağlayarak adamotunu dolunay gecelerinde söken bir meslek bile vardı. Bu insanlar, bahçelerinde istenmeyen adamotları çıkan insanlar için adamotlarını para karşılığı sökerek geçimlerini sağlıyorlardı. Aslında köksökücüler adamotu köklerinin topraktan ayrılırken zedelenirse zehirli bir gaz çıkardığını biliyorlardı ve adamotlarını nazikçe topraktan ayırarak söküyorlardı. Yani hem köpeklerine zarar vermiyor hem de geçimlerini sağlıyorlardı. Başka

bir inanca göre ise adamotu darağacının altında yetişirdi. Bunun sebebi, masumken asılan kişilerin toprağa düşen gözyaşlarından üremesiydi. Bazısına göre darağacının altında adamotu yetişmesi için asılan kişinin bir hırsız veya bakir ya da bakire olması gerekirdi. İzlanda'da adamotuna "Hırsızkökü" (Thjofarot) adı verilir. Zira asılan hırsızın ağzından çıkıp toprağa düşen köpüklerden türediğine inanılır. Bu yüzden adamotunun bir adı da "Little Gallows Man"dir (Küçük Darağacı Adamı). Adamotu ile ölüm arasındaki ilişki öylesine güçlü kurulmuştu ki bu esrarlı bitkinin intihar eden kişilerin öldüğü yerde yetiştiğine de inanılmaya başlanmıştır. Büyük İskender, Doğu Seferi sırasında düşmanlarını adamotundan yapılmış içkiler sayesinde yenmiştir. Hepsi zehirli ziyafetlerle ve hazinelerle dolu barınaklar hazırlayıp sonrasında geri çekilir gibi yaparak düşmanlarının bu barınakları yağmalayıp yemekleri yemesi sonucunda zehirlenmeleri yoluyla onları yenmiştir.

Mengele: Sürekli yakalanma korkusuyla yaşayan Mengele'nin sağlığı 1972'den itibaren sürekli kötüleşti. 1976'da ilk defa felç geçirdi, yüksek tansiyonla yaşadı ve dengesini etkileyen bir kulak enfeksiyonu kalıcı hâle geldi. 7 Şubat 1979'da Bertioga sahil beldesinde arkadaşları Wolfram ve Liselotte Bossert'i ziyaret ederken yüzmeye gitti. Burada bir kez daha felç geçirdi ve boğuldu. Cenazesi, 1971'den beri kimliğini kullandığı "Wolfgang Gerhard" adı altında Embu das Artes'e gömüldü. 31 Mayıs 1985'te Batı Almanya savcılığından alınan istihbarat üzerine harekete geçen polis, Mengele'nin ömür boyu arkadaşı ve Günzburg'daki aile şirketinin satış müdürü olan Hans Sedlmeier'in evine baskın düzenledi. Burada kodlanmış bir adres defteri ve Mengele'ye gönderilen ve Mengele'den alınan mektupların kopyalarını buldular. Belgeler arasında Wolfram Bossert'in Sedlmeier'e Mengele'nin ölümünü bildiren bir mektubu da vardı. Alman yetkililer Sao Paulo'daki polisi uyardı ve polis daha sonra Bossertlerle temasa geçti. Sorgulama sırasında Mengele'nin mezarının yerini ortaya çıkardılar ve kalıntılar 6 Haziran 1985'te mezarından çıkarıldı. Kapsamlı adli tıp incelemesi cesedin yüksek bir olasılıkla Josef Mengele'ye ait olduğunu gösterdi. Oğlu Rolf Mengele, 10 Haziran'da cesedin babasına ait olduğunu ve babasının ölüm haberinin kendisini barındıran insanları korumak için gizlendiğini doğrulayan bir açıklama yaptı. 1992'de yapılan bir DNA testi Mengele'nin kimliğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğruladı. Ancak aile üyeleri Brezilyalı yetkililerin cenazelerin Almanya'ya geri gönderilmesi yönünde defalarca yaptığı talepleri reddetti. Mengele'nin iskeleti Sao Paulo Adli Tıp Enstitüsü'nde saklanıyor ve burada tıp

fakültesindeki adli tıp kursları sırasında eğitime yardımcı olarak kullanılıyor.

Metanoia (Yun.): Düşünce değişimi veya zihinsel dönüşüm anlamına gelir. Antik Yunan düşünce geleneğinde, özellikle de Platon ve Aristoteles'in felsefi metinlerinde yer alan bu terim, bireyin dönüşüm sürecini ifade eder. Genellikle, kişinin düşünce yapısında, inançlarında veya anlayışında derin ve temel bir değişiklik anlamına gelir. Platon'un "Sokratik diyaloğu" içinde, bireyin kendi düşünce sistemini sorgulaması ve bu süreçte daha derin bir anlayışa ulaşması fikrini içerir. Bu tür bir zihinsel dönüşüm, bireyin kendi inançlarını ve dünya görüşünü yeniden değerlendirmesini ve geliştirmesini ifade eder. Carl Gustav Jung *metanoia*yı ruhsal bir dönüşüm süreci olarak, kişinin ruhsal derinliklerinde yaşadığı dönüşümlerdir ve bu dönüşümler kişinin bilinçli olmayan kısımlarıyla olan ilişkisinde gerçekleşir. Kişi, içsel çatışmaları ve karanlık yönleriyle yüzleşerek, daha büyük bir bütünlüğe ve anlama ulaşır. Bu yüzleşmenin bir sonucu olarak ortaya çıkar.

Morrígu (Kelt.): *Badb*, *Macha* ve *Nemain* üçbirliği. Mórrígan olarak da bilinir. Kelt mitolojisinin tanrılar panteonundaki büyüleyici figürler arasında esrarengiz Kelt tanrıçası Morrígu, gizemin, gücün ve karmaşıklığın vücut bulmuş hâli olarak diğerlerinden ayrılır. Genellikle savaş, kader ve dönüşümle ilişkilendirilen Morrígu'nun bu çok yönlü doğası, yüzyıllar boyunca biliminsanlarının ve meraklıların ilgisini çekmiştir. Morrígu'nun kökenleri, özellikle *Ulster Döngüsü* gibi mitolojik metinlerde belirgin bir şekilde yer aldığı gibi, en eski Kelt toplumlarına kadar uzanabilir. Çoğunlukla bakire, anne ve yaşlı kadın arketiplerini bünyesinde barındıran üçlü bir tanrıça olarak tasvir edilir ama bu konuda kaynaklar kısıtlıdır. Adı telaffuzuna bağlı olarak "Hayalet Kraliçe" veya "Büyük Kraliçe" anlamına gelir, onun yaşam ve ölüm üzerinde otoriteye sahip ilahi bir güç olarak rolünü gösterir. Yaşam ve ölüm, kader ve özgür irade, güç ve kırılganlık gibi temel temaları özetlediği için Morrígu'nun Kelt mitolojisindeki önemi derindir. Onun bu çok yönlü doğası, insanla doğa güçleri arasındaki karmaşık ilişkileri ve yaşamın döngüsel yapısını da yansıtır. Genellikle Kelt kültürlerinde savaş ve ölümün sembolü olarak görülen kargalarla (bazen kuzgunlarla) ilişkilendirilir. Kuşlar genellikle ölüm ve dönüşüm alametleri olarak kabul edildiğinden, bu ona karanlık bir kehanet havası katar. Savaş alanlarında karga şeklinde görünmesi nedeniyle savaşçılara ilham veren, onlara rehberlik eden, onlara cesaret, güç ve gaddarlık aşılayan bir güç olarak tasvir edilir. Savaşçılarda *ríastrad* adı verilen bir savaş çılgınlığını kışkırttığı ve onların savaş yeteneklerini arttırdığı söylenir. Onun varlığının yaklaşmakta olan çatışma ve kargaşanın

sinyalini verdiğine inanılır. Ayrıca savaşların sonuçlarını önceden bildiğine dair genel kabul görmüş bir inanış mevcuttur. Savaşlar çoğu zaman toplumların dönüşümüne ve yeni liderlerin ortaya çıkmasına yol açtığından, Morrígu ile savaş arasındaki bu bağlantı, onun hem yıkım hem de yeniden doğuşla olan ilişkisinin altını çizmektedir. Onun savaş üzerindeki bu etkisi, çatışmaların sonuçlarını tahmin etmeye, bireylerin ve ulusların kaderlerini şekillendirmeye kadar uzanır. Böylelikle bu kehanet yeteneği onu kader diyarına (başka bir tabirle Bilinçdışı'na) bağlayarak onu hem savaşın hem de kaderin tanrıçası yapar. Dahası, Morrígu'nun egemenlikle bağlantısı onun hayati bir yönüdür. Kelt toplumlarında egemenlik, ülkenin ve yöneticilerinin refahıyla derinden iç içe geçmiştir. Morrígu'nun hikâyelerdeki varlığı genellikle krallar ve kahramanlarla etkileşimleri içerir ve onların yönetmeye ehil olup olmadığını denetleyen ve teste tabi tutan bir yapısı vardır. Buna bağlı olarak ehil olmayanlara meydan okuyarak onları değiştirme ve dönüştürme potansiyeli taşır. Morrígu çatışmalar yaratır ama bu asla keyfi ya da amaçsız değildir. Her zaman motive edici bir güç olarak insanları çoğu zaman birbiriyle örtüşen birçok amaca ve daha büyük amaçlar uğruna iyilik yaratmak için hareket etmeye teşvik etmektedir. Bu durum uzun vadeli bir sonuç doğurmak için yaptığı belirli eylemlerden de anlaşılmaktadır. Morrígu'nun etkisinin savaş alanının ötesine uzandığı kesindir. Bunun temel nedeni, kader ve kehanetle bağlantısıdır. Olayları, özellikle de vahim nitelikteki olayları önceden bildirme yeteneği, karakterine bir mistisizm unsuru katmaktadır. Savaşların sonuçlarını şekillendirme ve geleceği öngörme gücüne sahip olan Morrígu'nun rolü, böylelikle yalnızca savaşçı tanrı statüsünde kalmamaktadır. Daha ötesine geçerek dünyayı ve onun kaderini yöneten daha büyük güçlerle derin bağları olan bir figür hâline getirmektedir.

Morrígu şekil değiştirmeyle veya çeşitli biçimlerde görünebilme yeteneğiyle ilişkilendirilir. Genellikle karga veya kuzgun şeklini almayı seçerek kurt, yılan, at, sığır gibi farklı hayvanlara dönüşebilir. Ama bunlarla sınırlı olmadan yaşlı, genç ya da kızıl saçlı bir kadın görüntüsüne de bürünebilir. Bu şekil değiştirme yeteneği, onun yaşam ve ölüm arasındaki sınır boşluklarıyla olan bağlantısını ve geçişler boyunca ruhlara rehberlik etme rolünü sembolize etmektedir. Morrígu'nun en ilgi çekici yönlerinden biri, onun üçlü tanrıça olarak temsil edilmesidir.

Bu üçlü, üç farklı kişilikten oluşur: *Badb*, *Macha* ve *Nemain*. Bunlar bazı metinlerde üç kız kardeş olarak belirmiştir. Bu biçimlerin her biri tanrıçanın farklı yönlerini bünyesinde barındırır. Bu üçlü, Morrígu'nun

roller ve nitelikler arasında geçiş yapma yeteneğini ve karakterinin akışkanlığını sergiler.

Badb: Adı, "karga" veya "karga tanrıçası" anlamına gelir ve kargaların savaş alanlarında görünmesiyle ilişkilendirilir. Savaşçılara zafer veya felaket getirebilen bir figürdür. Savaşın başladığını veya sona erdiğini müjdelemek için kargaların sesini kullanır. Aynı zamanda savaş sırasında savaşçıların korkularını ve duygusal durumlarını etkileyebilir. Badb varlığı ile savaşın anlamını ve savaşçıların ruhsal deneyimini anlamaya yönelik bir yol sunar, yani o savaşın ruhudur. Ayrıca, doğanın güçlerini ve insanın savaşla olan ilişkisini yansıtır. Onun varlığı, savaşın sadece fiziksel değil, psikolojik bir mücadele olduğunu da vurgular. Savaşın başlamasına ve sona ermesine katkıda bulunan bir figür olarak kabul edilir. Savaşın ölümcül ve yıkıcı doğasını temsil eder. Aynı zamanda ölülerin ruhlarını toplar ve ölüm sonrası dünyaya rehberlik eder.

Toprağın egemenliğini simgeleyen Macha, Morrígu'yu doğal dünya ile yaşam ve ölüm döngülerine bağlar. Macha, sıklıkla atlarla ilişkilendirilir ve savaş alanlarında savaşçıların koruyucusu olarak kabul edilir. Aynı zamanda doğurganlık ve bereket tanrıçası olarak da bilinir. Macha, Kelt mitolojisinde hem annelik hem de savaşla ilişkilendirilen, yani doğum ve ölümü bir varlıkta birleştiren özel bir tanrıçadır. Macha'nın bu çift niteliği, savaşçı ve annelik özellikleri arasında denge kurduğunu gösterir ve Kelt kültüründe kadınların güçlü ve önemli bir rol oynamasını yansıtır. Macha'nın en önemli özelliklerinden biri, hızlı koşma yeteneğidir. Ayrıca, Macha'nın doğurganlıkla ilişkilendirilmesi, toprakların verimli olmasını ve halkın refahını simgeler.

Savaşın kaosunu ve düzensizliğini temsil eden Nemain, çatışmanın karanlık yönlerini temsil eder. Nemain, Kelt mitolojisindeki Savaş ve Kaosun Tanrıçası olarak bilinir. Adı, "dehşet" veya "dehşet veren" anlamına gelir ve savaşın vahşiliğini ve ölümün dehşetini temsil eder. İsmi, "Nemhain" kelimesinden türetilmiş olup "kötü" veya "zehirli" anlamına gelir. Nemain, savaşın yıkıcı doğasını ve ölümün kaçınılmazlığını hatırlatan bir figürdür. Savaşın başlamasına neden olabilir ve savaşın sonucunu etkileyebilir. Nemain'in varlığı, Kelt kültüründe savaşın ciddiyetini ve sonuçlarını anlatırken kullanılan bir sembol hâline gelir. Bununla birlikte Nemain'in sadece yıkımı temsil etmediği düşünülür ve sadece yıkıcı olan bir güç değildir. Onun varlığı aynı zamanda savaşın gerekli olduğunu ve bazen düzeni yeniden kurmak için kaosa ihtiyaç duyulduğunu vurgular. Savaşın gidişatını değiştirme yeteneği olduğu için Kelt savaşçıları Nemain'i hem

korku hem de koruyucu bir güç olarak görmüşlerdir. Nemain genellikle savaşla ilişkilendirilen sembollerle tasvir edilir. Savaşın dehşetini ve yıkımını temsil eden bir kara kedi şeklinde görünebileceği söylenir. Ayrıca, bazı kaynaklarda kuş tüyleriyle kaplı olduğu ve insanları korku içinde bırakmak için kanatlarını çırparken betimlenir. Onunla ilişkilendirilen bu semboller, onun korkunç ve dehşet verici bir varlık olarak kabul edilmesine katkıda bulunmuştur.

Savaşçıların koruyucusu, kaderin habercisi ve değişimin sembolü olan Morrígu'nun mirası, Kelt inanç sistemlerinin zengin karmaşıklığının ve esrarengiz tanrıların kalıcı cazibesinin bir kanıtı olarak varlığını günümüzde de sürdürmektedir. İlham ve gizem kaynağı rolü, modern hayal gücünü cezbetmeye devam ediyor ve bizi karakterinin derinliklerini ve temsil ettiği diyarları keşfetmeye davet ediyor.

Parapsikoloji ve Paranormal Yetenekler: Parapsikoloji duyular-dışı algılama (Durugörü/uzaktan görme, telepati/düşünce nakli, uzaduyum, prekognisyon/önceden bilme, psikometri/ruhsal ölçüm, şifacılık, beden-dışı deneyimler/astral seyahat vb. fenomenler), psikokinezi-telekinezi, ölüm döşeği vizyonları, ölüm ötesi deneyimi, reenkarnasyon, ölümden sonra yaşam gibi konulara ilişkin paranormal olayların deneysel yöntem yoluyla, çok disiplinli (çok yöntemli) etüdü. Anaakım psikoloji bilimi tarafından, kapsam dışı ya da açıklanamaz kabul edilir.
Paranormal yetenekler:
Lüsidite: Gözler kapalıyken çevreyi görebilme.
Kritoskopi: Saydam olmayan cisimlerin ardını görebilme.
Alloskopi: Başkalarının bedenindeki iç organları ve bunların işleyişini görerek bedensel rahatsızlıkları saptayabilme.
Teleoptik: Uzakta ve kapalı bir ortamdaki olay, nesne ve canlıları algılayabilme.
Psikometri/Zamansal Durugörü: Geçmiş veya gelecekteki olayları algılama. Telepatik Durugörü gibi pek çok alt sınıflaması bulunur. Durugörü yeteneğine sahip kişilere *telemetr* denir. Durugörü hâli objektif veya sübjektif vizyonlar ya da imaj duyumları (fanteziler) şeklinde belirebilir. Fenomene, hipnoz, doğal uyku, uyku uyanıklık arası hâller, vecd, trans gibi hâllerde daha sık rastlanır.
Telekinezi: Hiçbir fiziksel bağlantı kurmaksızın maddeyi bulunduğu yerden başka bir yere hareket ettirebilme yeteneğine verilen isimdir. Bu yeteneğe sahip kişiye de *telekinez* denir.

RSHA – Reich Güvenlik Ana Ofisi (Alm.): Heinrich Himmler'in Alman Genel Polis Şefi ve Nazi Partisi'nin Schutzstaffel'inin (SS) başkanı Reichsführer-SS olarak ikili sıfatıyla idare ettiği bir organizasyondu. Örgütün belirtilen görevi, Nazi Almanya'sı sınırları içindeki ve dışındaki tüm "Reich düşmanları" ile savaşmaktı. RSHA kontrollü faaliyetler arasında istihbarat toplama, suç soruşturması, yabancıları denetleme, kamuoyunu izleme ve Nazi beyin yıkaması yer alıyordu. RSHA aynı zamanda savaşın başlangıcından 1945'e kadar yargı dışı terör ve baskı önlemlerinin merkez ofisiydi. Zulüm gören kişiler arasında Yahudiler, Komünistler, Masonlar, pasifistler ve Hıristiyan aktivistler yer alıyordu. Belirlenmiş düşmanlarla uğraşmanın yanı sıra RSHA, Reich için yayılmacı politikaları ve yerleşim yoluyla ek toprakların Almanlaştırılmasını örgütlemiştir. Orta ve Doğu Avrupa'yı yalnızca Almanlarla kolonileştirmeyi, yeterli Lebensraum'u elde etmek için bu süreçte bölge sakinlerini soykırım ve etnik temizlik yoluyla yerinden etmeyi amaçlayan gizli Nazi planı olan Generalplan Ost (Genel Plan Doğu), diğerlerinin yanı sıra RSHA'daki yetkililerden kaynaklandı. RSHA özellikle ırksal meselelerle ilgileniyordu. Adolf Eichmann 1937'de "halkın isyanlarda ifade ettiği öfkenin, Yahudileri güvenlik duygusundan mahrum bırakmanın en etkili yolu" olduğunu belirtmişti.

Scarab: Bok böcekleri eski Mısır kültürü ve dininde zengin bir geçmişe sahiptir. Bilimsel olarak *Scarabaeus sacer* olarak bilinen bu böcekler, yumurtalarını bırakmak için toprak üzerinde gübre topları yuvarlama şeklindeki benzersiz davranışları nedeniyle saygı görürler ve bu davranışları yaşam, ölüm ve yeniden doğuş döngüsünün bir sembolü olarak yorumlanır. Eski Mısır dininde bokböceği, doğan güneşi ve yaratılışı temsil ettiğine inanılan tanrı Khepri ile ilişkilendirilir. Bok böcekleri genellikle sanatta tasvir edilir ve korumayı, iyi şansı simgeleyen muska olarak kullanılırdı. Böcekler aynı zamanda önemli belgelerde mühür olarak da kullanılmış, bok böceğinin görüntüsü sahibinin gücünü ve otoritesini sembolize etmiştir. En ünlü bok böceği eserlerinden biri, altından yapılmış ve değerli taşlarla süslenmiş büyük, süslü bir bok böceği olan Hatşepsut bok böceğidir. Bu eserin eski Mısır tarihinin en güçlü kadın firavunlarından biri olan Hatşepsut'a ait olduğuna inanılmaktadır. Bok böcekleri eski Mısır cenaze ritüellerinde de önemli bir rol oynamıştır. Bok böceği muskaları, ölen kişinin öbür dünyaya güvenli bir şekilde geçmesini sağlamak için genellikle mezarlara yerleştirilirdi. Bok böceği aynı zamanda kalple de ilişkilendirilirdi ve kalbin öbür dünyadaki önemini sembolize etmek için mumyalama sırasında bazen kalbin üzerine bok böceği muskaları yerleştirilirdi.

Sibylla ve Sibylla Kitapları: Sibylla, Sibyl olarak da söylenir. Yunan mitolojisine göre gaipten haber verdiklerine inanılan Apollon Tapınağı rahibeleridir. Yunan efsane ve edebiyatında hâkim bir kâhin kadın figürü olarak belirir. İmajı kendinden geçmiş bir hâlde kehanetlerde bulunan olağanüstü yaşlı bir kadındır. Kehanetleri Yunan heksameterleri şeklinde yazılı olarak aktarılmıştır. (Daktilik heksametre, Antik Yunan ve Latin şiirinde sıklıkla kullanılan bir vezin biçimi veya ritmik şemadır.) MÖ V. yüzyılda ve IV. yüzyılın başlarında ondan hep tekil olarak bahsedilir ve Sibylla onun özel adı olarak kabul edilirdi. Bu dönemde Küçük Asya merkezli görülürdü. IV. yüzyılın sonlarından itibaren Sibylla sayısı artmıştır. Bu tarihten sonra bütün kabul görmüş kehanet merkezlerinde, ancak buralarla sınırlı kalmayarak başka yerlerde de ama özellikle Apollon'la bağlantılı tapınaklarla ilişkilendirilmişlerdir. Bu noktada Sibylla bir unvan olarak kullanılmaya başlanmış ve dişi kâhinlerin bu unvana eklenen bireysel isimlerle ayırt edilmesine başlanmıştır. Antik Roma Krallık Dönemi'ne tarihlenen ve *Libri Sibyllini* olarak adlandırılan kehanet kitaplarının Sibylla adında gizemli bir kadın tarafından Roma'ya getirildiği, geleceği öngördüğüne inanılan bu kitaplar sayesinde Roma halkının afetler, felaketler ve savaşlarla başa çıktığı söylenir. Herakleitos, bazı vecizelerinde bunlara gönderme yapar. Halikarnaslı Dionysos'a göre *Sibylla Kitapları*'nın dokuz parçalık bir koleksiyonu Cumaealı bir Sibylla tarafından Roma'nın yedi kralının sonuncusu olan Lucius Tarquinius Superbus'un satın alması için teklif edilmiştir. Tarquinius fiyatı ödemeyi reddedince Sibylla kitaplardan altısını yakmış, kalan üçünü de başlangıçta dokuz kitap için istediği fiyattan ona satmıştır. Kitaplar bundan sonra sadece acil durumlarda başvurulmak üzere Capitoline Tepesi'ndeki Jüpiter Tapınağı'nda tutulmuş, sonra Augustus tarafından Apollo Palatine Tapınağı'na nakledilmiştir. Jüpiter Capitolinus Tapınağı olarak da bilinen Jüpiter Optimus Maximus Tapınağı, Capitoline Tepesi'nde bulunan Antik Roma'nın en önemli tapınağıydı. Çok sayıda tapınak, sunak, heykel ve zafer kupasının sergilendiği bir bölge olan Area Capitolina ile çevriliydi. Günümüze on dört kitabı ulaşan Yahudi-Hıristiyan Sibylla kehanetlerini Yahudi ya da Babilli bir kâhinin yazdığı kabul edilir. Michelangelo, efsanevi Sistine Şapeli'nin tavanında Sibylla kâhinleriyle peygamberleri dönüşümlü olarak kullanmıştır. Orta Çağ ilahisi *Dies Irae De Sybille* içinde Sibylla kâhinleri peygamber Davut'a denk güçtedir.

Suil-bheil (Kelt.): Bugün hemen bütün Batı dillerinde kabul gördüğü hâliyle Sibyl, Latincede Sibylla, Kelt dilinin "ağzın gözü" anlamına gelen *suil–bheil* kelimelerinden türemiştir. Bu "göz-ağız" yani "gören göz ve

gelecek olayları haber veren **ağız**" olarak anlaşılmalıdır. Aynı şekilde bugün *Oracle* olarak kabul gören Kâhin, Latince *oraculum* kökünden ve o da Keltçe *suil–bheil* yani Latince *oris-oculus* "ağzın gözü" sözcüklerinden türemiş gibi gözükmektedir. Böylece Sibyl ve Oracle hem kelime hem de anlam olarak Druid lisanı olan Keltçeden gelmektedir. Kadınların kadim zamanlarda Druidler tarikatına veya kardeşliğine kabul edildiği ve kehanetler veya *suil–bheil* ile bağlantılı olarak belirli görevleri gerçekleştirmek üzere atandıkları bilinmektedir. Bu sınıftan bir kadına Keltçe *bean-draoi* yani "Kadın Druid" deniyordu. Bu bir rahibe, peygamber ya da büyücü kadın olarak anlaşılmalıdır. Kehanet ruhunu uyandırmak veya çağırmak için kullanılan bazı eski Druidlere özgü kabalist ifadeler bugün bile yaşamaktadır. Örneğin, Keltçe *cirith-an-puca* olarak söylenen yani "cin ya da hobgoblin, sana!" olarak tercüme edilebilecek bu ifade zamanla dönüşerek, Birleşik Krallık'ta kehanet zanaatı arasında "hobble in, goblin!" ve "hokus pokus!" olarak kullanılmıştır.

Şaman ve Şamanizm: Şamanizm'in inanç temeli düalist olup Gök Baba (Tenger Etseg) ve Toprak Ana (Gazar Eej) karşıt çiftinin tek bedende biçimlenmiş hâlidir. Gök Baba'ya zamansız ve sonsuz mavi gök olarak tapılırdı. Moğol Hanı Cengiz, Tenger'in dünyadaki gücünü kullandığı iddiasıyla fermanlarını "Sonsuz Mavi Sema" dileğiyle başlatırdı. Hiçbir Şaman merasimi Gök Baba, Toprak Ana ve atalara atfedilmeden başlamaz.

Kam, Moğolca şaman demektir. Bütün kamlar ak kam olarak yetiştirilir ama aralarında kötülüğün doğasını kavrayabilen özel yetenekliler kara kam mertebesine yükselirdi. Ak kamların yetersiz kaldıkları; kötü huylu ruhlarla iletişime geçme, onları yönlendirme, ruh sağaltma ve koruyucu büyüler yapma konularında ehildiler.

Moğol Kam inancında insanlar üç ruha sahiptir: *Suld* ruhu: Ölümden sonra doğada kalır. Reenkarne olan beden ruhu *ami* ve kozmik ruhu *suns*. Bu üç ruhun arasında en hayati olan *suld* ruhudur, çünkü bedenden ayrılması durumunda ani ölümün gerçekleşmesi kaçınılmazdır. *Ami* ve *suns* ruhları ise bireye zarar vermeden fiziksel bedenden geçici bir süre ayrılabilir.

Ağır hastalıklarda kara kamlar ruh kurtarma merasimi yapabilir. *Ami* veya *suns* ruhunun eksikliği uzun sürerse bireyin fiziki işleyişi sekteye uğrar. Beden ruhu olan *ami* ruhu bu dünyada kalır ve genelde ehil bir kara kam tarafından kolayca bulunup tekrar bedene yerleştirilebilir. Kozmik ruh olan *suns* ise bedene yakın dolanabilirken bazen alt âleme inebilir. Bu durumda kara kam onu geri getirebilmek için tehlikeli bir yolculuğa çıkmak zorunda kalır. Kayıp bir ruh bulunduğu zaman kara kam onu bir ongonun içine veya

davuluna hapseder ve silkelemek suretiyle bedene geri koyar. Ruh kurtarma muamelesi kara kamlar için en zorlu işlemlerden biridir, çünkü bedenlerinin dışında uzak mesafelere yolculuk yapmak zorunda kalırlar ve bu, kendilerini saldırıya açık bırakmaktadır.

Moğol inancında kara kamlar alt ve üst âlemlere seyahat edebilir. Üst âleme seyahat etmenin bir yolu Evren Ağacı olarak tarif edilen *toroo* ağacına tırmanmaktır. Kara kam vecd hâline geçerek bu ağaca tırmanırken ruhu da bu sayede semalara yükselir. Alt dünyaya ise birçok farklı yolla girip çıkılır. Yollardan biri alt âleme akan ve beden ölmeden ruhların alt âleme girmelerini önleyen Erk Nehri'dir. Erk Nehri'nde seyahat çok tehlikelidir ve şiddetli akıntıları vardır.

Bazı halüsinojen maddeler şamanın vecd hâline geçmesini kolaylaştırmak amacıyla kullanılır. Bunlar sıklıkla alkollü içecekler ve zaman zaman tütündür. Ardıç dumanları hafif bir halüsinojen olarak yüze üflenerek hastanın soluması şeklinde kullanılmaktadır. Güçlü bir halüsinojen olan Gelin ya da Sinek mantarı (*Amanita muscaria*) kadim çağlardan beri Sibirya ve Moğol Şamanizm'i ile birlikte anılmıştır. Mantarlar her zaman kam ritüellerinde kullanılmasa da kara kamlar vecd hâline geçmek zorunda oldukları ritüellerde kurutulmuş bu mantarlardan faydalanabilirler. Sibirya'da kara kamlar tarafından çeşitli amaçlarla kullanıldıkları, Vikinglerin de bir yeri işgal etmeden önce cesaret vermesi için bu mantarı yedikleri bilinmektedir. Ayrıca kamlar mantarın getirdiği uyku hâli ve halüsinojen etkilerle gördükleri rüyaları anlatarak kehanette bulunurlar.

Şaman davulunun ritmik vuruşları vecd hâline geçmenin kolaylaştırılması için uygulanan en güçlü yöntemlerden biridir. Bilimsel araştırmalar vuruşların belirli frekanslarda sürekli tekrarlanmasının insanları hipnoza benzer durumlara sokabileceğini göstermiştir. Ancak kamlar davul ritimlerini bir metronom hassasiyetinde sürdürmezler. Kamın ritüel sırasında yaşadığı ruh durumu davulun ne sürat ve şiddette çalınacağını belirler. Moğol ve Sibirya davulları çap olarak büyüktür. Bunun nedeni davulun derin ve yankılanan sesinin kamın yüzüne ya da başına yakın tutularak istenen rezonansın sağlanmasıdır.

Alt âlem yolculukları genellikle, kaybolan ruhların geri getirilmesi ya da ölmüş bir insanın ruhunun yer altı âleminin efendisi Erleg Han'a götürülmesi için yapılır. Diğer ritüeller genelde Şamanın yeryüzünde yolculuk yapmasını veya üst âleme çıkmasını gerektirir. Alt âlem yolculukları gidilen yerin doğası gereği en zor olanlardır. En ehil ve

tecrübeli kamlar dışında oraya gidip sağlıklı olarak dönebilecek kimse yoktur.

Moğol inancında *chotgor*, *ozoor*, *ongon*, *burhan* ve *gazriin ezen* ruhları ile sınırlı olmaksızın yeryüzünde pek çok ruh yaşar. Genelde bu doğa ruhlarına topluca "ayyy" denir. Kafa bulanıklıkları, akıl hastalıkları ve fiziksel hastalıklar, kut veya *abaasy* olarak da çağrılan *chotgor* ruhlarına atfedilir. Buna ilaveten bazı chotgorların ait oldukları alt dünyanın yolunu bulamamış veya alt dünyadan geri dönmüş ölü insanların ruhları olduğu da kabul edilir. Bu gibi durumlarda bir kamın müdahale ederek onları ait oldukları yere dönmeleri için ikna ve teşvik etmesi gerekir. Diğer sorun yaratan ruhlar ise hiçbir zaman enkarne olmamış doğa ruhlarıdır. Bunlar bir kara kam tarafından kontrol edilerek yardımcı ruhlar hâline dönüşebilirler. *Ozoor*, *ongon* ve *burhan* ruhları genellikle insanlar üzerinde etki yaratmazlar ama bazı sorunlara neden olabilecekleri bilinmektedir. *Ozoor* ve *ongon* ruhları doğada serbestçe dolaşan ata ruhları olup kara kamların en önemli yardımcı ruhları bunlardan çıkar. *Utha* olarak bilinen özel bir *ongon* ruhu mevcuttur ve bu ruh, kara kamların soyunu takip ederek o kam silsilesine özel bir yardımcı ruh hâline gelir. Bu bir enkarnasyon olmayıp geçmişte ilişkiye geçilmiş bütün kara kam tecrübelerinin hatırlandığı bir nevi ortak hafıza olarak görülmelidir. Bir *utha* ruhu, bir kara kamın atası olmayı seçtiğinde sonra soyun ilk kamının vefatını müteakip müstakbel olası kara kamlara "kam" olma dürtüsünü getirebilir. *Burhan* ruhları ise son derece güçlü ruhlardır. Bunlar bir kara kam tarafından dahi kolay kolay yönetilemezler. Ancak bir hastalığa neden olmaları durumunda hastayı yalnız bırakmaya teşvik edilebilirler. Genelde ikiden fazla ve çok güçlü ruh yardımcıları olan kara kamlar bazen bir *burhan*'ın kontrolünü ele geçirebilirler. Böyle bir durumda burhan daha az güçlü bir *ongon* ruhuna dönüştürülüp bir nevi ehlileştirilmiş olur. *Gazriin ezen*, yeryüzündeki fiziki yerlerin efendi ruhlarına denir. Bunlar ara sıra doğada kendilerine ait bölgelerde yaşamak isteyen ata ruhlarıyla çatışmaya girebilirler. Defin ve cenaze âdetlerinin bazıları, bu duruma düşmüş ata ruhunun huzur bulabilmesi için ölenin *suld* ruhu ile *gazriin ezen* arasında uzlaştırmayı sağlamak amacıyla yerine getirilmektedir.

Ruh kurtarma, kara kamlar için en tehlikeli işlerden biridir, çünkü bedenlerinin dışında uzak mesafelerde yolculuk yapmak zorunda kalırlar ve kendileri de ayrıca saldırıya ve ruh kaybına maruz kalabilirler. Hastalığa, husumetli ata ruhu, *burhan* veya düşman bir kara kam neden olabilir. *Chotgor* –ata ruhları– ve diğer az güçlü doğa ruhlarının neden olduğu hastalıklarda şarkı söyleyerek veya hastanın üzerinden *dalbuur* sallayarak

tedavi uygulanır. Amaç hastalığa neden olan ruhu emerek veya bedenden çekip atarak çıkartmaktır. Daha güçlü ruhlar veya kötü niyetli kamlara karşı vecd hâline geçmek şarttır. *Burhan* en güçlü ruhtur ve hastalık yaratması durumunda vücudu terk ederek gitmesi için ikna edilmesi gerekir. Bu nedenle kurban vermek gerekebilir. Böyle durumlarda kamlar ruhu korkutmak için bıçak, kızgın demir, yay ve ok kullanabilir veya *toli*den yansıttıkları ışıkla onu kör edebilirler. Bir ruhun yakalanıp çıkartıldıktan sonra başka bedenlere musallat olmasını önlemek için bir *ongon* veya *toli*ye hapsedilmesi mümkündür. Eğer *ongon* kullanılmışsa ruhun oradan kurtulup tekrar bedene dönmesini önlemek üzere bu *ongon* doğada yok edilir. Bazen bu yöntemler yerine kara kam kötücül ruhu geçici bir süre için kendi bedenine emebilir. Böyle durumlarda kara kam alt âleme yolculuk ederek ruhun ait olduğu yere dönmesi ve hastayı rahat bırakması için baskı uygular. Bazı tedaviler ruhsal savaşa denktir. Bir kara kamın inatçı olduğu kadar güçlü bir ruhla fiziksel olarak mücadele ettiği vakidir. Bu savaşta her yol mubahtır. Silah bile kullanabilir. Şifayı gerçekleştirmek üzere özel bir doğa ruhu çağrılabilir ve hastayı koruyacak bir *ongon* içinde tutulabilir. Hastalık, kötücül bir kara kamın marifeti ise hastalanan kişinin kabile kara kamı ile kötücül kara kam arasında ölümle sonuçlanabilecek bir savaş çıkması her zaman mümkündür.

Yılanın Yumurtası: Kurban ve diğer dini görevleri vesilesiyle töreni yöneten Druidlerin boynuna asılan yumurta şekilli tılsım, belki de kıyafetinin en tuhaf ve çarpıcı parçasıydı. Bu, sunakta olduğu kadar yargı kürsüsünde de makamının başlıca ayırt edici amblemiydi. Bir sır olan ve çeşitli mistik anlamlarla dolu bu yumurta herhangi bir kümes hayvanının üretimi değildi. Muhtemelen türetildiği kaynak veya üretilme şekli derin bir sır olarak saklandı ve halihazırda bilinmemektedir. Latin yazar Pliny, bu konuda folklorda popüler olan öykülerden, muhtemelen kendisinin harika veya imkânsız bulduğu aşağıdaki açıklamayı veriyor: "Ayrıca, Keltlerin büyük değer verdiği ve Yunan yazarların dikkatinden kaçan bir tür yumurta vardır. Buna 'Yılan'ın Yumurtası' denir ve onu üretmek için yaz aylarında çok sayıda yılan birbirine dolanarak ağızlarını ve tükürüklerini kullanarak ona şekil verirler. Druidler bu yumurtanın tıslamalarla yükseğe fırlatıldığını ve yere ulaşmadan önce bir pelerin içinde yakalanması gerektiğini söylerler. Onu yakalayan büyücü at sırtında uçar, çünkü yılanlar bir nehir tarafından durdurulana kadar onu takip ederler. Bu yumurtanın kutsallığı, altınla kaplı olmasına rağmen akıntıya karşı yüzebilmesidir. Yılanlar tarafından üretilmesi ve nehre karşı yüzmesi, bilgelik, birlik, güç ve sebat alegorileridir. Ancak bu yılan yumurtasında, yüzeyde görünenden

daha derin bir anlam olması imkân dâhilindedir. Antik Pagan toplulukların çoğunda yılan büyük bir hürmet ve hatta bazen ilahi tapınma nesnesiydi. Kadim simya kitaplarında ve hatta arkeolojik buluntularda kendini gösteren, kadim çağlardan gelen çember biçiminde kuyruğunu ısıran yılan, ruhun ölümsüzlüğü ve sürekliliğini sembolize eden libidonun sembollerinden belki de en tanınmış olanıdır.

BÜYÜK SIR ÜSTADI SERİSİ

4

BÜYÜK SIR ÜSTADI®

Kötülük Çiçekleri

Bu okuyacağınız, "bilimsel" bir tarikatın emsalsiz hikâyesi. Tarihi, psikolojiyi, simyayı ve bilimi aynı potada eritmiş, varlığını yüzyıllarca gizleyebilmiş kadim bir tarikat. Dünya üzerinde bilimsel bir tarikatın var olduğuna inanmaya hazır mısınız?

Bildiğinizi sandığınız ya da size anlatılan tarih gerçek mi?
Hitler'i ne kadar tanıyorsunuz, AyaSofya size ne ifade ediyor?
Peki bunlarla Newgrange'in ilgisi ne?
137 sayısının insanlık için bir önemi olabilir mi?
İnsanlık, kendi eliyle hazırladığı sonunu duymaya hazır mı?

Peki siz, hayata bakışınızı kökünden değiştirecek bu kitabı okumaya hazır mısınız?

Kötülük Çiçekleri

Serinin bu dördüncü kitabında nihayet yolların çaresiz kesişmesine tanık olacaksınız. Üstelik Brezilya'da bir kasabada olup bitenler aklınızı başınızdan alabilir. Türkije'deki -evet yanlış okumadınız- Gordion antik kentinin yanı başında kök salmış bir Yumurta'nın insanlığın geleceğinde oynayacağı rolün önemi nedir ?
Peki kötülük çiçekleri ile tanışmak ister miydiniz ?
Nihayet tarafların gerçek yüzleri ortalığa dökülüyor.
Yoksa maskeleri mi demeliydik ?
O zaman ikizler ile tanışmanın derin sarsıntısına hazır mısınız ?

İlahların dünyasında bir gezintiye ne dersiniz ?

THG 0886730 VVC

9 786057 125354

BSU-KC-TR-B2